

Giới thiệu Ác Ma Chi Sủng

Tình huống trong truyện Ác Ma Chi Sủng thật thú vị. Tình cờ anh gặp cô khi cô bị tai nạn và mất trí nhớ thấy vậy anh liền mang cô về dự định để cô giúp việc nhà cho anh...

Cô nhận ra một điều anh rất ghét những người yếu đuối và cô là một trong những người như vậy. Cô biết thân biết phận rồi cô dần né tránh anh không muốn cho anh gặp mặt dù ở chung nhà.

Chính vì vậy mà anh dần có cảm giác khác với cô. Vì tuy cô yếu đuối nhưng không bị anh ăn hiếp mà chống trả rất đáng yêu...

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Edit : Phương Thiên Vũ

Trong phòng làm việc thiết kế xa hoa, tiếng rên ái muội quanh quẩn trong phòng lại chỉ có một thanh âm, không khỏi làm người khác cảm thấy kỳ lạ.

Sau bàn công tác, một người đàn ông tuyệt mỹ đang nhắm mắt dựa người vào ghế, giống như đang ngủ, quần áo vẫn còn mặc nguyên ở trên người nhưng trên người anh có một cô gái đang khóa thân, dáng người nóng bỏng nhấp nhô, môi đỏ mọng khẽ nhếch, không ngừng mà bật ra những tiếng rên sung sướng, đôi mắt xinh đẹp nhìn người đàn ông trước mặt, trong mắt tất cả đều là si mê.

Nhưng làm cô thất vọng là người đàn ông ngoại trừ hô hấp ra thì hoàn toàn không có phản ứng khác, nhú nhú mảy, cô không tin bản thân mình không có sức quyến rũ a !

Càng nghĩ càng ra sức mà lay động vòng eo, cố gắng lấy lòng người đàn ông xinh đẹp kia, trong mắt tất cả đều là tình thế bất buộc, cô nhất định phải có được người đàn ông này !

“Phanh” một tiếng, cửa phòng làm việc bị người một cước đá văng ra, sau đó chỉ thấy một người đàn ông tuấn tú đi đến, cô gái sợ hãi kêu một tiếng, bối rối muốn che lấp thân thể đang trần trụi của mình.

Lúc này người đàn ông ấy cuối cùng cũng mở mắt ra, tầm mắt dừng trên người cô gái kia, trên mặt cũng không có thêm một biểu tình nào nhưng cô gái kia lại nhìn không được mà run run, ánh mắt né tránh không dám đối diện với ánh mắt kia.

“Tiếp tục !” Chỉ hai chữ bình thường như thế lại làm cho người ta cảm thấy giống như là từ địa ngục âm u truyền tới.

Cô gái nhìn vào mắt người đối diện, thân thể run run tiếp tục chuyện vừa rồi, mà người đàn ông kia khước miệng lại nhếch lên một nụ cười ái muội, dứt khoát ngồi xuống ở bên sofa thưởng thức một màn này, trong mắt tràn đầy hứng thú.

“Rất rảnh ?”

Nghe vậy, người đàn ông khước miệng tươi cười lập tức thu lại, cuối cùng cũng nhớ tới mình tới đây làm gì, oán giận nói, “Lão đại, tôi thật sự bận đến sắp chết rồi ! Vất vả lắm mới thấy anh tới công ty một lần, kết quả lại khóa cửa phòng a !”

Bị ánh mắt đe dọa kia đảo qua, người đàn ông tự động im lặng, nhấc tay đầu hàng, “Tôi lập tức biến mất !” Nói xong lập tức xoay người đi ra ngoài, còn đóng chặt cửa lại dùm hai người, dường như mục đích anh tới chỗ này chỉ vì hai câu oán giận.

“A...” Cô gái xụi lơ ở trong lòng người đàn ông, thờ gáp đưa tay muốn ôm lấy anh.

“Đi xuống !”

Cô gái run lên, hai tay lập tức rút trở về, đáng thương nhìn anh, cũng không dám chống lại ánh mắt của anh, “Tư tổng...”

“Đi xuống !” Như trước chỉ có hai chữ, nhưng lúc này so với lần trước giọng điệu càng thêm âm u lạnh lẽo.

Cô gái không dám đụng đến giới hạn của anh, ngoan ngoãn từ trên người anh đi xuống, cũng không mặc quần áo, cố ý bày ra tư thế gợi cảm, nhưng chàng trai lại giống như không có nhìn thấy, xoay người đi vào trong phòng nghỉ.

Cô gái nhìn anh đi vào phòng nghỉ, bất mãn nhú mảy, nhìn da thịt trắng nõn trên người mình, anh cư nhiên từ đầu đến cuối cũng không có chạm vào cô dù chỉ một chút !

Qua sau một lúc lâu, cửa phòng nghỉ lại mở ra, chàng trai đã thay một bộ quần áo khác, thấy cô gái cả người vẫn trần trụi như cũ đứng ở chỗ đó, có chút bức mình, “Cô sao còn ở đây ?”

“Tur tổng, em...”

“Đi ra ngoài !”

Cô gái vẫn còn muốn nói gì đó nhưng không cần thận mà chống lại đôi mắt kia, trong lòng run lên, không dám lại có ý kiến, mặc dù trong lòng có chút không cam nhưng vẫn là vội vàng mặc quần áo đi ra ngoài.

Một lát sau, Tur Minh Dạ mới đi ra ngoài, nhưng vừa ra khỏi cửa liền bị ngăn lại.

“Lão đại, anh lại muốn đi ?”

Tur Minh Dạ thân nhiên liếc mắt nhìn anh, âm thanh lạnh lùng nói, “Cậu thật là phiền đấy !” Ngoài ra ý còn nói, cậu cũng thật vô dụng !

“Ha ha...” Cười gượng hai tiếng, ngoan ngoãn nhường đường, “Lão đại đi cẩn thận!” Anh không phải chân chó, anh không muốn bị đày đến Châu Phi a !

Thấy anh từ cánh cửa rộng lớn của tòa cao ốc bước ra, lái xe vội vàng đi theo, cung kính mở cửa xe sau, Tur Minh Dạ ngồi vào trong xe, nhắm mắt nói, “Về biệt thự !”

Đột nhiên tiếng chuông di động vang lên, Tur Minh Dạ mở mắt ra, lái xe đối diện với đôi mắt trong kiếng từ phía sau, trong lòng hoảng hốt, tay cũng run theo, “Ông chủ, rất xin lỗi...”

Đúng lúc này, một chiếc xe thể thao màu đỏ ở đối diện không khống chế được mà vọt thẳng qua đây.

“Két...” Sau tiếng vang chói tai, lại một tiếng “Ầm”, chiếc xe thể thao màu đỏ kia quay đầu, đụng phải chiếc xe tải ở bên cạnh.

Lái xe thờ dãi một hơi nhẹ nhõm, ông chủ không có việc gì, nhưng mà thấy tai nạn xe bên kia cả trái tim cũng đập liên hồi, tiếng chuông di động như trước vang lên không ngừng, nhưng mà ông cũng không dám nghe điện thoại, “Ông chủ...” Không biết ông chủ có thể cho ông về nhà mình ăn hay không ?

“Khoan... Chờ một chút !” Tur Minh Dạ tầm mắt dừng bên chiếc xe thể thao, chủ nhân chiếc xe thể thao kia là một cô gái có ngũ quan tinh xảo, xinh đẹp giống như búp bê, lúc này dường như đã hôn mê bất tỉnh, hần là va chạm ở đầu, máu tươi trên đầu chảy xuống nhiễm đỏ cả cánh tay trắng mịn, mà tầm mắt Tur Minh Dạ dừng ở trên tay cô vẫn như cũ nắm ở tay lái, chính xác mà nói là dừng trên chiếc nhẫn ở ngón trỏ của cô.

“Đem cô ấy lên xe !”

Lái xe sững sốt một chút sau đó mới mở cửa xuống xe, Tur Minh Dạ lấy di động ra rồi ấn một dãy số, “Ở đây có chút phiền phức, các anh đến xử lý một chút... Tai nạn xe !” Nói xong trực tiếp cúp máy.

“Đi bệnh viện Lam thị !” Tur Minh Dạ mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt kia, vẻ mặt vẫn như cũ, sau đó tầm mắt lại dừng trên chiếc nhẫn kia.

Nhẫn rất đơn giản, chỉ là một vòng tròn bình thường, nhìn qua không xinh đẹp cũng không cao quý, nhưng mà hoa văn có chút kì lạ, nhìn nó làm cho người ta trong lòng có chút sợ hãi, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ có quái vật từ trong chiếc nhẫn kia chui ra.

“Lão đại...” Lam Tur trên mặt lạnh như băng lộ ra một tia có thể nói là kinh ngạc, lão đại làm sao có thể có lòng tốt cứu cô gái này, còn bảo anh chữa trị ? Mắt nhìn cô gái kia, bộ dáng thật ra rất xinh đẹp, chẳng lẽ lão đại thích người ta rồi ? Ngâm lại lại cảm thấy không có khả năng.

Từ phòng phẫu thuật đi ra, trên mặt Lam Tur càng thêm kinh ngạc, “Lão đại, anh như thế nào còn ở đây ?”

Tur Minh Dạ không để ý đến vấn đề của anh, hỏi, “Thế nào ?”

“Không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng va chạm ở đầu nên cần quan sát thêm mới biết được có di chứng hay không !”

“Uh.” Thân nhiên lên tiếng, cũng không có phản ứng khác.

“Ách... Lão đại, có phải anh đợi cô ấy tỉnh lại không ?” Hiếm khi Lam Tur lạnh như băng hôm nay có nhiều biểu tình như vậy.

“Có vấn đề ?” Con người u lam đảo qua anh.

Trong lòng Lam Tur nhin không được mà căng thẳng một chút, nhưng mấy người bọn họ cũng dần tập thành thói quen, cho nên cũng không có né tránh ánh nhìn của anh, chỉ là ngập ngừng nói, “Không thành vấn đề !”

Nhìn Tur Minh Dạ, Lam Tur lại mở miệng nói, “Lão đại, tôi còn có việc, đi trước !” Viện trưởng cũng không phải dễ làm như vậy, huống chi anh còn chưa kết thúc chuyên ngành.

Thấy Tur Minh Dạ không có phản ứng, Lam Tur tự động lui ra ngoài, lúc quay lại đóng cửa, đúng lúc thấy tầm mắt Tur Minh Dạ dừng trên chiếc nhẫn kia,

ánh mắt chột lóe, chiếc nhẫn kia rất quen nhưng anh trong lúc nhất thời không thể nhớ nổi đã gặp qua ở đâu.

Nháy mắt hiểu được, hóa ra lão đại là vì chiếc nhẫn kia mới cứu cô !

Hết chương 1.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Edit : Phương Thiên Vũ

“Lão đại, không tra ra thân phận chính xác nhưng chiếc xe kia đã bị người ta động thủ !”

Tư Minh Dạ cầm chứng minh thư ở trong tay, nhìn bệnh nhân trên giường, trong mắt lãnh đạm có chút ngạc nhiên, cư nhiên không tra ra thân phận !

“Đã biết !” Cúp điện thoại, nhắm mắt dựa người vào sofa, chờ người trên giường tỉnh lại.

Ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào có chút chói mắt, người trên giường lông mi run run, từ từ mở mắt, trong mắt tất cả đều mờ mịt.

“Tỉnh rồi ?”

Nghe được thanh âm lạnh như băng không mang theo cảm tình kia, người trên giường quay đầu nhìn về phía người con trai đang ngồi trên sofa cách đó không xa.

Làn da trắng mịn, khuôn mặt tuyệt mỹ như được trạm trổ tỉ mỉ từng chi tiết một. Mày kiếm, mũi thẳng, đôi môi mím chặt, không tìm ra một khuyết điểm nhỏ nào, rõ ràng ngũ quan của anh cũng không cứng nhắc gì nhưng lại có vẻ lạnh lùng như cách xa người khác cả ngàn dặm. Mái tóc màu xanh bạc nhẹ bay theo gió, đẹp đến mức gây cho người ta một loại ảo giác, làm cho người ta hoài nghi mình có phải đang nằm mơ hay không, nhưng mà hai mắt của anh lại rõ ràng nhắc nhở người khác này không phải mộng, đôi mắt kia thâm thúy như biển sâu, nhưng lại khiến cho người ta không dám nhìn thẳng, tự dưng cảm thấy sợ hãi, như bên trong tán ra hơi thở ác ma vậy, chỉ cần liếc mắt nhìn một cái liền bị ác ma bắt giữ, vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Trên giường cô gái có chút bất an, không phải vì sợ anh mà bởi vì trong đầu hiện tại trống rỗng, sợ hãi nhìn anh hỏi, “Anh là ai ?”

Đối với sợ hãi của người bên cạnh, Tư Minh Dạ sớm đã quen, anh vốn là ác ma ! Đứng dậy đi đến bên giường, không có trả lời cô mà lại hỏi ra vấn đề giống như vậy, “Cô là ai ?”

Trên giường cô gái cảm giác rất khó chịu, sau đó co người lại, trong ánh mắt tất cả đều là bất an cùng mờ mịt, ngây ngốc mà nói, “Tôi là ai ?”

Tư Minh Dạ nhíu nhíu mày, nhìn kỹ cô, sau đó mặt không chút thay đổi ấn xuống cái nút ở bên giường.

“Lão đại ?” Lam Tư nhanh chóng chạy vào liền thấy lão đại nhà mình đứng ở bên giường gắt gao nhìn cô gái trên giường, mà cô gái trên giường lại ôm chần nước mắt lung trông.

“Kiểm tra !”

Lam Tư lấy lại tinh thần, vội vàng tiến hành kiểm tra đối với tiểu bạch thỏ ở trên giường, sau đó hỏi, “Cô có biết mình là ai không ?”

Cô gái lén lút liếc Tư Minh Dạ một cái, lắc lắc đầu.

Lam Tư nhíu nhíu mày, nói, “Lão đại, cô ấy mất trí nhớ ! Bây giờ cô ấy giống như trẻ con mới sinh vậy, trống rỗng, duy nhất không giống là đối với kí ức khắc sâu có thể có bản năng phản ứng, cũng so với trẻ con thông minh một chút !” Không cần Tư Minh Dạ hỏi nhiều, tự giác mà nói thật rõ ràng !

Tư Minh Dạ nhíu mày, chuyện kia anh muốn biết hẳn là không có cách hỏi được, tiếp đó lại thả lỏng, nếu như vậy thì quên đi, dù sao cũng không phải đặc biệt quan trọng, anh cũng không phải không có khả năng tìm hiểu !

Nhìn Tư Minh Dạ trầm mặc không nói đi ra ngoài, Lam Tư vội gọi anh lại, “Lão đại, anh sẽ không nghĩ bỏ cô ấy ở lại đây chứ ?”

Cô gái trên giường nghe vậy cũng nhìn về phía anh, nước mắt rung rung, thật đáng thương, giống như con chó nhỏ bị chủ nhân vứt bỏ.

Nhìn cô bộ dáng kia, Tư Minh Dạ chán ghét nhíu nhíu mày, mà cô gái thấy anh bộ dáng như thế trong lòng càng thêm khổ sở, cô hình như bị chán ghét

rồi !

Hít hít mũi, bước xuống giường, đứng ở trước mặt anh, cẩn thận mở miệng, “Tôi... Tôi có thể đi theo anh không ?” Cô không nhớ rõ mình là ai, lại không biết những người khác, ngoại trừ đi theo anh, cô không biết nên làm cái gì bây giờ.

Đi theo lão đại ? Lam Tư cẩn thận đánh giá cô, làn da vừa trắng lại vừa mịn, tron bóng giống như trứng gà khi lột vỏ, đôi mắt đen mờ to, hàng lông mi dày nhẹ nhàng chớp, mũi thẳng lại nhỏ, cái miệng nhỏ nhắn non mềm màu phấn hồng làm cho người ta hận không thể một ngụm mà nuốt vào, mái tóc mềm mại dán ở trên lưng, tự dung mà khiến người ta yêu mến, nhất là bây giờ trên đầu còn quấn băng gạc, sắc mặt cũng mang theo một chút tái nhợt.

Anh thừa nhận cô gái này rất đẹp, nhưng mà lão đại không thích bình hoa, nhất là loại tiểu bạch thỏ này, theo lời của lão đại mà nói người vô dụng nuôi chỉ lãng phí lương thực !

“Đuổi kịp !” Cẩm chứng minh thư trong tay quăng cho cô, Tư Minh Dạ lạnh lùng bật ra hai chữ, liền đi nhanh ra phía ngoài.

Cô gái nghi hoặc nhìn gì đó trong tay, Hạ Duy Y ? Quay đầu nhìn người ở trong gương, nhìn nhìn lại chứng minh thư trên người, cô gọi là Hạ Duy Y ?

“Lão đại đi xa rồi !” Lam Tư tốt bụng nhắc nhở tiểu bạch thỏ mơ mơ màng màng này, trong lòng còn có chút kinh ngạc lão đại cư nhiên cho cô đi theo !

Hạ Duy Y ngẩng lên nhìn, quả nhiên thấy chàng trai xinh đẹp kia đã đi xa, vội vàng đối với Lam Tư lộ ra một nụ cười ngọt ngào, “Cám ơn !” Sau đó nhanh chóng chạy theo, Lam Tư sững sốt một chút, trên mặt lạnh như băng cư nhiên dịu dàng một ít, lắc đầu rồi cũng đi ra ngoài, anh đúng là bề bộn nhiều việc !

“Tur tổng...” Thanh âm nũng nịu vang lên, người phụ nữ phía trước đi tới trong mắt tất cả đều là vui sướng, không nghĩ tới có thể khéo như vậy gặp anh ở trong này.

“Phanh” Hạ Duy Y không nghĩ tới anh lại đột nhiên dừng lại, dứt khoát mà đụng phải.

Tư Minh Dạ nhú mày, xoay người nhìn cô gái phía sau mũi hồng hồng, nước mắt lưng tròng, vẻ mặt ai oán, không vui nhú mày.

“Tôi... Tôi không phải cố ý...” Hạ Duy Y oan ức vuốt cái mũi nhỏ của mình, ai làm cho anh đột nhiên dừng lại ?

Người phụ nữ kia nhìn về phía Hạ Duy Y trong trang phục bệnh nhân, ánh mắt lộ ra một tia khinh thường, cô nhìn đến, Hạ Duy Y chính là cô em nhỏ chưa trưởng thành, cảm thấy không có uy hiếp, lại đem tầm mắt chuyển hướng Tư Minh Dạ, nũng nịu cười nói, “Tur tổng, thật khéo nga !”

Ngày hôm qua bị anh đuổi đi, cô đang nghĩ tới lý do gì để đi tìm anh, không nghĩ tới tất cả không uống công, cư nhiên khéo như vậy gặp ở cửa bệnh viện.

Một chiếc Rolls-Royce dài dừng ở trước mặt bọn họ, lái xe thật cẩn thận mà mở cửa sau cho Tư Minh Dạ, vẫn còn đang lo vì tai nạn xe ngày hôm qua nhưng lúc này thấy Tư Minh Dạ dường như không có ý đuổi ông, trong lòng len lén mà thở một hơi nhẹ nhõm.

“Tur tổng...” Thấy Tư Minh Dạ căn bản không để ý tới cô, Doãn Hi An có chút bất mãn, lại có chút sốt ruột, Doãn thị đã bị tập đoàn Vũ Văn ép đến bước đường cùng rồi, hy vọng duy nhất đó là Tuyệt Thế, nếu cô không thể tóm được Tư Minh Dạ, vậy hoàn toàn kết thúc rồi.

Hơn nữa cô cũng thật sự coi trọng người đàn ông này, thấy Hạ Duy Y vẫn đi theo phía sau Tư Minh Dạ, lúc này còn giống như tính lên xe, Doãn Hi An rốt cục ý thức được uy hiếp, nhưng mà ngấm lại lại cảm thấy không có khả năng !

Mất thấy Tư Minh Dạ sẽ lên xe, Doãn Hi An vội muốn kéo anh lại thì đâm phải Hạ Duy Y luôn theo sát phía sau Tư Minh Dạ, Hạ Duy Y vốn muốn né tránh nhưng lại đột nhiên cảm thấy chóng mặt, trước mắt tối sầm, ngã quỵ sang một bên.

Mất khi thấy Hạ Duy Y ngã quỵ, hôn mê bất tỉnh, Doãn Hi An bối rối giải thích, “Tur tổng, tôi không phải cố ý !” Thấy Tư Minh Dạ không có đưa tay đỡ lấy cô gái đó, Doãn Hi An trong lòng cảm thấy yên tâm, xem ra Tư Minh Dạ đối với cô gái này căn bản là không có ý gì ! Nhưng mà dù sao cũng là người có liên quan với Tư Minh Dạ, nếu thực sự có tổn thương gì cô có thể không gánh nổi trách nhiệm, trong lòng cầu nguyện cô gái này không nên có chuyện gì !

Tư Minh Dạ mặt lạnh nhìn trò khôi hài này, sau đó mặt không chút thay đổi ngồi vào trong xe, hướng lái xe mà bảo, “Đem chuyển cô ấy vào !”

Nhìn xe đi xa, Doãn Hi An tức giận mà dậm dậm chân, cô cũng không tin Doãn Hi An cô tóm không được người đàn ông này !

Hết chương 2.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Edit : Phuong Thiên Vũ

“Ngô...” Hạ Duy Y giật giật, chậm rãi mở mắt ra, mới phát hiện chính mình ở trong xe, nhìn đến gương mặt lạnh lùng của Tư Minh Dạ, trong lòng cô ngược lại nhẹ nhàng thờ ra.

Tư Minh Dạ thấy cô sắc mặt tái nhợt, bộ dáng lúc nào cũng có thể ngất xỉu, chán ghét nhú nhú mày, thật sự là ốm yếu !

Hạ Duy Y uất ức mà im miệng, cô thật sự khiến cho người ta chán ghét như vậy sao ? Cơ thể nhỏ nhắn dùng sức mà dịch chuyển về hướng cửa sổ, xoay người đưa lưng về phía anh, nếu anh chán ghét nhìn đến cô như vậy thì cô cũng không để cho anh nhìn thấy cô. Người ta có lòng tốt thu lưu mình, dù sao cũng không thể để cho người ta ở nhà cả ngày đối mặt người đáng ghét a !

Thấy cô một bộ dáng giống như sợ bị anh ăn thịt, Tư Minh Dạ nhếch môi, cái gì cũng không nói, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Suốt dọc đường không nói gì, lái xe cũng đã sớm quen bầu không khí im lặng trong xe, mãi đến khi xe chạy tiến vào biệt thự, Tư Minh Dạ cũng không chờ lái xe giúp anh mở cửa, tự mình mở cửa xe liền đi ra ngoài.

Hạ Duy Y nhìn bóng dáng của anh, cong miệng lên, suy nghĩ không rõ vì sao anh chán ghét cô như vậy.

“Tiểu thư, mời xuống xe !” Lái xe giúp cô mở cửa, cung kính nói.

“Cám ơn !” Hạ Duy Y xuống xe, chậm chậm mà đuổi theo Tư Minh Dạ, rõ ràng mà cách xa anh ba bước.

“Ông chủ...” Một người đàn ông bộ dáng vô cùng thanh tú cung kính đứng ở trước mặt Tư Minh Dạ, trên người tỏa ra khí chất ôn nhuận như ngọc khiến cho người ta nhìn đến liền cảm thấy thoải mái.

Tư Minh Dạ chính là dừng một chút, mở miệng nói, “Cô ấy giao cho cậu !” Sau đó cũng không quay đầu lại đi về phía lầu.

Hạ Duy Y nhìn bóng dáng của anh biến mất, lại không đuổi theo sau nữa, cô biết anh nói chính là cô !

Nhìn Hạ Duy Y trong mắt không rời, Lãnh Dạ Bạch cũng theo tầm mắt của cô mà hướng nhìn lên lầu, sau đó thu hồi tầm mắt, có chút kinh ngạc hỏi, “Cô không sợ anh ta ?”

Hạ Duy Y khó hiểu nhìn cậu, sợ anh ? Vì sao phải sợ anh ? “Anh ấy là người tốt !” Tuy rằng anh nhìn qua rất lạnh lùng, hơn nữa giống như rất chán ghét cô nhưng anh đồng ý thu lưu cô, không có ném cô ở lại bệnh viện thì đó là người tốt !

Người tốt ?! Lãnh Dạ Bạch khoe miệng không ngừng run rẩy, ánh mắt quái dị nhìn cô, giống như cô là người ngoài tinh, ông chủ là người tốt ?! Làm sao có thể ?

Lãnh Dạ Bạch thật cẩn thận hỏi, “Cô thật sự cảm thấy ông chủ là người tốt ?”

“Đúng vậy !” Hạ Duy Y gật gật đầu, kỳ quái nhìn cậu, trong mắt có chút nghi hoặc, “Có cái gì không đúng sao ?”

“Ha ha...” Cười gượng hai tiếng, “Không có !” Trong lòng lại oán thầm, rất không đúng có được không ? Nói ông chủ là ác ma cậu không phản đối, này người tốt... Thật sự có thể gắn trên người ông chủ sao ?

“Uy, cô... Đem bữa sáng lên cho ông chủ đi !”

Hạ Duy Y bản năng tiếp nhận khay, nhìn nữ giúp việc kia hung dữ kia, khó xử nói, “Nhưng mà... Tiểu Bạch nói, lầu hai là nơi của ông chủ, không thể đi lên !”

Những nữ giúp việc trong biệt thự này phần lớn đều muốn leo lên giường của Tư Minh Dạ, mặc dù trong lòng không tránh được sợ hãi, nhưng cũng không thể chống lại thân phận phu nhân tổng tài tập đoàn Tuyết Thế, hưởng chi sức quyến rũ của Tư Minh Dạ làm cho người ta khó có thể kháng cự, làm cho người ta vừa sợ hãi lại không nhịn được mà bị anh hấp dẫn.

Nhưng nữ giúp việc này lại thích Lãnh Dạ Bạch, bởi vì Hạ Duy Y là Tư Minh Dạ tự mình giao cho Lãnh Dạ Bạch, cho nên Lãnh Dạ Bạch luôn chăm sóc cho cô, bởi vậy nữ giúp việc này liền nhìn không vừa mắt, trong lòng luôn rõ ràng tìm Hạ Duy Y gây phiền phức !

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia của Hạ Duy Y, nữ giúp việc trong mắt chợt lóe tia ghen tị, chẳng qua là bộ dáng xinh đẹp một chút thôi, đáng để Lãnh quân gia đối cô ta tốt như vậy sao ?

“Cô không mau đi, muốn để cho ông chủ chịu đói sao ? Nếu ông chủ tức giận đều là lỗi của cô, đến lúc đó đừng mong đem trách nhiệm đổ lên trên người người khác!” Hừ ! Cô chỉ biết loại tiểu bạch thỏ ngoan ngoãn này khẳng định sẽ sợ ác ma kia, cô muốn cô ta biết kết quả dâm dục tội cô !

Hạ Duy Y nghe vậy, mày nhú chặt, đúng a ! Không có người đem bữa sáng cho anh, anh sẽ đói bụng ! Nghĩ nghĩ liền bung khay chạy lên lầu.

Nữ giúp việc nhìn bóng dáng của cô, có chút kinh ngạc, cô ta cứ nhiên dấm đi lên? Sau đó lại lộ ra một nụ cười gian, tiểu bạch thỏ này chân tay vụng về khẳng định sẽ chọc cho ông chủ phát hỏa, đến lúc đó còn có trò hay để xem !

Kỳ thật Hạ Duy Y cũng không phải chân tay vụng về, chỉ là cô không nhớ rõ mà thôi, thế nhưng mọi việc chỉ cần để cho cô nhìn qua một lần, cô có thể làm được rất tốt.

Lãnh Dạ Bạch vừa nhận được tin mới truyền đến chuẩn bị lên lầu báo, nhưng lại ở bên cầu thang nhìn thấy nữ giúp việc kia cười gian, nhú nhú mày hỏi, “Chuyện gì?”

“A...” Nữ giúp việc kia đang đắm chìm trong mộng đẹp Hạ Duy Y bị đuổi ra khỏi nhà thì đột nhiên nghe thanh âm như thế, sợ tới mức thét ra tiếng chói tai, đảo mắt nhìn đến là người trong lòng của mình, trong lòng vui vẻ, trên mặt liền treo lên nụ cười xinh đẹp nhất, yêu kiều gọi, “Lãnh quân gia...”

Lãnh Dạ Bạch trong mắt chợt lóe qua tia không vui, “Cô rất rảnh ?” Tuy rằng nữ giúp việc là người làm việc cho ông chủ nhưng ông chủ không nuôi kẻ nhàn rỗi !

“Không... Không có... Tôi đi làm việc !” Nữ giúp việc lưu luyến nhìn anh một cái, sau đó mới xoay người rời đi.

Tuy rằng Lãnh Dạ Bạch nhìn qua ôn nhuận như ngọc, nhưng thủ đoạn của anh cũng không phải ai cũng dám lĩnh giáo, có một ông chủ ác ma như thế thì người dưới trướng có thể tốt ở chỗ nào ?

“Cốc cốc...” Hạ Duy Y gõ cửa nửa ngày cũng không thấy người ở bên trong có phản ứng, nhú nhú mày, lại đợi trong chốc lát, vẫn không thấy động tĩnh mới đưa tay mở, cửa phòng cũng không có khóa, Hạ Duy Y mở cửa ra, trực tiếp đi vào.

Vừa đem khay đặt ở trên tủ đầu giường, xoay người liền thấy Tư Minh Dạ từ phòng tắm đi ra, toàn thân chỉ quấn một cái khăn tắm ở bên hông, một tay cầm khăn mặt lau những giọt nước trên mái tóc màu ngân lam, bọt nước từ vòm ngực nhẵn trắng nõn chảy xuống dọc theo bụng rắn chắc rồi chảy thẳng về nơi bị khăn tắm cản trở.

Thấy Hạ Duy Y, Tư Minh Dạ không vui nhú nhú mày, không gian riêng tư của anh luôn không thích người khác quấy nhiễu.

Hạ Duy Y thấy anh mất hứng, trong lòng có chút tủi thân, cúi đầu, “Tôi là đến đưa bữa sáng, bây giờ tôi liền đi !” Dứt lời, thật sự xoay người liền hướng đi ra ngoài, giống như hoàn toàn không phát hiện cảnh mê người kia.

Nhìn bóng dáng cô rời đi, Tư Minh Dạ thần nhiên thu hồi tầm mắt, nghĩ về sau có nên để cho cô hầu hạ hay không, tuy rằng anh luôn chán ghét loại tiểu bạch thỏ nhu nhược này nhưng so với loại phụ nữ vừa sợ anh lại vừa muốn lên giường của anh, anh có thể giảm rất nhiều phiền toái !

“Y Y...” Lãnh Dạ Bạch thấy Hạ Duy Y, trên mặt lộ ra nụ cười âm áp.

Hạ Duy Y bĩu môi, rất không vui hỏi, “Tiểu Bạch, tôi làm cho người ta rất chán ghét sao ?”

Chán ghét ? Lãnh Dạ Bạch giương mắt nhìn về phía cửa phòng đóng chặt kia, ông chủ làm cái gì ? Nhìn tâm tình cô suy sút, Lãnh Dạ Bạch đưa tay xoa mái tóc mềm mại của cô, an ủi nói, “Y Y là người đáng yêu như vậy, làm sao có thể làm cho người ta chán ghét đây ?”

Hạ Duy Y hoài nghi nhìn anh một cái, tâm tình vẫn là rất buồn bực, “Thế vì sao mọi người đều chán ghét tôi ?”

Kỳ thật những người khác chán ghét cô, cô cũng không để ý nhưng Tư Minh Dạ chán ghét cô lại làm cho cô cảm thấy có chút khó chịu, có lẽ trường hợp như chú chim non đi, trong đầu cô trống rỗng, tình lại mất thấy đầu tiên đó là Tư Minh Dạ, cho nên đối với anh luôn có một chút cảm tình lạ lẫm !

Hết chương 3.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Edit : Phương Thiên Vũ

Lãnh Dạ Bạch dừng tay lại, thở dài một tiếng, cô có lẽ không biết đám phụ nữ kia là ghen tị bộ dáng cô xinh đẹp mới có thể xa lánh cô đi ! Trong lòng suy nghĩ nếu không thì đem đám phụ nữ kia đổi thành đàn ông ? Quyền này thì anh vẫn có ! Nhưng mà kia càng không được, nhìn cô gái trước mắt như búp bê, nếu đều đổi thành đàn ông thì không phải đều làm đồ ăn cho cô à ?

“Tiểu Bạch...” Hạ Duy Y rầu rĩ gọi hồn của anh về, bĩu môi bắt mắt nhìn anh, biết là anh chỉ an ủi cô thôi !

“Y Y...”

Hạ Duy Y hít hít mũi, ngắt lời anh, “Anh không cần an ủi tôi, dù sao tôi cũng không phải rất khó chịu !”

Mất rung rung lại quật cường không cho nó rơi xuống, bộ dáng đáng thương kia làm cho Lãnh Dạ Bạch lắc đầu bật cười, như vậy còn nói không khó chịu, suy nghĩ một chút nói, “Từ nay cô đi theo bên người tôi là được, không cần lại ở cùng một chỗ với những người đó !” Tuy rằng anh có đặc biệt dạn dò qua nhưng anh vẫn là sợ đám phụ nữ kia lại tìm cách làm khó cô !

“Vì sao ?” Hạ Duy Y khó hiểu nhìn anh, như bây giờ tốt lắm a !

“Tôi sợ cô bị người ta bắt nạt !” Anh thật sự là xem cô gái đáng yêu này như là em gái của mình rồi, tuy rằng thân thể của cô rất khả nghi !

“Tôi mới không bị người ta bắt nạt !”

“Phải không ?” Thật sự là ngốc mà ! Bây giờ ở chỗ này thấy cô lại liên tưởng đến vừa rồi ở dưới lầu nhìn thấy nữ giúp việc kia cười gian, anh chỉ biết cô gái ngốc này bị người ta bắt nạt !

Hạ Duy Y đột nhiên lộ ra một nụ cười ngọt ngào, chớp mắt to ngập nước hỏi, “Tiểu Bạch, đi theo anh có thể lười biếng hay không ?”

“Ha ha...” Lãnh Dạ Bạch trên mặt xuất hiện ý cười mà gật đầu, “Có thể !”

“Vậy được rồi ! Tôi từ nay sẽ theo anh lăn lộn, anh cần phải che chở cho tôi thật tốt !”

“Hừ ?” Lãnh Dạ Bạch nhú mày, “Những lời này làm sao mà học được ?”

Hạ Duy Y khó hiểu sờ sờ đầu, “Tôi nói sai rồi sao ? Trên tivi đều là nói như vậy a !”

Lãnh Dạ Bạch buồn cười lắc đầu, anh mấy ngày nay sớm đã biết đến năng lực học tập của cô cao bao nhiêu rồi ! Cũng có lẽ trước khi cô mất trí nhớ vốn đã như thế, đối với thân thể của cô anh rất ngạc nhiên, chỉ dựa vào việc An Thụy tra không ra thân thể của cô cũng đủ để chứng minh thân thể của cô không đơn giản, hy vọng không phải kẻ thù càng tốt !

“Y Y, tôi còn có việc, cô trước xuống dưới chơi một chút đi, không cần nghe lời những người kia !”

“Nga, được !” Ngoan ngoãn mà gật đầu, dọc theo thang xoay tròn mà đi xuống, tầm lưng kia rất nhanh biến mất, hiển nhiên đã quên vừa mới mất hứng !

Lãnh Dạ Bạch đưa tay gõ gõ cửa, sau khi được sự chấp thuận, mới mở cửa ra rồi đi vào.

“Vân Môn ?” Tư Minh Dạ vừa mặc áo khoác tây trang lên người vừa nói, “Để cho Bùi Diệc đi giải quyết, cậu ta cùng Vân Thiên quan hệ không phải tốt lắm sao ?”

“Vâng !”

Lãnh Dạ Bạch đang muốn đi ra ngoài lại bị Tư Minh Dạ lên tiếng gọi lại, “Về sau để cho người Hạ Duy Y kia hầu hạ cho tôi là được, những người khác không có việc gì không cho phép lên lầu hai !”

“Ách...” Lãnh Dạ Bạch có chút kinh ngạc, ông chủ cư nhiên nhớ rõ tên Y Y ? Nhưng anh vừa mới nói với Y Y, bây giờ lại để cho cô ấy đi chăm sóc ông chủ, nhà đầu kia có thể giận anh hay không a ?

“Có vấn đề ?”

Lãnh Dạ Bạch phục hồi tinh thần lại, “Ách... Không có !”

“Cốc cốc...” Hạ Duy Y nằm chán nằm ở trên giường lăn lộn, nghe được tiếng đập cửa, hai mắt sáng ngời, chạy ra cửa còn chưa có thấy rõ ngoài cửa là ai liền cao hứng hô, “Tiểu Bạch...”

“Rất chán sao ?”

Hạ Duy Y gật gật, cũng không có người cùng cô nói chuyện, có một chút nhàm chán.

“Án... Cái kia... Y Y...”

Hạ Duy Y con người trong suốt thấy đáy nhìn thẳng anh, thấy anh nửa ngày cũng nói không ra một câu, đột nhiên hỏi, “Tiểu Bạch, có phải anh làm chuyện gì có lỗi với tôi hay không ?”

“Khụ khụ...” Lãnh Dạ Bạch thiếu chút nữa bị nước miếng làm cho bị sặc, nhìn về mặt chăm chú trên gương mặt nhỏ nhắn của Hạ Duy Y, thanh thanh cổ họng, mới hỏi, “Vi sao hỏi như vậy?”

“Bởi vì tối hôm qua trong phim truyền hình...”

“Ngừng!” Sao lại là tivi? Nhìn gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo kia mang theo chút ngây thơ, Lãnh Dạ Bạch nói rõ, “Y Y, ông chủ muốn cô hầu hạ anh ta, cô muốn không?” Nếu cô không muốn, anh có thể đi nói với ông chủ, ông chủ tuy rằng lãnh khốc nhưng đối với thủ hạ người vẫn rất tốt!

Hạ Duy Y cau mày, có chút khó hiểu nói, “Nhưng mà... anh ấy không phải rất chán ghét tôi sao?”

Lãnh Dạ Bạch nhú mày, Y Y vẫn nói ông chủ chán ghét cô nhưng xem như anh thấy thì chưa hẳn, ít nhất cái gọi là chán ghét kia không phải chỉ nhằm vào cô, nếu không thì cô sao có thể còn sống được tốt chứ, còn ngênh ngang mà xuất hiện trong biệt thự! “Vậy Y Y cô đồng ý hay không?”

Hạ Duy Y cau mày, đưa tay kéo kéo tóc, sau đó gật đầu, anh thu lưu cô, cô đương nhiên hẳn là báo đáp anh, nếu anh không chán ghét cô cô cũng không thấy anh liên trốn rất xa như vậy, bây giờ anh để cho cô đi hầu hạ, đó là không chán ghét cô phải không?

Lãnh Dạ Bạch nhìn cô đột nhiên ngây ngốc nở nụ cười, trong lòng rung mình, hoài nghi nhìn kỹ cô, sau đó cẩn thận hỏi, “Y Y, cô không phải là yêu ông chủ chứ?” Nghìn vạn lần không nên a! Ông chủ căn bản là không có tim, nếu Y Y yêu anh cuối cùng khẳng định sẽ bị thương tích đầy mình!

Hạ Duy Y nghiêng đầu nghiêm túc nghĩ, mà Lãnh Dạ Bạch tâm một chút một chút trầm xuống, nha đầu ngốc này thật sự sẽ không...

Ngay khi Lãnh Dạ Bạch muốn khuyên cô nên buông tay thì Hạ Duy Y nghiêm túc nói, “Không thương, bắt quá tôi thích anh ấy!”

Lãnh Dạ Bạch nhú mày nhìn cô, vô cùng hoài nghi mà hỏi, “Cô phân rõ ràng cái gì là thích cái gì là yêu sao?”

Hạ Duy Y giờ giờ cảm lên, trên gương mặt nhỏ nhắn tất cả đều là kiêu ngạo, “Tôi đương nhiên phân rõ, tối hôm qua trong phim truyền hình kia nói...”

“Ngừng!” Lãnh Dạ Bạch có chút không biết nói gì, như thế nào lại là phim truyền hình? Nha đầu kia bây giờ đơn thuần như vậy, anh thật đúng là sợ phim truyền hình này dạy hư cô thôi!

Lãnh Dạ Bạch nhú mày suy nghĩ, rốt cuộc nên để cho Y Y đi tiếp cận ông chủ hay không? Ông chủ quyền rũ như vậy, nếu Y Y bất tri bất giác yêu ông chủ, kia lỗi của anh không phải lớn lắm sao?

“Tiểu Bạch, anh không cần lo lắng cho tôi, tuy rằng tôi không nhớ rõ chuyện trước kia nhưng tôi rất thông minh!”

“Phốc...” Lãnh Dạ Bạch bật cười, “Có người tự khen mình như vậy sao?”

Hạ Duy Y khoe miệng giờ lên, nụ cười ngọt ngào làm cho người ta yêu mến, lại hỏi ra một vấn đề không liên quan, “Tiểu Bạch, anh nói xem anh có thể là anh trai tôi thất lạc nhiều năm hay không?”

“Àn? Vì sao hỏi như vậy?” Anh từ nhỏ là cô nhi, nếu cô thật là em gái của anh, anh ngược lại không loại trừ!

Hạ Duy Y liếc mắt nhìn anh, bộ dáng như anh rất ngốc mà nói, “Phim truyền hình đều là diễn như vậy!”

Lãnh Dạ Bạch là hoàn toàn hết chỗ nói rồi, “Về sau không nên xem phim truyền hình!”

“Vi sao? Tôi thích xem a!”

Lãnh Dạ Bạch lắc đầu, “Quên đi, tôi còn phải nói cho cô biết những chuyện cô cần làm!”

Hết chương 4.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Edit : Phương Thiên Vũ

Kỳ thật hầu hạ Tư Minh Dạ rất đơn giản, chỉ cần giúp anh đưa bữa sáng, pha cà phê chẳng hạn, hơn nữa anh thích một mình, lúc không có việc gì cô có

thể tự mình đi chơi, mà cô vốn tưởng rằng anh không phải chán ghét cô nhưng cô dường như sai lầm rồi !

Bởi vì ánh mắt anh nhìn cô vẫn là ghét bỏ như vậy, không chịu được, Hạ Duy Y rất buồn bực, cho nên vào những lúc không cần cô vẫn là thấy anh liền trốn !

“A...” Sáng sớm, tiếng kêu thê lương phá vỡ yên tĩnh của biệt thự, nhưng kỳ quái là không ai đi ra xem náo nhiệt, đơn giản đó là thanh âm từ lầu hai vọng lại, lầu hai là nơi của ông chủ, người hầu các cô không có phân phó thì không thể tùy ý đi lên, hơn nữa bởi vì Lãnh Dạ Bạch đối với người hầu cũng cực kỳ nghiêm khắc nên nhóm các cô không dám làm càn, nếu vì lòng hiếu kỳ mà đánh mất công việc có đãi ngộ tốt như vậy, thật sự là không đáng !

Hạ Duy Y đang muốn đưa bữa sang cho Tư Minh Dạ thì bị âm thanh này dọa tới mức tay run lên, thiếu chút nữa đem toàn bộ khay mà ném xuống đất, thở ra một hơi thật mạnh, đưa tay vỗ vỗ trái tim bị dọa tới mức nhảy “bình bịch”, về mặt may mắn, “Cũng may không văng ra ngoài !”

Tò mò mà liếc liếc lên trên lầu, do dự một chút, sau đó nhanh tay lẹ chân mà chạy lên lầu, thấy cửa phòng không có đóng chặt, Hạ Duy Y như tên trộm mà ló đầu vào, hí mắt nhìn vào bên trong, chỉ thấy Tư Minh Dạ khóa thân nửa người ngồi ở trên giường, ánh mắt lạnh như băng nhìn cô gái nhếch nhác trên mặt đất.

Hạ Duy Y theo tầm mắt của anh nhìn đến, cô gái trên mặt đất cô biết, là nữ giúp việc trong biệt thự, lại còn từng bắt nạt cô ! Lúc này cô ta về mặt đau đớn ngồi dưới đất, hai cổ tay bị bẻ gãy đến mức lòi cả một đoạn xương trắng hếu ra ngoài, nhìn Tư Minh Dạ trong mắt tất cả đều là sợ hãi.

Hạ Duy Y nhìn cảnh tượng này nhưng không có sợ tới mức thét chói tai mà lại đem tầm mắt nhìn lại trên người Tư Minh Dạ, nhíu mày, bộ dáng rất là phiền não, làm sao bây giờ ? Anh dường như rất tức giận, anh chán ghét cô như vậy, nếu như cô đi vào, anh khẳng định sẽ càng giận, nhưng nếu cô không đi vào anh không phải sẽ đối bụng sao ?

Mày càng nhăn càng chặt, sau đó đột nhiên hai mắt sáng ngời, lại nhanh tay lẹ chân đi xuống lầu, Tư Minh Dạ hướng ngoài cửa liếc mắt một cái, Hạ Duy Y vừa lên anh đã biết, cô cư nhiên không có sợ tới mức thét chói tai, ngược lại làm cho anh có chút kinh ngạc !

“Tiểu Bạch... Tiểu Bạch...”

Lãnh Dạ Bạch cũng không biết từ nơi nào xông ra, vô cùng bất đắc dĩ nhìn cô, “Y Y, có thể đổi cách xưng hô hay không ? Cô như vậy người ta không biết còn tưởng rằng cô nuôi con chó con đây !” Bởi vì cô quản lý của vườn hoa kia cũng gọi chú chó tuyệt ngạo như thế !

Hạ Duy Y hi hi cười, “Mới không cần đổi, Tiểu Bạch rất đáng yêu a !”

“Nói đi ! Có chuyện gì ?”

“Ha ha...” Hạ Duy Y cười có chút ma mẫn, “Tiểu Bạch, anh giúp tôi đưa bữa sáng cho ông chủ được không ?”

“Àn ?” Lãnh Dạ Bạch nhíu mày, “Làm sao vậy ?” Nha đầu kia căn bản là không sợ ông chủ, bây giờ sao đột nhiên bảo anh giúp cô đưa bữa sáng ?

“Cái kia...” Hạ Duy Y kéo kéo tóc, bĩu môi nói, “Ông chủ đang tức giận ! Nếu thấy tôi nhất định lại càng giận, cho nên anh giúp tôi đưa được không ?”

Tức giận ? Vừa mới một tiếng hét thăm kia anh cũng nghe thấy, anh tuyệt không thấy lạ, nhất định là cô gái nào đó muốn lên giường của ông chủ rồi ! Nhưng vì sao nhìn thấy Y Y sẽ càng giận ?

“Tiểu Bạch... Được không ?” Thấy anh nửa ngày không đáp ứng, Hạ Duy Y nắm tay áo của anh mà lắc a lắc.

“Được được ! Cô đừng lắc !”

“Ha ha... Tiểu Bạch tốt nhất, bữa sáng ở phòng bếp, anh bung lên đi thôi ! Tôi đi xem tivi !”

Lãnh Dạ Bạch không nói gì đi về phía phòng bếp, thật không rõ nha đầu kia làm sao có thể thích xem tivi như vậy !

“Cốc cốc...” Tuy rằng cửa phòng không đóng nhưng anh vẫn là lễ phép gõ cửa, sau khi được sự chấp thuận, mới mở cửa đi vào, “Ông chủ...” Cung kính mà bỏ bữa sáng xuống.

Thấy vậy, Tư Minh Dạ cũng không nói thêm cái gì, chắc là tiểu bạch thô kia bị dọa đến không dám tiến vào, chán ghét nhìn cô gái ở trên mặt đất, âm thanh lạnh lùng nói, “Ném cô ta ra ngoài !”

Lãnh Dạ Bạch đang muốn đem cô gái kia đi ra ngoài lại nghe Tư Minh Dạ nói, “Đem đuổi hết nữ giúp việc !” Ba ngày thì đến hai ngày có người lên lút tiến vào phòng của anh, thật sự là phiền muốn chết mà !

Lãnh Dạ Bạch cả kinh, đuổi hết ? Nhịn không được vẫn là mở miệng hỏi, “Y... Hạ Duy Y thì sao ?”

Tư Minh Dạ nhíu nhíu mày, “Lưu lại đi !”

Đại sảnh dưới lầu đột nhiên náo nhiệt lên, trong biệt thự nữ giúp việc đều tụ tập ở nơi này.

“Sao có thể như vậy ?”

“Đúng a ! Sao có thể nói đuổi liền đuổi chứ ?”

Tuy rằng ông chủ không có bạc đãi các cô, cho các cô số tiền không nhỏ nhưng các cô muốn trở thành nữ chủ nhân của căn biệt thự này a !

Hạ Duy Y mắt không chuyển nhìn tivi trước mặt, ngây ngô cười, không thể không nói ở đây nữ giúp việc được đãi ngộ thật sự rất tốt, tuy là phòng của người hầu nhưng đầy đủ thiết bị, khá thoải mái.

Bên ngoài tiếng ồn càng lúc càng lớn làm hồn nhỏ bé của Hạ Duy Y từ trong TV bị kéo ra, khó hiểu nghiêng nghiêng đầu, nhìn cửa, lại nhìn tivi, đấu tranh một lúc lâu rốt cục đi đến cửa, đưa tay mở cửa lộ đầu nhìn ra ngoài.

“Câm miệng !” Lãnh Dạ Bạch không kiên nhẫn nói, “ Trong vòng hai giờ nữa tất cả rời khỏi biệt thự cho tôi !” Ném lại câu đó xong liền xoay người rời đi.

Hạ Duy Y rút lui cò, Tiểu Bạch thật hung dữ nga ! Lãnh Dạ Bạch vừa đi, thanh âm thảo luận lại bắt đầu.

“Thật là sao lại như vậy ? Thật sự phải đi sao ? Tôi rất không cam lòng a !”

“Đúng ! Ai cam tâm a ?”

“Các cô ai biết cuối cùng là xảy ra chuyện gì không ?”

“Tôi biết ! Các cô cũng có nghe thấy tiếng hét vào buổi sáng chứ ?” Thấy một đám người gật đầu, nữ giúp việc kia mới tiếp tục nói, “Nghe nói là có người muốn lên giường của ông chủ, ông chủ vì chuyện này rất tức giận !”

“Cái gì ? Là người nào không biết xấu hổ a ? Làm hại chúng ta cũng bị xui xẻo theo !” Hoàn toàn không nghĩ chính mình cũng có suy nghĩ như thế.

“Ai không ở đây chính là người đó !”

“Cô nói tiểu bạch thổ kia sao ?”

“Không phải ! Cô không phát hiện còn thiếu một người sao ? Nghe nói bị ông chủ vạ lây tay a !”

“Vạ lây tay ?” Mọi người đồng thời nhìn về phía cổ tay của mình, sau đó rung mình một cái, “Ông chủ có phải quá ác độc hay không ?”

Trong đó một người phụ nữ vẫn không có phản ứng gì, lúc này mới mở miệng, “Các cô đều nghĩ ông chủ là bạch mã hoàng tử sao ? Tôi nói cho các cô biết, ông chủ chính là một ác ma ! Tôi đến trước so với các cô, biết chuyện cũng nhiều hơn so với các cô, này vạ lây tay vẫn còn nhẹ, có lần một người phụ nữ mang thai tìm tới cửa, nói là trong bụng có đứa nhỏ của ông chủ, muốn ông chủ chịu trách nhiệm, như thế nào đuổi cũng không đi, kết quả cuối cùng ông chủ một phát đem cô ta đá ra ngoài, trời ạ ! Đó là phụ nữ có thai a !”

“Không phải chứ ? Tàn nhẫn như vậy sao ! Kia rốt cuộc có phải đứa nhỏ của ông chủ hay không a?”

“Ai biết ? Tôi thấy tám phần là phải !”

“Tục ngữ nói hổ dữ không ăn thịt con, ông chủ có phải hơi quá đáng hay không ? Như vậy ai còn dám gả cho ông ta a ?” [Vũ : k được nói xấu anh Dạ của ta a >”

Người phụ nữ kia nhìn quét một vòng, lắc đầu nói, “Cho nên, các cô vẫn là đừng nên mơ mộng hão huyền ! Cảnh thận trong bụng có đứa nhỏ còn bị bạo ngược !”

“Quả thật rất khủng bố a ! Khó trách tôi cũng không dám nhìn ánh mắt của ông ta, quả thực đúng là ác ma mà !”

Hết chương 5.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Edit : Phương Thiên Vũ

Hạ Duy Y rốt cuộc nghe không được nữa, thờ hồn hèn, chân dậm thật mạnh, tựa như sàn nhà có thù oán với cô, hai mắt phun hỏa nhìn một đám phụ nữ

trước mặt, quát, “Ông chủ là người tốt, các cô mới là người xấu !”

Một đám phụ nữ sững sốt một chút, sau đó giễu cợt nhìn cô, trêu đùa, “A, tiểu bạch thỏ của chúng ta tức giận cơ đấy ! Bệnh vực ông chủ như vậy, có phải cũng thích ông chủ hay không ? Nhưng mà ông chủ người ta cũng không thích cô đâu ! Còn không mau thu dọn mọi thứ rồi cút đi !”

“Vì sao phải thu dọn mọi thứ ?” Hạ Duy Y vẻ mặt khó hiểu, mặc dù đang tức giận nhưng không biết chuyện vẫn là hỏi.

“A... Cô không biết ông chủ muốn sa thải toàn bộ nữ giúp việc sao ?”

Sa thải toàn bộ nữ giúp việc ? Hạ Duy Y trong mắt liền ngập nước, vậy không phải từ nay cũng không gặp được ông chủ, cũng không gặp được Tiểu Bạch rồi ?

“Ông chủ của cô muốn sa thải cô ! Như vậy ông chủ vẫn là người tốt sao ?”

Một đám phụ nữ cười nhạo rồi đi, nhanh chóng mà đi thu dọn mọi thứ, các cô cũng không muốn bị đuổi đi a !

Lãnh Dạ Bạch trở về liền thấy Hạ Duy Y oan uất đứng ở đại sảnh, bộ dáng vừa muốn khóc lại vừa nén lại, trong lòng rung mình, đám phụ nữ kia lại bắt nạt cô sao ?

“Y Y...”

“Oa... Tiểu Bạch... Ông chủ là người tốt !”

“Đứng đứng ! Ông chủ là người tốt ! Ngoan, đừng khóc !” Lãnh Dạ Bạch bắt đầu đi giúp cô lau nước mắt trên mặt, về phần anh nói “Ông chủ là người tốt” ngay cả chính anh cũng không tin ! Thật không biết nhà đầu kia suy nghĩ như thế nào mà luôn khẳng định ông chủ là người tốt đây ?

“Ô ồ...” Mũi đỏ cả lên, trên lông mi còn sót lại nước mắt, khóc thút thít hỏi, “Tiểu Bạch, anh có thể đến gặp tôi hay không ?”

“A ?” Lãnh Dạ Bạch bị cô hỏi không hiểu, lời này là cái ý gì ?

Rầu rĩ tiếp tục hỏi, “Tôi đi rồi anh có nhớ tôi không ?”

“Đi ? Cô định đi đâu ?”

Đáng thương hít hít mũi, “Không biết, Tiểu Bạch anh thu lưu tôi được không ?”

Ách... Lãnh Dạ Bạch nhìn bộ dáng đáng thương của cô, nhúm mày, “Cô muốn rời khỏi đây à ?”

Hạ Duy Y lắc đầu, nước mắt lưng tròng nói, “Không muốn, nhưng ông chủ không phải muốn đuổi tôi đi sao ?”

“Đuổi cô đi ?” Cái này xem như tìm được nguyên nhân, buồn cười nheo cái mũi đỏ của cô, “Cô yên tâm, ông chủ không có đuổi cô đi !”

Ách ? Hạ Duy Y sững sờ nhìn anh, nước mắt cũng biến mất, không đuổi cô đi ? “Thật vậy sao ?”

“Thật !”

“Ha ha...” Trên lông mi còn sót lại nước mắt nhưng nụ cười trên gương mặt tươi rói, Lãnh Dạ Bạch bắt đầu đi lắc đầu, “Nhanh đi rửa mặt đi ! Đã khóc thành con mèo nhỏ rồi !”

“Nga, được !”

Nhìn gương mặt kia lộ ra nụ cười tươi, Hạ Duy Y lộ ra vẻ mặt đồng ý, lẩm bẩm nói, “Ông chủ thật đáng thương nga ! Những người phụ nữ xấu xa kia đều bắt nạt ông chủ !”

Ông chủ đáng thương như vậy, cô nhất định phải đối tốt với ông chủ một chút, miễn cho ông chủ lại để ở trong lòng, mới vừa trong TV người kia vì cứ để ở trong lòng mà nhảy lầu rồi, nghĩ đến ngay cả mặt cũng chưa kịp rửa, hoảng hốt mà chạy lên trên lầu, cô nhất định phải canh chừng ông chủ thật tốt, nhất định không thể cho anh cơ hội làm chuyện điên rồ !

“Phanh” Cửa phòng đập thật mạnh vào tường, phát ra một tiếng lớn, Tư Minh Dạ đem tầm mắt từ trên màn hình laptop chuyển qua cửa thì thấy một gương mặt mèo, trong mắt tất cả đều là sự bức bối.

“Ách...” Hạ Duy Y có chút không biết làm sao kéo kéo tóc, sau đó trực tiếp đi đến ngồi xuống sofa, “Ông chủ, anh bận sao ! Tôi ngồi ở đây vậy !”

Tư Minh Dạ chớp mắt, ngồi ở đó ? Cô không phải thấy anh giống như con chuột thấy mèo, sợ tới mức mà chạy rất xa sao ? Bây giờ chạy đến đây làm cái gì ?

Nhúm nhúm mày, cư nhiên cũng không có bảo cô xéo đi, cái gì cũng chưa nói, cúi đầu tiếp tục công việc.

Hạ Duy Y ngồi ở trên sofa, im lặng không quấy rầy anh, chỉ là mở đôi mắt to ngập nước, không dám chớp mắt mà nhìn anh, chỉ sợ cô vừa rồi đi Tư Minh Dạ lại chạy đi nhảy lầu !

Ánh mắt như vậy làm cho người ta muốn không chú ý cũng không được, Tư Minh Dạ không vui ngẩng đầu muốn bảo cô cút đi, nhưng lại thấy trên mặt cô là toàn bộ sự cảm thông, trong mắt còn có chút đau lòng.

Tư Minh Dạ trong lòng sợ hãi, đau lòng ? Còn chưa từng có người nào dùng ánh mắt như vậy nhìn anh, nhúu nhúu mảy, tiểu bạch thỏ này là xảy ra chuyện gì ? Anh nhìn qua rất đáng thương sao ? Không vui mím mím môi, những lời muốn nói ra khỏi miệng lúc này bị anh nuốt trở vào, cúi đầu tiếp tục gõ bàn phím.

Hạ Duy Y rất kiên quyết mà nhìn chăm chăm anh suốt một ngày, Tư Minh Dạ âm thầm nhúu mảy, trong lòng đột nhiên có chút tò mò tiểu bạch thỏ này rốt cuộc muốn làm cái gì ? Nhưng anh bây giờ còn có chuyện cần phải làm, không rảnh để ý tới cô !

Xử lý xong mọi chuyện, lại gọi vài cuộc điện thoại, giao mọi chuyện xong xuôi mới gấp laptop lại, đi hướng phòng tắm, chuẩn bị đi tắm, nhưng mà...

Xoay người thật mạnh nhìn về tiểu bạch thỏ phía sau, lạnh giọng hỏi, “Cô rốt cuộc muốn làm cái gì ?” Hạ Duy Y bị anh làm hoảng sợ, lui hai bước, kéo tóc, bộ dáng không biết có nên nói hay không.

“Nói đi !” Xoay người ngồi trở lại trên giường, chờ cô mở miệng, với tay bưng ly cà phê trên tủ đầu giường lên, nhúu nhúu mảy, lạnh tanh ! Nhưng vẫn tạm uổng một ngụm.

Hạ Duy Y nhìn anh, vẻ mặt nghiêm túc nói, “Ông chủ, tôi biết anh là người tốt !”

“Phốc...” Tư Minh Dạ phun cà phê ra, lần đầu tiên từ trước đến nay !

“Ông chủ, anh không sao chứ ?” Hạ Duy Y vội vàng lấy khăn giấy giúp anh lau, lại vuốt tay vỗ vỗ lưng của anh.

“Cô nói cái gì ?”

“A ? Cái gì ?”

Nhìn cô biểu tình không hiểu, Tư Minh Dạ lại hỏi, “Cô vừa mới nói cái gì ?”

“Ông chủ là người tốt !”

Tư Minh Dạ chớp mắt nhìn kỹ cô, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều là sự nghiêm túc, con ngươi long lanh trong suốt thấy đáy, cô không phải nói dối, cô thật sự cho rằng anh là người tốt !

Tư Minh Dạ thật sự rất muốn cười, cư nhiên còn có người nói anh là người tốt ? “Cô biết cái gì gọi là người tốt không ?” Anh rất hoài nghi tiểu bạch thỏ này căn bản sẽ không biết phán đoán.

Hạ Duy Y đương nhiên nói, “Người rất tốt với tôi a !”

“Thế người xấu ?”

Hạ Duy Y liếc mắt anh một cái, “Anh thật là ngốc mà ! Người xấu đương nhiên chính là người đối tôi không tốt thôi !”

Ngốc ? Tư Minh Dạ nguy hiểm híp mắt, tiểu bạch thỏ này cư nhiên dám nói anh ngốc ? Khi nào thì lá gan lớn như vậy ? Nhưng anh xem như đã biết, tiểu bạch thỏ này suy nghĩ có chút khác hẳn với người thường !

Nhìn Tư Minh Dạ đứng dậy, Hạ Duy Y khẩn trương đứng lên theo, Tư Minh Dạ xoay người nhìn cô, một tay nắm cầm cửa cô, khước miệng tà mị nhếch lên, “Tiểu bạch thỏ, tôi muốn tắm, cô muốn theo giúp tôi sao ?”

Hạ Duy Y sững sốt một chút, sau đó gật đầu thật mạnh, Tư Minh Dạ sững sốt, chán ghét thu hồi tay, cô cũng giống những phụ nữ khác sao ? Nghĩ trong lòng có chút khó chịu, âm thanh lạnh lùng nói, “Cút đi !”

Nếu trước kia Hạ Duy Y nghe câu thế này khẳng định sẽ ngoan ngoãn mà cút đi rất xa, nhưng bây giờ cô cứ đứng tại chỗ không chịu đi, nhìn sắc mặt Tư Minh Dạ càng ngày càng lạnh, khẩn trương kéo tóc nói, “Tôi biết anh rất chán ghét tôi !”

Tư Minh Dạ lạnh lùng nhìn cô, coi như tự hiểu !

“Nhưng mà... Nhưng mà tôi phải canh chừng anh !”

Hết chương 6.

Chương 7

Edit : Phương Thiên Vũ

Nhìn cô vẻ mặt nghiêm túc, Tư Minh Dạ nhú mày hỏi, “Vì sao ?”

Hạ Duy Y lại là vẻ mặt thông cảm cùng đau lòng, “Anh không cần để ý tới những phụ nữ xấu xa kia, tôi biết anh là người tốt !”

Tư Minh Dạ có chút không kiên nhẫn, “Cô rốt cuộc muốn nói cái gì ?”

“Chính là... Anh không nên để trong lòng...”

“Để trong lòng ?” Nhìn cô bộ dáng lo lắng, Tư Minh Dạ thật muốn bỏ đầu của tiểu bạch thỏ này ra, xem bên trong đang chứa cái gì.

“Vậy cô rốt cuộc muốn như thế nào ?” Anh cư nhiên không phát câu mà ném cô ra, thật sự là kỳ tích !

“Tôi muốn canh chừng anh !”

“Tôi tắm cô cũng phải canh chừng ?”

Hạ Duy Y gật đầu, nếu anh thừa dịp không có người cắt cổ tay thì làm sao bây giờ?

“Phanh” một tiếng, Hạ Duy Y sờ sờ cái mũi thiếu chút nữa bị đụng phải, nhìn cánh cửa trước mắt, uất ức mà chu miệng, dùng sức xoay xoay cánh cửa, “Anh mở cửa...”

“Cút đi !” Thanh âm lạnh như băng từ giữa tiếng nước ào ào truyền ra.

“Không cần...” Hạ Duy Y cố chấp đứng ở ngoài cửa không chịu đi, để xem cách nửa tiếng nữa hỏi anh có chuyện gì không, nếu anh không ra sẽ dùng sức phá cửa, dù có bị Tư Minh Dạ hận đến muốn ném cô đi.

“Ba” Tay nhỏ bé không có đập đến cánh cửa mà đập lên vòm ngực trần của Tư Minh Dạ, nhìn Tư Minh Dạ trừng ra gương mặt lạnh, Hạ Duy Y cười cười, thở ra một hơi, vẻ mặt yên tâm, sau đó đi trở về ngồi xuống sofa, trừng mắt nhìn anh !

“Tôi muốn nghỉ ngơi, có thể phiền cô đi ra ngoài được không ?”

“Không được !”

Tư Minh Dạ có bao nhiêu tính nhẫn nại đều bị cô quấy hết, anh đứng dậy kéo cô hướng đi ra cửa thì Hạ Duy Y vội vàng quay người ôm chặt anh, trong miệng hét lên, “Không muốn... Tôi không muốn đi ra ngoài...”

“Buông tay !” Đôi mắt ác ma trừng cô gái nhỏ trong lòng, giống như muốn ăn thịt người vậy.

“Không cần...” Hạ Duy Y gắt gao ôm anh, đôi mắt ngập nước nhìn lại.

Tư Minh Dạ hiếm thấy sừng sốt một chút, “Cô không sợ tôi ?”

Hạ Duy Y khó hiểu nhìn anh, “Vì sao phải sợ anh ?” Anh bộ dạng đâu có khủng bố!

“Vậy cô vì sao luôn trốn tránh tôi ?” Bộ dáng rõ ràng chính là rất sợ anh !

Nói đến đây, Hạ Duy Y tui thân mà chép miệng, “Anh không phải chán ghét tôi sao ?”

“Bởi vì tôi chán ghét cô cho nên cô mới trốn tôi ?” Cô thật sự không sợ anh ?

Nhìn cô gật đầu, Tư Minh Dạ lại đánh giá cô một phen, vẻ mặt có chút phức tạp, ngữ khí hơi dịu đi một chút, “Buông tay !”

“Không được...”

“Tôi muốn uống cà phê, cô đi pha giúp tôi đi !”

“Ách...” Hạ Duy Y nghiêng đầu tự hỏi, trách nhiệm của cô chính là hầu hạ anh, anh muốn uống cà phê, cô đương nhiên hẳn là đi làm cho anh, nhưng nếu

anh thừa dịp lúc cô không ở đây làm chuyện điên rồ thì làm sao bây giờ ?

Cô nghĩ cái gì tất cả đều viết ở trên mặt, tuy rằng bây giờ gương mặt như một con mèo nhưng Tư Minh Dạ vẫn là nhìn thấy rất rõ ràng, thật sự là không biết nên khóc hay nên cười, anh thật giống người muốn tự sát như vậy sao ?

“Cái kia... Anh sẽ chờ tôi trở lại chứ ?” Hạ Duy Y không xác định hỏi.

“Uh.”

“Vậy anh chờ tôi, tôi lập tức sẽ trở lại !” Dứt lời, đã giống như một tên lửa mà phóng xuống dưới lầu.

“Cà phê đâu ?” Tư Minh Dạ nhìn chất lỏng màu trắng trước mắt không vui hỏi.

“Cà phê uống đối với cơ thể không tốt, vẫn là uống sữa tốt hơn !”

“Tôi chỉ uống cà phê, mau đổi !”

Nhìn Tư Minh Dạ bộ dáng không vui, Hạ Duy Y lại tuyệt không sợ hãi, cố chấp đứng đó, vẫn không nhúc nhích.

“Hạ Duy Y !” Khi nào thì lời nói của anh không có trọng lượng ? Có phải anh rất nhân nhượng cô hay không ? Cũng đúng, anh sớm nên một cuộc đem cô đã ra ngoài mới là bình thường, cứ nhiên theo cô hồ nháo lâu như vậy, thật sự là trúng tà rồi !

“Đổi cho tôi, nếu không liền cắt cho tôi, tôi không nuôi người vô dụng !”

Hạ Duy Y thờ phỉ phỉ hai tay chống nạnh, trừng mắt hung dữ nói, “Chỉ cho uống sữa, không cho phép uống cà phê !” Cô cũng là phát cáu lên !

Tư Minh Dạ chớp mắt nhìn cô trong chốc lát, Hạ Duy Y vốn tưởng rằng anh sẽ lại kéo cô ra bên ngoài nhưng, cuối cùng đã chuẩn bị đấu tranh lại thấy anh bực mình mím môi, sau đó bùng lên ly sữa kia, một hơi uống cạn.

Thấy anh uống hoàn, Hạ Duy Y nhếch môi lộ ra một nụ cười ngọt ngào, vừa lòng gật đầu, đem dẹp cái ly.

Chưa lâu sau đã trở lại, Tư Minh Dạ nhìn cô nhú mày hỏi, “Cô còn muốn làm cái gì ?”

“Canh chừng anh !” Nói xong lại lui đến sofa, không nháy mắt mà nhìn anh.

Tư Minh Dạ lại mặc kệ cô, dù sao nói chuyện với cô cũng như không, thật không nghĩ tới tiểu bạch thỏ này cứ nhiên cố chấp như vậy !

Thấy anh nằm xuống ngủ, Hạ Duy Y vẫn như trước trừng mắt nhìn anh, mãi đến khi nghe tiếng hít thở nhẹ nhàng của anh mới nhẹ tay nhẹ chân giúp anh tắt đèn, lại không có quay về phòng của mình mà mở to mắt cuộn tròn ở trên sofa, nhìn hướng về anh, giống như sợ anh đột nhiên đứng lên, nhưng mí mắt cũng không chịu thua kém mà càng ngày càng nặng.

Thật lâu sau, Tư Minh Dạ mở mắt ra nhìn về phía cô gái nhỏ trên sofa, tuy là một màu đen nhưng thị lực của anh cũng không có bị ảnh hưởng nhiều.

Cơ thể nhỏ nhắn xinh xắn co tròn lại, trên gương mặt nhỏ nhắn thật bần, bộ dáng ngủ say lại hồn nhiên như trẻ con.

Anh cứ nhiên để cho cô qua đêm ở trong phòng anh ?! Đây là chuyện cho tới bây giờ cũng chưa từng xảy ra, mặc dù cô gái kia không có qua đây nhưng suy cho cùng tâm tính khi đó của anh hẳn xem như là đơn giản đi ? Mà phụ nữ đối với anh chẳng qua chỉ là công cụ phát tiết, khi không cần thiết, anh căn bản không muốn chạm vào, lại càng không cho phép có người xông vào không gian riêng tư của mình !

Có lẽ là ngủ không thoải mái, Hạ Duy Y xoay người nhưng hiển nhiên đã quên này chỉ là sofa nhỏ nhỏ, mà không phải giường lớn thoải mái, mắt thấy môi sẽ hôn mặt đất, Tư Minh Dạ trong lòng cả kinh, trong nháy mắt đã xuất hiện ở bên cạnh sofa đón được cơ thể nhỏ nhỏ của cô, không vui trừng gương mặt nhỏ nhắn lại bần của cô.

Phòng rất lớn, sofa cách giường cũng không gần, tốc độ như vậy căn bản đã vượt khỏi giới hạn của loài người, bởi vậy cũng có thể thấy được Tư Minh Dạ có bao nhiêu không đơn giản !

Hạ Duy Y một chút cũng không ý thức được mạo hiểm vừa rồi, xoay người ở trong lòng anh, tìm vị trí thoải mái, tiếp tục ngủ.

Tư Minh Dạ vẫn trừng mắt cô, cũng không biết là bất mãn cô không cẩn thận như thế hay là bất mãn chính mình khác thường, cơ thể nhỏ nhỏ kia truyền tới độ ấm rất ấm áp, khiến cho anh không muốn buông ra, đưa tay xoa vết bần trên gương mặt nhỏ nhắn, cảm nhận được sự đụng chạm trên da thịt trắng mịn kia, trong lòng bắt đầu có chút cảm xúc kì lạ, trong mắt hiếm thấy mà xuất hiện mỉm cười, cô ngốc này khẳng định không biết đã trưng ra gương mặt mèo cả ngày hôm nay !

Chớp mắt, con người u lam kia càng thêm thâm thúy, đột nhiên rất muốn đem cô làm của riêng ! Khóe miệng tà mị nhếch lên, những gì anh muốn cho tới bây giờ cũng chỉ có thể là của anh !

Bạc môi áp lên cánh môi phấn nộn của cô, chỉ là nhẹ nhàng dán lên liền rời đi, nhìn cô vẫn như cũ ngủ say, Tư Minh Dạ vuốt cánh môi của cô, khẽ cười nói, “Từ nay về sau, em chính là của anh !”

Hết chương 7.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Edit : Phương Thiên Vũ

“Ngô...” Hạ Duy Y lăm bằm trở mình một cái, cảm thấy ánh sáng có chút chói mắt, lông mi run run, cuối cùng cũng mở mắt ra, trong mắt có chút mờ mịt, cô ở nơi nào a ?

Ngồi dậy nhìn trong chốc lát mới phát hiện là ở phòng của Tư Minh Dạ, vẻ mặt khó hiểu mà kéo kéo mái tóc có chút lộn xộn, Hạ Duy Y nghĩ không rõ cô sao có thể từ trên sofa mà chạy đến trên giường, chẳng lẽ đây là mộng du mà trong TV đã nói ?

Đội chút ! Trên giường ? Hạ Duy Y mở to mắt, té từ trên giường xuống, lã chã khóc nhìn cổ tay của mình, làm sao bây giờ ? Có phải rất đau hay không a ? Cô thật sự không phải cố ý muốn lên giường của ông chủ !

Tư Minh Dạ tựa vào cửa phòng tắm nhìn cô một loạt động tác mà cười khẽ ra tiếng, anh sao trước kia lại không phát hiện tiểu bạch thỏ này cư nhiên đáng yêu như vậy !

Hạ Duy Y xoay người nhìn về phía anh, rất nhanh đem hai tay giấu ở phía sau, nhìn về mặt Tư Minh Dạ cười như không cười, nước mắt lưng tròng lăn qua lăn lại, cắn môi, sau khi đấu tranh thật lâu mới đưa hai tay ra, hít hít mũi, thương lượng nói, “Ông chủ, có thể xuống tay nhẹ một chút được không ?” Cô sợ đau !

“Ha ha...” Tư Minh Dạ nhin không được cười ra tiếng, tiểu bạch thỏ này thật sự là rất đáng yêu !

Hạ Duy Y khó hiểu nhìn anh, con mắt chuyển động, ông chủ dường như rất vui vẻ, đó có phải là sẽ không bẻ tay cô ?

“Bé cưng...”

Nha ? Hạ Duy Y xoay đầu, nhìn trái nhìn phải, sau đó tầm mắt trở lại trên người Tư Minh Dạ, đưa tay chỉ vào cái mũi của mình, không xác định hỏi, “Ông chủ, anh gọi tôi sao ?”

Tư Minh Dạ trong mắt như trước vẫn mang theo ý cười, gật gật đầu, Hạ Duy Y lại còn nghiêm túc mà sửa, “Tôi không gọi là bé cưng !”

Tư Minh Dạ đi đến bên người cô, cánh tay duỗi ra đem cô tiến trong lòng, “Tôi nói đúng là đúng !”

“Nga...” Hạ Duy Y ngoan ngoãn gật đầu, Tư Minh Dạ vừa lòng cười cười, xoa tóc mềm mại của cô nói, “Đi rửa mặt đi !”

Hạ Duy Y cũng không cảm thấy có cái gì không đúng, ngoan ngoãn đi đến phòng tắm, sau đó dường như nghĩ đến cái gì, quay đầu nhìn Tư Minh Dạ, nghiêng đầu suy nghĩ trong chốc lát, mới hỏi, “Ông chủ, anh không chán ghét tôi sao ?”

“Uh...”

“Vì sao ?” Ngày hôm qua rõ ràng còn muốn đem cô đá ra ngoài !

“Không có vì sao, ngoan ngoãn đi rửa mặt đi ! Còn nữa về sau không cần phải tôi là ông chủ !”

Àn ? Khó hiểu mà kéo kéo tóc, buồn rầu hỏi, “Nhưng không gọi ông chủ thì phải gọi là gì ?”

“Gọi tên !”

“Nhưng mà...”

Tư Minh Dạ nhú nhú mày, “Không có nhưng mà !”

Hạ Duy Y dừng một chút, vẫn là nói ra, “Nhưng mà tôi không biết tên của anh a !”

“Không biết tên của tôi ?” Thấy Hạ Duy Y còn nghiêm túc gật đầu, Tư Minh Dạ có chút không vui, “Lâu như vậy em cũng không biết tên của tôi ?”

Hạ Duy Y oan ức bĩu môi, đứng lý hợp tình nói, “Anh lại không có nói cho tôi biết, tôi làm sao biết ?”

Tư Minh Dạ nguy hiểm híp mắt lại, này còn cần anh nói sao, cũng như nữ giúp việc trong biệt thự, anh cũng không có nói với ai, nhưng những phụ nữ đó có ai không biết đại danh của anh ? Căn bản chính là cô không quan tâm anh ! Nghĩ cô một chút cũng không để ý anh, trong lòng cư nhiên có chút không thoải mái, không kiên nhẫn nói, “Còn không đi vào !”

Hạ Duy Y mấp máy môi, cô lại không có làm sai chuyện gì, anh sao lúc nào cũng hung dữ với cô ? Không phải nói không chán ghét cô sao ? Kè lừa đảo !

“Phanh” một tiếng, cửa phòng tắm bị đóng thật mạnh, Tư Minh Dạ sừng sốt một chút, cô là đang tức giận ? Thật đúng là không có bao nhiêu người dám tức giận với anh, hơn nữa anh cư nhiên không tức giận, buồn cười lắc đầu, thật là có chút không giống anh !

Ngồi xuống sofa, nghiêm túc mà nghĩ anh hôm nay có chút khác thường, một lúc lâu sau khước miệng gọi lên một tia cười khổ, ánh mắt lóe lóe, nhìn về phía cánh cửa đóng chặt kia, trong mắt tất cả đều là tình thế bất buộc, đáy mắt còn cất giấu một chút dịu dàng khó có thể phát hiện, xem ra kế hoạch nuôi dưỡng sủng vật của anh không thể thực hiện rồi, anh cư nhiên thật sự động tâm !

Mà trong phòng tắm, Hạ Duy Y buồn rầu chỉnh tóc lại, cô sao đã quên ông chủ là người đáng thương đây ? Cô không phải nói sẽ đối xử tốt với anh sao ? Sao có thể tức giận chứ ?

Công việc của Lãnh Dạ Bạch cùng quản gia bình thường khác nhau, bận rất nhiều việc, cho nên cũng không có nhiều thời gian có thể ở cùng với Hạ Duy Y, cũng may Hạ Duy Y vô cùng thích phim truyền hình và còn có thêm King có thể chơi với cô !

Nói đến cũng kỳ quái, King tuy rằng là loại chó tuyệt ngao nhưng lại đặc biệt hung mãnh, ngoại trừ trước mặt Tư Minh Dạ có chút ngoan còn những người khác thì lại không, nhưng không biết vì sao cũng nghe lệnh đối với Hạ Duy Y, ngoan đến kỳ lạ làm cho người ta hoài nghi, có phải Hạ Duy Y đã đem nó tắm rửa sạch sẽ hay không nên nó mới có thể nịnh nọt mà quấy đuôi khi gặp cô !

Lãnh Dạ Bạch sáng sớm đã không thấy Hạ Duy Y, vốn tưởng rằng cô phải đi đưa bữa sáng cho ông chủ nhưng đầu bếp lại nói cô căn bản không có vào phòng bếp, làm cho trong lòng anh không khỏi có chút lo lắng, nhưng hiện tại các nữ giúp việc khác đều bị đuổi, Y Y không ở đây, anh chỉ có thể tự mình đưa bữa sáng lên thôi, nghĩ đưa bữa sáng xong lại đi tìm cái nha đầu kia !

Tư Minh Dạ nhìn cô gái nhỏ đang nhũm mày nhăn nhó xoay tay trước mắt, một tay kéo cô tiến vào trong lòng, thanh âm cư nhiên rất dịu dàng, “Làm sao vậy ?”

Hạ Duy Y một chút cũng không ý thức được tư thế giữa bọn họ quá mức thân mật, trong lòng lại còn đang rối rắm, nâng mắt liếc anh một cái rồi nghiêm túc nói, “Thật xin lỗi...”

“Hử ? Vì sao xin lỗi ?”

“Tôi không nên tức giận với anh !”

Tư Minh Dạ cười cười, nâng đầu nhỏ của cô lên, nhìn cô hỏi, “Thế bé cưng vì sao tức giận ?”

Hạ Duy Y bĩu môi bất mãn lên án nói, “Anh hung dữ với tôi ! Anh rõ ràng nói không chán ghét tôi, vốn chính là gạt tôi !” Không ngờ cô còn cao hứng như vậy !

Tư Minh Dạ áp vào trán cô, dịu dàng nói, “Tôi từ nay sẽ không lại hung dữ với em, bé cưng cũng không cần lại tức giận được không ?” Nếu tâm động, anh cũng sẽ không trốn tránh, cho tới bây giờ cũng không có chuyện có thể khiến cho Tư Minh Dạ anh phải trốn tránh !

Nhìn gương mặt tuyệt mỹ phóng đại trước mắt, Hạ Duy Y cứ thế mà gật đầu, tim đập có chút nhanh hơn.

“Còn có từ nay chỉ có thể gọi tôi là Dạ !”

“Dạ...” Hạ Duy Y cứ thế mà lặp lại, nhìn đáy mắt anh dịu dàng, tim đập nhanh hơn.

Sau đó vươn tay đẩy anh ra một chút, lòng bàn tay dán lên trán của anh, có chút lo lắng hỏi, “Ông chủ, anh có phải bị bệnh rồi không ?”

“Bị bệnh ?” Tư Minh Dạ nhũm mày nhìn cô, không biết trong đầu cô lại suy nghĩ cái gì.

“Anh hôm nay kì lạ quá !”

Tư Minh Dạ thoáng chớp đen mắt, thật muốn bóp chết cô, đối với cô dịu dàng một chút cô cư nhiên hoài nghi anh có phải bị bệnh rồi không ?

“Ách... Ông chủ...” Cô nói sai rồi sao ? Nhưng anh thật sự rất kỳ quái a !

Nhìn cô ánh mắt lo lắng, Tư Minh Dạ trong lòng không ngừng mà nói với mình không nên tức giận ! Sắc mặt hơi dịu đi một ít, mới nói, “Không cho phép gọi tôi là ông chủ, còn có tôi không có bị bệnh !”

Hạ Duy Y ngoan ngoãn gật đầu, “Ông... Dạ, anh có thể buông không?”

Buông ra? “Không được!”

“Nhưng tôi muốn đi lấy bữa sáng cho anh a!” Cô thiếu chút nữa đã quên!

“Từ nay em không cần phải đưa!”

“Vì sao... Ngó...” Hạ Duy Y mở to mắt nhìn đôi mắt u lam thâm thúy kia, cảm giác được đầu lưỡi ẩm ướt xông vào trong miệng của cô mà cản quấy, tìm đập thật nhanh, xong rồi, cô dường như bị bệnh rồi!

“Cốc cốc...”

Tư Minh Dạ không vui nhũ nhũ mảy, không muốn mà rời đi đôi môi ngọt ngào kia, âm thanh lạnh lùng “Tiến vào!”

Rũ mắt nhìn Hạ Duy Y về mặt bất mãn, tâm tình thoáng chốc trở nên vui vẻ, thấp giọng hỏi, “Thích không?”

Hạ Duy Y có chút mê man gật đầu, tầm mắt dừng ở trên môi anh, một bộ dáng còn muốn, Tư Minh Dạ ánh mắt tối sầm lại, ôm cánh tay của cô thật chặt.

“Ông...” Lãnh Dạ Bạch giật mình mà nhìn hai người đang ôm nhau, lại nhìn Hạ Duy Y ánh mắt mê ly, đôi môi sưng đỏ, tâm “lộp bộp” một tiếng rớt xuống vài bậc.

Hết chương 8.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Edit : Phương Thiên Vũ

Ông chủ luôn không chạm vào nữ giúp việc trong nhà, cho nên cậu mới có thể yên tâm mà để cho Y Y hầu hạ ông chủ, nhưng bây giờ xem ra là cậu sai lầm rồi, sáng sớm liền không thấy Y Y, chẳng lẽ cô tối hôm qua qua đêm ở đây?

Nhìn Lãnh Dạ Bạch sắc mặt khó coi, Tư Minh Dạ nguy hiểm híp mắt, mắt nhìn người trong lòng, âm thanh lạnh lùng nói, “Đi ra ngoài!”

Lúc này Hạ Duy Y cuối cùng cũng phục hồi tinh thần lại, tầm mắt chuyển hướng Lãnh Dạ Bạch, lộ ra nụ cười ngọt ngào, “Tiểu Bạch!”

Lãnh Dạ Bạch hướng cô cười cười, về mặt vẫn khó coi như cũ. Đáy mắt có tự trách, đều do cậu, cậu sao liền tin nha đầu kia thật sự thông minh đây? Nha đầu kia đúng là rất thông minh, nhưng cũng rất dễ lừa!

Thấy cậu sắc mặt không tốt, Hạ Duy Y có chút lo lắng, “Tiểu Bạch, anh bị bệnh sao?” Nói xong liền muốn đẩy cánh tay bên hông ra.

Tư Minh Dạ sắc mặt âm trầm, gắt gao mà ôm chặt cô không cho cô di chuyển, thanh âm càng thêm lạnh lẽo, “Đi ra ngoài!”

Thấy anh thật sự rất tức giận, Hạ Duy Y rụt lui cổ, lo lắng liếc mắt nhìn Lãnh Dạ Bạch một cái, ngoan ngoãn mà ngồi lại trong lòng anh, không dám lại động, Lãnh Dạ Bạch do dự một chút, để bữa sáng xuống, rồi đi ra ngoài!

Hạ Duy Y lại ngấm anh một cái, thấy sắc mặt Tư Minh Dạ âm trầm đáng sợ, thật cẩn thận đưa tay kéo kéo áo của anh, nhỏ giọng nói, “Dạ... anh đã nói sẽ không hung dữ với tôi!”

Tư Minh Dạ kìm con tức giận trong lòng một chút, nhìn người trong lòng hỏi, “Em thích cậu ta?” Nhìn cô không chút do dự gật đầu, Tư Minh Dạ hận đến nghiến răng, “Còn tôi?”

Nhìn anh biểu tình khủng bố, Hạ Duy Y sợ tới mức mà rút thẳng vào trong lòng anh, “Cũng... Cũng thích...”

Cũng thích? “Vậy thích ai nhiều hơn?”

Thích ai nhiều hơn? Hạ Duy Y kéo tóc nghiêm túc tự hỏi, không có phát hiện người nào đó sắc mặt càng ngày càng đen, cuối cùng nói một câu, “Không biết!”

Cũng là hai chữ này làm cho Tư Minh Dạ từ nay về sau phòng Lãnh Dạ Bạch so với đề phòng cướp còn phòng nghiêm hơn !

Hạ Duy Y cẩn thận nhìn anh, “Dạ, anh đang tức giận sao ?” Tư Minh Dạ nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cô, tốt lắm ! Còn biết anh đang tức giận !

“Cái kia... tôi...”

Nhìn cô bộ dáng không biết làm sao, Tư Minh Dạ trong lòng mềm nhũn, sắc mặt giãn ra một ít, “Nhớ rõ từ nay phải thích tôi nhất ! Không đúng, phải yêu tôi nhất, không phải, chỉ có thể yêu tôi ! Biết không ?”

Hạ Duy Y ngoan ngoãn gật đầu, thấy anh sắc mặt càng tốt, lá gan lại to hơn, rất thành thật nhẹ giọng nói, “Nhưng tôi không thương anh a !”

Tư Minh Dạ sắc mặt lại trầm xuống, sau đó nghĩ đến cái gì lại chậm rãi chuyển tốt, khoe miệng giờ lên, nhẹ vỗ về gương mặt nhỏ nhắn của cô, dịu giọng hỏi, “Em làm sao mà biết em không thương tôi ?”

Ách ? Hạ Duy Y cắn môi, nghiêng đầu, vẻ mặt nghiêm túc tự hỏi, trong mắt vẻ mặt càng ngày càng mê man, trong lòng càng ngày càng không xác định, trong tivi nói rất thích rất thích chính là yêu, cô giống như rất thích anh, nhưng rốt cuộc phải nhiều thích thế nào mới xem như yêu đây ?

Tư Minh Dạ khoe miệng dần dần giờ lên, hỏi, “Bé cưng, có muốn hôn anh không ?”

Hạ Duy Y hoàn hồn nhìn bạc môi khêu gợi của anh, ánh mắt mở to hỏi, “Có thể chứ ?”

“Khi muốn đều có thể, bé cưng khi nào muốn hôn anh đều có thể !” Thanh âm mê hoặc dụ dỗ tiểu bạch thỏ không biết.

Hạ Duy Y cao hứng ôm cổ của anh, dán lên môi của anh, học cách anh hôn cô, ở trên môi của anh trong chốc lát, sau đó thử thăm dò đem đầu lưỡi tham nhập vào trong miệng anh.

Tư Minh Dạ trong mắt hiện lên ý cười, chế trụ đầu nhỏ của cô, từ bị động chuyển sang chủ động, bá đạo mà mút cánh môi mềm mại của cô, kết hợp khiêu khích mềm mại ngọt ngào.

Anh cư nhiên lại có cảm xúc mạnh như thế ! Nhưng tồn tại cảm giác như vậy thật sự rất tốt !

Thật sau một lúc lâu Tư Minh Dạ mới buông cô ra, ôm thân mình xui xẻo của cô, lo lắng mà dặn dò, “Từ nay không cho phép hôn tên đàn ông khác, cũng không để tên đàn ông khác hôn em, biết không ?”

Hạ Duy Y mơ màng gật đầu, cũng không biết có nghe hiểu được anh nói cái gì không nữa.

Mặc kệ cô có nghe hiểu được hay không, Tư Minh Dạ cũng không yên tâm, nếu anh đã quyết định chấp nhận cô thì sẽ không cho người khác cơ hội cướp đi cô, cho nên liên tục vài ngày qua Tư Minh Dạ cũng không cho Hạ Duy Y rời khỏi anh nửa bước, nhất là không cho phép một mình cô ở cùng một chỗ với Lãnh Dạ Bạch!

“Uy ? Lão đại, anh chừng nào thì đến a ?”

Tư Minh Dạ mắt nhìn cô gái nhỏ đang ôm laptop cười đến ngốc ở trong phòng, tâm tình không hiểu vì sao lại trở nên thật vui, khoe miệng nhẹ nhàng giờ lên, “Hôm nay tôi không đến công ty, chuyện ký hợp đồng cậu đối phó là được rồi!”

“Cái gì ? Lão... Tút...” Bùi Diệc cầm điện thoại, nghe bên trong truyền đến tiếng tút tút, vẻ mặt ai oán, này rốt cuộc là công ty ai a ?

Tư Minh Dạ đi trở về trong phòng đã thấy nụ cười ngây ngô trên mặt Hạ Duy Y đã biến mất, trên mặt là một biểu cảm ao ước.

“Bé cưng, giúp anh pha ly cà phê !”

“A, được !” Mắt lưu luyến không rời lại nhìn rồi mới hướng đi ra ngoài cửa, trải qua mấy ngày nay, Hạ Duy Y rốt cuộc tin tưởng Tư Minh Dạ sẽ không tự sát, nhưng bây giờ lại đổi thành Tư Minh Dạ canh chừng cô !

Tư Minh Dạ nhìn hình ảnh trên màn hình, nhú mồm, lắc đầu bật cười, cô ngốc này không muốn nói với anh sao ?

“Dạ, sữa của anh !”

Tư Minh Dạ tràn đầy bất đắc dĩ, anh mấy ngày nay đều bị cách ly với cà phê, mỗi lần anh muốn cà phê, cô đều tự động hiểu là sữa !

Tư Minh Dạ thói quen công tác ở phòng ngủ, nhưng mấy ngày nay anh đều ở thư phòng, trên bàn đặt hai cái laptop song song nhau, Tư Minh Dạ để cho Hạ Duy Y ngồi ở trên đùi anh, động tác trên tay không ngừng, mà Hạ Duy Y thì ngoan ngoãn xem tivi của cô.

Tuy chỉ là làm việc nhưng bồi dưỡng tình cảm hiệu quả rất rõ rệt ! Ví như bây giờ, xem xong một bộ điện ảnh, Hạ Duy Y chớp mắt, có chút mệt thì đưa tay xoa xoa mắt, sau đó cọ cọ ôm lấy Tư Minh Dạ, nhắm mắt lại liền ngủ. [Vũ: em cũng muốn a]

Tư Minh Dạ cúi đầu nhìn cô, nhẹ vỗ về mái tóc của cô hỏi, “Muốn lên giường ngủ không ?” Phòng Hạ Duy Y sớm đã chuyển đến cách phòng anh, ai từng nghĩ đến, tiểu bạch thỏ này cư nhiên trở thành người đầu tiên thành công tiến vào lãnh địa riêng của anh.

Hạ Duy Y ôm chặt anh lắc đầu, “Không muốn !”

Tư Minh Dạ hôn lên đỉnh đầu của cô rồi sau đó tiếp tục xử lý chuyện trong tay, mãi đến khi trong lòng truyền đến tiếng hít thở nhẹ nhàng mới cẩn thận đem cô ôm trở về phòng.

“Cái gì ?”

Thanh âm bên nhón kia làm cho Tư Minh Dạ không vui mà đem điện thoại cách xa một chút, sau đó lạnh lùng hỏi, “Có vấn đề ?”

“Không... Không thành vấn đề...” Thanh âm kia vừa nghe qua cũng rất không tình nguyện, làm ơn ! Anh là sát thủ được không ? Đầu lĩnh sát thủ làm người ta nghe thấy đều sắc biến bây giờ cư nhiên phải làm chuyện này, lão đại vì sao cố tình muốn tìm anh a ? Chẳng lẽ bởi vì anh bộ dạng đáng yêu, cho nên sẽ làm loại chuyện đáng yêu này ? Nam Cung Liệt về mặt ai oán, anh không biết là Tư Minh Dạ thật sự là nghĩ như vậy !

“Tôi gửi hình ảnh qua cho cậu, nhớ rõ phải giống như đực, nếu không xách đầu tới gặp !”

“Không phải chứ ? Có nghiêm trọng như vậy không ? Lão đại anh khi nào thì thích cái này vậy ?”

“Hãy bớt nói nhảm đi !”

Hết chương 9.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Edit : Phương Thiên Vũ

“Àn...” Hạ Duy Y vừa mở mắt liền thấy có một con gấu bông mặt tròn tròn, sừng sốt một chút, sau đó ha ha ngây ngô cười đem con gấu nhỏ trước mặt ôm vào trong lòng, cư nhiên thật sự có Tiểu Hùng nha ! Cô tối hôm qua mới nằm mơ thấy nó, không nghĩ tới bây giờ thật sự xuất hiện ở trên giường của cô !

“Thích không ?”

Phía sau truyền đến thanh âm làm cho Hạ Duy Y phục hồi tinh thần lại, ôm Tiểu Hùng xoay người lại, khoe miệng vẫn như cũ lộ nụ cười ngọt ngào, hai mắt sáng lên, “Dạ, đây là anh cho em sao ?”

“Uh.” Tư Minh Dạ khoe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, không nghĩ tới một con gấu nhỏ có thể khiến cho cô vui vẻ như vậy !

“Ha ha... Dạ, em rất yêu anh nha !” Trong tay còn ôm Tiểu Hùng, cả người nhào vào trong lòng Tư Minh Dạ làm nũng mà cọ cọ.

Tư Minh Dạ ngẩn ra, ôm thắt lưng của cô, đưa tay nắm cằm của cô, nhìn đôi mắt sáng kia, yêu cầu, “Nói lại lần nữa xem !”

Hạ Duy Y khó hiểu nhìn anh, “Nói cái gì ?”

Tư Minh Dạ hí mắt, cười như không cười nói, “Không nhớ rõ sao ? Vậy trả Tiểu Hùng lại cho anh !”

“Không muốn !” Hạ Duy Y hai tay gắt gao ôm Tiểu Hùng trong lòng, rất sợ bị anh cướp đi, khẩn trương nói, “Chờ em ngắm lại... ngắm lại...”

Tư Minh Dạ đem cả người cô cũng đang ôm gấu toàn bộ ôm vào trong lòng, chờ cô từ từ nghĩ, thật sau một lúc lâu, Hạ Duy Y giống như mới nhớ tới mình nói cái gì, ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt bối rối, “Dạ...”

“Hừ ?”

“Kia... Em rất thích rất thích anh, có phải chính là yêu anh hay không ?” Cô vốn nghĩ đến đoán dễ lắm nhưng bây giờ cô thật có chút không làm rõ được

!

Nhìn cô bộ dáng buồn rầu, Tư Minh Dạ trầm mặc không nói, anh có phải là ép cô quá không ? Một phen ôm lấy cô hướng đi đến phòng tắm, dịu dàng nói nói, “Không cần phải nghĩ nhiều !” Anh sẽ khiến cô yêu anh !

“Ân... Dạ, em nhất định sẽ yêu anh !” Trong mắt to đều là sự kiên định, còn rất nghiêm túc mà nói.

“Vì sao ?”

“Em nói yêu anh anh liền rất vui, em muốn làm cho anh vui vẻ !”

Tư Minh Dạ trong lòng âm lên, khẽ cười nói, “Đứa ngốc !”

“Ha ha...” Hạ Duy Y kéo tóc mình ngây ngô cười, trong lòng cô kỳ thật nghĩ rất đơn giản, Tư Minh Dạ đối với cô rất tốt cho nên cô cũng muốn đối với anh thật tốt!

Cô mất đi toàn bộ trí nhớ, tinh khiết giống như trang giấy trắng, đều nói cảm giác của trẻ con rất nhạy, đó là bởi vì một phần tinh khiết kia, cho nên cô bây giờ rất miễn cưỡng, có thể dễ dàng nhận ra được những người khác đối mình là tốt hay xấu, mấy ngày qua, cô có thể cảm giác được Tư Minh Dạ đối với cô nuông chiều cho nên cô bây giờ lại không kiêng nể gì mà làm nũng với anh, tuyệt không sợ anh tức giận, trở nên càng ngày càng ý lại vào anh.

Cô thích ở trong lòng anh, thích đay mắt anh che giấu dịu dàng, thích nụ hôn của anh nhưng cô lại không biết đó gọi là yêu !

“Ngô... Dạ... nhãn của anh với nhãn của em giống nhau nha !” Hạ Duy Y giống như phát hiện lục địa mới, trong miệng ngâm bàn chải đánh răng, miệng đầy bọt, mơ hồ không nói rõ.

Tư Minh Dạ buồn cười lắc đầu, cư nhiên bây giờ mới phát hiện, thật là một phát hiện lớn ! “Ngoan ngoãn đánh răng !”

Tư Minh Dạ rũ mắt nhìn nhãn trên ngón trỏ, nghĩ tới lúc trước ở hội từ thiện đấu giá.

Lúc trước ở hội đấu giá, nhãn này là vật phẩm ít được chú ý nhất, bởi vì nó vừa lỗi thời cũng không phải xuất từ tay danh sư, hơn nữa vừa thấy hoa văn kia liền khiến cho người ta trong lòng không thoải mái, cuối cùng dường như cảm thấy chiếc nhãn kia bất cứ lúc nào cũng sẽ mở to miệng đầy máu ra mà nuốt mình vào, hơn nữa lúc đầu khi người chủ trì giới thiệu nó, được gọi là “ác ma chi sủng”, người đeo chiếc nhãn này sẽ được ác ma chúc phúc, yêu nhau đến già, hạnh phúc cả đời.

Ác ma chúc phúc ai dám muốn ?

Nhưng ác ma lại dám muốn, hơn nữa Tư Minh Dạ thật sự thích hoa văn như vậy, cho nên vốn chỉ là qua loa mua lấy nó, nhưng anh chỉ giữ lại một chiếc, một chiếc khác thì tiện tay ném đi, sau mới phát hiện nhãn này không chỉ là một món trang sức !

Anh cũng không nghĩ chiếc nhãn này sẽ xuất hiện ở trên tay cô, bởi vì nhãn này vừa nhìn liền khiến cho người ta một cảm giác không may, người bình thường không nhặt lấy mới đúng !

Nếu không phải vì chiếc này anh lúc trước sẽ không cứu cô, ác ma chúc phúc sao? Anh nghĩ là anh nhận được rồi !

Rửa mặt xong, Hạ Duy Y một tay ôm lấy Tiểu Hùng đặt ở một bên, một tay ôm lấy cánh tay của anh mà lắc lắc, “Dạ, em đói bụng !” Từ đầu đến cuối cũng chưa cảm thấy Tư Minh Dạ không nói một tiếng xuất hiện ở trong phòng của cô có gì sai, hoàn toàn cho rằng đó là đương nhiên !

Tư Minh Dạ chia chia môi của mình, ý rất rõ ràng, có thể ăn cơm nhưng trước đưa tiền cơm !

Mà Hạ Duy Y ngược lại một chút cũng không cảm thấy chính mình chịu thiệt, trái lại giống như chiếm được tiện nghi rất lớn, ánh mắt phát sáng, cười tùm tùm hôn lên.

Tư Minh Dạ vừa lòng ôm Hạ Duy Y, nhìn cô bộ dáng choáng váng, trong mắt lộ ra ý cười, dịu dàng hỏi, “Đi nhà ăn sao ?”

Hạ Duy Y gật gật đầu, nhưng phỏng chừng căn bản là không biết anh nói cái gì.

Lãnh Dạ Bạch nhìn Hạ Duy Y hai má ửng đỏ, bộ dáng mơ mơ màng màng, nhũ nhũ mảy, nhưng thấy Tư Minh Dạ đay mắt sùng nịch lại thoáng yên lòng, nếu ông chủ là thật thích Y Y, anh ngược lại sẽ thấy rất vui khi cặp này thành đôi !

Tư Minh Dạ trực tiếp ôm cô ngồi xuống, thấy cô còn chưa hoàn hồn, trong lòng cảm thấy buồn cười, hóa ra mị lực của anh lớn như vậy!

“Bé cưng... Không phải đói bụng sao ?”

“Ách ?” Hạ Duy Y nháy mắt mấy cái, cuối cùng là hoàn hồn, nhưng lại vụng trộm ngắm bạc môi khêu gợi của anh, sau đó trong đầu vang lên lời anh từng nói qua, “Bé cưng khi nào muốn hôn anh đều có thể !”

Hạ Duy Y con người đảo qua đảo lại, vừa liếc mắt một cái, kia nhưng là chính anh nói, trong lòng đều đem tất cả trách nhiệm đổ lên người Tư Minh Dạ, sau đó mới yên tâm mà ôm lấy cổ của anh, hôn lên nó.

Lãnh Dạ Bạch trong mắt tất cả đều là kinh ngạc, nha đầu kia thật là lớn mật ! Mà Tư Minh Dạ ngược lại lại vui vẻ khi ôm mỹ nhân trong ngực.

Cuối cùng Hạ Duy Y đầu óc vẫn mơ mơ màng màng hưởng thụ món ăn Tư Minh Dạ này, sau cùng lại hoàn toàn không biết mình ăn cái gì.

Bây giờ gương mặt nhỏ nhắn của Hạ Duy Y đang khóc lóc thảm thiết, bởi cô thích nhất là món điểm tâm ngọt, cô cư nhiên không có thưởng thức đến hương vị mà đã cho hết vào bụng, lại không thể ăn thêm một lần, bởi vì đã rất no rồi !

Chu cái miệng nhỏ nhắn, trong lòng âm thầm thề, lần sau nhất định không thể choáng váng !

Tư Minh Dạ buồn cười nhìn bộ dáng cô buồn bực, an ủi nói,“Ngoan, bữa tối lại ăn típ !” Bọn họ vừa nãy ăn là cơm trưa, bởi vì Hạ Duy Y ngủ quên !

Ngẫm lại vẫn là có chút buồn bực, đôi mắt ngập nước trừng... môi Tư Minh Dạ, đều là lỗi của nó !

Tư Minh Dạ nhin ý cười, ôm cô đi lên lầu, Hạ Duy Y bĩu môi, đột nhiên nghĩ đến cái gì, quay đầu nói với Lãnh Dạ Bạch,“Tiểu Bạch, chăm sóc mình thật tốt nga !” Cô thiếu chút nữa đã quên chuyện này !

Lãnh Dạ Bạch khoe miệng giật giật, nha đầu kia nhất định phải gọi anh như vậy, anh cũng biết nhưng có thể đừng đem anh cùng con chó tuyết ngao kia gắn liền một chỗ hay không a ?

Phòng ngủ Tư Minh Dạ, tiểu bạch thỏ nào đó còn đang tiếc món điểm tâm ngọt của cô, Tư Minh Dạ đang muốn an ủi cô đã thấy cô đột nhiên ngẩng đầu lên, nghiêm trang nói,“Dạ, em muốn hôn anh !”

Trong lòng nghĩ, luyện tập vài lần cô sẽ không hôn mê nữa, lần sau có thể ném được hương vị của món điểm tâm ngọt rồi !

Hết chương 10.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Edit : Phương Thiên Vũ

“Nha đầu chết tiệt kia, cư nhiên đem búp bê của tao bị dơ, nói ! Mày có phải cố ý hay không ?” Một đứa bé xinh đẹp năm, sáu tuổi một tay đẩy một đứa bé ba, bốn tuổi xuống đất, trong mắt tất cả đều là chán ghét khinh miệt, còn có ghen tị không chút nào che giấu.

Mà đứa bé bị đẩy ngã bộ dáng rất xinh đẹp, giống như búp bê sứ trắng tuyết mỹ làm cho người ta yêu mến, lúc này bởi vì uất ức mà trong mắt đầy nước mắt, lại cắn cái miệng nhỏ nhắn mềm mại, quật cường không chịu để cho nó rơi xuống, chỉ là thanh âm vẫn như cũ nhin không được mang theo ghen ngào,“Không phải... Không phải em...” Rõ ràng là chính chị ta cố ý ném búp bê xuống mặt đất, vì sao phải nói là cô làm dơ ?

“Hừ ! Làm sao lại ra vẻ đáng thương như vậy, cứ như tao khi dễ mày vậy, đừng cho là tao không biết mày cùng với mẹ mèo của mày giống y như nhau, trời sinh chính là dạn dĩ người ta, đặc biệt là cậu dẫn chồng người ta !” Tuy rằng vẫn là một đứa nhóc nhưng những lời này mẹ cả ngày nhắc tới ở bên tai cô, cô tự nhiên mà liền nhớ kỹ như vậy.

“Chị không được mắng mẹ tôi là mèo !” Đứa bé vừa mới còn vẻ mặt uất ức nhưng lúc này hai gò má phình ra, thở phì phì trừng mắt đứa bé lớn hơn cô ở trước mặt.

“Hừ ! Tao liền mắng, mày có thể làm gì tao ?”

Tiểu cô nương tức giận đến hai má đỏ bừng, đứng lên liền hướng đứa nhóc so với cô cao hơn mà đánh tới, nhưng nữ giúp việc phía sau đứa bé kia lại từng bước tiến lên, đẩy ngã cô một cái, cáo mượn oai hùm mắng “Mày chỉ là đồ con hoang mà lại dám ra tay với đại tiểu thư !”

Người lớn khí lực tự nhiên không thể so sánh với một đứa bé, lúc này bị đẩy ngã cũng không có đau như thế này, lần này bị nữ giúp việc kia đẩy ngã cô cũng đau đến nước mắt vòng quanh, nhưng đứa bé vẫn như cũ không khóc, quật cường trừng mắt người trước mặt, chị gái của cô !

Đứa bé xinh đẹp kia đột nhiên cười đến vẻ mặt không có ý tốt, từ trên nhìn xuống đứa bé hỏi,“Mày rất thích con búp bê này đúng không ?”

Đứa bé phòng bị nhìn cô bé kia, không biết cô ta lại muốn bắt nạt cô như thế nào, tuy đều là cùng một cha nhưng đối xử cũng hoàn toàn không giống nhau, mặc dù cô không rõ vì sao nhưng cô biết cha càng thích chị, bởi vì chị luôn có quần áo mới mặc cũng không hết, đồ chơi mới cũng không thiếu, nhưng cô cái gì cũng không có. Thế nhưng cô cũng không có vì vậy mà không vui, chỉ là con búp bê lại khác, cô thật sự rất thích rất thích !

Chỉ thấy đứa bé xinh đẹp kia đến gần con búp bê kia, sau đó vươn chân đạp lên nó.

“Không được...” Đứa bé bắt chắp đầu đón trên người, nhào qua muốn đoạt lại búp bê.

“Đã tối rồi, ầm ỹ cái gì ?” Thanh âm bất mãn của một người phụ nữ truyền đến, đứa bé xinh đẹp kia trong mắt vui vẻ, quay đầu kêu lên, “Mẹ...” Mẹ đến đây cái đứa con hoang này nhất định sẽ bị phạt !

Đứa bé thừa dịp cô bé kia không chú ý, dùng sức đoạt lại búp bê, ôm chặt vào trong ngực.

Người phụ nữ nhìn xuống đứa bé liếc mắt một cái, trong mắt tất cả đều là chán ghét cùng phẫn hận, hướng tới nữ giúp việc dặn dò, “Đem cái đứa con hoang này nhốt vào trong phòng tối đi, đỡ phải nhìn thấy lại bức bối !”

Trong phòng tối đen, đứa bé lui vào một góc, thân mình có chút run run, ôm chặt búp bê trong lòng, lời nói đứt quãng, “Búp bê có phải rất đau không ? Đều là Bối Nhi không tốt, búp bê đừng sợ, Bối Nhi sẽ bảo vệ em !” Thanh âm run run kia lại biểu hiện nội tâm của cô đang sợ hãi.

Đột nhiên, trong phòng tối đen nháy mắt lại sáng lên, sau đó lại tối đi, đứa bé sợ tới mức hét lên một tiếng, ôm búp bê trong lòng lui đến góc sáng cửa, lạnh run, miệng không ngừng mà nhắc nhở, “Búp bê không sợ nga ! Mẹ sẽ đến cứu chúng ta... Mẹ rất nhanh...”

Lời còn chưa dứt, “Ầm” Một tiếng nổ thật lớn làm màng tai người ta phát đau.

“Vù vù...” Hạ Duy Y mạnh ngồi dậy, từng ngum từng ngum thở, ngực phập phồng dữ dội, ôm chặt búp bê trong lòng làm cho cô hơi dễ chịu một chút.

Chính là vừa mới hết thờ gấp, ngoài cửa sổ một tia chớp lại xẹt ngang trên bầu trời, cả căn phòng bị chiếu sáng, có thể thấy rõ ràng trong mắt Hạ Duy Y là sợ hãi, giống như trong tiềm thức biết kế tiếp sẽ có chuyện càng kinh khủng, chỉ thấy cô phản ứng nhanh chóng ôm Tiểu Hùng tiến vào chăn, nhưng lại có tiếp một tiếng nổ xuyên qua chăn truyền vào tai cô.

“Ô ô...” Hạ Duy Y ôm chặt Tiểu Hùng một cử động cũng không dám, nhưng cơ thể như thế nào cũng không có cách ngừng run rẩy, “Ô... Dạ...”

Đúng ! Cô phải đi tìm Dạ... Tìm Dạ...

Một tiếng nổ thật lớn vừa qua Hạ Duy Y vội vàng ôm Tiểu Hùng bò xuống giường, hướng cửa chạy tới, chính là mới ra cửa lại một tia chớp, chiếu sáng cả căn biệt thự, Hạ Duy Y lập tức ngồi xổm xuống, co người lại, hai tay che chặt lỗ tai, trong mắt nước mắt lăn qua lăn lại, nhìn qua rất đáng thương.

Tiếng sấm vừa qua lại vội vàng đứng dậy chạy về phía trước, “Rầm rầm rầm”, lúc này Hạ Duy Y đã bị dọa đến cái gì cũng đã quên, chỉ biết dùng sức phá cửa.

Lầu hai có thể nói là khu vực cấm của căn biệt thự, ngay cả lúc Lãnh Dạ Bạch không có việc gì cũng không thể tùy ý đi lên, lúc này ngoài cửa là ai Tư Minh Dạ tự nhiên rất rõ ràng, nghe được tiếng đập cửa hoảng sợ kia trong lòng cả kinh, vội vàng xoay người xuống giường bay nhanh mở cửa phòng ra, ngay sau đó, Hạ Duy Y đã nhào vào trong lòng anh, gắt gao ôm anh, thật giống như đã tìm được ân nhân cứu mạng, “Ô ô... Dạ... Thật đáng sợ...”

Ôm thân mình run run của cô Tư Minh Dạ liền thấy đau lòng, lúc này lại là một đạo tia chớp Hạ Duy Y run càng thêm run, dốc sức mà rút vào trong lòng của anh, mong muốn mình tan biến là tốt nhất.

Tư Minh Dạ ôm chặt cô, dịu dàng an ủi, “Ngoan, đừng sợ, anh ở đây...” Hạ Duy Y dường như an tâm một chút, cũng chẳng còn run mạnh nữa nhưng vẫn như cũ chôn trong lòng anh không dám đi ra.

Tư Minh Dạ ôm ngang eo cô, hướng về giường lớn kia mà đi đến, một bên an ủi, “Đừng sợ, anh ở cùng em...”

“Ấn... Không sợ...” Ngoài miệng nói xong không sợ nhưng cơ thể vẫn run như cũ.

Ôm cô nằm xuống, Tư Minh Dạ kéo chăn qua đắp cho hai người, bạc môi ở trên trán cô hạ xuống một nụ hôn, dịu dàng nói, “Đừng sợ, anh sẽ luôn ở cùng em...”

“Ấn.” Hạ Duy Y lui vào trong lòng anh, gắt gao ôm lấy thất lưng của anh, không chịu thả lỏng, cảm thấy dường như không còn sợ hãi nhưng không thể ngủ lại được.

“Dạ...”

“Ấn ?”

“Em vừa mới gặp ác mộng !”

Bàn tay to luôn vuốt nhẹ nhàng trên cánh tay của cô, muốn giảm bớt sợ hãi của cô, “Thế còn sợ sao ?”

Hạ Duy Y nghiêng đầu nghĩ nghĩ, lắc đầu, nói, “Em nghĩ không ra.” Chỉ biết là ác mộng nhưng lại nghĩ không ra đến tột cùng mơ thấy cái gì.

“Vậy đừng nghĩ !” Lại ôm cô chặt một chút, mắt nhìn ngoài cửa sổ, mày vẫn nhăn, chỉ hy vọng tiếng sấm nhanh ngừng một chút, tuy cô không sợ hãi như

vậy nữa nhưng cơ thể vẫn run như trước, làm cho anh nhìn không được mà đau lòng, đối với cô, anh luôn xuất hiện nhiều cảm xúc rất xa lạ nhưng một chút cũng không bài xích !

Hết chương 11.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Edit : Phương Thiên Vũ

Bão táp đi qua, sáng sớm tỉnh lại, bầu trời đã không còn thấy một tia âm u, chỉ còn lại ánh mặt trời ấm áp.

Tư Minh Dạ mắt nhìn người ở trong lòng, hôn lên trán cô một cái rồi nhẹ tay nhẹ chân chuẩn bị rời giường, Hạ Duy Y tối hôm qua căn bản không sao ngủ được cho nên anh muốn để cô ngủ nhiều thêm một chút.

Cảm giác được nhiệt độ cơ thể ấm áp kia rồi xa mình, Hạ Duy Y bất mãn bĩu môi hướng sát tới trong lòng anh, “Ngô... Dạ...” Tư Minh Dạ nhìn người đang ôm chặt mình, khóe miệng nhìn không được nhếch lên, trong lòng chưa từng thỏa mãn, rõ ràng muốn ôm lấy cô không có ý rời giường.

Nhưng tiếng chuông di động cũng không thức thời mà vang lên, Tư Minh Dạ rất nhanh đưa tay cầm lấy di động trực tiếp ấn tắt máy.

“Ngô...” Hạ Duy Y khẽ cau mày, lại ở trong lòng anh tìm vị trí thoải mái tiếp tục ngủ.

Tư Minh Dạ nhủ mày, tuy rằng mắt chỉ là nhìn thoáng qua một cái nhưng anh vẫn thấy rõ trên màn hình là Nam Cung Liệt, xem ra là có chuyện quan trọng gì, trong lòng thờ dài một tiếng, lần đầu tiên cảm thấy việc này có chút phiền.

Lại nằm trong chốc lát, đợi Hạ Duy Y chìm vào giấc ngủ mới nhẹ nhàng buông cô ra, đứng dậy xuống giường.

Sau bàn làm việc, Tư Minh Dạ mắt không chút thay đổi ngồi dựa vào ghế, tầm mắt dừng trên màn hình laptop được đặt trên bàn xem tư liệu được truyền tới, mà đối diện anh trên mặt vách tường, trên màn hình tivi tinh thể lỏng 50 inches xuất hiện một người đàn ông có gương mặt đáng yêu như em bé, lúc này trên gương mặt trẻ con kia tất cả đều là vẻ nghiêm túc, trong mắt thỉnh thoảng xẹt qua một tia sáng lạnh. Hành động mờ ám liên tiếp gần đây của Phi Ưng bang cư nhiên hết lần này tới lần khác đối nghịch với bọn họ, còn làm bị thương vài anh em của bọn họ, thật sự là muốn chết mà !

Tư Minh Dạ lật xem rất nhanh, ngón tay nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn, trong một lúc trong thư phòng ngoại trừ tiếng gõ kia ra thì chỉ còn một mảnh im lặng.

“Àm !” Lúc này cửa thư phòng bị người ta một cước đá văng ra, Hạ Duy Y một tay ôm Tiểu Hùng, một tay bụng khay, trên khay đặt hai ly sữa nhưng thật ra vẫn bụng rất ổn.

Tư Minh Dạ nâng mắt nhìn qua khóe miệng tự nhiên nhếch lên, thanh âm cũng không tự giác mà trở nên dịu dàng “Tỉnh rồi sao ?”

“Răng rắc” một tiếng, biểu tình nghiêm túc trên gương mặt trẻ con nháy mắt bị phá vỡ, giật mình trừng mắt Tư Minh Dạ, vẻ mặt kia rất giống giữa ban ngày gặp phải quỷ !

Lão... Lão đại nở nụ cười !

Hạ Duy Y gật gật đầu, đem sữa đặt xuống, mỗi người một ly, sau đó lại ôm laptop của mình. Từ sau khi vừa ý cái laptop màu trắng này, tivi đã bị cô quăng sang một bên.

Đưa tay đẩy laptop của Tư Minh Dạ đẩy qua một chút, sau khi đặt laptop của mình xuống, bản thân cũng tự động ngồi lên trên đùi anh, sau đó mới bắt đầu nói, “Dạ, anh rời giường cũng không gọi em !”

Cánh tay tự động đặt ở bên hông cô, Tư Minh Dạ dịu giọng nói, “Em tối hôm qua không sao ngủ được nên anh muốn cho em nghỉ ngơi thêm một lát.”

Hai người đối thoại nghe tới tai Nam Cung Liệt lại hoàn toàn là một ý khác. Đôi mắt to xinh đẹp kia ra sức nhìn chăm chăm Hạ Duy Y, bộ dáng kia làm cho người ta cảm thấy Hạ Duy Y chính là một động vật quý hiếm.

Nga nga ! Có vấn đề ! Tầm mắt lướt đến Tiểu Hùng bé nhỏ trong lòng Hạ Duy Y, kia không phải anh rất vất vả mới tìm được sao ? Trong mắt chột lóe qua tia hưng phấn, lão đại dịu dàng như vậy xem ra là rất coi trọng người ta ! Anh thật muốn nhanh đi khoe với những người khác !

Tư Minh Dạ lạnh lùng liếc mắt anh một cái, mà Hạ Duy Y thì lại nhìn người ta ngây ngô cười, sau đó bật ra một câu, “Anh bộ dáng thật đáng yêu nga !”

Nam Cung Liệt cùng Tư Minh Dạ đồng thời đen mặt. Phải biết rằng Nam Cung Liệt rất bất mãn với gương mặt trẻ con đáng yêu này của anh, làm hại anh giống như vĩnh viễn cũng không lớn được, tuy rằng nhiều lúc khuôn mặt này cũng có hiệu quả rất lớn nhưng anh vẫn là chán ghét người ta nói anh đáng yêu ! Mà Tư Minh Dạ thì không cần phải nói, ghen tị kia !

Tầm mắt giết người dừng trên người Nam Cung Liệt, Nam Cung Liệt run lên, vẻ mặt lập tức thay đổi muốn thoái lui, “Lão đại, tôi bây giờ liền biến !” Quên đi, nói như thế nào cũng là chị dâu nhỏ tương lai, anh người lớn không chấp người nhỏ ! Hơn nữa cư nhiên có cô gái một chút cũng không sợ lão đại, động vật quý hiếm như vậy như thế nào cũng phải bảo vệ cho thật tốt !

“Chờ một chút !” Tư Minh Dạ nghiêm mặt lạnh lùng nói, “Cử một vệ sĩ đến đây !” Theo như lời anh là vệ sĩ chẳng qua là nói muốn dùng làm bảo vệ, mà thân phận thật ra đương nhiên là sát thủ ! Ngay sau đó lại thêm một câu, “Phải là nữ !”

Nghe vậy, Nam Cung Liệt hi hi cười nói, “Lão đại, anh không phải là muốn ngồi hưởng mùi vị hạnh phúc chứ ?” Dứt lời, vội vàng cắt đứt tần số hiển thị chạy trốn đi.

Tư Minh Dạ mắt nhìn người trong lòng, trong mắt có chút lo lắng, tuy rằng thân phận của anh coi như bí mật nhưng cũng có không ít người gây phiền phức cho anh, trước kia anh chưa từng để trong lòng nhưng hiện tại anh chỉ sợ có người lại đem sự chú ý hướng tới trên người Hạ Duy Y, hơn nữa trùng hợp Phi Ứng bang lại liên tiếp khiêu khích, thật sự là nghĩ như thế nào cũng thấy lo lắng, xem ra cần phải khóa cô ở bên người, không thể để cho cô chạy loạn !

Hạ Duy Y hai mắt nhìn chăm chăm vào màn hình, lúc này có cảm giác liên ngắc đầu lên, con ngươi trong suốt nhìn về phía anh, nghi ngờ hỏi, “Dạ, anh làm sao vậy ?”

“Không có việc gì !” Nhìn trên miệng cô một vòng sữa trắng, Tư Minh Dạ cười cười, cúi đầu liếm đi.

Hạ Duy Y trừng mắt nhìn, nhìn gương mặt rất xinh đẹp trước mắt kia, tim đập thành thịch không ngừng, đầu óc lại bắt đầu bị đập mạch.

“Bé cưng...”

Gật đầu.

“Bé cưng thích nụ hôn của anh không ?”

Lại gật đầu.

“Bé cưng yêu anh không ?”

Vẫn là gật đầu.

“Bé cưng vĩnh viễn cùng anh một chỗ được không ?”

Tiếp tục gật đầu.

Tư Minh Dạ khước miệng nhếch lên, “Bé cưng không ăn món điểm tâm ngọt được không ?”

Như cũ gật đầu, sau đó nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, vội vàng lắc đầu, “Không được !”

Tư Minh Dạ làm khó nói, “Ăn món điểm tâm ngọt anh sẽ biến mất nga !”

Lắc đầu ngừng lại, gật gao ôm lấy anh, “Không được...” Trong mắt dần dần tụ hơi nước, trên mặt tất cả đều là giả vờ, bộ dáng đáng thương làm cho Tư Minh Dạ một trận đau lòng, biết chính mình có chút quá đáng nhưng anh cũng muốn biết tình yêu của cô, muốn biết anh ở trong lòng cô rốt cuộc có bao nhiêu quan trọng.

Nhưng nhìn cô bộ dáng đáng thương lại lập tức mềm lòng, quên đi, dù sao bất kể như thế nào anh cũng sẽ đem cô cột vào bên người !

Đang lúc anh chuẩn bị bỏ qua, Hạ Duy Y lại sau khi từ chối một phen, nước mắt lưng tròng, vẻ mặt không muốn nói, “Em từ đây về sau không cần ăn món điểm tâm ngọt, còn anh không thể không thấy nga !”

Tư Minh Dạ dịu dàng ôm chặt cô, ở bên tai cô cam đoan nói, “Anh vĩnh viễn cũng sẽ không biến mất, anh sẽ luôn bên cạnh em !” Chỉ cần như vậy là tốt rồi ! Bất kể như thế nào, anh cũng sẽ không tiếp tục buông tay !

Hạ Duy Y ở trên vai anh cọ cọ, nín khóc mím cười, “Dạ tốt nhất !” Hoàn toàn không biết cô đã đem bản thân hoàn toàn bán đi triệt để !

Tư Minh Dạ thật không ngờ, cũng bởi vì anh lần này lấy chuyện món điểm tâm ngọt để nói, Hạ Duy Y lại thật sự không chịu ăn món điểm tâm ngọt nữa. Đồ đến đồ đi cuối cùng cô cũng như cũ không chịu ăn món điểm tâm ngọt cô yêu nhất lúc không thấy được anh, chỉ có lúc ở cùng với anh mới có thể cắn một miếng thật lớn. Giờ anh mới biết được hóa ra cô thương anh, tuyệt không ít hơn so với anh yêu cô !

Hết chương 12.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Edit : Phương Thiên Vũ

Lúc này trên bàn cơm đang trình diễn một màn, Hạ Duy Y đôi mắt sáng nhìn qua món điểm tâm ngọt ngon miệng, nuốt nuốt nước miếng, một bộ dáng rất muốn ăn.

Tư Minh Dạ khước miệng cung chiều nhếch lên, lại thấy cô một tay mãnh liệt đẩy món điểm tâm ngọt ra, nhúu mày, dịu giọng hỏi, “Bé cưng, không thích này sao ? Thế bảo đầu bếp đổi cái khác !”

“Không cần...” Hạ Duy Y ôm thắt lưng của anh, đem mặt chôn ở trong ngực anh, không nhìn tới món điểm tâm ngọt mê người kia, nói giống như tuyên thệ, “Em về sau cũng không muốn ăn món điểm tâm ngọt !”

Người nào đó hoàn toàn đã quên chính mình đã làm chuyện xấu, đối với hành vi của Hạ Duy Y rất khó hiểu, đem đầu nhỏ ở trong ngực kéo ra, sờ sờ khuôn mặt mịn màng của cô, dịu dàng hỏi, “Làm sao vậy ?”

Hạ Duy Y ôm chặt anh, bữu môi nói, “Em không ăn món điểm tâm ngọt, anh cũng sẽ không thể không thấy !”

Tư Minh Dạ tay run lên, thì thào nói, “Đứa ngốc !” Gắt gao đem cô ôm vào trong lòng, trong mắt là sự dịu dàng đến vô tận. [Vũ : cho ta một soái ca như anh, bảo ta không ăn sầu riêng cả đời ta cũng chịu a >”

“Dạ, không thể không thấy...”

Nhẹ vỗ về sợi tóc mềm mại của cô, Tư Minh Dạ ngực một trận nóng rực, loại cảm xúc này chưa bao giờ có, làm cho anh chỉ có thể gắt gao ôm cô, hận không thể đem cô tiến vào trong cơ thể.

“Sẽ không thể không thấy, đứa ngốc, anh không phải ở đây sao ?”

Hạ Duy Y khước miệng nhếch lên, trên mặt là nụ cười thuần khiết xinh đẹp, là niềm vui thật sự phát ra từ nội tâm, “Dạ tốt nhất !”

Tư Minh Dạ nghiêng đầu hôn lên mặt cô một cái, bạc môi nhếch lên một độ cong, “Bé cưng muốn ăn thì ăn đi, anh cam đoan sẽ không thể không thấy !”

Hạ Duy Y nghi ngờ nhìn anh, bữu môi không chút nào thỏa hiệp, “Không cần !”

Tư Minh Dạ bất đắc dĩ, tuy rằng biết anh trong lòng cô quan trọng như vậy anh rất cao hứng, nhưng anh không nỡ cô bị một chút ủy khuất, dịu dàng nói, “Anh dứt em ăn được không ?”

Hạ Duy Y nhìn thấy món điểm tâm ngọt được đưa đến bên miệng, vẫn là từ chối, quyết hướng đầu sang một bên, ôm cánh tay Tư Minh Dạ chặt thêm một ít.

Tư Minh Dạ thở dài một tiếng, “Bé cưng...” Trong lòng có chút hối hận sao lại chọn món điểm tâm ngọt để so sánh đây ? Hẳn là nên chọn Lãnh Dạ Bạch !

“Bé cưng, anh để cho em ôm, nhất định sẽ không thể không thấy, được không ?”

Hạ Duy Y tiếng nhỏ nhỏ hỏi, “Thật sao ?”

“Uh...”

Thấy anh khẳng định mà gật đầu, Hạ Duy Y lại nhìn thoáng qua miếng bơ trắng kia, nuốt nuốt nước miếng, giữa toàn bộ món điểm tâm ngọt cô thích nhất bánh bơ ngọt, nhìn món bơ trắng kia liền muốn nuốt nó vào bụng, ăn như thế nào cũng không cảm thấy ngấy !

Hạ Duy Y gắt gao ôm anh, sau đó vron đầu lưỡi liếm liếm miếng bơ mê người kia, tầm mắt nhưng vẫn không có rời khỏi anh.

Tư Minh Dạ thân thể cứng đờ, Hạ Duy Y lập tức ôm chặt anh, nháy mắt trở nên nước mắt lưng tròng, giống như anh lập tức sẽ biến mất đi.

“Ngaoan, không có việc gì...” Anh chính là bị cô quyến rũ mà thôi, từ sau khi Hạ Duy Y sợ tới mức chạy tiến vào phòng của anh thì từ đó đến nay luôn

cùng anh cùng chung chăn gối, có trời biết anh có bao nhiêu muốn ăn cô nhưng lại sợ dọa đến cô, thật là có khổ nói không nên lời.

Qua một hồi lâu Hạ Duy Y rốt cục yên tâm, nhưng lại nhận thấy được ánh mắt anh nhìn cô có chút... Cô cũng không biết hình dung như thế nào, dù sao cũng làm cho cô cảm thấy có chút không được tự nhiên, ấp úng kêu lên, “Dạ...”

Tư Minh Dạ áp chế xao động trong cơ thể, hướng cô cười cười, tỏ vẻ chính mình không có việc gì rồi tiếp tục đút cô ăn món điểm tâm ngọt.

Rốt cục Hạ Duy Y sờ sờ bụng đã to, ăn không nổi, Tư Minh Dạ mới dịu dàng giúp cô lau miệng liền thấy Lãnh Dạ Bạch tiến vào.

“Ông chủ, người anh muốn đã tới !”

“Đến vào đi !”

“Vâng !”

Đi theo phía sau Lãnh Dạ Bạch là một cô gái xinh đẹp hơn hai mươi tuổi, mái tóc dài đen bóng cuộn sóng được cột cao thành đuôi ngựa ở sau đầu, trên gương mặt trái xoan trắng nõn xinh đẹp không có biểu tình gì, bộ đồ bó màu đen ôm sát đáng người có lỗi có lỗi làm người ta mê muội, trên người tràn ngập hơi thở lạnh như băng người lạ chớ gần. Nhưng khi vô tình chống lại lam mâu lạnh như băng của Tư Minh Dạ, ánh mắt lại nhìn không được có chút né tránh, lại không dám thật sự né tránh.

Hạ Duy Y mở to mắt trong suốt tò mò nhìn cô, sau đó chu miệng, kéo tay áo trắng của Tư Minh Dạ mà hỏi, “Dạ, cô ấy vì sao phải sợ anh ?”

Tư Minh Dạ cúi đầu nhìn cô cười nói, “Bởi vì anh là người xấu !” Cũng chỉ có đứa ngốc này mới cho rằng anh là người tốt, một chút cũng không sợ anh.

Hạ Duy Y bất mãn phản bác, “Mới không phải, Dạ tốt nhất !” Không biết từ khi nào thì bắt đầu, người tốt đã được thăng cấp là tốt nhất !

Bởi vì cô quá mức kích động nên Tiểu Hùng đặt ở trên đùi bị rút xuống đất, Tư Minh Dạ khom người giúp cô nhặt lên rồi thả lại trong lòng cô. Hai người xem ra đây là chuyện rất bình thường nhưng cô gái xinh đẹp kia đã có chút kinh ngạc. Trong cảm nhận của bọn họ, điện chủ là cao quý nhất, hơn nữa cô từng ở phía xa gặp qua Tư Minh Dạ, cảm giác khi đó là cao đến không thể chạm được. Nhưng hiện tại anh cư nhiên lại xoay người giúp một cô bé ngốc nhặt con gấu lên, trong khoảng thời gian ngắn thật sự có chút khó có thể chấp nhận.

“Bé cưng, thích cô ấy không ?”

Ngô ? Hạ Duy Y nghiêng đầu nhìn anh, trong mắt có chút khó hiểu, nhưng vẫn ngoan ngoãn nói, “Không chán ghét !”

“Vậy về sau nếu anh không có ở đây thì để cho cô ấy ở cùng em được không ?”

“Không được !” Hạ Duy Y bất mãn trừng mắt anh, “Anh đã nói sẽ luôn ở cùng em !”

Tư Minh Dạ cũng không tức giận, bình tĩnh nói, “Nhưng anh có rất nhiều chuyện phải làm, dù sao cũng sẽ rất bận đến không còn thời gian a !”

Hạ Duy Y móm miệng nhìn anh, tuy rằng rất mất hứng nhưng vẫn là gật gật đầu, buồn bực đưa tay nhéo tay của Tiểu Hùng.

Tư Minh Dạ nhìn về phía cô gái kia, trong mắt không có sự dịu dàng như khi nhìn Hạ Duy Y, ánh mắt lạnh như băng kia làm cho người ta nhìn không được né tránh. Bị tầm mắt của anh khóa chặt, cô gái kia bản thân vốn đã căng thẳng, cả trái tim lẫn nửa đứng lên.

“Tên.” Một chữ thập phần ngắn gọn.

“Lãnh Nguyệt Tâm”

Tư Minh Dạ thân nhiên gật đầu, “Về sau do cô bảo vệ bé cưng, tôi không hy vọng cô ấy bị bất cứ thương tổn gì !”

Lãnh Nguyệt Tâm hiểu được ý của anh, nếu người trong lòng anh bị một chút thương tổn thì kết quả của cô sẽ thập phần thâm trầm, dù là ai cũng sẽ không hoài nghi sự tàn nhẫn lạnh khốc của điện chủ.

Tư Minh Dạ ý bảo cô đi xuống trước, Lãnh Nguyệt Tâm cung kính lui ra, có điện chủ ở đây sẽ không ai tổn thương đến cô gái kia, cho nên cô không cần lo lắng.

Ôm Hạ Duy Y trở lại phòng, thấy cô vẫn móm miệng như cũ, bộ dáng rất mất hứng, Tư Minh Dạ khẽ cười nói, “Bé cưng, anh không thể lúc nào cũng ở cùng em !” Giúp cô tìm một vệ sĩ chẳng qua là vì dự phòng có chuyện xảy ra khi anh có việc phải xử lý, anh sẽ không cần phải lo về sau.

“Nhưng em luôn nghĩ từ trước đến nay cùng anh một chỗ !” Hạ Duy Y biết anh có rất nhiều chuyện phải xử lý, cũng không muốn làm phiền anh cho nên cô liền ngoan ngoãn nghe lời anh, chỉ là cô đang không vui thôi !

Tư Minh Dạ trong mắt càng thêm ôn nhu, đưa tay nắm cầm nhỏ của cô, bạc môi đặt lên đôi môi phấn nộn mềm mại của cô, Hạ Duy Y sớm đã quên không vui trong lòng, ngây ngất trong nụ hôn dịu dàng của anh, bản năng đáp lại anh.

“Ách... Dạ...” Hạ Duy Y trong mắt tất cả đều là thủy sắc quyến rũ, hai má hồng hồng, bộ dáng kia thật sự là làm cho người ta phạm tội, mà lúc này cô

đang lờm một đôi mắt to, có chút khó hiểu nhìn bàn tay to ở trước ngực.

Cuối cùng không choáng váng như vậy, xem ra luyện tập nhiều vẫn là có chút tác dụng, nhưng cố tình sau đó không choáng, nói vậy người nào đó rất là buồn bực.

Hết chương 13.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Edit : Phương Thiên Vũ

“Bé cưng...” Trong giọng nói mang theo một tia bất đắc dĩ.

Hạ Duy Y ngửa đầu nhìn anh, chờ anh nói chuyện, Tư Minh Dạ nhìn đôi mắt to trong suốt kia, trong lòng tự nhiên sinh ra một cảm giác tội ác, hít một hơi thật sâu, không muốn mà thu tay mình lại, nhéo cái mũi nhỏ của cô, sùng nịch hỏi, “Muốn đi ra ngoài một chút hay không?”

Đi ra ngoài ? Từ khi đến căn biệt thự này cô vốn không có đi ra ngoài, thế giới bên ngoài đối với cô mà nói là hoàn toàn xa lạ, bất quá có Dạ đi cùng, cô sẽ không sợ, nghĩ thế nên gật đầu, hướng về phía anh mà cười đến ngọt ngào, “Được!”

Tư Minh Dạ ánh mắt tối sầm, lại cúi đầu hôn cô, sau một lúc lâu mới không đành lòng mà buông cô ra, lo lắng dặn dò, “Không được cười với tên đàn ông khác !” Ngay cả anh cũng không chịu được, huống chi là sắc lang !

Hạ Duy Y thần kinh lại có chút chập mạch, mơ hồ hỏi, “Tiểu Bạch cũng không được sao ?”

“Không được !” Hẳn là phòng cậu ta nhất, trong lòng anh suy nghĩ có nên điều Lãnh Dạ Bạch đi hay không.

Hạ Duy Y sờ sờ đầu Tiểu Hùng, có chút khó xử nói, “Nhưng em thích Tiểu Bạch !”

Tư Minh Dạ không vui mấp míp môi, nhìn cô ủy khuất rụt bả vai, lại không đành lòng nổi giận với cô, chỉ có thể buồn bực trong bụng tức chết mình.

Hạ Duy Y vụng trộm liếc mắt anh một cái, đưa tay kéo kéo ống tay áo của anh, ngập ngừng nói, “Dạ, anh đừng tức giận, Tiểu Bạch là anh trai, không giống nhau!”

Àn ? Tư Minh Dạ có chút kinh ngạc nhìn cô, sao đột nhiên cảm thấy cô trở nên thông minh vậy ?

Thấy anh như cũ không nói lời nào, Hạ Duy Y đưa tay ôm lấy anh, nước mắt lưng tròng nhìn anh, như con chó nhỏ bị chủ nhân vứt bỏ.

Tư Minh Dạ đưa tay ôm cô, trêu mếu nói, “Đứa ngốc... Anh sẽ không giận em !”

Tập đoàn Vũ Văn, sau bàn công tác, Vũ Văn Lạc lười biếng dựa vào ghế xoay, mắt thờ ơ nhìn người phụ nữ trước mặt.

Doãn Hi An về mặt cười đến như quyến rũ, lắc lắc thân hình như rần nước chậm rãi hướng đi đến anh, mỗi bước đi quần áo trên người sẽ thiếu đi một cái, khi đứng ở trước mặt anh đã trần như nhộng.

Doãn thị nay đã bị tập đoàn Vũ Văn tóm lấy, cô cũng không còn là đại tiểu thư gì, mà cô giống như cô gái được chiều chuộng, ngoại trừ phá sản ra thì cũng không còn gì cả. Doãn thị giải quyết xong, cô liền lên kế hoạch tiếp cận một viên kim cương, vốn cô rất xem trọng là Tư Minh Dạ, tiếc rằng đến tập đoàn Tuyệt Thế đội đã nhiều ngày cũng không thấy bóng dáng của anh, vì thế liền đem ánh mắt đặt trên người Vũ Văn Lạc, nói đến Vũ Văn Lạc này so với Tư Minh Dạ cũng không kém bao nhiêu.

Bàn tay mềm mại khiêu khích xoa trong ngực Vũ Văn Lạc, thanh âm mềm mại kêu lên, “Tổng tài Vũ Văn...”

Vũ Văn Lạc trong mắt đều là châm biếm, trực tiếp đưa tay cầm lấy điện thoại trên bàn, “Bảo an...”

Doãn Hi An toàn thân không một mảnh vải bị bảo an kéo đi ra ngoài, đôi mắt chỉ trỏ của mọi người, đôi mắt xinh đẹp kia không chút nào yếu thế trừng mắt nhìn trở về, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Vũ Văn Lạc, tôi nhất định sẽ khiến cho anh hối hận !”

Mà Vũ Văn Lạc lúc này trong tay cầm điện thoại, đối với người bên kia điện thoại hỏi, “Vẫn không có tin tức sao ?” Nhận được đáp án của đối phương, Vũ Văn Lạc đẩy mắt xẹt qua một chút thất vọng, cúp điện thoại, anh mệt mỏi xoa xoa thái dương, tầm mắt dừng trên ảnh chụp ở bàn làm việc.

Dừng một chút, đưa tay cầm lấy, dịu dàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn không tính là xinh đẹp kia, lúc trước khi Bối Nhi bảo anh để ảnh chụp của cô ở trên bàn, anh là nói như thế nào đây ?

“Văn phòng là nơi làm việc, đem ảnh chụp của em đặt trên bàn anh sẽ bị phân tâm !” Ha ha... Kỳ thật chẳng qua là anh lấy cớ, anh chỉ là cảm thấy cô bộ dáng không đủ cảnh đẹp ý vui mà thôi.

Bây giờ cô biến mất không thấy, anh lại cam tâm tình nguyện đem ảnh chụp của cô đặt ở trong tay, đây là ông trời trừng phạt anh đi ? Nếu là như vậy, anh đồng ý ! Nhưng phải tới khi nào thì mới có thể đem Bối Nhi trả lại cho anh ?

Hít một hơi thật sâu, đem cảm xúc hăm hực này gạt ra, lại khôi phục thành Vũ Văn Lạc đa tình cũng không tình.

“Àm”

Cửa phòng làm việc mạnh mẽ bị đập vào vách tường, Vũ Văn Lạc ngay cả đầu cũng lười ngẩng lên, người làm càn như vậy nhất định là một trong hai tên bạn xấu của anh.

Bùi Diệc trên mặt lộ vẻ ái muội tươi cười, lão đảo đi đến trước bàn làm việc của anh, không chút khách khí đặt mông ngồi xuống, vừa định trêu đùa vài câu khỏe mắt chọt lướt qua ảnh chụp trên bàn, lời đến miệng lại thu trở về, nhẹ giọng hỏi, “Vẫn là không có tin tức sao ?” Trong lòng thờ dài một tiếng, nói đến cùng chuyện này anh cùng Thiên cũng có một chút trách nhiệm, bọn họ ai cũng không đoán được vị nhị tiểu thư của Kiều gia nghe nói từ nhỏ đã bị ức hiếp tính tình cư nhiên lại mạnh liệt.

Vũ Văn Lạc nhìn Kiều Bối Nhi trong ảnh chụp, lắc lắc đầu, sau đó nhìn về phía Bùi Diệc hỏi, “Tìm tôi có chuyện gì ?”

“Ha ha... Tìm cậu đi ăn uống say sưa a ! Lần trước để cho Thiên giúp thu xếp, cậu ta nhất định sẽ bắt tôi khao một bữa, nhìn cậu tâm tình không tốt, tôi sẽ tốt bụng mà giúp cậu quên hết !” Ai ! Một bên là lão đại, một bên là anh em, thật đúng là đau đầu, đau đầu nhất là lão đại còn bởi vì anh cùng Thiên quan hệ tốt, chuyện môn đem mọi chuyện quăng cho anh, có ai đáng thương giống như anh vậy không ?

Nhưng nghe Liệt nói, lão đại mùa xuân đến, ha ha... Anh nhất định phải tìm thời gian đi gặp chị dâu nhỏ tương lai. Đưa tay sờ sờ cằm, về mặt bộ dáng trầm tư, không biết chị dâu nhỏ nhìn thấy anh có thể quăng lão đại nhào vào ôm ấp của anh hay không đây ?

Nghĩ là nghĩ như vậy nhưng có đánh chết anh, anh cũng không dám cùng lão đại tranh phụ nữ !

Vũ Văn Lạc nhìn anh vẻ mặt cười gian, nhú mày cười nói, “Lại lên kế hoạch câu dẫn con gái nhà lành sao ?”

“Chắc... Lạc, giá trên thị trường của tôi kém như vậy sao ?” Làm ơn ! Anh đều là bị quyến rũ có được không? Nói xong, đột nhiên đứng lên, “Đi thôi !”

Vũ Văn Lạc nhú mày, “Bây giờ?”

“Chính là bây giờ !”

Chiếc Ferrari màu đỏ cùng Rolls-Royce màu đen chạy vượt qua sát bên người, Bùi Diệc ơ một tiếng, Vũ Văn Lạc quay đầu nhìn về phía anh, hỏi, “Làm sao vậy ?”

“Nga... Không có gì !” Nếu anh không nhìn lầm thì đó là lão đại đi ? Cô gái xinh đẹp tinh xảo kia nhất định chính là chị dâu nhỏ ! Dù sao thì lão đại nhà anh cũng chưa từng đem người phụ nữ nào ôm vào trong ngực.

Hạ Duy Y dựa vào trong lòng Tư Minh Dạ, mắt to chuyển động, tò mò nhìn cảnh vật ở ngoài xe, cảm giác như khi xem trên tivi không giống nhau, làm cho cô cảm thấy rất mới lạ.

Thấy cô bộ dáng cao hứng, Tư Minh Dạ khoe miệng cũng nhếch lên theo, xem ra dẫn cô đi ra ngoài là đúng ! Tuy rằng bây giờ Phi Ứng bang chậm chạp có hành động nhưng anh tự tin có năng lực bảo vệ tốt cho cô !

Dường như ý thức được ánh mắt Tư Minh Dạ quá mức chuyên chú, Hạ Duy Y thu hồi tầm mắt nhìn anh, đột nhiên cảm thấy như vậy có một chút ngượng ngùng, nhưng trong lòng lại giống như ăn món điểm tâm ngọt, thật ngọt ngào, mắt nhìn bạc môi của anh khẽ nhếch, Hạ Duy Y hơi ngẩng đầu tới gần anh, đôi môi phấn nộn dán lên bạc môi một chút, sau đó híp mắt liếm môi của mình, tựa như hiểu ra gì đó, ha ha cười nói, “Dạ, em yêu anh !” Lòng của cô rất đơn giản, muốn hôn anh liền hôn anh, bởi vì anh cho phép, muốn nói thương anh liền nói thương anh, bởi vì anh nghe xong sẽ cao hứng.

Hết chương 14.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Edit : Phương Thiên Vũ

Yết hầu Tư Minh Dạ căng thẳng, đưa tay ấn một cái nút thì trong xe xuất hiện một cửa sổ cách ly, che tầm mắt phía trước của lái xe cùng Lãnh Nguyệt Tâm, anh ôm cô hí hắt nói, “Bé cưng, còn muốn nữa không ?”

Tiểu bạch thỏ không biết mà hưng hăng gật đầu, lại sáp lại gần nhau, môi lưỡi quấn lấy, càng hôn càng sâu, xe sớm ngừng lại nhưng hai người trong xe hoàn toàn không có chú ý tới.

“Ấn...” Tiếng rên nũng nịu vang lên, Tư Minh Dạ rốt cục phục hồi tinh thần lại, nhìn Hạ Duy Y hai mắt mê ly, cánh môi bị sưng, yết hầu lại sôi lên, nặng nề mà thở dốc một hơi mới phát hiện tay anh không biết từ khi nào đã đưa vào bên trong quần áo của Hạ Duy Y, lòng bàn tay cảm giác được da thịt mềm mại, xúc cảm mềm mại kia làm cho anh một cử động cũng không dám, nhưng tiểu bạch thỏ không biết lại vô cùng bất mãn mà lắc lắc thân mình cọ xát ở trên người anh.

“Ngô... Dạ... Sờ sờ...” Hạ Duy Y không ngừng mà cọ ở trên người anh, cô chỉ biết là tay anh vuốt ở trên người cô cảm giác rất thoải mái, đối với sự dừng lại đột ngột của anh có chút bất mãn.

Tư Minh Dạ hít vào một hơi, trong lòng thấp nguyên rủa, đáng chết ! Cô bây giờ là muốn anh liến ản cô sao ? Cư nhiên một chút ý thức nguy cơ cũng không có !

“Dạ...” Hạ Duy Y nhìn vẻ mặt khó coi của anh, trong mắt nổi lên một tầng hơi nước, ủy khuất móm miệng.

Tư Minh Dạ ôm chặt cô, trong lòng rất bất đắc dĩ, “Ngoan, không có việc gì, đừng lộn xộn !” Như vậy không được, nhất định phải tìm một cơ hội đem cô ản !

“Nga...” Hạ Duy Y bĩu môi lên tiếng, nhưng hiển nhiên vẫn có chút bất mãn.

Thật lâu sau, Tư Minh Dạ mới đưa tay nhấc Tiểu Hùng bị rớt lên, bỏ vào trong lòng cô, dịu dàng nói, “Đi thôi !”

Công viên trò chơi huyền ảo, người đến người đi qua lại không dứt, Tư Minh Dạ ôm Hạ Duy Y đi qua luôn rước lấy vô số tầm mắt.

Hạ Duy Y vui vẻ ăn kem, mắt to chuyển động, tò mò nhìn mọi người chung quanh, có chút khó hiểu hỏi, “Dạ, những người đó vì sao vẫn nhìn chúng ta ?”

Tư Minh Dạ đưa tay lau đi vết bơ nơi khóe miệng của cô, cưng chiều nói, “Bởi vì bé cưng bộ dáng rất đáng yêu !” Dứt lời, tầm mắt lạnh như băng đảo qua khiến tất cả tầm mắt của mọi người chung quanh đều bị ép trở về, đối với tầm mắt rõ ràng dừng ở trên người Hạ Duy Y rất là không vui.

“Ha ha...” Hạ Duy Y cười rất vui vẻ khi được Tư Minh Dạ khen, cô đưa tay đưa miếng kem lạnh tới bên miệng của anh, “Dạ, ản.”

Tư Minh Dạ liến ản một miếng kem trên tay cô, dịu dàng sờ đầu cô, chờ hai người đi xa chỗ đó mới vang lên tiếng nghị luận.

“Trời ơi, thật đẹp trai nga ! Không đúng, đẹp quá nga !”

“Hơn nữa rất dịu dàng nga ! Nếu là tôi nhất định sẽ hạnh phúc đến chết !”

“Cô nên tỉnh mộng đi ! Không phát hiện cô gái trong lòng cậu ấy rất xinh đẹp sao ? Cô so được sao ?”

“Thôi đi ! Chỉ là em gái mà thôi !” Trong giọng nói tất cả đều là ghen tị.

...

“Bé cưng, muốn chơi cái gì ?”

Hạ Duy Y ôm Tiểu Hùng trong lòng, tầm mắt lướt qua tất cả, thác lướt sóng, thuyền hải tặc, ngựa gỗ xoay tròn... Cũng không thích. Sau đó hai mắt sáng ngời nghĩ đến nhà ma nhìn thấy trong tivi, bộ dáng giống như rất kinh khủng, kia nhất định chơi rất vui !

“Dạ, nhà ma, em muốn nhìn thấy ma !”

Tư Minh Dạ dừng một chút, nhà ma thật ra có thể đi nhưng muốn thấy ma, anh thật đúng là không có biện pháp tìm một con ma xuất hiện. Nhéo nhéo cái mũi nhỏ của cô, bất đắc dĩ lắc đầu, anh lúc trước làm sao có thể nghĩ cô nhất như chuột đây ?

Tư Minh Dạ ôm Hạ Duy Y đi xa thì tại chỗ đó, một cô gái xinh đẹp nhìn chăm chú vào hướng bọn họ rời khỏi. Trên người là chiếc áo sơ mi cùng quần dài đều màu trắng, nước da như tuyết, sáng long lanh. Đường nét tinh xảo, lông mày dài nhỏ, đôi mắt sáng mang theo ý cười thần nhiên. Cánh mũi thanh tú, cánh môi phớt hồng cũng hơi mang theo ý cười. Mái tóc đen dài như tơ lụa bóng loáng, gió nhẹ thổi qua khiến mái tóc tung bay nhẹ nhàng, tựa như tiên

nữ.

“Ha ha... Ma a...” Trong mắt mang theo vài phần hứng thú, nghĩ lại nở nụ cười ha ha hai tiếng rồi xoay người rời đi.

Trong không gian tối tăm thỉnh thoảng sẽ xuất hiện vài con ma, truyền đến vài tiếng kêu quỷ dị, Hạ Duy Y một tay ôm Tiểu Hùng, một tay ôm cánh tay Tư Minh Dạ ha ha cười, bộ dáng một chút cũng không sợ hãi, thỉnh thoảng còn nghịch ngợm vuron chân đá đá cái gọi là ma quỷ kia.

Nhưng sau khi ra khỏi nhà ma, Hạ Duy Y cũng không thỏa mãn mà bĩu môi, “Dạ, chơi không vui, mấy con ma này một chút hưng dữ cũng không có !”

Đi ra theo phía sau bọn họ là hai nữ sinh vẻ mặt tái nhợt, nghe được lời của cô hung hăng rút rút khoe miệng, trong lòng đều nghĩ nữ sinh tinh xảo đáng yêu như vậy, lúc này hẳn là nên yếu đuối dựa vào trong lòng bạn trai mới phù hợp hình tượng của cô ấy a !

Trong lúc giương mắt nhìn rõ dung mạo của Tư Minh Dạ cũng nhận không được đồ mắt lên. Nhưng khi đối diện với tầm mắt của Tư Minh Dạ, mặt vốn đã tái nhợt lại càng thêm tái nhợt, cả hai diu lấy nhau mà chạy trốn thật xa.

Hạ Duy Y nhìn theo bóng dáng của hai cô mà làm mặt quỷ, “Người nhất gan !” Dạ bộ dáng xinh đẹp như vậy cư nhiên còn sợ hãi !

Tư Minh Dạ buồn cười xoa xoa tóc của cô, là lá gan cô quá lớn sao ? “Còn muốn chơi cái khác không ?”

“Không muốn, chơi không vui, ông chủ ở đây nhất định là gạt tiền của chúng ta !”

Tư Minh Dạ dừng tay, ông chủ ở đây thật ra là anh, vậy chẳng phải là chính anh lừa tiền mình sao ? Lắc đầu, ôm cô hướng đi đến cửa ra, “Vậy bé cưng còn muốn đi đến chỗ nào chơi ?”

“Ngô... Không biết...”

“Tur tổng...” Thanh âm nữ nụ mang theo kinh hãi, Doãn Hi An lắc mông đi hướng đến hai người, trong lòng nghĩ bọn họ thật là có duyên, cư nhiên tình cờ gặp nhau hai lần, có lẽ số mệnh người đàn ông này là của cô !

Nhìn thấy anh ôm Hạ Duy Y, nhũ nhũ mảy, này không phải là cô gái kia sao ? Cô cũng biết cô gái này không ôn, quả nhiên cũng muốn lên giường của Tư Minh Dạ !

Suy nghĩ và cố ý đi hướng về Tư Minh Dạ, hai mắt khiêu khích nhìn Hạ Duy Y. Tư Minh Dạ chán ghét nhũ nhũ mảy, ôm Hạ Duy Y nghiêng mình.

“Răng rắc” tiếng giày cao gót bị gãy. “Ầm”, Doãn Hi An bị ngã thật mạnh xuống mặt đất, Hạ Duy Y cau cái mũi, nói, “Đáng đời !”

“Cô...” Doãn Hi An kịp thời nuốt xuống những lời sắp sửa ra khỏi miệng, yếu đuối nhìn về phía Tư Minh Dạ, “Tur tổng, anh xem cô ấy...”

“Hừ !” Hạ Duy Y hừ lạnh một tiếng, ôm lấy thắt lưng Tư Minh Dạ thông báo quyền sở hữu, “Dạ là của tôi ! Người phụ nữ đáng ghét như cô không được phép giành với tôi !”

Tư Minh Dạ nhìn cô bộ dáng thờ phỉ phỉ, khoe miệng vui vẻ trên môi giương lên. Doãn Hi An thấy anh một chút cảm giác thương hoa tiếc ngọc cũng không có, đành phải phần nộ tự mình đứng lên, ủy khuất nhìn anh, “Tur tổng...”

Bộ dáng kia giống như Hạ Duy Y bắt nạt cô vậy, Hạ Duy Y đột nhiên đưa tay che hai mắt Tư Minh Dạ, trùng mắt Doãn Hi An uy hiếp nói, “Cô còn dám giành người với tôi, tôi... Tôi kêu Dạ đánh cô !”

Doãn Hi An khinh thường liếc mắt nhìn cô một cái, cô gái ngu ngốc như vậy có gì tốt chứ ? Nói vậy Tư Minh Dạ cũng là ham mới mẻ nên mới quan hệ với cô ta ? Cô mới không tin Tư Minh Dạ xuống tay được đối với vị đại mỹ nữ như cô !

Tư Minh Dạ nắm tay nhỏ bé ở trước mắt, nhìn cô giận đến đỏ cả mặt có chút đau lòng, tầm mắt lạnh như băng dừng trên người Doãn Hi An, bạc môi vô tình phun ra một chữ, “Cút !”

“Tur tổng...” Doãn Hi An đã chẳng khóc nhìn anh, cô không tin anh một chút cũng không động lòng.

Hết chương 15.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Edit : Phương Thiên Vũ

Tư Minh Dạ vẻ mặt vẫn lạnh như băng, “Lãnh Nguyệt Tâm ! Ném ra !”

“Tur tổng... Tur tổng...” Thanh âm xa dần, Lãnh Nguyệt Tâm đem Doãn Hi An sau khi kéo ra ngoài, làm hết phận sự rồi đứng ở phía sau hai người, mặt không chút thay đổi.

Tư Minh Dạ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, an ủi, “Được rồi, đừng tức giận...” Cô ghen anh tự nhiên cao hứng, nhưng lại khiến anh thấy đau lòng.

Hạ Duy Y bĩu môi, rất mất hứng oán giận nói, “Đều do Dạ lớn lên xinh đẹp như vậy !”

Tư Minh Dạ cứng đờ, trong mắt tất cả đều là bất đắc dĩ, “Bé cưng, không thể dùng xinh đẹp để hình dung người đàn ông !”

Hạ Duy Y đang muốn trả lời lại bị tiếng chuông di động cắt ngang, Tư Minh Dạ lấy di động ra, vừa thấy thì nhú nhú mày, ấn nút nghe, “Uy ?”

Nghe điện thoại xong, Tư Minh Dạ nhìn về phía Hạ Duy Y, “Bé cưng, về nhà trước được không ?”

“Dạ về cùng em không ?”

“Uh.”

Hạ Duy Y gật gật đầu, “Được !”

Trở lại biệt thự, liền thấy biệt thự bình thường có chút lạnh lùng hôm nay lại náo nhiệt hơn, trên sân pha phòng khách ngồi bốn người đàn ông dung mạo khác nhau lại xuất sắc như nhau.

Trong đó một người ở bệnh viện đã gặp qua là Lam Tư, con người đen thâm thúy, ngũ quan tuấn mỹ, trên mặt không có biểu tình gì, nhìn qua lạnh như băng.

Còn có một người đã gặp trên sân cỏ có gương mặt trẻ con, Nam Cung Liệt, bộ dạng rất đáng yêu, trên mặt cười mỉm.

Hai người khác Hạ Duy Y đều chưa gặp qua, bốn người này là tứ đại đường chủ của U Minh Điện, Hạ Duy Y không biết hai người còn lại kia là Bùi Diệc cùng An Thụy.

Bùi Diệc một bộ dáng play boy phóng đảng không so đo tính toán, mà An Thụy còn lại thì tao nhã, khí chất nhã nhặn.

Tư Minh Dạ trực tiếp ôm Hạ Duy Y ngồi xuống trên sân pha, đem cô an trí trên đùi mình. Hạ Duy Y ôm Tiểu Hùng, im lặng tựa vào trong lòng anh, có chút tò mò đánh giá mọi người.

Mà bốn người cũng đều tò mò đánh giá Hạ Duy Y, ngay cả Lam Tư cùng Nam Cung Liệt gặp qua cô trong mắt cũng đầy tò mò, có thể làm cho lão đại động tâm thật sự là không đơn giản ! Nhưng hôm nay chỉ sợ có trò hay để xem rồi !

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Edit : Phương Thiên Vũ

Tư Minh Dạ vội vàng mút vào cánh môi mềm mại kia, lưỡi dài linh hoạt tham nhập dây dưa trong miệng cô, bàn tay từ vạt áo chui vào trong, vuốt ve da thịt nõn nà kia, thân thể dần dần trở nên hưng hực nhưng sợ dọa đến cô, hít một hơi thật sâu, ngón tay nhanh nhẹn cởi bỏ cúc áo rồi lại đến sau lưng đem nút thắt của nội y đồng loạt cởi bỏ.

Ngón tay thon dài cùng khớp xương rõ ràng dao động trên người cô, Hạ Duy Y khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nổi lên ửng hồng, đầu óc bắt đầu trở nên hỗn độn, vô thức lắc lắc thân mình, “Dạ... Dạ...”

“Ân, anh đây...” Tư Minh Dạ đem mặt chôn ở hõm vai của cô, nhẹ nhàng mà cắn, một tay càng không ngừng chạy trên lưng bóng loáng của cô, tay còn lại thì phủ trước ngực đầy đặn của cô mà vuốt ve, xúc cảm mềm mại lại nhiều đàn hồi dưới tay làm anh hồ hấp càng thêm nặng nề. Miệng lưỡi nóng bỏng

dần dần đi xuống, ngấm lấy nụ hoa phấn hồng kia mà mát. Bàn tay to dọc theo đường cong mềm mại mà dao động, chậm rãi trượt hướng xuống bụng, cời bỏ nút gài của chiếc váy ngắn màu trắng kia, chui vào, dò xét giữa hai chân cô.

“Ngô ngô...” Cảm giác xa lạ làm cho cô có chút bối rối, thân thể lại theo bản năng dán chặt anh, hai mắt càng thêm ẩm ướt.

Tư Minh Dạ nhẹ nhàng hôn môi cô, “Ngoan, đừng sợ...”

“Ân...” Hạ Duy Y thả lỏng một ít, ánh mắt mê ly nhìn anh, “Không sợ...” Bản năng gần như tín nhiệm kia cũng không biết từ đâu mà đến.

Tư Minh Dạ nặng nề thở dốc, hai ba lần đã trút bỏ quần áo vương bận trên người cô, lại vội vàng cời sạch mình. Hạ Duy Y nhìn anh, vốn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng lại thêm đỏ bừng, ánh mắt có chút lóe ra nhưng tầm mắt lại gắt gao dính trên người anh.

“A...” Nhìn cô như vậy Tư Minh Dạ không khỏi cười khẽ ra tiếng, nhẹ nhàng cắn vành tai đã đỏ hết lên của cô một chút, cảm giác được cô run rẩy, tà mị cười nói, “Bé cưng, muốn không?”

Hạ Duy Y vẫn có chút mê man nhìn anh, Tư Minh Dạ bắt đầu dĩ thử dài một tiếng, hôn lên môi cô.

“Ngô...” Đau đớn như tê liệt, Hạ Duy Y chỉ nhú chặt mày, đáng thương nhìn anh, dường như lên án anh làm cô đau.

Tư Minh Dạ trong mắt lướt qua một chút suy nghĩ sâu xa, ần ần chịu đau, dịu dàng hôn môi cô, bàn tay to lại vuốt ve trên người cô, muốn đòi đi lực chú ý của cô.

Nhìn anh bộ dáng giống như rất đau khổ, Hạ Duy Y đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán anh, lo lắng hỏi, “Dạ, rất đau sao? Vậy chúng ta không cần làm!” Tuy rằng cô cảm thấy không có rất đau nhưng bộ dáng anh dường như rất đau khổ.

Tư Minh Dạ nhịn khó chịu, nghe được lời của cô dờ khóc dờ cười, “Ngoan, anh không sao! Không làm chuyện này anh sẽ không là người của em nga...”

Hạ Duy Y do dự, hóa ra anh nói phải làm một chuyện chính là chuyện này a! Nhưng anh giống như thật sự rất khó chịu!

Tư Minh Dạ thấy cô quả thật không có chuyện gì, thử đi chuyển, hai mắt vẫn nhìn chăm chú vào biểu tình của cô, thấy cô không có việc gì mới dám phóng túng chính mình.

Tiếng khẽ rên nũng nịu bên tai kích thích Tư Minh Dạ, không thể kiềm chế một lần lại một lần dùng sức, để cho lửa nóng xâm nhập nơi càng sâu, dường như phải kết hợp hai người thành một thể, từ nay về sau không hề tách ra.

...

Ôm thân mình Hạ Duy Y xụi lơ, Tư Minh Dạ nhẹ nhàng rút ra, đứng dậy xuống giường cổ tay lại bị giữ chặt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tình xảo mang theo quyến rũ mê người, Hạ Duy Y bấu môi bất mãn nhìn anh.

Tư Minh Dạ xoa người hôn lên mặt cô một cái, dịu dàng nói, “Ngoan, anh lập tức sẽ trở lại.”

Nghe vậy, Hạ Duy Y tâm không cam tình không muốn buông tay ra, Tư Minh Dạ giương cánh môi, cả người xích lỏng đi vào phòng tắm, mở nước ấm trong bồn tắm xong mới trở lại phòng ngủ, tay ôm lấy Hạ Duy Y rồi hướng trở lại phòng tắm.

Ngắm mình trong nước ấm thực thoải mái, Hạ Duy Y ngáp một cái, bắt đầu mệt mỏi chỉ muốn ngủ.

“Muốn ngủ thì ngủ đi!”

“Ân.” Gật đầu, nhắm mắt lại rất nhanh đã ngủ.

Tư Minh Dạ thật không dễ dàng giúp cô rửa sạch thân thể, thở hổn hển giống như đánh một trận xong thì dịu dàng đem cô đặt lên giường, sau đó đem Tiểu Hùng đặt bên người cô rồi đi trở về phòng tắm.

Hạ Duy Y mới ngủ một lát thì tiếng chuông di động bỗng nhiên vang lên, nhú mày, từ từ nhắm hai mắt sờ sờ, đúng lúc đụng đến Tiểu Hùng, thuận tay kéo vào trong lòng, sau đó lại sờ soạng một lát mới đụng đến di động có chút lạnh lẽo, vẫn còn đang mê man ngược lại chuẩn xác ấn xuống nút nghe.

“Lão đại...”

“Ngô... Lão đại là ai a?” Thanh âm từ giọng mũi, rõ ràng vẫn chưa tỉnh ngủ.

Đối phương dừng một chút, “Chị dâu nhỏ? Mau đưa cho lão đại nghe điện thoại!” Thanh âm rất vội vàng nhưng có tình gặp một người ngủ mê, vốn không biết cậu gặp như thế nào!

“Anh còn chưa có nói cho tôi biết lão đại là ai a?”

Trong điện thoại truyền đến tiếng đối phương thấp rủa, sau đó liền nghe cậu lo lắng quát, “Lão đại chính là Tư Minh Dạ, nhanh đưa cho Tư Minh Dạ nghe

điện thoại !”

Hạ Duy Y rất nhanh cầm điện thoại trong tay đưa ra xa một ít, dù đang mê ngủ cũng bị tiếng rống to kia dọa chạy, đảo mắt nhìn nhìn, không thấy Tư Minh Dạ, nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm vội vàng kéo thân thể có chút bủn rủn, nặng nề chạy tới hướng phòng tắm.

“Uy ? Chị dâu nhỏ...” Đối phương rõ ràng rất vội, không thấy cô đáp lại, bên kia điện thoại lại truyền đến vài tiếng thấp rủa.

Hạ Duy Y trực tiếp xoay cửa vọt vào, “Dạ, điện thoại !” Đang mê ngủ cô tự nhiên cũng cảm giác được đối phương lo lắng.

Tư Minh Dạ đưa tay tiếp nhận, “Uy ?”

“Lão đại, đi mau, trong biệt thự bị đặt bom !”

“Cái gì ?” Tư Minh Dạ ánh mắt lạnh lùng, đưa tay kéo áo tắm mặc lên người, sau đó kéo Hạ Duy Y hướng ra ngoài, cũng may lúc này đã giúp Hạ Duy Y mặc áo ngủ.

Hạ Duy Y ôm Tiểu Hùng ngoan ngoãn chạy theo hắn, đột nhiên nghĩ đến Lãnh Dạ Bạch, một bên chạy một bên kêu, “Tiểu Bạch... Tiểu Bạch...”

Lãnh Dạ Bạch nghe cô kêu gấp như vậy, nghĩ cô xảy ra chuyện gì vội vàng chạy ra, Tư Minh Dạ thấy cậu mặt lạnh phun ra một chữ, “Đi !”

Không nói nhiều lời Lãnh Dạ Bạch liền biết đã xảy ra chuyện gì, hoàn hảo Tư Minh Dạ không tính là xa xỉ, tuy rằng tiền nhiều xài không hết nhưng căn biệt thự lại không tính là rất lớn, chạy đến gara, Lãnh Dạ Bạch rất nhanh ngồi lên vị trí lái xe, thấy Tư Minh Dạ cùng Hạ Duy Y ngồi xong lập tức cho xe chạy, lao ra biệt thự.

Thời gian cấp bách cũng chưa kịp hỏi rốt cuộc là bom gì, không biết uy lực như thế nào, bây giờ chỉ có thể cố gắng rời xa biệt thự.

Tư Minh Dạ quay đầu nhìn về phía Hạ Duy Y, dịu dàng hỏi, “Sợ không ?”

Hạ Duy Y lắc đầu, “Có Dạ ở đây, không sợ !”

Tư Minh Dạ sắc mặt dịu đi một chút, nắm tay nhỏ bé của cô đưa lên môi hôn một cái, cô nếu đã muốn xâm nhập vào cuộc sống của anh, anh sẽ không cho phép cô thoát ra, muốn sống cùng sống, muốn chết cùng chết !

“Dạ, có thanh âm kỳ quái...” Hạ Duy Y còn chưa nói xong, sắc mặt Tư Minh Dạ đã trở nên rất khó coi, “Dừng xe !”

Chết tiệt ! Trên xe cư nhiên cũng có bom, lúc này anh đã không còn tâm tư suy nghĩ vì sao Hạ Duy Y thính giác nhạy bén như vậy, con người u lam kia tỏa ra sát ý lạnh như băng, nhưng bị anh nhìn đều cảm thấy giống như dao nhỏ lạnh như băng cắt ở trên người, giống như dưới cái nhìn chăm chú của anh, bất cứ lúc nào cũng có thể ngừng thở, đi đòi nhà ma.

“Không được, thắng xe đã bị người ta động thủ !” Lãnh Dạ Bạch yên lặng cũng nghe thấy tiếng tích tích rất nhỏ.

Hết chương 17.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Edit : Phương Thiên Vũ

Thanh âm “tích tích tích” vang lên không ngừng, Tư Minh Dạ đem Hạ Duy Y kéo vào trong lòng, quyết định dặn dò, “Cố gắng giảm tốc độ, nhảy xe !” Nói xong đã đem cửa xe mở ra, bây giờ cũng không ai biết bom nổ mạnh như thế nào, chỉ có thể tận lực nắm chặt thời gian.

Dùng sức hôn lên trán Hạ Duy Y một cái, Tư Minh Dạ dịu dàng nói, “Tin anh !”

Hạ Duy Y ôm chặt anh, hôn lại anh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là nét nghiêm túc khó thấy, “Em không sợ !”

Tiếng tích tích kia dường như càng trở nên dồn dập, Tư Minh Dạ sắc mặt trầm xuống, không thể đợi nữa, “Nhảy !” Dứt lời ôm chặt Hạ Duy Y, chân phải dùng sức đạp, chân kia mượn lực lao ra ngoài xe.

“Àm...”

Một tiếng nổ ầm ầm, Hạ Duy Y cảm giác được hơi thở nóng rực kia, lại tuyệt không cảm thấy sợ hãi, gắt gao ôm thắt lưng Tư Minh Dạ nhưng nghe tiếng rên trên đỉnh đầu trong lòng cũng hoảng hốt.

Hai người lăn trên mặt đất vài vòng mới dừng lại, Hạ Duy Y nhìn trên người Tư Minh Dạ, sắc mặt tái nhợt kia làm cho cô sợ hãi, thanh âm mang theo một tia run run, “Dạ...”

Tư Minh Dạ đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, mở miệng có chút khó khăn, “Ngoan, đừng sợ...” Dứt lời, lại không kiên trì được hôn mê bất tỉnh.

Lần này rõ ràng chính là có người muốn đẩy Tư Minh Dạ vào chỗ chết, cho nên mới dùng bom nổ mạnh như thế, mặc dù Tư Minh Dạ thân thủ tốt nhưng dù sao còn bé một người, tốc độ đương nhiên sẽ giảm.

So với anh Lãnh Dạ Bạch tốt hơn một chút, tuy rằng không thể nhúc nhích nhưng ít nhất không có ngất xỉu.

Hạ Duy Y nhìn anh nhắm mắt lại, không khóc cũng không nháo, đưa tay ôm thắt lưng của anh, cứ thế nói, “Em không sợ...”

Bốn người rời đi lúc trước rất nhanh đã tìm được bọn họ, nhìn biệt thự xa xa không việc gì, An Thụy nắm chặt hai đấm, trong mắt tất cả đều là tự trách.

Trong bệnh viện Lam thị, phòng bệnh siêu xa hoa cao cấp, Hạ Duy Y lẳng lặng ngồi bên giường, trong lòng ôm Tiểu Hùng, Tiểu Hùng nửa người đã bị nhiễm hồng, đó là máu của Tư Minh Dạ, một tay nắm chặt tay Tư Minh Dạ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn không có biểu tình gì, im lặng đáng sợ.

Lãnh Dạ Bạch đẩy cửa vào thấy cô bộ dáng kia trong mắt đều là lo lắng, cậu bị thương tuy rằng nhìn qua nghiêm trọng nhưng dường như vài ngày đã có thể xuống giường. Bởi vì cậu cùng Hạ Duy Y quan hệ có vẻ thân nên bốn người kia mới có thể bảo cậu tới khuyên Hạ Duy Y, bọn họ thật sự sợ cô xảy ra chuyện gì, hiện tại Tư Minh Dạ còn không biết khi nào có thể tỉnh lại, nội gián cũng chưa có bắt được, lại có Phi Ưng bang như hổ rình mồi, bọn họ đều có việc cần làm, không có khả năng luôn canh chừng cô, vạn nhất cô có chuyện gì, lão đại sau khi tỉnh lại khẳng định thế giới đại loạn.

Tình huống lần này Hạ Duy Y được Tư Minh Dạ bảo vệ trong ngực, ngoài trừ một chút trầy xước ở da thì không sao hết, cũng khiến cho bọn họ biết cô gái này trong lòng lão đại của bọn họ thật sự rất quan trọng, so với tánh mạng của mình còn quan trọng hơn !

“Y Y...”

Hạ Duy Y quay đầu nhìn anh một cái, lại đem tầm mắt thả lại trên mặt Tư Minh Dạ.

“Y Y, nên ăn cơm thôi !”

Hạ Duy Y ngoan ngoãn tiếp nhận, một ngụm lại một ngụm, tuy rằng căn bản ăn không ra hương vị gì nhưng cô cũng phải ăn cơm thật ngon, bởi vì cô biết cô ăn cơm không ngon, Dạ sẽ lo lắng.

Thấy cô ăn xong, Lãnh Dạ Bạch lấy ra một cái bánh bơ ngọt nhỏ, “Y Y, món điểm tâm ngọt...”

Hạ Duy Y lại đột nhiên đem bánh ngọt hất xuống mặt đất, mím môi, nắm tay Tư Minh Dạ chặt thêm, dường như lại ý thức được mình phản ứng quá mức, nhẹ giọng nói, “Rất xin lỗi, Tiểu Bạch, em không phải cố ý...”

Lãnh Dạ Bạch sờ sờ đầu cô, “Không có việc gì, không thích món điểm tâm ngọt lần sau tôi sẽ không bảo người ta chuẩn bị, muốn ăn lúc nào thì nói cho tôi biết.”

Hạ Duy Y gắt gao nắm lấy tay Tư Minh Dạ, nhìn anh vẻ mặt có chút tái nhợt như cũ, nhẹ giọng nói, “Em chán ghét món điểm tâm ngọt, từ nay cũng không muốn ăn !”

Một ngày trôi qua, Tư Minh Dạ lại như trước không có dấu hiệu tỉnh lại, ngay cả Lam Tư cũng có chút sốt ruột, bắt đầu hoài nghi y thuật của mình có phải xảy ra vấn đề gì hay không.

“Lam Tư, cậu xác định lão đại không có việc gì chứ ?” Trên mặt Bùi Diệc đã không còn vẻ mặt cà lơ phất phơ mà thay vào đó là vẻ mặt nghiêm túc, trong mắt mang theo lo lắng.

“Lão đại quả thật không có bị gì nặng nhưng cứ tiếp tục ngủ như vậy, tôi sợ...” Mọi người đều trầm mặc không nói.

“Dạ nhất định sẽ tỉnh...” Thanh âm mềm mại ngọt ngào không một tia kích động, thản nhiên, như kể lại một chuyện thật, anh nói qua sẽ luôn ở bên cô, anh sẽ không lừa cô !

Mọi người hai mặt nhìn nhau, bọn họ cũng tình nguyện tin, lão đại sẽ tỉnh lại.

Nửa đêm, trên chiếc giường lớn màu trắng, Hạ Duy Y lẳng lặng nằm bên cạnh Tư Minh Dạ, thật sự ngủ không yên, tay nhỏ bé như trước nắm lấy tay anh.

Đột nhiên Hạ Duy Y mở hai mắt, ngồi dậy, không chớp mắt nhìn Tư Minh Dạ, cảm giác được ngón tay anh trong tay rung động rất nhẹ, Hạ Duy Y toàn thân đều căng thẳng, bởi vì khẩu trương nên tim đập thình thịch không ngừng.

“Dạ...” Khẽ gọi một tiếng, nhìn mắt anh chuyển động vài lần, sau đó rốt cục mở mắt.

Tư Minh Dạ mở miệng thở dốc, thanh âm khàn khàn có chút suy yếu, “Bé cưng...”

Hạ Duy Y rốt cục nở nụ cười, “Em biết anh nhất định sẽ tỉnh!” Tư Minh Dạ cố sức đưa tay lau đi nước mắt trên mặt cô, “Đừng khóc...” Nước mắt của cô sẽ làm anh cảm thấy đau lòng.

Hạ Duy Y đưa tay lau đi nước mắt trên mặt, cười đến vẻ mặt sáng lạn.

Tư Minh Dạ thân thể bị tổn thương, mấy ngày nay được dưỡng đã khỏe bảy tám phần, sau khi tỉnh lại thì không có vấn đề gì nữa, nhưng bởi vì Hạ Duy Y kiên trì cho nên anh mới có thể đồng ý ở lại bệnh viện hai ngày.

Trước giường bệnh, An Thụy vẻ mặt nghiêm túc, “Lão đại, chuyện lần này là trách nhiệm của tôi!” Không thoái thác cũng không có tìm cớ.

Trên thực tế, bom quả thật ở trong biệt thự nhưng chỉ ở trên xe mà thôi, cho dù bọn họ không lên xe, bom nổ mạnh, bọn họ trốn không thoát như cũ, như vậy ngược lại giảm bớt thương tổn, nhưng nếu câu phán đoán chính xác lão đại sẽ không gặp chuyện không may.

Về phần làm sao có thể vừa khéo trên chiếc xe kia, kỳ thật rất dễ hiểu, tình huống như vậy người bình thường đều chọn cách cho xe dừng lại, cũng có lẽ có người sẽ chọn cách cho xe đi với tốc độ nhanh nhất, mà không khéo là chiếc xe kia đều chiếm toàn bộ.

Tư Minh Dạ tựa vào giường, sắc mặt lạnh như băng, “Có người có ý gạt?”

“Đúng!”

“Tra ra là ai chưa?”

“Lâm Phái San!”

“Lâm Phái San? Cô ta không phải...” Lãnh Dạ Bạch bởi vì có thương tích trong người, đối với chuyện lần này cũng không rõ ràng lắm nhưng Lâm Phái San vẫn luôn nghĩ trở thành vợ của điện chủ, làm sao có thể đột nhiên hạ thủ với lão đại?

Tư Minh Dạ thật ra lại không có phản ứng gì, giống như vốn là dự liệu của anh, Lãnh Dạ Bạch nhìn vẻ mặt của anh, cẩn thận nghĩ nghĩ, dường như cũng hợp tình hợp lý, mọi người trong biệt thự đều trải qua chọn lựa đặc biệt, rõ ràng không có người trà trộn vào, hơn nữa sau khi Lâm Phái San xuất hiện chuyện mới xảy ra, huống hồ An Thụy còn bị gạt, trừ phi là người một nhà.

An Thụy tiếp tục nói, “Lâm Phái San cùng bang chủ Đoạn Phi Ứng Phi Ứng bang quan hệ ái muội không rõ ràng, cô ta hẳn là không biết uy lực bom lần này, bom này là Đoạn Phi Ứng đưa!”

Lam Tư lạnh lùng nói, “Phụ nữ ngu ngốc, đi du học đến ngu ngốc sao? Ngay cả bom cũng không biết phân biệt sao?”

Bùi Diệc vui cười, “Từ đầu đến cuối đều là phụ nữ a! Người bên gối dễ tin như vậy...” Trên mặt tuy mang ý cười nhưng trong mắt lại lộ ra một tia sát ý.

Hết chương 18.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Edit : Phương Thiên Vũ

Tư Minh Dạ không nói gì mà nhìn về bên Hạ Duy Y, trải qua chuyện này cô trở nên trầm mặc rất nhiều, lại dường như đột nhiên trưởng thành.

Hạ Duy Y lẳng lặng ngồi bên người anh, đùa nghịch Tiểu Hùng trong lòng, tuy Tiểu Hùng đã được giặt sạch nhưng cô dường như còn ngửi được mùi máu tươi, tay nhỏ bé nắm lại thật chặt.

Tư Minh Dạ đưa tay nắm lấy tay cô, trong mắt có chút lo lắng, “Bé cưng?”

“Àn?” Hạ Duy Y giống như mới hồi phục tinh thần lại, ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt nhàn nhạt mờ mịt, “Dạ... Làm sao vậy?”

Tư Minh Dạ nhủ mảy, đem cô ôm vào trong lòng, nhẹ giọng nói, “Không có việc gì...”

Ở bệnh viện hai ngày, Tư Minh Dạ cùng Lãnh Dạ Bạch đều xuất viện, nhưng không có trở lại căn biệt thự kia mà trở về một căn biệt thự khác lớn hơn nữa.

Biệt thự lúc trước có phòng vệ không đủ nghiêm mật, trải qua chuyện lần này Tư Minh Dạ quyết định vẫn là quay về nơi ở tương đối an toàn của mình, anh không muốn Hạ Duy Y lại cùng anh mạo hiểm.

Trong căn biệt thự này tất cả mọi người đều là người U Minh Điện, hơn nữa hệ thống phòng ngự an toàn là An Thụy tự mình thiết lập, có thể nói là hoàn mỹ, mà căn biệt thự này bên cạnh còn có căn biệt thự nhỏ hơn một chút, phòng vệ nghiêm mật giống nhau, Hạ Duy Y nhảy bèn nghe thấy bên trong có thanh âm kỳ quái nhưng lại im lặng không có đặt câu hỏi.

Căn biệt thự này có tổng cộng ba tầng, như cũ toàn bộ lầu 3 đều thuộc về Tư Minh Dạ, trừ phi có chuyện cần thiết, nếu không không ai được lên lầu quá rầy.

Lúc này Tư Minh Dạ lẳng lặng ôm Hạ Duy Y nằm trên chiếc giường lớn, khẽ cau mày, “Bé cưng...”

Hạ Duy Y ngẩng đầu nhìn hướng anh, thấy rõ trong mắt anh lo lắng khúc miêng hơi giờ lên, tươi cười ngọt ngào như trước, cũng không giống bộ dáng bị ám ảnh gì, đưa tay ôm lấy thắt lưng của anh, Hạ Duy Y nghiêm túc nói, “Dạ, anh không cần lo lắng cho em, em không sao...” Cho dù là vì anh, cô cũng sẽ không có chuyện gì, chỉ là có chút bất mãn sự bất lực của mình, cô cảm thấy mình không nên như vậy, cô cũng có thể bảo vệ mình, có thể bảo hộ anh, cảm giác mãnh liệt như vậy.

Tư Minh Dạ hôn lên trán cô một cái, dịu dàng nói, “Nghỉ ngơi một chút...”

Hạ Duy Y gật đầu, nhắm mắt lại, Tư Minh Dạ lại nhủ mảy, đem Tiểu Hùng chen giữa hai người ném sang một bên, thấy cô mở hai mắt, có chút bất mãn nói, “Ôm anh là được rồi!”

Hạ Duy Y cười tiến vào trong lòng anh cọ cọ, sau đó mới nhớ tới hỏi, “Có thể đem King đưa tới đây không?” Cô rất thích King.

Tư Minh Dạ đem cô ôm sát một chút, dịu dàng nói, “Tùy em, rồi ngoan ngoãn ngủ đi.”

Hạ Duy Y đáp nhẹ một tiếng, im lặng nhắm mắt lại, rất nhanh liền đã ngủ, trong khoảng thời gian này cô cũng chưa thể ngủ ngon, quả thực mệt muốn chết.

Ngày hôm sau, Tư Minh Dạ liền bảo Lãnh Nguyệt Tâm mang theo King đến căn biệt thự này, vừa hay hai ngày này anh có chút việc, King có thể chơi cùng Hạ Duy Y, mà Lãnh Nguyệt Tâm, Tư Minh Dạ đối với biểu hiện lúc trước của cô coi như vừa lòng, cho nên để cho cô tiếp tục đi theo bên cạnh Hạ Duy Y.

Thấy anh bận rộn như vậy, Hạ Duy Y cũng ngoan ngoãn không đi theo quá rầy anh, trong lòng vẫn có chút tò mò với biệt thự bên cạnh, liền thừa dịp lúc Tư Minh Dạ không để ý tới cô, lặng lẽ đi ra ngoài, nhưng sợ anh tìm không thấy cô sẽ lo lắng nên cô có để lại một tờ giấy nhỏ, Tư Minh Dạ nghĩ có muốn đi tìm King nên chỉ nhìn cô một cái liền tùy ý cô đi.

Lúc cô cùng Tư Minh Dạ một chỗ, Lãnh Nguyệt Tâm bình thường sẽ không theo bên người cô, cho nên Hạ Duy Y lần đầu tiên trộm đi rất thành công.

Ngoài biệt thự, Hạ Duy Y từ từ nhắm hai mắt đứng yên thật lâu, bên tai truyền đến thanh âm loáng thoáng làm cho cô cảm thấy rất quen thuộc, giống như đem cô mang vào thế giới kia, lại mở mắt ra, trong mắt mang theo vài phần mờ mịt, chưa suy nghĩ bước chân đã theo bản năng đi về phía trước.

Nếu lúc này có người ngoài sẽ thấy cô lúc này biến hóa, thân thủ linh hoạt như đang nhảy múa tuyệt đẹp, biểu tình đông lạnh khiến cô thêm vài phần lạnh lẽo, giống như hoàn toàn biến thành một người khác, đợi lúc cô phục hồi tinh thần lại, cô đã xuất hiện trong biệt thự.

Cô cư nhiên thoải mái mà tránh thoát phòng vệ an toàn nghiêm mật chung quanh biệt thự, camera theo dõi đối với cô cư nhiên không hề có tác dụng, làm Nam Cung Liệt lúc nhìn thấy cô giật mình mở lớn miệng, biểu tình hoàn toàn giống như gặp quỷ, “Chị... chị dâu nhỏ, chị sao ở trong này, lão đại đâu?”

Mở to đôi mắt tròn xinh đẹp ra sức nhìn phía sau Hạ Duy Y, hy vọng có thể nhìn thấy thân ảnh Tư Minh Dạ, như vậy có thể nói là Tư Minh Dạ dẫn cô đến, có thể giải cứu trái tim cậu đã bị kinh hách.

“Dạ có việc.” Hạ Duy Y nhẹ giọng trả lời vấn đề của cậu, ánh mắt cả nháy mắt một cái cũng không mà quan sát, sau đó đột nhiên hỏi, “Anh có thể dẫn tôi xuống phía dưới không?” Thanh âm quen thuộc để cho cô nghe thấy là từ phía dưới truyền đến.

“Không được!” Nam Cung Liệt một mực bác bỏ, nếu để cho lão đại biết cậu còn có thể sống hay không? Trong lòng kinh ngạc thoáng ổn định mới mở miệng hỏi, “Chị dâu nhỏ, chị vào bằng cách nào?”

Hạ Duy Y kỳ quái nhìn cậu, biểu tình rất vô tội, “Đi vào a!”

Nam Cung Liệt đứng hình, đi vào? Nơi này dễ dàng có thể đi vào như vậy sao? Chẳng lẽ là cô vận khí rất tốt, mỗi một nơi theo dõi đều đúng lúc tránh được góc chết?

Này căn bản là lừa mình dối người thôi! Nơi này theo dõi hệ thống là An Thụy tự mình thiết lập, hơn nữa bọn họ đều có tham dự, cậu biết rõ, cái gọi là

“góc chết” kia căn bản không có khả năng thành lập, mặc dù cậu tham dự thiết kế này muốn xông vào cũng không nhất định thành công. Trên mặt trẻ con đáng yêu mấy nhãn lại, thỉnh thoảng lại đánh giá liếc mắt người con gái bên cạnh nhìn qua thực vô hại.

Hạ Duy Y mỉm môi, có chút không vui nói, “Anh không dẫn tôi đi, tôi tự mình đi !”

Mắt thấy cô thật sự đi thẳng về phía trước, Nam Cung Liệt vội vàng đi theo, “Chị dâu nhỏ, chị đừng xông loạn a !” Nếu bị thương, lão đại sẽ lột da cậu ! Tuy rằng bây giờ cậu có chút hoài nghi cô thật sự sẽ bị thương hay không.

Cậu cũng không có hoài nghi Hạ Duy Y có phải có mục đích tiếp cận Tư Minh Dạ hay không, mà là đối với Tư Minh Dạ tín nhiệm, tin năng lực của anh !

Tầng hầm ngầm, Hạ Duy Y nhìn nơi này hoàn toàn chính là một sân huấn luyện, trên sân bắn có thủy tinh cách âm vây quanh, vài tên mặc áo đen đang tập bắn, có nam có nữ, mặc dù có cách thủy tinh cách âm nhưng vẫn có thể nghe thấy từng tiếng súng, bên cạnh còn có sân vật lộn.

Nam Cung Liệt thất trách giải thích, “Nơi này là một trong sân huấn luyện của U Minh Điện.” Trong lòng may mắn, hoàn hảo nơi huấn luyện này không tính là tàn khốc, hẳn là sẽ không dọa đến cô.

Nhưng nhìn Hạ Duy Y hai tay có chút phát run, trong mắt mang theo mờ mịt, một bộ dáng bị dọa đến choáng váng, Nam Cung Liệt trong lòng “lộp bộp” một tiếng, xong rồi, cậu đem bảo bối của lão đại dọa đến choáng váng rồi.

Hạ Duy Y hai tay có chút run run, trong lòng cũng có chút kích động, cô không rõ đó là một loại cảm xúc gì, cũng không tự chủ đột nhiên nói, “Bọn họ, quá yếu !” Thanh âm lãnh khốc vô tình, hoàn toàn không mang theo tia cảm tình nào mà tuyên phán.

Hết chương 19.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Edit : Phương Thiên Vũ

“Dọa sao ?” Nam Cung Liệt lại tròn tròn đôi mắt vốn đã tròn, tuy rằng những người này là sát thủ trình độ trung bình nhưng một cô gái nhìn qua yếu đuối như vậy tại cảnh tượng này lại nói thế, thật sự có một chút chấn động.

Không đợi cậu nói chuyện, Hạ Duy Y trực tiếp đi vào sân bắn, tùy tay cầm lấy một khẩu súng, không có một động tác dư thừa, ngay cả nhắm cũng không có, trực tiếp “Bang bang bang” mấy phát, sau đó ném súng đi, lại đi hướng đến sân vật lộn.

Nam Cung Liệt tròn to mắt nhìn tám bia bắn trước mắt, nuốt nuốt nước miếng, “Một... Một vết đạn !”

Đúng vậy, trên mặt bia chỉ có một vết đạn, nói cách khác, Hạ Duy Y bắn mấy phát hoàn toàn bắn ở cùng vị trí, một chút chệch đi cũng không có, hơn nữa khoảng cách bắn kia thật sự cũng không tính là gần, Nam Cung Liệt sững sờ phun ra một câu, “Người biến thái thứ hai ra đời...” Người thứ nhất không cần phải nói, hiển nhiên là Tư Minh Dạ, Tư Minh Dạ ở trong lòng bọn họ gần như là không gì không làm được, tựa như chuyện bom lùn này, sau khi thông báo bọn họ căn bản không lo lắng nữa, nhưng bọn họ lại quên Tư Minh Dạ bây giờ không giống, anh đã có nhược điểm trí mạng.

Đang lúc anh sững sờ lắm lắm, đột nhiên nghe thấy sân vật lộn truyền đến một tiếng kêu thảm thiết kinh khủng.

Nam Cung Liệt vội vàng tiến đến, chỉ trong cái nháy mắt, người đàn ông vạm vỡ bị Hạ Duy Y gọi đến toàn bộ các đốt ngón tay đều bị bẻ gãy.

Nam Cung Liệt khoe miệng không ngừng run rẩy, lão đại rút cuộc nhặt về con quái vật gì a ?

Vốn người đàn ông này đang cùng một người đàn ông khác đánh nhau, nhưng Hạ Duy Y đến gần liền bật ra một câu “Không chịu nổi một đòn” liền thành công chọc giận người đàn ông này, bởi vì hắn thuộc nhóm người có thân thủ tốt nhất, nay bị một tiểu nha đầu nói như vậy mặt mũi dể đâu nữa ? Cho nên không nói hai lời đã muốn giáo huấn tiểu nha đầu không biết sống chết này một chút, cũng không nghĩ chỉ qua một chiêu. Sau đó trong đầu chỉ còn duy nhất cảm giác đau đớn rõ ràng, mà Hạ Duy Y trong lòng còn ôm Tiểu Hùng vững vàng, hai mắt nhìn hắn không mang theo một tia cảm tình, giống như thê thảm của hắn hoàn toàn không lên quan đến cô.

“Chị dâu nhỏ...” Nam Cung Liệt đã không biết nên nói cái gì.

“Ách ?” Hạ Duy Y giống như mới hồi phục tinh thần lại, nhưng nhìn người đang thê thảm, dường như lại biết là mình động thủ, vô cùng ngượng ngùng kéo tóc mình, đối Nam Cung Liệt nói, “Tôi không phải cố ý...” Muốn cô xin lỗi người đàn ông đó là không có khả năng, vừa mới hắn còn muốn hạ thủ

với cô tàn nhẫn. Cho dù quên như thế nào nhưng chuyện ở trong lòng sẽ không thay đổi, này cũng như nữ giúp việc trước kia tuy rằng bắt nạt cô nhưng đều không sao, cô căn bản không để ở trong lòng, nhưng nếu vừa rồi thân thủ cô kém, khả năng sẽ bị tên đàn ông kia đánh chết, cho nên đối với bộ dáng thể thảm hiện tại của hắn, cô đương nhiên cho rằng đó là trừng phạt xứng đáng.

Người chung quanh một trận mồ hôi lạnh, người ta bị cô chinh phục như vậy, cô hiện tại cư nhiên lộ vẻ mặt vô tội nói cô không phải cố ý ?

“Chị dâu nhỏ... Chúng ta vẫn là mau đi ra đi, bằng không lão đại tìm không thấy chị sẽ sốt ruột đó !” Nếu tiếp tục để cho cô đi xuống phía dưới nữa, không biết nơi này sẽ bị cô làm rối thành bộ dáng gì nữa đây !

Chị dâu nhỏ ? Nghe Nam Cung Liệt gọi như thế, hơn nữa thân thủ mới vừa rồi của Hạ Duy Y, người vậy xem vô cùng im lặng, cũng không dám nhiều lời, trong mắt mang theo một tia sợ hãi.

Hạ Duy Y nghe lời đi hướng đến cửa, miệng lại nói, “Tôi có nói với Dạ, anh ấy sẽ không lo lắng.” Cô có lưu lại tờ giấy nhưng là Tư Minh Dạ có thấy hay không lại là một chuyện khác.

Nam Cung Liệt dẫn theo cô trở lại biệt thự, vừa đến cửa liền nghe thấy tiếng nói chuyện ở đại sảnh.

Bùi Diệc có chút lo lắng hỏi, “Lão đại, anh thật sự phải làm như vậy ?”

Tư Minh Dạ quay đầu bảo Lãnh Nguyệt Tâm đi tìm Hạ Duy Y trở về, sau đó mới quay đầu nói, “Vì sao không ?”

“Anh không lo lắng làm cô ấy sợ sao ?” Bùi Diệc rõ ràng không sao đồng ý, thủ đoạn lão đại lúc trước cậu nhìn thấy còn cảm thấy sợ, huống chi là Hạ Duy Y ?

“Đây là cô ấy phải chấp nhận, tôi sẽ kéo cô ấy cùng xuống địa ngục !” Giọng nói có chút lạnh lẽo lại lộ ra kiên định không được phép nghi ngờ. Anh sớm đã hiểu được Hạ Duy Y cùng anh một chỗ phải trải qua những chuyện tàn khốc, song lúc anh đem cô ôm vào trong lòng, anh liền quyết định vĩnh viễn không buông tay, chỉ như thế mới có thể để cho cô thích ứng thể giới tàn khốc này, trải qua chuyện lần này lại khiến anh vốn có một chút do dự đều đánh tan.

Mà người vốn nên sợ hãi lúc này lại lộ ra tươi cười ngọt ngào vọt vào trong lòng anh, không ngừng xoay đầu nhỏ, “Em muốn ở cùng Dạ !” Cô bây giờ rất vui vẻ, bởi vì vừa rồi cô phát hiện hóa ra cô cũng rất lợi hại, cô sẽ luôn luôn ở cùng anh, không cho anh bị thương, cô sẽ bảo vệ anh !

Ôm cơ thể nhỏ nhắn của cô, Tư Minh Dạ trên mặt tuyệt mỹ vốn lạnh lùng lại lộ ra mỉm cười, hơi thở ác ma tán ra hai mắt cư nhiên nháy mắt trở nên dịu dàng như nước, người xem sững sốt đến mất hồn.

Ai... Bọn họ vẫn là chưa thích ứng lão đại dịu dàng a ! Thấy Tư Minh Dạ trực tiếp ôm Hạ Duy Y hướng đi ra ngoài, Bùi Diệc nhũn mảy, lão đại xem ra là quyết tâm, cậu bây giờ trong đầu không ngừng truyền tin là, Hạ Duy Y bị dọa điên rồi, lão đại thương tâm quá độ cũng điên rồi.

Đang lúc cậu “lo cho nước lo cho dân”, Nam Cung Liệt tay vỗ trên vai cậu dọa cậu nhảy dựng, thiếu chút nữa theo bản năng cho anh một quyền.

Nam Cung Liệt cười đến vẻ mặt quỷ dị, ngữ khí cũng lạ quái, “Anh em, yên tâm đi ! Chúng ta bây giờ phải đi chứng kiến người biến thái thứ hai ra đời !” Nhìn ánh mắt Bùi Diệc có chút mờ mịt, Nam Cung Liệt vẻ mặt cười gian, trong lòng vô cùng kích động, thật muốn nhìn cảnh tượng lão đại bị dọa ngốc một chút a ! Ha ha...

Bùi Diệc nhìn khuôn mặt cậu tươi cười ghê tởm, liền đẩy cậu ra, vỗ vỗ âu phục thủ công cao cấp trên người, bạc môi tức muốn người chết không đền mạng phun ra ba chữ, “Bệnh thần kinh !” Sau đó đuổi kịp theo Tư Minh Dạ.

Nam Cung Liệt hừ lạnh một tiếng, “Nói tôi bệnh thần kinh ? Xem cậu một lát xấu mặt như thế nào !” Cũng đi theo lên.

Mọi người lại đi đến biệt thự bên cạnh kia, trải qua phân biệt vân tay, phân biệt đồng tử, đến khi camera chụp ảnh bọn họ, bên trong có người tạm thời đóng cửa chính có tia hồng ngoại, lại qua vài trạm mới tiến vào biệt thự.

Hạ Duy Y ngoan ngoãn ôm Tiểu Hùng tựa vào trong lòng Tư Minh Dạ, thật vất vả đứng ở đại sảnh biệt thự, bĩu môi oán giận nói, “Thật phiền phức !”

Nam Cung Liệt kéo khóa miệng, thật phiền phức nhưng vẫn là không ngăn được lão nhân gia người a ! Cậu lo lắng có nên hướng lão đại đề nghị trang bị hệ thống an toàn một lần nữa hay không, nhưng nghĩ nghĩ, kỳ thật sân huấn luyện này cũng không phải quan trọng như vậy, vẫn là quên đi, dù sao trên đời này người biến thái hẳn là không nhiều như vậy.

Tư Minh Dạ hôn lên trán cô một cái, ôm cô hướng đến một căn phòng, phòng rất lớn nhưng cũng không xem là thoải mái, vì phòng này nhìn qua giống nhà tù hơn.

Trong phòng giam mười mấy người, đều bị đánh đập trên giá, có nam có nữ, có già có trẻ, còn có Lâm Phái San Hạ Duy Y chán ghét.

Hết chương 20.

Chương 21

Edit : Phương Thiên Vũ

Thấy Tư Minh Dạ, một người đàn ông lớn tuổi trong đó biến sắc, trong mắt mang theo một tia sợ hãi.

Tư Minh Dạ ôm Hạ Duy Y động tác dịu dàng như cũ nhưng trên mặt biểu tình vẫn âm trầm lạnh như băng, con người kia làm cho người ta cảm thấy càng thêm khủng bố dọa người, người đàn ông đó không dám nhìn anh, thanh âm cũng có chút run run, “Điện chủ...”

Không đợi anh nhiều lời, Lâm Phái San kích động gào to, “Điện chủ, anh tin tôi đi, tôi không phải cố ý...” Cô thật sự không nghĩ tới thuốc nổ kia lợi hại như vậy, Đoàn Phi Ưng rõ ràng nói chỉ là muốn cho anh một sự cảnh cáo.

“Câm miệng !” Nam Cung Liệt trực tiếp tát một cái, xuống tay không một chút lưu tình.

Lâm Phái San nửa bên mặt nháy mắt sưng lên, khóe miệng cũng chảy ra máu, cô chỉ cảm thấy một trận đầu vầng mắt hoa, thật đúng là không còn sức mở miệng nữa.

Tư Minh Dạ cánh tay nắm thật chặt, đấu tranh một chút mới nghiêng đầu nhìn về phía Hạ Duy Y, đã thấy cô nghi hoặc nhìn anh, “Dạ, anh làm sao vậy ?”

Tư Minh Dạ mím môi, thanh âm có chút mờ ảo, “Bé cưng thấy tàn nhẫn không ?” Tuy rằng anh sớm quyết định phải kéo cô vào thế giới của anh nhưng vẫn lo lắng cô sau khi phát hiện gương mặt thật của anh, sự xấu xa của anh, anh không biết giới hạn của cô ở mức độ nào.

“A ?” Hạ Duy Y về mặt nghi hoặc, dường như căn bản nghe không hiểu anh đang nói cái gì.

Nam Cung Liệt về mặt nghiêm túc nhưng trong bụng lại cười nghiêng ngả, cái này gọi là tàn nhẫn ? Không biết để cho lão đại thấy người đàn ông kia vô lực nằm bò trên mặt đất sẽ có cảm giác gì !

Tư Minh Dạ chỉ là nhìn cô không nói gì, sau đó đổi Bùi Diệc vươn một tay ra, Bùi Diệc hiểu ý đưa cho anh một khẩu súng, Tư Minh Dạ quay đầu nhìn người đàn ông kia, người đàn ông trong mắt càng thêm sợ hãi, hồ lớn, “Điện chủ, tôi bị oan...”

Bùi Diệc châm chọc cười nói, “Lão Lâm, ông gây dựa làm gì ? Ông biết lão đại làm việc có nguyên tắc, không có chứng cứ chính xác sao có thể bắt người ? Hơn nữa cho dù ông không phản bội lão đại, con gái ông làm chuyện này cũng đủ cả nhà ông chết thêm vài lần !” Người đàn ông này là một trong năm đại trưởng lão của U Minh Điện, đại trưởng lão Lâm Nhung, không nghĩ tới nội gián U Minh Điện lại có thể chính là ông !

Lâm Nhung dường như cũng ý thức được rơi vào trong tay Tư Minh Dạ, ông tuyệt đối không có mạng sống, hai mắt nhìn Tư Minh Dạ cầu xin, “Điện chủ, việc này là một mình tôi làm, là tôi phản bội U Minh Điện, tôi đáng chết, xin anh buông tha những người khác...” Nơi này có vợ của ông, tình nhân, con trai, con gái, thậm chí vẫn còn một đứa đang trong bụng mẹ.

Tư Minh Dạ không để ý đến thỉnh cầu của ông, ánh mắt thâm thúy nhìn không thấy đáy, không ai biết anh suy nghĩ cái gì.

“Bang bang bang” Một hồi súng vang lên, Lâm Nhung toàn thân đã bị nhiễm máu tươi, nhìn qua vô cùng thảm nhưng không thể lấy mạng, này chính là bắt đầu tra tấn, đây là cái giá phản bội ác ma, không phải chết là có thể giải quyết.

“A...” Sau một lúc vô cùng im lặng, đột nhiên truyền đến tiếng phụ nữ hoảng sợ la lên, chính là người phụ nữ mang thai kia, sau một tiếng kêu sợ hãi đã thấy sắc mặt cô ta đột nhiên trở nên tái nhợt, trên trán không ngừng toát ra mồ hôi lạnh, khó khăn mở miệng, “Cứu... Cứu ta... Đau quá...”

Những người khác đều về mặt sợ hãi nhìn Tư Minh Dạ, ai cũng không để ý tới cô ta, dù sao bọn họ cùng người phụ nữ này không có liên quan gì, đứa con trong bụng cô ta chết đi càng tốt, ít đi một người cùng bọn họ tranh gia sản, nhưng hiện tại bọn họ thật sự có thể còn sống đi ra ngoài sao ?

Bọn họ đều cảm thấy đối mặt bọn họ căn bản không phải người mà là một ác ma khủng bố, mặc dù anh cái gì cũng chưa làm, trên người tỏa ra hơi thở cũng làm người ta cảm thấy tim đập nhanh, càng không nói đến bây giờ anh bất cứ lúc nào cũng muốn mạng của bọn họ, không, có lẽ chờ đợi anh so với cái chết tra tấn càng đau khổ.

Tư Minh Dạ nhếch môi cũng không quay đầu lại đem súng ném ra sau, Bùi Diệc vội vàng đưa tay tiếp được, Lâm Nhung nghe tiếng người phụ nữ đau đớn rên rỉ, khó khăn mở miệng nói, “Điện chủ... Xin anh cứu cứu cô ta...” Dù sao đó cũng là cốt nhục của ông, hơn nữa đó là người phụ nữ ông thích nhất.

Tư Minh Dạ như cũ không có biểu tình gì, trầm mặc không nói, Hạ Duy Y ôm thắt lưng của anh, đáy mắt đầy sự lo lắng, “Dạ...” Cô có thể cảm giác được tâm trạng của anh không tốt nhưng cô lại không biết anh rốt cuộc làm sao.

Nam Cung Liệt thờ dãi một tiếng, lão đại thật sự rất để ý cô, cũng không có tâm trạng xem kịch vui, biểu tình chậm chạp đối Hạ Duy Y nói, “Chị dâu

nhỏ, người phụ nữ kia quá ồn nên lão đại tâm trạng mới có thể không tốt, chị giết cô ta, lão đại sẽ không còn không vui!” Nói xong đưa cho cô một khẩu súng.

Hạ Duy Y hoài nghi nhìn Nam Cung Liệt liếc mắt một cái, sau đó lại nhìn Tư Minh Dạ, thấy anh không có phản đối mới đưa tay nhận súng trong tay Nam Cung Liệt, hỏi, “Muốn giết như thế nào ?” Trong đầu phút chốc hiện lên rất nhiều cách giết người.

“Khụ khụ...” Nam Cung Liệt bị nước miếng của mình làm bị sặc, giết như thế nào ? Cô chưa từng giết người sao ? Chẳng lẽ cậu lúc này nhìn thấy đều là ảo giác của cậu sao ?

Hạ Duy Y cầm súng trong tay, trên người khí chất đột nhiên thay đổi, sắc mặt lạnh vài phần, trong mắt sát ý lạnh như băng chợt lóe qua, hòng súng đã nhắm ngay người phụ nữ kia, thanh âm vô tình lạnh như băng, “Trúng đạn sau bao lâu thì chết ?” Giống như từng có người hướng cô đưa ra yêu cầu này.

Bùi Diệc thấy cô đột nhiên thay đổi trông lớn mật, hoài nghi mình có phải đang nằm mơ hay không, một người sao có thể nháy mắt thay đổi nhiều như vậy ? Tư Minh Dạ nhũn nhũn mày nhưng không có ngăn cản.

Mà Nam Cung Liệt sau khi sửng sốt một chút, dường như có chút hưng phấn, “20 phút !”

Cậu vừa dứt lời, Hạ Duy Y hai mắt híp lại, ngón tay dứt khoát bóp cò, “Bang” một tiếng súng vang lên, Nam Cung Liệt cực kỳ hứng thú bắt đầu tính giờ.

“Bé cưng...” Tư Minh Dạ đau lòng ôm cô vào trong lòng, đưa tay nhận súng trong tay cô, Hạ Duy Y ngẩn người, lấy lại tinh thần nhìn anh, “Dạ...”

Tư Minh Dạ trong lòng có một chút đau lòng, năng lực xuất sắc như vậy không phải dựa vào thiên phú thì có thể, thủ pháp chuyên nghiệp như vậy, không được huấn luyện tàn khốc không có khả năng đạt tới cảnh giới này.

Hạ Duy Y đưa tay ôm lấy anh, trong mắt mang theo một tia mờ mịt, chỉ cảm thấy anh hôm nay thật kì quái !

Lâm Nhung nhắm mắt lại, nhưng bởi vì cảm xúc kích động, trên người máu chảy càng nhiều, mở mắt ra nhìn Hạ Duy Y, trong mắt mang theo thù hận cùng sát ý.

Hạ Duy Y dường như đối với sát khí đặc biệt nhạy cảm, đột nhiên xoay người nhìn về phía ông, ánh mắt lạnh lùng, chỉ thấy cô nâng tay, không ai biết cô làm cái gì bên tai lại đột nhiên vang lên tiếng kêu thê thảm.

Lâm Nhung cả khuôn mặt đều méo mó, dường như phải chịu đựng đau khổ tới cực điểm, thân thể vẫn vẹo hơi hơi run rẩy.

Nam Cung Liệt được xem như sát thủ chuyên nghiệp, đương nhiên hiểu được cơ thể người có vài huyết khí bị tập kích sẽ làm người ta đau khổ vô cùng, sống không bằng chết, nhưng cậu lại hoàn toàn không biết cô ra tay như thế nào.

Tư Minh Dạ đem cô kéo vào trong lòng, bạc môi nhẹ nhàng giờ lên, như vậy tốt lắm, có năng lực, đủ tàn nhẫn, cô sẽ không để chính mình bị thương, ánh mắt liếc qua chiếc nhẫn trên ngón trỏ của cô, đối với chiếc nhẫn này không chỉ là vật trang sức phẩm, mà còn là vũ khí hiếm có.

“Đi thôi...”

Hạ Duy Y thấy anh nở nụ cười cuối cùng cũng yên tâm, lộ ra một nụ cười ngọt ngào, gật gật đầu.

“Điện chủ... Điện chủ cứu tôi...” Lâm Phái San thấy Tư Minh Dạ phải đi, lại lên tiếng, bởi vì nửa bên mặt bị sưng so với bánh bao còn lớn hơn, lời ra khỏi miệng cũng thay đổi âm theo.

Tư Minh Dạ không hề phản ứng, ôm Hạ Duy Y cũng không quay đầu đi ra ngoài.

Nhìn hai người rời đi, Bùi Diệc cùng Nam Cung Liệt không có theo sau, mục đích lão đại tới đã được, chuyện còn lại cần bọn họ xử lý.

Nhưng lúc này tình hình rất quỷ dị, chỉ thấy Nam Cung Liệt mở to đôi mắt to ra sức nhìn chăm chăm đồng hồ đặc chế trên cổ tay, mà Bùi Diệc dường như chưa có lấy lại tinh thần.

“A... Giết tôi... Van cầu các cậu giết tôi...”

Nghe tiếng kêu Lâm Nhung thê thảm, những người còn lại đều sợ tới mức lạnh run, trong mắt tất cả đều là hoảng sợ, không biết hai người kia còn có thể tra tấn bọn họ như thế nào.

Bùi Diệc phục hồi tinh thần lại, nhìn bộ dáng Lâm Nhung thê thảm, thân mình run lên, nói thầm nói, “Còn tưởng rằng chỉ là tiểu bạch thỏ, không nghĩ tới cư nhiên là tiểu ác ma !”

Hết chương 21.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Edit : Phương Thiên Vũ

Đảo mắt nhìn về phía Nam Cung Liệt, “Này, cậu làm cái gì vậy ? Bắt đầu đi !”

Nam Cung Liệt phát tay, giống như đuổi ruồi bọ, “Đừng ồn !” Sau đó nhìn đồng hồ, lại nhìn người phụ nữ kia, tầm mắt không ngừng đảo qua đảo lại.

Bùi Diệc nuốt nuốt nước miếng, “Không thể nào ?”

Chỉ thấy người phụ nữ kia thân thể run rẩy vài cái, quay đầu đi, tắt thở, Nam Cung Liệt ánh mắt bình tĩnh xem xét sau đó bỗng nhiên ngẩng đầu lên, quát, “Tôi muốn bái chị dâu nhỏ làm sư phụ !”

Bùi Diệc vỗ vỗ trái tim đã bị kinh hách, lại nói thầm, “Tiểu ác ma !” Sau đó nhìn về phía Nam Cung Liệt nói, “Lão đại so với cô ấy không kém hơn !”

Nam Cung Liệt hai mắt tròn trắng, dùng ánh mắt xem thường nhìn anh, “Cậu cho rằng lão đại sẽ nhận tôi sao ?” Sau đó tự nhủ nói thầm, “Chị dâu không giống như vậy, nhìn qua rất dễ lừa...”

Bùi Diệc rút khoe miệng, Liệt có phải đã quên cô đã không còn là tiểu bạch thỏ dễ lừa hay không, không đúng, luôn luôn không phải, chẳng qua bọn họ bị bộ dáng vô hại của cô lừa gạt thôi !

“Điện chủ...” Lãnh Nguyệt Tâm thấy Tư Minh Dạ, cung kính khom người.

Tư Minh Dạ chỉ là thần nhiên gật đầu, ôm Hạ Duy Y tiếp tục hướng đi lên lầu, Hạ Duy Y quay đầu nhìn thoáng qua, vừa vặn chống lại tầm mắt của Lãnh Nguyệt Tâm, mắt hứng bĩu môi, cô cảm giác Lãnh Nguyệt Tâm càng ngày càng kỳ quái, trước kia lúc cô ta nhìn thấy Dạ tuy rằng rất cung kính nhưng sẽ không có ý chào hỏi, hơn nữa ánh mắt cô ta nhìn Dạ cũng làm cho cô càng ngày càng không thích.

Mãi cho đến khi bị người dè vào cửa, Hạ Duy Y mới phản ứng lại, nuốt nuốt nước miếng, “Dạ ?” Cô sao có cảm giác anh giống như muốn ăn cô.

“Bé cưng...” Thanh âm khàn khàn mang theo kêu gọi, ánh mắt không chút nào che giấu lửa nóng, một tay kéo Tiểu Hùng trong lòng cô ném ra phía sau, thân hình cao lớn dán chặt vào đường cong mềm mại của cô.

Cảm giác được lửa nóng để ở bụng, Hạ Duy Y khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, hiểu được anh muốn làm gì, không tự nhiên mà chần động, trong mắt dâng lên một tầng sương mù, càng thêm kiều mỵ động lòng người, “Dạ...”

Nhìn biểu hiện của cô, Tư Minh Dạ trong mắt mang theo mỉm cười, bàn tay to dễ dàng từ vạt áo sơ mi của cô mà chui vào, môi lưỡi chậm rãi mút hôn trên chiếc cổ trắng nõn.

Hạ Duy Y có chút run run, đầu óc mơ mơ màng màng, hai mắt sương mù nhìn về phía anh, lắp bắp nói, “Dạ... Em... chân em mềm...”

“Ha ha...” Tư Minh Dạ nhin không được cười ra tiếng, nhìn cô bộ dáng đáng yêu trong lòng tất cả đều là vui vẻ.

Hạ Duy Y then quá thành giận, một quyền vung tới anh, Tư Minh Dạ rất nhanh nghiêng đầu tránh thoát, bàn tay tiếp được nắm tay nhỏ của cô, có chút bất đắc dĩ, “Bé cưng, với anh cũng ra tay nặng như vậy sao ?” Một quyền này đi xuống như thế nào cũng sẽ gãy hai cái răng, trước kia sao không có phát hiện cô bạo lực như vậy ? Giống như sau khi anh bị thương cô mới bắt đầu trở nên khác như vậy.

“Ai cho anh cười em ?” Hạ Duy Y thở hổn hển nói lại nhưng rõ ràng bộ dáng có chút chột dạ, kỳ thật cô trong lúc nhất thời đã quên kiềm lực.

Tư Minh Dạ cũng không tức giận, lại trở về tiếp cận cô, bàn tay to vuốt ve trước ngực đầy đặn, ái muội hỏi, “Chân còn mềm sao ?”

Hạ Duy Y mê man gật đầu, Tư Minh Dạ dường như cảm thấy trên cô rất vui, bàn tay to càng thêm ái muội khiêu khích cô, hỏi, “Bé cưng muốn không ?”

“Ấn... Muốn...” Mơ mơ màng màng đưa tay cời cúc áo sơ mi của anh.

Tư Minh Dạ nhìn cô cời nửa ngày cũng không cời được một cúc áo, trong lòng bật cười, trong mắt cũng lộ ra ý cười, “Muốn ai ?”

“Dạ...” Hạ Duy Y cời nửa ngày không cời được, không kiên nhẫn nhú nhú mày, dứt khoát dùng sức xé. Tư Minh Dạ nhìn áo sơ mi đất tiền trên người bị hư, có chút bất đắc dĩ, lại cảm thấy buồn cười.

Tay nhỏ bé trên người anh sờ tới sờ lui làm cho anh hô hấp càng thêm nặng nề, không trên cô nữa, liền ôm lấy cô đi hướng về giường thật lớn trong phòng.

Biệt thự Kiều gia, trên bàn com, Đồng Uyển Dao bắt mắt nhìn người đàn ông ngồi ở vị trí chủ, hỏi, “Ông vẫn còn phải người tìm nha đầu chết tiệt kia sao ?”

Kiều Nghị nhủ mày nói, “Bối Nhi hiện tại là phu nhân tổng tài tập đoàn Vũ Văn, hơn nữa Vũ Văn Lạc giống như rất thích nó, vẫn luôn phải người tìm kiếm.” Cho nên tìm cô về, với Kiều thị có không ít ích lợi.

Đồng Uyển Dao trừng mắt ông nói, “Ông cũng không phải không biết Tịch Nhan thích Vũ Văn Lạc, cư nhiên còn để cho loại con hoang đó gả cho cậu ta !”

Kiều Nghị đối với chỉ trích của bà rất không vui nhưng chỉ có thể áp chế con tức trong lòng. Vốn Kiều Nghị chỉ là một tiểu tử nghèo, thành tựu như ngày hôm nay tất cả đều là dựa vào vị thiên kim tiểu thư Đồng Uyển Dao này. Cha Đồng Uyển Dao rất yêu con gái, bởi vì Đồng Uyển Dao thích Kiều Nghị nên cũng không nhẫn tâm chia rẽ bọn họ, thậm chí không ngại tập đoàn Đồng thị sửa họ Kiều, ông cụ suy nghĩ sâu xa, dù sao ông chết cũng không mang đi cái gì, chỉ cần con gái hạnh phúc là tốt rồi. Vì đề phòng Kiều Nghị thay lòng đổi dạ, ông cụ đem cổ phần công ty Kiều thị chia thành hai, để cho vợ chồng bọn họ cùng nhau giữ, cho nên Kiều Nghị không dám đắc tội Đồng Uyển Dao quá mức, nếu không vị trí tổng tài của ông sẽ ngồi không vững.

Kiều Nghị biết Đồng Uyển Dao rất thương ông nhưng bà tính tình thiên kim tiểu thư, thật sự làm cho người ta rất khó chịu, hơn nữa phụ nữ bên ngoài lại nhiều như vậy, cho nên Kiều Nghị ngầm có rất nhiều tình nhân, ông cũng không cảm thấy có lỗi với Đồng Uyển Dao, người có thân phận giống như ông, người nào không có vô số tình nhân ?

Lúc trước Kiều Nghị say mê mẹ Kiều Bối Nhi, Chung Viện, thiếu chút nữa liền trở mặt âm ỉ với Đồng Uyển Dao. Kỳ thật Kiều Nghị vốn đã tính giảng hòa, ông tuyệt sẽ không vì một người phụ nữ mà mất đi tiền đồ của mình, cho dù người phụ nữ này xinh đẹp mê người như thế nào. Nhưng chưa từng nghĩ tới Đồng Uyển Dao cư nhiên thỏa hiệp trước một bước, đồng ý mẹ con Chung Viện tiến vào Kiều gia, chỉ vì bà quá yêu Kiều Nghị, sợ mất đi ông. Mà Kiều Nghị cũng rất biết điều, không thật sự muốn làm âm ỉ với Đồng Uyển Dao, cho nên mặc dù biết Đồng Uyển Dao ngầm khi dễ mẹ con Chung Viện, ông cũng mở một con mắt nhắm một con mắt. Dù sao Chung Viện chẳng qua cũng chỉ là một tình nhân, công cụ ấm giường, cũng bởi vậy Đồng Uyển Dao lại càng đối xử tệ hơn.

“Uyển Dao, bà cũng biết tôi muốn gả Tịch Nhan cho Vũ Văn Lạc, nhưng Vũ Văn Lạc muốn kết hôn với Bối Nhi, tôi cũng không có cách không phải sao ?” Kỳ thật ông mặc kệ gả ai cho Vũ Văn Lạc, chỉ cần có thể đạt tới mục đích của ông là được.

Kiều Tịch Nhan từ bên ngoài trở về, nghe bọn họ nói chuyện, xen miệng nói, “Cha, con biết chuyện lần trước không thể trách cha, nhưng lần này cha nhất định phải giúp con !”

Kiều Nghị nhủ mày, “Giúp con như thế nào ? Vũ Văn Lạc đã kết hôn cùng Bối Nhi !”

Kiều Tịch Nhan khinh thường bĩu môi nói, “Kết hôn có thể ly hôn thôi ! Chỉ cần cha không cần đem đứa con hoang kia trở về là được rồi, Vũ Văn Lạc con sẽ tự mình thu phục !”

Kiều Nghị có chút do dự, đứa con gái này mọi mặt đều xuất sắc hơn so với Bối Nhi, theo lý thuyết hẳn là càng có thể tóm lấy tim đàn ông, nhưng Vũ Văn Lạc rõ ràng càng thích Bối Nhi, Bối Nhi mất tích lâu như vậy Vũ Văn Lạc cũng không bỏ qua tìm kiếm, nếu bây giờ ông nửa đường đổi người chọc giận cậu ta, kia không phải mất nhiều hơn được sao.

Đồng Uyển Dao thấy ông do dự, không kiên nhẫn nói, “Tịch Nhan cũng nói nó sẽ thu phục Vũ Văn Lạc, ông còn lo lắng cái gì ?”

Kiều Nghị nhìn hai mẹ con liếc mắt một cái, gật đầu đồng ý, nhưng trong lòng lại suy nghĩ, hay là phải ngầm tìm Bối Nhi, hai bút cùng vẽ, mặc kệ như thế nào ông cũng có thể bám víu cây to Vũ Văn Lạc này.

Hết chương 22.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Edit : Phương Thiên Vũ

“Ân... A... Nghị...” Trên giường lớn, người phụ nữ ý loạn tình mê vận vạt vòng eo phồng dầy dính vào của người đàn ông trên người, trên mặt tất cả đều là sung sướng.

Kiều Nghị sau khi phát tiết, một chút không vui trong lòng đối với Đồng Uyển Dao cũng đã biến mất, vừa lòng nhéo người phụ nữ trong lòng, ái muội

cười nói, “Cũng là bà hiểu chuyện !”

Người phụ nữ về mặt then thùng dựa vào trong lòng ông, bộ ngực đầy đặn cố ý cọ trên người ông, ngón tay ái muội vẽ vòng tròn trước ngực ông, giống như vô tình hỏi, “Nghị, có tin của Bối Nhi không ?”

“Vẫn chưa có.” Kiều Nghị lấy tay bà ra, đứng dậy mặc xong quần áo, thản nhiên nói, “Tôi cần phải trở về.”

Nhìn Kiều Nghị rời đi, Chung Viện không vui châm một điếu thuốc, một mồi tựa vào giường hút thuốc, trong mắt bất mãn chợt lóe qua, “Nha đầu chết tiệt kia, ngay cả tao cũng bị cản trở !” Vốn Kiều Bối Nhi trước đây bộ dáng phần điều ngọc mài, ngay cả bộ dáng Kiều Tịch Nhan cũng so ra kém hơn nên Kiều Nghị đối với hai mẹ con bà cũng không tệ lắm, tuy không chống đối rõ ràng với Đồng Uyên Dao nhưng ngầm đối với mẹ con bà xem như tốt. Nhưng lại không ngờ Kiều Bối Nhi dần lớn lên cư nhiên càng ngày càng xấu, Kiều Nghị liền đem hy vọng đặt trên người Kiều Tịch Nhan, đối với mẹ con bà cũng có chút lạnh nhạt. Nhưng càng không ngờ Kiều Bối Nhi bề ngoài không xuất chúng cư nhiên lại trở thành phu nhân tổng tài tập đoàn Vũ Văn, nhờ con sự cao quý, Kiều Nghị đối với bà thái độ tốt không ít, nhưng bây giờ nha đầu chết tiệt kia cư nhiên mất tích, có phải muốn bà xấu mặt hay không ?

Buồn bực rít một hơi thuốc, tức giận mắng một câu, “Nha đầu chết tiệt !”

Trên giường to như vậy, hai thân thể trần trụi quấn cùng một chỗ, Hạ Duy Y gắt gao bám lấy Tư Minh Dạ, tiếp nhận va chạm mạnh mẽ của anh một lần lại một lần, thờ gáp không thôi.

“Àm” một tiếng, cửa phòng không hề báo trước bị phá ra.

Tư Minh Dạ rất nhanh kéo chăn một bên qua che kín cơ thể trần trụi của hai người đang chặt chẽ kết hợp cùng một chỗ, tầm mắt âm u lạnh lẽo quét về phía cửa.

Nam Cung Liệt thân mình run lên, nuốt nuốt nước miếng, “Lão... Lão đại... Tôi không phải cố ý...” Nói xong xoay người bỏ chạy, trong lòng thầm oán Lãnh Nguyệt Tâm, lão đại rõ ràng đang rất bận, cô ta cư nhiên nói với cậu lão đại không có việc gì.

Cậu chạy trốn quá nhanh, không có nhìn đến Lãnh Nguyệt Tâm đi theo sau cậu lên lầu đứng ở trước cửa như cũ.

“Xem đủ chưa ?”

Thanh âm âm lãnh khiến cho Lãnh Nguyệt Tâm phục hồi tinh thần lại, vội vàng cúi đầu, “Điện chủ...”

“Cút !”

Lãnh Nguyệt Tâm trong lòng có chút khổ sở, thấp giọng nói, “Vâng...” Đưa tay giúp bọn họ đóng cửa lại, cuối cùng vẫn nhìn không được ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái, đúng lúc thấy anh về mặt dịu dàng nhìn người phụ nữ dưới thân, khoe miệng thậm chí mang theo mỉm cười, cô biết chỉ khi đối mặt với người phụ nữ trong lòng, trên mặt anh mới có thể xuất hiện biểu tình dịu dàng này.

“Răng rắc” Cửa chậm rãi khép lại, Lãnh Nguyệt Tâm cúi đầu, ánh mắt âm u.

“Dạ...” Hạ Duy Y mở to hai mắt sương mù nhìn anh, có chút bất mãn thúc giục, “Động một chút...”

Tư Minh Dạ khẽ cười một tiếng, lắc lư thất lưng, thỏa mãn mèo lười dưới thân còn chưa được ăn no.

...

“Chị dâu nhỏ...” Nam Cung Liệt hai ngày nay không có việc gì lúc này đang lang thang trong biệt thự, nhưng không dám lại trở lên lầu 3, bây giờ rất vất vả thấy Hạ Duy Y, vội vàng bám theo.

“Làm gì ?” Hạ Duy Y bùng sữa hướng đi lên lầu, khoe mắt cũng không bỏ thí cho cậu, Nam Cung Liệt một chút cũng không tức giận, ánh mắt hùng hục nhìn cô, “Chị dâu nhỏ, chị nhận tôi làm đồ đệ được không ?” Hai tay tạo thành chữ thập, “Làm ơn ! Chị dâu nhỏ, chỉ cần chị nhận tôi làm đồ đệ, muốn tôi làm trâu làm ngựa đều có thể...”

Àn ? Hạ Duy Y hai mắt sáng ngời, con mắt linh động chuyển vòng vo, giống như đang tính toán về khoản mua bán này, sau đó nhìn về phía Nam Cung Liệt về mặt thành kính, nói, “Cũng không cần anh làm trâu làm ngựa, nhưng một ngày làm thầy cả đời là mẹ, về sau anh đều phải nghe tôi nói, bằng không chính là bất hiếu !” Muốn cậu làm trâu làm ngựa làm cái gì ? Cô cần trâu ngựa Dạ nhất định sẽ mua cho cô, còn người sẽ có lúc dùng.

“A ?” Nam Cung Liệt do dự một chút, sau đó hung hăng gật đầu, “Được, tôi từ đây về sau đều nghe lời chị dâu nhỏ !” Dù sao lão đại cũng nghe lời chị dâu nhỏ, anh cũng không có gì mất mặt.

Hạ Duy Y cười gật gật đầu, bộ dáng vừa lòng, sau đó bùng sữa tiếp tục hướng đi lên lầu.

“Ách... Chị dâu nhỏ, chị chừng nào thì dạy tôi thuật bắn súng a ?”

Hạ Duy Y quay đầu nhìn cậu, trong mắt có chút nghi hoặc, “Dạy anh thuật bắn súng ?”

Nam Cung Liệt sừng sốt, kéo kéo khóe miệng, “Chị dâu nhỏ, chị sẽ không làm thầy nhưng chỉ có danh mà cái gì cũng không làm chứ ?”

Hạ Duy Y nghi hoặc nói, “Anh chưa nói sư phụ phải làm gì a ?”

Ách... Nam Cung Liệt quýnh, không ngờ mình lại bái sư phụ vì nghe lời của cô ?

Hạ Duy Y không để ý tới bộ dáng cậu ai oán, xoay người hướng đi lên lầu, khóe miệng lại a thật to, trong mắt tất cả đều là giảo hoạt.

Đem sữa đặt ở trước mặt Tư Minh Dạ, “Dạ, uống sữa !”

Tư Minh Dạ bớt thời gian nhìn cô một cái, ngửa đầu, Hạ Duy Y hiểu ý hôn lên bạc môi của anh, Tư Minh Dạ cười cười, đem cô kéo vào trong lòng, sau khi hôn cô một lúc lâu mới buông ra, bung sữa trên bàn lên uống một hơi cạn sạch.

Thấy anh bẽ bộn nhiều việc, Hạ Duy Y lấy lý không, “Em đi tìm King.”

“Uhm” Tư Minh Dạ lên tiếng, lại hôn lên môi cô một cái, “Anh sắp xong rồi.”

Hạ Duy Y gật gật đầu, “Em đi chơi một lát.”

Nam Cung Liệt nhìn Hạ Duy Y xuống lầu, lại vội vàng theo, “Chị dâu nhỏ, chị nhất định phải dạy tôi thuật bắn súng... Chị dâu nhỏ...”

Hạ Duy Y chun mũi, kéo tóc nghĩ nghĩ, sau đó cười đến ngọt ngào, trong mắt còn mang theo một tia chờ đợi, “Tôi muốn đi tìm King, nếu không cậu cùng King đánh một trận, nếu cậu thắng tôi sẽ dạy cậu !”

King ? Nam Cung Liệt khóe miệng run run, tuy rằng King hung mãnh dị thường nhưng cậu đường đường đầu lĩnh sát thủ chẳng lẽ còn sợ nó sao ? Nghĩ gật gật đầu, “Được !”

Hoa viên, Hạ Duy Y ngồi xồm một bên, một tay chống cằm, nhìn Nam Cung Liệt cùng King ngơ ngác tới ta đi, thỉnh thoảng lại kêu lên, “King, cố lên !” Trong lòng nghĩ, quả nhiên so với xem tivi phần kịch hơn.

Nam Cung Liệt không hổ là đầu lĩnh sát thủ, King tuy rằng hung mãnh nhưng Tư Minh Dạ vẫn chưa huấn luyện nó, cho nên cuối cùng tự nhiên là Nam Cung Liệt thắng.

Nhìn King bị áp chế, Hạ Duy Y bất mãn chu miệng nói, “Nam Cung Liệt, anh làm King bị dơ.” Lòng tuyết trắng trên người King trải qua một trận đánh, quả thực nhiễm chút bụi.

Nam Cung Liệt rõ ràng không muốn thảo luận vấn đề này, ánh mắt phát sáng nhìn Hạ Duy Y, “Chị dâu nhỏ, tôi thắng, có thể dạy ta đi ?”

“Được rồi !” Cô vẫn là nói giữ lời, đã xem biểu diễn vậy dạy cậu một chút cũng không sao.

Hết chương 23.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Edit : Phương Thiên Vũ

Sân bắn, Hạ Duy Y trên mặt lại tỏa ra sự lãnh lẽo, chỉ vào bia bắn xa xa, không chút cảm tình nói, “Khi nào bắn trúng điểm giữa thì lúc đó ăn cơm !”

“Cái gì ?” Nam Cung Liệt há hốc mồm, xa như vậy ? Tuy rằng kỹ thuật bắn của cậu xem như rất tốt nhưng khoảng cách xa như vậy, muốn cậu dùng mắt thường nhắm, làm sao có thể bắn trúng ?

Hạ Duy Y lạnh lùng nhìn cậu một cái, đối với dong dài của cậu rất không vui, dứt khoát đá một cước, “Bắt đầu !”

Nam Cung Liệt thét lớn một tiếng, trên trán thoáng chốc toát ra mồ hôi lạnh, đáng chết ! Chân của cậu sẽ không bị gãy đi ? Đây cũng làm cho cậu ý thức được Hạ Duy Y rất nghiêm túc, không có tâm trạng cười giỡn, cô nói không bắn trúng không cho phép ăn cơm thì thật sự sẽ không cho cậu cơm ăn, điều này làm cho cậu có cảm giác trở lại huấn luyện lúc trước.

Chịu đựng đau đớn trên đùi, nhắm mắt, “Bang” Hạ Duy Y híp mắt, lạnh lạnh nói, “Vừa sát qua biên !”

Nam Cung Liệt kinh ngạc nhìn cô một cái, khoảng cách xa như vậy cô cứ nhiên có thể nhìn thấy rõ ràng như vậy ?

“Tiếp tục !” Sau đó đột nhiên nhớ tới đã đồng ý với Tư Minh Dạ chỉ chơi một lát, vì thế rất không có trách nhiệm mà đi ra sân bắn.

Trong phòng khách, Tư Minh Dạ về mặt âm trầm, Lãnh Nguyệt Tâm cúi đầu không nói, này vốn là thất trách của cô, anh trừng phạt cô như thế nào cũng là đương nhiên nhưng vì sao cô lại cảm thấy trong lòng đau khổ, còn có... Không cam lòng.

“Dạ...” Thanh âm mềm mại ngọt ngào vang lên, Tư Minh Dạ quay đầu thấy Hạ Duy Y, sắc mặt thoáng chốc dịu dàng, “Lại đây...”

Hạ Duy Y thấy không khí có chút không ổn, ngoan ngoãn đi đến bên cạnh anh, “Dạ, làm sao vậy ?”

Tư Minh Dạ một tay kéo cô vào trong lòng, hừ lạnh một tiếng, nheo nheo mắt của cô, “Đi nơi nào ? Không biết anh sẽ lo lắng sao ?”

Biết được nguyên nhân anh tức giận, Hạ Duy Y ôm lấy cổ anh, nịnh hót cười cười, “Dạ... Em không phải cố ý... Cam đoan không có lần sau !”

Tư Minh Dạ hôn cái miệng nhỏ nhắn của cô, quay đầu nhìn về phía Lãnh Nguyệt Tâm, sắc mặt lạnh như băng như cũ, phải nói ngoại trừ đối mặt Hạ Duy Y, về mặt của anh đều lạnh lùng, “Tuy rằng nơi này phòng vệ nghiêm mật, không có nguy hiểm gì nhưng tôi hy vọng cô chớ quên chức trách của cô, tôi không nuôi người vô dụng !”

“Vâng !” Lãnh Nguyệt Tâm nắm chặt hai đấm, móng tay đâm vào lòng bàn tay, cô lại chỉ cảm thấy ngực đau đớn từng đợt co rút, cô là làm sao vậy ? Có cảm thấy mình không còn là mình, điều này làm cho cô cảm thấy bất an.

“Đi xuống !”

Lãnh Nguyệt Tâm mở mắt rời đi, lại không biết vì sao cuối cùng nhịn không được quay đầu liếc mắt nhìn một cái.

Tư Minh Dạ dựa vào trán Hạ Duy Y, dịu dàng hỏi, “Đi đâu vậy ?”

Về mặt ôn nhu kia làm cho Lãnh Nguyệt Tâm cảm thấy có chút ngứa mắt, hận không thể đập vỡ hình ảnh kia, vì sao người phụ nữ ngốc nghếch kia có thể làm cho anh đối xử dịu dàng như vậy ? Cô thật ghen tị.

Ghen tị ?! Mở to mắt, hóa ra cô đang ghen tị ! Ánh mắt phức tạp nhìn Tư Minh Dạ, từ khi nào thì bắt đầu, cô hy vọng anh có thể đối với cô dịu dàng một chút, nhìn anh cùng người phụ nữ kia thân thiết liền cảm thấy không thoải mái, hóa ra... Cô động lòng.

Lãnh Nguyệt Tâm lòng mê man, sát thủ không nên có cảm tình, cô sợ dĩ không thể trở thành sát thủ đỉnh cấp giống như Dạ đế là bởi vì tâm địa không đủ lạnh lùng, đối người khác không đủ tàn nhẫn, đối chính mình cũng không đủ tàn nhẫn, đây là huấn luyện viên lúc trước huấn luyện cô đánh giá.

Vẫn nhìn người đàn ông lãnh khốc vô tình, cao không thể chạm cung chiều người phụ nữ ngốc nghếch kia như vậy, rất khó không động lòng đi ? Lãnh Nguyệt Tâm cười khổ, có lẽ lần đầu tiên nhìn thấy anh, cô đã lên động lòng, nếu không vì sao chỉ ở rất xa liếc mắt nhìn qua một cái, dung mạo của anh lại khắc rõ nét trong đầu?

Hạ Duy Y cười hi hi nói, “Dạ, em nhận đồ đệ !” Ánh mắt sáng nhìn Tư Minh Dạ, mang theo một chút đắc ý, giống như đang đợi anh khen ngợi.

Tư Minh Dạ bạc môi giờ lên, không chút nào keo kiệt khen ngợi, “Bé cưng thật lợi hại.”

Hạ Duy Y ha ha cười khúc khích, sau đó về mặt chán ghét nói, “Nhưng anh ta quá ngốc nha ! Anh ta không phải đầu lĩnh sát thủ sao ? Cứ nhiên chỉ sát qua biên, em lúc trước không chịu qua huấn luyện cũng bắn trúng bia.”

Tư Minh Dạ cánh tay siết chặt, Hạ Duy Y rõ ràng cảm giác được tâm trạng chấn động của anh, lo lắng nhìn anh, “Dạ, anh làm sao vậy ?”

“Bé cưng, em nhớ lại chuyện trước kia ?” Tư Minh Dạ đột nhiên có chút bất an, sợ cô nhớ lại chuyện trước kia, quan hệ bọn họ bây giờ sẽ xảy ra thay đổi.

Hạ Duy Y nghĩ nghĩ, mồm mím lác đầu, cảm giác được bất an của anh, đưa tay ôm chặt anh, trong mắt tất cả đều là lo lắng, “Dạ...”

Tư Minh Dạ dứt bỏ bất an trong lòng, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, an ủi, “Không có việc gì...”

Nam Cung Liệt về mặt nghiêm túc, hoàn toàn đã quên đau đớn trên đùi, càng không ngừng nhắm mắt, lặp lại động tác một cách máy móc, mãi đến khi bắn trúng điểm giữa, đột nhiên mất đi toàn bộ khí lực ngã xuống đất, cử động một chút cũng cảm thấy khó khăn.

Trên sân bắn trống trải cũng chỉ có một mình cậu, tiếng thở dốc kịch liệt kia quanh quẩn ở bên tai, trên mặt trẻ con lộ ra một chút cười khổ, thật sự đã lâu cũng không có liều mạng như vậy, cử động đầu một chút nhưng không có phát hiện Hạ Duy Y, khóe miệng kéo kéo, sự phụ này của anh thật là không có đủ trách nhiệm !

“Uy ?”

Trong điện thoại thanh âm Bùi Diệc cả lơ phát phơ vang lên, Nam Cung Liệt thở hổn hển nói, “Diệc, cứu mạng...”

“Liệt ?” Thanh âm Bùi Diệc có chút sốt ruột, thật sự là thanh âm Nam Cung Liệt bây giờ suy yếu thật sự rất giống người bị thương sắp chết, “Cậu ở nơi nào ?”

“Sân huấn luyện phía dưới biệt thự.”

Nghe câu trả lời như thế, Bùi Diệc sùng sốt, sân huấn luyện ? Cậu ta không phải là bị thủ hạ đánh hội đồng đi ? Tuy rằng không rõ nhưng cậu vẫn bằng tốc độ nhanh nhất tới sân huấn luyện, nhìn Nam Cung Liệt chật vật thê thảm, kinh ngạc hỏi, “Cậu làm sao vậy ?”

“Tôi lên thuyền giật.” Khóe miệng gọi lên một chút cười khổ, nhưng trong mắt lại mang theo một chút sung sướng khiến cho Bùi Diệc không hiểu.

Nam Cung Liệt thở dài một tiếng, “Phiền cậu đỡ tôi một chút, chân tôi bị gãy rồi chặt.”

“Chân bị gãy ?” Bùi Diệc sắc mặt nghiêm trang, “Ai dám động thủ với cậu ?”

Nam Cung Liệt đem một nửa sức nặng dựa lên người cậu ta, cũng không biết có phải đau hay không, nhếch miệng, “Còn có ai ? Tiểu ác ma !”

“Chị dâu nhỏ ? Cậu sao chọc tới cô ấy ?” Chị dâu nhỏ tuy rằng đã bị đặt là tiểu ác ma nhưng bình thường vẫn rất vô hại.

“Tôi không phải nói với cậu muốn bái cô ấy làm sư phụ sao ?”

“Vậy cô ấy vì sao đá gãy chân cậu ?”

Nam Cung Liệt bắt đầu kể, “Bởi vì tôi không có hoàn toàn phục tùng !” Khi sát thủ nhận huấn luyện phải hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của huấn luyện viên, không thể nghi ngờ, không thể hỏi, chỉ có thể hoàn toàn phục tùng, mà cậu lại nghi ngờ !

Thấy Bùi Diệc còn muốn hỏi, Nam Cung Liệt vội vàng cắt ngang cậu, “Làm ơn, cậu muốn biết cái gì nữa thì hỏi sau được không ? Trước đi tìm Lam Tư, tôi không nghĩ chân của tôi cứ như vậy bị phế đi, còn nữa, có thể cho tôi ăn một chút được không, tôi sắp chết đói rồi.”

Hết chương 24.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Edit : Phương Thiên Vũ

Nam Cung Liệt kiên trì kéo chân gãy đi về phía Hạ Duy Y báo cáo nhiệm vụ của mình đã hoàn thành, Bùi Diệc cùng Lam Tư đều cảm thấy cậu điên rồi, mà Hạ Duy Y thấy cậu câu đầu tiên lên tiếng là, “Chân của anh làm sao vậy ?”

Nam Cung Liệt khóe miệng một trận run rẩy, “Chị dâu nhỏ, đó là sự đáp lễ của chị ban tặng !”

“Ách ?” Hạ Duy Y kéo kéo tóc, nhớ tới hình như là có chuyện như vậy, ngượng ngùng cười cười, nói ra lời lại tức chết người, “Tôi không phải cố ý, ai biết cú đá đó mạnh như vậy ?” Không phải Hạ Duy Y cố ý tổn hại cậu, mà cô thấy cú đá kia quả thật không nhẹ, bởi vì cô đi ra từ môi trường tàn khốc nhất, năng lực kháng cự đánh nhau thật đúng là không phải người bình thường có thể so được, cô trong tiềm thức liền lấy Nam Cung Liệt so sánh giống mình.

Nam Cung Liệt hít sâu mấy hơi, trong lòng càng không ngừng nhắc nhở bản thân, đó là bảo bối của lão đại, sư phụ của mình, nhất định không thể động thủ với cô, chủ yếu là cậu không phải đối thủ của cô, nếu cậu dám ra tay hậu quả khẳng định là tương đương thê thảm.

Tâm trạng ổn định, Nam Cung Liệt lấy lòng cười nói, “Chị dâu nhỏ, chúng ta tiếp tục huấn luyện đi !” Trong đôi mắt tròn kia như thế nào cũng không giấu được hưng phấn, tuy rằng bị tra tấn thật sự thê thảm nhưng tiến bộ của cậu cũng khả quan, cho nên bây giờ cậu vừa đau vừa vui vẻ.

Hạ Duy Y chu miệng nói, “Tôi muốn ở cùng Dạ, anh tự mình đi luyện.”

Nam Cung Liệt cũng không để ý, chính là ánh mắt sáng nhìn cô hỏi, “Tôi đây phải luyện như thế nào ?”

“Muốn như thế nào thì luyện như thế đó.” Nói xong liền định chạy hướng lên lầu.

Nam Cung Liệt nắm cô lại, “Chị dâu nhỏ, chị giúp tôi suy nghĩ luyện như thế nào đi ! Đừng quên chị là sư phụ tôi a !” Cậu cũng không để ý chân này, cô thấy cậu học giỏi lên như vậy thì phải dạy nhiều cho cậu không phải sao ?

Đột nhiên cảm giác bị tầm mắt âm lãnh khóa chặt lại, Nam Cung Liệt run rẩy, mạnh rút tay về, lòng còn sợ hãi vỗ vỗ ngực, nhìn người trên cầu thang lấp bắp nói, “Lão... Lão đại... Tôi không phải cố ý...” Lần này cậu muốn chạy cũng không chạy được, muốn khóc cũng không được.

Hạ Duy Y lại rất cao hứng nhào vào trong lòng Tư Minh Dạ, ngửa đầu hỏi, “Dạ, anh xong việc rồi sao ?”

Tư Minh Dạ đưa tay ôm cô, dịu dàng nói, “Uh.” Trong khoảng thời gian này bởi vì Phi Ứng bang cùng chuyện nội gián có một chút bận, lại thêm Tuyệt Thế nhận hai đề án lớn nên chưa có thời gian ở bên cạnh cô.

Mất thấy Tư Minh Dạ sẽ ôm Hạ Duy Y đi, Nam Cung Liệt đấu tranh một phen, khề cần môi, không sợ chết mở miệng, “Chị dâu nhỏ, làm ơn...”

Tư Minh Dạ tầm mắt lại dừng trên người cậu, Nam Cung Liệt cười gượng hai tiếng, nhấc tay lên thề, “Lão đại... chỉ nói một câu !”

Hạ Duy Y thấy cậu đáng thương, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, “Nếu không anh bị mất luyện là được rồi, vẫn là khoảng cách kia.” Sau đó lại bỏ thêm một câu, “Bán không trúng điểm giữa không cho phép ăn cơm !”

Nhìn bóng dáng hai người Nam Cung Liệt rút rút khóe miệng, chị dâu nhỏ sao lại thích không cho người ăn cơm thế ? Đợi chút ! Bị mất ? Trên gương mặt trẻ con đột nhiên hưng phấn, kéo chân gầy khó khăn đi ra bên ngoài.

An Thụy đi tới cửa vừa đứng nhìn đến cậu một loạt biểu tình, khó hiểu hỏi, “Liệt, cậu làm sao vậy ? Chân của cậu sao lại thế này ?”

“Cậu đừng cản trở tôi, tôi muốn đi huấn luyện !” Sau đó một tay đẩy An Thụy chắn ở trước mặt ra, tiếp tục ra bên ngoài.

An Thụy sững sốt một lát, sau đó lấy di động ấn một dãy số, “Lam Tư, Liệt làm sao vậy ?” Nam Cung Liệt bị thương khẳng định sẽ tìm Lam Tư, cho nên Lam Tư nhất định biết chuyện này là thế nào.

Lam Tư lạnh lùng phun ra một câu, “Cậu ta điên rồi !”

“A ?” An Thụy còn chưa phản ứng lại đây, điện thoại bên kia liền truyền đến một trận bí bo, An Thụy sững sốt một chút, lắc đầu, lên lầu tìm Tư Minh Dạ.

“Cốc cốc...”

“Tiến vào !”

Tư Minh Dạ ôm Hạ Duy Y dựa vào trên sofa, nhìn về phía An Thụy, An Thụy sắc mặt nghiêm túc nói, “Lão đại, nội gián Phi Ứng bang bị phát hiện.”

Tư Minh Dạ lạnh lùng nhếch môi, Đoạn Phi Ứng thật có chút bản lĩnh, nhưng cùng U Minh Điện đối nghịch quả thực chính là không biết lượng sức !

Hạ Duy Y lẳng lặng trong lòng Tư Minh Dạ, con mắt chuyển động, một bộ dáng thông minh lanh lợi, nghe bọn họ đối thoại cũng không xen mồm.

An Thụy nói xong chính sự, nhìn Hạ Duy Y liếc mắt một cái, lời muốn nói lại im bặt, Tư Minh Dạ triu mến sờ sờ đầu nhỏ trong lòng, thấy cậu còn chưa đi, ngáng đầu hỏi, “Còn có việc ?”

“Dạ không có.” An Thụy xoay người đi ra ngoài, trong lòng nghĩ, hẳn là không có chuyện gì đi ? Xem lão đại cưng chiều chị dâu nhỏ như vậy, hẳn là đã quên người phụ nữ kia đi ?

Mặc kệ nói như thế nào, năm người bọn họ cũng đứng về phía chị dâu nhỏ, lúc trước là người phụ nữ kia tự mình rời khỏi lão đại, nay trở về, nếu không an phận thì đừng trách bọn họ. Nhíu nháu mày, trong mắt xẹt qua một tia lo lắng, chỉ sợ chị dâu nhỏ rất dễ bị bắt nạt, sẽ bị thương tổn, chỉ mong lão đại không bị lay động !

Chuyện Hạ Duy Y từ tiểu bạch thỏ biến thành tiểu ác ma vốn chỉ có Bùi Diệc cùng Nam Cung Liệt biết, mà chuyện Nam Cung Liệt bị gãy chân, Lam Tư đương nhiên cũng có nghe nhưng cũng bán tín bán nghi, mà An Thụy gần đây bề bộn nhiều việc, đối việc này là hoàn toàn không biết, còn nghĩ rằng Hạ Duy Y chỉ là tiểu bạch thỏ rất dễ bắt nạt !

Vào buổi sáng trời trong nắng ấm, Tư Minh Dạ mở mắt nhìn người cuộn mình giống như con tôm trong lòng anh, khóe miệng dịu dàng giương lên, cái miệng nhỏ nhắn phún nộn khề nhếch kia làm cho anh nhìn không được hôn lên, Hạ Duy Y dường như cảm thấy có chút bị đè nén, không thoải mái lắc lắc thân mình muốn né tránh, kết quả lại dẫn tới người nào đó thú tính nổi lên.

Sau khi đem tiểu bạch thỏ nào đó ngủ chưa tỉnh ăn sạch xong, Tư Minh Dạ tinh thần sảng khoái mặc vào bộ tây trang ngay ngắn, cúi người hôn tiểu bạch thỏ lại muốn ngủ, dịu dàng nói, “Nghỉ ngơi cho tốt, anh đi công ty một chuyến, giữa trưa trở về cùng em ăn cơm trưa được không ?”

“Ngô...” Hạ Duy Y mơ mơ màng màng lẩm bẩm một tiếng cũng không biết đến tốt có nghe được không, Tư Minh Dạ giúp cô đắp chăn, lại hôn cô một

cái mới rời cửa.

Đúng lúc ở phòng khách gặp Lãnh Nguyệt Tâm, Tư Minh Dạ âm thanh lạnh lùng nói, “Tôi đi công ty, giữa trưa sẽ trở về.”

Lãnh Nguyệt Tâm sững sờ, sau một lúc thật lâu mới hồi phục tinh thần lại, tim đập thình thịch mãi không ngừng, anh đang nói cho cô biết hành tung của anh sao ?

Người này a ! Có suy nghĩ lung tung không an phận, vốn theo với tính cách của cô, nói như vậy cô chỉ cần nghe là được rồi, nhưng nay lại...

Kỳ thật Tư Minh Dạ là sợ Hạ Duy Y sau khi tỉnh lại không nhớ rõ lời anh nói, tìm không thấy anh sẽ mất hứng, mà Lãnh Nguyệt Tâm là cận vệ của cô, anh đem hành tung của mình nói cho Lãnh Nguyệt Tâm, chẳng qua là vì để ngừa Hạ Duy Y hỏi mà thôi.

Tư Minh Dạ mới vừa đi không lâu, Bùi Diệc cực kỳ hứng thú dẫn một người phụ nữ tiến vào, thấy thế nào cũng là một bộ dáng chuẩn bị xem kịch vui, người phụ nữ đi theo phía sau cậu rất đẹp, cao quý tao nhã, ôn nhu quyến rũ, vừa nhìn chính là người xã hội thượng lưu.

“Tur đâu ?” Người phụ nữ dường như có chút vội vàng, hai mắt quyến rũ nhìn lướt qua phòng khách trống không.

Hết chương 25.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Edit : Phương Thiên Vũ

Bùi Diệc rất lễ phép nói, “Cô Tần, phòng lão đại ở lầu 3...” Cậu lời còn chưa dứt, Tần Nhu đã đi lên lầu.

Bùi Diệc nhủu mày nhìn bộ dáng của cô, gấp như vậy, xem ra thật là vội vã muốn cùng lão đại hòa hảo như lúc ban đầu a !

Vốn hôm nay có chính sự cậu phải đến công ty, nhưng cậu nghĩ có thể xem diễn cùng Tư Minh Dạ xong rồi cùng đi công ty, nhưng không nghĩ đến Tư Minh Dạ hôm nay hiếm khi chăm chỉ, đã đến công ty.

“Bang bang bang...”

Tần Nhu nhìn qua điệu dáng nhưng tiếng phá cửa này một chút cũng không thể nói là điệu dáng, “Tur, em đã trở về !”

Hạ Duy Y vốn chưa ngủ đủ, hơn nữa lại bị Tư Minh Dạ ép buộc một lần, lúc này đang ngủ thoải mái lại bị tiếng vang thật lớn như vậy, thật sự làm cho người ta không thể xem nhẹ, bất mãn lắm lắm một tiếng, từ từ nhắm hai mắt mờ mờ, đúng lúc mờ đến áo sơ mi của Tư Minh Dạ, bộ dáng mơ mơ màng màng, ánh mắt mở một khe hở, lão đảo đi đến cạnh cửa, mở cửa ra, bất mãn nhìn người ngoài cửa quấy rầy cô ngủ.

Tần Nhu sững sờ, như thế nào cũng không nghĩ tới trong phòng Tư Minh Dạ sẽ có phụ nữ, dưới chiếc áo sơ mi khổ lớn là cơ thể nhỏ nhắn xinh xắn lộ ra làn da trắng nõn, trên khắp da thịt tuyết trắng kia đầy các dấu vết, trước ngực đầy đặn như ẩn như hiện, dưới chiếc áo lộ ra hai chân thon dài thẳng tắp, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo mang theo nét đỏ ửng ngủ say, hai mắt sưng mù, dường như vẫn chưa tỉnh táo, bộ dáng này bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy đều như lửa nóng đốt khắp người.

Bùi Diệc chậm rãi đi lên liền thấy cảnh tượng này, phản ứng đầu tiên không phải chảy nước miếng mà rất nhanh xoay người, về mặt bị thương, lão đại sẽ móc hai mắt của cậu hay không ?

Tần Nhu sắc mặt khó coi đến cực hạn, mở miệng chất vấn, “Cô là ai ?”

Hạ Duy Y nhận thấy cô không có ý tốt, nhủu mày, miễn cưỡng ngáp một cái, mới hỏi, “Cô là ai a ?”

“Tôi là vị hôn thê của Tur, cô câu dẫn vị hôn phu của tôi lại không biết tôi là ai, thật sự là chê cười !” Tần Nhu yên lặng nhìn người phụ nữ trước mắt, trong lòng đánh giá uy hiếp của cô ta lớn như thế nào.

Hạ Duy Y vô tội nháy mắt mấy cái, “Vị hôn phu của cô là ai a ?”

Tần Nhu hoài nghi cô cố ý, nhưng biểu tình kia giống như thật ngốc nghếch, làm cho cô có chút hoài nghi, “Vị hôn phu của tôi đương nhiên là Tư Minh Dạ !”

“Dạ ?” Hạ Duy Y nhú nhú mày, lại nhìn người phụ nữ trước mặt liếc mắt một cái.

Tần Nhu xác định cô ta không biết mình, khinh thường nói, “Tur không có nói với cô sao ? Xem ra cô ở trong lòng anh ta cũng không quan trọng ! Tôi hiểu được đàn ông luôn không chịu nổi cô đơn, tôi không ở đây, anh ta tự nhiên sẽ tìm phụ nữ để giết thời gian, này tôi sẽ không trách anh ta, nhưng hiện tại tôi đã trở về, cô cũng nên rời khỏi.” Nói xong tìm ở trong ví, sau đó viết một tờ chi phiếu, đưa cho Hạ Duy Y, khinh miệt nói, “Đây là một trăm vạn, cầm rồi nhanh rời đi !”

Bùi Diệc nhú nhú mày, cũng không dám quay đầu, muốn nói cái gì nhưng không biết vì sao lại ngậm miệng.

Hạ Duy Y đưa tay tiếp nhận tờ chi phiếu kia, ngây ngốc hỏi, “Một trăm vạn rất nhiều nha ?” Thứ lỗi cho cô, cô thật sự không biết, cô sau khi mất trí nhớ cũng rất ít khi ra ngoài, quần áo gì đều là Tư Minh Dạ giúp cô chuẩn bị, cô không mua qua cái gì, mơ hồ biết một trăm vạn này hẳn là hơi nhiều.

Tần Nhu nhìn cô trong mắt nghi hoặc, hiểu được cô ta không phải đang trêu đùa mình, trong lòng có chút nghi hoặc, chẳng lẽ người phụ nữ này là đứa con gái sao ? Trong miệng lại khinh thường như cũ nói, “Đu cho cô dùng một thời gian !”

Hạ Duy Y vẫn còn nghiên cứu tờ chi phiếu kia, Tần Nhu tiếp tục nói, “Tôi khuyên cô tốt nhất vẫn là nhận lấy...”

Cô ta còn chưa nói xong, Hạ Duy Y liền gật gật đầu, “Được.”

Tần Nhu vui vẻ, không nghĩ tới người phụ nữ này giải quyết dễ như vậy, Bùi Diệc lại nhìn không được nhú mày, trong lòng có chút phẫn nộ, chẳng lẽ chị dâu nhỏ cũng có thể là người vì tiền phản bội lão đại sao ?

Trong lúc nhất thời, cậu cũng không quản được nhiều như vậy, xoay người, lạnh lùng nhìn Hạ Duy Y, chất vấn, “Chỉ một chút cũng không để ý lão đại có thể khổ sở hay không sao ?” Chỉ một trăm vạn, giá trị con người lão đại cư nhiên chỉ trị giá như vậy sao ?

Bùi Diệc càng nghĩ càng tức giận nhưng lại nghe thấy Hạ Duy Y rất vô tội, thật nghi hoặc hỏi, “Tôi kiếm tiền, Dạ vì sao sẽ khổ sở ?”

Bùi Diệc nhìn cô bộ dáng nghi hoặc, nghĩ cô cá tính có chút mơ hồ, thử hỏi, “Chỉ có nghe rõ cô ta nói cái gì không ? Nhận một trăm vạn này, chị phải rời khỏi lão đại.”

Hạ Duy Y không chút nào đỏ mặt nói, “Nhưng tôi chỉ đáp ứng cô ta nhận lấy tiền, không đáp ứng cô ta phải rời khỏi Dạ a !”

Nhìn cô biểu tình vô cùng vô tội, Bùi Diệc rút khóe miệng thật mạnh, hóa ra chị dâu nhỏ không chỉ là tiểu ác ma mà bụng còn đầy đen tối, chỉ lấy tiền không làm việc, so với xã hội đen còn đen hơn a !

Tần Nhu nghe được lời của cô thoáng chốc đen mặt, nổi giận nói, “Tiện nhân cô cư nhiên dám đùa giỡn tôi !”

Hạ Duy Y sắc mặt lạnh lùng, Bùi Diệc cũng đã chống lại trước, “Cô Tần, chú ý lời nói của cô !”

“Hừ ! Cô ta câu dẫn vị hôn phu của người ta, không phải tiện nhân thì là cái gì ? Cậu giúp đỡ cô ta như vậy, không phải cũng là cùng một phe với cô ta chứ ?” Tần Nhu khinh thường nhìn Bùi Diệc, chẳng qua là thủ hạ của Tư Minh Dạ mà thôi, ở trong mắt cô liền giống như hạ nhân, một hạ nhân cư nhiên cũng dám cùng cô hô to gọi nhỏ !

Lãnh Dạ Bạch nghe tiếng ồn ào, lên lầu thấy cảnh tượng như vậy, nhú mày hỏi, “Xảy ra chuyện gì ?”

Hạ Duy Y thấy cậu liền ủy khuất cáo trạng, “Tiểu Bạch, tiện nhân này mắng em !”

Lãnh Dạ Bạch nhú mày, “Ồ đâu học được những lời này ?”

Hạ Duy Y chia chia Tần Nhu, “Cô ta mắng em như vậy !” Ngẩng đầu đáng thương nhìn cậu, ý trong mắt là “Anh nhất định phải chủ trì công đạo cho em !”

Lãnh Dạ Bạch vô cùng không vui nhìn Tần Nhu, giọng nói có chút lạnh, “Cô Tần, nơi này không phải Tần gia, xin cô nên tôn trọng một chút !”

Tần Nhu giận không thể kiềm, cô mới là nữ chủ nhân nơi này, những người này cư nhiên đều giúp đỡ tiện nhân này ! “Được lắm ! Nhìn không ra a ! Ngoài mặt một bộ dáng vô tội, cư nhiên câu dẫn nhiều người như vậy, thật sự chẳng biết xấu hổ !”

Hạ Duy Y thật sự tức giận, ánh mắt lạnh như băng nhìn Tần Nhu, không chút nào che giấu sát ý.

Lãnh Dạ Bạch cũng không biết thực lực của cô, nhìn cô đột nhiên thay đổi, trong lòng một trận lo lắng, vội vàng lắc lắc cô, “Y Y, em làm sao vậy ?”

Hạ Duy Y ngẩng đầu nhìn anh trong mắt lo lắng, sắc mặt hơi dịu đi một chút, lắc đầu nói, “Em không sao.”

Tần Nhu bị ánh mắt của cô khóa chặt, đáy lòng nhìn không được phát lạnh, hai chân run run, sắc mặt trắng bệch. Hạ Duy Y thu hồi tầm mắt, cô mới từ bình tĩnh, nhưng nghĩ mình cư nhiên bị tiện nhân này dọa, vốn tức giận cuộn cuộn càng không thể kiềm chế thêm, hai bước đi đến bên người Hạ Duy Y, vươn tay muốn cho cô một cái tát.

Lãnh Nguyệt Tâm đúng lúc lên lầu thấy một màn này, vốn muốn lên trước ngăn cản nhưng lại không biết vì sao đột nhiên do dự.

“Àm”

Hạ Duy Y bắt lấy cổ tay của cô ta vung lên, Tần Nhu bị ném ở cầu thang, không thể điều khiển lần từ cầu thang xuống.

Tư Minh Dạ vốn muốn đi tham gia một hội nghị quan trọng, thảo luận hợp đồng hợp tác lần này nhưng nửa đường lại được đối phương báo trên đường xảy ra tai nạn xe cộ, hội nghị lùi lại, cho nên anh nửa đường liền trở về, đúng lúc thấy một màn này.

Tầm mắt dừng lại trên người Tần Nhu thê thảm trong một lát, sau đó lại dừng trên người Hạ Duy Y, sắc mặt âm trầm đáng sợ.

Hết chương 26.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Edit : Phương Thiên Vũ

“Hạ Duy Y !”

Bị anh hung ác nhìn, Hạ Duy Y động tác vốn định nhào lên mãnh liệt thu trở về, mím môi nhìn anh, sau đó lại nhìn Tần Nhu nằm trên mặt đất rên rỉ, đột nhiên quát, “Em không bao giờ muốn để ý anh nữa !” Sau đó quay đầu vọt vào trong phòng, “Àm” một tiếng đóng cửa.

Tư Minh Dạ vẻ mặt âm trầm, Bùi Diệc vội vàng muốn giải thích, “Lão đại, là...” Là người phụ nữ kia ra tay trước, nhưng dưới tầm mắt khủng bố của Tư Minh Dạ, không thể không đem câu kể tiếp nuốt vào trong bụng.

“Àm àm àm”

“Hạ Duy Y, em mở cửa cho anh !”

Hạ Duy Y gương mặt lạnh lùng kéo áo trên người xuống, chậm rãi mặc xong quần áo, đi đến bên cửa sổ, mở cửa sổ ra.

Tư Minh Dạ gõ cửa một lát, hoàn toàn không thấy phản ứng, mày nhíu càng chặt, đột nhiên nghe thấy tiếng mở cửa sổ, trong lòng căng thẳng, nâng một chân “Àm” một tiếng đá cửa văng ra, đúng lúc thấy Hạ Duy Y tính nhảy ra bên ngoài, trong lòng cả kinh, “Bé cưng...”

Hạ Duy Y hoàn toàn không để ý tới anh, thả người từ cửa sổ nhảy xuống, tư thế rơi xuống đất tao nhã hoàn mỹ, độ cao lầu 3 cư nhiên hoàn toàn không làm khó được cô, Tư Minh Dạ nhìn cô càng không ngừng đi về phía trước, nhin không được thấp nửa một tiếng, cô nói không bao giờ để ý đến anh nữa, không phải lời nói nhảm, cô thật sự muốn rời khỏi anh !

Trong lúc nhất thời lửa giận dâng lên, sắc mặt càng thêm âm trầm, trên người toát ra sát khí làm cho Bùi Diệc cùng Lãnh Dạ Bạch căn bản không dám tới gần, “Ngăn cô ấy lại !” Dứt lời cũng nhảy xuống theo.

Đột nhiên không biết từ chỗ nào tiến ra vài người đàn ông mặc tây trang màu đen ngăn đường Hạ Duy Y lại. Hạ Duy Y lúc này hoàn toàn nhìn không ra bộ dáng đáng yêu, vẻ mặt lạnh như băng phun ra bốn chữ, “Không biết lượng sức !” Dứt lời hướng về mấy người xông tới, một quyền lại xoay người một cái, nghiêng người lại đá bay một người.

Mắt thấy không địch lại, trong đó một người đàn ông lấy súng ra nhắm ngay Hạ Duy Y, Tư Minh Dạ mắt sắc nhìn đến, giận không thể át quát, “Không cho phép tổn thương cô ấy !”

Người kia súng sọt lại bị Hạ Duy Y đá bay ra ngoài, hơn nửa ngày cũng không đứng dậy, công phu trong nháy mắt, mấy người đàn ông đã bị giải quyết xong, nhưng lúc này cũng đủ thời gian Tư Minh Dạ đuổi theo.

Hạ Duy Y thấy anh đuổi theo, hừ lạnh một tiếng, tiếp tục vọt tới trước, Tư Minh Dạ tức giận đến gân xanh nổi lên, “Hạ Duy Y, em đứng lại đó cho anh !” Bây giờ muốn chạy, trễ rồi ! Anh chết cũng sẽ không buông tay !

Hai người khoảng cách càng ngày càng gần, Hạ Duy Y trong lòng hừ lạnh, chân dài giội lăm a ! Mắt thấy Tư Minh Dạ muốn đưa tay kéo cô, Hạ Duy Y theo thể giữ chặt cổ tay anh muốn ném anh qua vai nhưng cư nhiên không nhúc nhích.

Rất nhanh tránh ra, né kiếm chế của anh, Hạ Duy Y ánh mắt lộ ra một chút chăm chú, trong lòng lại nhin không được có chút hưng phấn, đối thủ hiếm có !

“Bé...” Tư Minh Dạ nói chưa ra khỏi miệng, Hạ Duy Y đã một quyền giáng xuống, Tư Minh Dạ vừa nghiêng người tránh thoát một đòn của cô, một đòn khác lại đánh tới, Hạ Duy Y chiêu chiêu tàn nhẫn, nhắm thẳng vào điểm quan trọng, không chút lưu tình, Tư Minh Dạ không dám khinh thường, ban đầu nhường đến cuối cùng cũng bị buộc không thể không ra tay.

Nhìn hai người người tới ta đi, Lãnh Dạ Bạch hoàn toàn tròn tròn mắt, cậu không nghĩ tới Y Y cư nhiên lợi hại như vậy, Bùi Diệc về mặt lại hưng phấn, đại ác ma với tiểu ác ma không biết ai sẽ thắng ?

“Bé cưng, dừng tay !”

Hạ Duy Y trả lời là một cái quét chân, Lãnh Nguyệt Tâm nhìn thân thủ Hạ Duy Y, một trận kinh hãi, không nghĩ tới cô gái ngây ngô này cư nhiên lợi hại như vậy, ra tay sạch sẽ lưu loát, mỗi một chiêu đều vừa đúng, không có một động tác dư thừa, hơn nữa chiêu thức tàn nhẫn kia vốn có thể hiệu chính là chiêu thức giết người, cô cũng là sát thủ ?

Hai người quán đấu thật lâu sau, như cũ không phân thắng bại, Tư Minh Dạ động tác đột nhiên ngừng lại, tránh qua chỗ hiểm, trúng một cước thật mạnh của Hạ Duy Y, lui hai bước mới đứng vững thân hình nhưng thấy Hạ Duy Y xoay người lại muốn chạy, Tư Minh Dạ trong lòng hoảng hốt, cô thật sự không để ý tới anh, ngay cả anh bị thương cô cũng không quan tâm

Tư Minh Dạ cũng không lo vết thương trên người, ôm cổ cô, “Bé cưng...”

“Buông !”

Nhìn cô lộ ra gương mặt lạnh lùng, Tư Minh Dạ có chút tổn thương, mím môi hỏi, “Vì sao phải đi ?”

Nhìn anh đáy mắt đau xót, Hạ Duy Y sừng sốt một chút, đột nhiên về mặt ủy khuất lên án nói, “Anh hung dữ với em !” Tư Minh Dạ sừng sốt, lại nghe cô nói, “Anh vì người phụ nữ kia hung dữ với em !”

Bùi Diệc chắc chắn nói, “Chị dâu nhỏ ăn dấm chua thật sự là hung hãn !”

Tư Minh Dạ đáy mắt lộ ra một tia nghi hoặc, “Người phụ nữ kia ? Em nói Tần Nhu?” Nhìn cô bộ dáng ủy khuất, Tư Minh Dạ bất đắc dĩ nói, “Anh không phải bởi vì cô ta mà hung dữ với em.”

“Vậy anh vì sao hung dữ với em ?”

Nói đến này, Tư Minh Dạ lại giận tái mặt, “Em cư nhiên mặc thành như vậy chạy khắp nơi !”

Bùi Diệc sừng sốt, lão đại bộ dáng khủng bố như vậy, ngay cả cậu cũng nghĩ anh là muốn giúp Tần Nhu báo thù a ! Đánh nửa ngày chính là bởi vì ghen ? Lãnh Dạ Bạch bất đắc dĩ lắc đầu, cậu đã sớm chứng kiến qua sự chiếm hữu mạnh mẽ của ông chủ, từ khi Y Y cùng ông chủ một chỗ, cậu cũng rất khó gặp lại cô.

Hạ Duy Y rút lui cổ, nghĩ nghĩ y phục lúc này, hình như là có lộ một chút, móm miệng, về mặt ủy khuất nói, “Người ta đang ngủ, là vị hôn thê kia của anh đến phá cửa, cũng không phải lỗi sai của em, anh còn nói sẽ không hung dữ với em !”

Tư Minh Dạ bất đắc dĩ thỏa hiệp nói, “Là anh không đúng, nhưng lần sau không cho phép lại mặc như vậy đi ra ngoài !”

Hạ Duy Y yếu ớt nói, “Đã biết.” Một chút cũng không có khí thế lúc này, sau đó nhớ tới cái gì, hai mắt sáng ngời, hưng phấn mà nói, “Dạ, em kiểm tiền nga !”

Kiểm tiền ? Tư Minh Dạ nhận chi phiếu trên tay cô chút nếp nhăn nhìn nhìn, có chút dục cảm xấu, thử hỏi, “Kiểm như thế nào ?”

“Người phụ nữ kia cho em một trăm vạn để bảo em rời khỏi anh...” Nhìn Tư Minh Dạ sắc mặt âm trầm, thanh âm càng ngày càng nhỏ, đến tắt hẳn.

“Em cư nhiên dám nhận !”

“Khụ khụ...” Bùi Diệc ho khan hai tiếng, xen mồm nói, “Lão đại, anh yên tâm ! Chị dâu nhỏ chỉ đáp ứng nhận lấy chi phiếu, không đáp ứng rời khỏi anh.”

Hạ Duy Y ngoan ngoãn đứng ở trong lòng anh, không ngừng gật đầu, cô chỉ là đáp ứng nhận lấy tiền thôi ! Vì sao đều nghĩ đến cô muốn rời khỏi anh vậy ? Tư Minh Dạ sắc mặt hơi dịu đi một chút, ôm Hạ Duy Y đi hướng vào phòng, một bên căn dặn nói, “Về sau không cho phép nhận loại tiền này, muốn tiền chỉ có thể tìm anh, còn có không cho phép nghĩ rời đi !”

Nhìn bóng dáng hai người, Bùi Diệc lắc đầu, lấy ra điện thoại gọi cho Lam Tư, cậu thấy một cước kia đá không nhẹ.

Lam Tư gương mặt lạnh lùng sau khi giúp Tư Minh Dạ kiểm tra, nói, “Bị gãy hai xương sườn.” Sau đó nhìn về phía Bùi Diệc cùng Lãnh Dạ Bạch, nhún nhún hỏi, “Sao lại thế này ? Lão đại làm sao có thể bị thương ?”

Thấy Bùi Diệc nhìn về phía Hạ Duy Y, Lam Tư cũng theo tầm mắt của cậu nhìn lại, Hạ Duy Y không được tự nhiên hướng nhích đến bên người Tư Minh Dạ, yếu ớt nói, “Là tự mình anh ta đến gần, tôi đã thu lực đạo.”

Lam Tư trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, chỉ đầu nhỏ thực sự lợi hại như vậy ?

Lúc này chỗ cầu thang truyền đến một thanh âm suy yếu, “Tư...”

Hết chương 27.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Edit : Phương Thiên Vũ

Tần Nhu vốn không thể nhúc nhích, chỉ cần hơi chút động đậy liền cảm thấy toàn thân đều đau, mắt thấy mọi người đều quên đi cô, không thể không lên tiếng nhắc nhở, nơi này còn có một người bị trọng thương, trong mắt nước mắt lăn qua lăn lại, về mặt ai oán đáng thương nhìn Tư Minh Dạ, trong lòng lại hận nghìn răng, thù này cô không sớm thì muộn cũng sẽ báo !

Hạ Duy Y nhìn cô ta một cái, mày nhíu chặt lại, sau đó lên án nhìn Tư Minh Dạ, giống như anh chính là một người thay lòng đổi dạ !

Tư Minh Dạ đưa tay kéo cô vào trong lòng, nhìn Tần Nhu vô cùng thâm, lạnh giọng hỏi, “Ai dẫn cô ta vào đây ?”

Bùi Diệc trong lòng chợt lạnh, một chút một chút vụng trộm hướng tới cửa lớn, hận chính mình không thể ẩn thân được, bắt đắc dĩ hành vi này của cậu vốn chính là không đánh đã khai, lam mầu thâm thúy kia chuyển hướng cậu, thanh âm giống như kết băng, “Cậu rất rảnh ?”

Bùi Diệc vội vàng xua tay, “Không có, tuyệt đối không có !” Còn kém chỉ lên trời mà thôi, trời thấy, cậu thật sự bề bộn nhiều việc !

Tư Minh Dạ không hề để ý đến cậu, nhưng Bùi Diệc biểu tình không có thả lỏng, ngược lại là vẻ mặt nản lòng, cậu biết lão đại đã ghi sổ lỗi này của cậu, hơn nữa tuyệt đối sẽ tính rõ ràng với cậu, tuy rằng màn diễn này xem rất đã nghiền nhưng cái giá phải trả khẳng định cũng sẽ không nhỏ, khiến cậu bất bình nhất là, xem diễn không chỉ một mình cậu, vì sao lại thanh toán chỉ có mình cậu ?

“Tư...” Tần Nhu mắt thấy anh một chút quan tâm bộ dáng của cô cũng không có, trong lòng có chút bất an, chẳng lẽ anh đã quên cô ? Trước kia anh tuy rằng cũng lạnh lùng nhưng vẫn sẽ quan tâm cô, cô biết lúc trước là cô không tốt, nhưng cô bây giờ đã biết sai rồi.

Lúc trước Tư Minh Dạ bị trọng thương mới gặp được Tần Nhu. Tần Nhu bị vẻ ngoài tuyệt mỹ của anh hấp dẫn, liền tốt bụng cứu anh một mạng, cẩn thận chăm sóc, làm cho Tư Minh Dạ cảm nhận được ấm áp trước đây chưa từng có, bởi vì một tia ấm áp kia, khi Tần Nhu đưa ra ý định kết giao anh không có phản đối. Nhưng anh không dễ tin bất luận kẻ nào, cho nên thân phận của anh chưa bao giờ tiết lộ với Tần Nhu. Lúc trước Tuyệt Thế cùng U Minh Điện chưa có quy mô như bây giờ, anh cũng rất ít lộ diện nên tuy rằng Tần Nhu gặp qua đám người An Thụy nhưng cũng chỉ đoán anh là người xã hội đen hỗn tạp. Lúc ấy Tần Nhu liền cảm thấy có chút thất vọng nhưng nhìn gương mặt tuyệt mỹ kia, cô lại luyến tiếc chia tay, cuối cùng thậm chí còn đính hôn, nhưng ngay khi đính hôn không lâu, Tần Nhu gặp một người nước ngoài, bất luận là gia thế bối cảnh hay dung mạo đáng người đều xuất sắc, quan trọng nhất là đối với cô rất dịu dàng, không giống Tư Minh Dạ luôn lạnh như băng, cuối cùng Tần Nhu dứt khoát quyết định chia tay với Tư Minh Dạ, đi theo người nước ngoài kia ra nước ngoài.

Tư Minh Dạ một câu giữ lại cũng không có, sau một trận say rượu cũng không đề cập đến người phụ nữ kia nữa, chỉ là càng trở nên lãnh khốc. Trong lòng anh rất rõ, anh không thương Tần Nhu, Tần Nhu rời đi anh cũng không thương tâm, chỉ là cảm thấy rất thất vọng, không phải đối với Tần Nhu thất vọng mà là đối tính người thất vọng. Trong lòng anh từng ôm một tia hy vọng nhưng từ lúc đó, anh liền đem một tia hy vọng kia hoàn toàn dụi tắt. Mãi đến khi gặp được Hạ Duy Y, ánh mắt trong veo, chân thành tha thiết quan tâm như vậy làm cho tim của anh lại nhảy liên hồi, muốn đem cô khóa ở bên người vĩnh viễn thuộc về mình, chỉ cần đem cô khóa ở bên người là được rồi, nhưng bất ngờ chính là, anh cư nhiên tâm động...

Anh cũng từng nhất thời sợ hãi, sợ thật tình trả lại cuối cùng cũng là phản bội nhưng trốn tránh không phải phong cách của anh, nếu tâm động, anh sẽ kéo cô cùng một chỗ với mình, nếu cô dám phản bội anh, anh liền dứt khoát hủy diệt cô, còn có... chính mình !

Hạ Duy Y phát hiện sự dịu dàng trong mắt anh, ha ha ngây ngô cười ôm anh cọ cọ, hoàn toàn đã quên lúc này trong lòng toát ra sự chua xót.

Tư Minh Dạ yêu chiều vâng vâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ôm cô lên lầu, thần nhiên bỏ lại một câu, “Ném ra !” Đối với người phản bội anh luôn luôn không lưu tình, Tần Nhu nay còn sống, đã rất may mắn !

“Tư...” Tần Nhu chịu đựng đau, đưa tay giữ chặt ống quần của anh, khóc lóc cầu xin, “Tư... Em biết sai rồi... Van cầu anh, đừng không để ý tới em...”

Hạ Duy Y hừ lạnh một tiếng, vươn một cước liền đá tay cô ta văng ra, chỉ nghe thấy “răng rắc...” Một tiếng, Bùi Diệc vỗ vỗ ngực, lui về phía sau hai bước, một bộ dáng hơi sợ.

Hạ Duy Y nhìn về phía cậu nói, “Tự mình mang vào, tự mình ném ra !” Thản nhiên liếc mắt Tần Nhu một cái, tuy rằng không có nguy hiểm đến tính mạng nhưng cũng đủ cô ta nằm trong bệnh viện hai tháng.

Bị tầm mắt lạnh lùng của cô đảo qua, Bùi Diệc run lên, trong lòng cảm thán, không hổ là tiểu ác ma a ! Ánh mắt này uy lực quả thực ngang với lão đại. Nhận mệnh đi đến cầu thang, vô cùng nhân từ nắm lấy cổ tay không có bị đá kia của Tần Nhu kéo ra bên ngoài.

“Tư... em biết sai rồi... Van cầu anh tha thứ cho em...”

Tư Minh Dạ không để ý tới thanh âm phía sau, ôm Hạ Duy Y đi vào phòng, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế của cô, dịu dàng nói, “Bé cưng... Anh sẽ không vì người phụ nữ khác giận em, lần sau không cho phép ăn đấm chua vậy, lại càng không cho phép nghỉ rồi khỏi anh, biết không?”

Hạ Duy Y ngoan ngoãn gật đầu, tựa vào trong lòng anh ngửa đầu nhìn anh, hỏi, “Em từ nay có thể đem những người phụ nữ thích anh đánh chạy đi không?” Cô rất không thích có người phụ nữ khác thích anh, anh là của một mình cô !

Tư Minh Dạ cúi đầu che kín phần môi của cô, khẽ cười nói, “Có thể !”

Hạ Duy Y vừa lòng lộ ra một nụ cười mỉm ngọt ngào, vươn đầu lưỡi liếm liếm môi của anh, Tư Minh Dạ ánh mắt tối sầm lại, Hạ Duy Y lại lập tức đẩy anh ra, về mặt đề phòng nhìn anh.

Tư Minh Dạ ngẩn người, “Làm sao vậy?” Cô không phải không tức giận sao ? Vì sao đẩy anh ra ?

Hạ Duy Y cau mày nghĩ nghĩ, lại nhìn nhìn anh, sau đó đấu tranh một hồi, đột nhiên nói, “Em đi ngủ phòng bên cạnh !”

“Cái gì ?” Tư Minh Dạ sắc mặt trầm xuống, cô cứ nhiên muốn cho anh ngủ riêng ?

Hạ Duy Y bĩu môi nói, “Anh bị thương !” Tư Minh Dạ khó hiểu, anh bị thương, vì sao bọn họ phải ngủ riêng ?

Hạ Duy Y nghiêm trang nói, “Xương sườn của anh bị gãy, không thể vận động mạnh !”

Tư Minh Dạ bất đắc dĩ thở dài nói, “Anh không chạm vào em là được chứ gì ?” Hạ Duy Y hoài nghi nhìn anh, lo lắng một hồi mới gật gật đầu, cô cũng sợ một mình sẽ ngủ không được.

Tư Minh Dạ nhìn cô cời quần áo trên người, ánh mắt càng trở nên hùng hực, Hạ Duy Y nhìn anh một cái, nhắc nhở, “Anh nói sẽ không chạm vào em nga !” Sau đó thân mình trần trụi tiến vào ổ chăn, sáng sớm đã bị đánh thức, cô trước tiên phải ngủ trưa để bổ sung giấc ngủ.

Tư Minh Dạ đang cố gắng đè nén xao động, Hạ Duy Y lại vươn một cánh tay lôi kéo anh, “Dạ, anh bị thương, cần nghỉ ngơi.”

Tư Minh Dạ nhìn trên cánh tay cô có nhiều dấu hôn, hỏi, “Bé cưng, em muốn mặc áo ngủ không?”

“Không cần... anh nói như vậy ngủ sẽ thoải mái, em cũng thấy ngủ như vậy rất thoải mái !” Sẽ không vương vãi tay chân !

Tư Minh Dạ đành chịu, kia chẳng qua là để tiện bất cứ lúc nào cũng có thể ăn sạch cô nên mới tìm cớ mà thôi, anh có được tính tự làm tự chịu không ?

Hết chương 28.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Edit : Phương Thiên Vũ

“Dạ ?”

Thấy anh bất động thật lâu, Hạ Duy Y đưa tay kéo anh lên giường, Tư Minh Dạ thuận thế nằm ở bên cạnh cô, Hạ Duy Y cao hứng tiến sát vào trong lòng anh, cọ hai cái, sau đó bất mãn nhũ nhũ mày, bắt đầu đưa tay cời cời cúc áo của anh.

Tư Minh Dạ nắm tay nhỏ bé của cô, thanh âm có chút khàn khàn, “Bé cưng...”

“Ách...” Nhìn trong mắt anh hùng hực lửa nóng, Hạ Duy Y lại vội vàng nhắc nhở, “Anh đã nói sẽ không chạm vào em !”

Tư Minh Dạ có chút đau đầu hỏi, “Vậy em đang làm cái gì ?”

Hạ Duy Y dùng ánh mắt ngu ngốc nhìn anh, nói đương nhiên, “Giúp anh cởi quần áo a !”

Tư Minh Dạ bắt đắc dĩ hỏi, “Cởi quần áo làm gì ?”

“Em muốn ôm anh ngủ, anh mặc quần áo ôm lấy không thoải mái, hơn nữa anh nói ngủ phải cởi quần áo !”

Tư Minh Dạ hít sâu một hơi, bắt đắc dĩ đồ nói, “Ngoan, hôm nay mặc quần áo ngủ!” Thấy cô còn muốn nói cái gì, Tư Minh Dạ vội vàng nói, “Không mặc quần áo anh sẽ khó chịu.”

“Ân ?” Hạ Duy Y có chút khó hiểu nhìn anh, “Vì sao lại khó chịu ? Em cảm thấy rất thoải mái a !”

“Ngoan, nếu không chịu ngủ anh cũng không cam đoan không chạm vào em nga!”

Hạ Duy Y mân cái miệng nhỏ nhắn nói, “Anh bị thương !” Nói xong liền ngoan ngoãn nhắm mắt lại, dán vào trong ngực anh từ từ thiếp đi.

Tư Minh Dạ thở dài một tiếng, sớm biết như vậy sẽ không cho cô đá một cước !

Hạ Duy Y lúc tỉnh lại không thấy Tư Minh Dạ, có chút bất mãn nhíu nhíu mày, xoa xoa mắt, mơ mơ màng màng mặc quần áo liền đi tìm anh.

“Tự mình đi Hình đường nhận xử phạt !” Thanh âm lãnh khốc làm cho người ta cảm thấy vô tình.

Lãnh Nguyệt Tâm sắc mặt trắng nhợt, “Điện chủ. . .” Hình đường là nơi khủng bố nhất của U Minh Điện, quả thực chính là địa ngục trần gian, nhưng lúc này cô lại không cảm thấy sợ hãi, chỉ là cảm thấy đau lòng, nhìn anh gương mặt lạnh lùng, cảm thấy trái tim giống như bị một bàn tay hung hăng bóp chặt, khô sở thờ không nổi.

Môi run rẩy, cô nghe thấy thanh âm yếu ớt của mình hỏi, “Tôi làm sai cái gì ?”

Cô không hỏi thì thôi, này vừa hỏi, Tư Minh Dạ sắc mặt càng thêm âm trầm, “Cô có phải đã quên chức trách của mình không ? Lúc Tần Nhu ra tay cô đang làm cái gì ?” Nếu không phải bé cưng thân thủ tốt, cô ta có phải tính nhìn người phụ nữ kia làm hại bé cưng hay không ?

“Tôi. . .” Lãnh Nguyệt Tâm trong khoảng thời gian ngắn nói không ra lời, cô xác thực không có làm hết chức trách của mình, cô vốn muốn ngăn cản nhưng một khắc kia trong đầu cô đột nhiên hiện lên hình ảnh bọn họ thân mật dây dưa, vốn bước chân bước ra liền đột ngột dừng lại, cũng không thể bước thêm bước nào nữa.

“Dạ. . .”

Tư Minh Dạ gương mặt thấy người đứng trên cầu thang trong mắt còn mang theo một tia mê mang, sắc mặt nhu hòa xuống, dịu dàng nói, “Lại đây.”

Hạ Duy Y nghe lời đi đến bên cạnh anh, Tư Minh Dạ đem cô kéo vào trong lòng, nhìn cô bộ dáng có chút mơ hồ, khẽ cười nói, “Còn chưa ngủ đủ sao ?”

Hạ Duy Y ôm anh cọ cọ, có chút thanh tỉnh, chu miệng nói, “Dạ, anh bị thương tốt nhất nên nghỉ ngơi thật tốt.”

Tư Minh Dạ cưng chiều vuốt mái tóc của cô, “Anh không sao.” Sao vẫn nhớ kỹ chuyện anh bị thương ? Anh nào có yếu như vậy ?

“Không được !” Hạ Duy Y lời anh đứng dậy hướng đi lên lầu, “Bị thương phải nghỉ ngơi thật tốt !” Tư Minh Dạ bắt đắc dĩ bị cô lôi đi, khóe miệng hơi hơi giờ lên.

Lãnh Nguyệt Tâm nhìn bóng dáng hai người, cố gắng đè nén ngực đau đớn, móng tay sớm đã đâm vào lòng bàn tay, ghen tị cùng một chút không cam lòng đang gặm cắn lòng của cô.

Liên tục mấy ngày, Tư Minh Dạ đều bị Hạ Duy Y gắt gao coi chừng, không cho phép xuống giường, không cho phép công việc, này cũng không là gì, để cho Tư Minh Dạ cảm tức là, không cho phép chạm vào cô !

Cơ thể Tư Minh Dạ khả năng khôi phục như cũ rất biến thái, cho nên anh bây giờ vốn đã không có chuyện gì rồi, cho dù xảy ra một trận sóng mái với nhau cũng không thành vấn đề, nhưng mặc kệ anh lừa gạt như thế nào, Hạ Duy Y cũng liều chết không theo, khiến anh đau đầu không thôi.

Tư Minh Dạ nhìn người trong lòng ngủ say, nhẹ giọng gọi, “Bé cưng. . .”

“Ngô. . .” Hạ Duy Y nhẹ nhàng làm bầm một tiếng, nhưng không có dấu hiệu tỉnh dậy.

Tư Minh Dạ ánh mắt chợt lóe, khóe miệng hơi hơi giờ lên, bàn tay to lên lên chạy trên người cô, tốt lắm, không tỉnh ! Môi lưỡi cũng theo hôn lên da thịt

trắng nõn của cô, cố gắng muốn khiêu khích cô.

“Àn...” Hạ Duy Y mơ mơ màng màng ưm một tiếng, bản năng cong người, dán hướng vào thân hình lửa nóng của anh.

Tư Minh Dạ hô hấp càng nặng nề, vội vàng tách hai chân của cô ra, để giữa hai chân mềm mại của cô.

Nhưng tiếng chuông di động không biết sống chết ở phía sau vang lên, Tư Minh Dạ căn bản không muốn để ý tới nhưng Hạ Duy Y lại bị đánh thức, nhìn tư thế hai người, vội vàng đẩy anh ra, kéo chân qua bao lấy thân thể của mình, để phòng nhìn anh.

“Shit !” Tư Minh Dạ thấp rủa một tiếng, ngồi trên giường, oán hận cầm lấy di động, nhìn tên trên mặt di động, mím môi, sắc mặt có chút âm trầm.

Ấn xuống nút nghe, Tư Minh Dạ khòe miệng lạnh lùng gio lên, mang theo châm chọc lạnh lùng, yên lặng chờ đối phương mở miệng, một lát sau chỉ thấy sắc mặt anh càng thêm âm trầm, lạnh như băng nói, “Chú ý lời nói của ông !”

Lại nghe một lát nhưng không có nói thêm câu nào nữa, trực tiếp cúp điện thoại.

Hạ Duy Y đi đến bên người anh đưa tay ôm lấy anh, vẻ mặt lo lắng, “Dạ, anh làm sao vậy ?” Cô cảm giác được anh không vui, còn rất tức giận.

Tư Minh Dạ sắc mặt dịu đi không ít, đưa tay ôm cô, an ủi nói, “Anh không sao.”

Hạ Duy Y chu miệng, có chút bất mãn, cô cảm giác anh không muốn nói cho cô biết đã xảy ra chuyện gì ? Cô rất không thích anh có chuyện gạt cô, nhưng anh không muốn nói, cô lại không muốn ép buộc anh, chỉ có thể rồi rắm một mình.

Sau khi Lãnh Nguyệt Tâm đi rồi, Tư Minh Dạ vẫn chưa bảo người đi theo cô, dù sao thực lực của cô cũng ngang hàng với anh, hơn nữa cô ở trong biệt thự sẽ an toàn, huống chi còn có anh.

Ngày hôm đó Nam Cung Liệt rất hưng phấn vọt vào biệt thự, “Chị dâu nhỏ, tôi thành công rồi !”

Hạ Duy Y ngậm một cái đùi gà từ phòng bếp đi ra, nhìn cậu bộ dáng hưng phấn, nhún mày nói, “Anh ăn com đi !”

Nam Cung Liệt hưng hăng run run khòe miệng, nhiều ngày như vậy cậu không ăn com không phải đã chết rồi sao ?

Lúc này đã vài ngày cũng không thấy Bùi Diệc đến, Hạ Duy Y cắn chân gà, nghiêng đầu nhìn cậu, hỏi, “Anh chưa ăn com sao ?”

Nam Cung Liệt khòe miệng lại run rẩy, nói như thế nào cũng nói đến là com ? Chẳng lẽ lão đại cắt xén lương thực của cô ? Nhưng bộ dáng này thật đúng là chưa ăn no !

Bùi Diệc nửa chết nửa sống ngã lên sô pha, yếu ớt quát, “Tôi muốn khiêu nại !” Đảo mắt nhìn về phía Hạ Duy Y, trong mắt mang theo cầu xin, “Chị dâu nhỏ, tôi biết sai rồi, phiền chị giúp tôi xin lão đại đừng tra tấn tôi nữa !” Cậu mấy ngày nay cộng lại cũng chưa ngủ đủ tám giờ, thật là khá thê thảm a !

Hết chương 29.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Edit : Phương Thiên Vũ

Hạ Duy Y cắn một miếng thịt gà, hừ một tiếng, hơi có chút vui sướng khi người gặp họa nói, “Đáng đời !” Ai bảo cậu mang người phụ nữ kia tới bắt nạt cô, cô mới không giúp cậu !

“Chị dâu nhỏ, tôi sai rồi, xin chị mà !” Bùi Diệc đáng thương nhìn cô, còn kém không có quỷ gồi trước mặt cô ôm đùi cô.

Hạ Duy Y cầm nhò giường lên, không để ý tới cậu, tầm mắt lại vừa lúc liếc đến người đang từ trên lầu đi xuống, vội vàng chạy vội qua, “Dạ...”

Tư Minh Dạ đưa tay đem kéo cô vào trong lòng, dịu dàng xoa cái miệng nhỏ nhắn dính dầu mỡ của cô, liếc mắt Bùi Diệc, Bùi Diệc thoáng chốc trở nên càng thêm suy sút, vẻ mặt cầu xin nói, “Lão đại, anh trực tiếp nói cho tôi biết thời hạn thi hành án còn bao lâu đi !” Cậu cũng còn một hi vọng a !

Tư Minh Dạ căn bản không để ý tới cậu, ôm Hạ Duy Y hướng nhà ăn đi đến, Bùi Diệc khóc không có nước mắt, Nam Cung Liệt nhìn cậu bộ dáng vô cùng thê thảm, “quan tâm” hỏi, “Cậu sao chọc tới lão đại rồi ?” Hoàn toàn là một bộ dáng nhiều chuyện.

Nói đến đây, Bùi Diệc tựa như bị trúng thuốc kích thích, toàn bộ suy sút trở thành hư không, kéo cậu bắt đầu nói cho cậu biết trận ác ma quyết đấu, mỗi một chi tiết cũng không bỏ qua, Nam Cung Liệt nghe cũng thấy thú vị, hối hận mình không có tận mắt nhìn thấy, nếu Bùi Diệc mấy ngày nay không mệt, Nam Cung Liệt chân cũng không khỏe, khẳng định hai người đã khoa tay múa chân rồi !

Hạ Duy Y cùng Tư Minh Dạ com nước xong đi ra hai người vẫn còn nói không ngừng, Tư Minh Dạ hí hửng, lạnh giọng nói, “Xem ra cậu vẫn rất rảnh !”

Bùi Diệc cứng đờ, bộ dáng sắp khóc, “Lão đại, tôi thật sự bế bộn nhiều việc a ! Lát nữa còn phải đi học viện Già Đế a !” Học viện Già Đế là học viện tu cao cấp nhất, học sinh trong trường này đều là con nhà xã hội thượng lưu danh tiếng, học viện có các thiết bị đặc biệt xa hoa, đương nhiên, trong lúc đi học, thu phí khẳng định cũng không phải người bình thường có thể chi trả, mà học viện quý tộc nổi tiếng này chính là sản nghiệp của tập đoàn Tuyết Thế.

Hôm nay đúng lúc là ngày khai giảng của học viện Già Đế, kỳ thật hiệu trưởng mỗi lần đều có phát thiệp mời mời cậu nhưng cậu một lần cũng không đi, lúc này vốn cũng không định đi nhưng bây giờ cũng không thể không đi ra làm có, cậu vừa có thời gian nghỉ ngơi một chút, cũng không thể để lão đại tiếp tục tra tấn cậu.

Về phần Tư Minh Dạ, thiệp mời tự nhiên vẫn lễ phép đưa đến nhưng người ta cũng không kỳ vọng anh sẽ cho mặt mũi, dù sao anh đại tổng tài làm sao có thời gian đi tham gia một buổi lễ khai giảng ở trường học nhỏ.

“Trường học ? Chơi vui không ?” Hạ Duy Y ánh mắt phát sáng nhìn Bùi Diệc, bộ dáng rõ ràng chính là rất muốn đi xem.

Tư Minh Dạ tự nhiên biết Bùi Diệc lầy có nhưng anh cũng biết mấy ngày nay giao công tác cho Bùi Diệc quả thật có chút quá tải, cũng không cùng cậu so đo, bây giờ thấy Hạ Duy Y bộ dáng cảm thấy hứng thú, giương môi hỏi, “Bé cũng muốn đi đến trường ?”

“Đến trường ?”

Tư Minh Dạ gật gật đầu, trong lòng suy nghĩ nếu cô thật sự nói muốn đi sẽ bảo Nam Cung Liệt đi cùng cô, dù sao Nam Cung Liệt cũng là gương mặt trẻ con, cũng nhìn không ra tuổi, thân thủ cũng tốt, có thể ở bên cạnh bảo vệ cô, nhưng để cho cô học đại học hay cao trung đây ? Vẫn là cao trung tốt hơn, người tuổi còn nhỏ như thế nào cũng sẽ đơn thuần một chút, anh bây giờ lo lắng nhất chính là có người sẽ thừa dịp anh không ở đó, không biết sống chết cướp người với anh, nhưng nếu cô thật muốn đi, anh cũng sẽ cho cô đi, anh không muốn cô không vui.

Hạ Duy Y nghĩ nghĩ, “Dạ đi cùng em không ?”

Tư Minh Dạ bắt đắc dĩ nói, “Anh không đi, anh để cho Liệt đi cùng em !” Tuy rằng anh rất ít đi công ty nhưng chuyện anh xử lý mỗi ngày so với Bùi Diệc nhiều hơn, dù sao cũng là nhân vật đầu lĩnh hắc bạch lưỡng đạo, không phải rảnh như vậy !

“Em đây cũng không muốn đi !”

Tư Minh Dạ khoe miệng giơ lên, cô ý lại làm cho anh cảm thấy sung sướng, cảm thấy hạnh phúc, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, khẽ cười, “Anh hôm nay không có việc gì, có thể cùng em đến trường xem.”

Hạ Duy Y ôm cổ anh, trong mắt đều là ý cười ngọt ngào, “Dạ tốt nhất !”

Bùi Diệc lắc lắc đầu, lão đại thật sự là đem chị dâu nhỏ sùng tạc tận trời.

Lấy điện thoại cầm tay ra gọi điện thoại cho hiệu trưởng, miễn cho đến lúc đó ông ta thấy lão đại quá mức kích động, không cẩn thận dẫn phát bệnh tim.

Rolls-Royce trực tiếp chạy thẳng vào trường học, học viện Già Đế mỗi lần khai giảng đều tổ chức hoạt động ba ngày, mà đây là buổi lễ khai giảng vào buổi chiều ngày đầu tiên.

Trên quảng trường to như vậy, đứng đầy học sinh từ nhỏ đến lớn, nhìn xe trực tiếp chạy thẳng vào quảng trường đều có chút tò mò.

Hiệu trưởng là một ông lão bụng phệ, sớm đã nhận được điện thoại của Bùi Diệc, biết được Tư Minh Dạ muốn tới trong lòng kích động ! Vốn ông đã sớm bắt đầu buổi lễ nhưng đã hoãn lại, về mặt hưng phấn chờ Tư Minh Dạ đến.

Xe dừng lại, ông hấp tấp chạy tới, nhìn Bùi Diệc xuống xe đầu tiên, khuôn mặt lộ ra tươi cười chào hỏi, “Bùi phó tổng mạnh khỏe !”

“A... Đó là ai a ?”

“Thật đẹp trai !”

“Xem ra thân phận không thấp a ! Hiệu trưởng cư nhiên đối anh ta khách sáo như vậy !”

...

Thanh âm líu ríu ở quảng trường vang lên, Bùi Diệc tuy rằng mấy ngày qua mệt mỏi, nhìn qua có chút tiêu tụy nhưng một chút cũng không giảm bớt mị lực của cậu, khoe miệng giương nụ cười ái muội như cũ, đưa tay ra bắt với ông hiệu trưởng, đối với ông hiệu trưởng này thật ra có vài phần cảm tình. Ông lão bộ dáng rất vui mừng, hơn nữa là fan của Tư Minh Dạ, cũng không biết vì sao ông đặc biệt sùng bái Tư Minh Dạ !

Lái xe cung kính mở cửa sau xe ra, rất nhiều tầm mắt nhìn chăm chăm thẳng vào cánh cửa kia, tò mò nhân vật đi ra sẽ như thế nào.

“Tê...” Chung quanh vang lên một trận hít sâu.

“Đẹp quá...”

“Thiên, cực đẹp nga !”

“Oa oa... Tìm người ta đập rất nhanh...”

...

Nghe tiếng nghị luận chung quanh, lãnh khí phát ra trên người Tư Minh Dạ càng ngày càng khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo, hiệu trưởng xoay người hướng học sinh phía sau quát, “Im lặng !” Sau đó quay đầu lại hai mắt sáng lên nhìn Tư Minh Dạ, xoa xoa tay, bộ dáng không biết làm sao.

Tư Minh Dạ liếc cũng chưa liếc mắt ông một cái, xoay người vươn tay hướng vào bên trong xe, sau đó liền thấy trên cổ anh xuất hiện một đôi tay trắng nõn, Tư Minh Dạ ôm Hạ Duy Y ra đặt trên mặt đất, bàn tay to đặt bên hông cô, nhìn cô tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây, khoe miệng hiện ra ý cười thần nhiên.

Nhưng anh rất nhanh liền cười không nổi, bởi vì Hạ Duy Y xuất hiện lại dẫn tới sự oanh động.

“Oa... Thật đáng yêu !”

“Thật xinh đẹp...”

“Thật muốn cắn một cái...”

...

Nói đến nói đi đều là những lời không bỏ ích, lại làm cho Tư Minh Dạ muốn giết người, nhìn nam sinh này ánh mắt như sói như hổ, sắc mặt Tư Minh Dạ âm trầm đáng sợ.

Người chung quanh tựa như cuối cùng cũng ý thức được nhiệt độ không khí đột nhiên giảm xuống có chút không bình thường, chậm rãi ngậm miệng, nhưng tất cả tầm mắt vẫn như cũ đều tập trung trên hai người bọn họ.

Bùi Diệc lắc đầu, lão đại ghét nhất bị trường hợp như vậy, cũng chỉ có chị dâu nhỏ có thể một câu liền làm cho anh một mình ủy khuất. Dạn dò hiệu trưởng không cần lộ ra thân phận của Tư Minh Dạ, miễn cho đến lúc đó càng thêm oanh động, Tư Minh Dạ sẽ thật sự nhịn không được giết người.

Hết chương 30.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Edit : Phương Thiên Vũ

Tuy rằng không thể lộ ra thân phận của Tư Minh Dạ nhưng hiệu trưởng vẫn thật cao hứng giới thiệu Bùi Diệc, để cho cậu nói hai câu sau đó là hiệu trưởng đọc diễn văn.

Hạ Duy Y ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Tư Minh Dạ, tò mò nhìn hiệu trưởng mập mập nói vô cùng kích động, nước miếng bay tứ tung, nhưng người phía dưới không ai nghe, tầm mắt đều tập trung bên bọn họ, tốp năm tốp ba xì xào bàn tán.

Nhìn nữ sinh mắt đầy tim đỏ nhìn Tư Minh Dạ, Hạ Duy Y mất hứng, đột nhiên gằm nhẹ nói, “Em muốn đánh người !”

Bùi Diệc đang ngủ gà ngủ gật, bị cô dọa thiếu chút nữa ngã xuống đất, vỗ vỗ trái tim đã bị kinh hách, oán giận nói, “Chị dâu nhỏ, chị quá bạo lực, cần thận lão đại ghét bỏ chị !”

Hạ Duy Y tầm mắt tập trung nhìn cậu, rõ ràng đã chọn đối tượng muốn đánh, Bùi Diệc lưng lạnh toàn thân, cười gượng hai tiếng, “Cái kia... Tôi đi toilet !” Xoay người chạy trời chết, đùa sao ! Chị dâu nhỏ có thể cùng lão đại không phân thắng bại, tứ đại đường chủ bọn họ liên thủ chẳng qua cũng cùng lão đại bất phân thắng bại mà thôi, cậu làm sao có thể là đối thủ của cô ? Hơn nữa cho dù đánh thắng được, cậu dám đánh sao ? Lão đại không lộ ra cậu

mới là lạ !

Hạ Duy Y hừ hừ hai tiếng, đối với bóng dáng của cậu giờ lên năm nắm nhỏ, sau đó nhìn Tư Minh Dạ liếc mắt một cái, cong môi tỏ vẻ bất mãn, Tư Minh Dạ ánh mắt lộ ra mỉm cười, cúi đầu tiến đến bên tai cô nhẹ giọng, “Anh chỉ thương bé cưng !”

Hạ Duy Y khòe miệng giờ lên, vừa lòng hôn lên mặt anh một cái, dưới đài vang lên một trận ồn ào. Hiệu trưởng lau mồ hôi trên trán, trong lòng cảm thán, trẻ em bây giờ vốn đã trưởng thành sớm, Tư tổng cư nhiên còn ở chỗ này làm mẫu, hơn nữa cô gái bên cạnh anh nhìn qua bộ dáng cũng còn nhỏ.

“Dạ...” Hạ Duy Y kéo ống tay áo của anh, nhẹ giọng nói, “Em cũng muốn đi toilet.”

Tư Minh Dạ nghe vậy ôm cô đứng dậy bước đi, hiệu trưởng thấy anh phải đi vội vàng dừng bài phát biểu dong dài của ông, đã chạy tới lo lắng hỏi, “Tư tổng muốn đi ?”

Tư Minh Dạ chỉ lạnh lùng phun ra hai chữ, “Toilet !”

“A ? Nga !” Hiệu trưởng yên tâm, hóa ra là đi toilet a ! Ân cần bảo người dẫn bọn họ đi toilet, sau đó mới trở về tiếp tục phát biểu.

Cửa toilet, Tư Minh Dạ nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Duy Y, dịu dàng nói, “Nhanh đi, anh chờ em !” Hạ Duy Y gật gật đầu, đi vào.

Vừa nhìn Hạ Duy Y đi vào điện thoại liền vang lên, Tư Minh Dạ lấy điện thoại ra vừa thấy, sắc mặt trầm xuống, đi đến một bên ẩn nút, bình tĩnh nghe.

Một thiếu niên 18, 19 tuổi từ phía sau anh đi qua, mắt hoa đào dài nhỏ, con ngươi sáng ngời, mũi thẳng, bạc môi khẽ gọi khẽ mỉm, mang theo vài phần chổng đố, bướng bỉnh.

Vũ Văn Cận vốn không có đi tham gia buổi lễ khai giảng, cậu lười đi nghe ông lão hiệu trưởng lái nhai dong dài !

Mới vừa đi đến cửa toilet, khòe mắt liếc thấy một thân ảnh, trong mắt hoảng hốt, lúc này lui về phía sau đã không còn kịp rồi, khẳng định sẽ bị phát hiện, dưới tình thế cấp bách, Vũ Văn Cận trực tiếp chui vào toilet nữ, sau đó mới ý thức được mình làm cái gì. Cũng may mọi người đều đang tham gia buổi lễ khai giảng, toilet không có người. Buồn bực gãi gãi đầu, chết tiệt ! Bùi Diệc sao có thể ở đây ? Chỉ hy vọng anh mau mau biến mất, cậu mới có thể ra ngoài, nếu không bị người nhìn thấy một đời anh mình của cậu sẽ bị phá hủy !

Cậu không sợ trời không sợ đất, sợ nhất là hai anh em tốt của anh trai, bởi vì từng bị chính rất thảm nên bị ám ảnh, không nghĩ tới nghỉ ngơi ở nước ngoài hai năm vẫn không thể thoát khỏi ký ức ác mộng kia. Hai tên ác ma kia, một ngày nào đó cậu phải báo thù !

Đang âm thầm nguyên rùa trong lòng thì “két” một tiếng, Vũ Văn Cận cả kinh, vốn xoay người, thân thể trong nháy mắt cứng ngắc, đầu óc trống rỗng, bên tai chỉ còn lại tiếng tim đập “thình thịch” của mình.

Làn da trắng nõn, mắt to đen bóng, mũi thon xinh xắn, cái miệng nhỏ nhắn phàn nộn, ngũ quan xinh xắn kia tựa như tỉ mỉ khắc ra thật hoàn mỹ, lúc này đôi mắt trong suốt kia nhìn thẳng cậu.

Hạ Duy Y nhìn người trước mặt, nghiêng đầu, vẻ mặt nghi hoặc, toilet nữ không phải không có nam sinh sao ? Chẳng lẽ cậu ta chính là rình xem trộm trong truyền thuyết ? Nghĩ liền hỏi ra, “Cậu biến thái sao ?”

Vũ Văn Cận nháy mắt tỉnh táo lại, sắc mặt trầm xuống nhưng Hạ Duy Y một chút cũng không sợ, sắc mặt cậu âm trầm so với Tư Minh Dạ cũng không khủng bố hơn, hơn nữa cô chỉ biết sợ Tư Minh Dạ tức giận, những người khác tức giận cô căn bản không có cảm giác gì, thấy cậu không có phản ứng lại hỏi một lần, “Cậu là rình xem trộm sao ?”

Ngữ khí mang theo một tia nghiêm túc, không có một chút châm chọc, giống như tự hỏi cậu là ai sao ? Vũ Văn Cận nhất thời ngược lại không biết nên tức giận hay không, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, đột nhiên bật thốt lên, “Làm bạn gái của tôi !”

“Ân ?” Hạ Duy Y phản ứng một chút, hỏi, “Làm bạn gái cậu ý là cậu yêu tôi sao ?” Ở tivi là diễn như thế này !

Vũ Văn Cận sững sốt một chút, do dự gật đầu, Hạ Duy Y lại nói, “Nhưng tôi không thương cậu !”

Cự tuyệt trực tiếp như vậy làm cho Vũ Văn Cận không vui nhũn mảy, nói như thế nào cậu cũng là nhân vật quan trọng của học viện Già Đế, bao nhiêu nữ sinh mong muốn lấy lòng cậu, bây giờ cậu chủ động mở miệng, cô cư nhiên cự tuyệt dứt khoát như vậy !

Hạ Duy Y đột nhiên vang lên lời Tư Minh Dạ nói chờ cô, vội vàng nói, “Tôi đi trước, bằng không Dạ sẽ lo lắng !”

“Uy, cậu...” Hạ Duy Y vốn không cho cậu cơ hội nói chuyện liền chạy ra ngoài.

“Uy, anh tên không lễ phép này, là anh đụng vào tôi, đừng tưởng rằng anh có tiền rất giỏi, không phải là một phó tổng thôi sao ! Có bản lĩnh anh chuyển tôi đi a !”

Mặc Mặc mặc dù học ở học viện Già Đế nhưng trong nhà không giàu, chỉ là bởi vì cô đặc biệt xuất sắc nên học viện Già Đế mới có thể cho cô cơ hội này. Đã thấy nhiều sắc mặt của kẻ có tiền nên đối với kẻ có tiền cô luôn luôn có chút bài xích. Lúc này hiệu trưởng đã giới thiệu qua, người đàn ông này

là phó tổng tài của tập đoàn Tuyệt Thế, đương nhiên là một kẻ có tiền, vốn là không thích, hơn nữa anh bây giờ không lẽ phép như vậy lại làm cho cô chán ghét !

Hạ Duy Y vừa ra khỏi cửa liền thấy một nữ sinh diện mạo thanh tú chỉ vào mũi Bùi Diệc mà rống, còn Tư Minh Dạ chỉ lẳng lặng đứng ở một bên mặc kệ không hỏi, giống như hoàn toàn không thấy.

Vũ Văn Cận vốn tưởng rằng Bùi Diệc đã đi rồi, cũng muốn theo Hạ Duy Y đi ra nhưng một chân vừa tới cửa liền nghe thanh âm của Bùi Diệc, lại vội vàng rút trở vào.

“Chắc... Tiểu nha đầu, hung hãn như vậy cẩn thận gã không được đó !” Bùi Diệc ra về bất cần đời nhìn nữ sinh thờ hồn hèn trước mặt, dường như tâm trạng tốt lên khi trêu cô.

“Tôi lấy chồng được hay không liên quan gì đến anh ? Thật sự nghĩ mình là nhân vật đặc biệt sao ?”

Bạc môi ái muội giương lên, Bùi Diệc đột nhiên cúi người cắn vành tai của cô, thấp giọng nói, “Nếu em thật sự gã không được, tôi không ngại em trở thành một trong những người phụ nữ của tôi.”

Hơi thở nóng rực ở bên tai, Mạc Mạc run rẩy một chút, gương mặt nháy mắt trở nên đỏ bừng “Anh... anh...” Thở hồn hèn anh nửa ngày cũng nói không ra.

“Ân ?” Bùi Diệc quá đáng vươn đầu lưỡi liếm trên vành tai của cô, vẻ mặt không đứng đắn.

Mạc Mạc như bị người điểm huyết, không thể động đậy, lộ ra gương mặt đỏ như máu, cô sao là đối thủ tình trường của Bùi Diệc ?

Hạ Duy Y đã bị Tư Minh Dạ kéo vào trong lòng, mở to đôi mắt to, lẳng lặng nhìn màn này, lúc này đột nhiên có chút hưng phấn nói, “Này tôi biết, Bùi Diệc anh đang đùa giỡn con gái nhà lành !”

Hết chương 31.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Edit : Phương Thiên Vũ

Nghe vậy, Bùi Diệc ngẩng đầu, khoe miệng run run, “Chỉ đầu nhỏ...” Ngửi khí kia nghe như thế nào cũng là bất đắc dĩ.

“Không đúng sao ? Ở tivi chính là diễn như vậy a !” Nghiêng đầu nhìn cậu, nhíu mày nói, “Nhưng không giống, anh bộ dáng rất đẹp, hơn nữa cũng không có cùng một đám động thủ.”

Bùi Diệc càng không biết nói gì, Tư Minh Dạ sắc mặt có chút khó coi, lam mâu thâm thúy nhìn Bùi Diệc, thanh âm nghe không ra cảm xúc, “Cậu ta bộ dạng đẹp sao ?”

Bùi Diệc run lên, thật muốn tránh khỏi tầm mắt kia nhưng cậu không dám a ! Trong lòng không ngừng mà cầu xin Hạ Duy Y nhất định phải trả lời thật khéo, bằng không lão đại rất có thể hủy dung nhan của cậu !

Hạ Duy Y thấy anh có chút tức giận, không biết mình lại làm sao chọc tới anh, ủy khuất kéo tay áo của anh, thấy cô dạng này, Tư Minh Dạ thanh âm không tự giác mềm mỏng một ít, vẫn hỏi, “Cậu ta bộ dạng đẹp sao ?”

Hạ Duy Y thành thật nói, “So với tên tai to mặt lớn trong TV đẹp hơn.” Nhìn anh một cái, lại bỏ thêm một câu, “Không đẹp bằng anh !”

Nghe cô nói xong, Tư Minh Dạ vừa lòng gật đầu, Bùi Diệc rốt cục thở dài một hơi nhẹ nhõm, xem ra mặt của cậu vẫn được bảo vệ !

Mạc Mạc thật vất vả mới hồi phục tinh thần lại, đột nhiên, “Ba” một tiếng, vươn tay liền cho Bùi Diệc một cái tát, Bùi Diệc vuốt gò má nóng lên, nháy mắt trề mắt.

Mạc Mạc có chút bất an lui về phía sau từng bước, để phòng nhìn anh, vốn tưởng rằng anh chỉ là một tên bay bướm, không nghĩ tới nóng giận cư nhiên khủng bố như vậy, cô cũng không dám nhìn mắt anh, hơn nữa cô có thể cảm giác được hai chân mình run lên.

Đột nhiên Bùi Diệc nở nụ cười, nhưng nụ cười kia thấy nguy hiểm sao ấy, chân dài bước một bước, một tay ôm đầu Mạc Mạc, khuôn mặt tuần tú dường

như dán trên mặt của cô, cười lạnh, “Này cô gái, em sẽ trả giá thật nhiều vì hành vi của mình !”

Mạc Mạc sợ hãi run lên, hít một hơi thật sâu, dùng sức đẩy anh ra, xoay người chạy đi.

Hạ Duy Y kéo tóc, nhìn bóng dáng cô kinh hoàng, có chút khó hiểu, Bùi Diệc rất đáng sợ sao ? Dạ cũng lợi hại nhưng một mình cô cũng có thể đem anh đánh ngã!

Cô tựa như chưa ý thức được cô so với người bình thường lợi hại hơn không phải một chút.

Ba người rời đi thật lâu, cũng không thấy có người đi ra từ toilet nữ, mãi đến khi nhóm nữ sinh cùng nhau đi vào.

“A...”

Vũ Văn Cận bị tiếng kêu sợ hãi đánh thức, sắc mặt có chút khó coi, đáng chết ! Cậu cư nhiên đang ngủ ? Xem ra là quá mệt mỏi, cản trở về nghỉ ngơi tốt một chút, cũng không để ý tới mấy nữ sinh bị cậu dọa, xoay người liền hướng đi ra ngoài, mấy nữ sinh nhìn cậu đi xa mới hồi phục tinh thần lại.

“Thật đẹp trai, anh ta chính là học sinh vừa chuyển trường sao ?”

“Bộ đáng đẹp trai như vậy chưa từng gặp qua, khẳng định là anh ta !”

“Nghe nói anh ta là nhị thiếu gia tập đoàn Vũ Văn, từ nước ngoài trở về...”

Cũng bởi vì là nhị thiếu gia tập đoàn Vũ Văn nên mọi người đều biết, vừa mới chuyển đến đây đã trở thành nhân vật quan trọng. Đương nhiên cũng bởi vì Vũ Văn Cận bộ dáng đẹp trai, cho nên cậu đối với nữ sinh có lực hấp dẫn trí mạng, nhưng chưa từng nghĩ sẽ ở nơi đó bị Hạ Duy Y làm kinh ngạc.

“Ha ha...” Chi thấy xe bên cạnh, hiệu trưởng mập mạp cười đến mộc mạc, ánh mắt thẳng tắp nhìn Tư Minh Dạ, trong mắt lộ vẻ không nỡ, “Đa tạ Tư tổng nỗ lực...”

Hạ Duy Y lúc trước vẫn tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây, bây giờ đi dạo hai vòng, lòng hiếu kỳ cũng không còn, cuối cùng chú ý tới ông hiệu trưởng ánh mắt quá mức nóng bỏng, vẻ mặt khó chịu đem Tư Minh Dạ kéo về phía sau, đề phòng nhìn ông lão béo trước mắt, giống như sợ ông sẽ cướp đi Tư Minh Dạ vậy.

Hiệu trưởng có chút thất thần, ông đắc tội vị tiểu cô nương này sao ? Khó hiểu đem tầm mắt chuyển hướng Tư Minh Dạ, đã thấy anh bạc môi giờ lên, bộ dáng giống như rất sung sướng, nhưng thật ra làm cho ông lại càng không hiểu. Nhìn xe càng lúc càng xa, hiệu trưởng vẫn đang suy nghĩ, ông làm sai chỗ nào ? [Vũ: aizzz *vô vai ông hiệu trưởng* bác không sai chỗ nào hết, do vợ chồng nhà đó quái dị ấy mà, aizzz]

Biệt thự Vũ Văn Lạc

Lúc này Kiều Tịch Nhan đang ngồi trên sofa thật to, để người hầu đem hành lý của cô đem cất rồi ngồi chờ cậu chủ trở về.

Đều biết cô là đại tiểu thư Kiều thị, nhóm người hầu cũng không dám đắc tội, vội vàng đem hành lý của cô kéo lên lầu.

“Tôi thấy, Kiều đại tiểu thư này chính là coi trọng đại thiếu gia.”

“Ai cũng thấy được ! Còn cô ý dặn phải ở phòng kế bên đại thiếu gia, này không phải rõ ràng muốn lên giường đại thiếu gia sao !”

“Ai ! Đại thiếu gia của chúng ta là em rể của cô ta a !”

“Kia thì thế nào ? Kẻ có tiền đều xằng bậy như vậy, có ai quản được ?”

...

Nhóm người hầu thảo luận sau lưng, Kiều Tịch Nhan tất nhiên không có nghe được, im lặng ngồi trên sofa, trên mặt là vẻ mặt chắc chắn, vừa nghe đến tiếng động cơ ô tô lập tức đi ra ngoài đón, đứng ở cửa, còn không quên để ý tóc, chỉnh quần áo, trên mặt treo lên nụ cười kiều mỵ.

Nhưng ngay sau đó sắc mặt cứng đờ, chỉ vì người trong xe đi ra không phải Vũ Văn Lạc, Vũ Văn Cận nhìn Kiều Tịch Nhan nhíu mày, chẳng lẽ cô là chị dâu của cậu ? Bộ dạng trái ngược, bất quá trình độ thay đổi sắc mặt cũng coi như luyện đến đỉnh.

Kiều Tịch Nhan nhíu mày đánh giá người 18, 19 tuổi trước mắt. Bộ dáng thật không tệ, nhưng hơi trẻ con, 18, 19 tuổi chưa đủ chín chắn ? Nhìn lại đôi mắt hoa đào giống Vũ Văn Lạc, chẳng lẽ cậu ta chính là nhị thiếu gia tập đoàn Vũ Văn hai năm trước đã đi nước ngoài, Vũ Văn Cận ?

Đoán ra thân phận của cậu, Kiều Tịch Nhan trên mặt lại treo lên nụ cười, lễ phép hỏi, “Cậu là em trai Lạc sao ?”

Cô đối Vũ Văn Lạc xưng hô thân thiết làm cho Vũ Văn Cận nghĩ cô chính là chị dâu giấu mặt, vì thế cười tự giới thiệu, “Vũ Văn Cận.” Tao nhả vuron tay.

Kiều Tịch Nhan vội vàng bắt tay, hờn dỗi oán giận, “Cậu lúc nào thì về nước ? Lạc cũng không nói với người ta một tiếng.”

Đúng lúc này Vũ Văn Lạc từ trong xe đi ra, không vui nhũn mày nói, “Nó có trở về nước hay không liên quan gì tới cô, còn nữa, cô sao lại ở đây ?”

Ân ? Vũ Văn Cận nhũn mày, có chút muốn làm rõ tình hình, cũng không chen vào nói.

Kiều Tịch Nhan thấy anh, trong mắt vui vẻ nhưng thấy anh lãnh đạm như vậy, trong lòng lại sinh ra vài phần bất mãn, chu miệng oán giận nói, “Lạc, người ta nhớ anh thôi !”

Vũ Văn Lạc nhìn cô một cái, lạnh lùng nói, “Thấy cô là chị gái Bối Nhi tôi không so đo với cô, lập tức rời chỗ này cho tôi !” Anh không phải không biết người phụ nữ này có ý đồ với anh, trước kia có lẽ anh còn tâm trạng chơi đùa với cô, nhưng bây giờ...

Vũ Văn Lạc không hề để ý tới cô, đi vào phòng khách, ngã mình lên sofa, mệt mỏi xoa nhẹ trán, vẫn không có tin của Bối Nhi. Rõ ràng một người còn sống lại giống như đột nhiên biến mất, hoàn toàn tìm không được tung tích của cô.

Kiều Tịch Nhan không cam lòng ngồi xuống bên cạnh anh, lã chã khóc nhìn anh, “Lạc, anh không thể đối xử với em như vậy !”

Vũ Văn Lạc buông tay, tầm mắt lạnh như băng nhìn về phía cô, vô cùng không vui.

Kiều Tịch Nhan như cũ chưa từ bỏ ý định, dịu dàng nói, “Lạc, anh không cần như vậy, Bối Nhi cũng không hy vọng anh như vậy, em ấy trước khi đi gạt em đến thư phòng tìm anh, ý của em ấy còn chưa đủ rõ ràng sao ?”

Hết chương 32.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Edit : Phương Thiên Vũ

“Có ý gì ?” Vũ Văn Lạc nhìn chăm chăm cô, hai tay sớm đã nắm chặt.

Dưới ánh mắt sắc bén của anh, Kiều Tịch Nhan có chút hoảng sợ nhưng vẫn kéo khóe miệng, cố gắng gợi lên một nụ cười mỉm, dịu dàng nói, “Bối Nhi chính là muốn em thay thế em ấy chăm sóc anh a !”

Nghe vậy, Vũ Văn Lạc mệt mỏi nhắm mắt lại, Bối Nhi thật sự có ý như vậy sao ? Có phải bởi vì nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ nên cô cho rằng anh thích Kiều Tịch Nhan, chỉ vì dối mới có thể cưới cô không ? Vũ Văn Lạc càng không ngừng đoán tâm tư của Kiều Bối Nhi, cuối cùng vẫn không thể đưa ra kết luận, chỉ cảm thấy trên trán đau âm ỉ, đứng dậy đi lên lầu, cũng không có tâm tư quản Kiều Tịch Nhan.

Một mình nằm trên giường to, tầm mắt dừng trên ảnh chụp trong tay, trước kia Kiều Bối Nhi đứng trước mặt anh, anh cũng không liếc mắt nhìn một cái, đối với quan tâm của cô chẳng qua là anh cố ý xây dựng cảm bấy dịu dàng, chỉ là một trò chơi nhưng bây giờ anh chỉ có thể cả ngày nhìn ảnh chụp của cô mà nhớ cô, này có được xem là báo ứng không ? [Vũ *gật đầu*]

“Bối Nhi...” Em rốt cuộc ở nơi nào ? Em sao có thể nhẫn tâm như vậy ? Anh đã biết sai rồi !

Hạ Duy Y ôm Tiểu Hùng trong biệt thự đi tới đi lui, bởi vì lúc có Tư Minh Dạ sẽ không cho cô ôm Tiểu Hùng, chỉ có thể ôm anh nên Tiểu Hùng đã nằm một mình ở đầu giường thật lâu, hôm nay thật không dễ dàng Tư Minh Dạ có việc ra ngoài, mới có thể được Hạ Duy Y cưng chiều.

Nam Cung Liệt nhìn cô về mặt phiến chán đi tới đi lui, giận dữ nói, “Chị dâu nhỏ, chị không phiền sao ?”

Nghe vậy, Hạ Duy Y đi đến trước mặt cậu, hỏi, “Dạ sao còn chưa trở về ?”

Nam Cung Liệt về mặt tỉnh ngộ, hóa ra cô bộ dáng đứng ngồi không yên là vì nhớ lão đại rồi ! Nhưng lão đại đi cũng chưa nửa ngày mà ?

“Nam Cung Liệt !”

Thấy cô thật sự tức giận, Nam Cung Liệt vội vàng nói, “Chị yên tâm, trước khi trời tối lão đại khẳng định sẽ trở về !” Trong lòng nghĩ, hóa ra không chỉ chị dâu nhỏ có sức ảnh hưởng lớn tới lão đại, lão đại đối với chị dâu nhỏ cũng rất có sức ảnh hưởng a !

Hạ Duy Y buồn bực kéo tóc, cô cảm thấy cả người khó chịu, đột nhiên hai mắt sáng ngời, nhìn thẳng Nam Cung Liệt, “Nam Cung Liệt, chúng ta đi tìm Dạ được không ?”

Nam Cung Liệt liền từ chối, “Không tốt !” Cậu nào dám tùy ý dẫn cô đi ra ngoài ? Nay Đoạn Phi Ứng cũng không biết trốn ở nơi nào, đến nay cũng chưa có thể giải quyết hẳn, cậu nếu tùy tiện dẫn cô đi ra ngoài, nếu xảy ra chuyện gì cậu mười cái mạng cũng không đủ trả a !

Hạ Duy Y hừ lạnh một tiếng, dậm chân một cái, xoay người liền đi hướng ra phía ngoài, “Tôi tự mình đi !”

“Chị dâu nhỏ...” Nam Cung Liệt vội vàng đi theo, cậu lại càng không dám để cô ra ngoài một mình a ! Tuy rằng biết cô rất lợi hại, chỉ sợ không có mấy người là đối thủ của cô, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, hơn nữa chị dâu nhỏ bộ dáng nhìn qua thật sự rất dễ lừa !

Tập đoàn Tuyệt Thế

Tư Minh Dạ lạnh lùng vươn tay bắt với Vũ Văn Lạc, sau đó Bùi Diệc không khách khí ôm vai Vũ Văn Lạc đưa cậu ra ngoài, cả lờ phát phờ cười nói, “Lạc, hợp tác vui vẻ !”

Vũ Văn Lạc gật đầu, trên mặt lại không có một chút vui sướng mặc dù lần này cùng tập đoàn Tuyệt Thế hợp tác sẽ làm cho cậu kiếm hơn trăm triệu.

Thấy cậu ta như vậy Bùi Diệc cũng thu hồi khuôn mặt tươi cười, thờ dài hỏi, “Vẫn không có tin tức ?” Trong lòng lo lắng nên tìm An Thụy giúp đỡ không, tuy rằng An Thụy gần đây bề bộn nhiều việc nhưng nếu anh mở miệng, cậu ta tự nhiên sẽ không từ chối.

“Yên tâm, tôi không sao !” Sau đó nghĩ lại còn nói thêm, “Cận đã trở lại, có rảnh đến nhà tôi chơi !”

Bùi Diệc ha ha cười nói, “Tiểu tử kia khẳng định rất sợ nhìn thấy tôi cùng Thiên đi?” Kín tiếng về nước như vậy có thể thấy được là không muốn cho bọn họ biết, nhưng... Hắc hắc... Bùi Diệc cười đến có chút tà ác, trốn được một lần không trốn được cả đời !

Lúc này cửa thang máy mở, Vũ Văn Lạc nhấc chân đi vào, Bùi Diệc cũng không lễ phép với cậu ta, tiền đến thang máy là được rồi.

Hạ Duy Y ngồi trong xe ngửa đầu nhìn tòa cao ốc cao trăm tầng trước mặt, hỏi, “Dạ ở bên trong ?”

Nam Cung Liệt nhìn người từ tòa cao ốc đi ra, nhíu mày, Vũ Văn Lạc, hóa ra lần này Tuyệt Thế là cùng tập đoàn Vũ Văn hợp tác a ! Đối với chuyện Tuyệt Thế cậu luôn không hỏi qua, đó là chuyện Bùi Diệc phụ trách, nhưng Vũ Văn Lạc là người nổi tiếng, cậu đương nhiên biết.

Hạ Duy Y không nghe cậu trả lời, bất mãn quay đầu nhìn về phía cậu, hỏi, “Dạ ở bên trong sao ?”

Vũ Văn Lạc ngồi vào trong xe, xoa xoa trán, thản nhiên nói, “Lái xe !”

Ô tô sang trọng đỗ sát bên xe lướt qua, Nam Cung Liệt phục hồi tinh thần lại, gật đầu, “Lão đại ở ngay bên trong !”

Nghe vậy, Hạ Duy Y đẩy cửa xe ra liền chạy tới hướng tòa cao ốc, Nam Cung Liệt đau đầu xoa trán, “Chị dâu nhỏ chị đừng vội a ! Đợi tôi với !”

Hạ Duy Y không quan tâm đi vào lại bị cô gái ở quầy tiếp tân ngăn lại, cô gái ở quầy tiếp tân thấy cô ăn mặc nhìn qua đơn giản, chỉ là áo sơ mi cùng quần jeans nhưng ánh mắt sắc bén nhìn ra được, quần áo không thu hút này tuyệt đối giá trị không rẻ.

Nét mặt biểu lộ nụ cười hoàn mỹ, lễ phép hỏi, “Xin hỏi cô tìm ai ?”

Hạ Duy Y thấy cô ta không có ác ý gì, nói, “Tôi tìm Tư Minh Dạ.”

“Tổng tài ?”

Tổng tài ? Hạ Duy Y nhớ tới Tư Minh Dạ hình như là tổng tài, vì thế gật đầu, chờ đợi nhìn cô ta, “Cô biết Dạ ở đâu không ?” Nơi này nhiều tầng lầu như vậy, cô không thể tìm từng tầng một.

Cô gái ở quầy tiếp tân lúc này đang muốn nói cái gì lại bị cắt ngang, một cô gái khác ở quầy tiếp tân không có ánh mắt sắc bén, thấy Hạ Duy Y bộ dáng xinh đẹp vốn ghen tị, lại thấy cô ăn mặc đơn giản như vậy còn muốn gặp tổng tài lập tức liền không khách khí nói, “Cô như vậy còn mong gặp tổng tài ? Cũng không nhìn xem mình bao nhiêu cân lượng, tổng tài là cô nói gặp liền có thể gặp sao ? Tôi nói cho cô biết, người tình của tổng tài có rất nhiều, ai cũng quyến rũ hơn cô, cô vẫn là nhanh đi đi, miễn cho đến lúc đó lại mất mặt !” Kỳ thật cô ta cũng muốn bám lấy Tư Minh Dạ, miễn bàn cái khác, thân phận tổng tài tập đoàn Tuyệt Thế cũng đủ khiến cho bao nhiêu người phụ nữ không để ý sống chết ngã nhào.

Nam Cung Liệt vừa đến gần thì nghe đoạn đó, lập tức liền trầm mặt, nhìn Hạ Duy Y không nói một lời, bình tĩnh quá mức, trong lòng “lộp bộp” một tiếng, chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện lớn !

Vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho Bùi Diệc, “Uy, người công ty cậu là xảy ra chuyện gì ?”

Bùi Diệc sững sốt một chút, “Người công ty tôi ? Cậu ở công ty ?”

“Không riêng gì tôi, còn có chị dâu nhỏ.” Lén nhìn Hạ Duy Y không ra cảm xúc gì, tiếp tục nói, “Xem ra chị dâu nhỏ rất tức giận, cậu chờ bị lột da rút gân đi !”

Bên kia Bùi Diệc run lên, vội vàng đi thẳng đến văn phòng tổng tài, cửa cũng không gõ, trực tiếp vọt vào, “Lão đại, chị dâu nhỏ đến đây, hình như gặp chút phiền phức !”

Hết chương 33.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Edit : Phương Thiên Vũ

Nghe vậy Tư Minh Dạ bỏ lại văn kiện trong tay liền hướng ra ngoài, Bùi Diệc có chút không yên đi theo, hy vọng chị dâu nhỏ đừng quá tức giận là được !

Tư Minh Dạ từ thang máy chuyên dụng đi ra, liếc mắt một cái liền thấy Hạ Duy Y ôm Tiểu Hùng đứng yên lặng, trên mặt biểu tình gì cũng không có, mà Nam Cung Liệt vẻ mặt lo lắng vòng quanh cô, “Chị dâu nhỏ, xin chị nói chuyện được không ? Cười một cái cũng tốt a, nếu không khóc một cái cũng được !” Như vậy rất dọa người a !

Hai cô gái tiếp tân nom nớp lo sợ đứng ở một bên, trong đó một người sắc mặt tái nhợt hơn nữa, rõ ràng đã biết đắc tội người không nên đắc tội.

Tư Minh Dạ nhủ mảy, bước nhanh đến bên cạnh Hạ Duy Y đem cô ôm vào trong lòng, Nam Cung Liệt rốt cục nhẹ nhàng thở ra, giao cho lão đại hẳn là sẽ không có chuyện gì.

Thấy Tư Minh Dạ như thế, cô gái điều vũ dương oai kia đã sợ tới mức hai chân run lên, mà người kia lại đối Hạ Duy Y có chút tò mò, cư nhiên có thể làm cho tổng tài lạnh như băng dịu dàng đem cô ôm vào trong lòng như thế, trong lòng không khỏi đoán thân phận của Hạ Duy Y.

“Bé cưng...” Hạ Duy Y vẫn không nói lời nào, chỉ trừng mắt anh, hung hăng trừng mắt.

Tư Minh Dạ ôn nhu vuốt sợi tóc của cô, dịu dàng nói, “Làm sao vậy ?”

Hạ Duy Y như cũ trừng mắt anh, rất nghiêm túc, rất nghiêm túc nói, “Em tức giận!”

“Xi...” Bùi Diệc nhin không được bật cười, thật sự là bộ dáng này của cô nhìn qua... rất đáng yêu !

Hạ Duy Y trừng mắt một cái liếc qua, Bùi Diệc đúng lúc dừng cười, cậu sao có thể quên ? Chị dâu nhỏ nhìn qua đáng yêu như tiểu bạch thỏ nhưng trên thực tế là một tiểu ác ma a !

Tư Minh Dạ cưng chiều nheo mũi nhỏ của cô, cười khẽ hỏi, “Ai chọc giận em ?” Tầm mắt âm lãnh đảo qua cô gái lạnh run kia.

Nhưng bất ngờ chính là, Hạ Duy Y lại trừng mắt anh nói, “Anh !”

“Anh ?” Tư Minh Dạ có chút khó hiểu, anh sao chọc cô tức giận ?

Hạ Duy Y đưa tay chỉ hướng về người phụ nữ kia hận không thể làm cô ta biến mất lập tức, tức giận nói, “Cô ta nói anh có rất nhiều người tình, người nào cũng quyến rũ hơn em !” Người tình là gì cô không biết, cho nên cô thật sự rất tức giận, trong lòng ề ầm, rất không thoải mái.

Bùi Diệc cúi đầu, bả vai không thể ức chế run run, chị dâu nhỏ lại ghen, không biết lão đại lần này có phải gãy tay gãy chân hay không a ?

Tư Minh Dạ sắc mặt thay đổi, tầm mắt ác ma dừng trên người cô gái kia, lạnh lùng nói, “Bùi Diệc, không cần tôi dạy cho cậu chứ ?”

Nghe vậy, Bùi Diệc lập tức dừng ý cười trên mặt, ngẩng đầu lên đã là vẻ mặt lãnh khốc, “Tôi biết làm như thế nào !”

Tư Minh Dạ trực tiếp ôm Hạ Duy Y đi vào thang máy, Nam Cung Liệt nhìn thoáng qua, đối Bùi Diệc nói, “Tôi còn có việc, đi trước !” Chị dâu nhỏ đã bình an đưa đến bên cạnh lão đại, cậu cũng có thể hoàn thành lui về.

Trong thang máy, Tư Minh Dạ nhìn Hạ Duy Y như cũ không muốn để ý đến anh, thờ dài một tiếng, đưa tay ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nghiêm túc nói, “Bé cưng, này đều là chuyện trước kia, bây giờ, về sau anh cũng chỉ yêu một mình em, sẽ không chạm vào người phụ nữ khác, em tin anh không ?”

Hạ Duy Y nhìn anh, móm miệng, rầu rĩ nói, “Em đương nhiên tin anh a !” Bằng không cô đã sớm đi rồi, mới không chờ anh xuống dưới đâu ! Nhưng

trong lòng thật sự không thoải mái được.

Nghe cô không chút do dự trả lời, Tư Minh Dạ trong lòng nóng lên, cúi đầu che kín cánh môi phần nộn mềm mại của cô. Hạ Duy Y một tay ôm Tiểu Hùng, một tay ôm thắt lưng của anh, đáp lại nụ hôn của anh.

“Bé cưng...” Thanh âm mang theo một tia khăn khăn, nụ hôn cực nóng dừng trên cổ cô, bàn tay to đã từ dưới vạt áo chui vào.

Vừa hay đây là thang máy chuyên dụng của anh, không có camera, bởi vậy Tư Minh Dạ mới có thể không bận tâm, “Bé cưng... anh yêu em...”

Hạ Duy Y trong mắt mờ mờ hơi nước, có chút mê loạn, “Em cũng yêu anh...” Cô càng ngày càng hiểu được cái gì là yêu, cô biết cô rất thương anh !

“Đình—” Cửa thang máy mở, Tư Minh Dạ ôm lấy cô, hướng đến văn phòng. Thư ký xinh đẹp về mặt cười đến kiêu my đang muốn chào hỏi anh nhưng trong mắt chỉ còn bóng dáng của anh.

Lăng Vi An không thể tin nhìn phía sau lưng của anh, tổng tài cư nhiên ôm một người phụ nữ vào văn phòng ? Kỳ thật này cũng không phải chưa từng có, nhưng vấn đề là, động tác tổng tài sao làm cho cô cảm thấy dịu dàng như vậy ? Người phụ nữ trong lòng anh rốt cuộc là ai ?

Nhìn chằm chằm cửa văn phòng đóng chặt, Lăng Vi An nắm tay lại, tự động viên chính mình, mặc kệ người phụ nữ kia là loại người nào, cô cũng phải đoạt lấy tổng tài.

Cô tới nơi này làm cũng chỉ mới một tháng, năng lực công tác của cô rất tốt nhưng cô tới nơi này cũng không phải là vì tiền lương cao, công việc tốt, mà là vì Tư Minh Dạ.

Trong phòng nghỉ của văn phòng, Tiểu Hùng lẳng lặng nằm trên sàn, mà trên giường to như vậy, hai thân thể trần trụi thân mật quấn chặt dây dưa cùng một chỗ, Hạ Duy Y hai chân thon dài trắng nõn quấn chặt trên lưng Tư Minh Dạ, theo sự va chạm mạnh của anh trong miệng bật ra tiếng rên rỉ.

Cơ thể giao triền, thực cốt hoan ái, hai người đối với tiếng gõ cửa bên ngoài tai điếc mắt ngơ, Lăng Vi An đứng ở ngoài cửa, không cam lòng dậm chân, trở lại vị trí của mình, tầm mắt như cũ thỉnh thoảng lại liếc về hướng cánh cửa kia.

Bùi Diệc đi ra thang máy liền thấy cô bộ dáng này, nhíu mày hỏi, “Làm sao vậy ?” Anh không phủ nhận cô gái này năng lực quả thực xuất chúng, nhưng nếu cô chưa từ bỏ ý định đánh chủ ý với lão đại, vậy chỉ sợ ở chỗ này ngốc nghếch không được bao lâu.

“A...” Lăng Vi An vẫn không yên lòng, lúc này anh đột nhiên lên tiếng dọa cô nhảy dựng, “Phó... Phó tổng tài...” Lăng Vi An rất nhanh ổn định tinh thần, mang theo chút thăm dò, “Tôi vừa rồi thấy tổng tài ôm một cô gái vào văn phòng, tôi nghĩ cô gái kia có phải bị thương hay không, muốn hỏi có thể giúp đỡ gì không nhưng gõ cửa nửa ngày cũng không phản ứng, phó tổng biết cô gái kia là ai không ?”

Tâm tư nhỏ này của cô sao có thể qua mặt được Bùi Diệc ? Chỉ thấy Bùi Diệc đột nhiên tới gần cô, cười đến có chút lảng lơ, nhưng lạnh giọng nói, “Cô không nên hỏi cũng đừng hỏi !”

Lăng Vi An hoảng sợ, cúi đầu nói, “Vâng” Trong lòng lại hung hăng rửa cạo, không phải là phó tổng tài sao ? Xem tôi thành tổng tài phụ nhân sau đó đối phó anh thế nào !

Bùi Diệc lạnh lùng liếc mắt nhìn cô một cái rồi mới đứng dậy nhìn về phía cửa đóng chặt kia, đột nhiên nhớ tới Lăng Vi An nói gõ cửa nửa ngày cũng không có phản ứng, đầu đầu bóp trán, lão đại sẽ không quên còn có một hội nghị quan trọng chứ ? Bất đắc dĩ lắc đầu, xem ra chỉ có thể hoãn lại.

Hết chương 34.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Edit : Phương Thiên Vũ

Trong bồn tắm cực lớn, Hạ Duy Y lẳng lặng tựa vào trong lòng Tư Minh Dạ, tùy anh giúp cô tắm rửa, đột nhiên cảm giác được vật cứng nóng để gần mình, vội vàng xê dịch thân mình, đưa tay đẩy ngực trần trụi của anh, “Dạ, không nên...”

Tư Minh Dạ đẩy tay nhỏ bé của cô ra, dụ dỗ, “Ngoan... một lần cuối cùng...” Dứt lời cũng không để ý cô gạt đầu hay không, ôm eo của cô, thân dùng sức một cái, tiến thật sâu vào trong cơ thể cô.

Hạ Duy Y ưm một tiếng, cánh tay đầy các dấu hôn ôm cổ của anh, khề thờ gấp nói, “Dạ là đại sắc lang !”

“Đại sắc lang ?” Càng thêm dùng sức động thất lung, nhìn cô khuôn mặt nhỏ nhắn phấm hồng, ám muội hỏi, “Thế bé cưng thích không ?”

“Ấn...” Cái miệng nhỏ nhắn bật ra rên ri mê người, Hạ Duy Y lắc lắc thân mình muốn né tránh va chạm mạnh của anh, Tư Minh Dạ cũng không cho phép, bàn tay to ôm vòng eo mảnh khảnh dùng sức đè bụng xuống, để mình tiến vào càng sâu.

“Ngô... Dạ... Nhẹ một chút...” Cánh tay ôm chặt cổ của anh, Hạ Duy Y từng đợt rung mình, trong mắt hơi nước mờ mờ, có chút mê loạn nhìn anh.

Tư Minh Dạ cắn vành tai của cô lại hỏi, “Thích không ?”

“Ấn... Hi... Thích...”

...

Ôm thân mình xụi lơ của cô, Tư Minh Dạ triu mến hôn trán của cô, Hạ Duy Y nhìn anh, có chút bất mãn chu miệng nói, “Vì sao anh không mệt ?” Vì sao cô cảm thấy mệt chết đi ? Nhưng lúc huấn luyện lại không mệt.

Huấn luyện ? Trong đầu tựa hồ có cái gì chọt lóe qua nhưng lại nắm bắt không được, Tư Minh Dạ nhìn cô ngây người, nhũn mảy, thương tiếc vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, “Mệt lắm không ?” Xem ra anh thật sự rất phóng túng mình.

Hạ Duy Y lắc đầu, mặc dù có chút mệt nhưng trong lòng cô rất vui, cảm giác ấm nóng trong lòng có phải chính là hạnh phúc hay không ? Tuy rằng không hiểu được nhưng cô rất thích loại cảm giác này.

“Róc rách—”

Tư Minh Dạ ôm Hạ Duy Y bước ra bồn tắm lớn, lấy khăn tắm, giúp cô lau sạch nước trên người, sau đó Hạ Duy Y đoạt lấy khăn tắm lớn trên tay anh, mong chờ nói, “Em giúp anh lau !”

Tư Minh Dạ vội vàng nắm cổ tay cô, “Đề tự anh !”

Hạ Duy Y mở to đôi mắt, có chút ủy khuất nhìn anh, giống như anh khi dễ cô. Thấy cô bộ dáng ủy khuất, Tư Minh Dạ lại vội vàng thỏa hiệp, buông tay cô ra.

Hạ Duy Y lộ ra một khuôn mặt tươi cười, hưng phấn cầm khăn tắm lớn lau tới lau lui trên người anh, “Được lắm...” Hạ Duy Y nhìn chăm chăm vật lại đứng thẳng lên, “Dạ ?” Sừng sốt một chút, sau đó đem khăn tắm quăng đi, chạy ra bên ngoài, miệng càng không ngừng nói, “Đại sắc lang... Đại sắc lang...”

Tư Minh Dạ dở khóc dở cười nhìn bóng dáng của cô, chậm rãi đi ra ngoài, trong tủ quần áo lấy ra một bộ quần áo mặc vào, Hạ Duy Y quán chân ngồi trên giường, nhìn anh hỏi, “Dạ, anh có việc phải làm sao ?”

Tư Minh Dạ cầm caravat trong tay ném hướm một bên, anh không thích trói buộc, khi không phải trường hợp đặc biệt anh không thích thắt caravat, toàn thân tây trang màu xám bạc thủ công thượng đẳng, áo sơ mi màu đen bên trong được mở hai cúc áo lộ ra da thịt trắng nõn, trên người tản ra hơi thở lạnh lùng xa cách ngược lại làm cho người ta càng muốn đến gần, thêm lam mầu âm lãnh cũng đủ dọa người.

Đi đến bên giường, đem Hạ Duy Y kéo vào trong lòng hôn hôn, dịu dàng nói, “Anh còn có một hội nghị, mệt thì ngủ một chút đi, tỉnh ngủ chúng ta cùng nhau về nhà, được không ?”

“Ấn...” Hạ Duy Y ngoan ngoãn gật đầu, ôm cổ của anh, trên miệng anh cắn một cái sau đó buông anh ra.

Tư Minh Dạ xoay người đem Tiểu Hùng nhặt lên, bỏ vào trong lòng cô lại hôn trên trán cô một cái, mới hướng ra phía ngoài.

Nhìn anh đóng cửa lại, Hạ Duy Y ôm Tiểu Hùng nằm ở trên giường nhưng ngủ không được, cố gắng nghĩ hình ảnh vừa mới chọt lóe qua, nhưng như thế nào cũng thấy không rõ, “Ngô...” thét lớn một tiếng, Hạ Duy Y ôm lấy đầu mình, mày gắt gao nhăn lại, đầu đau quá.

Lăng Vi An nhìn Tư Minh Dạ đi ra, vội vàng nghênh đón, thấy anh thay đổi một bộ quần áo khác, hai người lại ở bên trong nghỉ ngơi lâu như vậy, nghĩ cũng biết đã xảy ra chuyện gì. Âm thầm khẽ cắn môi, trên mặt treo lên nụ cười hoàn mỹ, nũng nịu nói, “Tổng tài, phó tổng tài đã hoãn hội nghị chậm lại, thời gian vừa đúng lúc.” Nói xong liền cùng với anh rời đi.

Tư Minh Dạ đột nhiên dừng lại cước bộ, hướng cô vươn tay, lạnh lùng nói, “Tài liệu đưa tôi, cô không cần đi !”

Lăng Vi An sừng sốt một chút, “Tổng tài ? Tôi làm sai cái gì sao ? Tôi làm sai gì anh nói cho tôi biết, tôi sẽ sửa, xin anh đừng đuổi tôi đi !”

Tư Minh Dạ không kiên nhẫn nhũn mảy, không hề có tác phong cấp trên mà giật lấy tài liệu trong tay cô, thanh âm càng thêm lạnh vài phần, “Không cho phép để bất kỳ kẻ nào tiến vào văn phòng !” Sau đó cũng không quay đầu lại.

Lăng Vi An sững sờ tại chỗ, trong mắt có chút không thể tin, anh không cho cô tham gia hội nghị sẽ không là vì để cô lại giữ cửa chứ ? Quay đầu nhìn cửa đóng chặt kia, ánh mắt hận không thể đem nó đâm thủng một lỗ.

“Cốc cốc...”

Lăng Vi An gõ cửa nửa ngày cũng không có phản ứng, do dự một chút, trực tiếp mở cửa đi vào, văn phòng im lặng cũng không có người, lại làm cho Lăng Vi An càng thêm nghiêng rằng nghiêng lợi. Văn phòng không có người chỉ có thể ở phòng nghỉ, trước kia tổng tài mặc dù dẫn phụ nữ tiến vào văn phòng cũng tuyệt đối không để cho người ta tiến vào phòng nghỉ !

Cầm cả phê trong tay đặt trên bàn trà, sau đó đi đến cửa phòng nghỉ, “Cốc cốc...”

Hạ Duy Y không vui nhíu mày, chậm rãi cầm áo tắm lớn quần người lại, mở cửa ra nhìn người phụ nữ xinh đẹp ngoài cửa, âm thanh lạnh lùng nói, “Có việc ?” Cô không thích người phụ nữ này, cho nên ngữ khí tự nhiên không tốt.

Lăng Vi An nhìn dấu hôn trên cổ cô, ánh mắt lộ ra một chút ghen tị, lại rất nhanh che giấu đi, trên mặt treo lên mỉm cười, “Người tới là khách, tổng tài bảo tôi chăm sóc cô thật tốt, tôi pha cả phê tổng tài thích nhất, không biết tiểu thư có thích không ?” Kỳ thật phải nói là Tư Minh Dạ trước kia thích uống cả phê nhất, gần đây cũng không biết xảy ra chuyện gì, anh đột nhiên không uống cả phê.

Cả phê ? Dạ không phải không uống cả phê sao ? Chẳng lẽ anh lại không nghe lời ? Hạ Duy Y cũng không so đo ý ngầm trong lời nói của cô ta, đi đến ngồi xuống sô pha, đang muốn bùng cả phê lên nhưng Lăng Vi An lại giành trước bùng lên, sau đó mỉm cười đưa cho cô, nhìn Hạ Duy Y đưa tay đón lấy nhưng rất nhanh buông tay.

Hội nghị chấm dứt, Tư Minh Dạ trở lại văn phòng liền thấy Hạ Duy Y ôm Tiểu Hùng ngồi trên sô pha, một bộ dáng nhu thuận. Mà Lăng Vi An ngồi đối diện cô trên sô pha, vẻ mặt e ngại nhìn cô, trên váy ngắn màu trắng đều là vết bẩn của cả phê. Trên đùi một mảnh đồ bùng, nhìn qua là bị bỏng, nửa bên mặt sưng lên như bánh bao, khoe miệng cũng rách đôi chút, tóc có chút hỗn độn, một cổ tay bị vụn gãy.

Thấy Tư Minh Dạ, Hạ Duy Y hai mắt sáng ngời, vọt vào trong lòng anh, bịu môi cáo trạng “Dạ, người phụ nữ này bắt nạt em !”

Hết chương 35.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Edit : Phương Thiên Vũ

Bùi Diệc theo ở phía sau đi vào, thấy Lăng Vi An bộ dáng thê thảm, lại nghe cô nói vậy, khoe miệng run rẩy, chị dâu nhỏ lại có thể nói ra như vậy !

Tư Minh Dạ ôm cô ngồi ở một bên sô pha, dịu dàng cười nói, “Cô ta bắt nạt em như thế nào ?”

Hạ Duy Y ôm thất lưng của anh, ngửa đầu nhìn anh, thờ hồn hèn nói, “Cô ta muốn dùng cả phê làm bỏng em, còn muốn đánh em !”

Tư Minh Dạ sắc mặt trầm xuống, tầm mắt âm lãnh nhìn về phía Lăng Vi An. Lăng Vi An run lên, là chẳng khác nhìn anh, nghẹn ngào nói, “Tổng tài, tôi không có, tôi chỉ là lòng tốt pha cho cô ấy một ly cả phê nhưng không nghĩ tới...” Không có nói thêm gì nữa, nhưng người sáng suốt vừa thấy cô bộ dáng thê thảm liền biết Hạ Duy Y làm chuyện không thể tha thứ nào.

Nhưng Tư Minh Dạ không có chút tác phong thương hoa tiếc ngọc, lạnh lùng nói, “Tôi nói không cho phép bắt luận kẻ nào tiến vào văn phòng !” Tự nhiên cũng bao gồm cô ta !

Lăng Vi An sợ tới mức rụt lui thân mình, bởi vì đau đớn mà sắc mặt càng thêm tái nhợt, có chút không cam lòng nói, “Tổng tài, cô ấy dùng cả phê hất vào tôi không nói, còn động thủ đánh tôi, người phụ nữ ác độc như vậy anh đừng để bị bộ dáng của cô ấy lừa gạt !”

Hạ Duy Y lạnh lùng liếc mắt cô một cái, quay đầu lại đáng thương cáo trạng “Dạ, cô ta mắng em !”

Bùi Diệc đứng một bên thật sự là rất muốn cười, nhưng vì không muốn rước lấy họa nên chỉ có thể kìm lại. Tư Minh Dạ ánh mắt liếc về phía cậu, âm thanh lạnh lùng “Đem cô ta ném ra Tuyệt Thế, công ty nào dám nhận cô ta sẽ đối nghịch cùng Tuyệt Thế !”

Nghe anh nói như vậy Lăng Vi An rốt cuộc không thể giữ bình tĩnh, kích động nói, “Tổng tài, anh không thể làm như vậy !” Có ai dám đối nghịch cùng Tuyệt Thế? Mặc dù tập đoàn Vũ Văn với Tuyệt Thế sức lực ngang nhau nhưng cũng nhường ba phần, hơn nữa nay vẫn là đối tượng hợp tác cùng tập đoàn Tuyệt Thế. Một câu của Tư Minh Dạ, tiền đồ của cô liền hoàn toàn bị hủy, cô không có khả năng sẽ tìm được việc, chỉ sợ cả một tập hóa nhỏ cũng không có người dám dùng cô.

Cô bằng cấp cao, năng lực tốt, không lo tìm không được công việc tốt. Thư ký tổng tài tập đoàn Tuyệt Thế, nói ra không ai không đổ mắt nhưng cô lại

lòng tham quá mức, đem mục tiêu định ở vị trí tổng tài phụ nhân, cô không nghĩ tới một khi thất bại, hậu quả sẽ nghiêm trọng như vậy.

“Không thể ? Vì sao không thể ?” Thanh âm lãnh khốc không mang theo một tia cảm tình, con người u lam thâm thúy đều là âm lãnh. Bị tầm mắt anh nhìn như vậy, Lăng Vi An chỉ cảm thấy đáy lòng phát lạnh, nhìn không được run lên, ngay cả khí lực phản bác cũng không có.

Tư Minh Dạ không kiên nhẫn nhìn về phía Bùi Diệc, “Không nghe rõ ?”

“Nghe rõ rồi !” Bùi Diệc vội vàng nắm cổ áo của Lăng Vi An ném ra ngoài.

Lúc này Lăng Vi An mới hồi phục tinh thần lại, gầy dựa kêu lên, “Tổng tài, tôi biết sai rồi, tha cho tôi đi ! Tôi sẽ chết mất !” Không có công việc cuộc sống của cô sẽ như thế nào ? Ngay cả đi làm người tình của một ông chủ cũng không ai dám muốn a !

Bùi Diệc lạnh lùng nói, “Không muốn sống không bằng chết nên ngoan một chút !” Nếu không phải chị dâu nhỏ không có chuyện gì, cô ta nghĩ nhẹ nhàng như vậy liền có thể xong việc sao ?

Tư Minh Dạ không nói gì, giống như suy nghĩ cái gì, Hạ Duy Y móm miệng kéo ống tay áo của anh, thật cẩn thận hỏi, “Dạ, anh tức giận sao ?” Sau đó lại hùng hồn nói, “Anh đã nói em có thể đem những người phụ nữ thích anh đánh chạy !” Hơn nữa nếu không phải người phụ nữ kia bắt nạt cô trước, cô cũng sẽ không đánh cô ta !

Tư Minh Dạ lấy lại tinh thần nhìn cô, hôn lên mặt cô một cái, cung chiều nói, “Anh không có tức giận.”

Hạ Duy Y thấy anh thật sự không có tức giận, cao hứng hôn lại lên gương mặt anh, hỏi, “Chúng ta khi nào thì về nhà ?”

Tư Minh Dạ triu miến vuốt sợi tóc mềm mại của cô, dịu dàng nói, “Đi thôi !”

Lúc này, cửa “Ầm” một tiếng bị mở ra, chỉ thấy một người phụ nữ trung niên trang điểm xinh đẹp đứng ở cửa, đi theo phía sau bà là một người đàn ông trung niên. Tuy rằng cao tuổi nhưng bộ dáng rất xuất sắc, người phụ nữ kia bộ dáng cũng không kém, nhưng lúc này bộ dáng bà tức giận tận trời làm hồng chút mỹ cảm kia. Hơn nữa bộ dáng giàu có như kim ngân bùng nổ thật sự làm người ta không dám khen tặng.

Hai người này chính là tổng tài tập đoàn Kiên Vũ, Tư Kiên Vũ cùng tổng tài phụ nhân Hứa Nhã Lệ, cũng là cha mẹ của Tư Minh Dạ. Bọn họ không phải lần đầu tiên đến Tuyệt Thế, cô gái ở quầy tiếp tân biết thân phận bọn họ, không dám ngăn cản, vốn có gọi điện thoại thông báo nhưng Lăng Vi An vừa bị đuổi đi, không có người nghe điện thoại nên hai người trực tiếp xông vào.

Tư Minh Dạ nhìn hai người, sắc mặt trầm xuống, “Ai cho các người lên ?”

Hứa Nhã Lệ đưa tay chỉ vào anh liền mắng, “Đưa con bất hiếu này ! Bảo mày đi gặp Tiểu Nhu, mày cư nhiên không để ý, bây giờ ngay cả điện thoại cũng không nghe, trong mắt mày rốt cuộc còn có tao là mẹ không ?” Nghĩ chút lấy giọng, lại chỉ vào Hạ Duy Y quát, “Có phải chính vì hồ ly tinh này mày mới đối xử với Tiểu Nhu như vậy ?”

Tư Minh Dạ sắc mặt càng thêm âm trầm, Hứa Nhã Lệ sợ hãi run lên, có chút sợ hãi thu tay về. Hạ Duy Y vẻ mặt chán ghét nhìn hai người bọn họ, có một chút cũng không thích hai người kia, cô có thể cảm giác được Dạ thấy bọn họ cũng rất không vui.

“Dạ, bọn họ là ai a ?”

Tư Kiên Vũ nhìn cô nói, “Chúng tôi là cha mẹ của nó !”

Nghe vậy Hạ Duy Y kinh ngạc nói, “Dạ, anh cũng có cha mẹ a ?”

Bùi Diệc nghe nói Tư Kiên Vũ cùng Hứa Nhã Lệ lên lầu, vội vàng để bảo an đem Lăng Vi An ném ra, đuổi theo lên lầu, sắc mặt có chút âm trầm. Người công ty chưa bao giờ thấy qua anh sắc mặt đáng sợ như thế, trong lúc nhất thời ngay cả chào hỏi với anh cũng không dám, thấy Lăng Vi An thâm thúy như vậy, nghĩ Lăng Vi An chọc tới anh nên vội vàng cách khá xa, chỉ sợ tự rước lấy họa. Tuy rằng cũng có người đồng tình Lăng Vi An nhưng cũng không ai dám lên tiếng cầu tình. Tư Minh Dạ thường xuyên không ở công ty, chuyện lớn nhỏ ở công ty trên cơ bản đều là Bùi Diệc làm chủ, đặc tội anh liền giống như đặc tội Tuyệt Thế, ai dám đắc tội Tuyệt Thế ? Đây không phải không muốn sống sao ?

Bùi Diệc đi đến cạnh cửa liền nghe lời nói giật mình của Hạ Duy Y, lại thấy cô biểu tình vô cùng kinh ngạc, trên mặt lộ ra mỉm cười, có chị dâu nhỏ ở đây, cậu hẳn là không cần lo lắng cho lão đại rồi !

Không thể trách Hạ Duy Y giật mình, thật sự là cô cùng Tư Minh Dạ một chỗ lâu như vậy nhưng chưa bao giờ nghe anh nhắc chuyện liên quan đến cha mẹ.

Hứa Nhã Lệ nhìn cô bộ dáng kinh ngạc, nổi giận nói, “Vẻ mặt đó của cô là gì ? Nó không có cha mẹ, chẳng lẽ là từ tảng đá nhảy ra à ?”

“Nhưng...” Hạ Duy Y nhìn hai người cạnh cửa, lại nhìn Tư Minh Dạ, khuôn mặt nhỏ nhắn dán trước ngực anh, nhỏ giọng nói thầm nói, “Một chút cũng không giống a ! Sẽ không là ôm nhảm con đi ?” Không thể trách Hạ Duy Y hoài nghi, thật sự hai người này đều tóc đen mắt đen, mà Tư Minh Dạ ánh mắt là màu lam, tóc cũng là màu ngân lam.

“Ha ha...” Bùi Diệc không khách khí cười to ra tiếng, đồng ý nói, “Tôi cũng rất hoài nghi !” Thật sự là hai người kia đối với lão đại rất quá đáng, căn bản không xứng làm cha mẹ !

Nghe có người đồng ý, Hạ Duy Y hai mắt sáng nhìn cậu, một bộ dáng tìm được tri âm, “Dạ rõ ràng cũng rất dễ khiến người ta thích, hai người kia lại chán ghét như vậy, khẳng định không phải cha mẹ ruột, một chút cũng không giống !”

Hết chương 36.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Edit : Phương Thiên Vũ

Nghe vậy, Hứa Nhã Lệ kêu lên, “Con tiểu hồ ly tinh này ! Cứ nhiên dám nói chúng tôi chán ghét ?! Một chút gia giáo cũng không có...” Còn chưa mắng xong, chỉ cảm thấy đáy lòng phát lạnh, đối diện tâm mắt âm lãnh của Tư Minh Dạ, e ngại im miệng, bà không sợ trời không sợ đất chỉ sợ Tư Minh Dạ !

Tư Kiên Vũ nhìn Tư Minh Dạ liếc mắt một cái, lúc trước ông cũng hoài nghi nhưng ông kiểm tra ADN, chứng minh Tư Minh Dạ quả thật là con ông. Nhíu mày, không vui nói, “Vì sao không nghe điện thoại ? Tiểu Nhu bị thương, con là vị hôn phu không giúp con bé lấy lại công đạo còn chưa tính, cứ nhiên ngay cả đi bệnh viện nhìn con bé một cái cũng không chịu, còn cùng người phụ nữ khác yêu thương gần gũi, con xứng đáng với con bé sao ?”

Bùi Diệc lười biếng đứng một bên, nhìn hai người cười lạnh nói, “Sao ? Thật là nghĩ mình có nhiều lương tâm ? Tôi nghe nói tình hình gần đây tập đoàn Kiên Vũ hình như không tốt lắm...”

Tư Kiên Vũ sắc mặt trầm xuống, quả thực gần đây tài vụ tập đoàn Kiên Vũ xảy ra vấn đề, tài chính chi tiêu không linh hoạt, đưa bất hiểu này lại thấy chết không cứu, cho nên ông mới thật sự hy vọng có thể cùng Tần thị làm thông gia, vượt qua lúc nguy cơ này.

Bùi Diệc tiếp tục cười lạnh nói, “Chuyện bán con, quả thực giống chuyện dạy con ngoan mà hai người biết làm vậy !”

Hạ Duy Y ôm Tư Minh Dạ, thở hổn hển giờ nắm tay lên, “Dạ là của tôi ! Ai dám bán, tôi đánh chết người đó !” Đáy mắt chột lóe qua tia sáng lạnh, chứng minh cô không phải tùy tiện nói, nhưng có người cố tình không xem mặt sắc.

Hứa Nhã Lệ tránh ở phía sau Tư Kiên Vũ, tránh đi ánh mắt Tư Minh Dạ, không có văn hóa quát, “Mày là cái thứ gì ? Có quyền gì lo chuyện của chúng tao ? Nó là tao mười tháng mang thai sinh ra, tao muốn nó làm cái gì nó nên làm cái đó ! Nó thấy chết mà không cứu chính là bất hiếu, cần phải bị sét đánh !”

Hạ Duy Y thật sự nổi giận, Tư Minh Dạ vội vàng ôm lấy cô, an ủi hôn cô, “Cưng...” Hạ Duy Y không cam lòng trừng mắt anh, bầu môi rất bất mãn. Tư Minh Dạ dịu dàng hôn trán cô, đối với cha mẹ, anh đã sớm không còn hy vọng gì nhưng nhìn cô bộ dáng tức giận như vậy, anh lại cảm thấy rất hạnh phúc, như vậy là đủ rồi, cô cô là đủ rồi !

Bùi Diệc nhìn hai người, trong lòng rất vui mừng, lão đại rốt cục có thể hạnh phúc rồi chứ ?

Trong mọi người cậu là người biết Tư Minh Dạ sớm nhất, hơn nữa là cậu tự mình tìm tới cửa muốn nhận Tư Minh Dạ làm lão đại, đơn giản là chính mắt cậu chứng kiến một màn tàn nhẫn kia, cậu nhóc như cậu, lần đầu tiên học được đau lòng.

Tư Minh Dạ từ nhỏ đặc biệt thông minh bởi vậy Tư Kiên Vũ luôn ép anh học đủ loại kiến thức, muốn anh tương lai đem tập đoàn Kiên Vũ của ông phát dương quang đại, để cho tất cả mọi người biết tên Tư Kiên Vũ. Nên Tư Minh Dạ cuộc sống ngoại trừ học tập vẫn là học tập, rất ít có thể nhìn thấy cha mẹ, mặc dù gặp được cha mẹ anh cũng là một bộ dáng không kiên nhẫn. Anh lúc nhỏ không rõ vì sao lại như vậy, chỉ là khi anh mười tuổi trên người liền tản ra sự lạnh lùng khiến mọi người cách xa ngàn dặm, hoàn toàn không giống một đứa nhỏ mười tuổi.

Ngày đó là sinh nhật mười tuổi của anh, rốt cục có thể nghỉ một ngày, hơn nữa Tư Kiên Vũ cùng Hứa Nhã Lệ dẫn anh ra ngoài sinh nhật, tuy rằng anh như cũ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng nhưng từ đáy mắt sáng kia có thể thấy được anh rất vui vẻ, dù sao vẫn là đứa nhỏ, làm sao có thể không hy vọng được cha mẹ chú ý cùng yêu thương đây ?

Nhưng khi nhìn thấy rất nhiều người xa lạ, anh mới hiểu được Tư Kiên Vũ dẫn anh ra ngoài chẳng qua là vì muốn khoe, mặc dù có chút thương tâm nhưng anh vẫn rất cao hứng cha mẹ có thể ở cùng anh. Nhưng trên đường trở về, bọn họ gặp xã hội đen đang đầu sừng, Hứa Nhã Lệ sợ hãi trốn phía sau Tư Kiên Vũ, mà Tư Kiên Vũ thuận tay liền ôm lấy Tư Minh Dạ chắn trước người, không may là viên đạn không có vòng qua bọn họ, Tư Minh Dạ trúng đạn, mà cha mẹ anh cũng không xảy ra chuyện gì.

Anh trước khi ngắt xiềng nghe mẹ anh nói để lái xe ôm anh ngồi taxi, đừng làm xe bị dơ, đó chính là cha mẹ anh ! Anh không cảm nhận được sự đau đớn trên người, chỉ có thể cảm giác được từ đáy lòng toát ra khí lạnh, thật sự rất lạnh !

Đội cho tất cả lắng xuống, Bùi Diệc từ dưới xa chui ra, nhìn hướng taxi rồi đi, nắm tay lại, rất nhanh đón taxi khác đi theo, trong lòng âm thầm thì, từ nay cậu muốn đi theo anh ! Cậu không biết cậu muốn đi theo anh làm gì, chỉ biết là cậu rất đau lòng vì anh, không muốn thấy anh chỉ có một mình.

Từ đó về sau, Tư Minh Dạ càng trở nên lạnh lùng, đáy mắt một mảnh tình mịch, hai mắt của anh làm người ta cảm thấy sợ hãi vì nơi đó đều là tử khí, làm người ta không cảm giác được hơi thở của sự sống. Bùi Diệc mất mấy năm quần quít lấy anh mới khiến cho anh chấp nhận sự hiện hữu của cậu.

Sau lại gặp được Tần Nhu, Tần Nhu phản bội làm anh trở nên càng thêm lãnh khốc vô tình, cho nên bọn họ đều rất chán ghét Tần Nhu. Người nước ngoài mà Tần Nhu thích trên thực tế là một tên xã hội đen. Tần Nhu lần này trốn về nước bởi vì cô ta bị người nước ngoài kia bắt gian trên giường, người nước ngoài kia giận dữ, đem nhốt cô ta, thường xuyên thay đổi cách tra tấn cô ta, có khi còn có thể đem cô ta thương cho thủ hạ của mình, mà chuyện này không ai biết là mấy người bọn họ làm, ngay cả Tư Minh Dạ cũng không biết. Bọn họ sẽ không hỏi đến chuyện riêng của anh nhưng tôn trọng anh, bọn họ sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Tần Nhu sở dĩ đến tìm Tư Minh Dạ cũng bởi vì nghe được lời đồn tổng tài tập đoàn Tuyết Thế là U Minh Điện điện chủ, muốn tìm sự che chở.

Nhìn Tư Minh Dạ đáy mắt dịu dàng, Hạ Duy Y không cam lòng ôm anh cọt cọt, rầu rĩ nói, “Em chán ghét bọn họ !”

Tư Minh Dạ néo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ngẩng đầu nhìn hai người ở cửa, trong mắt không hề có sự dịu dàng, chỉ còn một mảnh tê buốt lạnh như băng, “Muốn làm thông gia ?”

Tư Kiên Vũ không chắc thái độ của anh, chỉ có thể trầm mặc mà chống đỡ, Tư Minh Dạ khoé miệng giơ lên, lạnh như băng châm chọc, “Nếu ông muốn tập đoàn Kiên Vũ cùng tập đoàn Tần thị cùng nhau biến mất, có thể thử một lần ?”

Tư Kiên Vũ sắc mặt lạnh lùng, “Tôi là cha cậu !” Ông trong lòng rất rõ, Tư Minh Dạ có năng lực như vậy, ông không dám chọc giận anh, chỉ có thể dùng quan hệ huyết thống nhắc tỉnh anh không nên quên cội nguồn !

Tư Minh Dạ hừ lạnh một tiếng, “Thì sao ?” Không muốn cùng bọn họ nói nhảm, đảo mắt nhìn về phía Bùi Diệc, lạnh lùng phun ra hai chữ, “Tiễn khách !”

Bùi Diệc cười đến cả lơ phát phơ, trong mắt vẫn che kín hàn sương, tao nhã làm tư thế xin mời.

Hứa Nhã Lệ chưa từ bỏ ý định, nếu tập đoàn Kiên Vũ xảy ra vấn đề, bà sao có thể còn cuộc sống tốt đẹp ? “Mày tên bất hiếu ! Mày có tiền như vậy, giúp chúng tao cũng không được sao ? Không có chúng tao ở đâu có mày ?”

Bùi Diệc trực tiếp cầm điện thoại trên bàn Lăng Vi An, “Bảo vệ...” Tư Kiên Vũ thấy thế, hừ lạnh một tiếng, mặt bình tĩnh kéo Hứa Nhã Lệ đi.

Hết chương 37.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Edit : Phương Thiên Vũ

Mãi cho đến khi trở lại biệt thự ăn tối, Hạ Duy Y cũng không nói qua một câu, Tư Minh Dạ lo lắng nhìn người trong lòng, vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, dịu dàng hỏi, “Bé cưng, làm sao vậy ?”

Hạ Duy Y nhìn anh một cái, đem cả khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong lòng anh, rầu rĩ nói, “Em chán ghét hai người kia, em yêu anh, Dạ không cần không vui.”

Nghe qua có chút lộn xộn nhưng Tư Minh Dạ cũng hiểu được cô muốn an ủi anh, trong lòng ấm áp, cảm vuốt ve đỉnh đầu cô, nhẹ giọng nói, “Anh không có không vui.”

Hạ Duy Y đẩy anh ra, ngửa đầu nghiêm túc nhìn mặt anh, “Thật sao ?”

“Uhm.” Ngón tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế của cô, Tư Minh Dạ dịu dàng cười, “Thấy bé cưng anh sẽ không còn không vui.”

Hạ Duy Y nhếch miệng ngây ngô cười, gật đầu nói, “Thấy Dạ, em cũng rất vui !”

Tư Minh Dạ cung chiều hôn lên môi cô, một tay ôm lấy cô hướng đi lên lầu, Hạ Duy Y nhìn về phía sô pha, “Tiểu Hùng...”

Liếc mắt một cái về sô pha, Tư Minh Dạ nhú mày, trong lòng có chút không vui, nhìn về người trong lòng, bá đạo nói, “Không cho phép ôm !”

Hạ Duy Y không nỡ nhìn Tiểu Hùng một cái, úy khuất tựa vào trong lòng anh, tùy ý anh ôm đi. Tư Minh Dạ cúi đầu liếc mắt cô một cái, khóe miệng gọi lên ý cười thần nhiên.

Tư Minh Dạ ôm cô đi vào phòng tắm, thấy cô vẫn là bộ dáng úy khuất, không khỏi bật cười, hôn môi cô một cái, nhủu mầy hỏi, “Bé cưng thích anh hay là thích Tiểu Hùng hơn?”

Hạ Duy Y ôm cổ của anh cọ cọ, “Đương nhiên thích Dạ hơn a ! Người ta không có tức giận.”

Tư Minh Dạ đặt cô đứng vững, một bên mở nước, một bên giúp cô cởi quần áo, buồn cười hỏi, “Thế vì sao bộ dáng lại không vui?”

Hạ Duy Y chu miệng, hỏi một đấng trả lời một nẻo, “Tiểu Hùng là Dạ tặng cho em a !”

Tư Minh Dạ dừng một chút, bởi vì là anh đưa nên cô mới thích như vậy ? Cưng chiều néo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ánh mắt càng thêm dịu dàng, ôm cô ngồi vào bồn tắm lớn, để cô tựa vào trong lòng mình, thuận thực giúp cô tắm.

Hạ Duy Y thoải mái tựa vào trước ngực anh có chút mơ màng ngủ, nhìn trên người cô đầy đặc vết hôn, Tư Minh Dạ ánh mắt tối sầm lại, khan giọng hỏi, “Bé cưng, mệt lắm không?”

Hạ Duy Y ở trên người anh cọ cọ, mơ mơ màng màng, “Có chút mệt.”

Nghe vậy Tư Minh Dạ trong lòng thở dài một tiếng, tuy rằng rất muốn cô nhưng lại sợ thật sự mệt đến cô. Ban ngày đã muốn qua chút, trong lòng có chút bất đắc dĩ nhưng cố tình tiểu bạch thỏ nào đó không biết tâm trạng của anh, không biết sống chết trên người anh sờ loạn, “Bé cưng...”

Hạ Duy Y đã gần ngủ, nghe được anh gọi cô bất mãn oán giận nói, “Dạ, gọi gì em” Nói chuyện đồng thời vừa vận dụng đến cái kia.

Tư Minh Dạ hút một hơi lạnh, thanh âm càng thêm khàn khàn, “Bé cưng, buông tay !” Anh không phải thánh nhân, cô còn nháo như vậy nữa đừng hòng ngủ !

Hạ Duy Y rốt cục ý thức được giọng nói của anh có chút không đúng, vươn tay kia xoa mắt, hơi chút thanh tỉnh, sau đó thấy rõ trong tay nắm cái gì vội vàng thu tay, rút lui thân mình, yếu ớt nói, “Em... em không phải cố ý...”

Tư Minh Dạ thở dài một tiếng, hoàn toàn không có biện pháp với cô. Hạ Duy Y lên liếc mắt nhìn anh, thấy sắc mặt anh không tốt chút nào, thật cẩn thận hỏi, “Dạ, anh... rất khó chịu sao?”

“Không có việc gì, ngoan ngoãn đừng lộn xộn.” Hạ Duy Y ngoan ngoãn gật đầu, không dám lại động, thỉnh thoảng lại trộm ngắm anh một cái. Tư Minh Dạ trong mắt không khỏi lộ ra mỉm cười, “Nhắm mắt lại !”

Hạ Duy Y ngoan ngoãn nhắm mắt lại, Tư Minh Dạ để cho cô ngửa đầu tựa vào trong lòng anh, lấy vôi hoa sen gội đầu giúp cô. Tóc của cô rất mềm, luôn ngoan ngoãn dán trên vai trên lưng, tựa như thuận theo người cô. Nhịn không được cúi đầu hôn cái miệng nhỏ nhắn phồng nộn của cô, Hạ Duy Y đột nhiên mở mắt ra nhìn anh, Tư Minh Dạ bất đắc dĩ nói, “Ng ngoan nhắm mắt lại, nếu không sẽ vào mắt.”

Hạ Duy Y ngoan ngoãn gật đầu, lại nhắm mắt lại, chờ Tư Minh Dạ giúp cô gội xong rồi mới phát hiện cô đã ngủ. Giúp cô làm khô tóc mới nhẹ nhàng đem cô đặt lên giường, đang muốn nằm lên theo lại vang lên tiếng đập cửa.

Có chút không vui nhủu mầy, Tư Minh Dạ kéo chăn qua cho cô, sau đó mới mặc áo tắm vào mới ra mở cửa. Đóng chặt cửa, nhìn Nam Cung Liệt, ý bảo cậu có việc gì thì nói.

Nam Cung Liệt vẻ mặt nghiêm túc nói, “Lão đại, có người xông vào biệt thự !”

Tư Minh Dạ mỉm môi, có thể xông vào biệt thự bản lĩnh thật sự không nhỏ ! Đang nghĩ lại nghe thấy trong phòng truyền đến động tĩnh rất nhỏ, trong lòng căng thẳng, vội vàng một cước đá cửa vắng ra, đúng lúc thấy một người phụ nữ mặc đồ bó màu đen rất nhanh tới gần phía giường to, súng trong tay sớm nhắm ngay Hạ Duy Y.

Hạ Duy Y nhạy cảm ý thức được nguy hiểm tới gần, đột nhiên mở mắt ra, tầm mắt lạnh như băng tập trung người tới gần, tay phải rất nhanh nâng lên, người nọ đột nhiên thân hình dừng lại, đồng thời trong tay Tư Minh Dạ bắn ra lưỡi dao cắt cổ họng cô ta.

“Ầm” một tiếng, người phụ nữ kia té trên mặt đất, muốn chết cũng không thể !

Tư Minh Dạ rất nhanh xuất hiện bên giường, đem cả người Hạ Duy Y ôm chặt vào trong ngực, sắc mặt âm trầm, trong mắt đều là tia máu, thanh âm giống như đến từ chín tầng địa ngục lộ ra âm hàn tê buốt, “Ném ra ngoài tiên thi cho tôi !”

* tiên thi : tiên là roi, còn... chắc là quất roi thì thể

Nam Cung Liệt run lên, nhìn về phía Tư Minh Dạ, phát hiện anh không có một chút ý nói giỡn, vội vàng định thần, nghiêm mặt nói, “Vâng !” Đây vẫn là lần đầu tiên nhận được mệnh lệnh tiên thi nhưng đã từng có rất nhiều lần đầu tiên, bọn họ cũng có chút quen. Nhưng lão đại bình thường cũng chỉ có một diễn cảm, cũng chỉ có dính đến chị dâu nhỏ mới có thể làm cho anh biểu hiện tức giận rõ ràng như vậy, muốn trách chỉ có thể trách sát thủ này xui xẻo !

Nhìn Tư Minh Dạ sắc mặt âm trầm, Hạ Duy Y nhẹ nhàng kéo tay áo của anh, lại ôm anh cọ cọ, an ủi nói, “Dạ, em không sao.”

Tư Minh Dạ cái gì cũng chưa nói, chỉ ôm cô càng chặt, Hạ Duy Y cũng đưa tay ôm chặt anh, tay nhỏ bé nhẹ nhàng vỗ trên lưng anh, dùng ngữ khí như dỗ em bé, “Dạ, đừng sợ...”

Hắn vốn rất buồn cười nhưng Tư Minh Dạ lại cười không nổi, anh không dám tưởng tượng nếu cô có chuyện gì, anh sẽ như thế nào !

Sáng sớm hôm sau, Nam Cung Liệt đem đến một kim bài nhỏ, khoảng đầu ngón tay, mặt trên có một chữ “Ám”, đó là trải qua thủ pháp đặc biệt khắc lên, không thể giả tạo.

Tư Minh Dạ đem Hạ Duy Y ôm vào trong ngực, dịu dàng cho cô ăn cháo, ngữ khí cũng âm trầm, “Tốt lắm ! Ám dạ cư nhiên phái ra kim bài sát thủ, thật sự là coi trọng tôi !”

Ám Dạ tổng cộng chỉ có năm kim bài sát thủ, ngoài Dạ đế, sát thủ xuất sắc nhất ra, cư nhiên điều đi kim bài sát thủ, xem ra Ám Dạ thật có dự định hoàn thành tốt nhiệm vụ này !

Tư Minh Dạ không nói nữa, đợi Hạ Duy Y ăn no mới giúp cô lau miệng, tiếp tục nói, “Bảo An Thụy mau chóng tìm được Đoạn Phi Ưng, tôi chỉ cần thi thể, mặt khác dặn xuống, toàn lực đá kích Ám Dạ !”

Hết chương 38.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Edit : Phương Thiên Vũ

Nam Cung Liệt nhận được mệnh lệnh liền đi làm việc, Hạ Duy Y ôm cổ Tư Minh Dạ, nghiêm túc đánh giá anh thật lâu, “Dạ, anh còn giận sao ?”

Tư Minh Dạ sắc mặt dịu đi chút,捏 cằm nhỏ của cô, nhân tiện hôn đôi môi mềm mại của cô, dán lên môi cô, nhẹ giọng nói, “Bé cũng không được để mình bị thương, biết không ?”

Hạ Duy Y gật đầu, vươn đầu lưỡi liếm môi của anh, “Em rất lợi hại, sẽ không chết !”

Tư Minh Dạ cánh tay căng thẳng, thân thể hai người dán chặt tại một chỗ, đôi mắt u lam thâm thúy có chút hung ác nhìn cô, Hạ Duy Y rụt cổ, “Dạ ?” Cô có nói sai cái gì sao ? Cô thật sự cảm thấy mình rất lợi hại a !

Tư Minh Dạ cắn môi cô một cái, tuy rằng không phải rất đau nhưng để lại một dấu răng nhọt nhọt, nhìn cô mắt to ngập nước, cảnh cáo, “Bị thương cũng không được ! Nếu không...”

Hạ Duy Y hơi sợ nuốt nước miếng, thật cẩn thận hỏi, “Nếu không như thế nào ?”

“Ba”

...

“Ồ... Dạ là người xấu !” Hạ Duy Y vượt mộng nhỏ vốn không đau của mình, ụi khuất nhìn anh, trong mắt nước mắt lăn qua lăn lại, đột nhiên lớn tiếng khóc ra, “Oa... Dạ không thương em !” Anh trước kia lúc rất tức giận cũng không đánh cô, bây giờ anh cư nhiên đánh cô, còn nhìn cô hung dữ như vậy, anh rõ ràng nói qua không hung dữ với cô, “Ồ... Dạ là kẻ đại lừa đảo !”

Lãnh Dạ Bạch nghe tiếng khóc của cô vội vàng đi vào phòng khách, nhìn thấy cảnh này cũng không biết mình có nên tiến lên khuyên không.

Không nghĩ tới cô cư nhiên lại khóc thê thảm như vậy, Tư Minh Dạ tay chân có chút hoảng, vội vàng giúp cô xoa, “Rất đau sao ? Ngoan... Đừng khóc, đều là anh không tốt, nếu không cho em đánh lại ?”

Hạ Duy Y đột nhiên dừng tiếng khóc, ở trên người anh cọ cọ, đem nước mắt trên mặt cọ sạch sẽ, chôn ở trong lòng anh ngây ngô cười, cô chỉ biết Dạ vẫn yêu cô.

Thấy cô không có phản ứng, Tư Minh Dạ vội vàng đem cô từ trong lòng ra, “Bé cũng...”

Hạ Duy Y móm miệng, ôm anh hỏi, “Thật sự muốn cho em đánh lại sao ? Có thể sẽ chết người đó !”

Tư Minh Dạ nhìn cô vẻ mặt nghiêm túc, dờ khóc dờ cười, “Bé cưng nờ đánh chết anh sao ?”

Hạ Duy Y lắc lắc đầu, “Thế vẫn là không cần đánh.”

Lãnh Dạ Bạch bật cười, bắt đầu đi lắc đầu, xem ra vốn không cần anh phải lo lắng rồi ! Thật đúng là không ngờ ông chủ một khi động lòng, cư nhiên kinh thiên động địa như vậy. Tối hôm qua Nam Cung Liệt cư nhiên thật sự cả đêm tiên thi. Ban đầu chứng kiến cậu ta làm chuyện đó, anh đã trách cậu ta tiên thi với một người còn sống ! Lại nhìn hai người liếc mắt một cái, xoay người đi làm việc của mình.

“Lão đại...” Bùi Diệc cầm văn kiện đi vào, ngồi xuống sô pha đối diện Tư Minh Dạ, “Đây cần anh kí tên gấp, tôi đã quên đưa cho anh !”

Tư Minh Dạ tiếp nhận hỏi, “Cậu xem qua chưa ?” Thấy Bùi Diệc gật đầu, Tư Minh Dạ nhìn cũng không thèm nhìn liền kí tên mình.

Bùi Diệc bắt chéo hai chân, hai cánh tay khoát lên chỗ tựa lưng của sô pha, bộ dáng buông thả không vào khuôn phép tràn ngập lực hấp dẫn, nhưng ánh mắt phiêu tán kia rõ ràng đang thất thần.

Hạ Duy Y ánh mắt lộ ra một chút giảo hoạt, ôm Tư Minh Dạ hỏi, “Đạ, đây là không phải chính là mơ mộng sao ?” Tư Minh Dạ nhìn thoáng qua Bùi Diệc vẫn không có phản ứng gì, ánh mắt lộ ra một chút ý cười, yêu chiều nheo mũi nhỏ của cô.

Qua một hồi lâu, Bùi Diệc mới hồi phục tinh thần lại, cầm văn kiện liền đi ra ngoài, sau đó tựa như nhớ tới cái gì, cước bộ dừng lại, bắt đầu xoa trán, quay đầu nói, “Lão đại, anh hôm nay phải đi công ty !”

Được cậu nhắc nhở, Tư Minh Dạ mới nhớ tới hôm nay quả thật có việc, mắt nhìn người trong lòng, dịu dàng hỏi, “Bé cưng, muốn cùng anh đến công ty không ?” Anh thật có chút lo lắng để một mình cô ở trong biệt thự.

Hạ Duy Y đang muốn gật đầu nhưng nhớ tới buổi sáng trộm nghe điện thoại của anh, gật đầu lập tức biến thành lắc đầu, cô nhất định phải dạy dỗ người phụ nữ kia thật tốt !

Tư Minh Dạ nhìn không được nhíu mày, “Thật sự không muốn đi cùng anh ?” Cô vẫn đều đặn dính anh, vốn tưởng rằng cô nhất định sẽ cao hứng gật đầu nhưng không nghĩ tới cô cư nhiên không muốn đi công ty cùng anh, trong lòng không khỏi có chút là lạ, có chút mất mát.

Hạ Duy Y nghĩ một lát phải chạy trốn như thế nào, cũng không chú ý tới cảm xúc của anh. Tư Minh Dạ thấy cô không yên lòng, mày nhíu càng chặt, bảo Lãnh Dạ Bạch chăm sóc cô mới cùng Bùi Diệc ra cửa.

Qua lúc lâu Hạ Duy Y lên ngắm Lãnh Dạ Bạch một cái, ngáp một cái, bộ dáng một muốn chết, “Tiểu Bạch, em muốn ngủ...”

Lãnh Dạ Bạch thương yêu sờ đầu cô, “Muốn ngủ đi ngủ đi !”

“Đạ được !” Hạ Duy Y xoay người hướng chạy lên lầu, trong mắt đều đã thực hiện được.

Đường quốc lộ, Hạ Duy Y ôm Tiểu Hùng vòng vo hai vòng, vẻ mặt buồn rầu, cô lạc đường !

Đột nhiên một chiếc xe hơi sang trọng dừng trước mặt cô, cửa kính xe chậm rãi hạ xuống, người bên trong ý cười đầy mặt nhìn phía cô chào hỏi, “Hi...”

Hạ Duy Y nghiêng đầu nhìn cậu một lát, hai mắt sáng ngời, thế này mới nhớ tới cậu là ai, thốt lên, “Cậu là tên biến thái kia !”

Vũ Văn Cận sắc mặt đen đi nhưng nhìn cô giống như căn bản không biết đây là lời không lễ phép, trong lòng tức giận dần dần tiêu tán, ngược lại bởi vì cô còn nhớ rõ cậu, trong lòng có chút âm ỉ vui sướng, khẽ cười, “Muốn đi đâu ? Tôi đưa cậu đi !”

“Có thể chứ ?” Hạ Duy Y lộ ra mỉm cười ngọt ngào, không khách khí chui lên xe, nói địa chỉ cho cậu, vẻ mặt may mắn, “Cũng may gặp được cậu, nếu không tôi cũng không biết nên đi đường thế nào !”

Vũ Văn Cận nhìn cô khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn, khoe miệng gần không được giờ lên, nhắc nhở nói, “Cậu có thể gọi taxi !”

Hạ Duy Y nghi hoặc nhìn cậu, hỏi, “Kia không phải cần có tiền sao ?”

Vũ Văn Cận sững sờ, “Kia đương nhiên cần có tiền !” Ai có lòng tốt không lấy tiền đây ?

“Nhưng tôi không có tiền !”

“Ách... Vậy cậu có thể gọi điện thoại cầu cứu a !”

Hạ Duy Y kéo tóc, thấp giọng nói thầm, “Tôi cũng không có đi động a !”

Vũ Văn Cận không nói gì nhìn cô, “Vậy cậu có cái gì ?”

Hạ Duy Y cầm Tiểu Hùng trong tay cho cậu nhìn nhìn, “Tôi có Tiểu Hùng !”

“Cậu ra ngoài cũng chỉ ôm một con gấu bông sao ?”

Hạ Duy Y hùng hồn nói, “Người ta không nghĩ tới sẽ cần dùng đến tiền cùng đi động thôi !” Cô vốn không có kinh nghiệm tự mình ra ngoài, không biết cũng có thể tha thứ a !

Vũ Văn Cận nhìn cô ánh mắt quả thực tựa như nhìn người ngoài hành tinh, cô sẽ không từ nhỏ đến lớn cũng chưa có ra khỏi nhà chứ ? “Cậu không sợ tôi đem cậu bán à ?” Cứ nhiên cứ như vậy lên xe của cậu !

Hạ Duy Y giờ nắm tay nhỏ lên, hung tợn nói, “Cậu dám bán tôi, tôi liền đánh cậu!”

Vũ Văn Cận buồn cười lắc lắc đầu, căn bản không có đem lời cô để trong lòng, cậu mới không tin cô có thể đánh được cậu.

Hết chương 39.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Edit : Phương Thiên Vũ

Xe dừng lại trước một quán cà phê, Hạ Duy Y nhìn tấm bảng “Thủy Niên” hưng phấn nói, “Chính là nơi này !” Dứt lời, mở cửa xe cũng không quay đầu lại chạy vào.

Vũ Văn Cận nhìn bóng dáng của cô, sừng sốt một chút mới hồi phục tinh thần lại, cô cứ nhiên ngay cả một câu cảm ơn cũng chưa nói ? Không nói cảm ơn cũng nên nói tiếng gặp lại chứ ?

Quán cà phê này làm người ta cảm giác hơi xa hoa nhưng Hạ Duy Y không rảnh thưởng thức, con mắt chuyển động, nhìn người mình muốn tìm liền chạy qua.

Hứa Nhã Lệ nhìn cô, trong mắt mang theo một tia khinh miệt, cao ngạo mở miệng, “Nói đi ! Muốn bao nhiêu ?” Đây thật là trực tiếp không thể trực tiếp hơn.

Hạ Duy Y nghi hoặc nhíu mày, “Cái gì ?”

Hứa Nhã Lệ nhìn cô bộ dáng mê hoặc, càng thêm khinh thường, trực tiếp đưa ra tấm chi phiếu đã sớm chuẩn bị đưa cho cô, “Đây là một trăm ngàn, hy vọng cô tự mình hiểu lấy, không nên lại mở miệng sư tử, miễn cho đến lúc đó mọi người lại thấy khó chịu !”

Hạ Duy Y đưa tay tiếp nhận, nhìn chi phiếu trong tay, có chút đấu tranh, tuy rằng Dạ nói không cho phép nhận loại tiền này, nhưng đây thật sự rất dễ kiếm a ! Không nhận là đứa ngốc ! Nhưng nếu Dạ tức giận làm sao bây giờ ? Ngổ... Nhận hay không nhận đây ?

Dạ yêu cô như vậy, nhất định không nỡ giận cô đâu ! Tim được lý do thuyết phục mình rồi, Hạ Duy Y yên tâm thoải mái đem chi phiếu bỏ vào túi, ánh mắt rũ xuống lộ ra một tia gian ác, nhần trên ngón trỏ lạnh lẽo nhắm ngay Hứa Nhã Lệ.

Hứa Nhã Lệ thấy cô nhận chi phiếu, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, đồng thời, trong lòng càng thêm khinh thường, thật không biết đứa bất hiếu kia coi trọng cô cái gì, không phải bộ dáng chỉ đẹp một chút thôi sao, Tiểu Nhu cũng không kém a ! “Nếu nhận tiền, tôi hy vọng cô có thể mau chóng rời khỏi con tôi !”

Hạ Duy Y cười ngọt ngào, nhu thuận gật đầu, ngón trỏ thẳng ra, Hứa Nhã Lệ đột nhiên hét lên một tiếng, cà phê trong tay đưa về phía trước, hất trên vai Hạ Duy Y.

Quán cà phê im lặng bởi vì một tiếng hét chói tai này mà tầm mắt mọi người đều dừng trên người Hứa Nhã Lệ cùng Hạ Duy Y. Hạ Duy Y trong nháy mắt đầy nước mắt, ủy khuất khóc thút thít nói, “Mẹ chồng, con biết mẹ chê con nghèo, không xứng với con mẹ, nhưng chúng con là thật lòng yêu nhau, xin mẹ đừng ép con ly hôn, đừng ép con sanh non, kia cũng là cháu nội của mẹ a ! Mẹ sao nhẫn tâm...” Coi như cũng nói không được, Hạ Duy Y về mặt thương tâm bước đường cùng nhìn Hứa Nhã Lệ, trong mắt đều là cầu xin.

Nghe được lời cô nói, mọi người trong quán cà phê bắt đầu chỉ trỏ Hứa Nhã Lệ. Hạ Duy Y bộ dáng vốn làm người ta triu mến, bây giờ bộ dáng đáng thương rất dễ nhận được sự đồng tình của mọi người. Đám đông nhìn về phía Hứa Nhã Lệ, trong mắt đều mang theo chỉ trích.

Hứa Nhã Lệ chỉ cảm thấy từ cổ tay truyền đến một trận đau nhức, lại lập tức biến mất, sau đó liền thấy mọi người phẫn nộ nhìn cô, Hạ Duy Y lại nói gì

đó, nhất thời khó thở, vỗ bàn đứng lên, mắng “Con tiện nhân này...” Câu nói kế tiếp còn chưa ra khỏi miệng liền bị tiếng nghị luận chung quanh lớn tiếng cắt ngang.

“Đây là bà mẹ chồng gì a ?”

“Thật sự là nhẫn tâm, vừa nhìn là biết cô gái đó là cô con dâu rất nghe lời, cư nhiên không biết quý trọng !”

“Còn ngay cả cháu nội mình cũng không buông tha, thực chưa thấy qua người thiếu đạo đức như vậy, ghét nghèo yêu giàu mà !”

...

Hạ Duy Y khóc thút thít khuyên, “Mọi người đừng mắng mẹ chồng tôi, mẹ chồng cũng là muốn công ty kiếm nhiều tiền mới muốn xí nghiệp có quan hệ thông gia, không trách bà... Mọi người đừng mắng bà...”

Toàn bộ mọi người trong quán cả phê vầy lại đây, nghe cô vừa nói như vậy, tình cảm quần chúng càng thêm phần nộ.

“Con dâu thật tốt a ! Bây giờ còn giúp mẹ chồng ác độc kia nói chuyện !”

“Đáng tiếc a ! Gặp được lão phù thủy như vậy !”

...

Nghe mọi người chỉ trích, Hứa Nhã Lệ tức giận đến cả người phát run, ngón tay chỉ vào Hạ Duy Y mắng, “Con hồ ly tinh này, câu dẫn con tao không nói, bây giờ nhận tiền không chịu rời khỏi nó, còn nói bậy mưu hại tao !”

Hạ Duy Y dừng khóc, không thể tin nhìn bà, “Mẹ, mẹ sao có thể nói oan con như vậy ?” Ngược lại dường như suy nghĩ cẩn thận gì, tình ngộ nói, “Mẹ nhất định là muốn cho Dạ hiểu lầm con, sau đó chủ động cùng con ly hôn phải không ?” Chỉ thấy cô có chút thất thần lắc đầu, “Không muốn... Con không muốn Dạ hiểu lầm con... Con muốn đi nói với anh ấy... Chuyện không phải như thế...” Sau đó cũng không quay đầu liền xông ra ngoài.

Ngoài cửa, Hạ Duy Y lau nước mắt trên mặt, thăm dò nhìn bên trong, chỉ thấy một đám người vây quanh Hứa Nhã Lệ, cô một lời tội một lời trách cứ bà ta, Hứa Nhã Lệ muốn chạy cũng không được, tức giận mắng to. Bộ dáng người đàn bà chanh chua cùng cách trang điểm xinh đẹp càng làm cho người ta cảm thấy bà ta chính là một người ghét nghèo yêu giàu, với cảnh ngộ của Hạ Duy Y càng thêm đồng tình, lại oán giận chỉ trích bà ta, xem như vậy quả thực hận không thể đi lên đánh bà ta hai cái tát.

Hạ Duy Y hơi sợ sò sò mũi, sao so với tivi những người đó kích động nhiều như vậy chứ ? Hắc hắc cười gian hai tiếng, vỗ vỗ túi có chi phiếu, chuẩn bị về nhà.

Đi một đoạn Hạ Duy Y dừng lại cuốc bộ, nơi này cách nhà rất xa nha ! Chẳng lẽ cô phải đi ngược lại ?

“Bá bá...”

Hạ Duy Y quay đầu nhìn lại, lại thấy Vũ Văn Cận mang theo ý cười, “Lại lạc đường?”

“Mới không có !” Lúc này lạc đường là vì cô căn bản tìm không ra đường, nhưng trí nhớ của cô rất tốt, lúc này ngồi xe của cậu ta đến nơi đây, cô đã đem tuyến đường đều nhớ kỹ.

Vũ Văn Cận thay cô mở cửa xe, Hạ Duy Y cũng không chút khách khí ngồi xuống, nếu cô đi ngược lại cũng không biết đến khi nào thì tới, đến lúc đó Dạ khẳng định sẽ phát hiện không thấy cô, anh nhất định sẽ tức giận cô chạy loạn.

Vũ Văn Cận nhìn sườn mặt của cô, ánh mắt lộ ra mỉm cười, vốn cậu hôm nay hẹn anh trai, muốn khuyên anh nhưng không nghĩ gặp cô. Vốn đưa cô đến quán cà phê là được rồi nhưng lại nghĩ cô ngây ngốc, đến lúc đó bạn cô không chăm sóc đến cô, cô lại không biết trở về làm sao bây giờ ? Cho nên cậu đành phải từ chối anh trai, vòng vo hai vòng gần đây, trở về quả nhiên thấy cô lại là bộ dáng cừu con lạc đường.

Vũ Văn Cận đột nhiên nhớ tới không biết cô là ai, lên tiếng hỏi, “Cậu tên là gì ?” Cậu lúc trước sợ bị Bùi Diệc phát hiện, đành phải lui vào toilet, sau lại không cẩn thận ngủ mất nên căn bản không biết thân phận Hạ Duy Y. Cậu vốn tưởng rằng cô là học sinh học viện Già Đẽ, nhưng cậu tìm thật lâu cũng không tìm được, nghĩ đến ngày đó cô chỉ là vừa lúc ở học viện Già Đẽ mà thôi.

“Hạ Duy Y !”

Vũ Văn Cận trầm mặc một lát, đột nhiên đem xe dừng ven đường, nhìn cô nghiêm túc nói, “Y Y, làm bạn gái tôi được không ?” Lúc trước cậu nghĩ đến mình chỉ là nhất thời cao hứng, nhưng cũng không nghĩ cậu tìm toàn bộ học viện Già Đẽ mấy lần nhưng cuối cùng lại thất vọng. Hôm nay ngẫu nhiên gặp cô, trong lòng không thể đè nén vui sướng nói cho cậu biết, lần này không giống, cậu không phải muốn chơi đùa mà thôi, cậu thật sự thích cô rồi.

Hết chương 40.

Chương 41

Edit : Phương Thiên Vũ

Tư Minh Dạ nhận được điện thoại của Lãnh Dạ Bạch liền sốt ruột hùng hục trở lại biệt thự, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Lãnh Dạ Bạch không biết làm sao khuyên, “Ông chủ, anh đừng vội, Y Y là tự mình rời nhà đi!”

“Rời nhà đi?” Tư Minh Dạ vẻ mặt âm trầm, cư nhiên dám rời nhà đi!

Lãnh Dạ Bạch cầm tờ giấy trong tay đưa cho anh, Tư Minh Dạ nhận lấy, lời nói bên trên đơn giản dễ hiểu lại làm cho Tư Minh Dạ sắc mặt càng thêm âm trầm.

“Dạ, kỳ thật em hy vọng anh không thấy lá thư này, vậy chứng minh em không có bị phát hiện nhưng nếu phát hiện em đây liền nói cho anh biết là được, miễn cho anh lo lắng. Em phải rời nhà đi thật ra là vì em có hẹn, anh yên tâm, em rất nhanh sẽ trở về!”

“Có hẹn?” Tư Minh Dạ nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt hai chữ kia, cô cư nhiên dám ra ngoài hẹn hò!

Lãnh Dạ Bạch do dự nói, “Y Y nói có hẹn có thể chỉ là có hẹn với bạn!”

Tư Minh Dạ hừ lạnh nói, “Cô ấy làm sao có bạn?” Lãnh Dạ Bạch thở dài một tiếng, ông chủ có phải giận quá hồ đồ không? Nếu Y Y ngay cả bạn cũng không có, thế khẳng định cũng không có khả năng biết những người đàn ông khác!

“Lập tức tìm người cho tôi!” Sớm biết cô sẽ chạy loạn như thế, anh nên cài thiết bị truy tìm trên người cô!

“Vâng!”

...

Trong xe trên đường lộ, Hạ Duy Y cứ thế trừng mắt nhìn, sau đó lắc đầu thật mạnh, Vũ Văn Cận trong lòng quýnh lên, đưa tay nắm chặt bả vai của cô, hỏi, “Vi sao? Cậu đối với tôi có chỗ nào không hài lòng sao?”

Cách đó không xa, Doãn Hi An kéo một người đàn ông tai to mặt lớn đi tới, không cẩn thận liếc mắt nhìn thấy hai người, cước bộ dừng lại, trong mắt hiện lên một tia nham hiểm. Nếu không phải người phụ nữ này, Tư Minh Dạ sao có thể ném cô đi? Cô cũng sẽ không lưu lạc tới nỗi làm người tình của người đàn ông ghê tởm này!

Doãn Hi An mắt quẹo rừ như tơ nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, giọng nũng nịu, “Tình yêu, em còn có chút việc anh lên xe chờ em một chút, được không?”

Thấy người đàn ông không vui nhú mày, Doãn Hi An vội vàng chu môi đồ mọng, trên mặt mập mạp của hân hôn một cái, lắc lắc cánh tay của hân, ngực đầy đặn có ý cọ xát trên cánh tay hân, làm nũng nói, “Được không? Người ta một lát sẽ bồi thường anh thật tốt không được sao?” Nói xong hướng sát trong lòng hân, ngằm tỉnh va chạm bộ phận mẫn cảm của hân.

Người đàn ông néo mông cô một cái, mê đắm cười nói, “Anh chờ!”

Nhìn bóng dáng người đàn ông rời đi, Doãn Hi An giận tái mặt, chỉ cảm thấy ghê tởm, này tất cả đều do người phụ nữ kia! Đảo mắt nhìn về phía hai người thân mật bên trong xe, trong mắt chợt lóe sáng, nụ cười giả tạo lấy đi động ra.

Hạ Duy Y nhạy cảm cảm giác được ánh mắt ác ý, muốn xoay người nhìn nhưng Vũ Văn Cận lại cố chấp không cho phép cô xoay người, nhìn cô, nhất định phải nghe đáp án của cô.

Hạ Duy Y mất hứng sự kiểm chế của cậu, nhìn cậu lái xe đưa cô về nên không cho cậu hai quyền, nhưng ngữ khí lại không ổn, “Tôi lại không thương cậu, vì sao phải làm bạn gái cậu?”

Vũ Văn Cận nhú mày nói, “Chúng ta sau khi hẹn hò, cậu sẽ yêu thương tôi, cho tôi một cơ hội không được sao?”

“Không được!” Hạ Duy Y kiên quyết lắc đầu.

“Vi sao không được?”

“Dạ sẽ tức giận!”

Dạ ? Lần trước cũng nghe cô nhắc tới tên này, chẳng lẽ là bạn trai cô ? “Cậu có bạn trai ?”

Hạ Duy Y do dự một chút, lắc lắc đầu, trong lòng cô Tư Minh Dạ là người quan trọng nhất, đã không phải bạn trai đơn giản như vậy !

“Thế vì sao không thể ?”

“Không thể chính là không thể ! Dạ sẽ rất tức giận !”

“Dạ là ai ?” Nếu không phải bạn trai cô, vì sao bọn họ cùng một chỗ anh ta sẽ tức giận ?

“Tôi vì sao phải nói cho cậu biết ? Dạ là của tôi, không cho phép cậu giành với tôi!”

Vũ Văn Cận càng ngày càng hồ đồ. Giành với cô ? Dạ kia là con gái sao ? Không đợi cậu nghĩ nhiều, Hạ Duy Y đột nhiên cả kinh kêu lên, “Cậu lái xe nhanh chút ! Nếu không trở về, Dạ nhất định sẽ phát hiện không thấy tôi !”

Vũ Văn Cận như trước không buông tay, nhúu mày hỏi, “Cậu rất sợ anh ta ?”

“Tôi không phải sợ anh ấy, Dạ yêu tôi nhất, tôi không muốn anh ấy tức giận !” Hạ Duy Y cau mày, Dạ nếu phát hiện không thấy cô, có thể lại đánh mông cô không?

Vũ Văn Cận hoài nghi nhìn cô, “Anh ta yêu cậu ? Vậy cậu thương anh ta không ?”

Hạ Duy Y dùng ánh mắt xem thường liếc nhìn về phía cậu, “Tôi đương nhiên thương anh ấy a !”

Vũ Văn Cận sắc mặt trầm xuống, “Cậu đùa giỡn tôi sao ?” Cô không phải nói cô không có bạn trai sao ?

Hạ Duy Y cũng lạnh mặt xuống, cậu ta dựa vào cái gì hung dữ với cô ? Thấy cô tức giận, Vũ Văn Cận vội vàng kiểm chế tính tình của mình, cô gái nhỏ ngây ngốc này có thể rất nhiều việc căn bản không hiểu, sắc mặt giãn ra, cậu hỏi tiếp, “Cậu nói Dạ là con trai hay là con gái ?”

Hạ Duy Y tuy rằng bất mãn nhưng nhìn cậu ôn tồn, cô vẫn trả lời vấn đề của cậu, “Con trai !”

“Vậy hai người ở cùng một chỗ sao ?”

“Tôi với Dạ vẫn ở cùng một chỗ a !”

Vẫn ở cùng một chỗ ? Anh em ? Chẳng lẽ cô nói yêu, không phải là tình yêu trai gái ? Vũ Văn Cận cảm thấy có chút nhừ đầu, tiếp tục hỏi, “Thế anh ta có hôn cậu không ?” Do dự một chút, bổ sung một câu, “Cậu có biết cái gì là hôn không ?”

Hạ Duy Y trong mắt rõ ràng viết hai chữ “ngu ngốc”, “Tôi đương nhiên biết a ! Dạ mỗi ngày đều hôn tôi !”

Nghe vậy, Vũ Văn Cận tâm trầm xuống một chút, chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi, “Thế anh ta hôn cậu chỗ nào ?” Tầm mắt dừng trên trán cô, trong lòng vô cùng hy vọng người đó là anh trai cô, chỉ là hôn trán cô mà thôi.

Nhưng cậu thất vọng rồi, Hạ Duy Y mặt có chút đỏ kéo kéo tóc, tiếng nhỏ nhỏ nói, “Anh ấy chỗ nào cũng có hôn.”

Vũ Văn Cận hai tay căng thẳng, ý của cô là người đàn ông kia đều hôn khắp toàn thân cô ? Một quyền đập lên chỗ tựa trên ghế ngồi của cô, Vũ Văn Cận mặt đỏ thắp rủa, “Đáng chết !”

Hạ Duy Y nhúu mày bất mãn, “Cậu làm cái gì vậy ? Mau lái xe !”

Vũ Văn Cận mắt đầy lửa giận trừng mắt cô, đột nhiên đưa tay ép cô lên ghế ngồi, cúi đầu liền muốn hôn cô nhưng ngay khi hai môi sắp dán vào nhau, Vũ Văn Cận động tác đột nhiên cứng đờ, sắc mặt hóa đen, nổi giận quát, “Cậu cư nhiên dám đánh tôi !” Chết tiệt ! Nhìn cô nhỏ bé như vậy, khí lực sao mạnh như vậy ? Đau chết cậu rồi !

Hạ Duy Y thu hồi nắm tay nhỏ dán trên bụng cậu, đẩy cậu ra, khiêu khích đem nắm tay nhỏ tiến đến bên miệng thổi thổi, hừ hừ nói, “Dạ nói qua không cho phép để người đàn ông khác hôn !” Nói xong còn hướng về phía cậu giờ giờ lên nắm tay, đẩy cửa xe ra chạy ra ngoài.

“Hạ Duy Y... Tê...” Vũ Văn Cận vốn định xuống xe đuổi theo cô nhưng vừa động liền chạm đến chỗ đau ở bụng, đau đến hít một ngụm khí lạnh, thật sự là đáng chết ! Lúc trước bị Vân Thiên môn chủ Vân Môn đánh cũng không có đau như vậy, cô gái nhỏ kia khí lực rốt cuộc mạnh như thế nào ?

...

Hạ Duy Y ôm Tiểu Hùng chậm rãi đi, thì thầm trong miệng, “Minh trở về Dạ nhất định phát hiện mình rời nhà ra ngoài, làm sao bây giờ ? Dạ có đánh mình không?”

Đi một lát, dừng lại cước bộ, xoa xoa bụng, cô hình như đói bụng ! Móm miệng tiếp tục đi về phía trước, “Người ta thật đáng thương nga ! Dạ thấy mình đáng thương như vậy hẳn là sẽ không tức giận đi ? Nhưng còn phải đi bao lâu a ?”

Vừa suy nghĩ vừa đi về phía trước, tuy rằng cô nói cứ như thể thâm nhưng nhìn bộ dáng của cô cũng không giống một chết đi, nhìn qua cũng không đáng thương !

“Két...” Thanh âm bánh xe ma sát mặt đường vang lên, xe ngừng lại, Hạ Duy Y dừng lại cước bộ, quay đầu liền thấy Tư Minh Dạ từ trong xe đi ra, trong mắt vui vẻ, đang muốn nhào qua nhưng lại thấy anh sắc mặt âm trầm, cước bộ dừng lại, xoay người liền chạy.

Hết chương 41.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Edit : Phương Thiên Vũ

Tư Minh Dạ sắc mặt càng thêm khó coi, chân dài bước một bước, đưa tay liền đem cô tiến vào trong lòng, mắt thấy cô muốn ra tay, trong lòng càng thêm tức giận, “Em dám !”

Hạ Duy Y rút cổ, đáng thương nhìn anh, “Dạ, em đói bụng...”

Tư Minh Dạ hừ lạnh một tiếng, đem cô kéo vào trong xe, âm thanh lạnh lùng nói, “Về biệt thự !” Sau đó ấn hạ nút, dâng lên cửa sổ cách ly, vén váy của cô lên, kéo quần nhỏ bên trong, để cho cô nằm sấp trên đùi anh, “Ba...”

“Ngô... Dạ...” Hạ Duy Y đáng thương quay đầu nhìn anh, nhìn bên mặt anh âm trầm, cũng không dám mở miệng.

Tuy rằng tức giận nhưng Tư Minh Dạ không có mất đi lý trí, không có quá mức dùng sức, sợ thật sự thương tổn đến cô nhưng đánh vài cái, anh lại phát hiện không đúng, Hạ Duy Y một chút thanh âm cũng không có, vội vàng ôm lấy cô, đã thấy cô hốc mắt hồng hồng, nước mắt lăn qua lăn lại, muốn khóc lại không dám khóc.

Tư Minh Dạ một trận đau lòng, sắc mặt vẫn khó coi như cũ, “Còn dám rời nhà ra ngoài không ?” Hiện tại Đoạn Phi Ứng còn chưa có tìm được, sát thủ Âm Dạ lại như hổ rình mồi, cô rốt cuộc có biết chạy loạn như vậy có bao nhiêu nguy hiểm không ?

Hạ Duy Y không nói lời nào, chỉ cúi đầu, nước mắt lách tách rơi nhưng không có tiếng, bả vai run run, nhìn qua rất đáng thương. Tư Minh Dạ trong lòng căng thẳng, vén váy cô lên nhìn, mặc dù có chút hồng nhưng hẳn là sẽ không rất đau mới đúng.

Thấy cô vẫn khóc, cũng không lên tiếng, Tư Minh Dạ có chút sốt ruột, “Bé cưng...”

Hạ Duy Y từ trên người anh đi xuống, ôm Tiểu Hùng rúc vào gối trên ghế, nhẹ nhàng nức nở, nhìn qua rất thương tâm.

“Bé cưng...” Tư Minh Dạ lại đem cô ôm trở về, đau lòng giúp cô lau nước mắt trên mặt, “Ngoan... Đừng khóc, là anh không tốt, lần sau sẽ không đánh em...”

Hạ Duy Y nhìn anh, sau đó đột nhiên ôm lấy anh khóc lớn tiếng, “Ô ô... Em nghĩ anh không cần em...”

Nhìn cô khuôn mặt nhỏ nhắn đến mức đỏ bừng, khóc thở không nổi, Tư Minh Dạ vội vàng vỗ lưng giúp cô dễ thở, “Đứa ngốc... anh làm sao có thể không cần em ?”

“Nhưng... Ô... Nhìn anh rất tức giận !” Hạ Duy Y hai mắt hồng hồng nhìn anh, rất là ủy khuất.

Tư Minh Dạ thở dài một tiếng, “Anh rất tức giận nhưng dù tức giận anh cũng sẽ không không cần em ! Anh chỉ là lo lắng cho em !” Nhẹ nhàng hôn lên nước mắt trên mặt cô, nhều nhều nói, “Em có biết lên ra ngoài như vậy rất nguy hiểm không, nếu xảy ra chuyện gì làm sao bây giờ ?”

Hạ Duy Y nghe anh nói sẽ không không cần cô, lá gan lại lớn lên, hít hít mũi, “Em rất lợi hại, không sợ người xấu !”

Thấy Tư Minh Dạ vui nhều mảy, lại vội vàng kéo tay áo của anh, yếu ớt nói, “Em lần sau sẽ không rời nhà ra ngoài nữa, anh đừng tức giận...”

Thấy anh sắc mặt chuyển tốt, Hạ Duy Y mới yên tâm ngồi trong lòng anh, sau đó lại nghĩ tới cái gì, lén liếc mắt anh một cái, về mặt do dự, cô nói Dạ có thể lại tức giận không ? Nhưng nếu không nói, Dạ biết khẳng định sẽ lại giận.

Ánh mắt rõ ràng như vậy, Tư Minh Dạ làm sao có thể không phát hiện được ? “Muốn nói cái gì ?”

Hạ Duy Y không được tự nhiên giật giật, thật cẩn thận nói, “Em nói anh không thể tức giận nga ?”

Tư Minh Dạ nhíu mày, “Trước nói nghe một chút !”

Hạ Duy Y xoay tay từ trong túi váy lấy ra tờ giấy đưa cho anh, tiếng nho nhỏ nói, “Dù sao cũng là tiền người xấu thôi ! Nhận lấy cũng không chịu thiệt, em sẽ không rời khỏi anh...” Sau đó lại cảm thấy tức giận hừ nói, “Người phụ nữ xấu xa chán ghét như vậy, cho nên em mới nhận...”

Tư Minh Dạ nhìn tấm chi phiếu kia, sắc mặt âm trầm đáng sợ, hai người kia còn không chịu hết hy vọng sao ? Thấy anh tức giận, Hạ Duy Y trong mắt lại tụ tập hơi nước, “Dạ, anh đừng tức giận...”

Tư Minh Dạ bắt đầu nhìn cô, “Anh không phải giận em !” Hôn cái miệng nhỏ nhắn của cô, hỏi, “Bé cưng, vì sao chán ghét hai người kia như vậy ?”

Hạ Duy Y rầu rĩ nói, “Ai bảo bọn họ chọc anh tức giận, người phụ nữ kia còn dám mắng anh, hừ ! Để cho bà ta cũng bị người mắng !”

Tuy rằng sớm biết là vì anh nhưng nghe cô nói, anh vẫn cảm thấy trong lòng ấm áp, dịu dàng hỏi, “Em làm cái gì ?”

Hạ Duy Y nghĩ đến cảnh tượng người phụ nữ bị vây quanh tấn công, ánh mắt lộ ra tia vui sướng khi người gặp họa, nghịch ngợm cười nói, “Bí mật !”

Tư Minh Dạ nhíu mày, nếu anh muốn biết, cô không nói anh cũng sẽ biết, nhìn cô bộ dáng nghịch ngợm, Tư Minh Dạ đưa tay nắm cằm nhỏ của cô, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn phần nộn.

Vừa hôn xong, nhìn cô hai mắt sưng mù bộ dáng quyến rũ, Tư Minh Dạ yết hầu căng thẳng, lại hôn lên, bàn tay to cách quần áo dao động ở phía sau lưng cô, sau đó dứt khoát cởi áo sơ mi trên người cô, lại cởi nút thắt váy ngắn, lột sạch cô, một nụ hôn cực nóng bỏng dùng trên người cô, hô hấp càng thêm nặng nề, “Bé cưng... Giúp anh cởi quần áo...”

Hạ Duy Y nghe lời đưa tay cởi cúc áo quần áo anh, bàn tay to nóng như lửa dao động trên người, còn môi lưỡi nóng ướt kia làm cô nhin không được run run, yết hầu dật ra tiếng rên khẽ.

Tư Minh Dạ một chút một chút hôn da thịt mềm mại của cô, hai tay cũng không nhàn rỗi, từ thắt lưng mềm mại trượt xuống, cuối cùng chậm rãi trượt tới giữa hai chân. Hạ Duy Y hai tay run run thật vất vả giúp anh cởi áo sơ mi xuống, đang muốn đưa tay cởi quần da của anh, ai ngờ ngón tay thon dài của anh đột nhiên xông vào trong cơ thể cô, làm cô thân thể mềm nhũn, hai tay run lên, đáng thương thở gấp nói, “Người ta không cởi được...”

“Tiểu ngu ngốc... Ôm anh, đừng ngã xuống...” Ngón tay như cũ trong cơ thể cô khuấy đảo, tay kia buông cô ra, cởi dây lưng của mình.

Hạ Duy Y hai tay đeo cổ anh, mềm mại tựa vào trên người anh, tuy rằng toàn thân như nhũn ra nhưng vẫn bắt mắt phản bác nói, “Người ta rất thông minh...”

Tư Minh Dạ buồn cười nói, “Đúng, em rất thông minh !” Dứt lời, ngón tay trong cơ thể cô rời khỏi, nắm thắt lưng của cô dùng sức nhấn một cái.

“A... Dạ là cảm thú !”

Tư Minh Dạ sắc mặt liền đen, càng thêm dùng sức cố gắng động thắt lưng, có chút nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Về sau không cho phép xem phim lộn xộn !”

Hạ Duy Y muốn trốn nhưng tay chân mềm đi, không phải đối thủ Tư Minh Dạ, chỉ có thể đáng thương nhận sai, “Dạ... em cũng không dám nữa...” Trong lòng không rõ anh sao lại nghĩ đến chuyện đó.

Nói đến chuyện đó, kỳ thật chính là ngày nào đó, Hạ Duy Y không biết từ nơi nào lấy ra một đĩa phim, thấy thú vị, kết quả thật không cẩn thận bị Tư Minh Dạ phát hiện là phim A, hơn nữa cô đã xem gần xong rồi. Nhìn anh sắc mặt âm trầm, tiểu bạch thỏ nào đó vẫn không hiểu anh vì sao tức giận !

...

Vũ Văn Cận trở lại biệt thự Vũ Văn Lạc, rất buồn bực ngồi phịch trên sofa, Vũ Văn Lạc từ văn kiện trong tay ngẩng đầu nhìn cậu một cái, “Làm sao vậy ? Cứ nhiên cho anh leo cây !”

Vũ Văn Cận nhìn anh một cái, cười khổ nói, “Thật có lỗi a ! Bất quá em cũng gặp báo ứng, em thất tình !”

Vũ Văn Lạc nhíu mày, “Là cô gái nào không biết tốt xấu dám từ chối nhị thiếu gia Vũ Văn ?”

“Anh hai, anh cũng đừng nói móc em, em lần này là thật sự thất tình !” Lần đầu tiên ném được cảm giác đau lòng, nhưng cô gái ngốc kia chỉ sợ không biết cậu đau lòng.

Vũ Văn Lạc quan sát cậu, thật sự là lần đầu tiên thấy cậu chán chường như vậy, đang muốn mở miệng hỏi, Vũ Văn Cận lại mở miệng trước, “Chị ta sao còn ở đây?”

Vũ Văn Lạc theo tầm mắt của cậu nhìn lại, thấy Kiều Tịch Nhan đang từ trên lầu đi xuống, không biết vì sao, Kiều Tịch Nhan đột nhiên trở nên rất hiền lành, hiền lành đến giống như không tồn tại, cho nên Vũ Văn Lạc đã quên cô, Vũ Văn Cận cũng nghĩ cô đã sớm đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Edit : Phương Thiên Vũ

Kiều Tịch Nhan không có nhìn thấy Vũ Văn Lạc liền dính lại, mà thân nhiên chào hỏi, liền ngồi ở một bên, đảo ngược trở thành thực nữ thật sự.

Vũ Văn Cận nhủ mảy, trong đầu hiện ra ba chữ to “tung hòa mủ”. Cậu bây giờ cũng không có tâm trạng xem diễn, nhìn về phía Vũ Văn Lạc, yếu ớt nói, “Em đi nghỉ !”

Vũ Văn Lạc tùy ý gạt đầu, sau đó nhìn Kiều Tịch Nhan nhủ nhủ mảy, giọng điệu khách sáo lại xa cách, “Cô Kiều...”

Kiều Tịch Nhan mỉm cười cắt ngang lời anh, “Anh gọi em Tịch Nhan đi ! Lại nói như thế nào em cũng là chị Bối Nhi, không cần xa lạ như vậy chứ ?” Vũ Văn Lạc mảy nhủ càng chặt, không biết cô đang có chủ ý gì.

Kiều Tịch Nhan ánh mắt lóe lóe, lại mở miệng, trong mắt mang theo một tia bi thương, “Anh không cần lo, em biết anh không thương em, em sẽ không quấn lấy anh, em chỉ là... chỉ là nhìn thấy anh là tốt rồi. Đôi khi tìm được Bối Nhi em sẽ chuyển ra ngoài, sẽ không gây phiền cho anh thêm nữa.” Nói xong, về mặt cầu xin nhìn anh, chỉ cầu anh đừng đuổi cô đi.

Vũ Văn Lạc như trước nhủ mảy nhìn cô, ánh mắt sắc bén giống như muốn nhìn thấu cô. Kiều Tịch Nhan đè nén hoảng hốt, cười khổ nói, “Như vậy... cũng không được sao ?”

Vũ Văn Lạc sau một lúc trầm mặc, tiếp tục cúi đầu xử lý văn kiện trong tay, Kiều Tịch Nhan trong mắt vui vẻ, anh đã ngầm chấp nhận, “Cám... Cám ơn !”

Vũ Văn Lạc không có ngẩng đầu, chỉ là thân nhiên nói, “Tôi chỉ là nể mặt Bối Nhi, cô tốt nhất tự giải quyết cho tốt, nếu không...” Lời còn chưa dứt đã vùi đầu vào công tác.

Anh biết Bối Nhi ở Kiều gia cũng không quá tốt nhưng lúc trước khi anh dùng Kiều gia uy hiếp Bối Nhi gả cho anh, cô đồng ý, liền chứng minh cô vẫn để ý người thân, thật không nghĩ tới anh hoàn toàn hiểu lầm.

Nghe vậy, Kiều Tịch Nhan trong mắt hiện lên một chút ghen tị, rất nhanh che giấu đi, sau đó si ngốc nhìn bên mặt tuần mỹ của anh. Hiếm khi Vũ Văn Lạc hôm nay ở nhà nhưng cô cũng không thể dính lấy anh, vì ngồi trên ngai vàng phu nhân Vũ Văn, cô cũng chỉ có thể tạm thời nhịn.

Kiều Tịch Nhan đứng dậy vì anh pha cà phê, lặng lẽ đặt trên bàn trà, sau đó liền lẳng lặng trở về phòng. Đóng cửa phòng, Kiều Tịch Nhan trên mặt liền nhin không được lộ ra vui sướng, vội vàng lấy di động, ấn một dãy số, điện thoại chuyển được Kiều Tịch Nhan hưng phấn nói, “Bác gái, Lạc để cho con ở lại !”

Ngay sau đó không nghe cô mở miệng nữa, chỉ thấy cô về mặt nghiêm túc nghe người bên kia nói, thỉnh thoảng lại gạt đầu.

Cùng cô trò chuyện là mẹ của Vũ Văn Lạc, Lục Mạn Nhã. Lục Mạn Nhã từ khi thấy Kiều Tịch Nhan liền rất thích, vốn tính đem con lớn của mình thành đôi với cô, nhưng không nghĩ Vũ Văn Lạc phản ứng kịch liệt như vậy. Cuối cùng chỉ phải đồng ý để cho anh cưới Kiều Bối Nhi, nhưng Lục Mạn Nhã vẫn không thích Kiều Bối Nhi, bà vốn thấy Kiều Bối Nhi căn bản không xứng với Vũ Văn Lạc. Nay Kiều Bối Nhi mất tích, biết Kiều Tịch Nhan đối với con mình có ý như cũ, bà liền cố gắng tác hợp cho bọn họ, chỉ cần bọn họ có cảm tình, đến lúc đó cho dù Kiều Bối Nhi trở lại, chỉ cần ly hôn là được rồi.

Kiều Tịch Nhan cúp điện thoại, trong mắt tất cả đều là sự chắc chắn. Có Lục Mạn Nhã chỉ dẫn, cô tin không bao lâu, Vũ Văn Lạc sẽ là của cô. Nghĩ tới Lục Mạn Nhã nói sẽ mau chóng trong thời gian ngắn trở về đây nhân tiện giúp cô, Kiều Tịch Nhan sắc mặt vui vẻ, Vũ Văn Lạc nói như thế nào cũng phải cho mẹ mình một chút mặt mũi chứ !

...

Xe tiến vào biệt thự, ngừng lại, lái xe xuống xe, cung kính muốn mở cửa xe cho Tư Minh Dạ. Hạ Duy Y nhìn lái xe đi đến cạnh cửa, vội vàng trốn trong lòng Tư Minh Dạ, “Dạ... Có người...”

“Ngu ngốc... Cậu ta không nhìn thấy... Thả lỏng !”

“Đừng nga...” Nhưng cô vẫn khấn trương a, cô không muốn bị người ta nhìn thấy hết !

Tư Minh Dạ ôm cô xoay người, đem cô để trên lưng ghé dựa, thờ gấp nói, “Ngu ngốc, thả lỏng một chút !”

Hạ Duy Y bất mãn đẩy anh, “Không cho phép bảo em ngu ngốc, anh buông ra, em không muốn, em muốn mặc quần áo !”

Lái xe nửa ngày cũng không thấy cửa xe mở ra, sừng sốt trong chốc lát, tựa như nghĩ thông cái gì, trên mặt có chút xấu hổ, vội vàng xoay người.

Tư Minh Dạ nhủ mảy, đem hai chân cô càng mở ra, tiếp tục đóng đưa thất lưng “Àn... Không muốn... em muốn mặc quần áo...” Hạ Duy Y càng không ngừng đánh trong ngực anh không chịu hợp tác, Tư Minh Dạ bất đắc dĩ bắt tay cô, “Ngoan, cậu ta đã xoay người sang chỗ khác rồi !”

“Nhưng... Nhưng mà... Ngô...” Tư Minh Dạ trực tiếp ngăn chặn miệng cô, mứt vào dây dưa lưỡi mềm mại của cô, rất nhanh đóng đưa thất lưng, va chạm mạnh mẽ vào mềm mại của cô, làm cô quên chuyện dư thừa này.

Cuối cùng lúc Hạ Duy Y bị Tư Minh Dạ ôm từ trong xe đi ra thấy lái xe sắc mặt mất tự nhiên, như đã điều hướng trốn trong lòng Tư Minh Dạ, rầu rĩ nói, “Dạ là người xấu !”

“Ha ha...” Tư Minh Dạ nhìn người trốn trong lòng nhin không được cười ra tiếng.

Thấy hai người đi xa, lái xe nhìn chiếc xe kia có chút không biết làm sao. Thật sự không thể trách cậu ngạc nhiên, bởi vì cậu là lái xe riêng của Tư Minh Dạ, chiếc xe này cũng có thể nói là xe riêng của Tư Minh Dạ. Mà một khi bị Tư Minh Dạ xác định là của riêng, anh không thích người khác chạm vào, chiếc xe này đừng nói phụ nữ, cho dù đàn ông, cũng chỉ có Bùi Diệc ngồi vài lần mà thôi, đương nhiên Hạ Duy Y là một ngoại lệ. Cho nên tình huống như vậy cậu là lần đầu tiên gặp, cậu biết Tư Minh Dạ thích sạch sẽ, nhưng nay anh ở trên xe kia gì gì, hẳn là sẽ không đem xe đất tiền này ném đi chứ ?

Tư Minh Dạ buồn cười đem người trong lòng kéo ra, “Không phải nói dối bụng sao?”

Hạ Duy Y nhìn đến khuôn mặt tươi cười của anh, hừ một tiếng, lại trốn vào trong lòng anh, tay nhỏ bé ngất trên lưng anh. Tư Minh Dạ cứng chiều vuốt mái tóc của cô, bất đắc dĩ nói, “Ngoan nào, nếu dối bị gầy anh sẽ không thích nga !”

“Hừ ! Không thích thì không thích !” Ngoài miệng tuy rằng nói như vậy nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi trên đùi anh, nhìn đồ ăn trên bàn, hai mắt sáng lên.

Tư Minh Dạ chỉ cần nhìn ánh mắt của cô liền biết cô muốn ăn cái gì. Hạ Duy Y hưởng thụ anh dứt, hai má phình lên, bởi vì lúc này hoan ái, trên mặt vẫn còn đỏ ửng, trong mắt cũng mang theo quyến rũ. Trong mắt Tư Minh Dạ so với đồ ăn trên bàn này còn ngon miệng hơn, nhưng biết cô thật dối bụng nên chỉ thỉnh thoảng hôn một chút trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cũng không có làm chuyện gì quá đáng.

...

Buổi sáng, tứ đại đường chủ liền tập hợp ở biệt thự, An Thụy hướng Tư Minh Dạ báo cáo chuyện gần đây, Đoạn Phi Ứng đã bị xử lý sạch nhưng chuyện Âm Dạ không có thu hoạch lớn. Nay tổng bộ Âm Dạ không thể so với lúc trước, canh phòng nghiêm ngặt không nói, sau khi trải qua Dạ đế một lần nữa thiết lập các loại cơ quan cùng hệ thống phòng vệ, căn bản ngay cả ruồi bọ cũng không thể vào, An Thụy có chút thất bại, đồng thời, lại nhin không được hưng phấn, hưng phấn vì gặp được đối thủ, cho nên anh thể ắt phải phá tan phòng vệ của Âm Dạ !

Mặt khác còn có chuyện Hạ Duy Y chinh kè xấu Hứa Nhã Lệ, nhìn băng ghi hình quán cà phê quay được, Bùi Diệc ở một bên cười ha ha.

An Thụy cùng Lam Tư đều khó nén kinh ngạc, “Chị dâu nhỏ thật sự lợi hại !” Đây không phải tiểu bạch thỏ ngây ngốc sao ? Rõ ràng chính là tiểu ác ma nội tâm xấu xa !

Hết chương 43

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Edit : Phương Thiên Vũ

Tư Minh Dạ trong mắt cũng lộ ý cười, trên mặt biểu tình rất dịu dàng, Lãnh Dạ Bạch nhìn anh một cái, lại nhìn về phía băng ghi hình vẫn còn đang phát, trong lòng rất vui.

Sau khi dặn dò một ít việc, Tư Minh Dạ đứng lên hướng đi lên lầu, nhìn bóng dáng anh rời đi, Nam Cung Liệt thờ dài nói, “Tôi còn muốn chị dâu nhỏ chỉ

bảo chi bảo a!” Nhưng sự phụ của anh thật sự rất lười, lão đại chiếm giữ cô mạnh mẽ như vậy, cậu không dám cả ngày quần lấy cô !

Lam Tư cùng Bùi Diệc nhìn cậu một cái, cùng phun ra ba chữ, “Cuồng chịu ngược!”

Nam Cung Liệt hừ lạnh nói, “Các cậu biết cái gì ? Tôi cái này gọi là tiến tới !”

Tư Minh Dạ đi vào phòng, nhìn người cuộn như con tôm, khoe miệng nhẹ nhàng giờ lên, xốc chăn lên, đem cô trần trụi ôm lấy. Hạ Duy Y lằm bằm một tiếng, hướng sát tới trong lòng anh, hai mắt cố gắng mở một khe hở, “Dạ... Buồn ngủ quá...”

Tư Minh Dạ trêu nấn hôn môi cô, nhẹ giọng dỗ nói, “Ngoan, hôm nay phải đi công ty !”

“Nga...” Bất mãn cọ cọ trước ngực anh, nhắm mắt lại tiếp tục ngủ. Hạ Duy Y trong trạng thái mơ mơ màng màng rửa mặt xong, mặc quần áo, bị Tư Minh Dạ ôm xuống lầu.

An Thụy, Lam Tư còn có Nam Cung Liệt đều đi rồi, Lãnh Dạ Bạch cũng đi làm việc của mình, chỉ còn lại Bùi Diệc lười biếng dựa vào sofa, chờ Tư Minh Dạ cùng đi công ty.

Nhìn người trong lòng Tư Minh Dạ như cũ ngủ say không biết chuyện gì, Bùi Diệc lắc đầu nói, “Lão đại, anh sao lại muốn mang theo chị dâu nhỏ đi công ty vậy ?”

Tư Minh Dạ lạnh lùng nhìn cậu một cái, Bùi Diệc thức thời cầm miệng, Tư Minh Dạ ôm Hạ Duy Y đi ra ngoài. Anh vốn lo lắng một mình cô ở biệt thự, dù sao cũng từng có sát thủ xông vào, hơn nữa Hạ Duy Y từng rời nhà trốn đi, anh làm sao có thể lại để cho cô rời xa tầm mắt của anh, chỉ có đem cô đặt bên người anh mới có thể yên tâm.

...

Trong bệnh viện, Hứa Nhã Lệ ân cần giúp Tần Nhu lột quýt, ý cười đầy mặt, “Tiểu Nhu, bác sĩ nói, con khôi phục rất tốt, sẽ không lưu lại di chứng gì, rất nhanh thì có thể xuất viện !”

“Ân.” Tần Nhu gât gât đầu, có chút không yên lòng, cô nằm viện tới nay Tư Minh Dạ vẫn chưa tới gặp cô, ngay cả điện thoại cũng không điện một lần, hơn nữa khi cô bị thương, sự vô tình của anh, cô đã rõ Tư Minh Dạ đã hoàn toàn quên cô nhưng cô cũng không thể cứ bỏ qua như vậy. Cô trong lòng không cam tâm, hơn nữa quan trọng nhất là nếu không thể bám lấy Tư Minh Dạ, đợi người kia tìm được cô...

Nghĩ đến đó ánh mắt lộ ra một chút sợ hãi, cô không muốn tiếp tục trải qua khoảng thời gian sống không bằng chết ! Lúc trước bị người kia hấp dẫn, cô không có đường lui cùng anh ta ra nước ngoài. Nhưng đến nước ngoài mới biết được, dịu dàng chẳng qua là vẻ ngoài của anh ta, trên thực tế anh ta cũng là xã hội đen lạnh khốc tàn nhẫn, người tình vô số, đối mỗi một người đều dịu dàng như vậy, nhưng cũng vô tình như vậy, mà bản thân cô cũng lĩnh hội sự vô tình của anh ta.

Nhớ tới quãng thời gian đen tối kia, cô cả người liền phát run, ánh mắt càng phát ra kiên định, cô nhất định phải để cho Tư Minh Dạ lại yêu thương cô ! Cô từng nghe người kia nói qua, có thể có tư cách trở thành đối thủ của anh ta chỉ có điện chủ U Minh Điện cùng Dạ đế Âm Dạ. Thủ lĩnh Dạ đế Âm Dạ quá mức thần bí, không có người biết diện mạo thật của cô ta, ngay cả cô ta là nam hay nữ cũng không có người biết. Điện chủ U Minh Điện cũng thần bí như vậy, nhưng gần đây đã nghe đồn, tổng tài tập đoàn Tuyệt Thế Tư Minh Dạ là điện chủ U Minh Điện, mặc dù nghe đồn như vậy nhưng lại thật giả khó phân. Nhưng Tần Nhu lại nhận định Tư Minh Dạ chính là điện chủ U Minh Điện, lúc trước cô chỉ biết Tư Minh Dạ là pha lẫn hắc đạo, hơn nữa nay nghe đồn như vậy, khẳng định là anh !

Trong lòng cô cũng kỳ vọng là anh, như vậy cô mới có hy vọng !

Đề nén suy nghĩ trong lòng, Tần Nhu nhìn Hứa Nhã Lệ dịu dàng cười nói, “Bác gái đối với con thật tốt !”

Hứa Nhã Lệ lột quýt đưa cho cô, vẻ mặt hiền lành, “Đứa ngốc, rất nhanh sẽ là người một nhà, bác gái không đối với con tốt thì tốt với ai ?”

Tần Lô vừa đến liền thấy một cảnh ấm áp này, ha ha cười nói, “Tiểu Nhu, về sau cần phải hiếu thuận bác gái con thật tốt.”

Tần Nhu nhỏ giọng nói, “Con đã biết !”

“Ha ha... Tiểu Nhu thẹn thùng !”

Tần Nhu đỏ mặt gất giọng, “Cha !”

Tần Lô ngồi xuống giường bệnh, thờ dãi, “Tiểu Nhu, mẹ con mất sớm, cha cũng bận chuyện công ty, lơ là con, thấy con hạnh phúc cha rất an tâm !”

Tần Lô biết Tư Minh Dạ là tổng tài tập đoàn Tuyệt Thế, trong giới kinh doanh lăn lộn lâu như vậy, tất nhiên biết năng lực Tư Minh Dạ, nên đối với con rể này rất vừa lòng. Ông cũng không biết chuyện lúc trước Tần Nhu đính hôn với Tư Minh Dạ, Tần Nhu cũng không có nói cho Tần Lô biết chuyện cô cùng người xã hội đen kia, càng không có nói cho ông biết cô bị thương cũng có liên quan tới Tư Minh Dạ. Bởi vì cô sợ cô là con gái rượu của Tần Lô ông sẽ sốt ruột, sẽ phản đối cô gả cho Tư Minh Dạ, sợ sẽ hỏng chuyện !

Hơn nữa kể từ đó, Tư Kiên Vũ cùng Hứa Nhã Lệ cũng đối cô lòng mang cảm kích nên càng thêm hết lòng giúp cô, có sao mà không làm !

Tần Lôi tuy rằng yêu thương đứa con gái này nhưng phần lớn tinh lực đều đặt trên công tác, đối với Tần Nhu thật sự biết rất ít.

Lúc trước Tần Nhu sở dĩ đính hôn cùng Tư Minh Dạ, chẳng qua là vì thấy cô gái có chủ ý với Tư Minh Dạ. Tần Nhu không cam lòng người của mình bị người ta mơ tưởng nên mới đưa ra đính hôn. Khi đó cô nghĩ đến Tư Minh Dạ chỉ là một tên côn đồ, dự đoán Tần Lôi khẳng định sẽ phản đối nên không có nói với ông, lên đính hôn cùng Tư Minh Dạ.

Tần Lôi đột nhiên nhíu mày hỏi, “Tư Minh Dạ vẫn không có tới gặp con ?” Tuy rằng Tư Minh Dạ có năng lực nhưng nếu một chút cũng không quan tâm con gái của ông thì thành như thế nào ?

Tần Nhu vội vàng hiểu chuyện, “Tư bề bận nhiều việc, chờ anh ấy việc xong rồi sẽ đến gặp con !”

Mất thấy Tần Lôi mày nhíu càng chặt, Hứa Nhã Lệ vội vàng phụ họa, “Đúng vậy ! Minh Dạ gần đây bề bận nhiều việc, giống như có một hợp đồng lớn, luôn làm suốt đêm, tôi cũng lo nó ăn không tiêu, nhưng nó nói qua hai ngày thì tốt rồi, chờ việc xong nó sẽ đến bệnh viện gặp Tiểu Nhu !” Trong lòng nghĩ, mặc kệ như thế nào, nhất định phải đem Tư Minh Dạ tới bệnh viện.

Tần Lôi tuy rằng có chút bất mãn như cũ nhưng không nói gì nữa, ông biết tập đoàn Tuyệt Thế cùng tập đoàn Vũ Văn hợp tác là một hạng mục lớn, bận là tất nhiên !

...

Tư Minh Dạ mắt nhìn thẳng ôm Hạ Duy Y đi vào thang máy chuyên dụng, cửa thang máy đóng lại, ngăn cách mọi ánh mắt cùng tiếng nghị luận bên ngoài.

“Đình...” Cửa thang máy mở, Lục Vân tiến lên muốn hướng Tư Minh Dạ báo cáo hành trình hôm nay, lại bị Bùi Diệc vẫy tay ngăn cản.

Lục Vân nhìn Tư Minh Dạ ôm một người phụ nữ đang ngủ, cũng hiểu được mình tạm thời không nên lên tiếng, nhưng Hạ Duy Y cũng đã tỉnh, vươn tay nhỏ bé xoa mắt, mơ hồ hỏi, “Dạ, đây là chỗ nào a ?”

“Công ty...”

“Nga...” Ở trong ngực Tư Minh Dạ cọ cọ, Hạ Duy Y tỉnh một chút, Tư Minh Dạ đem cô đặt xuống, ôm cô đi vào văn phòng, chỉ bỏ lại một chữ, “Sữa !”

Đem Hạ Duy Y an trí trên sofa, Tư Minh Dạ trực tiếp hướng bàn công tác, lại thấy mặt trên nhiều phong thư giống nhau, nhíu mày, từ bên trong lấy ra gì đó, vừa thấy, sắc mặt thoáng chốc trở nên âm trầm, toàn thân tất cả đều là hơi thở âm lãnh.

Hạ Duy Y cảm giác được thay đổi của anh, vội vàng chạy tới, “Dạ, anh làm sao vậy?”

Tư Minh Dạ đảo mắt nhìn về phía cô, trong mắt tất cả đều là lừa gạt, “Ba” một tiếng, toàn bộ ảnh chụp ném trước mặt Hạ Duy Y.

Hết chương 44

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Edit : Phương Thiên Vũ

Bùi Diệc lắc lắc chuẩn bị trở về văn phòng của mình, Lục Vân sau một lúc giật mình bừng tỉnh, vội vàng kêu anh hỏi, “Phó tổng tài, tổng tài anh ta, là có ý gì ?”

“Àn ?” Bùi Diệc nghĩ nghĩ, nhớ lại Tư Minh Dạ bỏ lại một chữ cuối cùng kia, nhin không được nở nụ cười, “Lão đại là bảo cậu pha sữa đem vào !” Đây là chị dâu nhỏ muốn uống, cậu cười cũng không phải vì vậy, mà là lão đại dưới sự quản thúc của chị dâu nhỏ, cư nhiên bỏ qua cả phê yêu nhất, thay đổi uống sữa ! Trước kia sao không phát hiện lão đại còn có tiềm chất bị vợ quản nghiêm đây !

Nhìn Bùi Diệc rời đi, Lục Vân ngăn người, sữa ? Thấy thế nào Tư Minh Dạ cũng không giống người uống sữa a ? Lắc đầu, hướng đến phòng trà, nghiêm túc hoàn thành việc cấp trên trực tiếp dặn dò nhưng lại phát hiện phòng trà không có sữa, lại vội vàng dặn người làm tạp vụ đi mua.

Trở lại vị trí của mình, nhìn cửa đóng chặt kia, nghĩ hay là một lát lúc đưa sữa vào nhân tiện báo cáo lịch trình là được.

Lục Vân là Lăng Vi An sau khi bị ném ra Tuyệt Thế, thư ký mới tuyển dụng, bộ dáng khoảng chừng 20 tuổi, không có nhiều kinh nghiệm công tác nhưng

có thể trở thành thư ký Tư Minh Dạ, năng lực tự nhiên không thể xem nhẹ.

...

Hạ Duy Y nhìn về phía chồng ảnh chụp kia, trên ảnh chụp hai người vô cùng thân thiết dán vào nhau. Vừa nhìn chính là đang hôn môi, đúng là một màn Vũ Văn Cận muốn hôn cô, pô ảnh bắt được vừa khéo.

Hạ Duy Y nhìn sắc mặt Tư Minh Dạ âm trầm, sau đó cúi đầu, mím môi không nói lời nào, trong lòng có một thanh âm đang không ngừng nói, nếu anh không tin tưởng cô, cô sẽ không thương anh nữa ! Tuy rằng nghĩ đến phải rời khỏi anh trong lòng cô rất khó chịu rất khó chịu nhưng cô vẫn quyết định nghe thanh âm từ trái tim.

Thấy cô cái gì cũng không nói, Tư Minh Dạ trong lòng lửa giận càng tăng lên, “Hạ Duy Y !”

Anh lại hung dữ với cô ! Hạ Duy Y ngẩng đầu nhìn anh, hốc mắt hồng hồng, nhìn qua rất đáng thương, Tư Minh Dạ trong lòng đau nhói, vừa muốn nói gì đã thấy cô quay đầu liền hướng chạy ra ngoài.

Chết tiệt ! Cô lại muốn chạy !

Hạ Duy Y còn chưa kịp kéo cửa ra liền bị Tư Minh Dạ bắt được, thuận thế đem cô đặt ở cánh cửa, trong mắt Tư Minh Dạ tỏa ra lửa giận hùng hục, trong ngực không ngừng đập phồng, có thể nhìn ra được, tức giận đến không nhẹ!

Hạ Duy Y rút lui cô, khịt khịt mũi, ủy khuất quá, “Anh buông ra, em không muốn gặp lại anh nữa !”

Tư Minh Dạ cắn chặt răng, kiềm lửa giận trong lòng, anh sợ mình một khi kiềm chế không được sẽ làm cô bị thương. Nhưng Hạ Duy Y cũng rất không sợ chết quá, “Anh tránh ra, em không thương anh, anh tránh ra !”

Tư Minh Dạ cương một chút, chậm rãi buông cô ra, trong mắt tất cả đều là đau lòng, cô sao có thể dễ dàng nói ra không thương anh ?

Hạ Duy Y nhìn anh bộ dáng thương tâm, trong lòng đau nhói, nước mắt lách cách rơi xuống, đưa tay ôm lấy anh, “Dạ, anh đừng như vậy, em không phải cố ý, xin lỗi...” Thấy Tư Minh Dạ không phản ứng, Hạ Duy Y khóc càng thêm thương tâm, “Ô ô...” Cuối cùng dứt khoát buông anh ra, ngồi xồm xuống mặt đất rút người lại, ô ô nức nở.

Tư Minh Dạ nhìn cô một cái, không chịu được đau lòng, vẫn là đưa tay đem cô ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ lưng cô nhưng không mở miệng dỗ cô.

Hạ Duy Y hoảng hốt cảm áo của anh, “Dạ, anh có phải không cần em không ?”

Tư Minh Dạ thật không biết nên khóc hay nên cười, không phải cô muốn rời khỏi anh sao ? Thấy anh không nói gì, Hạ Duy Y rầu rĩ buông tay ra, chậm rãi ngừng tiếng khóc.

Tư Minh Dạ nhìn về phía cô đã thấy cô sững sờ, ánh mắt giống như đũa nhỏ lạc đường mờ mịt bất lực, trong lòng căng thẳng, đau đớn từng chút từng chút lan ra, anh biết rõ cô thương anh, sao còn đi so đo lời nói nóng giận của cô ! Tự trách ôm chặt cô, dịu dàng nói, “Bé cưng, anh không phải không cần em, ngoan, đừng như vậy, anh sẽ đau lòng.”

“Ô ô... Dạ bắt nạt em...” Hạ Duy Y ôm anh lại bắt đầu khóc.

Tư Minh Dạ thở dài một hơi nhẹ nhõm, bộ dáng cô vừa rồi thật sự dọa đến anh, “Là anh không tốt.” Nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt cô, “Ng ngoan, đừng khóc.”

Hạ Duy Y cọ cọ bàn tay anh, ôm chặt thắt lưng của anh, đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong lòng anh. Tư Minh Dạ vỗ nhẹ lưng cô, lại bắt đầu hỏi tội, “Anh không phải đã nói không cho phép nghĩ rời khỏi anh sao ?”

Hạ Duy Y đuối lý rút cổ, sau đó lại hùng hồn nói, “Là anh trước không tin em !”

Tư Minh Dạ sững sờ một chút mới hiểu được hóa ra cô lại muốn chạy là vì nguyên nhân này. Ôm cô ngồi xuống trên sofa, bắt đầu nói, “Anh không phải không tin em.”

Hạ Duy Y nhìn anh một lúc lâu, móm miệng, lên án nói, “Vậy anh còn hung dữ với em, em đã nói không hung dữ với em, kết quả mỗi lần đều như vậy !”

Tư Minh Dạ bắt đầu nói, “Ai bảo em mỗi lần đều chọc tức anh ?”

“Em nào có ?”

“Không có sao ? Là ai nói không thương anh ?”

Được rồi ! Là cô ! Hạ Duy Y dừng cảm thừa nhận sai lầm, “Rất xin lỗi... Em lần sau sẽ không nói...”

Này không tệ lắm! Vừa lòng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, liếc mắt chồng ảnh chụp kia, trong mắt phát lạnh, nhìn về cô gái nhỏ trong lòng, nguy hiểm híp mắt, “Nói chuyện gì đã xảy ra ?”

Hạ Duy Y hơi sợ rụt cổ, thật cẩn thận nói, “Chính là lúc em đi gặp người phụ nữ xấu xa kia, không cẩn thận lạc đường...” Cô căn bản tìm đường không ra.

Tư Minh Dạ nhìn cô một cái, ý bảo cô tiếp tục, “Sau đó đúng lúc gặp người kia.” Chỉ chỉ chồng ảnh, đến bây giờ cô cũng chỉ biết Vũ Văn Cận là tên biến thái mà thôi, căn bản không biết cậu tên là gì.

Nhìn mặt Tư Minh Dạ không chút thay đổi, thành thật nói rõ, “Sau đó em ngồi xe cậu ta đến quán cà phê, lúc trở về lại gặp cậu ta, liền lên xe cậu ta nhưng tên biến thái đó lại bảo em làm bạn gái cậu ta, còn muốn hôn em...” Nhìn sắc mặt Tư Minh Dạ càng lúc càng khó coi, vội vàng nói, “Cậu ta không có hôn được, hơn nữa em đã đánh cậu ta !”

Tư Minh Dạ trong mắt xẹt qua một tia nguy hiểm, lại gặp cậu ta ? Anh cũng không biết là có thể trùng hợp như vậy, đi đến chỗ nào cũng có thể tình cờ gặp ! Còn có biến thái là chuyện gì xảy ra ? “Lại bảo em làm bạn gái cậu ta”, nói cách khác không chỉ có một lần ?

“Bé cưng, em lúc nào thì quen cậu ta ?” Theo lý thuyết, cô không có cơ hội quen lung tung người mới đúng.

Hạ Duy Y ngoan ngoãn nói, “Chính là lần trước lúc đến học viện Già Đế, đứng trong toilet, cậu ta cứ nhiên chạy vào toilet nữ, anh nói có phải biến thái không ? Còn có a ! Cứ nhiên thấy em liền bảo em làm bạn gái cậu ta, em cảm thấy cậu ta có thể là bệnh thần kinh rồi !” Về mặt của cô rất nghiêm túc, một chút cũng không giống như đang hại người, cô thật có hoài nghi như vậy !

Hết chương 45

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Edit : Phương Thiên Vũ

Tư Minh Dạ để cho cô ngồi trên sofa, đứng dậy cầm lấy chồng ảnh chụp kia rồi đi ra ngoài.

“Đưa cho Bùi Diệc, bảo cậu ta điều tra rõ cho tôi !” Chỉ để lại một câu lạnh như băng liền trở về văn phòng.

“Àm”

Tiếng đóng cửa truyền đến, Lạc Vân mới hồi phục tinh thần lại, nhìn ảnh chụp trên bàn làm việc, này không phải người phụ nữ lúc nãy tổng tài ôm sao ? Còn có... Cận ?!

Sững sốt một lát, vội vàng cầm ảnh chụp đi tìm Bùi Diệc, trong lòng nghĩ tìm một cơ hội nhất định phải cùng Vũ Văn Cận nói chuyện cho rõ, xằng bậy cũng phải có chừng mực, sao lại động tới người phụ nữ của tổng tài chứ ? Hiện tại tập đoàn Tuyệt Thế cùng tập đoàn Vũ Văn hợp tác với nhau, nếu vì cậu ta mà bị phá hỏng, xem cậu phải ăn nói thế nào với anh họ Lạc đây !

Bùi Diệc nhìn ảnh chụp cũng ngẩn người, sau đó trên mặt lộ ra vui sướng khi người gặp họa, chắc chắn... Tiểu tử này là gan không nhỏ, cứ nhiên ngay cả chị dâu nhỏ cũng có ý, xem ra Lạc chỉ sợ đã bị liên lụy. Lắc đầu, không thể trách làm anh em không giúp đỡ, anh cũng không dám đắc tội lão đại a !

Hắc hắc cười gian hai tiếng, sau đó cầm lấy điện thoại gọi cho An Thụy, việc này tự nhiên là phải giao cho An Thụy đi để ý.

Tư Minh Dạ ngồi bên người Hạ Duy Y không nói gì, nhìn cô một hồi lâu mới mở miệng, “Bé cưng biết sai rồi đúng không ?” Hạ Duy Y gật gật đầu, cô biết cô chọc anh thương tâm !

Tư Minh Dạ không nói gì nữa, trực tiếp đặt lên đôi môi mềm mại của cô, Hạ Duy Y cảm giác được tay anh chạy dọc trên người cô, hiểu được ý đồ của anh, ngoan ngoãn đưa tay cởi nút thắt quần áo của anh.

Đối với sự tự giác của cô, Tư Minh Dạ rất vừa lòng, cởi áo sơ mi trên người cô, cả nội y cũng cởi ra, tùy tay ném đi, một bên hôn da thịt trắng nõn của cô, một bên đưa tay cởi nút quần đùi của cô.

Hạ Duy Y cả người như nhũn ra tựa vào sofa, hai mắt sưng mù nhìn anh, khẽ thở gấp nói, “Dạ, lần sau đừng thương tâm được không ?” Cô sẽ rất đau lòng.

Tư Minh Dạ nhìn cô khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, đáy mắt u lam lưu động dịu dàng, đẩy thất lưng một cái, đổi lại một tiếng ngậm khê sung sướng, đong đưa thất lưng, thờ gấp nói, “Được, nhưng bé cưng không thể nghỉ rời khỏi anh !”

Hạ Duy Y ôm cổ anh, tựa hồ suy nghĩ một chút, mới hiểu được ý của anh, gật gật đầu.

“Không cho phép nói sau này không thương anh !”

“Àn... Sẽ không...”

“Không cho phép để người đàn ông khác dựa vào gần như vậy !”

Hạ Duy Y suy nghĩ càng ngày càng mê loạn, không phản ứng lại, thấy cô không phản ứng, Tư Minh Dạ dùng sức đẩy nhanh lưng, “Có nghe không ?”

“Ngô... Nghe được... Không cho phép để người đàn ông khác dựa vào gần như vậy...”

Nhìn cô bộ dáng ngây ngốc, Tư Minh Dạ dịu dàng ôm chặt cô, tuy rằng tin tưởng cô nhưng nhìn ảnh chụp như vậy, anh vẫn muốn giết người ! Trong mắt một mảnh âm lãnh, dám mơ tưởng người của anh, nên giáo huấn một chút !

...

Người phụ nữ gốc Doãn Hi An kia để lại dấu vết không ít, An Thụy rất nhanh liền tra được là cô. Bùi Diệc nhận được điện thoại của An Thụy cùng dấu vết anh truyền tới, liếc xem thường, lão đại chẳng qua là muốn biết ai làm mà thôi, chứng cứ loại này, lão đại mới không lạ.

Nhưng anh vẫn cầm lấy vài thứ này đi ra văn phòng, “Ba”, “Lục thư ký, mấy thứ này lão đại muốn gấp, cậu nhớ đưa cho anh ấy !” Nói xong xoay người liền đi. Lão đại nhìn đến chứng cứ này khẳng định cả người sẽ toát ra sát khí, anh không muốn tự mình lãnh hội đầu !

Lục Vân nghe nói Tư Minh Dạ muốn gì đó gấp, cũng không xem là cái gì, vội vàng đưa đi, trong lòng nghĩ, phó tổng tài sao chạy trốn nhanh như vậy ? Giống như bị quỷ đuổi, không yên lòng cư nhiên đã quên gõ cửa, trực tiếp mở cửa ra.

Tiếng thờ dốc ồ ồ hỗn loạn cùng tiếng khê rên sung sướng truyền vào trong tai. Tầm mắt đảo đến quần áo ném trên mặt đất, Lục Vân rốt cục ý thức được mình làm chuyện ngu xuẩn gì, xấu hổ đỏ mặt, sững sờ đứng ở nơi đó không nhúc nhích.

“Cút !”

Tiếng nổi giận truyền vào trong tai, Lục Vân phục hồi tinh thần lại, vội vàng lui về phía sau từng bước. “Àm” một tiếng đóng cửa lại, tim đập nhanh trong lồng ngực, vừa rồi tổng tài liếc mắt nhìn cậu một cái thật là khủng khiếp ! Cậu bây giờ cũng cảm thấy hai chân như nhũn ra.

Đi trở về vị trí của mình, đem đồ trong tay đặt đó, lại ngồi chốc lát, mới hồi phục lại nhịp tim, bắt đầu làm việc.

Tư Minh Dạ sắc mặt vô cùng khó coi, anh cư nhiên đã quên khóa cửa, cũng may Hạ Duy Y thân mình đều bị sô pha ngăn lại, bằng không anh có thể thật sự sẽ làm thật Lục Vân.

Thời gian một chút một chút đi qua, Lục Vân thỉnh thoảng lại nhìn văn phòng tổng tài một chút phản ứng cũng không có. Đã 2 giờ rưỡi, tổng tài 3 giờ có hội nghị, hơn nữa buổi tối còn có một yến hội, không thể hoãn lại, nhưng cậu không dám lại đi nhắc nhở, làm sao bây giờ ? Ai... Cậu sao bất hạnh gặp cấp trên khủng bố như vậy ? Còn là một cấp trên háo sắc. Lắc lắc đầu, kỳ thật loại chuyện này cũng không thể nói Tư Minh Dạ có cái gì không đúng, dù sao những kẻ có tiền có ai mà không có nhiều người tình. Trong văn phòng chút chuyện này cũng là bình thường nhưng Lục Vân lại rất không thích loại công và tư chẳng phân biệt được, người sinh hoạt cá nhân thối nát.

Lục Vân đột nhiên có chút hối hận, sớm biết như thế nên đồng ý đề nghị của Cận, đi tập đoàn Vũ Văn thì tốt rồi!

Lúc 3 giờ rưỡi, cửa phòng làm việc tổng tài rốt cục mở ra, Tư Minh Dạ đã thay đổi một bộ quần áo khác. Trên mặt lạnh như băng, một chút cũng nhìn không ra dấu vết hoan ái nếu không chú ý tới trên cổ anh có hai, ba dấu hồng hồng.

Lục Vân nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng ra rồi, nhớ tới Bùi Diệc đưa cậu gì đó, vội vàng cầm lấy đưa Tư Minh Dạ, “Tổng tài, phó tổng nói đây là thứ anh muốn gấp, mặt khác hội nghị mọi người đã đến đông đủ, đang chờ tổng tài !”

Tư Minh Dạ nghe ra trong khẩu khí Lục Vân có một chút bất mãn, lạnh lùng nhìn cậu một cái, cái gì cũng chưa nói, bắt đầu lật xem

Lục Vân bối vì một cái liếc mắt kia của anh, đáy lòng phát lạnh, không dám nhìn anh nữa. Lại cảm giác được hơi thở quanh người càng ngày càng âm lãnh, cậu thật khó khăn mới không để mình xoay người chạy trốn.

Tư Minh Dạ nhìn thứ trong tay, Doãn Hi An ? Tốt lắm ! Ngoại trừ về Doãn Hi An, còn có tài liệu của Vũ Văn Cận. Không thể không nói, An Thụy làm việc thật là làm người ta không thể phản đối.

Vũ Văn Cận ? Tư Minh Dạ hừ lạnh một tiếng, đi nhanh đến phòng họp. Chờ Tư Minh Dạ đi xa Lục Vân mới hít thở từng ngum từng ngum, cậu cư nhiên đã quên hô hấp, khó trách ngực đến mức phát đau. Lấy lại tinh thần vội vàng đi theo nhưng Tư Minh Dạ cước bộ dừng lại, xoay người nhìn về phía cậu, âm thanh lạnh lùng, “Cậu không cần đi, về vị trí của cậu, đừng cho bất luận kẻ nào tiến vào văn phòng, bao gồm cả cậu !”

Lục Vân nhin không được nhưu mày, tuy rằng trong lòng bất mãn nhưng vẫn là thành thật trở lại vị trí của mình, giữ cửa !

Hết chương 46

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Edit : Phương Thiên Vũ

Trên giường lớn trong phòng nghỉ, Hạ Duy Y bấu môi, rầu rĩ oán giận, “Hừ, người xấu ! Ăn xong lau miệng bỏ chạy !” Lăn hai vòng trên giường, ngồi dậy xoa thắt lưng có chút đau, lại vỗ vỗ chân có chút mềm, đứng dậy mở tủ quần áo Tư Minh Dạ ra.

“Vi sao không có quần áo của mình ?” Cảm áo sơ mi của Tư Minh Dạ, sau đó nghĩ lẫn mặc như vậy Tư Minh Dạ rất tức giận, bấu môi, bắt đầu đi đi ra phòng nghỉ tìm quần áo của cô.

Cũng may ngoại trừ áo sơ mi của cô nằm ở ngoài, những cái khác đều ở trên đệm. Vội vàng nhặt mặc lên, kỳ thật này vốn ngay cả một tí bụi cũng không có, cho dù rơi trên mặt đất cũng rất sạch.

Lắc lắc tay áo áo sơ mi, “Thật lớn nga !” Cô bộ dáng vốn nhỏ nhắn xinh xắn, áo sơ mi Tư Minh Dạ trên người cô, vừa rộng lại vừa lớn, cũng có thể làm thành váy.

Một vòng một vòng đem tay áo xoắn lên, lại đem vạt áo sơ mi cột lại, sau đó đánh giá mình một chút, “Đi ra ngoài như vậy, Dạ hẳn là sẽ không tức giận đi ?”

“Két”

Lục Vân nghe tiếng mở cửa, phản xạ ngẩng đầu liền thấy cửa mở một chút, từ bên trong vuren ra một cái đầu nhỏ, nhìn trái nhìn phải tựa như đang tìm cái gì.

Ngũ quan xinh xắn, hai má phần nộn, đôi mắt linh động giống như búp bê khiến người ta trêu mến, nhưng đáng tiếc...

Lục Vân lắc lắc đầu, nhìn qua cô gái bộ dáng ngây thơ như vậy cư nhiên là người tình của tổng tài, nhưng lại muốn quyến rũ Cận, thật sự là người không thể nhìn tướng mạo, bộ dáng cô nhìn qua cũng khoảng 18, 19 tuổi đi ?

Đang nghĩ đã thấy Hạ Duy Y đi tới trước mặt cậu, thanh âm ngọt ngào hỏi, “Cậu là ai ?”

Lục Vân nhưu mày, tuy rằng không vui nhưng cậu hiện tại là thư ký tổng tài, hơn nữa tổng tài giống như rất xem trọng người phụ nữ này, cậu cũng không muốn rõ ràng đắc tội cô, thân nhiên phun ra hai chữ, “Lục Vân !”

Hạ Duy Y nghiêng đầu đánh giá cậu, bên người cô lúc ẩn lúc hiện đều là soái ca, cho nên cô thấy Lục Vân bộ dáng cũng bình thường, nhưng cũng rất dễ nhìn. Hơn nữa tuy rằng cô cũng thích xinh đẹp nhưng không phải người trông mặt mà bắt hình dong “Cậu không thích tôi ?”

Lục Vân cả kinh, không nghĩ tới cảm giác cô nhạy bén như vậy, giương mắt nhìn lại đã thấy cô cũng giống như không để ý, Hạ Duy Y lại hết nhìn đông tới nhìn tây một lát, hỏi, “Cậu có biết Dạ ở đâu không ?”

Lục Vân có chút không rõ, mặc kệ là ai, biết người khác chán ghét mình trong lòng đều không thoải mái chứ ? Sao cô như một chút cũng không để ý ?

“Tổng tài đang họp !”

Hạ Duy Y kéo tóc nghĩ nghĩ, Dạ giống như nói qua anh phải đi họp nhưng cô khi đó mơ mơ màng màng không nhớ kỹ, có chút bất mãn móm miệng, cô hẳn là nên đem Tiểu Hùng đến !

Trực tiếp ngồi xuống đối diện Lục Vân, gác ở bàn, một bộ dáng mệt mỏi, yếu ớt hỏi, “Dạ còn bao lâu mới trở về ?”

“Ách... Hẳn là nhanh !”

“Nga...”

Một lát sau, Lục Vân cuối cùng nhin không được hỏi, “Cô không tức giận sao ?”

Hạ Duy Y khó hiểu nhìn về phía cậu, trong mắt mờ mịt, “Tức giận ? Dạ không có chọc tôi tức giận a ?” Tuy rằng lúc này hai người có cãi nhau, nhưng hiện tại không phải đã tốt lắm sao ?

“Không phải... Tôi là nói, biết tôi chán ghét cô, cô không tức giận sao ?” Lục Vân trong lòng có chút tò mò.

Hạ Duy Y kỳ quái nhìn cậu, “Vì sao phải tức giận ? Tôi lại không biết anh, tôi cũng không thích anh a !”

Lục Vân có chút im lặng, cô có cần phải trực tiếp như vậy không a ? Cậu rất hoài nghi cô căn bản chính là đang trả thù cậu ! Nhưng nhìn đôi mắt trong suốt thấy đáy kia, trong lòng cậu hoài nghi lại dần biến mất, nhìn không được nhử mồi, người như vậy làm sao có thể làm người tình của người khác ?

Vốn việc này cậu nhắm mắt lại không nhìn tới là tốt rồi nhưng người phụ nữ này cố tình có liên quan đến Cận. Tuy rằng mới tiến vào Tuyệt Thế không lâu nhưng cậu cũng biết Tư Minh Dạ tuyệt đối là người không thể chọc. Cậu chỉ sợ nếu Cận dây dưa với cô không rõ, cuối cùng sẽ rước họa vào thân, nhìn không được thử hỏi, “Cô cùng Vũ Văn Cận có quan hệ gì ?”

“Vũ Văn Cận là ai a ?” Hạ Duy Y nhử mồi, không rõ cậu sao hỏi vấn đề có chút kỳ quái.

“Cô không biết Vũ Văn Cận là ai ?” Lục Vân hoài nghi nhìn cô, vừa rồi ảnh chụp cậu xem qua, rõ ràng cô cùng Cận thân mật như vậy, bây giờ lại nói không biết Vũ Văn Cận là ai ?

Lục Vân vui đầu công tác, không thèm nhắc lại, cậu thiếu chút nữa cũng bị bề ngoài vô tội của cô lừa gạt. Hạ Duy Y cảm giác được người đàn ông này càng chán ghét cô, nhưng cô cũng không để trong lòng, chỉ có chút bất mãn Tư Minh Dạ lâu như vậy cũng chưa trở về.

Đột nhiên, điện thoại trên bàn vang lên, Hạ Duy Y bất mãn xoa lỗ tai, bởi vì điện thoại ngay bên cạnh lỗ tai cô.

Lục Vân cũng không có liếc nhìn cô một cái, trực tiếp cầm điện thoại, có chút nghi hoặc hỏi, “Mẹ tổng tài ?”

Lục Vân câu hỏi mới ra khỏi miệng, thang máy liền “Đình —” một tiếng. Thanh âm “cóc cóc” của giày cao gót vô cùng vang dội, Lục Vân vội vàng đứng dậy, “Lão phu nhân...”

Hứa Nhã Lệ không vui nhìn cậu, “Tôi rất già sao ?”

“Không...” Lục Vân lời còn chưa ra khỏi miệng, Hạ Duy Y liền xoay người nhìn Hứa Nhã Lệ nói, “Bà vốn chính là một bà lão !”

Thấy Hạ Duy Y, gương mặt Hứa Nhã Lệ nháy mắt vắn vẹo, “Con hồ ly tinh này !” Thù mới hận cũ cùng một chỗ, Hứa Nhã Lệ xông lên muốn vron tay cho cô một bạt tai.

Chỉ là tay vừa mới giơ lên, Hạ Duy Y chen chân vào nhẹ nhàng đảo qua, “Ầm” một tiếng, thanh âm một vật nặng ngã xuống đất, vô cùng rõ ràng.

Hứa Nhã Lệ hơn nửa ngày mới chống đỡ ngồi dậy, ngồi dưới đất khóc lớn, “Tôi không muốn sống nữa... Con hồ ly tinh này câu dẫn con tôi không nói, cư nhiên còn dám ra tay đánh ta...” Đưa tay giữ chặt ống quần Lục Vân khóc kể nói, “Cậu hãy phân xử đi, con hồ ly tinh này câu dẫn con tôi không nói, còn làm bị thương con dâu tương lai của tôi. Bây giờ Tiểu Nhu còn ở trong bệnh viện, con hồ ly tinh này cư nhiên quần lý con tôi không cho phép nó đi bệnh viện gặp Tiểu Nhu... Tôi rốt cuộc là tạo nghiệt gì a...”

Lục Vân trách cứ nhìn thoáng qua Hạ Duy Y, đưa tay giúp đỡ Hứa Nhã đứng lên. Tuy người phụ nữ này lúc này gương nanh múa vuốt khiến người ta không vui nhưng chuyện này bà ta quả thật là người bị hại ! Nhìn về phía Hạ Duy Y, không vui nói, “Cô gái này, cô không biết là cô hơi quá đáng sao ?”

Hứa Nhã Lệ âm thầm khiêu khích nhìn Hạ Duy Y liếc mắt một cái, hừ ! Cho là chỉ có cô biết chiêu này sao ? Nhưng bản tính của bà tính nhảm rồi, Hạ Duy Y vốn không cần, không nói bây giờ chỉ có một mình Lục Vân, cho dù một đám người chạy tới chỉ trích cô, nếu cô khó chịu cũng có thể đánh ngã toàn bộ người !

Hạ Duy Y nhìn Lục Vân liếc mắt một cái, cô quả nhiên vẫn không thích người này, thân nhiên đem ánh mắt chuyển hướng một bên, vốn không muốn để ý đến cậu ta.

Lục Vân có chút tức giận, “Cô không biết là cô nên xin lỗi sao ?”

Bị người chất vấn như vậy, Hạ Duy Y cũng nổi giận, mặt nghiêm lạnh lùng nhìn về phía Lục Vân, “Anh là con của bà ta sao ? Hay anh là người của bà ta ?”

“Cô nói bây bà gì đó ?” Lục Vân giận dữ nhìn cô, không nghĩ tới cô không phân rõ phải trái như vậy.

Hạ Duy Y coi thường lừa gạt của cậu, thân nhiên nói, “Không phải sao ? Vậy đừng xen vào việc của người khác !”

“Xây ra chuyện gì ?” Thanh âm âm lãnh truyền đến, làm người ta ảo giác bên người có một cơn gió lạnh thổi qua.

Chương 48

Edit : Phương Thiên Vũ

Hứa Nhã Lệ nhìn không được run một chút, rõ ràng là con trai của bà, bà lại nhìn không được sợ hãi, nếu không phải có việc, bà thật sự không muốn đến tìm anh.

Hạ Duy Y trong mắt vui vẻ, xoay người liền nhào vào trong lòng Tư Minh Dạ, trên người anh cọ cọ, ủy khuất cáo trạng, “Dạ, người phụ nữ xấu xa kia bắt nạt người ta !”

Tư Minh Dạ đưa tay ôm cô, tầm mắt lạnh như băng nhìn về phía Hứa Nhã Lệ, Hứa Nhã Lệ run lên, kiên trì nói, “Mặc kệ như thế nào, mày hôm nay nhất định phải đến bệnh viện gặp Tiểu Nhu !” Tần Lôi đã sinh lòng bất mãn, nếu anh vẫn không xuất hiện ở bệnh viện, vậy hôn sự chỉ sợ có thể thất bại, đến lúc đó tập đoàn Kiên Vũ cũng chỉ có thể kết thúc theo thói.

Tư Minh Dạ nhẹ vuốt sợi tóc mềm mại của Hạ Duy Y, hai mắt lại âm lãnh nhìn Hứa Nhã Lệ, lạnh giọng hỏi, “Bà lại làm cái gì ?”

Lục Vân thật sự nhìn không được, có chút oán giận mở miệng nói, “Tổng tài, tôi có thể làm chứng, mẹ anh cũng không có bắt nạt cô gái này, là cô gái này có ý gạt chân bà.”

Bùi Diệc nhíu mày, cảnh cáo nhìn cậu một cái, “Lục Vân !” Nếu không phải biết cậu cùng nhà Vũ Văn có chút quan hệ, anh mới lười mở miệng.

Lục Vân ngậm miệng, nhưng trong mắt cũng là rõ ràng trách cứ, cậu không nghĩ tới Tư Minh Dạ cư nhiên là người đúng sai chẳng phân biệt như thế, vì một cô gái cư nhiên đối mẹ mình như vậy!

Hứa Nhã Lệ vẻ mặt đau lòng, lại gượng cười vui khuyên Lục Vân, “Cậu trai này, cậu là người tốt, không cần vì tôi mà đánh mất công việc của mình.”

Bùi Diệc nhíu mày, cười lạnh một tiếng, nhàn nhàn mở miệng, “Không ngờ lại trở nên thông minh !” Đáng tiếc, bà cho là một mình Lục Vân có thể làm khó dễ lão đại sao ?

Hạ Duy Y ôm Tư Minh Dạ trong lòng liền cao hứng, ở trên người anh cọ tới cọ lui, nghe Bùi Diệc nói, bĩu môi, “Mới không phải bà ta trở nên thông minh, bà ta là học theo tôi !”

“Phốc... Ha ha...” Không nói cậu cũng đã quên, tình huống như vậy quả thực với quán cà phê tình hình thật có chút giốn. Nhưng mà chị dâu nhỏ biết lợi dụng lực lượng quần chúng, Hứa Nhã Lệ này căn bản không có học toàn bộ, lời kéo một người có ích lợi gì ? Ngược lại nghĩ nghĩ, cho dù là lời kéo một đám người, với lão đại cũng sẽ không có tác dụng gì.

Lục Vân nhìn không được nhíu mày, cậu cũng không phải đứa ngốc, ngay cả Bùi Diệc cũng nhắm vào Hứa Nhã Lệ như thế, chắc có chuyện gì cậu không biết. Cậu không cho rằng Bùi Diệc đang nịnh nọt, tuy rằng cậu đối Tư Minh Dạ không biết nhưng Bùi Diệc, cậu có nghe cậu nói qua, cho nên cậu rất cục thông minh lựa chọn im lặng.

Tư Minh Dạ lạnh lùng giơ môi lên, “Muốn đám hỏi kỳ thật cũng rất đơn giản !”

Hứa Nhã Lệ cho là có hi vọng, trong lòng vui vẻ, vẻ mặt chờ đợi nhìn anh. Tư Minh Dạ châm chọc nói, “Bà làm gì hao phí nhiều sức lực đến thúc ép tôi như vậy ? Bà có thể cho cha tôi cưới Tần Nhu không phải là tốt lắm sao, tập đoàn Kiên Vũ cũng được cứu không phải sao ?”

“Khụ khụ...” Bùi Diệc không ngờ bị nước miếng của mình làm bị sặc, lão đại thật lợi hại !

Hứa Nhã Lệ biến sắc, há mồm liền mắng, “Mày đứa bất hiếu này, tao chịu nhiều đau khổ sinh ra mày, mày lại đối với tao như vậy ? Mặc kệ thế nào, mày hôm nay nhất định phải đến bệnh viện, bằng không tao khiến cho toàn bộ tập đoàn Tuyệt Thế mọi người đều biết tổng tài bọn họ là đứa con bất hiếu ngay cả cha mẹ cũng không nhận !”

Lục Vân nhìn bộ dáng bà giương nanh múa vuốt, vội vàng lui về phía sau từng bước, để tránh bị tai họa. Hạ Duy Y hừ một tiếng, nâng mặt Tư Minh Dạ lên, an ủi, “Dạ, anh yên tâm, không cần sợ bà ta, chỉ có ngu ngốc mới có thể tin lời người đàn bà chanh chua này nói !”

Lục Vân sắc mặt cứng đờ, này không phải nói rõ nói cậu là ngu ngốc sao ? Bùi Diệc nhìn cậu ta một cái, lại nhìn Hạ Duy Y trong mắt đều là giả hoạt, buồn cười lắc lắc đầu, chắc là vừa rồi Lục Vân đối lão đại bất mãn làm cho chị dâu nhỏ khó chịu, hiện tại đang báo thù đây mà !

Tư Minh Dạ trong mắt cũng không khỏi lộ ra mỉm cười, đem tay nhỏ bé của cô kéo đến bên môi hôn, dịu dàng hỏi, “Sao không có nghỉ ngơi cho tốt ?”

Hạ Duy Y úy khuất nhìn anh, “Người ta nhớ anh...”

Nhìn đôi môi cô bữu ra, Tư Minh Dạ ánh mắt tối sầm lại. Hạ Duy Y rụt cổ, sợ hãi nhìn anh trong mắt bùng lên ngọn lửa. Cô... cô nói sai cái gì sao ?

Tư Minh Dạ vươn ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi của cô, tầm mắt vẫn chưa dời, thần nhiên dần dò, “Bùi Diệc, tôi không muốn lại nhìn thấy tập đoàn Kiên Vũ nữa !” Anh khoan nhượng lâu như vậy, loại tình cảm sinh dục ân dưỡng cái gì cũng đã trả xong rồi, nếu hai người này trước sau không biết hối cải, vậy anh khiến cho bọn họ hoàn toàn hết hy vọng là được.

Nhìn Tư Minh Dạ ôm Hạ Duy Y phải đi, Hứa Nhã Lệ phục hồi tinh thần lại, vội vàng kêu lên, “Mày không thể làm như vậy, không thể đối tập đoàn Kiên Vũ như vậy !” Hứa Nhã Lệ sắc mặt tái nhợt, Kiên Vũ nếu biết vì bà mà tập đoàn Kiên Vũ mới gặp nạn, ông nhất định sẽ giết bà !

Bùi Diệc sớm gọi điện thoại kêu báo an, nhìn Hứa Nhã Lệ điên cuồng giãy dụa kêu la bị kéo đi. Lục Vân nhìn về phía Bùi Diệc, chất chất mở miệng “Phó tổng tài...”

Bùi Diệc vỗ vai cậu, về mặt từng trải thờ dài, “Lục Vân, cậu còn rất tuổi trẻ, rất nhiều người, rất nhiều chuyện bề ngoài nhìn qua cũng không phải như vậy.”

Lục Vân nhìn bóng dáng anh rời đi, thụ giáo gật đầu, sau đó nhớ tới tổng tài hiện tại khẳng định là muốn đi tham gia tiệc rượu, cậu là thư ký cũng phải đi, vội vàng đi theo.

Tư Minh Dạ cùng Hạ Duy Y một xe, Bùi Diệc cùng Lục Vân một xe, lần này đi nhiều người như vậy thật sự là cho Vũ Văn Lạc đủ mặt mũi. Yén hội buổi tối là vì chúc mừng tập đoàn Tuyệt Thể cùng tập đoàn Vũ Văn kết hợp mạnh mẽ, thuận tiện thảo luận kế hoạch kế tiếp.

Tư Minh Dạ vừa lên xe liền kéo Hạ Duy Y vào lòng, Hạ Duy Y còn chưa phản ứng lại nụ hôn của anh đã ùn ùn kéo tới. Hạ Duy Y thật không dễ dàng tìm được khe hở có thể nói chuyện, “Dạ, anh rất vui sao ?” Hai mắt sương mù nhìn Tư Minh Dạ, cố gắng tập trung tinh thần nghiêm túc quan sát, hoàn toàn không chú ý tới quần áo trên người mình đã bị lột sạch.

Tư Minh Dạ dịu dàng mút cánh môi của cô, ôn nhu nói, “Anh rất vui, bé cưng về sau phải nhớ luôn luôn nghĩ đến anh, biết không ?” Có người nhớ đến cảm giác thật sự rất hạnh phúc !

Không đợi cô mở miệng, Tư Minh Dạ ôm thắt lưng của cô, chuyển động thắt lưng một cái, Hạ Duy Y kinh hô một tiếng, phục hồi tinh thần lại, “Ngô... Đại sắc lang...” Cưng nhien thừa dịp cô không chú ý lại muốn ăn cô.

Bùi Diệc lười biếng tựa lưng vào ghế, miệng hát khê, một bộ dáng nhàn nhã, đột nhiên nhớ tới cái gì, lấy điện thoại ra, ấn một dãy số, vừa chuyển được liền nói, “Lão đại, muốn đi cửa hàng trang phục trước không ? Cần gọi điện thoại cho người trang điểm không ?” Cũng không thể để cho chị dâu nhỏ mặc áo sơ mi của lão đại đi tham gia tiệc rượu được, xem cậu khéo léo hiểu lòng người không !

Nhưng nghe từ điện thoại loáng thoáng truyền đến tiếng rên khê, Bùi Diệc không chờ báo táp tiến đến, dứt khoát quyết đoán cúp điện thoại, về mặt thê thảm. Cậu xong rồi, cư nhiên có lòng tốt làm chuyện xấu, lão đại cũng thật là, chút ít thời gian như vậy cũng không bỏ qua.

Hết chương 48

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Edit : Phương Thiên Vũ

Bệnh viện

Tần Nhu nằm trên giường nghỉ ngơi nhưng không có ngủ, trong lòng lo lắng. Hứa Nhã Lệ lâu như vậy cũng chưa có trở về, nói vậy Tư Minh Dạ vẫn là không chịu đến gặp cô.

Tiếp tục như vậy không được, cô không biết người đàn ông kia khi nào thì sẽ tìm đến, rõ ràng cô đối với hắn mà nói căn bản không quan trọng gì nhưng hắn không chịu buông tha cô. Hắn nói người phản bội hắn cần phải bị trừng phạt, nhưng cô không có phản bội hắn a ! Cô là bị oan ! Nhưng cô quả thật cùng người đàn ông khác đã xảy ra quan hệ, hắn bảo đó chính là phản bội, bắt luận là nguyên nhân gì!

Cô thật sự rất hối hận vì đã chọc phải hắn nhưng hiện tại nói cái gì cũng không cần nữa. Cho dù hiện tại xem ra hắn dường như đã quên cô nhưng cô biết sớm hay muộn hắn sẽ bắt cô trở về, càng thêm tàn nhẫn tra tấn cô, trừng phạt cô vì tội chạy trốn. Cho nên mặc kệ như thế nào, cô nhất định phải làm cho Tư Minh Dạ yêu thương cô, nếu không cô nhất định sẽ bị điên, người đàn ông kia quả thực chính là tên biến thái !

“Kết”

Một tiếng vang nhỏ, cửa phòng chậm rãi mở ra, Tần Nhu cả kinh, “Ai ?”

Một cô gái xinh đẹp hơi thở tràn ngập lạnh giá đi vào phòng bệnh, Tần Nhu thấy rõ tướng mạo người tới, suy tư một chút, trong đầu linh quang chợt lóe, “Là cô !”

Xe dừng lại ngoài biệt thự, Tư Minh Dạ đã giúp Hạ Duy Y mặc quần áo. Nhìn cô bộ dáng mệt mỏi, thương xót sờ trán cô, “Bé cưng, mệt lắm không ?”

Nhìn anh bộ dáng có chút tự trách, Hạ Duy Y lắc đầu, mí mắt muốn sụp xuống, mơ mơ màng màng, “Em ngủ một giấc thì được rồi...”

Đem sợi tóc trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhẹ nhàng vén ra hai bên, Tư Minh Dạ hôn lên trán cô, dịu dàng nói, “Ngủ đi, anh vào một chút sẽ ra liền, sau đó dẫn em về nhà được không ?”

“Àn...” Nhìn cô đã muốn ngủ, Tư Minh Dạ trong mắt lộ vẻ yêu chiều. Đặt cô nằm lên ghế xong, lại hôn môi cô một cái mới mở cửa xe.

Nhìn hai người xuống xe phía sau, Tư Minh Dạ lạnh giọng dặn dò, “Bùi Diệc, cậu ở lại !”

“Được !” Bùi Diệc trả lời được một tiếng rõ ràng, đây đúng là thời cơ tốt lấy công chuộc tội a ! Lúc này nghe được thanh âm ái muội như vậy, lúc này lại thấy chỉ có một mình Tư Minh Dạ đi ra, nói vậy chị dâu nhỏ là mệt lắm rồi.

Lục Vân đi theo Tư Minh Dạ vào biệt thự, mà Bùi Diệc lại đứng ngoài xe canh chừng. Cũng có người thấy cậu liền đi lên chào hỏi nhưng cậu cũng chỉ là đáp trả vài câu, sống chết không chịu rời đi chiếc xe kia nửa bước. Đùa sao, đã phạm sai lầm một lần rồi, nếu lại để chị dâu nhỏ bị lạc mất, thế cậu không chết cũng phải bị lột da !

Trong biệt thự người đến người đi, tất cả đều là nhân vật nổi tiếng. Thấy Tư Minh Dạ xuất hiện, tất cả hai mắt đều tỏa sáng, vội vàng về mặt lấy lòng đi qua chào hỏi, còn có không ít người cố ý dẫn theo con gái đến, chờ Tư Minh Dạ xuất hiện sẽ liền đến giới thiệu.

Bây giờ Tư Minh Dạ cùng Vũ Văn Lạc đều là nhân tài mới xuất hiện, người không lường được, bình thường gặp được một lần cũng khó khăn, nhất là Tư Minh Dạ lại rất ít lộ diện. Khó có được cơ hội như vậy, tự nhiên phải đem con gái trang điểm thật xinh đẹp đến, tùy tiện được kết thân cũng tốt a ! Tuy nói Vũ Văn Lạc đã kết hôn nhưng phu nhân Vũ Văn, nhị tiểu thư Kiều gia không phải mất tích sao ? Hơn nữa cho dù làm người tình mà có thể giúp đỡ công ty của mình, rất nhiều người cũng không ngại bán con gái, vì đây là nhà quyền thế !

Nhìn mình bị vây quanh một vòng người, hơi thở âm lãnh trên người Tư Minh Dạ càng thêm nồng đậm, cảm giác được anh không vui, trong một lúc đám người chúm chịt đồng thời im miệng. Vũ Văn Lạc thấy Tư Minh Dạ, vội vàng đi tới, “Tur tổng...” Vũ Văn Lạc đối Tư Minh Dạ cũng là bội phục, có chút cảm giác hối hận vì đã gặp nhau quá trễ.

Nhưng lại không nghĩ rằng, Tư Minh Dạ thấy cậu, câu đầu tiên nói chính là, “Tập đoàn Tuyệt Thế cùng tập đoàn Vũ Văn hợp tác hủy bỏ !”

Kiều Tịch Nhan trong khoảng thời gian này vẫn rất hiền lành, lúc này cũng ngoan ngoãn đứng ở góc không chớp mắt. Thấy Tư Minh Dạ, trong mắt là không chút nào che giấu kinh ngạc, nhưng sau đó lại đem tầm mắt đặt trên người Vũ Văn Lạc. Tuy rằng người đàn ông kia vừa thấy chính là rùng trong muôn người, nhưng hơi thở âm lãnh trên người anh thật sự làm người ta không thoải mái, vẫn là Lạc tốt hơn !

Vũ Văn Lạc sau một lúc lâu không có phục hồi tinh thần lại, biệt thự vốn ồn ào đột nhiên yên tĩnh, không ai dám nhiều lời. Vũ Văn Lạc thật lâu sau mới nhú mày, khó hiểu hỏi, “Vai sao ? Tur tổng hiện tại hủy bỏ, tồn thất của Tuyệt Thế so với tập đoàn Vũ Văn sẽ nhiều hơn !”

Lục Vân trong lòng “lộp bộp” một tiếng, trực giác là vì chuyện ảnh chụp kia, cậu không nghĩ tới Tư Minh Dạ sẽ trực tiếp hủy bỏ như vậy. Phải biết rằng tập đoàn Tuyệt Thế cùng tập đoàn Vũ Văn lần này hợp tác, Tuyệt Thế sao cũng sẽ kiếm được hơn trăm triệu, Tư Minh Dạ cư nhiên dứt khoát bỏ qua như vậy. Hơn nữa anh chủ động đưa ra lời hủy bỏ, không chỉ có hướng tập đoàn Vũ Văn bồi thường tiền hợp đồng, còn liên quan đến vấn đề danh dự Tuyệt Thế, thấy thế nào cũng là mất nhiều hơn được. Không nghĩ tới Tư Minh Dạ cư nhiên tùy hứng như vậy, tình nguyện hai bên cùng chịu thiệt cũng không muốn hợp tác cùng tập đoàn Vũ Văn, xem ra cô gái kia không đơn giản chỉ là người tình !

Tư Minh Dạ thân nhiên nói, “Tôi không thiếu tiền !” Dứt lời, giữa một bầu không khí yên tĩnh đi ra ngoài.

Vũ Văn Lạc mày nhú chặt lại, hơn trăm triệu cứ như vậy không còn ? Tư Minh Dạ bộ dáng giống như một chút cũng không đau lòng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì làm cho anh ta đột nhiên đưa ra quyết định như vậy ? Những người khác thờ ơ cũng không dám, ai cũng không nghĩ tới chuyện sẽ phát triển thành như vậy.

Lục Vân nhìn Tư Minh Dạ đi xa, vội vàng thấp giọng nói với Vũ Văn Lạc, “Anh Lạc, tổng tài chỉ sợ là đang gài Cạm bẫy vào người phụ nữ của anh ta !” Dứt lời, cước bộ vội vàng đuổi theo Tư Minh Dạ.

Vũ Văn Lạc nhú mày, Cạm ? Cạm gần đây không phải trở nên rất theo khuôn phép cũ sao ? Hơn nữa chỉ là một người phụ nữ, đáng giá Tư Minh Dạ bỏ qua hợp đồng hợp tác hơn trăm triệu sao ?

Nghĩ lại, nếu nói hơn trăm triệu có thể đổi Bối Nhi về, anh nhất định sẽ đổi, dù sao hơn trăm triệu kia với anh mà nói, tuy rằng không ít nhưng có thể kiếm

lại.

Nhưng vấn đề là hiện tại Cận tựa như không có cướp đi người phụ nữ của Tư Minh Dạ mà ? Cận nói nó chưa bắt đầu đã thất tình, nếu cô gái làm cho nó thất tình là người phụ nữ của Tư Minh Dạ, như vậy, e là Cận chỉ có ý muốn theo đuổi cô gái kia mà thôi, chỉ là như vậy, cũng đáng Tư Minh Dạ thua lỗ hơn trăm triệu, còn có danh dự Tuyệt Thế ? Bởi vì muốn cho Cận một cảnh cáo ? Anh sao không biết Tư Minh Dạ cư nhiên là người không lý trí như vậy ?

Hạ Duy Y ngủ choáng váng, đưa tay sờ sờ chung quanh, như thế nào cũng không sờ tới lồng ngực ấm áp, bất mãn nhũn mảy, hai mắt cố gắng mở ra một khe hở, mơ mơ màng màng mở cửa xe, đi ra bên ngoài.

Hết chương 49

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Edit : Phương Thiên Vũ

Bùi Diệc nghe thấy thanh âm mở cửa xe, quay đầu liền thấy Hạ Duy Y lắc lắc chui ra, một chân chạm vững mặt đất, chân khác lại bị vấp một chút, suýt ngã trên mặt đất thì được Bùi Diệc nhanh tay chụp lại, ổn định thân thể của cô, oán giận nói, “Chị dâu nhỏ, chị cẩn thận một chút, nếu chị ngã xuống tôi cũng sẽ bị xui xẻo theo !”

Hạ Duy Y đưa tay ôm lấy cậu sờ sờ, lại giống con chó nhỏ trên cổ cậu ngủ gật. Bùi Diệc lòng tơ cả người dựng thẳng, nói chuyện cũng không lưu loát, “Chị... Chị dâu nhỏ... Chị làm gì ?” Trong đầu anh hiện tại xuất hiện chính là ma cà rồng chuẩn bị hút máu.

Hai nữ sinh cách đó không xa nhìn một màn này nhưng lại có vẻ mặt khác nhau, trong đó một người mắt đã đầy tim hồng, “Oa... người kia hình như là phó tổng tài Tuyệt Thế nha ! Thật sự rất đẹp trai nga ! Anh ta ôm kia là bạn gái anh ta sao ? Bộ dạng thật đáng yêu !” Đáo mắt nhìn về phía người bên cạnh đã thấy sắc mặt cô có chút tái nhợt, lo lắng hỏi, “Mạc Mạc, cậu làm sao vậy ? Có phải không thoải mái không ? Sắc mặt hơi khó coi !”

Nữ sinh nói chuyện là Đồng Duyệt, là thiên kim tập đoàn Đồng thị. Tập đoàn Đồng thị nói nhỏ không nhỏ, nói lớn cũng không lớn nhưng tiệc rượu đêm nay cũng nằm trong nhóm được mời. Đồng Duyệt cảm thấy tiệc rượu như vậy rất nhàm chán cho nên mới kéo theo Mạc Mạc.

Đồng Duyệt tuy rằng cũng là đại tiểu thư người nhà có tiền nhưng không có thói quen đại tiểu thư, nên mới cùng Mạc Mạc trở thành bạn tốt.

Mạc Mạc không muốn làm cho cô lo lắng, cố gắng cười tươi, “Không có việc gì, chỉ là đầu đột nhiên có chút choáng váng. Đồng Duyệt, mình không muốn đi vào, mình muốn về nhà nghỉ ngơi !”

Đồng Duyệt hoài nghi nhìn cô một cái, gật đầu, “Tôi bảo lái xe đưa cậu về !”

“Không cần, tôi muốn đi tản bộ !”

Nhìn Mạc Mạc bộ dáng thất hồn lạc phách, Đồng Duyệt rất lo lắng, vừa định đuổi theo, “Duyệt nhi, sao trở như vậy mới đến ?”

Đồng Duyệt quay đầu nhìn lại, vội vàng xin lỗi, “Cha, cha biết con không thích tiệc rượu như vậy mà ! Con là nể mặt cha mới đến đó !”

Đồng Uyên bất đắc dĩ lắc đầu, ông bảo Đồng Duyệt tới tham gia tiệc rượu cũng không phải vì công ty mình mà thật tình là vì Đồng Duyệt. Ông rất thích Tư Minh Dạ nên mới muốn dẫn Đồng Duyệt đến, để cho cô trông thấy, xem cô có thể thích hay không. Nhưng đêm nay Tư Minh Dạ tâm trạng tựa như không tốt, ông vẫn là không cần đi nhận xui.

Quay đầu nhìn thoáng qua Tư Minh Dạ vẻ mặt âm trầm cách đó không xa, Đồng Uyên dẫn theo Đồng Duyệt chuẩn bị tránh ra. Đồng Duyệt theo tầm mắt của ông nhìn lại, đúng lúc thấy Tư Minh Dạ, “Đẹp trai quá !” Nhưng... Đồng Duyệt nhìn không được chà cánh tay, người nọ không phải rất lạnh sao ? Cô cảm thấy từng cơn gió lạnh a !

Hạ Duy Y sau một lúc ngủ gật, đột nhiên đẩy Bùi Diệc ra, oán giận nói, “Anh sao giả mạo Dạ ?”

Bùi Diệc nhìn không được run run khoe miệng, làm ơn ! Cậu khi nào thì giả mạo lão đại chứ ? Đáo mắt thấy Tư Minh Dạ sắc mặt âm trầm, Bùi Diệc trong lòng ai hô, xong đời ! Không chỉ có không có thể lập công chuộc tội, còn phạm vào tội trọng !

Tư Minh Dạ đem Hạ Duy Y mơ mơ màng màng kéo vào trong lòng, Hạ Duy Y như cũ trên người anh ngủ gật, sau đó ôm lấy anh cọ cọ, liền như vậy đã ngủ. Tư Minh Dạ nhìn cô khoe miệng cười ngọt ngào, trong lòng mềm nhũn, cũng không lại so đo cô ôm người đàn ông khác. Ôm cô ngồi vào trong

xe, nhìn Bùi Diệc, lạnh giọng nói, “Trong một tháng tới, chuyện công ty do mình cậu trông coi !” Không cùng Hạ Duy Y so đo không có nghĩa là không tìm Bùi Diệc gây phiền phức !

“Vâng !” Bùi Diệc vẻ mặt mệt mỏi, nhưng thật ra không có phản ứng khác, dù sao cũng là thói quen !

“Tổng tài...” Lục Vân lo lắng mình còn phải theo cùng không.

Bùi Diệc vỗ vai cậu, “Lão đại phải về nhà, cậu không cần đi theo !” Nói xong chui vào chiếc xe sau.

Dọc theo đường đi chỉ nghe Bùi Diệc than thở, cậu rất hoài nghi lão đại căn bản chính là muốn lười biếng, nếu không sao mỗi lần đều giao công việc của mình xuống cho cậu đây ?

“Đừng...”

Vốn thời tiết đang tốt lúc này cư nhiên bắt đầu có sấm. Bùi Diệc chà cánh tay, cậu không phải chỉ là oán giận một chút sao ? Chẳng lẽ còn cần thiên lôi đánh xuống ?

“Đừng...” Mưa to kéo theo tới, mưa từ cửa kính xe chảy xuống.

Vốn đang ngủ ngon trong lòng Tư Minh Dạ đột nhiên bừng tỉnh, trong mắt mang theo khủng hoảng gần như bản năng, thấy gương mặt tuyệt mỹ, cơ thể căng thẳng mới thả lỏng một ít nhưng như cũ nhìn không được có chút run run. Tư Minh Dạ nhú mày, đem cô ôm càng chặt, “Bé cưng... anh ở cùng em... Đừng sợ...”

Hạ Duy Y ôm chặt anh, gật đầu, “Em... em không sợ...” Ân, không sợ, Dạ sẽ bảo vệ cô !

“Đừng...” Lại một tiếng, Hạ Duy Y dùng sức chui vào trong lòng Tư Minh Dạ, trong lòng không ngừng an ủi chính mình, không cần sợ, đánh không đến trên người. Nhưng mặc dù biết rõ không có việc gì trong lòng vẫn nhìn không được khủng hoảng, cố lấy dũng khí ngẩng đầu nhìn Tư Minh Dạ, nước mắt lăn qua lăn lại, ủy khuất hỏi, “Dạ, em có phải rất vô dụng không ?”

Tư Minh Dạ cúi đầu hôn cô, dịu dàng dỗ, “Làm sao có thể ? Bé cưng rất lợi hại !”

“Nhưng... Nhưng mà...”

“Không có nhưng gì hết ! Người càng lợi hại thì cũng có điều gì đó sợ hãi, hiểu không ?”

Bị anh phân tán lực chú ý, Hạ Duy Y cũng không sợ nữa, nhìn anh tò mò hỏi, “Dạ sợ cái gì ?”

“Sợ em rời khỏi anh !”

Hạ Duy Y khước miệng giơ lên, cam đoan nói, “Em sẽ không rời khỏi Dạ, vĩnh viễn cũng không !”

“Bé cưng phải nhớ lời mình nói, lần sau lúc tức giận không cho phép nghĩ chạy, biết không ?”

Hạ Duy Y chu miệng, “Em lần sau không chạy, nhưng không cho phép anh chọc em tức giận !”

“Được...”

Vẫn nói chuyện, Hạ Duy Y dần dần đã quên tiếng sấm ngoài xe, Tư Minh Dạ trong lòng nhẹ nhàng thở ra, nhìn cô, đáy mắt u lam lưu động tất cả đều là ôn nhu.

Mạc Mạc đi như người mất hồn, trên mặt không rõ là mưa hay nước mắt, cô sao lại tin lời anh nói chứ ? Cô sao có thể tin anh thật sự đối xử khác với cô ? Khước miệng gọi lên một chút cười khổ, biết rõ anh vốn chính là một play boy, biết rõ không nên động tâm...

“Nếu em thật sự giả không được, tôi không ngại em trở thành một trong những người phụ nữ của tôi.”

“Này cô gái, em sẽ trả giá thật nhiều vì hành vi của mình !”

Lần đầu tiên khi gặp mặt, theo như lời anh nói, lại nói, trở thành một trong những người phụ nữ của anh ? Cô sao có thể kỳ vọng trở thành người duy nhất của anh ? Vì hành vi của cô mà trả giá thật nhiều ? Cho nên tới nay, anh chỉ là đang đùa cô, trả thù cô một cái tát lúc trước sao ?

Một con chóng mặt kéo tới, trước mắt Mạc Mạc tối sầm, ngã xuống đường.

“Két...” Đột nhiên thắng gấp, Bùi Diệc vốn đang nhắm mắt nghỉ ngơi đột nhiên mở mắt ra, nhú mày hỏi, “Làm sao vậy ?”

“Phó tổng tài, trên đường hình như có một người bị ngã !”

Bùi Diệc nhíu mày, nghiêng đầu nhìn, xuyên qua kính chắn gió nhìn về phía trước, loáng thoáng thấy rõ khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú kia. Trong lòng căng thẳng, mở cửa xe liền xông ra ngoài, ôm người cả người lạnh như băng, Bùi Diệc chỉ cảm thấy trái tim thắt chặt, cô ngốc này sao có thể té xiu ở đây ? “Mạc Mạc...”

Hết chương 50

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Edit : Phương Thiên Vũ

Nhìn cô sắc mặt tái nhợt, Bùi Diệc đột nhiên cảm thấy khủng hoảng, vội vàng ôm cô đem lên xe, nhìn lái xe sửng sò, nổi giận quát, “Lái xe, đi bệnh viện nhanh lên !”

Lái xe run lên, vội vàng lái xe, trong lòng vẫn còn kinh hoàng, trời ạ ! Vốn nghĩ tổng tài khủng bố nhất, hóa ra phó tổng tài cũng khủng bố như vậy. Ông vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy phó tổng tài thế này. Lén nhìn ra sau từ kính cô gái trong lòng anh, trong lòng nói thầm, phó tổng tài khản trương như vậy, cô gái kia sẽ không là con gái riêng của anh chứ ? [Vũ : ông lái xe bị bệnh à >”

Không thể không bội phục sức tưởng tượng của lái xe này, Bùi Diệc phong lưu thế nào đi nữa cũng không thể có con gái lớn như vậy.

Bệnh viện Lam thị

Bùi Diệc lôi kéo Lam Tư, một chút cũng không chú ý tới sắc mặt Lam Tư càng ngày càng lạnh, không ngừng hỏi, “Lam Tư, thế nào ? Vì sao còn chưa tỉnh a ? Y thuật của cậu có phải bị giảm rồi không ?”

Lam Tư không thể nhìn được nữa, bỏ móng vuốt trên cánh tay ra, “Bùi Diệc !”

Bùi Diệc phục hồi tinh thần lại, ha ha cười gượng, “Cái kia... Tôi chỉ là rất sốt ruột... Không phải có ý...” Anh sao có thể hoài nghi y thuật của Lam Tư chứ ? Biết rõ đây là chuyện Lam Tư không thể chịu được nhất, anh cư nhiên phạm vào cấm kỵ !

Lam Tư hừ lạnh một tiếng, lại mặc kệ anh. Cậu bẻ bộn nhiều việc, cư nhiên vì một chuyện nhỏ mắc mưa này khiến cho viện trưởng cậu phải đích thân ra tay sao ? Anh ta nghĩ đến anh ta là lão đại sao ? Nếu là lão đại nói, cậu tự nhiên không có câu oán hận gì.

Bùi Diệc hậm hực sờ mũi, nói thầm, “Đại khối băng !”

“Ấn... nước...” Tiếng rên suy yếu từ miệng người trên giường truyền ra.

Bùi Diệc vội vàng nhìn về người trên giường, thấy cô tỉnh lại trong lòng nhẹ nhàng thở ra. Rót ly nước rồi ngồi xuống bên mép giường, ôm lấy Mạc Mạc, để cô tựa vào trong lòng anh rồi cho cô uống nước.

Uống xong ly nước Mạc Mạc mới cảm thấy cổ họng dễ chịu một chút, ý thức cũng thanh tỉnh hơn. Bùi Diệc đưa tay sờ trán của cô, đã bớt nóng, nghĩ đến lúc này Mạc Mạc té xiu ở trên đường, nếu không phải anh đứng lúc gặp, nói không chừng có thể sẽ mất mạng. Sắc mặt trầm xuống, lạnh giọng hỏi, “Em sao lại té xiu trên đường ?”

Nghe thấy thanh âm của anh, Mạc Mạc thân thể cứng đờ, trong đầu lại hiện ra hình ảnh anh thân mật ôm cô gái khác, cô gái kia xinh đẹp hơn so với cô, còn có vẻ mặt anh bắt mắt dĩ nhưng không có chút không kiên nhẫn, trong lòng đau đớn từng đợt.

Bùi Diệc thấy cô không nói lời nào, lại lo lắng hỏi, “Làm sao vậy ? Còn chỗ nào không thoải mái ?” Đem đặt cô nằm lại trên giường, đứng dậy muốn đi tìm Lam Tư nhưng lại bị Mạc Mạc giữ chặt.

Bùi Diệc quay đầu nhìn về phía cô, Mạc Mạc lại cúi mắt không nhìn anh, chỉ nhẹ giọng nói, “Bùi Diệc... Chúng ta chia tay đi !”

Bùi Diệc sững sốt một chút, “Em nói cái gì ?”

Mạc Mạc rút cục ngẩng đầu nhìn hướng anh, trong mắt lại lộ vẻ lạnh lùng, “Em nói, chúng ta chia tay !” Cô không thể làm bộ không biết, ngây ngốc hưởng thụ tình yêu cô tự cho là đúng, cô không làm được !

Bùi Diệc gương mặt cũng lạnh xuống, “Vì sao ?” Anh tốn nhiều tâm tư như vậy mới làm cho cô chấp nhận anh, nhưng bây giờ cô lại dễ dàng nói ra lời chia tay, chẳng lẽ cho tới nay đều là tự mình anh đa tình sao ?

“Vì sao ?” Mạc Mạc ngây ngốc lặp lại, sau đó một lát sau mới thản nhiên nói, “Chúng ta không phải người trong cùng thế giới !”

Bùi Diệc nôn nóng quát, “Này coi là lý do gì chứ ?” Lúc trước cô không chịu chấp nhận anh là lý do này, hiện tại cư nhiên lại lấy nó ra, “Anh ở trong lòng em không quan trọng như vậy, muốn một cước đá văng liền đá văng sao ?”

Mạc Mạc cũng nổi giận, rõ ràng là anh cùng cô gái khác ôm ấp, anh cư nhiên đem trách nhiệm đổ lên người cô ? “Bùi Diệc, anh có thể cùng cô gái khác chơi trò ái muội, em vì sao không thể một cước đá văng anh ?”

Bùi Diệc nhìn không được cười lạnh, “Tôi cùng cô gái khác chơi trò ái muội ? Mạc Mạc, em muốn đá văng tôi cũng không cần tìm lý do như vậy. Tôi không phải người da mặt dày như vậy, sẽ không chết bám lấy em không buông. Em đã muốn chia tay, vậy chia tay đi !” Bùi Diệc thật sự rất đau lòng, anh trước kia phóng đảng nhưng từ khi cùng cô một chỗ, anh cùng những cô gái khác đã sớm cắt đứt sạch sẽ. Anh chưa từng vì cô gái nào làm nhiều như vậy, vì để cho cô chấp nhận anh, anh bỏ cả sĩ diện, mặt dày mày dạn quần lấy cô, ngấm giúp cô giải quyết phiền toái cũng không dám để cho cô biết, bởi vì cô có kiêu ngạo của mình, nhưng anh trả giá nhiều như vậy, kết quả là, người ta cần bản không cần.

“Àm”

Cửa phòng bị đóng lại thật mạnh, Mạc Mạc sững sờ nằm trên giường, tùy ý nước mắt chảy xuống. Cô cho rằng cô không có anh cũng không sao, nhưng hiện tại lại đau lòng không thể hô hấp, cảm giác giống như sắp chết vậy. Hóa ra trong lúc vô tình anh đã trở nên quan trọng như vậy.

Bùi Diệc nhìn Lam Tư đứng ngoài cửa mặt không chút thay đổi, giật giật khóe miệng, “Cậu nghe được ?”

Lam Tư thản nhiên gật đầu, không có phản ứng gì nhiều, Bùi Diệc ôm vai cậu, “Anh em, tôi biết tôi làm cậu mất mặt nhưng là tôi thất tình nha, cậu có thể an ủi tôi vài câu được không ?”

Lam Tư lạnh lùng liếc mắt nhìn anh, thản nhiên nói, “Cậu một tháng thất tình hơn mười lần !” Nhưng đều là anh bỏ mặc người ta, lại hô to thất tình !

Bùi Diệc run run khóe miệng, cho nên đây là báo ứng ! Thờ dài, “Quên đi, lão đại lại đem công ty ném cho tôi, tôi bề bộn nhiều việc, về công ty trước đây !” Đi được vài bước, vẫn nhìn không được nói, “Giúp tôi chăm sóc cô ta một chút !”

...

Hạ Duy Y ôm Tiểu Hùng rúc trên sofa, vừa xem tivi vừa cắn hạt dưa. Cô thật ra không phải cả ngày dính lấy Tư Minh Dạ ở cùng một chỗ, mà chờ anh đem mọi chuyện xử lý xong mới lại dính anh.

Nhìn Nam Cung Liệt vẻ mặt lo lắng, không khỏi hỏi, “Nam Cung Liệt, anh làm sao vậy ? Hai ngày nay cũng không nhìn thấy anh nha !” Trong ấn tượng của Hạ Duy Y, trong tư đại đường chủ, thường xuyên xuất hiện ở biệt thự nhất chính là Nam Cung Liệt cùng Bùi Diệc. Bùi Diệc một tháng này chỉ sợ không có thời gian về biệt thự, nhưng Nam Cung Liệt hai ngày nay cư nhiên cũng không nhìn thấy.

“Nga ! Tôi hai ngày này có việc !” Lão đại dặn anh không để yên cho Doãn Hi An nên anh hai ngày này đều tra tấn Doãn Hi An, không nghĩ tới người phụ nữ kia mạng rất lớn, lại có thể kiên trì hai ngày.

Hạ Duy Y lại đem tầm mắt từ tivi kéo trở về, tò mò hỏi, “Bộ đáng anh có vẻ rất lo lắng, có phải đột nhiên phát hiện được bệnh nan y không ?”

Nam Cung Liệt nhìn tivi, trên màn hình là một người đàn ông đang thất hồn lạc phách đi ra từ bệnh viện, chỉ vì đột nhiên phát hiện mình bị bệnh AIDS. Nhìn không được run khóe miệng, “Chị dâu nhỏ, chị thật sự không nên xem tivi nhiều !”

Hạ Duy Y bắt mắt chu miệng, “Nhưng Dạ nói anh ấy bận việc trong hai tiếng !” Cho nên cô mới có thể xem tivi thôi ! “Anh nói nhanh lên !” Hai mắt sáng nhìn anh.

Nam Cung Liệt da đầu run lên, anh sao cảm thấy chị dâu nhỏ ước gì anh cũng bị AIDS thế ? Nếu có thì cũng là Diệc a, cậu ấy rất phong lưu ! Nghĩ đến Bùi Diệc, Nam Cung Liệt lại nhìn không được nhủ mày, thờ dài nói, “Tôi không có bị bệnh nan y gì, là Diệc thất tình !” Nổi danh play boy nay bộ đáng này thật đúng là làm cho người ta lo lắng !

“Bùi Diệc thất tình ? Ngô... Tôi muốn ăn thịt !”

Ách ? Nam Cung Liệt nhất thời phản ứng không kịp, Diệc thất tình cùng ăn thịt có quan hệ gì ? Chờ anh lấy lại tinh thần đã thấy Hạ Duy Y chạy đến phòng bếp cầm một cái chân gà thật to bắt đầu cắn.

Lại run khóe miệng, Nam Cung Liệt thật không biết nói gì, “Chị dâu nhỏ...” Cô không thể có một chút đồng tình sao ?

Hết chương 51

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Edit : Phuong Thiên Vũ

“Dạ !” Hạ Duy Y vừa thấy Tư Minh Dạ xuống lầu liền bị kích động chạy đến.

“Bé cưng...” Tư Minh Dạ bất đắc dĩ nhìn dầu tay đầy dầu mỡ trên áo sơ mi màu đen, trong mắt rõ ràng mang theo yêu chiều, tuyệt không để ý quần áo đất tiền của anh đã bị dơ.

“Ha ha...” Hạ Duy Y vô tội cười, trong mắt lại mang theo giảo hoạt.

Tư Minh Dạ lắc đầu, khóe miệng hơi gợn lên, ôm cô ngồi xuống trên sofa. Hạ Duy Y một tay ôm thắt lưng của anh, một tay cầm chân gà, không cần thận nhìn đến hình ảnh ở tivi, biến sắc, nhanh tay lấy điều khiển tắt đi.

Tư Minh Dạ nhũn mày, nhìn bộ dáng hơi sợ của Hạ Duy Y trong lòng anh, trong lòng cảm thấy buồn cười, trên mặt lại là bộ dáng tức giận, “Biết sai rồi ?”

Hạ Duy Y gật đầu, lại gật đầu.

“Àn, biết sai là tốt rồi !”

A ? Cô giống như bị lừa, Dạ căn bản là không có tức giận mà ! Tư Minh Dạ trong mắt nhìn không được lộ ra ý cười, kỳ thật tivi cũng không có cái gì, chỉ là một đôi nam nữ ôm hôn trên giường, kế tiếp chỉ sợ là trực tiếp nhảy sang buổi sáng ngày hôm sau. Nhưng sau chuyện CD kia, Hạ Duy Y vừa nhìn thấy cảnh ái muội này liền lập tức tắt tivi, sợ người nào đó lại tức giận trừng phạt cô.

“Dạ, anh gạt em !” Hừ một tiếng, hung hăng cắn một miếng chân gà, giống như đang cắn thịt Tư Minh Dạ vậy.

Tư Minh Dạ nhũn mày, đưa tay tới bên miệng cô, buồn cười hỏi, “Muốn cắn một cái không ?”

“Ngu ngốc, sẽ đau !”

“Phốc...” Nam Cung Liệt nhịn không được bật cười, chị dâu nhỏ lại còn nói lão đại là ngu ngốc !

Tư Minh Dạ thật ra lại không để ý, trêu mếu vuốt mái tóc mềm mại của cô, nhìn về phía Nam Cung Liệt, “Bảo Bùi Diệc về biệt thự !”

Nam Cung Liệt sững sốt một chút, phục hồi tinh thần lại vội vàng lấy di động ra. Ánh mắt lộ ra mỉm cười, lão đại nhất định là nghe được lời cậu nói, tuy rằng lão đại luôn lạnh như băng nhưng kỳ thật vẫn quan tâm người khác.

...

“Lão đại...” Bùi Diệc yếu ớt chào hỏi, buông mình trên sofa, ngây ngốc thất thần.

Hạ Duy Y nói thầm, “Lại mơ mộng !” Lại đánh giá Bùi Diệc một lượt, ghét bỏ nói, “Cái dạng này quá xấu !”

Bùi Diệc hiện tại vẻ mặt tiêu tụy như vậy... Kỳ thật cũng không tính xấu !

Kết quả, Bùi Diệc bởi vì thất tình, Tư Minh Dạ cho cậu hoãn thi hành hình phạt, người vốn rảnh rỗi lại bắt đầu bận rộn, Hạ Duy Y bắt mặn chu miệng. Nhưng nhìn Bùi Diệc bộ dáng không yên lòng cũng không nói cái gì, chỉ vây quanh Tư Minh Dạ xoay tới xoay lui.

Tư Minh Dạ đối với cô dường như vĩnh viễn sẽ không bức mình, một bên công tác, một bên chú ý cô, khóe môi nhếch lên mỉm cười thần nhiên.

Hạ Duy Y ôm Tiểu Hùng trên sofa cách đó không xa, ánh mắt không chớp nhìn Tư Minh Dạ, ngây ngốc nở nụ cười trong chớp lát. Đột nhiên nhớ tới cái gì, hai mắt sáng ngời, sau đó đem Tiểu Hùng đặt trên sofa, chạy tới phía sau ôm lấy cổ anh.

Tư Minh Dạ ngừng động tác tay, đem cô kéo vào trong lòng, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, dịu dàng hỏi, “Làm sao vậy ?”

“Dạ, em giúp anh !” Như vậy anh sẽ không cần bận rộn như vậy !

Tư Minh Dạ nhũn mày nhưng không có nghi ngờ năng lực của cô, khẽ cười nói, “Được.”

“Àn, vậy anh dạy em !”

Tư Minh Dạ trực tiếp kéo qua một phần biểu bảng báo cáo, dạy cô thấy thế nào nhưng...

“Này đơn giản thôi ! Em làm được !”

Tư Minh Dạ nhũn mày, tùy ý cô thu xếp. Một tay ôm cô, một tay di chuyển chuột, nhìn phức tạp trên máy tính.

Hạ Duy Y đột nhiên nhìn lại đây, hai mắt sáng, rõ ràng đối với cái này càng có hứng thú, “Dạ, nơi này... Nơi này...” Ngón tay trắng nõn vừa vịn chỉ ở chỗ tầm mắt Tư Minh Dạ lướt đến.

Tư Minh Dạ cười hôn cô, không chút keo kiệt khen, “Bé cưng thật thông minh !” Hạ Duy Y đối với khách lễ của anh rất thích, ôm lấy cổ anh, cao hứng trên mặt anh hôn một cái.

Này một phần là bức vẽ kết cấu tổng bộ U Minh Điện, hai ngày trước cư nhiên có người xông vào tổng bộ U Minh Điện. Tuy rằng người nọ đã bị xử lý nhưng An Thụy cũng ý thức được hệ thống phòng vệ của tổng bộ khẳng định có sơ hở. Nhưng sau khi cậu nhìn kỹ qua lại không tìm ra, cho nên mới truyền cho Tư Minh Dạ.

...

“Két”

Cửa phòng mở ra, Mạc Mạc ngẩng đầu nhìn lại, thấy Lam Tư, trong lòng xẹt qua một tia thất vọng. Trong lòng không khỏi cười khổ, cô còn chờ đợi cái gì ? Hai ngày nay Bùi Diệc không có đến gặp cô nữa, giữa bọn họ dường như thật sự hoàn toàn cắt đứt. Rõ ràng là cô đưa ra lời chia tay nhưng cô một chút cũng không bỏ xuống được, trong đầu luôn nhin không được mà nghĩ anh có thể đang nhớ cô hay không ? Hay đang ôm vuốt ve một cô gái khác ? Điểm này chút cũng không giống cô !

Lam Tư trên mặt biểu tình vẫn lạnh lùng, nhìn không ra điều gì nhưng Mạc Mạc cảm giác anh dường như không thích cô. Cảm giác của cô là đúng, Lam Tư thật sự không thể nào thích cô, vài người bọn họ đều là người vô cùng tự bệnh vực mình.

Anh nhìn ra được Bùi Diệc lần này rất nghiêm túc, hai ngày nay Bùi Diệc luôn xem mình như máy làm việc, luôn làm việc, không chợp mắt. Giống như liều mạng với ai vậy, cũng may lão đại đã gọi cậu ấy về rồi.

Nếu không phải Bùi Diệc bảo anh chăm sóc cô gái này thật tốt, chỉ sợ kết quả của cô so với Tần Nhu càng tệ hơn. Dù sao lúc trước Tần Nhu cũng không có tôn trọng Tư Minh Dạ nhiều, mà Bùi Diệc lần này thật sự bị thương !

Bùi Diệc bỏ lại câu kia, một mặt là thật sự bảo anh chăm sóc giúp cô gái này, mặt khác cũng là nói không cho phép anh ra tay với Mạc Mạc !

“Có thể xuất viện !” Bỏ lại những lời này, Lam Tư xoay người bước đi. Chỉ đám mưa đã ở bệnh viện hai ngày rồi, thật sự không cần ở thêm nữa.

“Chờ một chút !” Mạc Mạc gọi anh lại, rõ ràng với tính cách của cô hẳn là sẽ không để ý một người lạ chán ghét cô, nhưng cô lại nhin không được hỏi, “Anh... Giống như rất chán ghét tôi ?”

Lam Tư quay đầu nhìn về phía cô, bình tĩnh nói, “Cô đã chia tay với Diệc, vậy tôi hy vọng cô vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới của cậu ấy !”

Mạc Mạc sững sốt, vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới của anh ấy. Ngực nhói một chút, ngây ngốc hỏi, “Vì sao ?”

“Chúng tôi cũng không hy vọng cậu ấy lại bị thương !”

Bị thương ? Bởi vì cô ? Mạc Mạc nhìn Lam Tư còn muốn đi nên vội vàng mở miệng, “Nhưng... Anh ấy có cô gái khác !” Cô không biết cô sao lại nói với Lam Tư điều này nhưng vẫn là nhin không được nói ra, trong lòng tựa như đang chờ đợi cái gì.

Lam Tư thần nhiên nói, “Trước kia cậu ta hàng tháng sẽ nói hơn mười lần thất tình, nhưng mấy tháng nay cậu ta chỉ nói một lần !”

Mạc Mạc nghe ý trong lời anh nói, ngực nhin không được kinh hoàng, cho nên anh ấy cùng những cô gái khác cắt đứt là thật ? “Nhưng là tôi tận mắt thấy anh ấy ôm cô gái khác...” Hơn nữa cô gái kia còn ái muội ở trên cổ anh ngủ tới ngủ lui.

“Vậy cô hỏi qua cậu ta chưa ? Có lẽ cô gái kia chỉ là em gái cậu ấy ?” Lam Tư trong đầu suy nghĩ, đem toàn bộ tin tức liên kết lại với nhau rồi liên hệ đến tiệc rượu, Bùi Diệc bị phạt, hai người chia tay, cuối cùng kết luận cô gái kia hẳn là chị dâu nhỏ !

“Tôi... Anh ấy không có em gái !”

Lam Tư như cũ không có biểu tình gì, thần nhiên nói, “Tôi chỉ đưa ra ví dụ !” Nhìn Lam Tư rời đi, Mạc Mạc sững sờ, thật là cô hiểu lắm sao ?

Đi ra phòng bệnh Lam Tư lấy di động ra, thì thảo, “Đừng nói tôi không giúp cậu !” Ấn một dãy số, lạnh lùng phun ra một câu, “Cô gái của cậu hiểu lắm cậu với chị dâu nhỏ có quan hệ !” Sau đó cúp điện thoại.

Anh thật sự không thích Mạc Mạc, nếu không phải thấy Bùi Diệc bỏ xuống không được, anh cũng sẽ không nói nhiều giúp cậu giải thích như vậy !

Bên kia Bùi Diệc ngây ngốc cầm điện thoại, không biết nên cao hứng hay nên khổ sở, hiểu lắm ? Cô ghen chứng minh là cô để ý anh, nhưng anh thật sự không đáng tin như vậy sao ?

Vì sao lão đại yêu giống như rất dễ ? Nhiều nhất bị chị dâu nhỏ đánh một chút lại ngọt ngào mật mật, nhưng anh yêu sao phức tạp như vậy ? Yên lặng ngồi thật lâu, ngẩng đầu đúng lúc thấy Hạ Duy Y ôm Tiểu Hùng xuống lầu, liền hỏi, “Chị dâu nhỏ, nếu chị thấy lão đại ôm người phụ nữ khác ở cùng nhau thì chị thế nào ?”

Hết chương 52

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Edit : Phương Thiên Vũ

Hạ Duy Y sừng sốt một chút, bất mãn nhú mày phản bác, “Dạ sẽ không !”

Ách... Bùi Diệc dừng một chút, kiên nhẫn giải thích, “Tôi là nói nếu... Nếu chị thấy lão đại cùng người phụ nữ khác ôm nhau, chị sẽ làm như thế nào ?”

“Người phụ nữ kia thích Dạ sao ?”

Bùi Diệc cảm thấy có chút mệt mỏi, trực tiếp trả lời anh không phải là được sao ? Nghĩ đến những người từng là người tình của lão đại, dường như không ai không thích anh ấy. Cho dù là thân phận, tiền tài hay vẻ bề ngoài, đều đủ để cho các cô không sợ hãi lão đại, dán chặt anh ấy không buông. Bùi Diệc gật đầu.

Thấy anh gật đầu, Hạ Duy Y thờ hồn hên trùng mắt anh, “Dạ nói qua tôi có thể đánh những người phụ nữ thích anh ấy !” Bộ dáng kia rất giống Bùi Diệc chính là người thứ ba.

Bùi Diệc run khỏe miệng, thật bạo lực ! Lão đại cư nhiên ủng hộ ? “Vậy chị có tức giận không để ý tới lão đại không ?”

Hạ Duy Y đối diện anh trên sofa, gất gao trùng mắt anh, “Đã nói Dạ sẽ không ôm người phụ nữ khác !”

Bùi Diệc đầu đầy hắc tuyến, không phải nói là giả thiết sao ? Nhìn Hạ Duy Y bộ dáng muốn đánh người, Bùi Diệc nuốt nước miếng, thật cẩn thận nói, “Vạn nhất có cô gái đứng bên cạnh lão đại, sau đó đột nhiên té xỉu, đúng lúc ngã vào trong lòng lão đại thế không phải là ôm nhau sao ?”

Hạ Duy Y bữu môi nói, “Sẽ không có ! Dạ sẽ tránh ra !”

Bùi Diệc hoàn toàn hết chỗ nói, thật sự là hiểu lão đại ! Tóm lại lão đại không có khả năng cùng người khác ôm nhau, đúng không ? Anh thật đúng là không tin có ma ! Nghĩ nghĩ nói thêm, “Nếu lão đại thích người phụ nữ khác ?”

Hạ Duy Y thật sự nhìn không được, một quyền thật nhanh hạ xuống bụng anh, hung tợn nói, “Dạ nói qua chỉ yêu tôi !”

“Tê...” Bùi Diệc mặt có chút vụn vụn, “Chị dâu nhỏ... Không cần ra tay nặng như vậy chứ ?” Quả thực có bản lĩnh như lão đại !

Hạ Duy Y thu hồi nắm tay nhỏ, nhớ tới cô xuống lầu là định pha sữa cho Tư Minh Dạ, hừ lạnh một tiếng, không để ý tới Bùi Diệc, ôm Tiểu Hùng hướng đến phòng bếp.

Bùi Diệc xoa bụng nhìn bóng dáng Hạ Duy Y, trong lòng không khỏi thở dài một tiếng, anh thật đúng là có chút hâm mộ lão đại. Chị dâu nhỏ ngây ngốc, lão đại nói cái gì cô liền tin cái đó, một chút cũng không hoài nghi anh ấy có lừa cô hay không !

Anh không biết, Hạ Duy Y một chút cũng không ngốc, Tư Minh Dạ có phải thật lòng hay không trong lòng cô rất rõ ràng, cô so với bất cứ ai đều nhìn rất rõ.

“Diệc...”

Bùi Diệc quay đầu nhìn lại, thấy ba tên kia cư nhiên đồng thời xuất hiện, ngay cả An Thụy gần đây bận tới mệt mỏi cũng xuất hiện, mà Lãnh Dạ Bạch cũng chậm rãi không biết từ góc nào chui ra. Bùi Diệc sắc mặt cứng đờ, tới đủ như vậy sẽ không là...

Bốn người đều tự tìm vị trí ngồi xuống, bất ngờ chính là, lần này mở miệng trước là Lam Tư lạnh như băng. Lam Tư nhìn Bùi Diệc liếc mắt một cái, không chút khách khí nói, “Tôi không có cảm tình với cô gái kia !”

Nam Cung Liệt cười tủm tỉm, “Tôi cũng không thích !”

An Thụy cùng Lãnh Dạ Bạch nhìn nhau, đồng thanh nói, “Trung lập !”

Bùi Diệc nản chí nhìn bốn người, số phiếu này xem ra là anh đừng nghĩ nhanh như vậy có thể cùng Mạc Mạc làm hòa ! Nam Cung Liệt cười đến vẻ mặt không có hảo ý, tuy rằng bọn họ sẽ không can thiệp quá đáng vào cuộc sống tình cảm của những người khác nhưng tìm một nửa thật sự là một chuyện, còn phải thông qua ải của những người khác, bởi họ không muốn thấy anh em của mình bị tổn thương. Sự hiểu lầm lần này của Mạc Mạc hiển nhiên đã để lại ấn tượng không tốt với bọn họ, nên không ai ủng hộ anh. An Thụy cùng Lãnh Dạ Bạch tính tình xem như ôn hòa, giữ ý trung lập đều là vì nể mặt Bùi Diệc. Nhưng lần bỏ phiếu cuối cùng vừa đưa ra, kết quả Bùi Diệc đã không còn quyền lên tiếng, Mạc Mạc nếu muốn cùng Bùi Diệc một chỗ phải thông qua thử thách của mọi người !

“Các anh đang làm gì ?” Hạ Duy Y ôm một ly sữa, đã nhìn một lúc nhưng không thể hiểu được.

Lãnh Dạ Bạch cũng chiều cười nói, “Không có gì, em lên với ông chủ đi !”

Hạ Duy Y bắt mắt chu miệng, “Tiểu Bạch, anh gạt em !” Bị ánh mắt lên án của cô nhìn, Lãnh Dạ Bạch không khỏi ho khan hai tiếng, Y Y giống như càng ngày càng thông minh !

Nam Cung Liệt cười nói, “Chị dâu nhỏ, chúng tôi đang bỏ phiếu, kết quả Diệc thích cô gái kia rất không được hoan nghênh, cho nên cô ta phải trải qua thử thách của chúng tôi mới có tư cách cùng Diệc một chỗ, chị muốn tham gia không ?” Nam Cung Liệt trong mắt đều là tính kế, chuyện này chị dâu nhỏ cũng không thoát khỏi liên quan, nếu cô gái kia hiểu lầm vậy làm cho cô ta hiểu lầm tới cùng !

Hạ Duy Y nghiêng đầu nhìn anh, đột nhiên nói, “Nam Cung Liệt, bộ dáng anh bây giờ tựa như hồ ly ấy !”

“Phốc...” Những người khác nhìn không được cười ra tiếng, ngay cả Lam Tư trong mắt đều là ý cười, có chị dâu nhỏ ở đây dường như náo nhiệt hơn rất nhiều. Lúc trước cách gọi Tiểu Bạch cùng King làm cho bọn họ cười một thời gian.

Hạ Duy Y nhìn bọn họ, suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi, “Các anh có phải cũng bỏ phiếu với tôi không ?”

Ách... Mọi người ngừng cười một chút, này là bỏ phiếu nhưng lão đại không giống. Bọn họ không có lá gan đi thử người phụ nữ của lão đại đâu ! Hơn nữa lúc trước Hạ Duy Y toàn là phiếu thông qua. Sau khi Tư Kiên Vũ cùng Hứa Nhã Lệ đến công ty âm ỉ, bọn họ mới bắt đầu bỏ phiếu, tuy rằng cô thân phận không rõ nhưng tính cách, sức hấp dẫn thật sự không nhỏ. Cho dù vì nguyên nhân gì cuối cùng cũng mua chuộc được mấy người bọn họ. Lãnh Dạ Bạch không cần phải nói tự nhiên là ủng hộ, Nam Cung Liệt là đồ đệ của cô, sùng bái cô như vậy, tự nhiên cũng ủng hộ. Bùi Diệc trải qua chuyện Tần Nhu cùng cha mẹ Tư Minh Dạ đã sớm xác định cô là chị dâu. Lam Tư cùng An Thụy nhìn Tư Minh Dạ thay đổi trong lòng cũng vui mừng, thay đổi như vậy vì ai không cần nói cũng biết, đương nhiên cũng ủng hộ !

Hạ Duy Y thấy biểu tình bọn họ liền biết có, ngọt ngào cười, “Các anh không có thử tôi, tôi đây có phải rất được hoan nghênh không ?”

Lãnh Dạ Bạch nhìn cô bộ dáng đáng yêu, cười nói, “Y Y đáng yêu như vậy đương nhiên được hoan nghênh !”

Bùi Diệc lắc đầu nói, “Chị dâu nhỏ, dù gì tôi lúc đầu cũng hai tay tán thành, chị cứ nhiên đánh tôi mạnh như vậy !”

Hạ Duy Y hừ nói, “Ai bảo cậu nói Dạ thích người phụ nữ khác ?”

Những người khác đồng loạt nhìn về phía Bùi Diệc, hoài nghi anh có phải do mình thất tình, không muốn thấy người khác ngọt ngào nên châm ngòi ly gián hay không.

Bùi Diệc liếc xem thường, “Tôi chỉ hỏi một chút nếu chị dâu nhỏ thấy lão đại cùng người phụ nữ khác ôm nhau sẽ thế nào ? Ai biết...” Bùi Diệc nhún vai. Lãnh Dạ Bạch với tính cách của Hạ Duy Y rất hiểu, bắt đầu dĩ cười cười.

Nam Cung Liệt thúc giục, “Chị dâu nhỏ, chị muốn tham gia không ?”

Hạ Duy Y hai mắt phát sáng, rõ ràng rất hứng thú, “Tôi đây phải làm gì ?”

Nam Cung Liệt cười hắc hắc, “Chị chỉ cần cùng Diệc giả yêu đương là được rồi !”

Bùi Diệc biến sắc, hung hăng trừng mắt nhìn Nam Cung Liệt liếc mắt một cái, có cần ác như vậy không ? Cậu ta thật là muốn Mạc Mạc tức giận bỏ đi phải không ? Nhưng anh hiện tại không có quyền lên tiếng, một chống bốn, đánh không lại, mắng không thối, chỉ có thể ủy khuất nghe theo căn dặn.

“Không được !” Hạ Duy Y bĩu môi nói, “Dạ sẽ tức giận !”

Ách... Như thế, lão đại nếu tức giận chỉ sợ bọn họ cũng rất thảm. Nghĩ nghĩ, Nam Cung Liệt do dự nói, “Chỉ cần nhìn qua rất yêu thương, không cần ôm ấp, lão đại hẳn là sẽ không tức giận chứ ?”

Hạ Duy Y nghĩ nghĩ, “Dạ nói không cho phép người đàn ông khác dựa vào gần như vậy, xa một chút hẳn là có thể !”

Những người khác về mặt do dự, cô xác định xa một chút sẽ không có vấn đề ?

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54

Edit : Phương Thiên Vũ

“Chị dâu nhỏ, chị xác định chỉ cần xa một chút lão đại sẽ không tức giận sao ?” Lão đại ý muốn chiếm hữu rất mạnh không như bình thường !

“Ách... Cái kia...” Hạ Duy Y khó xử kéo tóc, ủy khuất nói, “Nhưng người ta muốn chơi !”

Mọi người liếc nhau, có chút do dự, đột nhiên Nam Cung Liệt cười tủm tỉm nói, “Vây chị đừng nói cho lão đại biết, còn nếu không may bị lão đại phát hiện, chị nói là chị muốn chơi, biết không ?”

Những người khác vẻ mặt hắc tuyến, này không phải rõ ràng để cho chị dâu nhỏ chịu tiếng xấu thay cho người khác sao ?

Hạ Duy Y cao hứng gật đầu, “Được !” Không ai thấy đáy mắt cô chợt lóe qua tia giảo hoạt.

Mọi người đồng thời đổ mồ hôi lạnh, cư nhiên dễ lừa như vậy ? Nhìn Hạ Duy Y bộ dáng cao hứng, trong lòng bọn họ không khỏi có chút cảm giác tội ác.

Nam Cung Liệt ho khan một tiếng, trong lòng an ủi chính mình, anh không phải cố ý hãm hại chị dâu nhỏ, hơn nữa nếu là lời chị dâu nhỏ nói, lão đại nhất định sẽ không làm gì cô, nhưng nếu là bọn họ, nhất định sẽ chết rất thảm ! “Đến, chúng ta bàn kế hoạch một chút !”

Mấy người ghé vào nhau nói nhỏ thật lâu, sau đó tách ra. Bùi Diệc trên mặt có chút lo lắng, tuy rằng không phải rất quá đáng nhưng hiện lúc này, hiểu lầm thêm hiểu lầm, khó bảo đảm sẽ không xảy ra vấn đề a !

Nam Cung Liệt lại là cao hứng phấn chấn, đảo mắt thấy anh đáng vẻ lo lắng, trên mặt tươi cười biến mất, nghiêm túc nói, “Diệc, cậu hẳn là hiểu được thân phận của chúng ta không được xem là rõ ràng, nếu giữa hai người cảm tình không đủ kiên định, khó bảo đảm cô ta sẽ không bị người có ý lợi dụng, bất cứ lúc nào cũng có thể khiến cậu mất mạng !”

Bùi Diệc thở dài một tiếng, “Tôi hiểu !”

Hạ Duy Y rất hưng phấn, “Chúng ta khi nào thì hành động ?”

Ách ? Lời này sao làm cho bọn họ cảm thấy chị dâu nhỏ cũng là người thuộc hắc đạo ? Nhưng chị dâu nhỏ thân phận không rõ, thân thủ lại tốt như vậy, nói không chừng thật sự là người thuộc hắc đạo. Hy vọng không phải kẻ địch mới tốt, nếu không lão đại...

“Uy uy, các anh sao không nói lời nào ?”

“Thế ngày mai đi ! Ngày mai lão đại sẽ đi công ty !” Bùi Diệc thật chủ động định ra thời gian, dù sao một người một ải thử thách vốn trốn không thoát, sớm chết sớm đầu thai !

Nhìn bộ dáng Hạ Duy Y hai mắt tỏa sáng hưng phấn, Lãnh Dạ Bạch buồn cười nhắc nhở, “Y Y, em có phải đã quên ông chủ rồi không ?”

“Đúng nga !” Hạ Duy Y lấy lại tinh thần, vội vàng bưng sữa lên lầu.

Vừa định đưa tay mở cửa, kết quả cửa phòng lại tự mở, Tư Minh Dạ nhìn cô, nhíu mày hỏi, “Sao lâu như vậy ?” Còn tưởng rằng đã đi đâu mất chứ !

Hạ Duy Y cầm sữa trong tay đưa cho anh, chu miệng nói, “Người ta chơi bên dưới một chút !”

Tư Minh Dạ nhíu mày, ở dưới một chút ? Lần này có chút lâu rồi.

Hạ Duy Y đưa tay ôm lấy thắt lưng của anh, vờn ngón út ra so, “Thật là một chút xíu !”

Tư Minh Dạ bật cười, ôm cô đi vào trong phòng, trên sofa ngồi xuống. Ngửa đầu liền uống hết sữa đã nguội, cúi đầu liền thấy Hạ Duy Y không chớp mắt nhìn anh liền nhin không được đưa tay捏 khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn của cô, “Làm sao vậy ?”

Hạ Duy Y nháy mắt mấy cái, đột nhiên đưa tay ôm cổ của anh, cái miệng nhỏ nhắn dán lên bạc môi đang giương của anh, vờn đầu lưỡi liếm liếm. Tư Minh Dạ ánh mắt tối sầm lại, chế trụ cái gáy của cô, lưỡi dài linh hoạt chui vào trong miệng cô tùy ý mút quấy nhiễu.

Sau một lúc lâu, Tư Minh Dạ mới nhẹ nhàng buông cô ra, “Bé cưng, muốn anh không ?” Tiếng nói trầm thấp mang theo quyền rũ chết người.

Hạ Duy Y mơ mơ màng màng gật đầu, hoàn toàn đã quên mình kỳ thật chỉ muốn hôn một chút mà thôi.

Tư Minh Dạ ở môi cô hôn một chút, một tay ôm lấy cô đi ra thư phòng, hướng về phòng ngủ.

...

Sáng sớm ngày hôm sau, Nam Cung Liệt cùng Bùi Diệc ở phòng khách chờ, nhưng đợi hơn nửa ngày cũng không thấy người xuống lầu. Nam Cung Liệt hoài nghi hỏi, “Diệc, cậu xác định hôm nay lão đại sẽ đi công ty ?”

Bùi Diệc không chút để ý nói, “Chờ một chút đi ! Từ khi có chị dâu nhỏ, lão đại muộn đã thành thói quen !”

Trong phòng trên lầu, Tư Minh Dạ đem người trong lòng hôn đánh thức, dịu dàng dỗ, “Bé cưng, tỉnh tỉnh, hôm nay phải đi công ty nga !”

Hạ Duy Y mơ mơ màng màng lẩm bẩm, “Không muốn, người ta rất mệt !”

Tư Minh Dạ nhìn người cô đầy dấu hôn, do dự một chút, sau đó đứng dậy xuống giường, cũng không miễn cưỡng cô, dù sao hai ngày này Bùi Diệc cùng Nam Cung Liệt đều rảnh. Còn có Lãnh Dạ Bạch, nếu ba người cũng không xem được một người, vậy cần ném về tổng bộ huấn luyện cho tốt một chút. Hơn nữa từ lần trước, trên người Hạ Duy Y đã được trang bị thiết bị truy tìm, không sợ cô đi mất.

Nhìn Tư Minh Dạ xuống lầu, Nam Cung Liệt hi hi cười, “Lão đại đi à !” Tư Minh Dạ lạnh lùng nhìn anh một cái, vừa muốn nói gì, Nam Cung Liệt liền chủ động nói, “Lão đại yên tâm, chúng tôi sẽ để ý chị dâu thật tốt !”

Tư Minh Dạ hí mắt, tầm mắt khóa chặt cậu, Nam Cung Liệt trong lòng căng thẳng, lão đại không phải hoài nghi cậu chứ ? Ngay khi Nam Cung Liệt sắp không kiên trì được nữa, không đánh đã khai, Tư Minh Dạ rốt cục thu hồi tầm mắt, đi ra ngoài.

Nam Cung Liệt thở ra, lau mồ hôi lạnh trên trán, “Nguy hiểm thật !”

Bùi Diệc không chút khách khí cười ra tiếng, “Ai bảo cậu đắc ý vênh vào chứ ?”

Nam Cung Liệt vừa muốn nói gì, sau đó lại ngậm miệng, chỉ cười đến có chút quỷ dị. Bùi Diệc run lên, không cần đoán cũng biết Nam Cung Liệt suy nghĩ chuyện gì.

Bùi Diệc thức thời không mở miệng nữa, nếu chọc tới Nam Cung Liệt, một lát cậu ta khẳng định sẽ chính anh rất ác !

Hai người đợi một lúc lâu, Nam Cung Liệt nghi hoặc hỏi, “Chị dâu nhỏ sao còn chưa xuống ? Không phải đã quên chuyện hôm nay chứ ?”

Bùi Diệc nhún vai, anh làm sao mà biết ?

Lại đợi một lát, Nam Cung Liệt thật sự nhịn không được, nếu không nhanh lên, đến lúc đó lão đại trở về phát hiện liền thảm, “Chúng ta đi lên xem !”

“Cốc cốc...” Không phản ứng ?

“Ầm ầm...”

Nghe tiếng phá cửa như trời long đất lở kia, Hạ Duy Y rất bất mãn lập tức ngồi dậy, mê man ngồi trờng một lát mới lấy áo ngủ mặc vào, kéo cửa thật mạnh, rất bất mãn nhìn hai người trước mắt.

Tuy rằng Hạ Duy Y mặc áo ngủ, nhưng trên cổ, xương quai xanh, cánh tay, chỗ nào cũng chỉ chút dấu hôn, hai người rốt cuộc biết cô vì sao đứng dậy không nói !

“Khụ khụ...” Nam Cung Liệt ho khan hai tiếng, “Chị dâu nhỏ, chị đã quên hôm nay còn có việc sao ?”

“Có việc ?” Hạ Duy Y nghi hoặc nhíu mày, sau đó nhớ tới chuyện hôm qua, kinh hô, “A... Tôi đã quên !” Bởi vì hôm qua lúc cô ý loạn tình mê, mơ màng màng mà làm một màn chủ động, kết quả Tư Minh Dạ kích động, luôn quấn lấy cô từ ban ngày ép đến nửa đêm, cô sao còn nhớ rõ chuyện gì ? “Chờ một chút, tôi thay quần áo !”

“Ầm” một tiếng, cửa phòng bị đóng lại, Nam Cung Liệt sờ mũi, đột nhiên cười nói, “Như vậy cũng không sao !” Vô vai Bùi Diệc, Nam Cung Liệt không có hảo ý cười, “Diệc, như vậy nhìn qua có phải càng ái muội không ?” Chị dâu nhỏ toàn thân dấu vết khẳng định không che được !

Bùi Diệc vẻ mặt đau khổ, trong lòng ai thán, anh thật lo lắng anh sẽ hoàn toàn thất tình !

Hết chương 54

Chương 55

Edit : Phương Thiên Vũ

Hạ Duy Y nhìn chính mình trong gương, dấu vết đầy người căn bản không che được, mặc dù mặc áo sơ mi dài tay, tóc cũng xổ ra nhưng chỉ cần cô vừa động, dấu trên cổ liền lộ ra, Hạ Duy Y càng không ngừng kéo tóc muốn che lại. Đột nhiên động tác dừng lại, nhìn người trong gương, vẻ mặt nghi hoặc thì thảo tự nói, “Tại sao nhất định phải che ?” Lại nhìn, xoay người thoải mái ra cửa.

Nam Cung Liệt nhìn cô vẻ mặt cao hứng nói, “Đi thôi !”

Xe dừng lại trước quán cà phê, Hạ Duy Y ló đầu ra nhìn, “Nơi này tôi đã tới rồi nha !” Nơi này chính là Thủy Niên, lần trước cô ở đây chính Hứa Nhã Lệ xấu xa.

Nam Cung Liệt hắc hắc cười nói, “Tôi đã bảo An Thụy điều tra xong, Mạc Mạc hôm nay sẽ đến đây làm ! Đi thôi !”

Hạ Duy Y vẻ mặt hưng phấn, Bùi Diệc lại là vẻ mặt không tình nguyện. Ba người đi vào quán cà phê, chọn một vị trí thu hút, Bùi Diệc ngồi cùng Hạ Duy Y, Nam Cung Liệt thì tìm vị trí thuận tiện quan sát ngồi xuống, cảnh cáo liếc mắt Bùi Diệc một cái, để cho anh đừng phá hỏng !

Thực không khéo, người đến phục vụ bọn họ vừa vặn là Mạc Mạc. Bùi Diệc nghiêm một chút, nhận ánh mắt cảnh cáo của Nam Cung Liệt, trong lòng phát khổ.

Mạc Mạc nhìn hai người, sắc mặt có chút tái nhợt, vốn nghe Lam Tư nói xong cô định tìm Bùi Diệc hỏi rõ nhưng lại tìm không gặp anh, di động cũng không có người nghe. Đó là bị bốn người khác ra lệnh cưỡng chế không cho phép nghe !

Cô nghĩ anh còn tức giận nhưng xem ra chỉ sợ anh vốn không có thời gian tức giận đi ? Nhìn dấu trên cổ Hạ Duy Y, Mạc Mạc cảm thấy rất chói mắt, đâm vào mắt cô đến phát đau, muốn rơi lệ.

Bùi Diệc không nhìn biểu tình Mạc Mạc, trung ra một khuôn mặt tươi cười, dịu dàng hỏi, “Y Y, em thích cà phê gì ?”

Hạ Duy Y chóng cằm, chu miệng nói, “Tôi muốn uống sữa !”

Bùi Diệc run run khoe miệng, nào có người đặc biệt chạy đến quán cà phê vì uống sữa. Nhưng chị dâu nhỏ có lối suy nghĩ khác với người bình thường, nói không chừng chính bởi dạng này, lão đại tìm lạnh như băng mới có thể bị cô làm tan đi ! Bất đắc dĩ cười cười, quay đầu nhìn về phía Mạc Mạc, thân nhiên nói, “Một ly sữa, một ly lam son !” Nói xong, lại quay đầu nhìn về phía Hạ Duy Y.

Mạc Mạc cúi đầu, không muốn để cho người ta thấy hốc mắt cô đỏ lên. Anh cư nhiên làm bộ như không biết cô, là vì cô gái kia sao ? Cô đột nhiên cảm thấy chính mình thật thảm thương, yêu ai không yêu lại cố tình yêu một play boy, thật là tự chà đạp mình mà !

Hít một hơi thật sâu, xoay người rời đi, muốn làm bộ như không biết cô cũng có thể ! Cô sẽ không vì một người đàn ông ngay cả tôn nghiêm đều vứt bỏ !

Một lát sau, Mạc Mạc bung khay đi tới, đem sữa đặt trước mặt Hạ Duy Y, lại đem cà phê đặt trước mặt Bùi Diệc, nhẹ giọng nói, “Hai vị mời từ từ dùng !”

Bùi Diệc không để ý đến cô, chỉ là vẻ mặt yêu chiều nhìn Hạ Duy Y, bị buộc !

Hạ Duy Y đột nhiên hướng anh ngoắc ngón tay, Bùi Diệc sững sốt một chút, sau đó đưa đầu đến gần, Hạ Duy Y tiến đến bên tai anh, nhỏ giọng nói, “Bùi Diệc, anh rất giả !”

Bùi Diệc run khoe miệng, vẻ mặt bất đắc dĩ, rất giả sao ? Lão đại bình thường không phải đều như vậy sao ? “Thật sự...” Rất giả sao ? Hạ Duy Y nghiêm túc gật đầu.

Nhìn hai người thân thiết không coi ai ra gì, ngón tay Mạc Mạc cầm lấy khay không ngừng siết chặt, đầu ngón tay trở nên trắng bệch. Sau đó xoay người rời đi, lưng rất thẳng, mang theo kiểu ngạo của cô, chỉ là một người đàn ông mà thôi, không có anh, cô vẫn là cô !

Nam Cung Liệt mày nhíu lại, vẻ mặt không vui. Cô gái này, hỏi một câu sẽ chết sao ? Anh biết Bùi Diệc lần này nghiêm túc cho nên cũng không có muốn làm khó để cô gái này, chỉ cần cô ta mở miệng hỏi thì xem như qua cửa rồi, nhưng bây giờ cô ta có ý gì ? Tính cứ như vậy bỏ qua sao ? Thế Diệc trong lòng cô ta rốt cuộc là gì ? Chẳng lẽ so với mặt mũi cô ta còn kém hơn sao ?

Thân phận bọn họ khẳng định có không ít bí mật, nếu không có một chút tín nhiệm, ngay cả hỏi cũng không hỏi liền đem đối phương phủ quyết, hai người làm sao có thể lâu dài ?

Hạ Duy Y nhìn Bùi Diệc trên mặt cười khổ, thật cẩn thận hỏi, “Bùi Diệc, anh không sao chứ ?”

Bùi Diệc lắc đầu, “Không có gì.”

Nhìn bộ dáng anh khổ sở, Hạ Duy Y ôm sữa, miệng nhỏ thỉnh thoảng lại uống một hớp. Lén nhìn anh, không dám nói lời nào, cô rất sợ sẽ chọc anh khóc.

Im lặng thật lâu, Bùi Diệc mới thì thào hỏi, “Chị dâu nhỏ, lần trước lúc chị cùng lão đại cãi nhau, lão đại hỏi chị vì sao phải đi, chị sao trả lời thành thật như vậy, không sợ mất mặt sao ?”

“Anh là nói tôi cùng Dạ đánh nhau lần đó sao ? Lần đó là tôi không tốt !” Hạ Duy Y kéo tóc, tự kiểm điểm, “Giống như mỗi lần cãi nhau tôi đều chọc Dạ đau lòng, cho nên tôi quyết định về sau không cãi nhau với anh ấy nữa !”

Bùi Diệc thật hết cách, vì sao mỗi lần hỏi cô một đằng, cô lại trả lời một nẻo vậy ? Hạ Duy Y nhìn anh bộ dáng hết cách, lại bổ sung, “Mặt mũi lại không đáng tiền, tôi rất tức giận nhưng Dạ cũng rất đau lòng. Vậy tôi nhất định phải cho anh ấy biết tôi vì sao tức giận, anh ấy mới giải thích rõ thôi !” Lại kéo tóc, Hạ Duy Y cười khổ, “Anh không nên hỏi tôi, tôi cũng không biết nói như thế nào.”

Bùi Diệc nhìn cô bộ dáng buồn rầu, lắc đầu, chị dâu nhỏ mặc dù có khi ngây ngốc nhưng lão đại rất hạnh phúc ! Mà anh cùng Mạc Mạc, có lẽ thật sự không thích hợp ! Mạc Mạc vì từ nhỏ mồ côi cha, trong nhà cũng không giàu có, cô so với người bình thường đều phải mạnh mẽ, lòng tự trọng càng mạnh hơn, có chuyện gì cũng giấu trong lòng, nhưng cô cái gì cũng không nói anh làm sao có thể biết ? Tựa như lần trước, nếu không phải Lam Tư giải thích, anh căn bản không rõ cô vì sao lại đột nhiên đưa ra lời chia tay.

Liệt nói đúng, thân phận bọn họ không rõ ràng, nếu Mạc Mạc không thể toàn tâm tín nhiệm anh, rất có thể sẽ bị người có ý lợi dụng. Anh không sao nhưng anh không thể liên lụy anh em của mình, không thể liên lụy lão đại !

Thời gian bọn họ ở chung cũng không xem là ngắn, anh hiện tại không yêu cầu cô toàn tâm tín nhiệm anh, chỉ cần lúc cô có điều hoài nghi có thể hỏi anh một chút, không cần trực tiếp đem anh phủ quyết là tốt rồi. Chẳng lẽ tới nay lâu như vậy, anh thật lòng nỗ lực cô thật sự một chút cũng không cảm giác được sao ?

Hạ Duy Y đem ly sữa uống hết, sau đó ôm ly không nhìn Bùi Diệc thất thần, thật sự nhịn không được quay đầu nhìn Nam Cung Liệt liếc mắt một cái. Nam Cung Liệt thở dài một tiếng, anh không nghĩ tới Mạc Mạc ngay cả cửa thứ nhất cũng không qua được. Một cửa này rõ ràng cũng rất đơn giản, Lam Tư không phải nói lúc cậu ta giải thích đã đề cập qua sao ?

Cậu ta hiện tại khuyên cũng vô dụng, đạo lý Diệc cũng hiểu được, cậu ta chính là cần thời gian mà thôi.

Tình thế đang khi im lặng, đột nhiên một bà cụ đi đến trước mặt Hạ Duy Y, điềm điềm hỏi, “Cô gái, đây là chồng cô sao ?” Không đợi Hạ Duy Y trả lời, lại quay đầu nhìn về phía Bùi Diệc, tình ý sâu xa, “Chàng trai, cô gái này rất tốt, cậu cần phải quý trọng, ngàn lần đừng phụ lòng cô ấy nga ! Một nhà ba người sống cho tốt, đừng nghe lời bà phù thủy kia nói !” Bà cụ nói xong, cười tủm tỉm kéo bạn già của mình đi.

“Cạc cạc...” Một đám quạ đen bay qua.

Nam Cung Liệt cố gắng nghẹn cười, hai vai không ngừng run run, xem ra hình ảnh chị dâu nhỏ lần trước bị ức hiếp giành được không ít người đồng tình a !

Đột nhiên Nam Cung Liệt khựng lại, sắc mặt đại biến, “Lão... Lão đại...” Trời ạ ! Lão đại sao nhanh như vậy tìm đến đây rồi ? Xong đời !

Hết chương 55

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

Edit : Phương Thiên Vũ

Nhìn người vào cửa, quán cà phê vốn im lặng lại càng yên tĩnh đến đáng sợ, người bên trong thờ mạnh một tiếng cũng không dám, đơn giản là người ở cửa cả người tỏa ra hơi lạnh, sắc mặt âm trầm, ánh mắt khủng bố rất dọa người.

Nam Cung Liệt gần như khóc, thật sự là hồng kế hoạch a ! Lão đại vì sao lại tìm đến nhanh như vậy a ? Bùi Diệc sắc mặt cũng không tốt, lão đại bộ dáng giống như rất tức giận, có thể tương lai một năm anh đều phải bị nô dịch hay không a ?

Hạ Duy Y rút cổ, Dạ thật là khủng khiếp nga ! Tư Minh Dạ ánh mắt dừng trên người cô, nhìn cô như vậy. Hạ Duy Y rút một lát, cuối cùng thật sự nhìn không được, đứng lên đi về phía anh, bắt quá tốc độ kia vốn không thể nói là đi, hẳn là nhích !

Người trong toàn bộ quán cà phê nhìn cô sợ hãi một chút một chút tới gần người đàn ông tuyệt mỹ nhưng khủng bố kia, trong lòng đều thay cô lau mồ hôi.

Cuối cùng đi đến bên cạnh Tư Minh Dạ, Hạ Duy Y thật cẩn thận kéo ống tay áo của anh, “Dạ...”

Tư Minh Dạ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, rất bình tĩnh hỏi, “Một nhà ba người?”

Nam Cung Liệt muốn khóc nhưng không có nước mắt, sao lúc nào không nghe lão đại lại nghe được lời bà cụ kia nói chứ ? Nhưng lão đại cũng là nhìn cuốn băng ghi hình kia mới có thể nghĩ đến nha !

Hạ Duy Y mắt chuyển vòng vo, đột nhiên ôm thắt lưng của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ a cọ trước ngực anh, vô tội nói, “Bà cụ kia là nói lung tung, Dạ, người ta yêu anh nhất !”

Bùi Diệc kinh ngạc trừng mắt nhìn, chị dâu nhỏ lời ngon tiếng ngọt lại còn nói trôi chảy như vậy ? Khó trách lão đại cũng bị cô đánh bại !

Tư Minh Dạ sắc mặt dịu đi một ít, đưa tay ôm chặt thắt lưng của cô, không vui hỏi, “Vì sao chạy loạn ?” Chỉ vì lo lắng nên mới đột nhiên muốn xem cô ở chỗ nào, kết quả anh chân trước vừa mới đến công ty, cô sau lưng bỏ chạy, thật sự là lá gan càng lúc càng lớn !

Hạ Duy Y thấy có một chút hiệu quả, càng tiến thêm một bước, đưa tay ôm cổ anh liền hôn. Hai người còn lại nhìn động tác của cô, run run khoe miệng, ai nói chị dâu nhỏ ngốc ? Còn biết dùng mỹ nhân kế a !

Tư Minh Dạ không khách khí nhận nụ hôn của cô, mãi đến khi cô thở không nổi mới buông cô ra, nhìn cô khuôn mặt nhỏ nhắn có chút đỏ ửng, chờ cô trả lời.

Hạ Duy Y về mặt vô tội nói, “Là Nam Cung Liệt bảo em tới diễn trò !”

Nam Cung Liệt biểu tình vốn là cứng ngắc, “Răng rắc” một tiếng vỡ vụn. Muốn khóc mà không được, còn tưởng rằng chị dâu nhỏ lừa, kết quả chính anh mới là ngu ngốc !

Nam Cung Liệt lộ ra tươi cười so với khóc còn khó coi hơn, cậu biết hiện tại không có cách đồ lên người chị dâu nhỏ, chỉ có thể cố gắng tranh thủ giảm hình phạt, “Lão đại, tôi cam đoan chỉ là uống cà phê mà thôi !”

Hạ Duy Y ôm Tư Minh Dạ, chu miệng phun ra hai chữ, “Gạt người !”

Nam Cung Liệt sững sốt, cậu nào có gạt người ? Rõ ràng cũng chỉ có uống cà phê mà thôi ! Có chút khản trương nhìn Hạ Duy Y, hy vọng cô đừng phun ra chữ kinh người gì hại chết cậu !

“Người ta không có uống cà phê, người ta uống sữa !”

Nam Cung Liệt thở ra một hơi, làm ơn ! Có thể đừng dọa cậu như vậy hay không, rất dễ dàng dọa thành bệnh tim nha !

Tư Minh Dạ thần nhiên liếc mắt nhìn hai người, rất bình tĩnh nói, “Hai người các cậu về nhà một chút đi !”

Rất bình tĩnh, một câu rất bình thường lại làm cho hai người sắc mặt trắng nhợt, ý lão đại là muốn bảo bọn họ về tổng bộ huấn luyện ?! Nhìn Tư Minh Dạ biết không thể thương lượng, hai người liếc nhau, đồng thời sụp vai.

“Bùi Diệc !” Thanh âm mang theo tức giận vang lên, Bùi Diệc dừng một chút mới quay đầu nhìn lại.

Mạc Mạc về mặt tức giận, sau khi Tư Minh Dạ xuất hiện cô mới nhớ tới cô gặp Hạ Duy Y là lần đầu tiên lúc gặp Bùi Diệc. Vừa nhìn Tư Minh Dạ cùng Hạ Duy Y thì biết là một đôi, hơn nữa Hạ Duy Y nói cô ta là tới diễn trò.

Mạc Mạc thật sự rất tức giận, “Bùi Diệc, anh dựa vào cái gì ? Đùa giỡn tôi vui lắm sao ?” Anh có biết cô rất khó chịu không ?

Bùi Diệc mím môi, không nói gì thêm, trong mắt lại mang theo một tia tối tăm. Hạ Duy Y ngẩng đầu nhìn Tư Minh Dạ, nhỏ giọng nói, “Dạ, cô gái kia rất ngốc !” Làm hại Bùi Diệc đau lòng như vậy cũng không biết !

Tuy rằng thanh âm của cô rất nhỏ nhưng lúc này quán cà phê hoàn toàn im lặng, lại làm cho người ta nghe được rõ ràng.

Mạc Mạc quay đầu nhìn về phía cô, trong mắt có chút tức giận, “Cô có ý gì ?”

Bùi Diệc đột nhiên đứng che trước mặt cô, che ánh mắt cô nhìn Hạ Duy Y, âm thanh lạnh lùng, “Mạc Mạc !”

Mạc Mạc ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt có chút đau xót, anh cư nhiên che chở cô gái kia rõ ràng như vậy, chẳng lẽ anh thật sự thích cô gái kia sao ?

Địa vị của Hạ Duy Y là nhận được sự công nhận từ mấy người bạn họ, Bùi Diệc tự nhiên sẽ không cho phép có người bắt kính với cô. Hơn nữa nếu là Mạc Mạc quá đáng, không dám bảo đảm lão đại sẽ không ra tay với cô ! Nhưng Mạc Mạc đương nhiên không biết dụng tâm của anh.

Nam Cung Liệt nhúm mày nhìn Mạc Mạc, thật sự là càng nhìn càng không hài lòng. Sau đó gương mặt trẻ con lại khôi phục bộ dáng cười hi hi, như anh trai ôm lấy vai Bùi Diệc, “Đi thôi ! Về nhà sẽ tìm cho cậu người tốt hơn !”

Bùi Diệc lại liếc mắt nhìn Mạc Mạc một cái, ánh mắt có chút âm trầm, sau đó tùy ý Nam Cung Liệt kéo đi.

Tư Minh Dạ đáy mắt một mảnh thâm thúy, không ai biết anh suy nghĩ cái gì, cúi đầu nhìn Hạ Duy Y, trong mắt mang theo yêu chiều dịu dàng. Ôm cô đi ra ngoài, lạnh giọng nói, “Tự mình nghĩ phải bị phạt như thế nào cho tốt đi !”

Nghe vậy, Hạ Duy Y đáng thương nhìn anh, “Người ta biết sai rồi !” Đột nhiên cảm giác được một ánh mắt lạ, Hạ Duy Y nhúm mày quay đầu nhìn lại, nhưng cái gì cũng không thấy.

Tư Minh Dạ cũng đồng thời nhìn hướng đó, trong mắt thần sắc lạnh lùng. Anh không biết mình có cảm giác sai không, với lại... Cúi đầu nhìn Hạ Duy Y, bé cưng cũng cảm giác được, vậy càng không thể sai rồi !

Nam Cung Liệt thấy vẻ mặt anh như thế, trên mặt thu tươi cười lại, trở nên có chút nghiêm túc, nhẹ giọng hỏi, “Lão đại ?”

Tư Minh Dạ thu hồi tầm mắt, thần nhiên nói, “Không có gì !” Ôm Hạ Duy Y đi ra ngoài, trong lòng nghĩ hẳn là bảo An Thụy nhanh chân lên, mau chóng phá hệ thống phòng vệ an toàn của Âm Dạ.

Bọn họ đi rồi, một cô gái cả người tràn ngập hơi thở lạnh như băng từ chỗ tối đi ra, đứng là Lãnh Nguyệt Tâm. Nhìn Mạc Mạc thất thần, trong mắt lóe một tia sáng nhưng không có tiến lên, mà đi đến một bên, lấy di động ra ấn một dãy số, thấp giọng nói, “Cho cô 10 phút, quán Thủy Niên !”

Tần Nhu nhanh chóng đến đây, có Lãnh Nguyệt Tâm giúp đỡ cô mới càng thêm hy vọng. Cô hiện tại bất cứ lúc nào cũng gặp phải nguy hiểm, Lãnh Nguyệt Tâm lại không vội nên cô không dám đắc tội Lãnh Nguyệt Tâm. Mặc dù biết cô ta cũng thích Tư Minh Dạ, trong lòng cô rất khó chịu nhưng trước mắt trước hết phải làm là loại bỏ Hạ Duy Y, sau đó dựa vào bản lĩnh của mỗi người. Tần Nhu rất tin, dù sao Tư Minh Dạ cũng từng yêu cô, chỉ cần loại bỏ Hạ Duy Y, vậy Tư Minh Dạ nhất định là của cô !

Lãnh Nguyệt Tâm nhỏ giọng nói gì đó, Tần Nhu ánh mắt sáng ngời, gật gật đầu. Nhìn về phía Mạc Mạc thất hồn lạc phách như cũ, ánh mắt lộ ra một tia quý dị, khẽ cười, “Yên tâm, hãy tin tôi !”

Hết chương 56

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

Edit : Phương Thiên Vũ

“Ai... Đàn ông bây giờ chính là như vậy, chân trong chân ngoài !”

Nghe câu cảm thán thế Mạc Mạc phục hồi tinh thần lại, nhìn về phía người phụ nữ tao nhã cao quý ngồi bên cạnh cô. Người phụ nữ này nhìn qua chính là người có tiền, nhìn không được nhúm mày, định xoay người làm việc.

Tần Nhu chặn cô, “Chúng ta nói chuyện đi ! Trong lòng tôi cũng không chịu nổi !”

“Đâu có chuyện gì liên quan tới tôi ?”

Tần Nhu cười khổ đem án cô ngồi xuống ghế, “Chúng ta coi như là người cùng cảnh ngộ, an ủi nhau một chút cũng tốt a !”

Mạc Mạc nhúm mày nhìn cô một cái, không nói gì. Tần Nhu cứ thế nói, “Cô biết không ? Người đàn ông lúc này tiến vào nhìn qua rất lạnh là vị hôn phu của tôi !”

Mạc Mạc trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, Tần Nhu cười khổ nói, “Cô gái kia thừa dịp lúc tôi ra nước ngoài thừa cơ mà vào, lần trước còn ra tay đánh tôi. Tôi nằm bệnh viện hai tháng nhưng người đàn ông đó chỉ lo cùng con hồ ly tinh đó thân thiết, một lần cũng không đến gặp tôi !” Nghĩ đến cảnh mình thê thảm, quãng thời gian trong lòng run sợ, Tần Nhu đau buồn, hai mắt ướt át, nhưng thật ra thật sự đau lòng.

Mạc Mạc nhìn cô như vậy thật đúng là có một chút cảm giác cùng cảnh ngộ. Lần đầu tiên nhìn thấy Hạ Duy Y còn có một phần cảm tình nhưng vừa rồi,

phần cảm tình kia đã biến mất vô tung, đến bây giờ trong lòng đã cảm thấy chán ghét.

Thấy Mạc Mạc đã bị cô làm xúc động, Tần Nhu không ngừng cố gắng, lau nước mắt, trung ra một nụ cười tươi, dịu dàng nói, “Tôi chỉ là không nghĩ cô cũng giống tôi. Xem ra Bùi Diệc yêu cô, một khi đã như vậy cô sao không cho tình cảm giữa hai người cố gắng một chút ?”

Yêu cô ? Cô không xác định Bùi Diệc có yêu cô không ? Cô nhìn không ra, “Anh ấy thật sự yêu tôi sao ?”

Tần Nhu khẽ cười nói, “Thật sự người trong cuộc luôn mê muội, này không phải chuyện rõ quá sao ?”

“Vây... Cô gái kia ?” Cô có thể cảm giác được Bùi Diệc đối với cô gái kia rất khác.

“Này...” Tần Nhu xấu hổ cười cười, tựa như không biết có nên nói thật không. Mạc Mạc cười khổ một tiếng “Tôi hiểu !”

“Không phải...” Tần Nhu vội vàng nói, “Tôi cũng không rõ, nếu không... Thử một chút là được ?”

Mạc Mạc trầm mặc một lát, vẫn là nhin không được hỏi, “Phải thử như thế nào ?”

Tần Nhu suy nghĩ một chút, nói, “Vây xem nếu cô cùng cô gái kia tánh mạng đồng thời gặp phải nguy hiểm, cậu ta sẽ cứu ai trước, dưới tình huống này không thể làm giả. Cậu ta cứu ai trước thì người đó nhất định là người quan trọng nhất trong lòng cậu ta !”

Mạc Mạc có chút do dự hỏi, “Phải làm như thế nào ?”

“Ấn... Cô hẹn cô gái kia ra biển, sau đó động tay một chút để hai người cùng lúc bị chìm.”

Thấy Mạc Mạc do dự, Tần Nhu có chút không kiên nhẫn nhưng vẫn kiên nhẫn tiếp tục diễn trò, cầu xin nói, “Coi như là giúp tôi, tôi cũng muốn xem tôi trong lòng anh ấy có một chút phân lượng nào không !”

“Vạn nhất... thật sự gặp chuyện không may thì làm sao bây giờ ?” Mạc Mạc cảm thấy rất nguy hiểm, chuyện này vạn nhất ngoài ý muốn...

“Cô yên tâm, chúng tôi có thể cho cấp cứu viên ở một bên theo dõi, vạn nhất có chuyện bọn họ sẽ ra tay cứu người !”

Mạc Mạc lo lắng rất lâu, cuối cùng vẫn do dự gật đầu, cô thật sự muốn biết vị trí của cô trong lòng Bùi Diệc.

...

Trong xe, Hạ Duy Y cuộn tròn trong lòng Tư Minh Dạ, một bộ dáng “em rất sợ”. Tư Minh Dạ liếc cô một cái, trong lòng mặc dù cũng đã hết giận nhưng vẫn nên giáo huấn nho nhỏ một chút. Lát gan thật sự càng lúc càng lớn, còn dám cùng người đàn ông khác giả ân ái, cũng không đem anh để vào mắt !

“Đã nghĩ được chưa ?”

“Ồ...” Hạ Duy Y lại coi lại trong lòng anh, rõ ràng là kẻ xấu này muốn trừng phạt cô. Nhưng cô lại cảm thấy trong lòng anh có vẻ an toàn, thật cẩn thận ngăn đầu nhìn anh, nói, “Anh đã nói sẽ không đánh em.”

“Uh.”

“Vây... vậy cũng có thể không cần trừng phạt không ?”

Nhìn cô trong mắt chờ đợi, Tư Minh Dạ nhin không được mềm lòng, vội vàng di chuyển tầm mắt, “Không được !”

Hạ Duy Y ủy khuất nhìn anh, lại phát hiện anh nhìn cô một cái cũng không nhìn, bắt mẫn ôm anh cọ a cọ, miệng càng không ngừng nói thầm, “Ồ ô... Dạ là người xấu... Người xấu...” Không thấy Tư Minh Dạ khước miệng giờ lên.

Trở lại biệt thự, Tư Minh Dạ nhìn Bùi Diệc cùng Nam Cung Liệt đi phía sau, hai người cứng đờ, không phải chứ ? Bây giờ sẽ đi ? Hai người liếc nhau, lại ngoan ngoãn trở lại trong xe xuất phát về tổng bộ, về mặt cứ như lên đoạn đầu đài.

Trong phòng, Hạ Duy Y ôm Tiểu Hùng ngồi trên giường, Tư Minh Dạ quần khăn tắm từ phòng tắm đi ra, nhìn cô vẻ mặt buồn rầu, khước miệng nhin không được giờ lên, trong mắt lộ vẻ cung chiêu. Thấy Hạ Duy Y nhìn sang thì biểu tình trên mặt thay đổi, mặt không chút thay đổi hỏi, “Còn chưa nghĩ ra ?”

Hạ Duy Y vẻ mặt đột nhiên nghiêm túc, đem Tiểu Hùng đặt bên giường sau đó kéo Tư Minh Dạ tới, để anh ngồi xuống. Vẻ mặt quyết đánh đến cùng rồi bắt đầu cởi quần áo.

Tư Minh Dạ sừng sốt một chút, ánh mắt tối sầm lại, hỏi, “Em làm cái gì ?”

Hạ Duy Y vừa cởi quần áo vừa chu miệng nói, “Ngu ngốc, đương nhiên là dùng mỹ nhân kế a !”

Tư Minh Dạ trong mắt nhin không được lộ ra ý cười, có chút hăng hái chờ mỹ nhân kế của cô. Hạ Duy Y cởi xong quần áo trên người mình, sau đó nhào vào trong lòng anh người ngủ, “Dạ thơm quá nga !”

Tư Minh Dạ sắc mặt liền đen, lời này nghe sao giống lưu manh đùa giỡn con gái nhà lành thế ? [Vũ : nó đó anh ==)]

Hạ Duy Y vươn tay nhỏ bé đốt lửa trên người anh, học bộ dáng của anh ở trên người anh cắn cắn cắn cắn. Nghe tiếng thờ dốc của anh càng ngày càng nặng nề, Hạ Duy Y nghiêng đầu nhìn thấy anh bộ dáng rất thoải mái, trong lòng cảm thấy rất thành công. Mắt giảo hoạt chớp chớp, tay nhỏ bé đột nhiên tham nhập vào bên trong khăn tắm ở giữa eo của anh.

Tư Minh Dạ kêu lên một tiếng, đáy mắt càng thêm sâu thẳm, ôm cô ngã xuống giường lớn, Hạ Duy Y giả vờ nói, “Chờ một chút ! Mỹ nhân kế của em thành công, anh không thể lại trừng phạt em nữa đó !”

“Được...”

...

Trong phòng khách, An Thụy hỏi, “Lão đại đâu ?”

Lam Tư mặt không chút thay đổi nói, “Lão đại bề bộn nhiều việc, Diệc cùng Liệt đều bị điều về tổng bộ !” Tự nhiên Tư Minh Dạ công tác liền nhiều hơn.

Vừa nghe đến tổng bộ, An Thụy sắc mặt cứng đờ, “Cũng may bọn họ đủ nghĩa khí, không khai chúng ta ra !”

Lam Tư trầm ngâm nói, “Chỉ sợ không chỉ là chuyện này.”

Lãnh Dạ Bạch đồng ý gật đầu, nói, “Tình hình Diệc bây giờ đi tổng bộ một chút cũng tốt.” Ít nhất không có thời gian suy nghĩ lung tung, hơn nữa sau khi trút ra hết tâm trạng cũng sẽ tốt hơn nhiều.

Lam Tư tiếp lời, “Liệt bắt quá là người đi theo mà thôi.”

An Thụy suy nghĩ kỹ cũng hiểu được, lắc đầu cười nói, “Lão đại làm mỗi chuyện đều có lý do của mình !” Lão đại luôn dùng cách của anh để quan tâm người khác, chỉ có người chu đáo mới có thể phát hiện.

Hạ Duy Y đỡ thắt lưng từ trên lầu đi xuống, thấy ba người, sắc mặt trầm xuống hừ lạnh một tiếng, không để ý tới bọn họ. Đều là bọn họ làm hại cô bị trừng phạt, cô tự nhiên còn ngầy ngốc dùng mỹ nhân kế, kết quả so với bị đánh còn thảm hơn. Dạ sẽ không ra tay nặng mà đánh cô nhưng anh sẽ hung hăng yêu cô, cho nên cô quyết định lần sau phạm sai lầm vẫn nên để anh đánh một trận là được.

Hết chương 57

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58

Edit : Phương Thiên Vũ

An Thụy nhìn bộ dáng cô đổi, cười hỏi, “Chị dâu nhỏ, chị sao không ở cùng một chỗ với lão đại ?”

Hạ Duy Y hung hăng trừng mắt anh, anh còn dám nói, cô thiếu chút nữa không dậy nổi, còn có thể đi theo Dạ sao ?

An Thụy sờ sờ mũi, anh không có đắc tội cô chứ ? Lắc đầu, nói, “Tôi còn có việc, đi trước !” Lão đại lại bảo anh nhanh chóng phá tan hệ thống phòng vệ an toàn của Âm Dạ. Tuy rằng gần đây Âm Dạ rất yên tĩnh nhưng nếu bọn họ nhận hành động, vậy khẳng định còn sẽ phái người đến ám sát.

Lam Tư cũng đi theo anh đi rồi, Lãnh Dạ Bạch nhìn Hạ Duy Y, lo lắng can đảm, “Y Y, không thể chạy loạn khắp nơi biết không ?”

Hạ Duy Y ngoan ngoãn gật đầu, mở ra tivi xem. Lãnh Dạ Bạch nghĩ cô vừa mới bị Tư Minh Dạ trừng phạt, hẳn sẽ ngoan vài ngày, hơn nữa trên người cô còn có thiết bị truy tìm, cũng an tâm đi thu xếp việc của mình. Tuy anh ở U Minh Điện không có chức vị nhưng cũng ngang hàng với tứ đại đường chủ, cũng rất bận.

Xem một lát, Hạ Duy Y bắt mất chu miệng, cô thật nhớ Dạ nga ! Sau đó nghĩ đến cái gì hai mắt sáng ngời, Dạ có cho cô đi động, nói lúc nhớ anh có thể gọi cho anh!

“Thùng thùng thùng” chạy lên lầu, cầm chiếc di động màu hồng, thuận tiện ôm lấy Tiểu Hùng ấm lại quay về trên sofa. Vừa xem tivi vừa ấn một dãy số.

Trong phòng họp, Tư Minh Dạ gương mặt lạnh lùng, những người khác thấy anh không vui cau mày, cả thờ mạnh cũng không dám, chỉ sợ không cẩn thận chọc tới anh.

Trong lúc hoàn toàn yên tĩnh lại đột nhiên vang lên tiếng chuông di động, mọi người lập tức gục đầu xuống, âm thầm liếc mắt nhìn, muốn xem ai xui xẻo. Nhưng lại thấy Tư Minh Dạ sắc mặt đột nhiên dịu đi, thậm chí mang theo ý cười nhạt.

Sau đó tất cả mọi người biểu tình đều như gặp phải quỷ, nhìn Tư Minh Dạ lấy điện thoại ra, ấn nút nghe. Về mặt dịu dàng, ngay cả thanh âm cũng dịu dàng có thể chảy cả nước, “Bé cưng...”

Trời ơi ! Ai tới nói cho bọn họ biết bọn họ có phải ban ngày ban mặt gặp quỷ không?

Hạ Duy Y nắm tay Tiểu Hùng, chu miệng oán giận nói, “Dạ, anh sao còn chưa trở về ? Người ta nhớ anh !”

Lãnh Dạ Bạch có chút lo lắng, cho nên quay đầu nhìn cô, thấy cô đang nói chuyện cùng Tư Minh Dạ liền hoàn toàn yên tâm.

“Ha ha... Có nhớ nhiều không ?”

“Rất nhớ rất nhớ !”

“Ân... Anh rất nhanh sẽ trở về !” Vốn U Minh Điện còn có chút chuyện cần đi giải quyết nhưng bây giờ anh lại muốn về sớm một chút.

Hạ Duy Y cao hứng nở nụ cười, “Nha... Anh nói nga !”

Cúp điện thoại, Hạ Duy Y ôm Tiểu Hùng nằm trên sofa lẩn lộn, ha ha ngây ngô cười, hoàn toàn đã quên là ai ép cô đến đau cả lưng. Lúc này rõ ràng còn hạ quyết tâm hôm nay không cần để ý Tư Minh Dạ, kết quả vừa tỉnh ngủ cái gì cũng quên !

Di động lại vang lên, Hạ Duy Y trực tiếp ấn nghe, “Dạ...” Di động này tuy Tư Minh Dạ đã sớm chuẩn bị cho cô nhưng cô bây giờ mới bắt đầu dùng, cũng không có người khác gọi điện thoại cho cô nên cô cho rằng là Tư Minh Dạ.

“Cô Hạ, tôi có thể nói chuyện với cô không ?” Điện thoại truyền đến là giọng của một cô gái.

Hạ Duy Y nghi hoặc hỏi, “Cô là ai a ?” Còn ai biết số điện thoại của cô ?

Số di động này người biết quả thực không nhiều lắm. Tư Minh Dạ đương nhiên biết, còn có người từng theo bên cạnh cô, Lãnh Nguyệt Tâm.

“Tôi là Mạc Mạc, chúng ta gặp ở quán cà phê hôm qua, tôi muốn nói chuyện với cô !”

Mạc Mạc ? Hạ Duy Y nhủ mảy nghĩ nghĩ, chính là cô gái ngu ngốc hại Bùi Diệc đau lòng a ! Hạ Duy Y suy nghĩ muốn ra ngoài hay không, Dạ nói rất nhanh sẽ trở về, nếu anh phát hiện cô lại chạy loạn, cô nhất định sẽ chết !

“Cô Hạ, cô có đang nghe không ?”

“Có a !” Hạ Duy Y kéo kéo tóc, mày nhíu chặt lại, rốt cuộc phải ra ngoài hay không?

“Tôi ở quán cà phê chờ cô, tôi muốn nói về chuyện Bùi Diệc với cô một chút.”

Nghĩ Bùi Diệc bộ dáng đáng thương, Hạ Duy Y gật gật đầu, “Được !” Phải đi xem mới được. Nếu cô gái kia thật sự rất ngốc thì coi như xong, nếu không phải đặc biệt ngốc, cô nhắc nhở cô ta một chút là được. Miễn cho Bùi Diệc bộ dáng sống như đã chết, còn hại Dạ bận rộn như vậy !

Hạ Duy Y buồn rầu nắm tóc, nhưng có cần nói với Dạ không ? Suy nghĩ trong chốc lát vẫn là quyết định để lại tờ giấy. Trong mắt mang theo ý cười giảo hoạt, nếu cô về sớm hơn Dạ, vậy chuyện gì cũng không có. Nếu về trễ hơn Dạ thế cô có để lại tờ giấy kia, cũng không xem như lên chạy loạn ! Hoàn toàn đã quên lần trước có để lại giấy nhưng vẫn bị đánh !

Lần này cô lại thông minh mang theo tiền nhưng gần biệt thự không có taxi, cần phải đi một đoạn rất xa mà cô hiện tại đang vội, nên cô đành phải bảo lái xe chờ cô đi.

Lái xe biết cô, hơn nữa tuy Tư Minh Dạ không cho phép cô chạy loạn nhưng cũng không có hạ lệnh cấm túc. Nên lái xe rất cung kính mời cô lên xe, sau đó xe nghiêng ngang rời khỏi biệt thự, thật sự là thuận lợi không thể thuận lợi hơn.

Đến quán cà phê liền thấy Mạc Mạc chờ ở cửa, Hạ Duy Y ôm Tiểu Hùng đi đến bên cạnh cô. Nhìn Mạc Mạc đáng vẻ có chút khản trương, tò mò hỏi, “Cô muốn nói gì với tôi ?”

Mạc Mạc tự bảo mình phải bình tĩnh, cô cũng không phải làm chuyện gì xấu, chỉ là muốn thử Bùi Diệc một chút mà thôi, có gì khản trương chứ ? Nhớ tới vài phút trước, Tần Nhu nói đã gọi điện thoại báo Bùi Diệc, Mạc Mạc vội vàng nói, “Chúng ta đi chỗ khác nói !”

Nói xong liền đẩy Hạ Duy Y trở về trong xe, chính mình cũng ngồi lên sau đó bảo lái xe đi bờ biển, “Phiên đi nhanh một chút !” Nếu không cô sợ thời gian không kịp, nếu Bùi Diệc đến các cô còn chưa tới, thế không phải liền kiểm cũi ba năm thiêu một giờ sao ? Cô không biết Tần Nhu vốn không có báo Bùi Diệc, cũng không tính để cho các cô có thể đến bờ biển.

Hạ Duy Y nhìn Mạc Mạc bộ dáng sốt ruột, nhin không được nhủu mày, có chút dự cảm không tốt, “Cô rốt cuộc muốn nói cái gì với tôi?”

Mạc Mạc nhìn cô, “Cô đừng vội, chúng ta đến bờ biển nói chuyện ! Phiên anh đi nhanh chút !”

Nghe vậy lái xe bắt đầu đi lại tăng tốc, Hạ Duy Y mày nhủu càng chặt, vì sao phải đến bờ biển nói chuyện ? Vừa định kêu lái xe dừng xe lại thấy từ kính lái xe gương mặt hoảng sợ. Ở đây xe cũng không nhiều, phía trước đã có một chiếc xe vận tải lớn nhanh chóng lao về phía các cô.

Hạ Duy Y đồng tử co rút, phản ứng đầu tiên là nhảy xe nhưng lại đột nhiên đau đầu như vỡ ra, vô số hình ảnh trong đầu xuất hiện. Cảm giác đau bị căng đến phát nổ, hai tay ôm chặt Tiểu Hùng, đột nhiên hôn mê bất tỉnh, thân mình nghiêng về phía cửa đã bị cô đẩy ra từ sớm, ngã ra bên ngoài. Mạc Mạc đã sớm bị dọa choáng váng, chỉ có thể hoảng sợ nhìn xe đụng nhau, ngay cả hét chói tai cũng đã quên.

Hết chương 58

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Edit : Phương Thiên Vũ

“Mẹ...” Vũ Văn Lạc trong giọng nói đều là bất đắc dĩ, thật vất vả nghỉ ngơi một ngày, muốn thoải mái một chút lại bị Lục Mạn Nhã gọi điện thoại đến giáo huấn anh, bảo anh ở chung với Kiều Tích Nhan cho tốt. Còn nói trong khoảng thời gian này bà có chút việc, qua khoảng thời gian ngắn nữa sẽ đến theo dõi anh, bà có phải đã quên anh đã kết hôn với Bối Nhi rồi không !

Xem ra lần kháng nghị trước vẫn không có tác dụng gì. Vũ Văn Lạc có chút đau đầu, nếu không phải thật sự không thể nhịn được nữa anh cũng không muốn chọc Lục Mạn Nhã tức giận, dù sao cũng là mẹ anh. Lần trước Lục Mạn Nhã dùng hết mọi cách ép anh kết hôn, Vũ Văn Lạc phiên không chịu nổi mới có thể lấy cho bà con dâu xí, bày tỏ sự kháng nghị.

Thật vất vả Lục Mạn Nhã cảm rằm xong, Vũ Văn Lạc cúp điện thoại, bóp bóp trán, nhắm mắt nghỉ ngơi. Đột nhiên lái xe lên tiếng “Tổng tài, phía trước hình như xảy ra tai nạn xe !”

Vũ Văn Lạc ló đầu ra nhìn, quả nhiên hai chiếc xe đụng thẳng vào nhau, đoạn đường này cũng xảy ra tai nạn xe sao ? Nơi này xe rất ít, hai chiếc xe đụng vào nhau, quả thực tỷ lệ rất nhỏ !

Đột nhiên nhìn đến người nằm cách đó không xa, Vũ Văn Lạc nhủu mày, sao cảm thấy lưng của cô ấy rất giống Bối Nhi ? Chẳng lẽ anh quá nhớ Bối Nhi ?

Nhìn không được vẫn là xuống xe nhìn nhưng khuôn mặt kia không phải Kiều Bối Nhi, Vũ Văn Lạc trong lòng có chút thất vọng nhưng trong nháy mắt thấy nhân trên tay Hạ Duy Y, tâm mất không rời.

Anh nhớ rõ Bối Nhi đeo chiếc nhẫn này nhưng vì thấy chiếc nhẫn đó có loại cảm giác quý dị thật sự làm người ta không thoải mái, nên anh nói không thích, sau đó Bối Nhi cũng không đeo nữa.

Anh không biết đó là Kiều Bối Nhi muốn từ từ mở thật lòng mình ra với anh nhưng không nghĩ tới mới bước ra bước đầu tiên liền gặp trở ngại trở về.

Còn có Tiểu Hùng cô ôm chặt vào trong ngực, Bối Nhi thích nhất gấu bông, trong phòng của cô chất đầy từ lớn đến nhỏ mấy chục con. Vũ Văn Lạc trong lòng có chút kích động, cô nhất định là Bối Nhi, nhưng vì sao lớn lên lại khác nhau như vậy ?

Không phải lúc nghỉ nhiều như vậy, Vũ Văn Lạc vội vàng cẩn thận ôm cô vào trong xe, đưa tay che miệng vết thương trên đầu cô vẫn còn đang chảy máu, “Đến bệnh viện gần nhất !” Trong đầu hiện lên mọi suy nghĩ, hoàn toàn đã quên vụ tai nạn.

Bọn họ mới vừa đi không lâu, một chiếc xe khác dừng lại ở gần đó. Lãnh Nguyệt Tâm sau khi kiểm tra không có phát hiện bóng dáng Hạ Duy Y, sắc mặt có chút khó coi. Thấy vết máu cách đó không xa, trong lòng suy nghĩ khẳng định đã được cứu đi, nhưng là ai cứu chứ ? Nếu là người bình thường không nên chỉ cứu Hạ Duy Y mà bỏ lại những người khác !

Trong mắt lóe một tia sáng, vài lúc sau chỉ nghe thấy một tiếng nổ mạnh, một chiếc xe rất nhanh rời đi. Cách nơi nổ mạnh một khoảng, Mạc Mạc đang nằm ở đó, chính là chỗ Hạ Duy Y nằm lúc nãy.

Không phải Lãnh Nguyệt Tâm có lòng tốt, mà cô hiện tại không có thời gian đem vết máu kia xử lý sạch sẽ, đành phải ném Mạc Mạc nằm ở đó để tránh bị nghi ngờ.

Tư Minh Dạ từ tòa cao ốc đi ra, vừa ngồi vào trong xe liền có một cảm giác hoảng hốt. Cảm xúc đột nhiên xuất hiện làm cho anh đứng ngồi không yên, vội vàng lấy di động ra trực tiếp gọi cho Lãnh Dạ Bạch, “Bé cưng đâu ?” Đợi trong chốc lát, Lãnh Dạ Bạch cho anh đáp án lại là không thấy người.

Bất an trong lòng Tư Minh Dạ dần dần tăng thêm, lạnh giọng dặn dò, “Lập tức tìm vị trí của cô ấy !”

Vừa về đến biệt thự, Tư Minh Dạ gương mặt bình tĩnh hỏi, “Thế nào ?”

Lãnh Dạ Bạch trên mặt đều là ngưng trọng, “Thiết bị truy tìm trên người Y Y bị phá hỏng rồi !”

Tư Minh Dạ không tự giác nắm chặt hai đấm, “Lập tức phái mọi người đi tìm, bảo Bùi Diệc cùng Nam Cung Liệt trở về !”

Lãnh Dạ Bạch cũng ý thức được vấn đề nghiêm trọng, tuyệt không dám chậm trễ, lập tức hạ mệnh lệnh. Trong lòng không ngừng tự trách, cũng là anh không có đề ý kỹ cô.

Tư Minh Dạ trong lòng càng lúc càng hoảng, loại cảm giác này như thế nào cũng kiềm không được, giống như cô thật sự phải rời khỏi anh ! Sẽ không, cô nhất định không có việc gì ! Đột nhiên nhìn đến dưới đĩa trái cây trên bàn trà lộ ra một góc giấy trắng, Tư Minh Dạ vội vàng lấy ra.

“Dạ, em không phải lên đi nga, là Mạc Mạc nói muốn nói chuyện Bùi Diệc với em, em rất nhanh sẽ trở về, anh không thể tức giận nga !”

Mạc Mạc ? Tư Minh Dạ lấy điện thoại ra, “An Thụy, tìm Mạc Mạc cho tôi !”

...

Bệnh viện Lam thị

Mọi người đều trầm mặt chờ Mạc Mạc tỉnh lại, toàn thân Tư Minh Dạ hơi thở âm lãnh làm người ta không dám tới gần. Đoạn đường kia một bên là núi, một bên là biển, xe nổ mạnh lao xuống biển, nếu nói bé cưng ở trong xe...

Anh bây giờ chỉ hy vọng Mạc Mạc tỉnh lại có thể nói cho anh biết, bé cưng không ở trong xe, cô chỉ là mất tích, chỉ là trốn ở nơi nào đó, chờ anh đi tìm cô.

“Ngô...” Người trên giường rốt cục có phản ứng, tất cả mọi người đem tầm mắt dừng trên người cô.

Mạc Mạc mở mắt ra, nhìn thấy nhiều người như vậy có chút thần thờ. Bùi Diệc nhìn cô liền hỏi, “Mạc Mạc, chị dâu nhỏ đâu ? Chị dâu nhỏ có ở trên xe không ?”

“Anh...” Mạc Mạc trong lòng có chút lạnh, anh đầu tiên quan tâm không phải cô, mà là cô gái kia!

“Ai nha...” Chỉ thấy một cô gái có gương mặt trẻ con đáng yêu, không kiên nhẫn kéo Bùi Diệc ra, “Tiểu Diệc, anh tránh ra, tới em hỏi !”

Bùi Diệc lúc này trong lòng sốt ruột cũng không đi so đo vấn đề xưng hô của cô, anh không dám tưởng tượng nếu chị dâu nhỏ thật sự xảy ra chuyện gì, lão đại sẽ như thế nào !

Phạm Bảo Nhi đặt mông ngồi xuống giường bệnh, “Uy, cô nói mau a ! Chị dâu nhỏ rốt cuộc có trên xe không ?” Phạm Bảo Nhi này kì thật rất giống Nam Cung Liệt, gương mặt trẻ con luôn mang theo nụ cười nhưng lúc này lại rất nghiêm túc.

Về phần cô là từ đâu xuất hiện ? Chính là Bùi Diệc cùng Nam Cung Liệt quay về căn cứ huấn luyện thì gặp. Vừa gặp mặt, Phạm Bảo Nhi liền tùy tiện để cho Nam Cung Liệt làm anh cô vì Nam Cung Liệt rất giống cô. Còn Bùi Diệc thì làm chồng cô vì cô thấy Bùi Diệc rất thuận mắt. Từ đó về sau cô liền sống chết quấn lấy Bùi Diệc không buông, nhưng hai người đến căn cứ huấn luyện không lâu đã bị điện thoại gọi về, Phạm Bảo Nhi cũng không quan tâm sống chết quấn lấy hai người cùng trở về.

Hiện tại Phạm Bảo Nhi hoàn toàn lấy thân phận tự cho mình là vợ Bùi Diệc, ngay cả cách xưng hô với mọi người cũng giống Bùi Diệc.

Mạc Mạc nhớ tới chuyện lúc trước, cô chỉ nhớ rõ xe bị chiếc xe vận tải lớn kia lao tới, cũng không thấy Hạ Duy Y nhảy ra ngoài, vì thế gật đầu.

Nhìn cô gật đầu mọi người lòng trầm xuống, toàn bộ ánh mắt dừng trên người Tư Minh Dạ. Nhưng thấy anh vẻ mặt bình tĩnh, bình tĩnh như vậy lại làm cho người ta càng lo lắng hơn.

Phạm Bảo Nhi đột nhiên hỏi, “Cô vì sao lại hẹn chị dâu nhỏ đi ra ngoài ?” Trong mắt chợt lóe qua tia sắc bén chứng minh cô không phải nhìn qua tùy tiện như vậy.

“Tôi...” Thấy tầm mắt mọi người đều dừng trên người mình, Mạc Mạc kiên trì nói, “Tôi chỉ là muốn xem trong lòng Bùi Diệc tôi quan trọng hay cô gái kia quan trọng nên muốn hẹn cô ấy ra bờ biển, xem nếu chúng tôi cùng bị chìm anh ấy sẽ cứu ai trước !”

Bùi Diệc sắc mặt càng trở nên khó coi, Phạm Bảo Nhi đột nhiên nhào vào trong lòng anh. Giống như vỗ con chó nhỏ, vỗ vỗ đầu của anh, dỗ nói, “Tiểu Diệc ngoan, không phải lỗi của anh, anh không cần tự trách, nếu không người ta sẽ đau lòng nga !”

Bùi Diệc biết cô là ý tốt nên cũng không giống lúc trước, không chút khách khí đẩy cô ra.

Mạc Mạc nhìn hai người ôm nhau, sắc mặt thay đổi, “Các người...”

Không đợi lời cô ra khỏi miệng, Phạm Bảo Nhi cắt ngang, “Đây là chủ ý của cô ?” Phạm Bảo Nhi trực giác chuyện này không đơn giản, bởi vì nơi đó xảy ra tai nạn xe như vậy, nếu nói là ngoài ý muốn, tỷ lệ thật sự rất thấp !

“Tôi...” Mạc Mạc đang lo lắng có nên nói Tần Nhu ra không.

Lam Tư lạnh lùng nói, “Cô tốt nhất là nói thật, chuyện này rất có thể không phải ngoài ý muốn, cô sẽ thành đồng lõa hại chết chị dâu nhỏ !”

Mạc Mạc sắc mặt trắng nhợt, cô gái kia đã chết ? Đồng lõa ? Vậy là nói cô bị người ta lợi dụng sao ? Rốt cục ý thức được chuyện nghiêm trọng, Mạc Mạc đem mọi chuyện từ đầu đến cuối nói ra.

Nam Cung Liệt nghiêm mặt lạnh lùng, “Quả nhiên, chuyện tôi lo lắng đã xảy ra !” Nhìn Bùi Diệc, an ủi, “Diệc, không phải lỗi của cậu !” Nói cho cùng anh cũng có trách nhiệm, không nghĩ tới chuyện bọn họ ở quán cà phê lại bị Tần Nhu thấy, còn nhân cơ hội này lợi dụng Mạc Mạc.

Lãnh Nguyệt Tâm vẫn không có lộ diện nên Mạc Mạc cũng chỉ biết Tần Nhu mà thôi.

Đột nhiên An Thụy gấp giọng hỏi, “Lão đại đâu ?” Lão đại khi nào thì không thấy ?

Hết chương 59

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Edit : Phương Thiên Vũ

Bệnh viện

Người trên giường giật giật, bản năng đưa tay ngăn cản ánh sáng chói mắt. Vũ Văn Lạc vội vàng đi đến bên giường, “Bối Nhi, em tỉnh rồi ?”

Nhìn người đàn ông anh tuấn trước mắt, Hạ Duy Y mờ mịt trừng mắt nhìn, có chút bất an hỏi, “Anh là ai ?” Ánh mắt chuyển động, giống như đang tìm cái gì.

Vũ Văn Lạc sừng sốt một chút, nghĩ cô đang tìm Tiểu Hùng, xoay người liền đem Tiểu Hùng lại đây, đặt trong lòng cô. Hạ Duy Y ôm Tiểu Hùng, thoáng an tâm một ít nhưng ánh mắt vẫn nhìn chung quanh.

Vũ Văn Lạc nhìn không được hỏi, “Bối Nhi, em đang tìm cái gì ?”

“Tôi...” Hạ Duy Y mày nhíu lại, “Tôi không biết...”

Vũ Văn Lạc cảm thấy có chút không đúng, vừa rồi cô hình như hỏi anh là ai, “Bối Nhi, em biết anh là ai không ?”

Hạ Duy Y nhìn anh lắc đầu, Vũ Văn Lạc mày nhíu lại, thử hỏi, “Vậy em biết bản thân mình là ai không ?”

“Tôi ?” Hạ Duy Y về mặt mờ mịt.

Vũ Văn Lạc mày nhíu càng chặt, sau khi gọi bác sĩ tới kiểm tra đã ra kết luận, cô bởi vì đụng vào đầu, mất trí nhớ !

...

Nhìn người ôm Tiểu Hùng, đáng thương rúc trên giường, Vũ Văn Lạc đau lòng, “Bối Nhi, chúng ta phải về nhà !” Tuy rằng tai nạn xe rất nghiêm trọng nhưng Hạ Duy Y ngoại trừ bị đụng ở đầu một chút thì trên người chỉ có một ít vết thương ngoài da. Sau khi quan sát hai ngày, không có vấn đề gì Vũ Văn Lạc liền quyết định dẫn cô về nhà, dù sao Kiều Bối Nhi cũng sống ở đó một năm, có lẽ khi trở về nơi đó cô sẽ nhớ một chút.

Kiều Bối Nhi nhìn anh, rốt cục mở miệng hỏi, “Anh là ai ?”

Vũ Văn Lạc cười cười, tựa như thờ phào nhẹ nhõm. Vì từ khi cô tỉnh lại, Kiều Bối Nhi nói mấy câu, sau đó hai ngày nay vẫn không chịu mở miệng. Vũ

Văn Lạc rất lo lắng nhưng bây giờ cô cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện, “Anh gọi là Vũ Văn Lạc, là chồng của em !”

“Chồng ?” Kiều Bối Nhi tựa như không biết rõ, tầm mắt lại bắt đầu liếc nhìn xa xăm.

Vũ Văn Lạc nhíu mày, vì sao Bối Nhi luôn giống như đang tìm cái gì ? “Bối Nhi...” Vũ Văn Lạc đưa tay muốn ôm cô xuống giường, Kiều Bối Nhi lại rất nhanh tránh ra, ôm Tiểu Hùng bắt mắt nhìn anh, nói, “Anh không thể dựa vào tôi gần như vậy !”

Vũ Văn Lạc nhíu mày, nhìn bộ dáng cô bắt mắt chu miệng đáng yêu lại nhìn không được khoe miệng giơ lên, “Được, anh không dựa vào em gần như vậy, tự em đi được không ?”

Kiều Bối Nhi gật đầu, ngoan ngoãn xuống giường đi theo anh. Trước khi lên xe lại nhìn không được nhìn khắp nơi, cô cũng không biết mình đang tìm cái gì, chỉ là trong lòng có chút mất mát.

Xe tiến vào biệt thự, Kiều Bối Nhi xuống xe theo Vũ Văn Lạc, nhìn nơi xa lạ trong lòng nhìn không được có chút khủng hoảng, ôm chặt Tiểu Hùng trong lòng. Vũ Văn Lạc nhìn cô bộ dáng bất an, dịu dàng an ủi, “Đừng sợ...” Đưa tay muốn ôm cô, Kiều Bối Nhi lại rút về sau, nhíu mày nói, “Đã nói anh không thể dựa vào tôi gần như vậy !”

Vũ Văn Lạc nhìn cô bộ dáng bất mãn, nhìn không được nhíu mày, “Vì sao ?”

Kiều Bối Nhi sùng sốt một chút, chu miệng nói, “Không thể chính là không thể !”

“Anh là chồng em !”

“Chồng cũng không thể !”

Vũ Văn Lạc bắt đầu đi, quên đi, cô hiện tại không nhớ rõ anh, đối với cô mà nói anh chẳng qua là người xa lạ, cô không cho anh tới gần cũng rất bình thường, “Đi thôi !”

Vũ Văn Cận đứng lúc chuẩn bị ra ngoài, nhìn thấy hai người liền sùng sốt, tầm mắt dừng trên người Kiều Bối Nhi, “Cậu sao lại ở đây ?”

Kiều Bối Nhi bất an rút về sau, Vũ Văn Cận nhìn cô một cái, nhíu mày hỏi, “Cận, em gặp qua Bối Nhi rồi ?” Anh không biết trong khoảng thời gian này cô đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết vì sao dung mạo của cô lại thay đổi lớn như vậy, nhưng nhiều chỗ giống lại thêm cùng một chỗ như vậy, anh không cho là trùng hợp, cô chính là Bối Nhi !

“Bối Nhi ?” Vũ Văn Cận thì thào mở miệng, tầm mắt dừng trên người Kiều Bối Nhi, trong mắt hiện lên một chút đau xót, cô cư nhiên là chị dâu của cậu ? Nếu là người khác, cậu còn có thể cố gắng đoạt lấy cô nhưng người này là anh trai, cậu sao lại cùng anh trai giành phụ nữ chứ ?

Vũ Văn Cận cảm thấy ông trời đang đùa giỡn với cậu mà. Vũ Văn Lạc nhìn bộ dáng của cậu nhìn không được nhíu mày, nếu không biết cậu đã có người trong lòng, anh khẳng định sẽ nghĩ Cận cùng Bối Nhi có gì đó liên quan, “Cận ?”

Vũ Văn Cận phục hồi tinh thần lại, sợ Vũ Văn Lạc nhìn ra cái gì vội vàng dời tầm mắt, kéo kéo khoe miệng, “Anh hai, em hôm nay về lại bên kia !”

Vũ Văn Lạc ánh mắt lộ ra một chút kinh ngạc, “Gặp như vậy ? Sao trước đó không nghe em nói tới ?”

Vũ Văn Cận miễn cưỡng cười, “Bên kia có việc !” Không đợi Vũ Văn Lạc lại mở miệng, Vũ Văn Cận rất nhanh nói, “Được rồi, em đang vội, đi trước !” Cậu không dám ở lại chỗ này, nếu tiếp tục ở lại đây, anh trai thông minh như vậy, nhất định sẽ phát hiện gì đó ! Bởi vì trong lòng hoảng loạn, cậu không còn lòng dạ suy nghĩ những chuyện cậu cần nghỉ ngơi.

Nhìn thân ảnh Vũ Văn Cận rời đi rất nhanh, Vũ Văn Lạc nhíu mày, sau đó nhìn về phía Kiều Bối Nhi, dịu dàng nói, “Bối Nhi mệt không ? Chúng ta vào thôi !”

Kiều Bối Nhi bĩu môi, cô không có phiền phức vậy đâu ! Lại nhìn hướng Vũ Văn Cận rời khỏi, người kia giống như quen biết cô !

“Lạc...” Kiều Tịch Nhan xuống lầu đúng lúc thấy Vũ Văn Lạc, trong mắt vui vẻ, vội vàng dịu dàng chào hỏi nhưng khi thấy Kiều Bối Nhi đi theo phía sau anh, sắc mặt cứng đờ, người phụ nữ kia là ai ? Lạc sao có thể dẫn phụ nữ trở về ?

Nhìn ánh mắt Kiều Tịch Nhan mang theo địch ý, Kiều Bối Nhi nhìn không được lui về sau hai bước, cô chán ghét người phụ nữ kia !

Vũ Văn Lạc vội vàng an ủi, “Bối Nhi đừng sợ, cô ta là chị của em !”

Chị ? Kiều Bối Nhi liếc mắt nhìn Kiều Tịch Nhan một cái, cau mày. Cho dù là chị cô vẫn chán ghét ! Kiều Tịch Nhan lại vì lời Vũ Văn nói mà ngỡ ngàng tại chỗ, cô ta là... Bối Nhi ? Làm sao có thể ?!

“Lạc, anh không lầm chứ ? Cô ta rõ ràng không phải Bối Nhi !”

Bởi trong khoảng thời gian này Kiều Tịch Nhan vẫn rất hiền lành, Vũ Văn Lạc đối với cô cũng coi như khách khí, nhìn Kiều Bối Nhi, nói, “Tuy không biết vì sao lại như vậy nhưng tôi xác định cô ấy là Bối Nhi. Hiện tại Bối Nhi bị tai nạn xe nên cái gì cũng không nhớ rõ, chờ cô ấy nhớ ra liền biết rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì !”

Kiều Tịch Nhan oán hận nắm tay lại, dịu giọng nói, “Anh yên tâm, em sẽ chăm sóc Bối Nhi thật tốt !”

Vũ Văn Lạc gật đầu, nhìn về phía Kiều Bối Nhi, dịu dàng nói, “Bối Nhi, anh dẫn em đi nghỉ ngơi !”

Nhìn bóng dáng hai người rời đi, Kiều Tịch Nhan thiếu chút nữa răng cắn phải môi. Cô cùng Lạc thật vất vả mới có chút tiến triển, không nghĩ tới lúc này Kiều Bối Nhi lại đột nhiên xuất hiện ! Không được, cô cần phải cầu cứu bác gái !

Kiều Bối Nhi ôm Tiểu Hùng ngồi trên giường, thân mình không ngừng lui về sau, về mặt đề phòng nhìn Vũ Văn Lạc, “Anh muốn làm gì ?”

“Cùng em nghỉ ngơi !” Tuy rằng trước kia bọn họ đều chia phòng ngủ nhưng bây giờ không còn giống, anh yêu cô !

Thật vất vả mới tìm lại được nhưng cô lại quên anh. Tuy trên mặt anh không có biểu hiện gì nhưng trong lòng không dễ chịu. Cô hiện tại cái gì cũng không nhớ rõ, anh hiện nhiên ở bên cô nhiều hơn, để cho cô quen anh, rồi không được anh rồi tiến tới yêu thương anh ! Như vậy cho dù cô không nhớ ra cũng không có vấn đề gì, dù sao trước kia anh đối với cô mà nói đều là lừa gạt, có lẽ nhớ không ra sẽ tốt hơn !

Hết chương 60

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Edit : Phương Thiên Vũ

“Không cần, tôi muốn nghỉ ngơi một mình !”

Vũ Văn Lạc đưa tay muốn ôm cô, “Ngoan, chúng ta cùng nhau nghỉ ngơi !”

Kiều Bối Nhi lại co người né tay anh, trong mắt nước mắt lăn qua lăn lại, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống. Vũ Văn Lạc bắt đắc dĩ cào tóc, đứng lên nói, “Đi thôi, anh dẫn em đi về phòng của mình !” Phòng của cô anh vẫn giữ lại như cũ.

Kiều Bối Nhi ỳm khuất theo ở phía sau anh, thấy phòng nơi nơi đều là Tiểu Hùng thì hai mắt sáng ngời, cao hứng nói, “Thật nhiều gấu con a !” Sau đó lại nhìn Tiểu Hùng trong lòng, bĩu môi nói, “Vẫn là Tiểu Hùng đáng yêu nhất !”

Vũ Văn Lạc đưa tay muốn vuốt tóc cô nhưng lại bị cô nghiêng đầu né tránh, anh gần như cũng quen, thu tay lại, dịu dàng căn dặn, “Nghỉ ngơi cho tốt, lúc ăn tối anh lại đến gọi em !”

“Nga !”

...

Bị tiếng đập cửa đánh thức, Kiều Bối Nhi mơ mơ màng màng lẩm bầm một tiếng, đứng dậy đi mở cửa. Vũ Văn Lạc nhìn cô bộ dáng mơ hồ đáng yêu, khóe miệng giờ lên, dịu giọng, “Đói bụng không ? Ăn tối rồi ngủ tiếp !”

“Ngô...” Kiều Bối Nhi nghiêng đầu nghĩ nghĩ, một lát sau tựa như mới hiểu ý của anh, gật đầu.

Trên bàn cơm, Kiều Tịch Nhan nhìn Vũ Văn Lạc cẩn thận gấp thức ăn cho Kiều Bối Nhi, cô phải dùng hết khí lực toàn thân mới không làm cho hai mắt của mình bốc hỏa. Cũng may, bác gái nói rất nhanh bà sẽ đến. Cô biết bác gái thích cô, lại đối con dâu Kiều Bối Nhi này không hài lòng, có bác gái thiên vị, cô không tin đâu không lại Kiều Bối Nhi giống như con ngốc này. Haiz... Kỳ thật cô cảm thấy Kiều Bối Nhi trước kia cũng như con ngốc không có gì khác, yếu đuối dễ bắt nạt !

Kiều Bối Nhi dường như cảm giác được Kiều Tịch Nhan địch ý, luôn sợ hãi nhìn cô ta. Dùng xong bữa tối, Kiều Bối Nhi lại trở về phòng nghỉ ngơi, Kiều Tịch Nhan cũng không có hành động đặc biệt gì vì Lạc Mạn Nhã đã dặn cô, bảo cô tạm thời cái gì cũng không cần làm, chờ bà đến đây rồi nói sau !

Nửa đêm, Kiều Bối Nhi đột nhiên ngồi dậy, rất nhanh mặc vào bộ quần áo có vẻ dễ dàng hoạt động. Mở cửa phòng ra, đi đến phòng Vũ Văn Lạc, nhẹ nhàng mở cửa ra. Vẫn không đưa tay bật đèn nhưng bóng tối đối với cô mà nói, tựa hồ không có ảnh hưởng gì nhiều.

Kiều Bối Nhi đi đến bên giường, đột nhiên đưa tay ra, vệt sáng mỏng manh chớp qua, cả thời gian nháy mắt cũng không có thì cô đã thu tay về. Sau đó lại lẳng lặng trở lại phòng mình, đem cửa phòng khóa trái, mở cửa sổ ra nhay xuống.

Phòng khách trong biệt thự, sáu người ngồi đó về mặt đều là nản lòng, trầm mặc một lúc lâu mới có người mở miệng.

Lam Tư nhíu mày hỏi, “Lão đại thế nào ?”

Lãnh Dạ Bạch mặt sắc ngưng trọng nói, “Lão đại vẫn không ăn không uống, cứ tiếp tục như vậy...”

Bùi Diệc về mặt áy náy, trong lòng đều là tự trách. Phạm Bảo Nhi nhìn anh một cái, lên tiếng hỏi, “Một chút tin tức cũng không có sao ?”

Nam Cung Liệt xoa trán, bất đắc dĩ nói, “Chúng tôi đã nghe phân phó của lão đại, phái mọi người đi tìm nhưng vấn đề là... Chị dâu nhỏ cô ấy...”

Tuy anh không nói hết câu nhưng mọi người trong lòng đều rõ, tình huống như vậy, chị dâu nhỏ còn sống khả năng hầu như là không. Lão đại chẳng qua là không chịu hết hy vọng, nhưng trong lòng anh ấy khẳng định cũng đã rõ, nếu không cũng sẽ không đau lòng như vậy !

Nam Cung Liệt đột nhiên hỏi, “Tần Nhu đâu ?” Trong mắt tia ác độc chợt lóe qua. Người phụ nữ chết tiết kia, cậu nhất định phải đem cô ta bầm thây vạn đoạn !

An Thụy sắc mặt cũng không dễ coi, “Tần Nhu bị Danny. Rock bắt trở về, người phụ nữ đó lúc trước trốn đi. Dù sao cô ta bị bắt trở về cũng không có ngày vui vẻ, hiện tại quan trọng nhất là lão đại !”

Tần Nhu với Lãnh Nguyệt Tâm mà nói cũng là tình địch, cô làm sao có thể bỏ qua cho cô ta ? Hơn nữa cô cũng không ngốc như vậy, nếu giữ Tần Nhu, Tư Minh Dạ rất nhanh sẽ điều tra ra cô.

Nam Cung Liệt về mặt bất đắc dĩ, “Cậu cũng không phải không biết tính lão đại, chúng tôi khuyên không được, trừ phi là chị dâu nhỏ...”

Bọn họ vẫn biết chị dâu nhỏ đối với lão đại rất quan trọng nhưng không nghĩ tới lão đại sẽ sụp đổ.

Trong phòng lầu 3 không có bật đèn, chỉ có thể thấy mờ mờ một người nằm trên giường.

Tư Minh Dạ lẳng lặng nằm, đau lòng đến hít thở không thông, hơi thở thuộc về cô càng lúc càng mờ nhạt, cũng sắp hoàn toàn biến mất khỏi thế giới của anh nhưng anh lại bất lực, sao cũng bắt không được.

“Bé cưng, không phải đã đồng ý sẽ không rời khỏi anh sao ?” Thì thảo nói nhỏ mang theo đau khổ vô tận, vì sao ông trời phải tàn nhẫn như vậy ? Ngay cả cô cũng phải cướp đi, anh chỉ cần cô cũng không được sao ?

Hai mắt chưa xót đau đón lại không có nước mắt, “Bé cưng...”

Cửa sổ mở rộng ra, bóng người hiện lên, sau đó là thanh âm hai chân rơi xuống đất, cước bộ rất nhẹ nhưng Tư Minh Dạ vẫn nghe được, anh vẫn không nhúc nhích, tùy ý hòng súng chỉ vào tim mình.

Bé cưng, em thật sự không ở thế giới này sao ? Vậy anh sẽ đến với em được không ? Không có anh, cô nhất định sẽ sợ hãi !

...

Đột nhiên một người mặc bộ âu phục màu đen vọt vào phòng khách, “Đường chủ, có người xâm nhập !”

Mọi người liếc nhau vội vàng hướng đi lên lầu. Nếu trước kia bọn họ hoàn toàn không lo lắng nhưng hiện tại lão đại lại làm cho bọn họ không thể không lo lắng !

“Ám” một tiếng, cửa phòng bị đá vỡ ra, bóng đen đứng trong phòng tay run lên một chút, một phát súng bắn trên vai Tư Minh Dạ, sau đó bản thân cũng ngã về phía sau.

Mọi người vội vàng hướng cửa sổ nhìn lại, bọn họ căn bản còn chưa kịp ra tay người nọ liền đã chết, là người trên cửa sổ ra tay. Hơn nữa bọn họ hình như cảm nhận được trên người người đó bốc lên lửa giận.

Kiều Bối Nhi nhìn một đám người ngây ngốc, thiếu chút nữa tức bễ phôi, “Lam Tư, lấy đạn ra !”

Kết quả cô vừa lên tiếng, một đám người vốn đã phục hồi tinh thần lại lại ngây người, Kiều Bối Nhi thiếu chút nữa bị tức chết. Đưa tay mở đèn, sau đó không vui trừng mắt một đám ngốc, “Muốn tôi ra tay đánh tỉnh các người sao ?”

“Chị... Chị dâu nhỏ...” Nam Cung Liệt không thể tin tròn tròn đôi mắt vốn đã tròn của anh, “Chị... Chị không chết...”

Kiều Bối Nhi lúc này không có tâm trạng nhiều lời với cậu, nhìn Lam Tư. Lam Tư phục hồi tinh thần lại, vội vàng bắt đầu xử lý miệng vết thương của Tư Minh Dạ. Kiều Bối Nhi vẫn trầm mặc, có thể nhìn ra rất tức giận. Bởi vì lo lắng Tư Minh Dạ, cô mới có thể nửa đêm lên vào, không nghĩ tới lại đứng lúc gặp được một màn như vậy !

Từ trên cổ thi thể kia tìm ra một kim bài nhỏ, nhìn chữ “Ám” trên mặt, Kiều Bối Nhi trong mắt đều là sự tàn độc hiếm thấy. Vân Huyền, cái này tôi sẽ nhớ kỹ !

Lam Tư về mặt nghiêm túc thay Tư Minh Dạ lấy đạn ra, mà Tư Minh Dạ tầm mắt vẫn dừng trên người Kiều Bối Nhi, ngay cả rên một tiếng cũng không có, chỉ là nhìn Kiều Bối Nhi không chớp mắt, giống như căn bản không cảm giác đau là gì.

Sau khi đã băng miệng vết thương, tất cả mọi người tự động lui ra ngoài, bởi vì bọn họ cảm giác được Kiều Bối Nhi rất tức giận. Nếu bọn họ còn ở chỗ này khẳng định sẽ không có kết quả tốt !

“Bé cưng...” Tư Minh Dạ nhìn thân ảnh quen thuộc kia, rớt cuộc khẽ mở miệng.

Kiều Bối Nhi mặt lạnh nhìn anh, “Vì sao không né ?” Sát thủ kim bài Âm Dạ sao có thể là đối thủ của anh ?

“Anh nghĩ em đã chết...”

Cho nên anh có ý tìm cái chết ? Nếu trước kia biết điện chủ U Minh Điện tìm cái chết, cô nhất định cười đến lăn lộn nhưng hiện tại, cô lại thầm muốn khóc.

Hết chương 61

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

Edit : Phương Thiên Vũ

Kiều Bối Nhi mím môi, nhẹ giọng nói, “Rất xin lỗi...” Cô hẳn là sớm trở về một chút.

Tư Minh Dạ đột nhiên một tay ôm cô vào trong lòng, rất chặt rất chặt, siết Kiều Bối Nhi có chút đau, “Bé cưng...”

Kiều Bối Nhi đưa tay nhẹ vuốt sợi tóc của anh, sau đó biến sắc, “Buông tay !” Kết quả Tư Minh Dạ ngược lại ôm chặt hơn nữa.

“Bé cưng, em khôi phục trí nhớ rồi đúng không ?”

“Àn, anh buông tay trước đã !” Anh không biết anh hiện tại đang bị thương sao ? Cảm giác được chất lỏng ấm áp kia, Kiều Bối Nhi mày nhíu càng chặt, “Dạ...”

“Thế... em còn yêu anh không ?”

Kiều Bối Nhi bất đắc dĩ nói, “Em yêu anh !” Nếu không cô sao không có việc gì nửa đêm lén trở về ?

Không phải cô cần phải lo lắng, cô hoàn toàn thay đổi thành người khác anh sẽ không yêu cô nữa sao ? Nhưng cô giống như thật sự không lo lắng !

“Lam Tư...”

Lại đem miệng vết thương băng bó xong, Kiều Bối Nhi mặt lạnh nói, “Không cho phép lộn xộn !”

Tư Minh Dạ đưa tay đem kéo cô lên giường, ôm cô vào trong ngực, lẳng lẳng cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của cô, tim lạnh như băng cuối cùng một chút một chút khôi phục tri giác.

“Cốc cốc...”

Tiếng đập cửa vang lên, Tư Minh Dạ sắc mặt trầm xuống, hiển nhiên rất bất mãn có người đến quấy rầy. Kiều Bối Nhi nhẹ nhàng hôn môi anh một chút, nhìn sắc mặt anh dịu đi, ánh mắt lộ ra ý cười. Mỹ nhân kẻ thật sự dùng được lắm nhưng không thể quá mức, lần trước giáo huấn cô nhớ rất kỹ a ! Cô hiện tại cũng không giống lúc trước choáng váng như vậy !

Đứng dậy mở cửa ra, thấy Lãnh Dạ Bạch ngoài cửa, Kiều Bối Nhi ý cười trên mặt, “Tiểu Bạch...” Cô hiện tại cũng hiểu được Tiểu Bạch và King thật là có chút buồn cười.

Lãnh Dạ Bạch đưa tay vuốt tóc cô, nhẹ giọng nói, “Không có việc gì là tốt rồi !” Cầm khay trong tay đưa cho Kiều Bối Nhi, lo lắng nói, “Từ khi em gặp chuyện không may ông chủ không ăn gì cả.” Cũng may Y Y đã trở về, nếu không chỉ sợ ông chủ...

Kiều Bối Nhi nhíu mày, trong lòng có chút bất đắc dĩ lại có chút cảm động. Tuy rằng bị người tính kế, thiếu chút nữa đã mất mạng nhưng lại nhặt được

một cửa bấu, chỉ lợi không thiệt. Cho nên đối với người tính kế, cô nhất định sẽ cảm, ơn, thật, tốt ! Tia lạnh trong mắt chợt lóe qua.

Kiều Bối Nhi nghiêm túc dứt Tư Minh Dạ ăn cháo, mà Tư Minh Dạ lại nhìn cô không chớp mắt, chỉ là máy móc mở miệng.

Kiều Bối Nhi khước miệng nhếch lên, đột nhiên tiến đến trước mắt anh, nháy mắt mấy cái hỏi, “Dạ, cháo này có vị gì ?”

Thấy rõ đùa giỡn trong mắt cô, Tư Minh Dạ nhủ thầm nói, “Anh cũng không biết, nếu không em tự mình nếm thử là được !” Dứt lời, liền chế trụ cái gáy của cô, lưỡi dài linh hoạt điên cuồng càn quét trong miệng cô, trút hết đau khổ mấy ngày nay tích trữ.

Kiều Bối Nhi khước mắt thấy anh dùng tay phải mới thờ phào nhẹ nhõm, Tư Minh Dạ bị thương bên vai trái nên tay trái không thể dùng lực. Sau khi hôn xong, Kiều Bối Nhi nhẹ nhàng tựa vào trong lòng anh, nghe nhịp tim trầm ổn của anh, lời muốn nói ra lại thôi.

Tư Minh Dạ nhìn cô một cái, “Muốn nói cái gì ?”

“Em cần phải trở về !”

Tư Minh Dạ dừng một chút, giống như suy nghĩ cái gì sau đó gật đầu, “Được !”

Kiều Bối Nhi bất mãn nhìn về phía anh, “Dạ, anh không phải là đột nhiên phát hiện hóa ra anh cũng không phải yêu em chứ ?”

Tư Minh Dạ vỗ trên trán cô một cái, buồn cười nói, “Em cảm thấy có thể không ?”

Kiều Bối Nhi lắc đầu, “Không có !” Sau đó lại ủy khuất nói, “Nhưng anh một chút cũng không giữ em lại, em sao cảm thấy anh như muốn vứt bỏ em a ?”

Tư Minh Dạ nhìn cô một cái, “Không phải em muốn vứt bỏ anh sao ?”

“Người ta nào có ?” Dừng một chút, Kiều Bối Nhi đột nhiên nhủ thầm nói, “Dạ, em đã quên nói cho anh biết, em có chồng !”

“Có chồng ?” Tư Minh Dạ nguy hiểm híp mắt, sau đó lại nhếch môi cười nói, “Không sao, ly hôn thì được rồi, dù sao em từ trong ra ngoài cũng chỉ có thể là của anh !”

“Nhưng bây giờ còn chưa thể ly hôn !” Nhìn Tư Minh Dạ sắc mặt không vui, Kiều Bối Nhi yếu ớt nói, “Em phải đi trốn một chút !”

Tư Minh Dạ cũng không có truy hỏi cô rõ ràng là cái gì, chỉ hỏi, “Người đàn ông kia là ai ?”

“Vũ Văn Lạc !”

Nhìn nhìn thời gian, Kiều Bối Nhi nhủ thầm nói, “Em phải đi !” Cô sợ bị hoài nghi nên không có ra tay nặng, Vũ Văn Lạc sẽ trong khoảng thời gian rời giường bình thường tỉnh lại.

“Uhm, cẩn thận một chút !”

Kiều Bối Nhi bất mãn móm miệng, đáng thương hỏi, “Dạ, anh thật sự yêu em không ?” Thật sự là hơi lãnh đạm a !

Tư Minh Dạ nhủ thầm, khước miệng tà mị nhếch lên, “Muốn anh chứng minh ?”

“Quên đi !” Sau đó nhớ tới cái gì, cười đến có chút không có hảo ý, nhẹ nhàng dán vào trong ngực Tư Minh Dạ, ái muội cọ xát, “Dạ, nếu không từ nay về sau đều giao Tuyệt Thế cho Bùi Diệc xử lý đi, như vậy anh mới có thời gian ở cùng em, được không ?” Hừ ! Dám nói cô chỉ trị giá một trăm vạn !

Phải biết rằng lúc trước Kiều Bối Nhi đáp ứng gả cho Vũ Văn Lạc không chỉ là vì đối truyền gia chi bảo của nhà Vũ Văn có hứng thú, còn bởi vì nhận nhiệm vụ ám sát Vũ Văn Lạc vì thù lao 1 cái triệu kia. Nhưng lại vì lưu luyến chút ám áp kia mà động lòng, cuối cùng không chỉ bỏ qua nhiệm vụ 1 triệu kia, còn bỏ qua truyền gia chi bảo có thể giải trừ táng mạng của cô. Cho nên khi nghe Bùi Diệc nói thân thể của cô chỉ trị giá một trăm vạn, cô mới cảm thấy châm chọc như vậy.

“Được !” Tư Minh Dạ ngược lại đáp ứng rất kiên quyết.

Kiều Bối Nhi vừa lòng cười cười, cẩn thận đi mỗi bước về phía cửa sổ, “Dạ, phải nhớ đến em nga !” Bộ dáng ai oán kia giống như là Tư Minh Dạ muốn vứt bỏ cô vậy.

Vững vàng rơi xuống đất, trên mặt Kiều Bối Nhi đã không thấy chút biểu tình nào, nay không chỉ có tánh mạng của cô bị uy hiếp, ngay cả Tư Minh Dạ cũng có nguy hiểm, cho nên chỉ có thể rất xin lỗi Vũ Văn Lạc, đồ vật kia cô nhất định phải lấy !

Kiều Bối Nhi đi rồi, Tư Minh Dạ lẳng lặng tựa vào trên giường suy nghĩ một lát, sau đó mở cửa ra đi xuống lầu.

Nhìn người đã khôi phục bình thường, mọi người trong phòng khách nhẹ nhàng thở ra, vẫn là chị dâu nhỏ có cách !

Tư Minh Dạ ngồi xuống sofa, mắt lạnh nhìn về phía Bùi Diệc, Bùi Diệc áy náy cúi đầu nhận sai, “Lão đại . . .” Tư Minh Dạ lên tiếng cắt ngang cậu, nói, “Về sau Tuyệt Thế liền giao cho cậu !”

“A ? A...” Bùi Diệc thê thảm kêu ra tiếng, “Lão đại...”

Tư Minh Dạ thân nhiên nói, “Không phải vì chuyện lần này !” Hẳn là cậu ta trước kia đắc tội bé cưng, còn chuyện lần này nói đến cùng cũng không phải lỗi của Bùi Diệc, bé cưng sẽ không tính với cậu ta.

Bùi Diệc không rõ nhìn anh, không phải vì chuyện lần này vậy tại sao lại trừng phạt cậu như vậy ?

Tư Minh Dạ không để ý tới cậu nữa, trầm ngâm nói, “Đem Tần Nhu trở về !”

Lúc trước do quá mức bị thương nên anh căn bản không suy nghĩ nhiều như vậy, nhưng hiện tại liền nghĩ, chuyện này căn bản không có khả năng một mình Tần Nhu làm được. Nay chuẩn bị tí mĩ, chọn đoạn đường, hủy đi thi thể không để lại dấu vết không để cho ai có thể thực hiện kiểm chứng, đầu óc Tần Nhu không làm được. Còn trong quán cà phê cảm giác được tầm mắt kia căn bản không có khả năng là Tần Nhu, đó là một người giỏi về che giấu nên anh mới có thể nghĩ là sát thủ Âm Dạ. Nhưng hiện tại xem ra cũng không phải, mục đích Âm Dạ là anh, cho dù ra tay với bé cưng cũng có thể dùng cớ để không chế anh, mà không phải trực tiếp dồn bé cưng vào chỗ chết.

Hết chương 62

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

Edit : Phương Thiên Vũ

Nam Cung Liệt vui cười nói, “Chuyện này dễ thôi, Danny · Rock sẽ không vì sĩ diện mà không bán !”

Tư Minh Dạ không nói gì nữa, chỉ giống như nhớ tới cái gì khóe miệng nhẹ nhàng giờ lên, thấy thế nào nụ cười kia cũng có một chút trò đùa dai.

Hôm nay Vũ Văn Lạc hiếm có không đi làm, về phần nguyên nhân đương nhiên là muốn ở cùng với Kiều Bối Nhi, bồi dưỡng cảm tình. Nhưng anh không biết lúc trước khi anh không có sĩ diện làm những chuyện có lỗi như vậy, không có sĩ diện đem Kiều Bối Nhi tìm trở về thì duyên phận giữa cô và anh đã tận rồi.

Kiều Bối Nhi ôm Tiểu Hùng ngồi trên sofa xem tivi, không chú ý ánh mắt dịu dàng của Vũ Văn Lạc, cũng không thấy ánh mắt căm tức của Kiều Tịch Nhan. Tuy ánh mắt luôn dán trên tivi nhưng suy nghĩ đã sớm không biết bay đi nơi nào.

“Ai...” Nhịn không được thở dài, không biết Dạ hiện tại đang làm cái gì.

“Bối Nhi, làm sao vậy ?” Vũ Văn Lạc nghiêng đầu nhìn người bên cạnh.

Kiều Bối Nhi cuối cùng phục hồi tinh thần lại, thầm nghĩ mình sơ suất quá, tình hình như vậy thật sự là không thích hợp làm nhiệm vụ.

Kiều Bối Nhi móm miệng, có chút đáng thương nói, “Tôi muốn uống sữa !”

Vũ Văn Lạc buông laptop trong tay, dịu dàng nói, “Để anh đi pha cho em !”

Kiều Tịch Nhan hận đến nghiến răng, Lạc cư nhiên đích thân đi pha sữa cho nha đầu xấu xa kia ! Trong biệt thự có rất nhiều người làm, có cần đích thân anh phải đi không ?

Nghe được tiếng nghiến răng của người nào đó, Kiều Bối Nhi nhếch môi. Rất nhanh đưa tay lên gõ laptop bên cạnh, có chỗ tựa lưng của sofa cản trở, Kiều Tịch Nhan lại ngồi hơi xa nên không nhìn thấy động tác của cô.

Chỉ có vài giây Kiều Bối Nhi đã thu tay, ngoan ngoãn ngồi lại đàng hoàng, tầm mắt rơi lại trên tivi, khóe miệng gợi lên một độ cong, điều tra cô ? Nhưng cũng đúng, cô thay đổi như vậy thật sự làm người ta tò mò, cũng đáng người ta nghi ngờ, nhưng muốn điều tra cô cũng không phải dễ dàng như vậy !

Lúc trước cô chịu hết bất nạt của Kiều Tịch Nhan và Đồng Uyển Dao, thậm chí vài lần suýt chết. Lúc bắt đầu cô mong Chung Viện tới cứu cô, cũng ngây ngốc nghĩ Chung Viện nhất định sẽ đến cứu cô. Nhưng sau đó mới hiểu được sẽ không ai đến cứu cô, cho dù là mẹ cô cũng sẽ không quá mức để ý sống chết của cô. Cô không có ai để có thể dựa vào, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Cô bắt đầu vẽ trên khuôn mặt một ít, từ từ thay đổi bản thân vì Kiều Tịch Nhan luôn thích gây phiền phức cho cô. Không chỉ là vì Đồng Uyển Dao luôn giáo huấn cô, còn bởi vì Kiều Tịch Nhan ghen tị bộ dáng cô khiến người ta thích.

Cô cũng hiểu được cha của cô không phải thích chị gái hơn mới có thể đối xử khác nhau, mà bởi vì ông muốn lấy lòng Đồng Uyển Dao.

Sau đó lúc cô tám tuổi, không cẩn thận bị người Ám Dạ bắt cóc. Ám Dạ bình thường sẽ không nhận nhiệm vụ như vậy, nhưng đúng lúc đầu lĩnh đương nhiệm vô cùng nhàm chán nên tự mình ra tay bắt cóc một bé gái. Trên thực tế hi vọng bắt cóc là Kiều Tịch Nhan nhưng vị đầu lĩnh nhàm chán kia lại cảm thấy cô thuận mắt hơn, nên dứt khoát đem trói cô về.

Sau đó cô trở thành món đồ chơi của vị đầu lĩnh kia. Rắn độc, nhà ma, chó dữ, bất cứ việc gì có thể đùa đùa bị vị đầu lĩnh đại nhân kia dùng trên người cô. Ba tháng ! Như có kỳ tích cô vẫn còn sống, vị đầu lĩnh kia cười đến vẻ mặt hòa nhã nhìn cô, nói, “Tôi quả nhiên không có nhìn lầm người, cô chính là đầu lĩnh Ám Dạ nhiệm kế tiếp, về sau sẽ do tôi huấn luyện cho cô !”

Lúc ấy cảm giác duy nhất của cô chính là, người này rất biến thái, hơn nữa người biến thái này còn có thể làm ra chuyện càng biến thái với cô. Nhưng lúc ấy cô cái gì cũng không nói, chỉ nhẹ nhàng gật đầu. Vì cô muốn trở nên mạnh mẽ, ít nhất là có thể bảo vệ mình !

Sau đó một lần cô trở về nhà, tất cả mọi người nhìn thấy cô đều là một bộ dáng khiếp sợ, nói vậy bọn họ đều nghĩ cô đã sớm chết rồi ! Sau đó cô đề xuất muốn ra nước ngoài du học.

Đồng Uyển Dao cùng Kiều Tịch Nhan có lẽ đã sớm chinh cô chinh đến chán, hiện tại thậm chí cô biến mất đỡ phải gai mắt bọn họ. Mà Kiều Nghị cùng Chung Viện cho là còn hy vọng bồi dưỡng cô được, sẽ cầu được một con rể vàng, dù sao con gái mười tám cũng sẽ thay đổi. Trước đây bộ dáng khiến người ta thích như vậy, tuy rằng hiện tại xấu một chút nhưng có lẽ về sau sẽ trở nên xinh đẹp cũng không chừng. Cho nên cô đề nghị cứ nhiên nhiên không có bị trở ngại, quả thực đặc biệt thuận lợi. Từ đó về sau cô luôn nhận huấn luyện như ở địa ngục. Mười ba tuổi bắt đầu nhận nhiệm vụ, từng bước một tiến lên vị trí sát thủ kim bài. Lúc mười lăm tuổi, đầu lĩnh tiền nhiệm tử vong một cách thần bí, cô nhận chức vụ đầu lĩnh. Mười sáu tuổi trở lại Kiều gia, cô khiến cho Chung Viện vô cùng mong mỏi rất thất vọng. Bởi cô chẳng những không xinh đẹp hơn, ngược lại càng ngày càng xấu, căn bản đã không còn nhìn ra bộ dáng trước đây. Kiều Nghị cũng hoàn toàn bỏ qua cô, đem tất cả hy vọng đều đặt trên người Kiều Tịch Nhan.

“Bối Nhi...” Kiều Bối Nhi phục hồi tinh thần lại, đưa tay nhận sữa trong tay Vũ Văn Lạc liền uống.

Vũ Văn Lạc nhìn cô một lát, đang chuẩn bị tiếp tục công việc thì thấy một người làm vội vàng chạy vào.

“Đại thiếu gia, phu nhân đã tới !”

“Cái gì ?” Vũ Văn Lạc có chút thất thần.

“Lạc, sao ? Không chào đón mẹ đến à ?” Lục Mạn Nhã vẻ mặt bất mãn oán giận, vừa vào cửa liền thấy người trên sofa, vẻ mặt tò mò của Kiều Bối Nhi nhìn bà. Nhìn không được nhủ này, đây là Kiều Bối Nhi, bộ dáng này so với Tịch Nhan xinh đẹp hơn a ! Nhưng sao lúc trước lại xấu như vậy ? Nha đầu này rốt cuộc đang làm cái quỷ gì ? Bà thật sự hoài nghi Kiều Bối Nhi có mục đích gì không thể cho ai biết, cho nên trong lòng càng thêm kiên định muốn Kiều Tịch Nhan làm con dâu của bà.

“Mẹ, mẹ tới sao không nói cho con biết một tiếng ? Con sẽ đi đón mẹ a !” Vũ Văn Lạc bảo người làm đem hành lý lên phòng, sau đó đỡ Lục Mạn Nhã đi bà ngồi xuống sofa.

Lục Mạn Nhã ngồi xuống liền hỏi, “Tịch Nhan đâu ?”

Vũ Văn Lạc liếc mắt nhìn một cái, không phát hiện người, “Vừa rồi còn ở đây, bây giờ không biết đi đâu.” Dựa vào sự ngoan hiền của Kiều Tịch Nhan gần đây, Vũ Văn Lạc không có chán ghét cô. Không thể không nói, hiệu quả nhẫn nại của Kiều Tịch Nhan rất tốt !

“Bác gái, bác tới rồi !” Thanh âm mang theo vui mừng truyền đến, Kiều Tịch Nhan hớn hờ từ trên lầu chạy xuống. Ngồi xuống bên cạnh Lục Mạn Nhã, ôm cánh tay của bà nhẹ lay, “Bác gái, bác đến đây rồi, Tịch Nhan thật nhớ bác muốn chết !”

“Ha ha... Con nha đầu kia...” Nhìn ra Lục Mạn Nhã thật sự rất thích Kiều Tịch Nhan.

Vũ Văn Lạc thấy Lục Mạn Nhã cao hứng trong mắt cũng lộ ra mỉm cười. Tuy Lục Mạn Nhã luôn làm cho anh đau đầu nhưng dù sao cũng là mẹ anh.

Cảnh tượng ấm áp này thật sự rất giống là người một nhà. Kiều Bối Nhi ngoan ngoãn ngồi trên sofa uống sữa, nhìn tivi của mình, cô cũng không thích Lục Mạn Nhã. Lúc trước người phụ nữ này cũng không cho cô mặt mũi, do nể mặt Vũ Văn Lạc cô mới có thể nhìn bà ta. Nhưng hiện tại không cần thiết, hơn nữa cô hiện tại là người mất trí nhớ, cái gì cũng không nhớ rõ, cái gì cũng không hiểu !

Hết chương 63

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64

Edit : Phương Thiên Vũ

Ba người trò chuyện thật sự rất vui vẻ, qua một lúc lâu Vũ Văn Lạc mới nhớ tới Kiều Bối Nhi, lên tiếng, “Bối Nhi, mau tới đây !”

Kiều Bối Nhi nghiêng đầu nhìn anh một cái, bĩu môi, “Không cần !”

Thấy cô ngang bướng như thế, Vũ Văn Lạc không khỏi nhủ mầy, ngược lại nghĩ đến cô mất trí nhớ, trong lòng có chút hết cách, dịu dàng dỗ, “Bối Nhi ngoan, đây là mẹ chồng của em, Bối Nhi phải lễ phép !”

Kiều Bối Nhi trong lòng liếc mắt xem thường, lễ phép ? Ở nhà Dạ cũng không nói cô cần lễ phép ! Cho nên...

Lục Mạn Nhã nhìn không được nhủ mầy, với Kiều Bối Nhi càng thêm bất mãn. Vũ Văn Lạc nhìn biểu tình của mẹ mình có chút đau đầu, cái này anh chỉ sợ lại càng không yên bình rồi, “Mẹ, Bối Nhi mất trí nhớ, cái gì cũng không biết !”

Lục Mạn Nhã hừ nói, “Vậy không phải giống như một con ngốc sao ?”

“Mẹ...” Vũ Văn Lạc muốn nói cái gì lại bị Lục Mạn Nhã trừng mắt nhìn lại, trong lòng rất bất đắc dĩ. Anh quản lý một tập đoàn cũng không có vất vả như khi đối mặt với người mẹ này.

Lục Mạn Nhã cũng không nói thêm gì nữa, con mình vẫn là mình hiểu. Vũ Văn Cận là một thiếu niên nghịch ngợm, mà Vũ Văn Lạc, chỉ cần không dồn ép anh sẽ không có chuyện gì. Nhưng một khi dồn ép khiến anh nổi nóng, chuyện gì anh cũng làm được. Tựa như lúc trước ép anh kết hôn vậy, cho nên bà hiện tại cũng cố gắng không làm quá đáng.

Con ngốc ? Kiều Bối Nhi nguy hiểm híp mắt, sau đó nghiêng đầu, về mặt mờ mịt nhìn Lục Mạn Nhã, trong mắt đều là vô tội, “Mẹ chồng ? Bà mẹ chồng sao ? Tôi không thích bà mẹ chồng này !” Nhớ lại giờ lại giả bộ mất trí nhớ, cô giả như thế nào cũng sẽ giống !

Lục Mạn Nhã tức giận đến thiếu chút nữa phá hủy hình tượng cao quý của mình, ngón tay run run chỉ vào Kiều Bối Nhi, “Đây là thái độ cô đối với mẹ chồng của mình sao ?” Bà mẹ chồng ? Tuy rằng hai con của bà đều lớn như vậy nhưng bà nhìn qua cũng còn rất trẻ !

Kiều Bối Nhi giống như bị bà dọa, sợ hãi co người, ôm chặt Tiểu Hùng. Trong mắt nước mắt lã lã, ủy khuất móm miệng, lại nhìn xuống không khóc ra ngoài

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Edit : Phương Thiên Vũ

Nhìn cô bộ dáng thất thố, Tư Minh Dạ ánh mắt lộ ra mỉm cười. Kiều Bối Nhi nhìn không được run run khóe miệng, khó trách anh lại dễ dàng để cô đi như vậy, hóa ra đã sớm có chủ ý rồi !

Che giấu tốt sự kinh ngạc của mình, Kiều Bối Nhi lau miệng, nhìn Kiều Tịch Nhan đối diện cô bộ dáng chật vật lúc này, về mặt vô tội hỏi, “Chị, chị làm sao vậy ?”

Kiều Tịch Nhan nghiêng răng ken két, cô ta cư nhiên còn hỏi cô làm sao vậy ?

Không đợi Kiều Tịch Nhan bùng nổ, Lục Mạn Nhã đã lên tiếng mắng “Con gái riêng chính là con gái riêng, một chút khuôn phép cũng không biết !” Thật khó tưởng tượng phu nhân Vũ Văn bình thường cao quý tao nhã lúc này bộ dáng lại chanh chua !

Vũ Văn Lạc nhìn không được nhủ mầy, “Mẹ...” Bối Nhi cũng không phải cố ý, bà có cần nói khó nghe như vậy không ? Hơn nữa hiện tại Tư Minh Dạ còn ở đây, này giống bộ dáng gì nữa ?

Tuy rằng Tư Minh Dạ lúc trước không có trách nhiệm yêu cầu hủy bỏ hiệp ước nhưng hiện tại đột nhiên nói muốn cùng tập đoàn Vũ Văn hợp tác, nhưng anh không có gây khó dễ. Hơn nữa nếu thật sự theo như lời Lục Văn, là Cận động vào người phụ nữ của anh ấy mới khiến anh ấy làm ra chuyện không lý trí, anh cũng có thể hiểu được !

Lục Mạn Nhã cũng nhớ đến còn có khách ở đây, không nói cái gì nữa, chỉ bảo Kiều Tịch Nhan đi tẩy rửa. Mà Tư Minh Dạ đang cố gắng đè nén tức

giận trong lòng, nếu không phải sợ hồng chuyện của Kiều Bối Nhi, chỉ sợ anh sẽ trực tiếp một súng bắn chết bà già đáng giận kia !

Kiều Bối Nhi nhìn anh một cái, ý bảo anh đừng nóng giận. Tư Minh Dạ áp chế tức giận trong lòng, trực tiếp đi qua ngồi xuống bên cạnh Kiều Bối Nhi, mà Bùi Diệc cho tới bây giờ vẫn ngẩn người. Cậu lúc này vẫn còn đang kỳ quái lão đại tại sao muốn chạy đến đây ở, hóa ra chị dâu nhỏ ở đây a !

Nhưng chị dâu nhỏ làm sao có thể ở đây ? Đột nhiên nhớ tới, dường như Lạc nói tìm được Kiều Bối Nhi, tính toán thời gian, vừa đúng là thời gian chị dâu nhỏ mất tích. Đừng nói cho cậu biết chị dâu nhỏ chính là Kiều Bối Nhi chứ !

Vũ Văn Lạc thấy Tư Minh Dạ cư nhiên trực tiếp ngồi bên cạnh Kiều Bối Nhi, nhũu mày cũng không nói gì, chỉ dặn Kiều Bối Nhi, “Bối Nhi, không thể không biết lễ phép nga !”

Kiều Bối Nhi có chút mờ mịt gật đầu, giống như căn bản không hiểu lời anh nói là có ý gì.

Bùi Diệc rốt cuộc không thể lừa mình dối người, ông trời ! Tại sao có thể như vậy ? Chuyện sao có thể trở nên phức tạp như vậy ? Một người là lão đại, một người là anh em, cậu nên giúp ai a ?

Kiều Bối Nhi thừa dịp Vũ Văn Lạc cùng Lục Mạn Nhã không chú ý, cười như không cười nhìn Bùi Diệc một cái. Bùi Diệc toàn thân cứng đờ, xong rồi ! Lúc trước trong thư phòng ba người bọn họ nói cái gì đều bị chị dâu nhỏ nghe thấy. Theo tính cách chị dâu nhỏ có thù phải trả, cậu nhất định trốn không thoát đâu, đột nhiên nhớ tới lão đại trừng phạt cậu, chẳng lẽ...

“Tư tổng muốn ăn cái gì ?”

Tư Minh Dạ thần nhiên nói, “Tùy ý !”

Vũ Văn Lạc dặn dò phòng bếp đi chuẩn bị, sau đó cũng ngồi xuống theo, có chút kỳ quái nhìn Bùi Diệc, “Diệc...” Cậu ta làm sao vậy ?

Bùi Diệc mệt mỏi ngồi xuống, xua tay nói, “Không có việc gì !” Sau đó lại ai oán nhìn Kiều Bối Nhi một cái khiến Vũ Văn Lạc thấy rất kỳ quái !

Người làm lại đây lấy toàn bộ thức ăn trên bàn dọn đi, Kiều Bối Nhi bắt mẫn bữu môi, cô còn chưa có ăn xong đâu !

Chỉ chốc lát sau, từng món thức ăn được đưa lên bàn ăn, lần này là cơm Trung. Kiều Tịch Nhan thay đồ xong mới xuất hiện, làm cho cô ta hưng phấn là Vũ Văn Lạc ngồi bên cạnh cô, khiến cho tức giận lúc này trong lòng cô nháy mắt biến mất vô tung, khiêu khích nhìn Kiều Bối Nhi một cái.

Kiều Bối Nhi căn bản mặc kệ cô ta, cô còn chưa có ăn no đâu ! Nhìn con tôm lớn mê người đầy mỡ kia, nhìn không được nuốt nước miếng, nhũu mày, đặt xa như vậy làm gì ? Nhìn Lục Mạn Nhã cùng Kiều Tịch Nhan cái miệng nhỏ ăn tao nhã, Kiều Bối Nhi trong lòng suy nghĩ có nên đứng lên gấp không, sau đó trong lòng liếc mắt xem thường, cô có cái gì phải băn khoăn chứ ? Bà già kia nếu muốn làm người đàn bà chanh chua chứi đồng thì để bà ta mắng là được, dù sao cũng là hũy hình tượng của bà ta, nhưng vạn nhất Dạ kiểm chế không được phát câu làm lộ thì làm sao bây giờ ?

Ai... Khi nào thì cô ăn một con tôm còn phải lo lắng nhiều như vậy ? Kiều Bối Nhi bộ dáng ngẩn ngơ, trong lòng không ngừng đấu tranh.

Đột nhiên một con tôm đã được lột sạch xuất hiện bên miệng, Kiều Bối Nhi hai mắt sáng ngời, há mồm ăn vào, quay đầu liếc hôn trên mặt Tư Minh Dạ một cái. Sau đó thân thể cứng đờ, khóe mắt thấy mọi người sắc mặt khác nhau. Vũ Văn Lạc vẻ mặt âm trầm, Bùi Diệc vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, Lục Mạn Nhã vẻ mặt chán ghét, Kiều Tịch Nhan lại là vẻ mặt cười nhạt, Kiều Bối Nhi rốt cuộc ý thức được mình vì một con tôm mà phạm vào sai lầm rất nghiêm trọng.

Đào mắt, Kiều Bối Nhi đột nhiên đưa tay ôm lấy cổ Tư Minh Dạ, ngây ngốc cười nói, “Anh trai, Bối Nhi thích anh nhất !” Trong lòng bất đắc dĩ cảm thán, thói quen thật đáng sợ !

Anh trai ? Vũ Văn Lạc có chút nghi ngờ, Tư Minh Dạ sao thành anh trai Bối Nhi ? Lục Mạn Nhã cùng Kiều Tịch Nhan cũng là vẻ mặt hoài nghi, Bùi Diệc thì lại cố gắng ghen cười. Tuy rằng cậu không biết chị dâu nhỏ muốn làm gì nhưng những ngày kế tiếp hẳn sẽ rất thú vị !

Kiều Tịch Nhan vẻ mặt dịu dàng hỏi, “Bối Nhi, em không phải làm chứ ? Bối Nhi chỉ có chị gái, nào có anh trai ?”

Kiều Bối Nhi nghiêng đầu nghĩ nghĩ, buồn rầu kéo tóc, “Nhưng anh ấy rõ ràng chính là anh trai Bối Nhi a ?” Sau đó nhìn về phía Tư Minh Dạ, chu miệng hỏi, “Anh, anh nói đúng không ?”

Vũ Văn Lạc, Kiều Tịch Nhan cùng Lục Mạn Nhã đều nhìn về phía Tư Minh Dạ, chỉ thấy Tư Minh Dạ thần nhiên gật đầu.

Trong lúc nhất thời anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, đối với Kiều Bối Nhi bọn họ vẫn biết rõ chỉ có một chị gái, ở đâu ra anh trai ? Hơn nữa anh trai này còn là một nhân vật lớn như vậy !

Vũ Văn Lạc nhũu mày nhìn hai người, trên người Bối Nhi có nhiều bí mật nhưng cô hiện tại cái gì cũng không nhớ rõ. Anh hỏi cũng hỏi không ra, khiến người ta điều tra cái gì cũng điều tra không được, anh dường như chưa từng thật sự hiểu rõ cô !

Không đúng ! Cho dù Tư Minh Dạ thật sự là anh trai Bối Nhi nhưng Bối Nhi rõ ràng cái gì cũng đã quên, sao có thể nhớ rõ mình có anh trai chứ ? Vũ Văn Lạc thử hỏi, “Bối Nhi, em khi nào thì quen biết Tư tổng ?”

Kiều Bối Nhi rất vô tội nói, “Tôi không biết anh ấy a !”

“Khụ khụ... Khụ khụ...”

“Diệc ?” Vũ Văn Lạc quay đầu nhìn về phía Bùi Diệc đột nhiên ho khan.

Bùi Diệc khoát tay áo, khó khăn nói, “Không... Không có việc gì... Chỉ là bị sặc...”

Tư Minh Dạ gật đầu, phụ họa nói, “Tôi cùng bé cưng rất có duyên, cho nên về sau cô ắt chính là em gái tôi !” Trên mặt không có biểu tình gì, trong lòng lại nghĩ, nói như vậy, về sau cho dù có chút động tác thân mật cũng sẽ không khiến người khác hoài nghi.

Nhìn anh mặt không chút thay đổi, ai cũng không hoài nghi anh đang nói dối. Lục Mạn Nhã nhủ thầm, Kiều Tịch Nhan lại không dấu vết trừng mắt nhìn Kiều Bối Nhi một cái, cư nhiên tùy tiện cũng có thể quen biết một anh trai có tiền, thật không biết cô ta có phải cố ý giả ngu hay không !

Vũ Văn Lạc ngược lại cảm thấy Kiều Bối Nhi quen biết anh trai Tư Minh Dạ này cũng không tệ, có lẽ như vậy Lục Mạn Nhã sẽ không lại cho rằng Kiều Bối Nhi không xứng với anh !

Hết chương 65

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66

Edit : Phương Thiên Vũ

Dùng cơm xong Vũ Văn Lạc dẫn Tư Minh Dạ cùng Bùi Diệc đến thư phòng, thảo luận công việc hợp tác, còn lại ba người phụ nữ ngồi ở phòng khách, mặt to trừng mắt nhỏ.

Kiều Tịch Nhan cố ý đến phòng bếp lấy bánh ngọt ăn vì biết Kiều Bối Nhi thích món điểm tâm ngọt. Lúc còn nhỏ cô ta thường xuyên như vậy, cố ý cầm món điểm tâm ngọt ăn ở trước mặt Kiều Bối Nhi, cũng không cho cô ăn, chắc là nay bộ dáng Kiều Bối Nhi vẫn ngây ngốc rất giống lúc trước nên cô nhin không được mới xuất ra chiêu trước đây.

Lục Mạn Nhã cũng chưa nói gì, chỉ tao nhã uống cà phê xem tin tức, giống như căn bản không thấy Kiều Bối Nhi bị khi dễ. Kiều Bối Nhi cũng không kỳ vọng bà sẽ nói gì, bà không giúp đỡ Kiều Tịch Nhan bắt nạt cô thì tốt rồi !

Kiều Tịch Nhan thấy Kiều Bối Nhi không có phản ứng gì, nhủ thầm, sau đó vẻ mặt cao hứng nói, “Bánh ngọt này ăn ngon thật, hẳn là Lạc cho thợ làm bánh tiền lương cao lắm !”

Rốt cục Kiều Bối Nhi nhìn cô một cái, Kiều Tịch Nhan cười càng thêm sáng lạn, “Àn, có ít bơ, ngọt mà không ngấy, thật sự là món ngon !”

Kiều Bối Nhi cảm giác duy nhất chính là, người này là tên ngu ngốc !

Vũ Văn Lạc xuống lầu thấy một màn này nhin không được nhủ thầm, trong lòng có chút tức giận, nhìn về phía Kiều Bối Nhi, dịu dàng hỏi, “Bối Nhi muốn ăn món điểm tâm ngọt không ?”

Kiều Bối Nhi lắc đầu, chu miệng nói, “Cái kia khó ăn muốn chết, ăn còn có thể béo lên, Bối Nhi không muốn béo lên giống heo đâu, xấu lắm !” Kiều Tịch Nhan lập tức liền không có khẩu vị, đem bánh ngọt đẩy ra rất xa. Trời ạ ! Cô cư nhiên như con ngốc kia, ăn nhiều bơ như vậy, xong rồi, đáng người hoàn mỹ của cô a !

Khó ăn ? Anh rõ ràng nhớ rõ Bối Nhi rất thích món điểm tâm ngọt ! “Nếu Bối Nhi muốn ăn thì bảo người làm biết không ?” Thấy Kiều Bối Nhi gật đầu, Vũ Văn Lạc mới dặn người làm pha ba ly cà phê đưa đến thư phòng.

Kiều Bối Nhi đột nhiên nói, “Phải một ly sữa, anh trai uống sữa !”

Vũ Văn Lạc sững sốt một chút, bật cười nói, “Bối Nhi, Tư tổng sẽ không thích sữa !” Nha đầu ngốc này sẽ không cho là mình thích sữa thì người ta cũng thích sữa chứ ?

Kiều Bối Nhi cố chấp nói, “Anh ấy là anh trai Bối Nhi, Bối Nhi thích sữa, anh ấy khẳng định cũng thích !”

“Bối Nhi...” Vũ Văn Lạc về mặt bắt đầu đi.

Lục Mạn Nhã rót cục nhện không được lên tiếng, “Lạc, Tư tổng không thể đắc tội, đừng để con nha đầu ngốc này phá hỏng chuyện, nên làm như thế nào thì làm như thế, đừng nghe nó nói lung tung !”

Kiều Bối Nhi ứa nước mắt, ủy khuất nói, “Người ta không có nói lung tung, anh trai vốn thích sữa, các người bắt nạt Bối Nhi, tôi phải nói cho anh trai biết !”

Lục Mạn Nhã hung hăng trừng mắt Kiều Bối Nhi một cái, Kiều Tịch Nhan cũng nhú mày, nha đầu kia cư nhiên còn biết tìm chỗ dựa !

Vũ Văn Lạc dờ khóc dờ cười, nhẹ giọng dỗ, “Anh đây bảo người ta đưa thêm một ly sữa lên, được không ?”

Kiều Bối Nhi gạt đầu, miệng còn nói thâm nói, “Anh trai vốn thích sữa mà !”

Vũ Văn Lạc vội vã lên lầu, Kiều Bối Nhi cũng không muốn ở lại chỗ này tùy ý hai người phụ nữ kia bắt nạt, ngoan ngoãn trở về phòng.

Thư phòng, Tư Minh Dạ lẳng lặng tựa vào sô pha, còn Vũ Văn Lạc đang thảo luận cùng Bùi Diệc, vị tổng tài anh chỉ như vật trang trí.

“Cốc cốc...”

Nghe tiếng gõ cửa, Vũ Văn Lạc lên tiếng nói, “Tiến vào !”

Nữ giúp việc bung cà phê cùng sữa tiến vào, nhìn ba người đàn ông dung mạo xuất sắc nhìn không được tìm đáp nhanh hơn, tuy rằng đại thiếu gia cùng nhị thiếu gia đều rất xuất sắc, nhưng cô vẫn không có miễn dịch với soái ca a ! Nhưng người đàn ông bộ dáng rất đẹp kia thật lạnh nga ! Nếu có thể dịu dàng chút thì tốt rồi, anh cười rộ lên nhất định đẹp hơn !

Tuy rằng trong lòng không ngừng nói thầm nhưng cô cũng không có quên trách nhiệm của mình. Đi đến bên cạnh Tư Minh Dạ, đang muốn bung cà phê lên Tư Minh Dạ lại trực tiếp đưa tay bung sữa lên, nữ giúp việc sững sốt một chút, rất nhanh phục hồi tinh thần lại, đem hai ly cà phê đặt ở trước mặt hai người kia.

Vũ Văn Lạc trong mắt cũng xẹt qua một tia kinh ngạc, Tư Minh Dạ thật sự thích uống sữa ? Chẳng lẽ thật sự không phải người một nhà không tiến cùng một cửa ? Chỉ có Bùi Diệc biết, thói quen đó của lão đại là bị chị dâu nhỏ cương quyết sửa !

Tư Minh Dạ bung sữa, khoe miệng gọi lên một chút độ cong không rõ ràng, sau đó ngửa đầu uống cạn, nói, “Chuyện còn lại tổng tài Vũ Văn cùng Bùi Diệc thảo luận là được rồi, tôi đi nghỉ ngơi trước !”

Vũ Văn Lạc cũng không nói thêm gì, chỉ bảo người làm dẫn anh về phòng, dù sao Tư Minh Dạ ở đây cũng không nói chuyện, hoàn toàn là Bùi Diệc làm chủ.

Tư Minh Dạ đi rồi, Bùi Diệc nhìn không được hỏi, “Lạc, mẹ của cậu giống như không thích nhị tiểu thư Kiều gia !”

Vũ Văn Lạc đau đầu nói, “Mẹ tôi cảm thấy Bối Nhi chỉ là một đứa con riêng không xứng với tôi !”

Bùi Diệc uống một hớp cà phê, hỏi, “Nếu mẹ cậu lấy cái chết bức cậu ly hôn với Kiều Bối Nhi, cậu sẽ làm như thế nào ?”

Vũ Văn Lạc nhú mày, không biết trả lời vấn đề tính giả dụ này như thế nào, Bùi Diệc cũng không làm khó anh, “Được rồi, chúng ta vẫn nói chính sự đi !” Trong lòng cũng đã có tính toán, tuy Vũ Văn Lạc, Vân Thiên cùng anh có quan hệ tốt lắm, nhưng có một số việc cũng không vì là anh em mà nhượng bộ. Tựa như Vũ Văn Lạc sẽ không để cho người ta uy hiếp đến tập đoàn Vũ Văn, Vân Thiên sẽ không để cho người ta tổn hại đến Vân Môn, mà anh, sẽ không phản bội lão đại, đây cũng là ẩn ý giữa bọn họ !

Lúc này nhìn thấy Kiều Bối Nhi, trong nháy mắt anh có chút khó xử nhưng mặc kệ như thế nào, chị dâu nhỏ là người của lão đại, hơn nữa chị dâu nhỏ cũng yêu lão đại, tuy rằng giấu giếm Vũ Văn Lạc có chút có lỗi nhưng anh tuyệt đối ủng hộ lão đại !

Hơn nữa xem ra Lạc cũng không phải yêu thương chị dâu nhỏ như vậy, nhưng lão đại nếu mất đi chị dâu nhỏ... Nghĩ đến bộ dáng lúc trước của Tư Minh Dạ, anh trong lòng còn sợ hãi, nếu chị dâu nhỏ không trở về, lão đại thật sự sẽ chết !

Kiều Bối Nhi trở về phòng cũng không có chuyện làm, dứt khoát mở nước gục trong bồn tắm lớn. Trong lòng suy nghĩ phải như thế nào để Vũ Văn Lạc dẫn cô về nhà tổ. Vũ Văn Liệt cô đã gặp qua, cũng là một tên cáo già, muốn từ trên người ông ta để biết vật kia đặt ở đâu dường như cũng rất khó !

Tiếng vang “răng rắc” rất nhỏ vang lên, Kiều Bối Nhi ngẩng đầu liền thấy Tư Minh Dạ nghênh ngang đi đến, “Anh vào bằng cách nào ?”

Tư Minh Dạ nhú mày, “Em cảm thấy cái khóa kia khóa được anh ?”

Kiều Bối Nhi lại mặt mày nhăn lại, khẳng định khóa không được ! Nghiêng đầu nhìn Tư Minh Dạ chuẩn bị cởi quần áo, Kiều Bối Nhi có chút khó xử, “Hiện tại là ban ngày !”

Tư Minh Dạ câu môi cười nói, “Anh có nói muốn làm cái gì sao ?”

Kiều Bối Nhi càng thêm khó xử, “Em có nói em nghi ngờ anh muốn làm gì sao ? Ban ngày Vũ Văn Lạc bất cứ lúc nào cũng có thể tìm anh, nếu bị lộ làm sao bây giờ ?”

Tư Minh Dạ vừa cởi quần áo vừa không chút để ý nói, “Nếu thật sự bị phát hiện, cùng lắm thì liên hợp Âm Dạ cùng U Minh Điện trực tiếp cướp vật kia là được !”

Kiều Bối Nhi nhủ mảy, “Anh có biết ?”

Tư Minh Dạ bước vào bồn tắm lớn, đem ôm cô trong lòng, khẽ cười, “Em cho là có mấy người có thể cùng anh bất phân thắng bại ?” A... Không nghĩ tới, anh tùy ý nhặt một người cũng có thể đem Dạ để nhặt về nhà !

Kiều Bối Nhi đưa tay để trong ngực anh, nhủ mảy nói, “Anh cẩn thận một chút, miệng vết thương không thể dính nước !” Nhìn vết thương trên vai anh, Kiều Bối Nhi trong mắt ý lạnh chợt lóe qua, sau đó bữu môi oán giận nói, “Anh không nghĩ vài ngày lại đến đây sao ?”

Tư Minh Dạ buộc chặt cánh tay, nhẹ giọng nói, “Anh nhớ em...”

Kiều Bối Nhi đưa tay ôm thắt lưng của anh, đầu tựa vào vai phải của anh, rầu rĩ nói, “Em cũng rất nhớ anh !”

Tư Minh Dạ khoe miệng giơ lên, hôn lên trán cô rồi hỏi, “Thật ra thứ mà em muốn trộm là cái gì ?” Có thể làm cho cô tiêu phí nhiều tâm tư, ả núp ở Vũ Văn gia như vậy, chắc là vật gì đó rất khó.

Hết chương 66

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 67

Edit : Phương Thiên Vũ

Kiều Bối Nhi híp mắt nói, “Ngay cả quý cũng sợ cái đó !”

Tư Minh Dạ nghe vậy nhủ mảy, Kiều Bối Nhi ở trên vai anh cọ cọ mới thở dài tiếp tục nói, “Từ hơn một năm trước Âm Dạ đã không yên bình rồi.”

“Ân ?” Tư Minh Dạ nheo hai má của cô, mặc dù chưa từng thật sự chứng kiến qua năng lực của cô nhưng trực giác của anh cho rằng, có cô ở Âm Dạ thì không đến mức như vậy mới đúng.

Kiều Bối Nhi bắt nắn kéo tay trên mặt xuống, oán giận nói, “Đừng nheo, cẩn thận tạo thành mặt bánh nướng đó !”

“Ha ha...” Tư Minh Dạ nắm thật chặt cánh tay, hôn trên mặt cô một cái, cười nói, “Yên tâm, cho dù là mặt bánh nướng anh cũng sẽ không ghét bỏ em !”

Kiều Bối Nhi giờ nắm tay lên, hung tợn nói, “Anh dám ghét bỏ thử xem !”

Rõ ràng nay cô đã hoàn toàn thay đổi thành người khác nhưng bọn họ ở chung lại không có chút không được tự nhiên, một cách phù hợp tự nhiên như vậy làm cho người ta trong lòng nhện không được dâng lên một cảm giác vui sướng.

Tư Minh Dạ cầm lấy tay cô cắn cắn, Kiều Bối Nhi cũng mặc kệ anh, chỉ nhủ mảy nói, “Anh hẳn là biết Âm Dạ ngoại trừ em ra, còn có năm tên sát thủ kim bài, trong đó có một người là Vân Huyền. Lúc trước tự nguyện gia nhập huấn luyện sát thủ Âm Dạ, khi đó đầu lĩnh vẫn còn, biểu hiện của cô ta cũng không tệ lắm, đúng lúc nhận được vị trí thứ năm của sát thủ kim bài. Nhưng dã tâm của cô ta không nhỏ, ngay từ đầu đã nhắm vị trí đầu lĩnh, nhưng em ngay từ đầu đã làm đầu lĩnh hạ nhiệm đến đào tạo, cuối cùng cũng thuận lợi tiếp nhận vị trí đầu lĩnh. Vân Huyền không cam lòng, liền bắt đầu mượn sức sát thủ kim bài, năm tên sát thủ kim bài thì chỉ có hai người hoàn toàn trung thành với em.”

Tư Minh Dạ nhủ mảy, “Sát thủ cũng không phải dễ mượn sức như vậy !”

Kiều Bối Nhi khẽ cười nói, “Phần lớn mọi người sợ chết !”

“Em nói Vân Huyền chính là tên sát thủ kim bài thứ năm !” Tên sát thủ kim bài thứ năm là sát thủ kim bài kém cỏi nhất, muốn uy hiếp người so với mình còn lợi hại hơn tất nhiên phải có gì đó dựa vào.

Kiều Bối Nhi thở dài nói, “Thế giới to lớn không gì không có, Vân Huy khóa cửa sao ?”

Hết chương 67

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Edit : Phương Thiên Vũ

Tư Minh Dạ nói như không sao cả, “Cửa phòng đã quên khóa nhưng cửa phòng tắm đã khóa, em có thể yên tâm !”

Cô có thể yên tâm mới là lạ ! Kiều Bối Nhi trừng mắt anh một cái, thờ hồn hèn nhỏ giọng, “Anh dừng lại cho em !”

Tư Minh Dạ dứt khoát áp lên miệng cô, Kiều Bối Nhi chỉ có thể giương mắt nhìn. Nghe tiếng bước chân đã tới cửa nên cô không dám có hành động. Tư Minh Dạ thấy cô như thế, khoe miệng nhin không được giờ lên, lam mầu thâm thúy nhìn cô, đẩy mắt lại mang theo một tia đau khổ không dễ phát hiện.

Kiều Bối Nhi ngẩn ra, tránh tay anh ra ôm chặt lấy hán, nhẹ giọng nói, “Xin lỗi...” Cô hẳn là vừa tỉnh lại nên trở về, không nên để cho anh chờ lâu như vậy, đợi đến tuyệt vọng.

Lúc tỉnh lại trong đầu lập tức nhớ lại tất cả nhưng Vũ Văn Lạc luôn canh chừng cô, nên cô đơn giản mà giả mất trí nhớ, sau đó sau một phen lo lắng thì quyết định theo Vũ Văn Lạc trở về. Vốn tưởng rằng ba, bốn ngày anh sẽ không có chuyện gì, cũng không nghĩ...

“Xin lỗi...” Hóa ra anh yêu cô so với cô cảm giác được càng nhiều hơn.

“Hừ...” Tư Minh Dạ dừng động tác lại, nhẹ nhàng hôn lên khoe mắt đầy nước của cô, dịu dàng nói, “Không phải lỗi của em !” Trong mắt cũng là một mảnh lạnh như băng, người tổn thương cô anh nhất định sẽ không bỏ qua !

Kiều Bối Nhi hít mũi, rầu rĩ nói, “Rõ ràng chính là lỗi của em... Em có thể sớm trở về một chút !”

Tư Minh Dạ nhìn cô thái độ thành khẩn nhận sai, khoe miệng nhin không được giờ lên, “Vây lần sau không thể tái phạm, biết không ?”

Kiều Bối Nhi vội vàng gật đầu, “Em cam đoan sẽ không !”

“Cốc cốc...”

“Bối Nhi...” Vũ Văn Lạc có chút nghi hoặc, anh sao giống như nghe thấy Bối Nhi đang nói chuyện nói ai ?

Kiều Bối Nhi bị hoảng sợ, cô cư nhiên đã quên bên ngoài còn có người, xong rồi ! Sẽ không nghe thấy chứ ?

Tư Minh Dạ nhìn bộ dáng cô kinh hoảng không khỏi bật cười, tiến đến bên tai cô, dùng thanh âm chỉ có hai người bọn họ có thể nghe được, nói nhỏ, “Bé cưng, hóa ra Dạ để dễ mất đi bình tĩnh như vậy.” Trong giọng nói rõ ràng mang theo ý cười.

Kiều Bối Nhi nháy mắt tỉnh táo lại, nhưu mây, rất nghiêm túc nói, “Mặc kệ đối mặt loại nguy hiểm nào em cũng có thể bắt buộc mình tỉnh táo lại !” Nhưng hiện tại là chuyện gì xảy ra ? Chút việc nhỏ như vậy cũng có thể làm cho cô thất kinh ?

“Bối Nhi, em đang nói chuyện với ai ?” Ngoài cửa, Vũ Văn Lạc xác định anh nghe Bối Nhi đang nói chuyện, nhưng lại nghe không rõ cô đang nói cái gì.

Kiều Bối Nhi lại bị dọa, trong mắt có chút ảo não, cô sao lại quên ngoài cửa còn có một người chứ ?

“Bối Nhi...” Thanh âm Vũ Văn Lạc lại truyền đến, mang theo một tia lo lắng.

Tư Minh Dạ nhéo mặt của cô, khẽ cười nói, “Bé cưng, em nếu không lên tiếng chỉ sợ cậu ta sẽ xô cửa vào đó !”

Kiều Bối Nhi vẻ mặt buồn bực, trừng mắt nhìn anh một cái, tức giận nói, “Anh nói !”

Tư Minh Dạ bật cười, “Anh nói ? Em xác định muốn anh nói ? Vây được rồi...”

Kiều Bối Nhi vội vàng đưa tay ngăn miệng anh lại, nói với ngoài cửa, “Tôi tự nói với mình !” Dù sao cô hiện tại mất trí nhớ, ngây ngốc, làm ra việc ngốc gì cũng đều rất bình thường.

Vũ Văn Lạc mặc dù có chút hoài nghi nhưng nghĩ nghĩ, lại cảm thấy ý nghĩ của mình buồn cười. Bối Nhi hiện tại chỉ sợ căn bản không biết gạt người, hơn nữa cô làm sao có thể ở trong phòng tắm giấu một người đây ? “Vây em nhanh ra đi, mẹ nói muốn nói chuyện với em một chút !”

Vũ Văn Lạc vốn đi gặp Lục Mạn Nhã, không nghĩ Lục Mạn Nhã cư nhiên đột nhiên nói muốn trò chuyện với Kiều Bối Nhi, hơn nữa xem bộ dáng của bà dường như đang dần dần chấp nhận Kiều Bối Nhi, chuyển biến như vậy tự nhiên khiến Vũ Văn Lạc thấy rất vui !

“Nga, được !”

“Anh ở đây chờ em !” Vũ Văn Lạc cư nhiên đứng ở cửa phòng tắm, cũng không dời bước.

Kiều Bối Nhi hết chỗ nói rồi, anh ta không phải có bệnh a ? Nhìn về phía Tư Minh Dạ, chu miệng hỏi, “Làm sao bây giờ ?”

Tư Minh Dạ nhìn cô, tựa như đang suy nghĩ cái gì, sau đó trong mắt hiện lên một tia sáng kỳ dị, đột nhiên hỏi, “Nếu anh không phải anh, em sẽ làm sao ?”

Kiều Bối Nhi có chút choáng váng, cái gì là “anh không phải anh” ? Tư Minh Dạ nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, chậm rãi hướng dẫn, “Nếu là tình huống như bây giờ nhưng anh không phải Tư Minh Dạ, hiện tại em không thể để cho Vũ Văn Lạc phát hiện, em nên làm gì bây giờ ?”

Theo sự hướng dẫn của anh mà suy nghĩ, Kiều Bối Nhi nháy mắt ra kết luận, “Này thật đơn giản, anh ở trong phòng tắm, em ra ngoài dẫn Vũ Văn Lạc đi là anh có thể lên rồi khỏi.”

Nghe vậy, Tư Minh Dạ trong mắt đều là ý cười, “Thế vì sao vừa rồi không thể nghĩ được ?”

“Em...” Đúng vậy ! Rõ ràng là chuyện rất đơn giản ! Kiều Bối Nhi nghiêm túc phân tích lại một chút, rầu rĩ nói, “Em trở nên lười biếng suy nghĩ !” Cô căn bản không có suy nghĩ, hoàn toàn chờ anh nói cho cô biết làm như thế nào.

Tư Minh Dạ cười ở trên môi cô hôn một cái, “Như vậy tốt lắm !” Anh thích cô ý lại vào anh.

Bởi vì có anh ở đây nên cô không cần bắt mình bình tĩnh, mặc kệ như thế nào anh đều che chở cho cô, cũng không phải để cho mình suy nghĩ nhiều như vậy, anh sẽ nói cho cô biết làm như thế nào vì đối với anh hoàn toàn tin cậy.

Kiều Bối Nhi kéo tóc, nhúu mày nói, “Như vậy dường như không tốt lắm !” Có thể đến lúc đó biến thành chân tâm yếu đuối không ?

Tư Minh Dạ nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lại nói, “Như vậy rất tốt !”

Thật sự rất tốt ? Dừng tiến để lui a ! Đầu của cô thật sự sẽ không rỉ sét ? Ngô... Cô tốt hơn nên để ý chuyện Ám Dạ, như vậy đầu sẽ không bị rỉ sét !

Tư Minh Dạ ôm cô đi ra bồn tắm lớn, nhỏ giọng nhắc nhở nói, “Em nếu không đi ra ngoài Vũ Văn Lạc sẽ phải tiến vào !”

Kiều Bối Nhi quần lấy áo tắm, thấy vết thương trên vai Tư Minh Dạ, nhúu mày, “Nhớ rõ bôi thuốc !”

“Uh.” Tư Minh Dạ kéo cô qua hôn, sau đó mới đứng ở phía sau cửa.

Kiều Bối Nhi mở cửa ra liền thấy Vũ Văn Lạc, bất mãn chu miệng, “Đây là phòng của tôi !”

Vũ Văn Lạc dịu dàng cười, đưa tay muốn sờ đầu cô lại bị Kiều Bối Nhi né tránh, không khỏi nhúu mày, tuy rằng đã quen cô né tránh nhưng sau khi nhìn thấy cô cùng Tư Minh Dạ thân mật như vậy, anh sẽ không thể tâm bình khí hòa chấp nhận rồi, vì sao Tư Minh Dạ có thể cùng cô gần gũi như vậy ? “Bối Nhi, chúng ta là vợ chồng !”

Kiều Bối Nhi rõ ràng cảm giác được hơi thở phía sau cửa có chút thay đổi, không dấu vết nhúu mày, vẻ mặt khó hiểu hỏi, “Vợ chồng là cái gì ?”

Vũ Văn Lạc nhìn cô nói, “Vợ chồng nên ở cùng phòng !”

Tư Minh Dạ nguy hiểm híp mắt, trên người lãnh khí lại nặng một phần, Kiều Bối Nhi bữu môi nói, “Nhưng tôi thích một người một phòng !”

Vũ Văn Lạc còn muốn nói cái gì cuối cùng lại nhịn, chỉ thờ dài một tiếng, nói, “Nhanh thay quần áo, mẹ vẫn còn đang chờ đấy !”

“Nga...” Kiều Bối Nhi rầu rĩ lên tiếng, sau đó kỳ quái nhìn anh.

Vũ Văn Lạc nghi hoặc hỏi, “Làm sao vậy ?”

Kiều Bối Nhi dùng ánh mắt cho kẻ ngốc nhìn về phía anh, “Tôi muốn thay quần áo, anh đương nhiên phải đi ra ngoài a !”

“Anh là chồng em !”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Edit : Phương Thiên Vũ

“Anh là nam, tôi là nữ, nam không thể nhìn lên nữ thay quần áo, bằng không chính là sắc lang !”

Vũ Văn Lạc về mặt bất đắc dĩ, “Được rồi ! Anh đi ra ngoài chờ em !”

Nhìn Vũ Văn Lạc ra ngoài Kiều Bối Nhi rất nhanh liền khóa cửa phòng, bĩu môi, sau đó nhớ tới cái gì liền chạy nhanh đến bên gương nhìn nhìn, Tư Minh Dạ từ trong phòng tắm đi ra, ôm lấy cô từ phía sau, vừa hôn cổ cô vừa nói, “Yên tâm, anh không có để lại dấu !” Giọng điệu kia sao nghe mất hứng như thế.

Kiều Bối Nhi xoay người ôm cổ anh, nhìn anh, sau đó lại hôn trên môi anh, khẽ cười, “Chỉ có thể ủy khuất anh tạm thời làm tình nhân bí mật !”

Tư Minh Dạ hừ lạnh một tiếng, cởi áo tắm cô ra, cúi đầu liền ở trước ngực cô lưu lại một dấu, không vui nói, “Lấy được vật kia liền ly hôn !”

Kiều Bối Nhi mắt đầy vô tội, “Như vậy có phải rất vô tình không ?”

Thấy Tư Minh Dạ trong mắt lộ ra một tia nguy hiểm, Kiều Bối Nhi vội vàng hôn lên môi anh, đưa anh ấn lên giường ngồi xong liền tìm hộp thuốc, giúp anh bôi thuốc.

Sau đó mới lấy quần áo ra chuẩn bị mặc ra ngoài ứng phó bà già kia thì Tư Minh Dạ lại lấy quần áo trong tay cô, đem kéo cô vào lòng, “Anh giúp em mặc !”

Kiều Bối Nhi gạt đầu, yên tâm thoải mái tùy ý anh đùa nghịch, dù sao cũng không phải lần đầu tiên.

...

Trong phòng khách, Kiều Bối Nhi ôm Tiểu Hùng ngoan ngoãn ngồi trên sofa, Vũ Văn Lạc ngồi bên cạnh cô, bên kia Lục Mạn Nhã cùng Kiều Tịch Nhan ngồi cùng nhau.

“Bối Nhi a ! Cô thật sự cái gì cũng không nhớ rõ sao ?” Lục Mạn Nhã về mặt dịu dàng nhìn cô hỏi.

Kiều Bối Nhi gạt đầu. Lục Mạn Nhã đột nhiên đứng dậy, đem Vũ Văn Lạc kéo qua ngồi cùng Kiều Tịch Nhan, sau đó mình ngồi cạnh Kiều Bối Nhi, kéo tay cô, tình ý sâu xa, “Bối Nhi, phải biết rằng vợ nhà Vũ Văn không dễ làm, cô hiện tại đã quên, cái gì cũng không thể không biết, nếu đi ra ngoài sẽ làm Lạc mất mặt !”

Kiều Bối Nhi trừng mắt nhìn, đáng thương hỏi, “Thế làm sao bây giờ ?” Không đợi Lục Mạn Nhã trả lời, lại đột nhiên cao hứng nói, “Tôi đã biết, tôi không ra ngoài thì được rồi !”

Lục Mạn Nhã nhũn mày, cười nói, “Đứa ngốc, không ra cửa sao được ? Lạc phải tham dự rất nhiều tiệc rượu, chẳng lẽ cô muốn nó dẫn theo người phụ nữ khác đi tham gia sao ?”

Vũ Văn Lạc nhũn mày, cũng đứng ! Bối Nhi quả thực có rất nhiều thứ cần học, trước kia anh vốn không dẫn cô tham dự tiệc rượu, cũng không để cho cô học cái gì, nhưng sau này khẳng định là tránh không được, vẫn là mẹ nghĩ đến chu đáo !

Kiều Bối Nhi về mặt nghi hoặc hỏi, “Vì sao không thể dẫn theo người phụ nữ khác ?”

Kiều Tịch Nhan chen vào nói, “Em gái ngốc, chẳng lẽ Lạc cùng người phụ nữ khác ra ngoài xã giao, để một mình em ở nhà em sẽ không ghen sao ?”

Kiều Bối Nhi rất thành thật nói, “Sẽ không a !” Hừ ! Muốn bảo cô học này nọ ? Vừa thấy thì biết hai người phụ nữ này không có lòng tốt, bảo đảm nhất định sẽ chinh cô !

Vũ Văn Lạc sắc mặt không tốt lắm, cô không thêm đề ý anh và người phụ nữ khác ở chung một chỗ sao ? “Bối Nhi, em thật sự không thêm đề ý ?”

Kiều Bối Nhi nhìn Vũ Văn Lạc sắc mặt khó coi, về mặt buồn rầu kéo tóc, cuối cùng bộ dáng không suy nghĩ cẩn thận như cũ, hỏi, “Vì sao phải đề ý a ? Anh hiện tại không phải cũng cùng chị ở một chỗ sao ? Tôi không có ghen a !”

Nghe vậy Vũ Văn Lạc sắc mặt thoáng dịu đi, cô hiện tại căn bản cái gì cũng đều không hiểu, anh làm sao có thể so đo với cô đây ?

Lục Mạn Nhã đột nhiên chắc chắn nói, “Được rồi Bối Nhi, cô nhất định phải học, tôi sẽ tìm thầy cho cô !” Kiều Tịch Nhan ánh mắt lộ ra một chút vui sướng khi người gặp họa, mà Vũ Văn Lạc cũng không phản đối.

Kiều Bối Nhi nhũn mày, thật muốn giải quyết bà già này ! Chỉ mong bà ta đừng làm quá đáng, nếu không cô cũng không dám cam đoan tính mình tốt thế nào ! Đang nghĩ tới, đột nhiên hai mắt sáng ngời, nhìn người từ trên lầu đi xuống, ngọt ngào kêu, “Anh...”

“Tur tổng...”

Tur Minh Dạ ngồi xuống sô pha Kiều Bối Nhi lập tức đi qua, đem Tiểu Hùng tựa vào trong lòng anh, ôm cánh tay của anh đứng đưa, móm miệng, “Anh, Bối Nhi không muốn học này nọ...”

Tur Minh Dạ vuốt tóc của cô, yêu chiều nói, “Vậy không cần học !”

Kiều Bối Nhi lập tức mặt mày hớn hơ, “Anh tốt nhất !”

Vũ Văn Lạc trong lòng có chút không vui, ai nhìn vợ của mình cùng người đàn ông khác gần gũi như vậy có thể không ghen không ? Nếu Tur Minh Dạ là anh trai ruột Bối Nhi thì tốt quá, vấn đề là, sao mới quen anh trai mà quan hệ lại tốt như vậy ?

Lục Mạn Nhã nhũn mày nói, “Tur tổng, cậu là tổng tài tập đoàn Tuyệt Thế, nói vậy cậu cũng có thể hiểu rõ mà thông cảm khó xử của Lạc. Thân là tổng tài, bên ngoài xã giao là không thể thiếu, nếu đến lúc đó Lạc dẫn theo một người phụ nữ cái gì cũng đều không biết tham dự tiệc rượu, vậy sẽ dẫn tới chuyện cười như thế nào ?”

Tur Minh Dạ trong mắt xẹt qua một tia không vui, bảo bối của anh làm sao không tốt ? Kiều Bối Nhi ở trong lòng bàn tay anh nhéo nhéo ý bảo anh nguôi giận.

Tur Minh Dạ lười biếng tựa vào sô pha, cả người lại lộ ra một cảm giác ngang ngược, âm thanh lạnh lùng nói, “Em gái của Tur Minh Dạ có ai dám chê cười ?”

Lục Mạn Nhã cứng lại, trong lòng không vui vì Kiều Bối Nhi lại tìm được chỗ dựa vững chắc, Tur Minh Dạ này thật đúng là không thể đắc tội !

Vũ Văn Lạc có chút không vui nói, “Tur tổng, Bối Nhi là vợ của tôi, tôi biết đối với cô ấy thế nào là tốt nhất. Cô ấy hiện tại cái gì cũng không nhớ rõ, cũng không thể để cô ấy có cuộc sống cứ mơ hồ như vậy !”

Tur Minh Dạ đối với cậu vẫn không cao hứng, lạnh giọng cười, “Cho nên liền ép cô ấy làm chuyện mình không thích ? Cậu rốt cuộc là vì muốn tốt cho cô ấy hay vì mặt mũi của mình ? Nếu cậu cảm thấy cô ấy không xứng với cậu thì ly hôn là được, tôi vẫn nuôi nấng cô ấy !”

“Anh...” Vũ Văn Lạc sắc mặt trở nên rất khó xem, trầm giọng nói, “Đây là chuyện giữa vợ chồng chúng tôi !”

Tur Minh Dạ sắc mặt cũng khó coi, quay đầu trừng Kiều Bối Nhi, vì sao anh không danh không phận ? Chỉ có một thân phận anh trai giả !

Kiều Bối Nhi vô tội sờ mũi, ngây ngốc cười, “Bối Nhi thích anh nhất !”

Tur Minh Dạ sắc mặt tốt một ít, dịu dàng hỏi, “Bé cưng, em nói em muốn học không ?”

“Em...” Kiều Bối Nhi nhìn Tur Minh Dạ, lại nhìn Vũ Văn Lạc, rầu rĩ nói, “Vậy Bối Nhi vẫn học là được !”

Tur Minh Dạ hơi nhũn mày mà Vũ Văn Lạc trong lòng lại thật cao hứng, xem ra trong lòng Bối Nhi vẫn là anh quan trọng nhất ! Nhưng ngay sau đó liền thấy Kiều Bối Nhi nhìn Tur Minh Dạ hỏi, “Anh dạy em được không ?”

Tur Minh Dạ rất dứt khoát gật đầu nói, “Được !”

Vũ Văn Lạc lại không vui, “Bối Nhi, anh dạy cho em được không ?”

Kiều Tịch Nhan vội vàng nói, “Lạc, anh làm sao có thời gian a ?” Không thể để cho Vũ Văn Lạc dạy, bằng không chẳng phải là lấy đá tự đập vào chân mình sao ? Đến lúc đó bọn họ bồi dưỡng cảm tình, còn cô làm gì a ?

Vũ Văn Lạc nhũn mày, anh quả thực không có thời gian, đột nhiên nghĩ đến cái gì liền nhìn Kiều Bối Nhi, “Bối Nhi, không thể phiền Tur tổng nga ! Tur tổng rất bận rộn nhiều việc !” Anh không có thời gian, Tur Minh Dạ chẳng lẽ còn có thời gian sao ?

Tur Minh Dạ nhếch môi, không chút để ý nói, “Vũ Văn tổng tài nếu có việc trực tiếp tìm Bùi Diệc thì được rồi !”

Hết chương 69

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70

Edit : Phương Thiên Vũ

Vũ Văn Lạc nín thở, anh sao đã quên chuyện hợp tác đều do Bùi Diệc xử lý chứ ? Tư Minh Dạ này rốt cuộc đến nhà anh làm cái gì ? Đặc biệt đến quen em gái sao ?

Kiều Bối Nhi ôm cánh tay Tư Minh Dạ về mặt kiên quyết nói, “Anh trai không dạy, tôi sẽ không học !”

Vũ Văn Lạc còn muốn phản đối, Lục Mạn Nhã lại giành trước nói, “Vây phiền Tư tổng !” Bà hiểu rất rõ Tư Minh Dạ không thể đắc tội, có thể thuận ý của cậu ta liền cố gắng theo cậu ta là được, hơn nữa đem Kiều Bối Nhi đẩy ra như vậy, Tịch Nhan có thể có nhiều cơ hội ở chung với Lạc, tuy không như mong muốn nhưng kết quả cuối cùng như vậy cũng không tệ lắm.

“Mẹ...” Vũ Văn Lạc rõ ràng không hài lòng.

Lục Mạn Nhã nhú mày nhìn anh một cái, “Cứ quyết định như vậy đi !” Hoàn toàn không cho Vũ Văn Lạc cơ hội phản bác, nói với Kiều Tịch Nhan ở bên cạnh, “Tịch Nhan, cùng bác gái ra vườn hoa đi.”

“Vâng !” Kiều Tịch Nhan nhìn Vũ Văn Lạc một cái, sau đó đỡ Lục Mạn Nhã đi ra ngoài.

Tư Minh Dạ ôm Kiều Bối Nhi đứng dậy, mặt không chút thay đổi nói, “Đi thôi ! Chúng ta đi học !”

Kiều Bối Nhi nhìn anh, trong mắt đều là tò mò, “Chúng ta phải học cái gì ?”

Tư Minh Dạ rũ mắt nhìn cô, ánh mắt lộ ra mỉm cười, “Chúng ta trước học khiêu vũ thế nào ?”

Vũ Văn Lạc nhìn bộ dáng hai người thân mật gần gũi, trong lòng có chút lên men, nhú mày thật chặt sau đó đi lên thư phòng xử lý công sự.

Trong phòng, Kiều Bối Nhi cười tủm tỉm hỏi, “Chúng ta thật sự phải khiêu vũ ?”

Tư Minh Dạ nhếch môi, “Nếu không muốn khiêu vũ chúng ta cũng có thể làm cái khác !”

“Quên đi, vẫn là học khiêu vũ đi !” Kỳ thật cô là đang khiêu vũ, nhưng hiện tại không phải “đã quên” sao ?

Tư Minh Dạ nghiêm trang hỏi, “Em hiện tại cái gì cũng không biết đúng không ?”

Kiều Bối Nhi nghiêm túc gật đầu, đáng thương hỏi, “Em có phải ngốc lắm không ?”

Tư Minh Dạ nhẹ giọng an ủi nói, “Không có, bé cưng rất thông minh !”

“Phốc...” Kiều Bối Nhi nhìn không được cười ra tiếng, nâng mặt Tư Minh Dạ lên nhìn, “Dạ, kỳ thật anh một chút cũng không lạnh !” Ít nhất ở trước mặt cô coi như là người bình thường !

Tư Minh Dạ nhú mày, mở nhạc lên, trực tiếp đem Kiều Bối Nhi kéo vào trong lòng, Kiều Bối Nhi đột nhiên đưa tay để ở trong ngực anh, “Chờ một chút !”

“Làm sao vậy ?”

“Em thật sự là cái gì cũng không biết !” Vừa nói vừa đá dép có phim hoạt hình trên chân xuống, sau đó trực tiếp đứng trên chân Tư Minh Dạ, cánh tay ôm lấy cổ anh, ngửa đầu nhìn anh cười, “Bắt đầu học nên học như vậy !”

Tư Minh Dạ cười cười, đưa tay ôm lấy cô, theo âm nhạc nhẹ nhàng di chuyển bước chân, Kiều Bối Nhi lẳng lặng dán trên người anh, một lát sau, liếc mắt cửa phòng đã đóng liền ngửa đầu hôn lên bạc môi kia.

Tư Minh Dạ ánh mắt lộ ra mỉm cười, ôm sát cô, anh hiện tại đương nhiên không rảnh nói cho cô biết, kỳ thật cửa phòng không có khóa !

Có lẽ là quá mức tập trung, Tư Minh Dạ không có chú ý tới, cũng có lẽ là cố ý, hai người cách giường càng ngày càng gần, sau đó Tư Minh Dạ chân đạp vào giường liền ngã về sau. Kiều Bối Nhi nằm ở trên người anh đang muốn bật dậy lại bị Tư Minh Dạ chế trụ gáy, nụ hôn dịu dàng, tình tế nhưng đầy dục, Tư Minh Dạ lại hiền lành không có làm thêm cái gì khác.

“Ba”

Vũ Văn Lạc cầm văn kiện trong tay ném lên bàn, phiền chán xoa nhẹ thái dương, anh thật sự không có tâm trạng công tác. Đi ra thư phòng, thấy một nữ giúp việc liền hỏi, “Biết phu nhân ở đâu không ?”

“Phu nhân cùng cô Tịch Nhan ở vườn hoa nói chuyện phiếm !”

“Tôi là hỏi cô Bối Nhi ở đâu ?”

Nữ giúp việc phản ứng lại, “Cô Bối Nhi ở trong phòng Tư tổng !” Cũng không thể trách cô không phản ứng lại, vốn Vũ Văn Lạc bảo các cô gọi phu nhân Kiều Bối Nhi nhưng Lục Mạn Nhã sau khi đến đây không cho các cô gọi như vậy, cũng không biết nên nghe ai, người làm cũng khó làm a !

Ở trong phòng Tư Minh Dạ ? Vũ Văn Lạc cau mày, không phải học khiêu vũ sao ? Đến phòng Tư Minh Dạ học sao ? Anh có trực giác Tư Minh Dạ không có lòng tốt.

“Két”

Tiếng vang rất nhỏ vang lên, Tư Minh Dạ vội vàng buông đôi môi Kiều Bối Nhi ra, kỳ thật anh cũng không phải sợ Vũ Văn Lạc phát hiện nhưng nếu bị phát hiện, bé cưng khẳng định sẽ tìm anh tính sổ. Hơn nữa bé cưng nói Vân Huyền kia thật sự có tính uy hiếp, anh không hy vọng bởi vì mình tùy hứng mà khiến cô rơi vào nguy hiểm.

Kiều Bối Nhi hai mắt sưng mù nhìn anh, tựa hồ còn có chút thần thờ. Vũ Văn Lạc mở cửa ra liền thấy hai người ôm nhau nằm trên giường, sắc mặt nháy mắt trở nên khó coi, “Các người đang làm cái gì ?”

Kiều Bối Nhi nháy mắt hoàn hồn, trừng mắt nhìn Tư Minh Dạ một cái, anh sao mỗi lần đều không khóa cửa ! Sau đó từ trên người Tư Minh Dạ đi xuống, chu miệng oán giận, “Anh trai thật ngốc, cư nhiên còn bị ngã !”

Tư Minh Dạ ngồi dậy, đưa tay kéo cô đến, phối hợp nói, “Rõ ràng là em không tiếp thu !”

Kiều Bối Nhi bĩu môi, được rồi ! Là cô hôn anh trước !

Vũ Văn Lạc nhìn hai người rõ ràng coi thường anh, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác tức giận, giữ chặt cổ tay Kiều Bối Nhi kéo vào trong lòng, giận dữ hét, “Kiều Bối Nhi, em tốt nhất phải làm rõ cho anh ai mới là chồng em !” Nhấn nạt của anh có giới hạn, anh nỗ lực yêu nhưng không được đáp lại đã khiến cho anh rất căm tức, hiện tại cô còn cùng người đàn ông khác thân thiết như vậy, anh sao còn có thể bình tĩnh đây ?

Kiều Bối Nhi rút lui thân mình, nước mắt lưng tròng quay đầu nhìn về phía Tư Minh Dạ, “Anh...”

Tư Minh Dạ ánh mắt lạnh lùng, một tay bắt lấy cổ tay Vũ Văn Lạc, hơi dùng một chút lực, Vũ Văn Lạc bị đau, không tự chủ được thả lỏng lực đạo. Sau đó Tư Minh Dạ đưa tay ôm eo Kiều Bối Nhi kéo cô vào trong lòng, về mặt lạnh lùng nhìn Vũ Văn Lạc.

Vũ Văn Lạc tự nhiên không thể so Tư Minh Dạ, đại tổng tài trăm công ngàn việc nhiều nhất học chút thuật phòng thân mà thôi, sao có thể là đối thủ của Tư Minh Dạ ?

Nhìn Kiều Bối Nhi bị Tư Minh Dạ kéo vào trong lòng, Vũ Văn Lạc sắc mặt lại khó coi, “Bối Nhi, lại đây !”

“Không muốn !” Kiều Bối Nhi đưa tay ôm chặt Tư Minh Dạ, lã chã khóc nói, “Anh, anh ta là người xấu, anh ta bắt nạt Bối Nhi, Bối Nhi không muốn đi qua !”

Tư Minh Dạ vuốt tóc cô, dịu dàng dỗ, “Được, không cần đi !”

Nhìn Kiều Bối Nhi bộ dáng sợ hãi, Vũ Văn Lạc trong mắt đều là ảo não, cũng biết rốt cục vì sao Kiều Bối Nhi lại dính Tư Minh Dạ như vậy rồi. Anh thật đúng là không nghĩ tới luôn luôn lãnh khốc vô tình, làm việc đuổi tận giết tuyệt như Tư Minh Dạ lại đối với Bối Nhi dịu dàng như vậy, kiên nhẫn như vậy. Bối Nhi hiện tại cái gì cũng không nhớ rõ, Tư Minh Dạ đối với cô tốt, cô đương nhiên liền cho rằng anh ta người tốt, dính bên người anh ta. Nhưng anh cũng không thể không nghĩ ngờ Tư Minh Dạ rốt cuộc có mục đích gì, khác thường tất có chuyện !

Anh không thể lại để cho Bối Nhi cùng anh ta ở cùng nhau, như vậy rất nguy hiểm ! Vũ Văn Lạc nhìn người đang ôm chặt Tư Minh Dạ, nhú mày, dịu dàng nói, “Bối Nhi ngoan, anh dẫn em đi ăn món điểm tâm ngọt được không ?”

Hết chương 70

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71

Edit : Phương Thiên Vũ

Kiều Bối Nhi ôm chặt Tư Minh Dạ như cũ không buông, “Không muốn, khó ăn muốn chết !” Cô hiện tại khôi phục trí nhớ đương nhiên biết Tư Minh Dạ

lúc trước lừa cô, nhưng lần đó khi anh bị thương loại cảm giác hoảng hốt như đã khắc vào trong lòng. Mặc dù biết anh sẽ không biến mất nếu cô ăn món điểm tâm ngọt, nhưng dường như cô đã sinh ra cảm giác bài xích với món điểm tâm ngọt.

Vũ Văn Lạc nhủ mảy, nếu không phải những thói quen khác của cô giống Bối Nhi, còn có chiếc nhẫn quý dị kia, anh thật hoài nghi mình có phải nhận sai người không. Bối Nhi rõ ràng rất thích món điểm tâm ngọt.

Tư Minh Dạ cúi đầu nhìn người trong lòng một cái, cánh tay hơi siết chặt.

“Bối Nhi, em đã lớn rồi không thể vẫn dán Tư tổng, Tư tổng còn bề bộn nhiều việc, biết không?”

Kiều Bối Nhi liếc mắt với Tư Minh Dạ, trước kia sao không phát hiện Vũ Văn Lạc như bà mẹ vậy?

Thấy Kiều Bối Nhi vẫn không chịu buông tay, Vũ Văn Lạc chau mày, hai người dán chặt không kẽ hở, anh lại không thể trực tiếp đoạt lấy Kiều Bối Nhi, như vậy khẳng định lại dọa đến cô, hơn nữa... Vũ Văn Lạc không dấu vết giật giật cổ tay, thân thủ Tư Minh Dạ hơn anh rất nhiều, trong lòng cảm thấy có chút bức bối, sắc mặt cũng rất khó coi.

Bữa tối trên bàn cơm khá phong phú, Bùi Diệc than thở tìm vị trí ngồi xuống, trong lòng không ngừng ai oán mình số khổ. Qua một hồi lâu mới phát hiện không khí có chút không đúng, Lạc sắc mặt dường như không tốt lắm, theo ánh mắt của cậu ta nhìn lại, Bùi Diệc nhủ mảy.

Kiều Bối Nhi chuyện gì cũng không quan, vui đầu vào ăn. Tư Minh Dạ nhìn cô trong mắt mang theo một tia cưng chiều, tự nhiên mà đưa tay đem sợi tóc rơi xuống của cô vén ra sau tai, hoàn toàn xem thường sắc mặt khó coi của Vũ Văn Lạc.

Bùi Diệc không khỏi run khỏa miệng, lão đại cùng chị dâu nhỏ có phải rất trắng trợn hay không? Bọn họ xác định bọn họ muốn che giấu quan hệ sao?

Kiều Tịch Nhan nhìn Vũ Văn Lạc nhủ mảy, sau đó dịu dàng cười, “Bối Nhi cùng Tư tổng quan hệ thật tốt!” Cô ước gì Kiều Bối Nhi cùng Tư Minh Dạ tốt chút nữa mới phải, như vậy Vũ Văn Lạc khẳng định sẽ hết hy vọng với Kiều Bối Nhi, cơ hội của cô cũng lớn hơn.

Chuyện Kiều Bối Nhi về nhà Vũ Văn Kiều Tịch Nhan không nói cho bất cứ người nào ở Kiều gia biết, vì cô biết nếu Kiều Nghị biết Kiều Bối Nhi đã trở lại, nhất định sẽ không cho phép cô xen vào. Kiều Nghị chẳng qua là muốn có Vũ Văn Lạc làm chỗ dựa vững chắc thôi, tuyệt đối sẽ không cho phép cô phá hư. Ngay cả Đồng Uyên Dao cô cũng không nói, vì cô biết mẹ mình quá yêu cha, không dám bảo đảm bà sẽ không vì hạnh phúc của mình mà đứng về phía cha.

Kiều Bối Nhi ngây ngốc cười, “À, Bối Nhi thích anh trai nhất!”

Nhìn Vũ Văn Lạc sắc mặt lại khó coi, Kiều Tịch Nhan dịu dàng nói, “Bối Nhi, tuy rằng em cùng Tư tổng quan hệ tốt nhưng dù sao nam nữ có khác biệt, không nên quá gần gũi!” Trong lòng lại hồ to, càng gần gũi càng tốt, tốt nhất là lăn lên giường đi!

Kiều Bối Nhi nghiêng đầu, vẻ mặt khó hiểu, “Nhưng Bối Nhi cùng anh trai là anh em a!”

Nghe vậy Vũ Văn Lạc sắc mặt lại dễ coi một ít, bắt đắc dĩ nói, “Bối Nhi, anh em cũng không thể quá gần gũi!” Quan trọng nhất anh em này căn bản không có một chút quan hệ huyết thống, ai biết Tư Minh Dạ có ý đồ gì?

Kiều Bối Nhi cái hiểu cái không gật đầu, Vũ Văn Lạc rốt cục nhẹ nhàng thờ ra, cuối cùng có một chút tiến triển.

Kiều Bối Nhi đột nhiên cương một chút, xê dịch chân, muốn thoát khỏi bàn tay to áy náy vuốt ve trên đùi nhưng không có kết quả, không dấu vết liếc Tư Minh Dạ một cái. Chỉ thấy Tư Minh Dạ cúi mi mắt, thấy không rõ thần sắc trong mắt anh nhưng khỏa miệng có độ cong nhạt lại lộ ra một tia nguy hiểm, Kiều Bối Nhi đột nhiên nói, “Tôi ăn no rồi!”

Sau đó nắm lấy bàn tay to trên đùi nhéo nhéo, bắt đắc dĩ bủi môi, cô cũng không phải thật sự cùng với anh phải sạch quan hệ.

Toàn bộ thời gian bữa tối Lục Mạn Nhã đều rất im lặng, không có gây phiền phức cho Kiều Bối Nhi lại làm cho Kiều Bối Nhi cảm thấy bà có âm mưu gì.

Bữa tối qua đi, Kiều Bối Nhi sớm trở về phòng, nằm trên giường suy nghĩ xa xôi. Đối với Lục Mạn Nhã cùng Kiều Tịch Nhan cô căn bản không để vào mắt, nếu là trước kia cô có lẽ sẽ cảm thấy có chút khó làm, dù sao Lục Mạn Nhã cũng là mẹ Vũ Văn Lạc. Nhưng hiện tại cô căn bản không cần lo lắng nhiều như vậy, Lục Mạn Nhã nếu dám làm ra cái gì, cô cũng sẽ không lưu tình, hơn nữa không phải còn có Dạ sao? Nghĩ đến Tư Minh Dạ, Kiều Bối Nhi khỏa miệng kiềm không được hơi giờ lên.

Đột nhiên bị người ôm vào trong lòng, hơi thở ấm áp phun ở bên tai có chút ngứa, tiếng nói trầm thấp khêu gợi vang bên tai, “Suy nghĩ cái gì?”

Độ cong khỏa miệng Kiều Bối Nhi mở rộng, chỉ biết anh sẽ lên lại đây, xoay người ôm lấy eo anh, hôn trên môi anh, “Nhớ anh.”

Tư Minh Dạ cánh tay buộc chặt, nhẹ nhàng liếm trên cổ cô, “Bé cưng...” Thật muốn đem cô cột vào người, một khắc cũng không tách ra.

Kiều Bối Nhi đá đá chân anh hỏi, “Khóa cửa chưa?”

Tư Minh Dạ cười khê ra tiếng, “Khóa rồi! Hơn nữa đêm nay chỉ sợ không có người đến quấy rầy!” Chỉ sợ Vũ Văn Lạc thân mình còn lo chưa xong.

“Ân ?” Kiều Bối Nhi nhú mày, “Xảy ra chuyện gì ?”

Tư Minh Dạ nặng nề hôn trên môi cô, cười nói, “Ngày mai em sẽ biết !”

Kiều Bối Nhi cũng lười truy vấn, lẳng lặng nhắm mắt lại nằm trong lòng anh, Tư Minh Dạ nhẹ vỗ về lưng cô, có chút lười biếng hỏi, “Em tính khi nào thì ra tay ?”

Kiều Bối Nhi ôm anh cọ cọ, lười biếng nói, “Còn nửa tháng nữa là sinh nhật Vũ Văn Liệt !”

Nghe vậy Tư Minh Dạ nhú mày, cảm giác được hơi thở không vui trên người anh, Kiều Bối Nhi mở mắt ra nhìn về phía anh, “Làm sao vậy ?”

Tư Minh Dạ không vui nói, “Nói cách khác anh còn nửa tháng không thể ra ánh sáng?”

“Ha ha...” Kiều Bối Nhi cười khê ra tiếng, hướng nhích lên trên, áp lên trán anh cười nói, “Chỉ có thể tạm thời ủy khuất cho anh !” Tuy không thể ra ánh sáng nhưng những gì anh nên làm, không nên làm, không phải không hề thiếu sao ?

Tư Minh Dạ khê hừ một tiếng, rõ ràng rất bất mãn.

“Cốc cốc...”

Tư Minh Dạ nhú mày, đã trễ thế này ai còn đến gõ cửa ?

“Lão đại, là tôi !” Ngoài cửa truyền đến thanh âm Bùi Diệc.

Tư Minh Dạ ánh mắt lóe lóe, đứng dậy đi mở cửa, Bùi Diệc trễ như vậy tìm anh khẳng định là có chuyện.

Thấy Tư Minh Dạ, Bùi Diệc lộ ra biểu tình quả nhiên, anh biết lão đại khẳng định ở chỗ chị dâu nhỏ.

Bùi Diệc đi vào phòng, khóa cửa phòng lại mới nói, “Lão đại, Tần Nhu đã mang về đây !” Dừng một chút còn nói thêm, “Danny · Rock cũng đến đây, muốn gặp anh !”

Kiều Bối Nhi chột cười như không cười mở miệng, “Danny · Rock ?”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Edit : Phương Thiên Vũ

Tư Minh Dạ đưa tay kéo cô vào trong lòng, nhú mày hỏi, “Em quen ?”

“Phù giáo nổi danh hắc đạo em đương nhiên quen !”

“Cái kia...” Bùi Diệc nhìn về phía Kiều Bối Nhi, thử hỏi, “Chị dâu nhỏ, tôi có thể hỏi một chút về thân phận của chị không ?” Thân thủ ngang với lão đại sao có thể là người thường ?

Kiều Bối Nhi nhú mày nhìn cậu một cái, thân nhiên mở miệng phun ra hai chữ, “Dạ ế !” Tứ đại đường chủ còn có Lãnh Dạ Bạch đối Tư Minh Dạ đều tuyệt đối trung thành nên cô cũng không cần phải giấu diếm.

Bùi Diệc kinh ngạc trừng mắt, sau đó nghĩ nghĩ tựa như lại cảm thấy hợp tình hợp lý, thu hồi biểu tình kinh ngạc, đột nhiên nghĩ đến cái gì, mở miệng nói, “Lão đại, nếu vậy mệnh lệnh tấn công Âm Dạ có phải hẳn là thu hồi không ? An Thụy bây giờ còn suy nghĩ biện pháp phá hỏng hệ thống phòng vệ an toàn của Âm Dạ !” Thật sự là đại hồng thủy ngập miếu Long Vương, người một nhà không biết người một nhà. Nhớ tới ám sát lúc trước chị dâu nhỏ không phải đem thù hạ sát thủ kim bài của mình giết đi sao ?

Kiều Bối Nhi nhú mày, âm thanh lạnh lùng nói, “Bảo An Thụy dừng tay, hiện tại Âm Dạ trước đừng chạm vào !”

Bùi Diệc nghe vậy trong mắt chột lóe tia sáng, chẳng lẽ nói Âm Dạ đã xảy ra chuyện ?

Tư Minh Dạ đột nhiên mở miệng nói, “Còn có việc sao ?”

Bùi Diệc lắc đầu, sau đó lại nghĩ tới cái gì, mở miệng nói, “Lão đại, Lãnh Nguyệt Tâm muốn làm cận vệ của anh, lấy công chuộc tội !”

Lãnh Nguyệt Tâm không biết Kiều Bối Nhi không có chết, chính suy nghĩ biện pháp tiếp cận Tư Minh Dạ.

Tư Minh Dạ nhủ mảy, “Tôi không cần bảo vệ ! Ngày mai tôi rút chút thời gian gặp Tần Nhu, nói với Liệt không cần quá khách sáo !” Mặc kệ Tần Nhu hay bị người lợi dụng, quả thực cô ta có lòng hại bé cưng, hơn nữa cũng tham dự, anh sao có thể dễ dàng buông tha cô ta ?

Bùi Diệc gạt đầu, trong lòng hiểu được lão đại không hề động đến Mạc Mạc hoàn toàn là nể mặt anh, cũng bởi vì chị dâu nhỏ không có chuyện gì.

Kỳ thật Tư Minh Dạ còn có một cái suy tính, Mạc Mạc thật rất yêu Bùi Diệc, đã xảy ra chuyện như vậy Bùi Diệc không có khả năng lại cùng cô ta một chỗ, yêu mà không thể cũng là một loại trừng phạt !

“Kia Danny · Rock ?”

Tư Minh Dạ nghĩ nghĩ, “Hẹn thời gian rồi báo cho tôi biết là được !”

Bùi Diệc run khỏe miệng, đứng rồi, lão đại hiện tại là người rảnh rồi ! Tuyệt Thế đã hoàn toàn quăng cho anh, U Minh Điện chuyện lớn nhỏ cũng tạm thời quăng cho Liệt vì lão đại đầu tiên là trải qua tổn thương, sau đó là bị thương, cần nghỉ ngơi cho tốt. Nhưng lão đại thật sự nghỉ ngơi cho tốt sao ? Tâm mất dưng trên người Kiều Bối Nhi, Bùi Diệc về mặt hoài nghi cuối cùng ra kết luận, lão đại khẳng định sẽ không nghỉ ngơi cho tốt !

Bùi Diệc mở cửa phòng đi ra ngoài, trước khi đóng cửa đột nhiên ái muội nhìn bọn họ một cái, nói, “Lão đại, anh cần nghỉ ngơi cho tốt !” Sau đó “Ầm” một tiếng đóng cửa lại. Nếu là trước kia anh sẽ không dám làm chuyện như vậy, nhưng hiện tại lão đại càng ngày càng có nhân khí, anh cũng không sợ anh ấy như vậy !

Tư Minh Dạ nhủ mảy, cư nhiên dám trêu chọc anh ? Khi nào thì anh không có uy nghiêm như vậy ?

Kiều Bối Nhi đi đến cạnh cửa đem cửa phòng khóa trái, kéo Tư Minh Dạ lên giường, nằm trong lòng anh hỏi, “Tần Nhu có liên quan tới tai nạn xe sao ?” Cô đương nhiên biết tai nạn xe kia không phải ngoài ý muốn, lúc ấy biểu hiện của Mạc Mạc khiến cho cô hoài nghi nhưng chậm một bước. Hơn nữa khi đó đột nhiên khôi phục trí nhớ, đầu đau như vỡ ra làm cho cô không kịp nhảy xe nên mới bị thương.

Tư Minh Dạ khẳng định sẽ điều tra rõ chuyện tai nạn xe, hơn nữa Tần Nhu cũng có lý do hại cô nhưng Tần Nhu không giống người thông minh như vậy.

Tư Minh Dạ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nói, “Tần Nhu không có khả năng là chủ mưu !”

Kiều Bối Nhi gạt đầu, “Em đi với anh !” Mặc kệ có phải chủ mưu hay không, dám ra tay với cô còn làm hại Tư Minh Dạ đau lòng như vậy, sao cũng phải đòi lại một chút.

“Được !” Tư Minh Dạ đương nhiên ước gì cô một ngày hai mươi tư giờ đều ở bên cạnh anh.

Đột nhiên Kiều Bối Nhi ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc, mà Tư Minh Dạ lại nhếch môi, phòng cách vách truyền đến tiếng khê rên đứt quãng, ái muội đến cực điểm.

Phòng cách vách là của Vũ Văn Lạc, phòng Vũ Văn Lạc đứng lúc bị phòng Kiều Bối Nhi cùng Kiều Tích Nhan kẹp ở hai bên. Tường cách âm hiệu quả không tệ nhưng làm ra động tĩnh lớn như vậy, có thể thấy được tình hình chiến đấu có bao nhiêu kịch liệt.

Kiều Bối Nhi nhìn ý cười bên miệng Tư Minh Dạ, nhớ đến lời anh nói lúc nãy, nhủ mảy hỏi, “Anh biết chuyện gì xảy ra đúng không ?”

Tư Minh Dạ cười nhưng không nói, phần từ nhiều chuyện trong cơ thể Kiều Bối Nhi bắt đầu sôi trào, ôm Tư Minh Dạ hôn một cái, mắt đầy chờ mong nhìn anh, “Dạ...”

Tư Minh Dạ nhủ mảy, tầm mắt đảo qua người cô, có lòng tốt nhắc nhở, “Bé cưng, em có thể dùng mỹ nhân kế thử xem !”

Ách... Kiều Bối Nhi trong mắt có chút do dự, dặt dẹo, về mặt giấy dựa, lần trước dùng mỹ nhân kế kết quả rất thê thảm nhưng cô thật sự rất muốn biết sao lại thế này, chẳng lẽ Vũ Văn Lạc cùng Kiều Tích Nhan lâu ngày sinh tình ? Hay là Kiều Tích Nhan hạ được với Vũ Văn Lạc ? Nhưng nhìn biểu hiện gần đây của Kiều Tích Nhan hẳn là đã chiếm được lòng Vũ Văn Lạc đi ? Vậy hẳn là sẽ không ngốc đến nỗi hạ được Vũ Văn Lạc khiến anh ta phản cảm mới đúng !

Đột nhiên nhớ tới bữa tối khi Lục Mạn Nhã trầm mặc lạ thường...

Tư Minh Dạ nhìn cô, ánh mắt lóe lóe, bộ dáng nhìn qua có chút giảo hoạt, đột nhiên xoay người đem cô đặt dưới thân, bàn tay to tham nhập vào áo ngủ của cô, chuyên chọn nơi mẫn cảm của cô mà xuống tay, thanh âm mang theo dụ dỗ, “Bé cưng, nghĩ được chưa ? Rốt cuộc có muốn biết hay không ?”

Kiều Bối Nhi lập tức suy nghĩ chuyện cẩn thận, kết quả liền bị Tư Minh Dạ cắt ngang, lắc lắc thân mình muốn né tránh tay anh, “Chờ một chút... Để cho em nghĩ...”

Tư Minh Dạ tiếp tục trêu chọc cô, cố ý làm cho cô không thể suy nghĩ, thúc giục nói, “Nhanh chút quyết định đi, cơ hội chỉ có một lần nga !”

Kiều Bối Nhi trên mặt dần dần hiện ra đỏ ửng, hai mắt sưng mù nhìn anh, đầu có chút thất, mơ hồ gạt đầu, “Được rồi !”

Độ cong khoe miệng Tư Minh Dạ mở rộng, ba thành hai lọt sạch quần áo vương bận liền ăn !

...

Sáng sớm ngày hôm sau, Tư Minh Dạ khoe miệng nhếch độ cong nhạt, vẻ mặt thoả mãn, bàn tay to không nhẹ không nặng vuốt ve trên lưng Kiều Bối Nhi, mà Kiều Bối Nhi lại nằm trong lòng anh, cũng không thèm nhìn tới anh một cái.

“Bé cưng...”

“Hừ !”

“Bé cưng không muốn biết cách vách xảy ra chuyện gì sao ?” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tức giận, Tư Minh Dạ trong mắt ý cười càng sâu.

Kiều Bối Nhi trừng mắt nhìn anh một cái, hỏi, “Xảy ra chuyện gì ?” Tuy rằng cô đã có đoán nhưng cô phải trả giá nhiều như vậy, sao cũng phải để anh nói ra trong lòng mới có thể cân bằng một chút.

Nhìn miệng vết thương trên vai anh lại chảy máu, Kiều Bối Nhi sắc mặt trầm xuống, bò lên đem hộp y tế chuyển lại đây, cẩn thận giúp anh bôi thuốc, oán giận nói, “Bị thương còn không biết nghiêm chỉnh một chút !”

Tư Minh Dạ quét mắt miệng vết thương trên vai, thản nhiên nói, “Không có việc gì, rất nhanh sẽ tốt thôi !”

Nghe vậy Kiều Bối Nhi hung hăng trừng mắt anh một cái, Tư Minh Dạ không thèm nhắc lại, nhìn cô khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc, ánh mắt ôn nhu như nước.

Hết chương 72

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

Edit : Phương Thiên Vũ

Chờ Kiều Bối Nhi đem hộp y tế trả lại chỗ cũ, Tư Minh Dạ mới kéo cô vào trong lòng, khẽ cười nói, “Là Lục Mạn Nhã, Vũ Văn Lạc cùng Kiều Tịch Nhan đều bị hạ được.”

Kiều Bối Nhi nhìn anh một cái, “Anh sao biết rõ như vậy ?”

Tư Minh Dạ ở môi cô mổ xuống một cái, thản nhiên nói, “Chỉ là đúng lúc thấy mà thôi !”

Kiều Bối Nhi nhìn anh, trong mắt mang theo một tia hoài nghi, “Chỉ như vậy ?”

Tư Minh Dạ nhếch môi, chậm rãi nói, “Lục Mạn Nhã đã quên giúp bọn họ khóa cửa, anh có lòng tốt giúp việc cuối thôi !” Đương nhiên phải giúp bọn họ khóa cửa lại, nếu không Vũ Văn Lạc chạy đến tìm bé cưng làm sao bây giờ ?

Kiều Bối Nhi run khoe miệng, cho nên hai người bị hạ được bị khóa trong phòng bùng cháy cả một đêm a !

Trên bàn cơm chỉ có một mình Lục Mạn Nhã nhưng nhìn ra bà rất cao hứng, dặn dò người làm không cần lên lầu quấy rầy, một mình chậm rãi dùng bữa sáng, trong lòng nghĩ có phải được hạ quá nặng hay không ? Tiếng rên rỉ kia đến khi trời sáng mới dừng lại, khẳng định làm Tịch Nhan một muốn chết rồi, lát nữa phải bảo phòng bếp hâm chút canh cho con bé bồi bổ.

Kiều Bối Nhi dựa vào tường nghe động tĩnh cách vách nhưng cái gì cũng không nghe được, cô vẫn còn chờ xem náo nhiệt nhưng hai người cách vách dường như một rồi.

Tư Minh Dạ nhìn cô bộ dáng như tên trộm đáng yêu, đi qua kéo cô vào trong lòng, cắn cắn lỗ tai của cô, cười khẽ hỏi, “Không mệt sao ?”

Kiều Bối Nhi thuận thế dựa vào trong lòng anh, chun mũi, “Có một chút.” Nhìn Tư Minh Dạ vẻ mặt hồng hào, lại nghe động tĩnh đối diện, sau đó đánh giá anh rung đùi đắc ý phun ra hai chữ, “Quái vật !” Giống như giằng co cả đêm anh cũng không cần nghỉ ngơi sao ?

Tư Minh Dạ bật cười, một tay lấy nàng ôm lấy, “Bé cưng, em không biết là tinh thần mình cũng tốt lắm sao ?”

Kiều Bối Nhi hất cằm, “Này tính cái gì ! Nhớ ngày đó...” Đang nói thì dừng lại, vẫn là không cần nói lúc trước, anh nghe xong nhất định sẽ đau lòng “Dù sao Dạ để em không phải đại tiểu thư Kiều gia kia nuông chiều từ bé sao có thể sánh bằng !” Biểu tình kia hơi tệ a !

Tư Minh Dạ cười khẽ ra tiếng, “Nga ? Nói như vậy, chúng ta tiếp tục !”

Ách... “A... Thất lưng rất mỏi... Dạ... Giúp em xoa một chút !” Kiều Bối Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, đáng thương nhìn Tư Minh Dạ, trên mặt rõ ràng viết ba chữ to, “Em rất đau !”

Tư Minh Dạ đưa tay nhéo trên lưng cô, cười nói, “Thay quần áo ! Không phải muốn đi gặp Tần Nhu sao ? Đi sớm về sớm, đến lúc đó trở về còn có thể xem diễn !”

Kiều Bối Nhi vừa để anh giúp cô mặc quần áo vừa cười tủm tỉm nói, “Dạ, anh thật sự là con giun trong bụng em !”

Tư Minh Dạ nhíu mày, “Này xem như khen sao ?”

Kiều Bối Nhi nghiêng đầu, dường như đang nghiêm túc suy nghĩ, sau đó gật đầu, “Là khen !” Nhưng đem so sánh Tư Minh Dạ với giun đũa dường như có chút không thích hợp. Kiều Bối Nhi ánh mắt lộ ra mỉm cười, hôn lướt qua mặt Tư Minh Dạ một cái liền cầm lấy quần áo, hưng trí bừng bừng nói, “Em giúp anh mặc !”

Tư Minh Dạ tùy ý cô đùa nghịch, cũng là vì Lục Mạn Nhã dặn dò người làm không cần lên lầu quấy rầy nên hai người mặc quần áo xong liền nghênh ngang ra ngoài. Bùi Diệc đứng lúc thấy một màn này không khỏi run khốc miệng, chưa thấy qua yêu đương lén lút lại to gan như vậy !

Nhìn Kiều Bối Nhi bộ dáng che kín cả người, Bùi Diệc lắc đầu, quả nhiên lão đại sẽ không nghĩ ngợi cho tốt, “Lão đại, tôi muốn đi công ty một chuyến !”

Tư Minh Dạ gật đầu, ba người cùng nhau xuống lầu. Kiều Bối Nhi ôm Tiểu Hùng đi bên cạnh Tư Minh Dạ, bộ dáng nhu thuận nhưng cũng có chút ngốc.

Lục Mạn Nhã đứng lúc thấy ba người ra ngoài cư nhiên không hỏi một câu, bởi vậy cũng có thể thấy được Kiều Bối Nhi trong lòng bà thật đúng không có địa vị gì, chỉ sợ bà ước gì này con dâu một đi không trở về !

Ngồi vào trong xe, Kiều Bối Nhi đem Tiểu Hùng đặt trên ghế dựa, sau đó tiến vào trong lòng Tư Minh Dạ ngáp một cái, “Dạ, em ngủ một chút, đến nơi thì gọi em...” Cô dường như bị anh yêu có chút mệt !

Tư Minh Dạ giúp cô điều chỉnh một vị trí thoải mái, trên trán cô hôn một cái, dịu dàng nói, “Ngủ đi.”

Xe tiến vào biệt thự, Tư Minh Dạ không có vội vã đánh thức Kiều Bối Nhi mà chỉ dịu dàng ôm cô xuống xe, hướng về căn biệt thự từng xử lý Lâm Nhung.

Nam Cung Liệt đang chiều dài Tần Nhu thật tốt, nghe tiếng mở cửa, quay đầu nhìn lại liền thấy Tư Minh Dạ ôm Kiều Bối Nhi đi đến, “Lão đại !”

Tư Minh Dạ thần nhiên gật đầu, nhìn về phía Tần Nhu. Tần Nhu nhìn thấy anh trong mắt đều là kích động, “Tur...” Thanh âm rất khàn khàn, bộ dáng kia người không ra người quý không ra quý.

Người trong lòng nhẹ nhàng giật giật, Tư Minh Dạ không vui nhíu mày, cúi đầu vừa vặn chống lại Kiều Bối Nhi mở to hai mắt, “Tĩnh rồi ?”

Kiều Bối Nhi dường như còn chút mơ hồ, làm bầm một tiếng liền không có động tĩnh, ánh mắt nhíu lại giống như còn muốn ngủ. Tư Minh Dạ nhẹ nhàng vỗ lưng cô, chờ cô tỉnh táo.

Nhưng Tần Nhu lại không có kiên nhẫn tốt như vậy, cô thật sự sắp điên rồi. Đột nhiên bị Danny · Rock bắt trở về tra tấn, sau đó lại bị dẫn trở lại. Sau khi nhìn thấy Nam Cung Liệt, cô vốn nghĩ Tư Minh Dạ bảo người cứu cô, ai biết chờ cô là tra tấn càng thêm tàn khốc.

“Tur... Vì sao ? Vì sao phải đối xử với em như vậy?” Trong thanh âm khàn khàn mang theo bấn nhọ, giống như sắp bị vỡ.

Bởi vì Tư Minh Dạ đã nói qua muốn đích thân gặp Tần Nhu nên Nam Cung Liệt vẫn chưa thăm vấn cô ta, chỉ xem cô ta như món đồ chơi bình thường mà chơi, cho nên đến nay cô ta vẫn không biết tội của mình đã bị phát hiện.

Kiều Bối Nhi bị ồn ào không vui nhíu mày, quay đầu nhìn lại liền thấy Tần Nhu bị trói trên giá, toàn thân máu tươi đầm đìa, muốn bao nhiêu thê thảm thì có bấy nhiêu.

Kiều Bối Nhi cọ cọ trong lòng Tư Minh Dạ, cuối cùng tỉnh táo lại, để Tư Minh Dạ bỏ cô xuống, miễn cưỡng ngáp một cái. Duỗi thất lưng một cái sắc mặt liền lạnh lùng, khí thế cả người đột nhiên biến đổi, khốc miệng nhếch lên độ cong lãnh khốc, “Tần Nhu ?”

Nam Cung Liệt ở một bên nhìn xem chắc chắn lấy làm kỳ lạ, chị dâu nhỏ sẽ không là nhân cách phân liệt chứ ? Giống như nghe được lời trong lòng cậu ta nói, Kiều Bối Nhi đột nhiên quay đầu nhìn cậu một cái, Nam Cung Liệt run lên, vẻ mặt lấy lòng, “Sur phụ...” Ý ngoài lời, tôi là đệ tử của chị nha, nể mặt quan hệ thầy trò đừng tính toán với tôi nha !

Lúc này cửa “Ầm” một tiếng đập vào tường, sau đó liền thấy một người còn chưa kịp thu hồi chân. Phạm Bảo Nhi không nghĩ tới Tư Minh Dạ ở đây, phục hồi tinh thần lại, vội vàng đứng nghiêm, “Điện chủ...”

Sau đó đột nhiên chạy tới ôm lấy Kiều Bối Nhi, cẩn thận nhìn lại tùy tiện nói, “Chị chính là điện chủ phu nhân a ? Bộ đáng thật đáng yêu, lần trước còn chưa kịp nói chuyện với chị a !”

Nam Cung Liệt đỏ mồ hôi, “Bảo Nhi...” Chị dâu nhỏ cả người đầy khí lạnh cô ấy lại còn ôm lấy, còn có, cô ấy không cảm giác được lão đại muốn chặt tay cô ấy sao ?

Hết chương 73

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74

Edit : Phương Thiên Vũ

Kiều Bối Nhi cười ngọt ngào, đưa tay nhéo mặt cô ấy, “Cô cũng rất đáng yêu !” Mặt trẻ con a ! Sờ rồi nựng ! Nam Cung Liệt cô không dám nựng nhưng Phạm Bảo Nhi là nữ, nựng hai cái Dạ hần sẽ không tức giận !

Phạm Bảo Nhi còn chưa kịp phui tay trên mặt, trong lòng còn chưa ôm đủ, giương mắt nhìn đã thấy Kiều Bối Nhi bị nhốt trong lòng Tư Minh Dạ. Ánh mắt chống lại lam mâu lạnh như băng kia Phạm Bảo Nhi run lên, ngoan ngoãn đứng một bên, không dám lơ đãng !

Tần Nhu bây giờ như mới hồi phục tinh thần lại, hai mắt nhìn Kiều Bối Nhi, “Cô... Cô không chết ?”

Kiều Bối Nhi lạnh lùng nhìn cô ta, hơi thở lạnh như băng rất giống Tư Minh Dạ, làm cho người ta tự dưng rùng mình, “Tôi cần phải chết sao ?”

Tần Nhu cũng không xem là rất ngốc, trong lòng hiểu được Tư Minh Dạ bảo người tra tấn cô như vậy khẳng định đã biết chuyện kia cô có tham dự. Trong một lúc trong lòng tràn ngập tuyệt vọng, chống lại tầm mắt khiếp người kia của Tư Minh Dạ trong lòng lại sợ hãi, cô đột nhiên ý thức được người đàn ông này so với Danny · Rock tuyệt đối càng khủng bố !

Tư Minh Dạ thu hồi ánh mắt, nhìn người trong lòng, vẻ mặt lập tức trở nên dịu dàng như nước, làm người ta không thể không bội phục tốc độ thay đổi về mặt của anh, “Bé cưng, muốn tự mình ra tay sao ?”

Kiều Bối Nhi ngửa đầu nhìn anh cười cười, “Chúng ta ở một bên nhìn thì được rồi, Nam Cung Liệt, tiếp tục đi !”

Nam Cung Liệt liếc mắt, nhìn về phía Tần Nhu lại là vẻ mặt mang sát ý, “Chủ mưu là ai ?”

Tần Nhu sùng sốt một chút, không chút do dự nói, “Là Lãnh Nguyệt Tâm !” Lãnh Nguyệt Tâm là chủ mưu, như vậy hành vi phạm tội của cô hẳn là có thể giảm bớt đi ? Có lẽ Tư sẽ vì tình cảm trước kia mà tha cho cô một lần !

Lãnh Nguyệt Tâm ? Tư Minh Dạ khoe miệng gọi lên một độ cong thềm máu. Nếu Lãnh Nguyệt Tâm thật sự có thực lực thì bằng ghi hình quán cà phê sớm đã bị người hủy đi, nhưng anh tin cho dù không hủy thì trong đó cũng sẽ không xuất hiện Lãnh Nguyệt Tâm. Trực tiếp hủy đi, mục đích che giấu thủ pháp cô ta quá mức chuyên nghiệp đi ? Tuy Tần Nhu đã khai nhưng Tư Minh Dạ vẫn bảo An Thụy đi điều tra Lãnh Nguyệt Tâm, xác định phương hướng, tra ra rất dễ dàng. Tư đại đường chủ không ai là người dễ lừa, thực lực An Thụy đương nhiên cũng không thể khinh thường.

“A...” Tiếng hét thê thảm tràn ngập cả gian phòng, thê lương khiếp người như vậy nhưng quan sát thêm cả người ra tay, bốn người hoàn toàn không có phản ứng đặc biệt gì.

Tư Minh Dạ ôm Kiều Bối Nhi ngồi một bên nhìn, rất nhanh liền nhận được điện thoại của An Thụy, Tần Nhu không có nói dối. Đột nhiên Kiều Bối Nhi nhảy bật lên, “Dạ, chúng ta nhanh trở về chút, nếu không sẽ bỏ qua trò hay !”

Tư Minh Dạ đứng lên cung chiêu vuốt mái tóc của cô, nhìn về phía Nam Cung Liệt lạnh giọng dặn dò, “Tiếp tục ! Mãi đến khi tắt thở mới thôi !”

Kiều Bối Nhi nhìn quét một vòng, đột nhiên hỏi, “Sao không có nhìn thấy bàn ủi a ?”

Phạm Bảo Nhi bỗng nhiên đứng lên liền bay ra bên ngoài, vừa chạy vừa kêu lên, “Tôi đi chuẩn bị !”

Kiều Bối Nhi sờ sờ mũi, “Tôi chẳng qua tùy tiện hỏi một chút mà thôi !” Nhìn Tần Nhu người đầy các vết thương do dao, roi, súng, cái gì cũng có, rất vô tội nói, “Tôi thật không phải có ý !” Sau đó kéo Tư Minh Dạ liền đi ra ngoài. [Vũ: chị độc thật, cơ mà em thích *cọ cọ*]

Trên xe Kiều Bối Nhi bị Tư Minh Dạ ôm vào trong ngực, mắt đầy chờ mong, chút nữa nhất định sẽ rất nóng nực ! Sau đó đột nhiên nghĩ nếu Vũ Văn

Lạc chịu trách nhiệm với Kiều Bối Nhan, vậy không phải sẽ ly hôn với cô sao, bây giờ không thể được ! Sao cũng phải chờ cô tham gia bữa tiệc sinh nhật của Vũ Văn Liệt xong đã a ! Nhưng Vũ Văn Lạc hẳn là người cũng không phải dễ dàng thỏa hiệp như vậy, lúc trước chuyện anh ta lấy cô có thể nhìn ra, nhẫn nại của anh ta cũng có giới hạn.

Gặp đèn đỏ xe ngừng lại, Kiều Bối Nhi lấy lại tinh thần, lại phát hiện tầm mắt Tư Minh Dạ không ở trên người cô, không khỏi nhìn theo tầm mắt của anh, nhú mày, Mạc Mạc ? Sau đó lại nhìn không được nhú mày, nhanh như vậy đã có niềm vui mới ? Cô thật đúng là có chút đồng tình Bùi Diệc, tuy Bùi Diệc nhìn qua giống như chuyện gì cũng không có nhưng chỉ cần chú ý, liền có thể thấy đáy mắt anh ta âm trầm.

Tư Minh Dạ thân nhiên thu hồi tầm mắt, xe lại chạy, Kiều Bối Nhi cũng không đi nghĩ chuyện Mạc Mạc. Cô vốn là người keo kiệt, Mạc Mạc thiếu chút nữa hại chết cô, cô cũng không gây phiền phức cho cô ta đã tốt lắm rồi, cô cũng không có thời gian rảnh đi quan tâm vấn đề tình cảm của cô ta, chẳng qua là Bùi Diệc có chút đáng thương !

Tư Minh Dạ cũng không nói thêm gì, trong chuyện này có thể nói anh đã nể mặt Bùi Diệc !

...

“Bá bá...” Xe phía sau không ngừng ấn kèn, Bùi Diệc rốt cục lấy lại tinh thần, xoa xoa thái dương, lái xe đi dạo chẳng có mục đích.

Nhìn nhà trọ nhỏ xuất hiện trước mắt, Bùi Diệc khẽ cười một tiếng, anh sao lại đến nơi đây ? Đang muốn lái xe rồi đi lại nhìn thấy hai thân ảnh càng ngày càng gần, tay khựng lại, cứ lẳng lặng nhìn như vậy.

Tên con trai không phải lần đầu anh nhìn thấy, dường như cũng là học sinh học viện Già Đẻ ? Nhưng Mạc Mạc nói giữa bọn họ không có gì, anh cũng tin giữa bọn họ không có gì. Nhìn hai người lưu luyến chia tay, nhìn tên con trai kia hôn trên trán Mạc Mạc, Bùi Diệc mặt không chút thay đổi, có lẽ anh vốn không nên đi trêu chọc cô. Anh là người sống trong bóng tối, trên người của anh lại dính đầy máu, Mạc Mạc là cô gái không thể chịu đựng được.

Đang muốn rời đi lại thấy một người cả người tràn ngập hơi thở lạnh như băng, sắc mặt tái nhợt hướng về bên này. Bùi Diệc nhú mày, Lãnh Nguyệt Tâm ? Tuy rằng Lãnh Nguyệt Tâm nhìn qua không có khác thường gì nhiều nhưng anh lại nhìn ra cô ta bị thương.

Tuy Tư Minh Dạ không có hạ lệnh nhưng Nam Cung Liệt theo anh lâu như vậy, có một số việc không cần anh hạ lệnh. Tư Minh Dạ cùng Kiều Bối Nhi vừa đi cậu liền gọi điện nói, bảo người bắt Lãnh Nguyệt Tâm lại.

Nhưng Lãnh Nguyệt Tâm cũng không phải đơn giản, lúc trước chọn cô làm bảo vệ của Kiều Bối Nhi đó là vì cô xuất sắc, nên không may để cô ta chạy thoát !

Lãnh Nguyệt Tâm thấy Mạc Mạc, trong mắt xẹt qua một tia ác độc, cô rất rõ thân phận của Mạc Mạc, có cô ta liền giống như nắm trong tay con át chủ bài. Sau khi nhìn Mạc Mạc cùng tên con trai kia không muốn rời đi, Lãnh Nguyệt Tâm trực tiếp đi về hướng Mạc Mạc. Bùi Diệc trong lòng rung mình, anh cảm giác được sát khí trên người Lãnh Nguyệt Tâm.

Bùi Diệc rất nhanh mở cửa xe, tiến lên chắn trước người Mạc Mạc, Lãnh Nguyệt Tâm thấy anh sắc mặt trở nên rất khó xem, xem ra vận khí của cô thật sự thật không tốt.

Mạc Mạc thấy người trước mặt tản ra lãnh khí thì sửng sốt, sau đó nhìn về phía xe bên cạnh, sắc mặt đổi đổi, anh thấy, “Diệc, anh nghe em giải thích, em cùng cậu ta không có gì !” Tuy Tề Tường thích cô nhưng cô thật sự chỉ xem cậu ta là anh trai mà thôi. Tề Tường đối với cô rất tốt, cô không muốn mất đi anh trai này. Mạc Mạc chờ đợi nhìn bóng dáng của Bùi Diệc, hy vọng anh có thể hiểu được tâm tình của cô.

Hết chương 74

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Edit : Phương Thiên Vũ

Bùi Diệc hí hửng nhìn Lãnh Nguyệt Tâm, tinh thần cảnh giác cao độ, sao còn lo đến một màn lúc này, âm thanh lạnh lùng, “Đi xa một chút !” Tuy không rõ sao Lãnh Nguyệt Tâm lại muốn đụng tới Mạc Mạc nhưng một chút sát ý kia anh sẽ không cảm giác sai !

Mạc Mạc sắc mặt trắng nhợt, vì sao anh không thể hiểu cho cô ? Thật sự cô cùng Tề Tường không có gì, chẳng lẽ cô không đáng để anh tin tưởng như vậy sao ? Hay anh muốn lấy cớ này để đẩy cô ra ?

Cô biết chuyện lần trước là cô làm sai, cô cũng đã rất tự trách nên lúc xuất viện cô hỏi qua Lam Tư, tuy thái độ Lam Tư đối với cô không tốt nhưng

trong lời nói anh ta vẫn có một chút thương cảm, cô đã biết cô gái kia chưa chết !

Cô một mình ở bệnh viện đều do Tề Tường chăm sóc cô, tuy cô bị thương không phải rất nặng nhưng anh cũng chưa một lần đến gặp cô, khiến cô rất đau lòng. Anh lâu như vậy không xuất hiện, cô có bao nhiêu khổ sở anh biết không ? Chẳng lẽ trừng phạt như vậy còn chưa đủ, anh hoàn toàn muốn đuổi cô ra khỏi cuộc sống của anh sao ?

Kỳ thật không phải Bùi Diệc không muốn đi gặp cô, mà mấy ngày nay tất cả đều bận rộn tìm Kiều Bối Nhi, hơn nữa tình hình Tư Minh Dạ cũng làm cho người ta lo lắng. Quan trọng nhất là, anh không biết nên đối mặt với cô như thế nào !

Mạc Mạc một mình đau lòng, mặt khác hai người cũng đang giương súng sẵn sàng. Nơi này tuy không phải người đến người đi nhưng cũng không phải nơi để rút súng, nhưng Lãnh Nguyệt Tâm đã không còn đường có thể đi, cô rất rõ rơi vào tay Tư Minh Dạ kết quả sẽ sống không bằng chết !

Tốc độ Bùi Diệc rút súng cũng không chậm hơn so với cô, hòng súng đen ngòm hướng về đối phương. Lãnh Nguyệt Tâm lạnh giọng “So với sống không bằng chết, tôi tình nguyện lựa chọn chết, có thể kéo Đường chủ chôn cùng tôi cũng không oán !”

Bùi Diệc trong mắt tất cả đều là ngưng trọng, anh cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, không biết Lãnh Nguyệt Tâm đột nhiên sao lại bị ép đến cùng đường. Nếu chỉ có mình anh, anh cũng không e ngại Lãnh Nguyệt Tâm nhưng hiện tại có Mạc Mạc ở đây, không giống !

Mạc Mạc rốt cục ý thức được cái gì, đi từ phía sau Bùi Diệc ra vừa thấy, sắc mặt càng thêm tái nhợt, cũng không biết là lá gan lớn hay bị dọa choáng váng, không thét lên chói tai.

Cũng may lúc này không có ai đi qua, nếu không đã sớm có người báo cảnh sát. Đột nhiên không biết từ đâu chui ra một bé trai đáng yêu mười một, mười hai tuổi, Mạc Mạc muốn kêu nó dừng lại đây nhưng lại phát không ra tiếng. Bé trai cười đáng yêu với Mạc Mạc sau đó chạy về hướng cô.

Bùi Diệc sau khi lướt nhanh qua bé trai, nhúu mày, ánh sáng mỏng manh lóe lên. Bùi Diệc trong lòng cả kinh, hòng súng trực tiếp chuyển hướng bé trai, không chút do dự bóp cò mà cùng lúc đó, Lãnh Nguyệt Tâm cũng đồng thời nổ súng, viên đạn bay về phía Bùi Diệc lại nửa đường bị một viên đạn khác bắn chệch. Vì trên súng đều trang bị ống giảm thanh nên vẫn không gây nên sự khủng hoảng.

Bé trai bị bắn trúng giữa hai đầu mày, cách xa Mạc Mạc hai thước thì ngã xuống, một cây kim bạc ở ngón giữa phát sáng lạnh lẽo. Mạc Mạc ngăn người, chạy đến bên cạnh ôm lấy bé trai thì thấy vết đạn giữa hai đầu mày, lại có chút thất thần, đã chết ? Nó vừa rồi còn cười với cô mà trong chớp mắt đã chết !

Ngẩng đầu nhìn Bùi Diệc, ánh mắt xa lạ kia giống như chưa bao giờ quen biết anh, thanh âm có chút run run, “Nó chỉ là một đứa nhỏ !”

Bùi Diệc nắm chặt súng trong tay, muốn mở miệng giải thích lại bị Mạc Mạc nhanh chóng cắt ngang, “Bùi Diệc, anh sao có thể là người như vậy ? Anh dựa vào cái gì tùy tiện chấm dứt sinh mệnh người khác ?”

Lúc này Lãnh Nguyệt Tâm đã bị vài người chế ngự, Nam Cung Liệt mở cửa xe đi ra, trên tay còn cầm súng, đi vài bước đến trước mặt Mạc Mạc liền một bạt tai đi xuống. Mạc Mạc té trên mặt đất, nhìn về mặt tức giận của Nam Cung Liệt trong lòng có chút sợ hãi, tầm mắt chuyển hướng Bùi Diệc nhưng Bùi Diệc lại giống như không cảm giác được tầm mắt của cô, hai mắt tựa như đang nhìn cô lại giống như không nhìn cô. [Vũ: aizzz]

Nam Cung Liệt đưa tay nhặt lên kim bạc trong tay bé trai khoa tay múa chân một chút, cười lạnh nhìn về phía Mạc Mạc, “Không biết thứ này có thể gây chết người hay không ?”

Nhìn kim bạc trong tay Nam Cung Liệt dần dần tới gần mặt mình, Mạc Mạc sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, trên mặt bắt đầu toát ra mồ hôi lạnh. Nhìn cô bộ dáng sợ hãi, Nam Cung Liệt nhếch môi cười, giọng điệu rất bình tĩnh, “Nếu không phải tôi đúng lúc đuổi tới, cô cho là bây giờ còn có thể đứng đây mặc cô phê phán sao ? Lấy mạng đổi mạng kết quả cư nhiên lại như thế này, cô gái như cô thật đúng là không có lương tâm !” Nếu không phải anh đã bái chị dâu nhỏ làm thầy, khổ luyện lâu như vậy, căn bản không có khả năng chặn đứng viên đạn của Lãnh Nguyệt Tâm thì Bùi Diệc sớm đã chết rồi !

Mạc Mạc sắc mặt càng thêm tái nhợt, rốt cuộc nhớ tới vừa rồi cô gái kia cũng dùng súng chỉ vào Bùi Diệc. Bùi Diệc tựa như rút cuộc hồi phục thần trí, nhìn Mạc Mạc, cười khổ nói, “Những lời tôi nói em một câu cũng không tin, có phải không ?”

Hỏi xong nhưng không chờ Mạc Mạc trả lời, lạnh giọng dặn dò người đi theo Nam Cung Liệt đến, “Thu dọn sạch sẽ !” Sau đó kéo Nam Cung Liệt lên xe, cũng không nhìn đến Mạc Mạc một lần, thật sự cần phải cắt đứt, anh cùng Mạc Mạc từ đầu đến cuối không thích hợp.

Lãnh Nguyệt Tâm sau khi bị áp lên xe, nhìn thì thể bé trai, nhúu mày. Tên nhóc này vào U Minh Điện cũng được vài năm, lúc bị người khác bắt nạt Lãnh Nguyệt Tâm đã cứu hần nên bây giờ hần mới có thể liều chết bảo vệ Lãnh Nguyệt Tâm. Nhưng hiện tại hần đã chết, Lãnh Nguyệt Tâm vẫn như cũ không thể trốn thoát.

“Diệc...” Mạc Mạc sững sờ nhìn xe rời khỏi, ánh mắt mơ hồ, không chú ý tới những người khác lên xe, cũng không chú ý tới thì thể bé trai trước mặt bị lôi đi.

Trong đầu vang lên lời Bùi Diệc từng nói qua, “Anh không phải người tốt nhưng anh nghĩ khi yêu em, có thể anh sẽ mang nguy hiểm đến cho em nhưng anh sẽ dùng sinh mệnh bảo vệ em, có thể cho anh một cơ hội không ?” Đó là lần đầu tiên Bùi Diệc rất nghiêm túc rất nghiêm túc nói chuyện với cô, cô biết mình đã động lòng nhưng cô lại cố gắng thuyết phục mình, kia chẳng qua là chiêu anh tán tỉnh phụ nữ mà thôi, bắt buộc mình quên lời nói em tai kia. Về sau Bùi Diệc cũng không nói qua những lời giống như lời thề đó nữa, cô cũng đã dần dần quên nhưng hóa ra anh rất nghiêm túc, không chấp nhận thật sự luôn là cô !

Xe chạy rất nhanh, quả thực có thể so với chạy như bay, Bùi Diệc phục hồi tinh thần lại, nhíu mày nói, “Liệt, chậm một chút !”

Nam Cung Liệt đem tốc độ chậm lại, lắc đầu nói, “Cuối cùng cũng hoàn hồn, nếu không tôi cũng tìm lại hồn cho cậu !”

Bùi Diệc nhìn phía trước, sâu kín hỏi, “Liệt, cậu có trải qua cảm giác đau lòng chưa ?”

“Chưa có !” Lời mới nói ra, một nắm tay đã dừng trước ngực anh.

Hết chương 75

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76

Edit : Phương Thiên Vũ

“Ngô... Khụ khụ...” Nam Cung Liệt trượt tay, xe quẹo sang bên kia, thiếu chút nữa đã đụng với xe từ phía trước đến, cũng may Nam Cung Liệt kỹ thuật tương đối khá mới tránh khỏi một kiếp. Nhưng Nam Cung Liệt lại nổi giận, “Bùi Diệc, cậu tên khốn kiếp này ! Cậu có phải muốn cùng tôi đi tìm cái chết không a ? Tôi nói cho cậu biết, tôi còn chưa muốn chết !”

Bùi Diệc không đem cơn giận của anh để vào mắt, ngồi dựa vào ghế, thờ dài nói, “Thoải mái hơn a !”

Nam Cung Liệt khoe miệng run run, “Cậu đây là lấy đau khổ của người khác làm niềm vui của mình mà !”

Bùi Diệc thản nhiên liếc mắt nhìn anh, đương nhiên nói, “Là anh em đương nhiên phải đồng cam cộng khổ !”

Nam Cung Liệt không cãi lại mà đột nhiên lấy di động ra, Bùi Diệc nhìn động tác của anh, nhíu mày nói, “Làm gì ?”

“Chỉ có một mình tôi đồng cam cộng khổ với cậu thật là người ta ăn không tiêu, gọi ba tên kia tới cùng nhau chia sẻ !” Đang muốn ấn nút gọi di động lại bị Bùi Diệc đoạt lấy.

“Nghiêm túc lái xe ! Ba người họ đều rất bận !”

Khỏe miệng Nam Cung Liệt lại run, “Cậu nghĩ rằng tôi và cậu không bận sao ?” Thật sự là khổ a ! Sao lúc nào cũng là anh a ?

Bùi Diệc bộ dáng tan nát cõi lòng, “Liệt, cậu chưa từng nghe qua người thất tình thì lớn nhất sao ?”

Nam Cung Liệt không nói gì hỏi trời xanh, “Được ! Cậu hiện tại lớn nhất, như vậy xin hỏi lão đại, anh hiện tại muốn đi nơi nào ?”

“Nhà cậu !” Bọn họ đương nhiên cũng có nhà của mình, nhưng trong nhà chỉ có một người, chỉ sợ cũng không tính là nhà.

“Cái gì ?” Nam Cung Liệt nhảy cảm ý thức được cái gì, về mặt đề phòng nhìn anh, “Đến nhà của tôi làm gì ?”

Bùi Diệc cười đến có chút ý xấu, chậm rãi nói, “Không phải cậu cắt không ít rượu ngon sao ?”

Nam Cung Liệt thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “Cậu nghĩ cũng đừng nghĩ !” Muốn dùng rượu anh cất giữ để mua say à, quả thực là phí phạm của trời, thiên lý bất dung !

Bùi Diệc đưa tay ôm vai anh, thờ dài nói, “Liệt, cậu không phải không có nghĩa khí như vậy chứ ?”

Khỏe miệng Nam Cung Liệt lại run rẩy thật mạnh, anh không có nghĩa khí ? Rượu của anh quý bao nhiêu cậu ta biết không ? Nghĩ đến những chai rượu đó phải rời xa anh, anh liền cảm thấy đau lòng ! Muốn say thì uống rượu ngon như vậy làm gì ?

Bùi Diệc không để ý biểu tình của anh, tiếp tục nói, “Tôi lại nhớ rõ có người đã nói chờ lúc tôi thật sự thất tình thì có thể uống !”

Nam Cung Liệt khóc không ra nước mắt, anh nói như vậy chỉ vì dựa theo tình sử của Bùi Diệc thôi mà. Cậu ta căn bản không có khả năng thật sự thất tình mà ! Nếu lúc trước biết thật sự sẽ có một ngày như vậy, anh nhất định sẽ không nói vậy, đánh chết cũng không nói !

Nam Cung Liệt vừa lái xe vừa nói sâu xa, “Diệc, cô gái kia có cái gì tốt, không đáng để cậu say vì cô ta. Cậu thấy Bảo Nhi tốt không, Bảo Nhi không phải rất thích cậu sao, tôi bảo cô ấy đến với cậu được không ?”

Bùi Diệc mắt điếc tai ngơ, chỉ nhìn ngoài cửa sổ xe chạy đông nghịt, chậm rãi nói, “Cậu nói nếu Lam Tư biết dao giải phẫu cậu ta âu yếm là bị ai làm mất, không biết cậu ta có thể tìm người đó liều mạng hay không nhỉ ? Còn có An Thụy nếu biết máy tính cậu ta vì sao lại vô duyên vô cớ trúng độc...”

“Ngừng !” Uy hiếp ! Uy hiếp trắng trợn !

Trên gương mặt trẻ con của Nam Cung Liệt có chút run rẩy, mắt to tròn trừng người ngồi ghế phụ một cái, bất đắc dĩ thỏa hiệp. Ai bảo anh làm nhiều chuyện sai như vậy ! Rõ ràng chính chủ cũng không biết chuyện nhưng Bùi Diệc đều biết, anh chỉ có thể cảm thán số mình thật khổ a !

Trong một ngôi nhà sang trọng, Nam Cung Liệt ngồi trên sofa, trong tay cầm một chai rượu, khó hiểu hỏi, “Diệc, cậu rốt cuộc coi trọng cô gái kia ở điểm nào ?”

Bùi Diệc tựa vào trên sofa, trầm ngâm nói, “Mạc Mạc rất kiên cường, rất dũng cảm, không ham giàu...”

Tuy Nam Cung Liệt không cảm thấy cô gái kia có bao nhiêu tốt nhưng nghe Bùi Diệc chậm rãi kể ra ưu điểm của Mạc Mạc, trong lòng lại lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, bởi vì anh bảo vệ rượu của anh. Nhưng trời lại phụ lòng người, Bùi Diệc đột nhiên đưa tay đoạt rượu trên tay anh, liếc mắt nhìn anh, “Đừng nghĩ dời đi lực chú ý của tôi.”

Nam Cung Liệt nhìn hai chai trên bàn, thật muốn khóc mà, vì sao còn chưa say a ? Đảo mắt thấy Bùi Diệc lại muốn đến tú lấy thêm rượu, Nam Cung Liệt lập tức ngăn lại, “Cậu làm cái gì ? Trên tay cậu không phải đang cầm một chai sao ?”

Bùi Diệc đẩy anh ra, từ trong tủ lấy ra một chai, đưa tới tay anh, “Uống với tôi !”

Xe tiến vào biệt thự, Tư Minh Dạ ôm Kiều Bối Nhi xuống xe hướng đến phòng khách, Kiều Bối Nhi vỗ vỗ bàn tay to bên hông. Tư Minh Dạ không vui mím môi, bất đắc dĩ buông ra, sau đó đưa tay nắm chặt tay nhỏ bé của cô. Kiều Bối Nhi nhìn anh một cái, tùy anh kéo đi không gãy ra.

Trong biệt thự vẫn yên tĩnh như cũ, Kiều Bối Nhi chuyển động con mắt nhìn chung quanh, nhỏ giọng nói thầm, “Không phải còn chưa có rồi giường chứ ?”

Tư Minh Dạ néo bàn tay nhỏ bé, nhẹ giọng nói, “Đừng được sẽ có một ít di chứng !”

Vậy cũng được ! “Chúng ta vậy hiện tại làm gì ?”

Tư Minh Dạ nhẹ nhàng nhếch môi, “Chờ xem diễn !” Nếu không không cẩn thận bỏ lỡ, chỉ sợ cô sẽ rất tiếc !

Kiều Bối Nhi mỉm cười ngọt ngào nhìn anh, đang hợp ý cô.

Lục Mạn Nhã ngồi ở hoa viên một lát, trở lại phòng khách liền thấy hai người sánh đôi ngồi trên sofa xem tivi. Kiều Bối Nhi ôm Tiểu Hùng nhìn xem say sưa, Tư Minh Dạ ngược lại không chút hứng thú.

Tuy thấy không quen Kiều Bối Nhi nhưng Lục Mạn Nhã cũng không muốn đắc tội Tư Minh Dạ, Tư Minh Dạ che chở Kiều Bối Nhi ai cũng nhìn ra được, bà tự nhiên sẽ không ở trước mặt Tư Minh Dạ gây phiền phức cho cô. Hơn nữa hiện tại Vũ Văn Lạc cùng Kiều Tịch Nhan đã gao nấu thành cơm, bà tâm tình tốt, thấy Kiều Bối Nhi cũng thuận mắt hơn, không có ý định gây phiền phức cho cô.

Bảo người làm rót một tách trà, Lục Mạn Nhã tao nhã nhấp trà. Chờ hai người chiến đấu hăng hái một đêm tỉnh lại, trong lòng đã suy nghĩ khi nào cử hành hôn lễ, hoàn toàn đem danh hiệu Vũ Văn phu nhân của Kiều Bối Nhi ném sang một bên.

Vũ Văn Lạc mơ màng tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu đau như muốn vỡ tung. Huyết thái dương đột nhiên giật giật, nhin không được đưa tay xoa nhẹ. Lắc đầu, lại cảm thấy một trận mê muội.

Đột nhiên đụng đến một thân thể mềm mại ấm áp, Vũ Văn Lạc nhủ mày. Trí nhớ tối qua dần dần trở lại, mở mắt ra nhìn người nằm bên cạnh, sắc mặt trở nên rất khó xem

Tối hôm qua Lục Mạn Nhã đến phòng anh tìm anh, cùng anh thảo luận chuyện sinh nhật Vũ Văn Liệt. Sau đó người làm đem cà phê đến, còn nghĩ do Kiều Tịch Nhan kêu. Sau lại thảo luận một lát thì Lục Mạn Nhã nói một muốn đi nghỉ trước, để anh cùng Kiều Tịch Nhan nghĩ còn muốn mời ai. Kỳ thật mỗi lần mời đều là những người này, căn bản không có định gì nữa. Nhưng thấy Lục Mạn Nhã cao hứng như vậy anh cũng không muốn dập tắt sự cao hứng của bà.

Nhưng Lục Mạn Nhã đi không lâu Kiều Tịch Nhan liền nói cảm thấy nóng, mà chính anh cũng cảm thấy trên người từng đợt nóng lên. Lại nhìn bộ dáng Kiều Tịch Nhan hai mắt mê ly quyến rũ, anh tự nhiên cũng đoán được nguyên nhân. Tình huống như vậy, hai người nếu ở chung một chỗ khẳng định sẽ xảy ra chuyện. Cho nên anh muốn mở cửa đi ra ngoài nhưng lại phát hiện cửa phòng bị khóa, căn bản mở không được.

Hết chương 76.

Chương 77

Edit : Phuong Thiên Vũ

Không đợi anh có nhiều động tác hơn, Kiều Tịch Nhan liền từ phía sau ôm lấy anh, càng không ngừng cọ xát trên người anh, miệng luôn nói nóng quá. Vốn đã trúng được sao có thể thoát khỏi sự trêu chọc của cô, nên anh rất nhanh liền mất đi lý trí, hơn nữa anh hoài nghi chuyện này Kiều Tịch Nhan cũng có tham dự. Nếu cô tự mình đưa đến cửa thì không thể trách anh !

Nhưng sau khi đã khôi phục lý trí, trong lòng anh lại cảm thấy có chút áy náy. Bối Nhi ngay tại cách vách, anh lại cùng người phụ nữ khác ở trên giường mây mưa thất thường.

“Àn...” Kiều Tịch Nhan nhẹ nhàng giật giật, nhìn không được rên rỉ ra tiếng, toàn thân dường như tan rã, động một chút cũng khó chịu. Mờ mí mắt nặng trĩu vừa vận thấy gương mặt tuấn mỹ của Vũ Văn Lạc, nhớ tới đêm qua điên cuồng, dù là Kiều Tịch Nhan cũng nhìn không được đỏ mặt.

Vũ Văn Lạc lại hoàn toàn coi thường biểu tình then thừng động lòng người của cô, anh nghiêm mặt đi vào phòng tắm. Thấy anh như thế Kiều Tịch Nhan sắc mặt liền đổi, bọn họ đã như vậy chẳng lẽ anh còn chưa chịu chấp nhận cô sao ?

Kiều Tịch Nhan nằm trên giường càng không ngừng đoán Vũ Văn Lạc sẽ đối với cô như thế nào, mãi đến khi Vũ Văn Lạc từ phòng tắm đi ra mới nhẹ nhàng gọi một tiếng “Lạc...”

Vũ Văn Lạc lấy ra một bộ quần áo từ trong tủ, bắt đầu mặc lên người. Lạnh giọng hỏi, “Cô cùng mẹ tôi bàn bạc tốt rồi ?”

Kiều Tịch Nhan biến sắc, “Không có, em không biết”, tuy cô biết cũng sẽ không phản đối, nhưng lần này Lục Mạn Nhã quả thật không có thông báo trước với cô.

Vũ Văn Lạc nghiêng đầu nhìn về phía cô, Kiều Tịch Nhan thấy rõ trong mắt anh vô tình, sắc mặt trắng bạch. Cô trả giá nhiều như vậy anh vẫn không cần cô sao ?

Nhìn hai người cuối cùng cũng xuống lầu, Lục Mạn Nhã ý cười trên mặt, sau đó phát hiện giữa hai người có chút không thích hợp, Vũ Văn Lạc hé ra gương mặt âm trầm đáng sợ, mà Kiều Tịch Nhan lại là vẻ mặt tái nhợt. Lục Mạn Nhã nhíu mày, đi qua đỡ Kiều Tịch Nhan ngồi xuống sofa, quan tâm hỏi, “Tịch Nhan, mệt lắm không ? Lát nữa bác gái sẽ bảo nhà bếp nấu đồ bổ cho con !”

Kiều Tịch Nhan kéo kéo khóe miệng, “Cảm ơn bác gái !”

“Đưa ngọc, lập tức sẽ là người một nhà, có gì phải cảm ơn chứ ?”

Vũ Văn Lạc nghe vậy lạnh giọng hỏi, “Mẹ muốn nhận con gái nuôi sao ?”

Kiều Tịch Nhan sắc mặt càng thêm tái nhợt, gương mặt đúng lúc chống lại ánh mắt vô tội khó hiểu của Kiều Bối Nhi, nắm chặt hai nắm, trong mắt đều là hận ý.

Kiều Bối Nhi trong lòng cười lạnh, không phải muốn trút hết lên đầu cô chứ ? Minh hiện lên giường người ta người ta cũng không cần, vậy chỉ có thể nói mị lực của mình không đủ. Chẳng thể trách người khác sao ?

Lục Mạn Nhã nghe xong lời Vũ Văn Lạc nói, sắc mặt trầm xuống, “Lạc, ý con là gì ? Chẳng lẽ con không nghĩ chịu trách nhiệm ? Tối hôm qua động tĩnh hai đứa lớn như vậy, mọi người đều nghe thấy. Con hiện tại không muốn chấp nhận, bảo Tịch Nhan sau này làm người như thế sao ?”

Kiều Bối Nhi ôm Tiểu Hùng, vẻ mặt vô tội. Tầm mắt tò mò dõi tới dõi lui, Vũ Văn Lạc chống lại tầm mắt của cô có chút chột dạ, ánh mắt lộ ra một chút áy náy. Sau đó nhìn về phía Kiều Tịch Nhan, khinh thường nói, “Dù sao cô ta cũng không phải chỉ có một mình con, muốn chịu trách nhiệm cũng không tới phiên con !”

“Con, con là đứa bất hiếu !” Lục Mạn Nhã ngực không ngừng phập phồng, hiển nhiên tức giận đến không nhẹ. Tuy không nghĩ tới Kiều Tịch Nhan từng có người đàn ông khác nhưng bà cũng không vì vậy mà bắt nạt với cô, chỉ cần cô sau này chỉ có một mình Vũ Văn Lạc là được rồi.

Thật không biết vì sao bà lại đối với Kiều Tịch Nhan vừa lòng như vậy !

Vũ Văn Lạc cười lạnh nói, “Con là người như thế nào mẹ hẳn là rõ nhất, từ lúc mẹ bỏ thuốc nên nghĩ đến kết quả này !”

Lục Mạn Nhã hít sâu mấy hơi, tức giận nói, “Mặc kệ như thế nào, mẹ chỉ nhận Tịch Nhan là con dâu của mẹ, con chờ kết hôn cho mẹ là được rồi !”

Tư Minh Dạ nhìn màn kịch vui này khoe miệng hơi giơ lên, mang theo một tia châm chọc. Đảo mắt thấy Kiều Bối Nhi xem say sưa, còn không quên giả vô tội, trong mắt không khỏi mang theo mỉm cười, đầy yêu chiều.

“Mẹ, con đã sớm kết hôn rồi !”

“Vậy ly hôn cho mẹ !”

Hai mẹ con tranh cãi không ngừng, Kiều Tịch Nhan đột nhiên đứng lên hét lớn hai tiếng, “Đủ rồi !”, sau đó khóc chạy ra ngoài.

Kiều Bối Nhi liếc nhìn nhóm người làm trốn xem kịch vui, trong lòng cảm thán. Thật sự là mất mặt a ! Lần này Kiều Tịch Nhan ngay cả mặt mũi cũng mất hết !

“Tịch Nhan...” Lục Mạn Nhã vội vàng đuổi theo, đương nhiên không quên trừng Kiều Bối Nhi liếc một cái. Kiều Bối Nhi vô tội sờ mũi, cô trêu ai chọc ai a ? Sao mọi người đều thích bắt nạt cô vậy ? Chẳng lẽ cô nhìn qua dễ bắt nạt vậy sao ?

Thấy Tư Minh Dạ sắc mặt có chút âm trầm, Kiều Bối Nhi vội vàng nắm lấy tay anh. Vẫn là chờ sau khi lấy được món đồ kia rồi nói sau, bây giờ còn chưa phải lúc gây khó dễ !

Vũ Văn Lạc nhìn về phía Kiều Bối Nhi, nhẹ giọng nói, “Bối Nhi, rất xin lỗi...”

Kiều Bối Nhi kéo tóc nghiêng đầu nhìn anh ta, vẻ mặt nghi hoặc. Giống như không rõ ý của anh ta, Vũ Văn Lạc không khỏi càng áy náy.

Tư Minh Dạ thấy Vũ Văn Lạc nhìn chằm chằm vào Kiều Bối Nhi, hừ lạnh một tiếng, châm chọc nói, “Hiện tại xin lỗi có ích gì ? Chẳng qua chỉ trùng một chút được đã khiến cậu sai đường... Tôi thật lo lắng khi đem Bối Nhi giao cho cậu !” Vô nghĩa ! Cho dù Vũ Văn Lạc là người đàn ông vô cùng tốt cũng không có khả năng anh đem Kiều Bối Nhi giao cho anh ta !

Vũ Văn Lạc bị người hạ được, làm ra chuyện có lỗi với Kiều Bối Nhi trong lòng vốn đã không dễ chịu. Lại thêm Tư Minh Dạ châm chọc, anh đương nhiên bùng nổ, nhưng không đợi anh lên tiếng, Kiều Bối Nhi đã nghiêng đầu nhìn về phía Tư Minh Dạ, vẻ mặt khó hiểu hỏi, “Anh, cái gì sai đường a ?”

Vũ Văn Lạc trong lòng tức giận nháy mắt biến mất vô tung, trong lòng đầy chột dạ, không yên nhìn Kiều Bối Nhi, nếu cô hiểu anh làm cái gì cô có thể lại biến mất hay không ?

Tư Minh Dạ yêu thương sờ đầu cô, yêu chiều hỏi “Bé cưng tối hôm qua có nghe thấy thanh âm gì kỳ quái không ?”

“Có !” Kiều Bối Nhi càng không ngừng gật đầu, chun mũi, “Tối hôm qua tường bên kia rất âm ỹ, làm cho Bối Nhi ngủ cũng không được. Bối Nhi giống như nghe thấy thanh âm chị rên nga ! Chị dường như rất đau khổ, anh, chị có phải bị bệnh hay không ? Vừa rồi sắc mặt chị cũng rất khó coi, còn trừng Bối Nhi nữa !” Cô không phải bị thanh âm cách vách làm cho ngủ không được, căn bản chính là Tư Minh Dạ không cho cô ngủ.

Vũ Văn Lạc cảnh cáo nhìn Tư Minh Dạ một cái, ý muốn anh không cần nói lung tung, nhưng Tư Minh Dạ lại dễ bị dọa sợ sao ?

Đưa tay捏o khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của Kiều Bối Nhi, Tư Minh Dạ dịu dàng nói, “Đàn ông sai đường đều không phải đàn ông tốt, Bối Nhi không thể ở cùng với đàn ông xấu. Nếu không sẽ bị tổn thương đó biết không ?”

Kiều Bối Nhi cái hiểu cái không gật đầu, nói thầm, “Bị tổn thương sẽ đau, Bối Nhi sợ đau. Ân, Bối Nhi không muốn ở cùng với đàn ông xấu !”

Vũ Văn Lạc hung hăng trừng mắt nhìn Tư Minh Dạ một cái, nhìn về phía Kiều Bối Nhi, dịu dàng dỗ, “Bối Nhi...”

Không đợi anh nói hết câu, Tư Minh Dạ nhàn nhàn nói, “Bối Nhi, anh ta chính là đàn ông xấu a !”

Nghe vậy, Kiều Bối Nhi lập tức nhích sát bên cạnh Tư Minh Dạ, đề phòng nhìn Vũ Văn Lạc, chun mũi nói, “Bối Nhi không muốn ở cùng với đàn ông xấu !”

Vũ Văn Lạc sắc mặt trở nên rất khó coi, trong mắt đều là tức giận, “Tư tổng, Bối Nhi hiện tại cái gì cũng đều không hiểu, phiền anh đừng dạy hư cô ấy !”

Hết chương 77

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Edit : Phương Thiên Vũ

Tư Minh Dạ nhẹ nhàng nhủ mảy, không chút để ý nói, “Đừng xem cô ấy như ngu ngốc, cô ấy tự biết nhận xét !” Lúc trước anh đối xử với Kiều Bối Nhi, chưa bao giờ mang theo quan điểm này, mặc dù có khi anh cảm thấy cô bộ dáng ngây ngốc rất đáng yêu. Thích bắt nạt cô một chút nhưng anh chưa bao giờ xem cô như kẻ ngốc, sự thật chứng minh, cô rất thông minh. Ngốc của cô đơn giản là cô tin tưởng anh, ý lại anh nên anh nói cái gì cô liền tin.

Kiều Bối Nhi hung hăng gật đầu, bắt mắt nhìn Vũ Văn Lạc chu miệng nói, “Bối Nhi không phải ngu ngốc.”

Thấy anh ta còn muốn nói gì, Tư Minh Dạ lòng tốt lên tiếng nhắc nhở, “Vũ Văn tổng tài đã bỏ lỡ hơn nửa ngày hẳn là có rất nhiều chuyện cần phải xử lý !”

Nghe vậy Vũ Văn Lạc nhủ mảy, anh quả thật có rất nhiều chuyện cần xử lý, dưới tay anh cũng không có nhân tài như Bùi Diệc. Hơn nữa cho dù có nhân tài như vậy, anh chỉ sợ cũng không thể yên tâm mà đem toàn bộ công ty giao cho người khác.

“Bối Nhi ngoan đừng chạy loạn, anh xử lý xong việc sẽ chơi với em được không ?” Kiều Bối Nhi nhìn anh một cái, gật đầu.

Nhìn bóng dáng Vũ Văn Lạc rời đi, Kiều Bối Nhi dựa vào trong lòng Tư Minh Dạ, sau đó lại lập tức ngồi thẳng lưng, cô thiếu chút nữa đã quên trong biệt thự này còn có rất nhiều người làm a !

Xem diễn như vậy nhưng những ngày kế tiếp chỉ sợ không yên bình, nhưng thái độ xem Vũ Văn Lạc có lẽ sẽ không ảnh hưởng đến kế hoạch của cô.

Trên bàn cơm, Kiều Bối Nhi im lặng ngồi bên cạnh Tư Minh Dạ ngoan ngoãn ăn, bộ dáng ăn rất ngon, nhưng khẩu vị có chút không tốt lắm. Lúc này Lục Mạn Nhã và Vũ Văn Lạc lại cãi nhau một trận nhưng vẫn không có kết quả, nhìn Kiều Tịch Nhan sắc mặt khó coi, Kiều Bối Nhi một chút cũng không cảm thấy đồng tình. Đồng tình với cô ta, không bằng đi đồng tình với ăn xin thì hơn !

Hơn nữa từ trong ánh mắt cô ta và Lục Mạn Nhã cô thấy có điều gì đó. Hy vọng hai người đừng làm chuyện gì sai, nếu không, sẽ không còn biết hối hận là gì nữa !

Buổi sáng ngày hôm sau, Vũ Văn Lạc nhìn Kiều Bối Nhi và Tư Minh Dạ cùng lúc xuất hiện, nhin không được nhủ mảy, nếu là người không biết còn nghĩ rằng bọn họ mới là vợ chồng !

“Tư tổng, tôi có chút chuyện muốn nói với anh !” Vũ Văn Lạc thật sự không muốn để cho Kiều Bối Nhi cùng Tư Minh Dạ ở cùng một chỗ, nhưng Kiều Bối Nhi vẫn cứ thích dính lấy anh ta, anh lại không thể ép hai người tách ra. Trong lòng có chút hối hận mình sợ ý, lúc trước không nên để Bối Nhi nhận anh trai này, anh hẳn là nên bỏ thêm chút thời gian ở cùng Bối Nhi, nói vậy, có lẽ hiện tại người Bối Nhi dính lấy chính là anh.

Tư Minh Dạ thân nhiên liếc mắt anh ta một cái, “Tôi có việc muốn ra ngoài. Nếu là việc riêng, tôi cảm thấy không có gì để nói. Nếu là việc công, tôi hiện tại kêu Bùi Diệc trở về !” Tuy Bùi Diệc trắng đêm chưa về nhưng anh cũng không có gì phải lo. Vì lúc trước cũng như vậy, lúc không có chuyện gì anh sẽ không hạn chế tự do của cậu ta, nói đến cùng là do bọn họ hoàn toàn tin nhiệm nhau. Đương nhiên có vinh hạnh này cũng chỉ có năm người kia mà thôi.

Ngày hôm qua nhận được điện thoại của Lãnh Dạ Bạch, Lãnh Nguyệt Tâm đã bị đưa đến biệt thự, cho nên anh hôm nay tính dẫn theo Kiều Bối Nhi đi xem

Vũ Văn Lạc sắc mặt trầm xuống nhưng lại không nổi giận. Đầu tiên Tư Minh Dạ là đối tượng hợp tác của anh, nói như thế nào vẫn là phải nể mặt anh ta và phần. Thứ hai Bối Nhi khẳng định sẽ giúp Tư Minh Dạ, anh nếu trở mặt với Tư Minh Dạ, chỉ sợ Bối Nhi sẽ chán ghét anh ! “Bối Nhi cũng muốn đi sao ?”

Kiều Bối Nhi gật đầu, “Tôi muốn đi chơi với anh trai !”

Vũ Văn Lạc nhủ mảy, “Bối Nhi, bên ngoài có rất nhiều người xấu, Bối Nhi ở trong nhà được không ?

“Không được !” Kiều Bối Nhi chu miệng nói, “Anh trai sẽ bảo vệ tôi. Ở nhà mới không tốt, anh trai đi rồi người xấu nhất định sẽ bắt nạt Bối Nhi !”

Vũ Văn Lạc mảy nhủ càng chặt, Bối Nhi là nói mẹ sao ? Thái độ mẹ đối với Bối Nhi quả thật không tốt, tình hình hiện tại chỉ sợ lại không thích Bối Nhi. Anh lại không có thời gian cùng Bối Nhi, Bối Nhi như vậy chỉ sợ thật sự sẽ chịu ủy khuất.

Tuy không muốn nhưng Vũ Văn Lạc không thể không đồng ý Kiều Bối Nhi ra ngoài cùng Tư Minh Dạ, “Tư tổng, tôi có chút chuyện muốn thảo luận với Bùi Diệc !” Tuy anh cũng có số điện thoại của Bùi Diệc nhưng dù sao Bùi Diệc hiện tại tiêu biểu cho Tuyệt Thế, hiển nhiên vẫn là công và tư rõ ràng một chút thì tốt hơn.

Tư Minh Dạ gật đầu, “Tôi sẽ bảo cậu ấy trở về !” Sau đó kéo Kiều Bối Nhi ra ngoài.

Kiều Bối Nhi bĩu môi, tình yêu của Vũ Văn Lạc đối với cô thật là quá nhỏ bé. Không muốn cô cùng người đàn ông khác ở cùng một chỗ nhưng anh ta cũng không bỏ công việc xuống để ở cùng cô. Biết thái độ Lục Mạn Nhã đối với cô không tốt, anh ta cũng không vì một chút ủy khuất của cô mà chống đối Lục Mạn Nhã. Nhưng lúc Lục Mạn Nhã tạo áp lực với anh ta, anh ta sẽ không làm mình chịu ủy khuất, sẽ phản kháng đến cùng, tựa như chuyện lúc trước cưới cô vậy.

Anh ta yêu cô, nhưng không suy nghĩ mọi chuyện vì cô.

Lục Mạn Nhã nhìn bóng dáng hai người rời đi, ánh mắt lóe lên, liếc mắt nhìn Kiều Tịch Nhan một cái, hơi cười cười.

Tiếng chuông đi động vang lên không ngừng, rất phiền lòng. Bùi Diệc sờ soạn nửa ngày mới lấy ra di động, nhắm hai mắt ấn nút nghe, “Uy” Thanh âm giọng mũi nồng đậm, vừa nghe chính là bộ dáng chưa tỉnh ngủ.

Nhưng vừa nghe đến thanh âm Tư Minh Dạ lại lập tức tỉnh táo. Ngồi dậy, nghe Tư Minh Dạ nói xong, biết không có chuyện gì lớn mới nằm lại sô pha, xoa thái dương, khó chịu nhíu mày, trả lời một câu, “Tôi lập tức trở về !”

Tắt điện thoại, lắc đầu ngồi dậy mới phát hiện Nam Cung Liệt nằm trên mặt đất, nhìn chai rượu lung tung lại nhìn tú rượu cách đó không xa, suy nghĩ Nam Cung Liệt tỉnh lại thấy sẽ có vẻ mặt thế nào.

“Ngô...” Tiếng rên đau khổ kéo Bùi Diệc về. Tầm mắt nhìn lại phát hiện Nam Cung Liệt cuộn thành một đoàn, trên trán mồ hôi lạnh ứa ra, tựa như rất đau khổ.

Bùi Diệc trong lòng cả kinh, thấp rủa một tiếng, “Liệt, tỉnh tỉnh !” Đưa tay vỗ mặt Nam Cung Liệt lại hoàn toàn không có phản ứng. Bùi Diệc nhíu mày, nhắc anh lên kéo vào phòng tắm.

Nước lạnh như băng vẩy lên người, Nam Cung Liệt rốt cục tỉnh táo, nhưng có chút lảo đảo. Bùi Diệc đỡ lấy anh, lo lắng hỏi, “Cậu không sao chứ ?”

“Không có việc gì.....”

Bùi Diệc do dự nói, “Nếu không tìm bác sĩ tâm lý thử xem ?”

Nam Cung Liệt lắc đầu, “Không có việc gì, tôi lâu rồi không có gặp ác mộng. Tối hôm qua có lẽ uống quá nhiều !”

“Ai cho cậu uống nhiều hơn tôi ?” Thất tình là anh không phải sao ?

Vừa định đỡ Nam Cung Liệt đi ra ngoài lại phát hiện biểu tình anh có chút không đúng, “Làm sao vậy ?”

Nam Cung Liệt nhíu mày, “Đau bụng !”

Bùi Diệc hết chỗ nói, người uống say cả nửa ngày lại không có gì, còn người bồi rượu lại xảy ra vấn đề. Đỡ Nam Cung Liệt ngồi xuống sô pha, Bùi Diệc trực tiếp gọi cho Lam Tư.

Lam Tư kiểm tra cho Nam Cung Liệt một chút, sau đó lạnh giọng nói, “Về sau chút chuyện nhỏ này không cần gọi tôi đến ! Cho cậu ta uống thuốc dạ dày là được rồi.”

“Uy, Tiểu Tư, anh của em thật sự không có việc gì sao ?” Không cần phải nói, người thích thêm chữ “Tiểu” ở trước tên người khác đương nhiên là Phạm Bảo Nhi, cũng không biết cô sao có thể xuất hiện cùng Lam Tư.

Tiểu Tư ? Bùi Diệc nhìn mất Lam Tư sắc mặt khó coi, trong lòng xem như cân bằng. Ít nhất Tiểu Diệc so với Tiểu Tư dễ nghe hơn ! Tiểu Tư ? Gã sai vật ?

Lam Tư nghiêm mặt không nói lời nào, Phạm Bảo Nhi trừng mắt nhìn anh một cái. Nói thầm, “Lạnh như băng, thật sự là mất mặt !”

Lam Tư có chút nghiêng răng nghiêng lợi, “Vậy phiền đại tiểu thư cô đừng đi theo tôi nữa !”

“Không được ! Mỗi lần nhìn anh biến sắc em có cảm giác rất thành công. Cho nên em vẫn muốn đi theo anh !”

Nam Cung Liệt nhìn Phạm Bảo Nhi, lại nhìn Lam Tư, vẻ mặt nghi hoặc. Bảo Nhi không phải thích Diệc sao ? Sao nhanh như vậy đã thay lòng ? Nghiền hỏi, trực tiếp lại sáng khoái.

Phạm Bảo Nhi nghiêm túc nói, “Em rất thích Tiểu Diệc, cũng rất thích Tiểu Tư.”

Nam Cung Liệt mồ hôi lạnh, “Vậy em thích ai hơn ?”

Phạm Bảo Nhi bĩu môi nói, “Anh, anh đừng lo. Em là muốn tìm người để gả mình đi, bọn họ đều là người chồng được đề cử. Đúng rồi, Tiểu Thụy cùng Tiểu Bạch cũng không tệ đâu ! Anh, có muốn đăng ký một vị trí không ?”

“Không cần !” Nam Cung Liệt run khỏe miệng. Có tuyển chồng như vậy sao ?

Lam Tư lạnh giọng, “Lần sau uống ít chút.” Tuy lạnh giọng lãnh khí nhưng quan tâm trong đó cũng rất rõ.

Nam Cung Liệt lúc này mới chú ý tới những chai rượu lộn xộn trên đất. Mắt tròn trũng càng tròn, sững sờ nhìn. Sau đó máy móc quay đầu nhìn về phía tú rượu, trong đó chỉ còn lại một chai rượu.

Phạm Bảo Nhi đưa tay đẩy Lam Tư, nhỏ giọng hỏi, “Anh của em làm sao vậy ?” Sao bộ dáng giống như bị phần muốn chết ?

Lam Tư thần nhiên phun ra bốn chữ, “Kích thích quá độ !”

“Bùi Diệc, tôi muốn giết cậu !”

Bùi Diệc nghiêng người tránh thoát một đòn của cậu, nhắc nhở nói “Hơn phân nửa đều là tự cậu uống !”

Nam Cung Liệt thu tay lại, bực mình ngồi xuống. Đúng vậy ! Hơn phân nửa đều là tự anh uống. Ai bảo anh đưa rượu cho cậu ta uống, anh nhìn đau lòng a ! Để cậu ta uống thôi thì tốt hơn là để anh uống ! Cho nên kết quả chính là như vậy. Rượu của anh a ! Ngẫm lại cũng cảm thấy đau lòng.

Hết chương 78

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

Edit : Phương Thiên Vũ

Lam Tư nhìn chai rượu cuối cùng trong tủ rượu. Thần nhiên mở miệng “Chai rượu kia đưa tôi đi !” Nói xong liền đi lấy.

“Không được !” Nam Cung Liệt đứng lên định tiến lên, thề sống chết bảo vệ chai rượu cuối cùng của anh.

Bùi Diệc giữ chặt cậu ta lại, Nam Cung Liệt mắt thấy chai rượu kia rơi vào trong tay Lam Tư, trong lòng nóng lên ! “Bùi Diệc, cậu làm cái gì ?”

Lam Tư cầm lấy chai rượu kia bước đi, nhẹ nhàng bỏ lại hai chữ “Cám ơn !”

Phạm Bảo Nhi vội vàng đuổi theo, “Tiểu Tư, đợi em với !”

“Ầm” cửa đóng lại.

Nam Cung Liệt nổi giận, “Bùi Diệc ! Cái tên ăn cây táo, rào cây sung này !”

Bùi Diệc buông cậu ta ra, nhú mày, “Tôi khi nào thì ăn cây táo, rào cây sung ?” Nhìn bộ dáng Nam Cung Liệt nổi giận đùng đùng, trong lòng thoải mái rất nhiều, quả nhiên đau khổ của người khác là niềm vui của mình !

“Uống nhiều rượu của tôi như vậy, cư nhiên còn cùng Lam Tư cấu kết với nhau làm chuyện xấu, ngay cả chai rượu cuối cùng của tôi cũng không buông tha, không phải ăn cây táo, rào cây sung thì là gì ?”

Nhìn bộ dáng Nam Cung Liệt nổi giận, Bùi Diệc sờ sờ mũi, “Anh em đã lâu, cậu sẽ không nhỏ mọn ngay cả một chai rượu cũng không cho chứ ?”

Nam Cung Liệt tức giận đến phần nộ “Cái gì cũng được, nhưng rượu thì không được !”

Bùi Diệc liếc xem thường, “Tôi đến cậu là được chứ gì ?”

Nghe vậy Nam Cung Liệt nháy mắt tỉnh táo lại, “Cậu nói đó ! Một chai cũng không thể thiếu !”

Bùi Diệc không nói, thật sự là keo kiệt ! Tuy rằng những chai rượu này giá trị xa xỉ nhưng Nam Cung Liệt căn bản không thiếu tiền.

“Đúng rồi, tôi phải về biệt thự. Lão đại cùng chị dâu nhỏ hôm nay hẳn sẽ qua đó !” Nói xong liền tiến vào phòng ngủ thay quần áo.

Bùi Diệc ngồi trên sofa, đưa chân đá chai rượu nằm trên mặt đất, cứ thế thất thần, mãi đến khi Nam Cung Liệt đi ra mới hồi phục tinh thần lại, “Cậu chờ tôi một chút, tôi phải về nhà Vũ Văn. Đúng lúc tiện đường !” Dứt lời trực tiếp chui vào phòng ngủ của Nam Cung Liệt, thân hình bọn họ không khác nhau lắm, anh tự nhiên không khách khí lấy quần áo của Nam Cung Liệt thay. [Vũ : hắc hắc, bước 1 trở thành vợ chồng]

Nam Cung Liệt đau bụng nên chuyển lái xe đương nhiên giao cho Bùi Diệc. Xe dừng lại trước tòa cao ốc tập đoàn Tuyệt Thế, Nam Cung Liệt nhú mày nói, “Cậu không phải về nhà Vũ Văn sao ?”

“Tôi muốn lấy một phần văn kiện !” Bùi Diệc đang muốn mở cửa xe thì dừng tay, nhìn người đang từ tòa cao ốc đi ra.

Nam Cung Liệt theo tầm mắt của cậu ta liếc mắt một cái, “Diệc, cậu không phải không có tiền đồ như vậy chứ ? Rượu của tôi không phải đều uống uống công hết sao ?” Haizzz, thật sự là lúc nào cũng không thể quên được rượu của anh mà.

Người từ tòa cao ốc đi ra đúng là Mạc Mạc cùng Tề Tường. Bùi Diệc thân nhiên nói, “Yên tâm, tôi không sao !” Lúc nên cố gắng tranh thủ anh sẽ tranh thủ, nhưng một khi quyết định buông tay, anh sẽ không tiếp tục dây dưa.

“Liệt, cậu có cảm thấy nam sinh kia rất quen mắt không ?” Từ lần đầu tiên nhìn thấy Tề Tường, anh đã có loại cảm giác này. Nhưng vì thấy Mạc Mạc và cậu ta ở cùng một chỗ nên trong lòng không thoải mái, thật là có chút sơ xuất.

“Ân ?” Nam Cung Liệt nghiêm túc nhìn Tề Tường đi cùng Mạc Mạc, ánh mắt hơi lạnh, “Đó là người Hồng Bang !”

Bùi Diệc sắc mặt trầm xuống, người Hồng Bang trà trộn vào học viện Già Đế, ẩn tàng bên cạnh Mạc Mạc mục đích cuối cùng khẳng định là anh, hoặc là nói U Minh Điện. Xem ra Hồng Bang đã rục rịch a !

“Đi lên uống ly cà phê chứ ?”

Nam Cung Liệt liếc mắt xem thường, “Tôi đau bụng ! Hơn nữa cậu không phải đang vội sao ?”

“Không sao cả, tôi đã nói qua điện thoại với Lạc rồi, tối nay trở về cũng không sao, đi thôi ! Có sữa đặc biệt chuẩn bị cho chị dâu nhỏ nữa !”

Nam Cung Liệt lắc đầu, thờ dãi nói, “Được rồi, cậu không phải là muốn vì cô gái kia giải quyết phiền phức sao ?”

Bùi Diệc vẻ mặt không chút xấu hổ, chỉ thân nhiên nói, “Phiền phức này vốn là tôi mang đến.” Vốn là anh phá vỡ cuộc sống bình yên của Mạc Mạc, không thể nhìn cô chịu chết !

“Tôi hiểu !” Nam Cung Liệt mở cửa xe đi xuống, tuy đã quyết định cần phải đoạn tuyệt nhưng thời gian này Bùi Diệc cũng không thể nhìn Mạc Mạc đi tìm cái chết.

Mạc Mạc vốn tìm đến Bùi Diệc nhưng cô gái ở quầy tiếp tân lại nói anh chưa tới làm, hại cô chỉ có thể thất vọng ra về. Nhưng không nghĩ tới vừa ra khỏi liền thấy Bùi Diệc từ trên xe đi xuống, vội vàng chạy qua “Diệc...”

Bùi Diệc thân nhiên gật đầu, nhìn về phía Tề Tường đi theo phía sau, Mạc Mạc vội vàng giải thích, “Tề Tường lo cho em nên mới theo em đến.”

Nam Cung Liệt liếc mắt xem thường, cảm thấy cô gái này thật sự là quá ngu ngốc. Lúc trước chẳng qua thấy Bùi Diệc ôm chị dâu nhỏ một chút bộ dáng liền không muốn sống, bây giờ cô ta lại ngênh ngang dẫn theo người đàn ông ái muội với mình không rõ đến tìm Diệc, xem bộ dáng của cô ta là muốn đến quay trở lại sao ? Thành ý thật đúng là chẳng ra gì !

Bùi Diệc nhẹ nhàng “Ân” một tiếng “Lên lầu nói đi !”

Nói xong cùng Nam Cung Liệt dẫn đầu đi vào, Mạc Mạc nhìn bóng dáng của anh nhủ mảy, cô cảm thấy Bùi Diệc đối với cô không còn giống như trước, cảm giác rất lạnh nhạt. Thật giống như là người lạ không quen vậy.

Phần lớn lực chú ý của Bùi Diệc đều đặt trên người Tề Tường, người có chủ ý đánh U Minh Điện không ít nhưng lại chưa từng có người nào thành công. Mạc Mạc thật là một người rất dễ đột phá, khó trách Hồng Bang lại tiếp cận cô ta.

Mạc Mạc nhìn Bùi Diệc, đấu tranh một hồi lâu mới thấp giọng nói “Diệc, đối với...”

Bùi Diệc không nói gì, Tề Tường an ủi vỗ vai Mạc Mạc, nhủ mảy nhìn Bùi Diệc nói, “Người ai mà không có lỗi, Mạc Mạc đã biết hiểu lầm anh, anh có thể cho cô ấy một cơ hội không ?”

Nam Cung Liệt ôm ly sữa, đùa cợt cười nói, “Cậu thật sự không yêu cô ta chứ ?”

Tề Tường sắc mặt thay đổi, có chút dè phòng nhìn Nam Cung Liệt, Mạc Mạc nhìn Bùi Diệc mặt không chút thay đổi, trong lòng có chút hối hận, cô không nên để Tề Tường đi cùng cô.

Bùi Diệc nhìn Tề Tường, đột nhiên rút súng chỉ vào cậu ta, Tề Tường sắc mặt thay đổi, bị phát hiện rồi ?

Mạc Mạc ngăn người, vội vàng chắn trước người Tề Tường, kinh hoàng nói, “Diệc, em cùng Tề Tường thật sự không có gì, anh đừng giết anh ta !”

Bùi Diệc như cũ không có thu tay lại, Tề Tường toàn bộ tinh thần dè phòng, chuẩn bị tìm cơ hội bắt lấy Mạc Mạc làm tấm chắn.

“Diệc, đừng giết người nữa, đừng để em phải hận anh !”

Nam Cung Liệt thật không biết nên giận hay nên cười, cô gái này thật đúng là mỗi lần đều không làm rõ tình hình !

“Ha ha...” Tề Tường đột nhiên cười to ra tiếng, “Bùi Diệc, xem ra người phụ nữ của mày có vẻ để ý tao a !” Vốn là muốn kích thích Bùi Diệc một chút để anh ta thất thần, hẳn mới có cơ hội bắt lấy Mạc Mạc, nhưng Bùi Diệc không chút nhúc nhích, hòng súng vẫn ngay giữa trán làm hẳn không dám có động tác nhỏ nào.

Mạc Mạc sắc mặt thay đổi, quay đầu nhìn về phía Tề Tường, trong mắt đều là không thể tin, “Tề Tường... anh...” Tề Tường làm sao có thể nói ra những

lời như vậy ?

“Tề Tường...” Mạc Mạc lại đột nhiên từng bước tới gần Tề Tường, có chút kích động đưa tay muốn nắm lấy tay anh ta.

Tề Tường cắn răng một cái, chỉ có thể liều mạng đưa tay rút súng để ở huyết thái dương của Mạc Mạc nhưng cổ tay đột nhiên đau xót. Súng cũng “Ba” một tiếng rớt xuống đất, ngay sau đó đầu vai cũng bị bắn một phát.

Nam Cung Liệt cười như không cười nhìn Tề Tường, súng lục trong lòng bàn tay xoay tròn một vòng, lại nắm chặt.

Tình huống vừa rồi, Bùi Diệc sẽ lo lắng an toàn của Mạc Mạc, khẳng định không thể nắm chắc, chỉ cần có một tia do dự e rằng cũng có thể xuất hiện sai lầm. Nhưng Nam Cung Liệt không giống, nên một phát trên cổ tay Tề Tường kia là anh bắn, một phát trên đầu vai kia đương nhiên chính là kiệt tác của Bùi Diệc, về phần vì sao không có trực tiếp giải quyết hắn ? Đó là vì địa vị Tề Tường ở Hồng Bang không thấp, nếu không Nam Cung Liệt cùng Bùi Diệc cũng không có khả năng gặp qua hắn, nên có lẽ hắn còn chút tác dụng.

Mạc Mạc cũng không dám đến gần Tề Tường nữa, lui về phía sau vài bước, hai mắt đầy tơ máu nhìn Tề Tường, sắc mặt một mảnh tái nhợt, tại sao có thể như vậy ? Cô nghĩ Tề Tường đối với cô rất tốt, thậm chí so với Bùi Diệc đối với cô càng tốt hơn. Nhưng hóa ra đều là giả !

Tề Tường biết hôm nay trốn không thoát, đột nhiên cười to ra tiếng, “Tao bị phát hiện cũng không có quan hệ gì, chúng mày còn không biết sao ? Hồng Bang đã toàn bộ hành động chặn giết Tư Minh Dạ, không biết hiện tại tên đó đã chết chưa ? Điện chủ U Minh Điện có lẽ hiện tại đã thật sự đến U Minh địa ngục ! Ha ha.”

“Cái gì ?” Nam Cung Liệt kích động đứng lên, Bùi Diệc trong mắt cũng có chút kích động, cùng Nam Cung Liệt liếc mắt nhìn nhau lại đồng thời tỉnh táo lại. Lấy năng lực của lão đại, cho dù gặp phải chặn giết cũng sẽ không xảy ra chuyện gì. Huống chi lão đại khẳng định mang theo chị dâu nhỏ, Điện chủ U Minh Điện cùng Dạ đế, chỉ sợ mấy người đó không làm được gì !

Tuy như thế nhưng trong lòng vẫn không khỏi có chút lơ mơ lo lắng. Nam Cung Liệt gọi điện thoại cho sát thủ ẩn núp ở Tuyệt Thế đem Tề Tường mang đi, sau đó liền cùng Bùi Diệc đi ra văn phòng.

Mạc Mạc nhìn Bùi Diệc rồi đi lại không biết nói nên như thế nào, cô còn mặt mũi nào cầu xin sự tha thứ của anh ? Cô thật sự ngốc mà ! Vì sao mỗi lần đều vì người khác mà tổn thương anh ? Giữa bọn họ dường như thật sự không thể trở lại được nữa. Nếu ngay từ đầu cô liều lĩnh yêu, không sợ bị tổn thương, có phải sẽ khác với bây giờ không ?

Bùi Diệc cùng Nam Cung Liệt ngồi lên xe, nháy mắt liền xông ra ngoài. Bùi Diệc chỉ một lòng lái xe, còn Nam Cung Liệt lấy điện thoại gọi cho An Thụy, “An Thụy, lão đại bị người Hồng Bang chặn giết, tra vị trí của lão đại ngay !”

Có lẽ loại chuyện này trải qua đã rất nhiều, tuy trong lòng có lo lắng nhưng cũng không bối rối. Càng nguy hiểm gấp gấp ngược lại càng bình tĩnh, chỉ cần làm chuyện nên làm là được !

Trong xe lại yên tĩnh lại, Bùi Diệc đột nhiên hỏi “Cậu không có vấn đề gì chứ ?”

“Ân ?” Nam Cung Liệt phục hồi tinh thần lại, cười nói, “Tôi nào có yếu như vậy ?” Chẳng qua là đau bụng mà thôi.

Nam Cung Liệt đột nhiên nghĩ đến cái gì, cảm thấy hứng thú hỏi, “Diệc, cậu nói cô gái kia có thể có con của cậu hay không ?” Tuy rằng trước kia Bùi Diệc rất bừa bãi nhưng chưa từng xuất hiện ngoài ý muốn. Nhưng lần này không giống vậy !

Ân, nếu thật sự có, có lẽ anh có thể lấy ra chơi đùa, dạy dỗ em bé lớn lên. Anh nhất định sẽ huấn luyện nó thật tốt, để nó trở thành trò giỏi mà anh có thể đắc ý, đánh khắp thiên hạ không địch thủ. Nam Cung Liệt đang lên kế hoạch đào tạo đồ đệ của anh như thế nào thì Bùi Diệc một cước đá qua, “Cút !”

“Tề” Bởi vì nghĩ đến nhập tâm mà không chú ý, Nam Cung Liệt bị đá một cái, “Làm ơn ! Đặt chân không thể nhẹ một chút sao ? Đừng quên chúng ta phải đi giúp lão đại, đừng để đến lúc đó thành gánh nặng !”

Bùi Diệc vừa lái xe vừa thản nhiên nói “Tôi không chạm qua cô ấy !”

“Khụ khụ...” Nam Cung Liệt bị nước miếng của mình làm sặc, kinh ngạc hỏi, “Cậu không chạm qua cô ấy ?” Biểu tình kia tựa như lúc trước thấy Tư Minh Dạ dịu dàng ôm Kiều Bối Nhi vậy, biểu tình kỳ lạ rõ ràng.

Hơn nữa ngày Nam Cung Liệt mới hồi phục tinh thần lại, tầm mắt hoài nghi lướt qua Bùi Diệc, cuối cùng bật ra một câu, “Cậu sẽ không xảy ra vấn đề chứ ?” [Vũ : Bingo !! Anh đoán đúng ồ a]

Bùi Diệc sắc mặt hóa đen, lại một cước đi qua. Nhưng lần này Nam Cung Liệt sớm đã có chuẩn bị, nghiêng người né tránh.

Bùi Diệc hừ lạnh một tiếng, “Nói nhảm nữa cẩn thận tôi cho cậu xảy ra vấn đề !”

Nam Cung Liệt sờ sờ mũi, vốn cũng rất làm cho người ta hoài nghi được không ?

Lúc này điện thoại Nam Cung Liệt vang lên. Hai người lập tức trở nên nghiêm chỉnh, Nam Cung Liệt ấn nút nghe. “An Thụy...”

Nhận được địa chỉ, xe trực tiếp hướng về nơi bước vào ác chiến hỏa lực, Nam Cung Liệt không cười nữa, nghiêm túc nói, “An Thụy đã phái người đi

tiếp ứng. Hân là không có vấn đề gì !”

Bùi Diệc nhủ mảy nói, “Người Hồng Bang ắt biết thân phận lão đại.” Dù sao Tư Minh Dạ cũng không có che giấu quá kỹ, mọi người đều có thể đoán, “Nhưng lại có thể xuất động lớn như vậy nhất định trước đó đã nhận được tình báo chính xác.” Suy nghĩ một chút liền chọn người cung cấp tình báo tập trung tại nhà Vũ Văn. Nhưng người nhà Vũ Văn mặc dù biết lão đại ra ngoài, sao có thể biết lão đại muốn đi biệt thự ? Nếu nói theo dõi từ trước đó, lão đại không có khả năng không phát hiện mới đúng !

Hết chương 79

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80

Edit : Phương Thiên Vũ

Tư Minh Dạ cùng Kiều Bối Nhi vừa rời khỏi, Lục Mạn Nhã liền đưa mắt nhìn một người làm, người làm đó gật đầu, đi đến góc phòng lấy di động ra lên lút gọi một cuộc điện thoại, chỉ đơn giản nói một câu, “Đã ra ngoài !” Sau đó liền trực tiếp cúp điện thoại.

Hôm qua sau khi cùng Vũ Văn Lạc tranh cãi, Lục Mạn Nhã rất tức giận, nói đến cùng đều là vì Kiều Bối Nhi. Nếu không phải cô, Vũ Văn Lạc cũng sẽ không làm trái ý bà, lại càng không chịu trách nhiệm với Kiều Tịch Nhan khi đã xảy ra quan hệ làm Kiều Tịch Nhan mất hết mặt mũi, nên bà muốn Kiều Bối Nhi biến mất.

Tổ chức U Minh Điện với Ám Dạ bà không có cách nhưng Hồng Bang là một bang phái nhỏ, bà có thể liên lạc.

Kỳ thật vốn bang chủ Hồng Bang không tính nhận cuộc trao đổi này vì đoạn thời gian này Hồng Bang toàn lực chú ý U Minh Điện, chuẩn bị từ vũ khí đến hành động. Đương nhiên không có tính lực gì, hơn nữa cũng không muốn vì nhỏ tổn thất lớn, vạn nhất có gì ngoài ý muốn thì không thể bù đắp nổi, nhưng vấn đề lại xảy ra trên ảnh chụp kia.

Vì trước kia Kiều Bối Nhi đều dịch dung nên đương nhiên không thể dùng ảnh chụp trước nên lúc Lục Mạn Nhã truyền ảnh chụp mới qua, hơn nữa lại không cẩn thận chụp dính Tư Minh Dạ, bang chủ Hồng Bang vừa nhìn thấy ảnh chụp kia lập tức thay đổi chủ ý.

Với lại trước đó hân mới nhận được tin Tư Minh Dạ về biệt thự thăm vấn một người phụ nữ. Sau đó lại có một người phụ nữ bị bắt về biệt thự, nội gián nói cho hân biết Tư Minh Dạ nhất định sẽ mau chóng về biệt thự gặp người phụ nữ kia nên hân quyết định bố trí mai phục ở giữa đoạn đường từ nhà Vũ Văn đến biệt thự. Hân nói với Lục Mạn Nhã khi Tư Minh Dạ ra ngoài thì thông báo với hân một tiếng, về phần Kiều Bối Nhi, hân sẽ giúp bà loại trừ.

Lục Mạn Nhã cũng không có ý thức được có vấn đề gì vì Kiều Bối Nhi cùng Tư Minh Dạ ra ngoài. Lúc Tư Minh Dạ ra ngoài thì thông báo hân, cũng tương đương với nói với hân Kiều Bối Nhi ra ngoài.

Trong xe, Kiều Bối Nhi tựa vào trong lòng Tư Minh Dạ, chơi đùa bàn tay to của anh, lắc đầu thờ dãi, “Vốn Lãnh Nguyệt Tâm kia cũng không tệ lắm !” Đáng tiếc a ! Phụ nữ ghen tị thật đáng sợ !

Tư Minh Dạ hôn lên trán cô một cái, đang muốn nói gì xe đột nhiên lắc lư rồi “Két” một tiếng ngừng lại, người lái xe phía trước đã chết vì bị trúng đạn giữa hai đầu mày.

Vì Tư Minh Dạ hiện tại thân phận là tổng tài tập đoàn Tuyệt Thế mà không phải điện chủ U Minh Điện nên lái xe chỉ là người thường.

Kiều Bối Nhi bỗng nhiên ngồi thẳng lưng, híp mắt nhìn bốn phía, cười lạnh, “Dạ, chúng ta bị bao vây rồi !” Tay trái nhẹ nhàng vuốt ve nhẵn trên ngón trỏ bàn tay phải, ánh mắt mang theo vài phần khát máu.

Tư Minh Dạ ánh mắt lạnh như băng dọa người, hôn trên môi Kiều Bối Nhi một cái rồi nhẹ giọng nói, “Cẩn thận một chút !” Sau đó một tay kéo người lái xe ra, lên ngồi ở vị trí lái.

Xe giống như tên ròi cung nhanh chóng vọt về phía trước, Kiều Bối Nhi cũng không biết từ đâu lấy ra hai cây súng. Chỉ cần súng bóp cò nhất định sẽ có người trúng đạn, không phải bị thương, mà là tử vong, tuyệt không lãng phí một viên đạn.

Tư Minh Dạ câu môi cười, “Em sao biết trên xe có súng ?”

Kiều Bối Nhi nhủ mảy, “Trực giác !”

Phía trước một loạt xe cản trở đường đi nhưng Tư Minh Dạ vẫn như cũ không quan tâm mà chạy về trước. Tốc độ không giảm mà lại tăng, không có

chút ý định dừng lại, mắt thấy sẽ đụng nhau nhưng sắc mặt không chút thay đổi. Kiều Bối Nhi cũng không quan tâm có thể bị đâm chết hay không, chỉ không ngừng nổ súng, giải quyết người theo ở phía sau, đồng thời còn phải chú ý người phía trước. Mắt thấy xe sẽ đụng nhau, những chiếc xe phía trước lại đột nhiên tránh ra.

Tư Minh Dạ lạnh lùng nhếch môi, so ai không sợ chết hơn !

Xe xông ra ngoài thì tốt rồi, tuy người ở phía sau theo nhiều nhưng chỉ cần không bị vây quanh ở trong là tốt rồi. Giải quyết những người này chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian.

Kiều Bối Nhi vừa nổ súng ở phía sau vừa cười nói, “Dạ, kỹ thuật của anh tốt lắm !” Luôn có thể đúng lúc tránh đi viên đạn bay tới, ngoài ra muốn tránh cũng không được.

Tư Minh Dạ cười cười, dịu dàng nói, “Cẩn thận một chút.” Tuy biết cô thân thủ không kém hơn anh nhưng vẫn lo lắng cô không để ý mà làm mình bị thương.

Kiều Bối Nhi gạt đầu, sau khi dùng hết đạn thì cầm súng trong tay ném đi, đưa tay sờ nhẫn rồi trực tiếp đem nhẫn làm súng, rung đùi đắc ý cảm thán nói, “Vẫn là này dùng tốt hơn !”

Cô nghiên cứu rất lâu cũng không biết rõ nhẫn này rốt cuộc có nguyên lý gì, nhưng món vũ khí này quả thực dùng rất tốt. Tầm bắn so với súng lục xa hơn, tốc độ so với viên đạn nhanh hơn nên lúc làm nhiệm vụ cô đều mang nó theo. Nhưng này cũng chỉ là cảm giác, vì trên thực tế nhẫn này căn bản không có bắn ra gì cả, cô nghiên cứu qua người chết do chiếc nhẫn này gây ra vốn không tìm thấy miếng vết thương.

Có lẽ kỹ thuật lái xe của Bùi Diệc tốt nên Bùi Diệc cùng Nam Cung Liệt tới sớm hơn người mà An Thụy phái tới. Bọn họ đi theo tuyến đường Tư Minh Dạ đi, tình hình dọc theo đường đi thật sự làm người ta không biết nói cái gì cho phải.

Nam Cung Liệt trừng đôi mắt to nhìn tình hình bên ngoài xe, nuốt nuốt nước miếng, “Xem ra lão đại giống như không cần chúng ta hỗ trợ !” Bùi Diệc đồng ý gật đầu.

Xe chạy một khoảng cách liền có thể thấy một chiếc dừng bên đường, trong xe đều là người chết. Bùi Diệc lắc đầu nói, “Xem ra Hồng Bang lần này toàn quân bị diệt !”

Nam Cung Liệt dựa về sau, nghiêng đầu nhìn về phía Bùi Diệc hỏi, “Cậu nói là ai động thủ ?”

Bùi Diệc đem tốc độ xe thả chậm một ít, nhìn người chết trong một chiếc xe bên cạnh, lắc đầu nói “Nhìn không ra, xuống tay gọn gàng hoàn toàn không cho người ta cơ hội thở gấp, lão đại cùng chị dâu nhỏ đều có thực lực này.”

Bùi Diệc trực tiếp lái xe hướng về biệt thự, một đoạn đường phía sau đã không còn nhìn thấy trong xe đầy người chết nữa.

Trong phòng khách biệt thự, Kiều Bối Nhi ngồi trên đùi Tư Minh Dạ, ôm một ly sữa. Nhìn hai người vào thở dài nói, “Ác thật, thật không đáng tin a ! Bị người đuổi giết như vậy lại không có một người tới cứu mạng.”

Nam Cung Liệt run khóc miệng, “Chị dâu nhỏ, là chị với lão đại ra tay quá nhanh !” Bọn họ vừa nhận được tin tức liền chạy đến không phải sao ? Kết quả cứ nhiên không kịp, người An Thụy phái tới lại càng không nói, nửa đường trực tiếp quay trở về.

Bùi Diệc nhìn Tư Minh Dạ một cái, do dự nói, “Lão đại, tôi hoài nghi U Minh Điện có nội gián”. Kỳ thật chuyện nội gián là khó lòng phòng bị, bang phái khác cũng đều có cơ sở ngầm của U Minh Điện, tính ra U Minh Điện đã xem như là tốt hơn rồi.

Tư Minh Dạ gạt đầu, Lãnh Dạ Bạch lên tiếng nói, “Liệt, trước cậu bảo người đưa người của Hồng Bang tới đi !”

Nam Cung Liệt bóp bóp nắm tay, trên mặt trẻ con là nụ cười khiến người ta lông tóc dựng đứng, “Tôi phải đi thẩm vấn !” Tề Tường ở Hồng Bang địa vị không thấp, chuyện nội gián hẳn rất có khả năng biết.

Bùi Diệc nhú mày, cũng đi theo. Kiều Bối Nhi đem sữa uống xong liền kéo Tư Minh Dạ đứng dậy, “Dạ, chúng ta đi xem Lãnh Nguyệt Tâm.”

Lãnh Nguyệt Tâm bị trói trên giá, nhìn hai người ôm nhau xuất hiện trong mắt liền hiện lên chút ghen tị, nhưng lại rất nhanh khôi phục bình tĩnh.

Kiều Bối Nhi nhìn cô ta bộ dáng lạnh như băng, nhú mày hỏi, “Cô rất muốn tôi chết ?”

Lãnh Nguyệt Tâm nhìn cô một cái, không chút che giấu nói, “Đúng !”

Kiều Bối Nhi cười cười, biết rõ còn có hỏi “Vì sao ?”

Lãnh Nguyệt Tâm nhìn thoáng qua Tư Minh Dạ, ánh mắt phức tạp, không trả lời vấn đề của Kiều Bối Nhi nhưng nguyên nhân vì sao mọi người đều rõ. Kiều Bối Nhi ngửa đầu nhìn về phía Tư Minh Dạ, “Dạ, anh nói xử lý như thế nào?”

Tư Minh Dạ cũng không nhìn Lãnh Nguyệt Tâm một cái, thản nhiên nói, “Giao cho Lam Tư đi !”

“Lam Tư ?” Kiều Bối Nhi nháy mắt mấy cái, không hiểu được.

Tư Minh Dạ trực tiếp ôm cô đi ra ngoài. Lãnh Nguyệt Tâm nhìn bóng dáng của anh, hai tay nắm chặt, trong lòng một trận đau đớn. Nước mắt làm hai mắt mờ hồ, cô chỉ biết muốn cái gì thì bản thân phải tự đoạt lấy, nhưng cô không biết có nhiều thứ, cho dù cố gắng như thế nào cũng không chiếm được.

Kiều Bối Nhi xoay người ôm Tư Minh Dạ, về mặt tò mò, “Chuyện tra tấn không phải đều là Nam Cung Liệt làm sao ?”

Tư Minh Dạ dừng lại cước bộ, cúi đầu hôn lên cánh môi mịn màng của cô, nhắm nháp một lúc mới buông cô ra, “Lam Tư cần chuột bạch.”

Hết chương 80

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81

Edit : Phương Thiên Vũ

Kiều Bối Nhi nhú mày, ý của anh là muốn đem Lãnh Nguyệt Tâm đưa cho Lam Tư làm thí nghiệm ? Tư Minh Dạ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cười nói, “Lam Tư thí nghiệm không phải ai cũng chấp nhận được”, Lam Tư với y thuật gần như điên cuồng cố chấp, lại có một chút ý tưởng kỳ quái.

Thủ đoạn của Nam Cung Liệt là vì hành hạ mà tra tấn, Lam Tư là vì nghiên cứu mà thí nghiệm, nhưng rơi vào trong tay Nam Cung Liệt so với đau khổ đó có lẽ tốt hơn. Hơn nữa bị người mình yêu chính tay đưa ra hình phạt, nội tâm còn bị tra tấn nhiều hơn.

Kiều Bối Nhi cùng Tư Minh Dạ đi sang biệt thự bên cạnh, lúc đi vào vườn hoa đột nhiên bóng trắng chợt lóe. Kiều Bối Nhi lên tiếng, “King, không cho phép ra ngoài !”

Tư Minh Dạ nhìn King liếc mắt một cái, anh nuôi nó chỉ bởi vì nó rất có linh tính.

King tiến đến bên chân Kiều Bối Nhi, cọ cọ trên đùi cô. Sau đó lại đến bên chân Tư Minh Dạ, cũng cọ cọ. Lãnh Dạ Bạch đứng lúc thấy một cảnh này, cười nói, “Y Y, mấy ngày nay King bị bệnh nên vẫn luôn ở trong phòng không có ra ngoài. Bây giờ vừa ra tới liền thấy em mới có thể cao hứng như vậy.”

“Bị bệnh ?” Kiều Bối Nhi ngồi xổm xuống, ôm đầu King cẩn thận quan sát đến. King lại trực tiếp vươn đầu lưỡi liếm mặt của cô.

Tư Minh Dạ đưa tay liền kéo Kiều Bối Nhi đứng lên, lạnh lùng liếc mắt King một cái thì nó lại gục đầu run lên, đáng thương nhìn Kiều Bối Nhi. Lãnh Dạ Bạch lắc đầu, cũng chỉ có ở trước mặt Kiều Bối Nhi, King mới có ánh mắt như vậy.

Kiều Bối Nhi không cần nhìn cũng biết Tư Minh Dạ sắc mặt không tốt, hướng về phía King cười cười, “Đại Bạch ngoan nga ! Chị bảo Tiểu Bạch chuẩn bị đồ ăn ngon cho cưng !”

“Ha ha... Tiểu Bạch, cậu nên hầu hạ King Đại Bạch cho tốt đi !” Trên mặt trẻ con của Nam Cung Liệt đều là đùa giỡn, Bùi Diệc cũng là vẻ mặt buồn cười. Chỉ cần kêu Tiểu Bạch thì cũng được, nhưng giờ Tiểu Bạch cùng Đại Bạch ở cùng một chỗ, thật sự là...

Kiều Bối Nhi nhú mày, một cước đá qua, Nam Cung Liệt lại quay người trốn phía sau Bùi Diệc.

“Tê... Nam Cung Liệt !”

“A !” Nam Cung Liệt sờ cái mũi, đưa tay vỗ vai Bùi Diệc ngựa vằn nhất, dù sao nơi hẹn cũng là địa bàn của Danny · Rock nhưng thấy Tư Minh Dạ cùng Kiều Bối Nhi đều là bộ dáng không sao cả. Nhú mày nhưng cũng không mở miệng nữa, anh tin hai người này đều là người có chừng mực.

Hiếp Từ là một câu lạc bộ rất được hoan nghênh, nhưng hiện tại không có nào nhiệt như mọi khi vì hôm nay câu lạc bộ phải nghỉ một ngày.

Xe dừng lại trước cửa, rất nhanh liền có người đến đón. Trong mắt người đó phát sáng, vừa nhìn thì biết không phải nhân vật đơn giản, không dấu vết đánh giá một lượt mấy người trong xe. Cung kính mở cửa xe “Mời mọi người !”

Bốn người đi theo sau người đó vào câu lạc bộ yên tĩnh, người đó chỉ im lặng dẫn đường ở phía trước, dẫn bốn người họ lên lầu 3.

“Cốc cốc...” Người đó đưa tay gõ cửa.

Hết chương 81

Chương 82

Edit : Phương Thiên Vũ

Cửa đột nhiên bị mở ra, một cô bé khoảng mười bảy, mười tám tuổi giống cô em gái nhỏ nhô đầu ra nhìn mọi người, sau đó tầm mắt dừng trên người Nam Cung Liệt, ánh mắt phát sáng. Mà Nam Cung Liệt bị cô nhìn với ánh mắt như vậy cả người nổi cả da gà.

Kiều Bối Nhi tựa vào trong lòng Tư Minh Dạ, cười nhìn Nam Cung Liệt rồi lại nhìn cô gái kia, hỏi “Cô chính là em gái của Danny · Rock, Viên Viên ?”

Viên Viên ngạc nhiên nhìn cô, “Chị làm sao biết ?”

An Thụy và Nam Cung Liệt liếc mắt nhìn nhau, em gái của Danny · Rock ?

Kỳ thật Danny · Rock là con lai, Viên Viên đương nhiên cũng vậy, nhưng Viên Viên rất thích văn hóa trung quốc, bộ dạng cũng không khác gì người Trung Quốc cho nên lúc còn rất nhỏ, cô liền tự mình sửa lại một cái tên trung quốc đáng yêu.

Kiều Bối Nhi cười nói “Bởi vì cô và anh cô có sở thích giống nhau !” Danny · Rock thích nhất cô gái có gương mặt búp bê. Dĩ nhiên đây không phải yêu, chỉ giống như thích màu sắc quần áo thôi.

Viên Viên không chút cảm thấy ngượng ngùng, cứ thế chạy đến bên cạnh Nam Cung Liệt, đưa tay ôm lấy anh, hai mắt tỏa sáng hỏi, “Anh trai xinh đẹp, anh tên là gì ?”

Anh trai xinh đẹp ? Nam Cung Liệt khóe miệng run rẩy, mắt nhìn Tư Minh Dạ, xinh đẹp cũng phải là lão đại hấp dẫn hơn nhiều chứ !

Lúc này, ghé bành phía bên trong đột nhiên truyền đến một tiếng thét kinh hãi, “A... Bảo bối, em đã đến rồi !” Chỉ thấy một người đàn ông tuấn mỹ ngũ quan thâm thúy, tóc vàng mắt xanh bỏ nhào về phía Kiêu Bối Nhi. Tư Minh Dạ ánh mắt lạnh lùng, ôm Kiêu Bối Nhi hơi hơi nghiêng người, tránh thoát cái ôm mạnh mẽ đang bỏ nhào tới. Một cước hướng tới ngực, Danny · Rock liền nghiêng người. Thoát khỏi nguy hiểm, sau đó đứng ở một bên vỗ ngực, ủy khuất oán giận nói, “Bảo bối, người đàn ông của em thật hung dữ !”

Kiều Bối Nhi thân nhiên liếc mắt hất một cái, “Dưới chân đã lưu tình !”

Danny · Rock nhìn bộ dáng hai người thân mật, lắc đầu thở dài, “Hai người mà liên thủ xem ra tôi không thể thắng được rồi.” Ám Dạ và U Minh Điện, muốn thắng một trong hai đã khó. Hiện tại hai người này cư nhiên lại ở chung với nhau, xem ra Thương Lang bang nhất định bị Ám Dạ cùng U Minh Điện áp chế rồi.

Danny · Rock dẫn bọn họ vào ghé bành, còn Nam Cung Liệt vẫn bị Viên Viên quán lấy. An Thụy liếc mắt nhìn vào bên trong thấy cũng chỉ có một mình Danny · Rock, không khỏi nhủ thầm. Vì không có đóng cửa nên anh cứ đứng ở cửa nhìn Nam Cung Liệt bị quán lấy.

Vốn cho rằng Nam Cung Liệt sẽ không kiên nhẫn, không ra về nề mặt Danny · Rock cũng sẽ lễ phép tách khỏi Viên Viên. Nhưng Nam Cung Liệt lại giống như rất thích Viên Viên, trên mặt trẻ con luôn xuất hiện tươi cười, thậm chí trong mắt nhìn Viên Viên cũng mang theo một tia dịu dàng không dễ phát hiện. An Thụy không khỏi ngẩn người, Liệt không phải mùa xuân đã tới rồi chứ ?

Tư Minh Dạ giống như có ý tuyên thệ quyền sở hữu, trực tiếp ôm Kiêu Bối Nhi ngồi ở trên đùi mình. Danny · Rock nhìn hai người ngồi ôm nhau, đau lòng nói, “Bảo bối, em sao có thể có người mới liền quên người cũ chứ ? Em chẳng lẽ đã quên lúc trước chúng ta...”

Kiều Bối Nhi lạnh lùng liếc mắt nhìn anh một cái, không nặn không nhạt nói, “Lúc trước tôi nên chờ anh chết mới hành động”

Danny · Rock sờ sờ mũi, ủy khuất nhìn cô, “Bảo bối sao có thể nhẫn tâm như vậy ?”

Lúc trước Danny · Rock bị người bang phái khác đuổi giết. Bởi vì nhất thời lơ là nên bị ép đến bước đường cùng. Nói đến cũng trùng hợp, Kiêu Bối Nhi đúng lúc nhận nhiệm vụ tiêu diệt bang phái kia, cho nên kịp thời cứu một mạng của Danny · Rock. Tuy là cô vô tâm nhưng Danny · Rock vẫn quán lấy cô, nói cái gì muốn lấy thân báo đáp. Thực chất là thấy một mình cô tiêu diệt toàn bộ bang phái, thân thủ lại tốt cho nên muốn kéo cô vào Thương Lang bang. Nhưng sau này mới biết được Kiêu Bối Nhi là đầu lĩnh Ám Dạ nên dù không muốn cũng phải bỏ qua. Danny · Rock mặc dù có một chút biến thái nhưng vẫn còn có nghĩa khí, đã biết Kiêu Bối Nhi là đầu lĩnh Ám Dạ cũng không tìm cơ hội trừ khử cô, đương nhiên sau khi nhìn thấy một mình cô tiêu diệt cả một bang phái, anh cũng sẽ không ngốc đến nổi ra tay với cô.

Tư Minh Dạ lạnh lùng nhìn Danny · Rock, rõ ràng bất mãn với anh, Kiêu Bối Nhi xoa dịu vỗ vỗ bàn tay to bên eo, sau đó nhìn về phía Danny · Rock hỏi, “Danny, nói một chút về mục đích anh tới Z thị đi !”

Danny · Rock cười lắc đầu, cũng khôi phục nghiêm chỉnh, “Quả nhiên cái gì cũng không thể gạt được em !” Dừng một chút lại nói, “Lần này tôi muốn tìm U Minh Điện hợp tác, vốn tôi là tính tìm Ám Dạ, dù sao quan hệ giữa chúng ta cũng khá hơn phải không ?” Nói xong lại không đứng đắn, một chút cũng không sợ đắc tội Tư Minh Dạ.

Kiều Bối Nhi cảnh cáo nhìn anh một cái, Danny · Rock tiếp tục nói, “Nhưng tôi phát hiện Ám Dạ có chút khác thường nên liền bỏ qua quyết định này.”

“Chuyện gì khiến cho Thương Lang bang cần tìm người hợp tác ?”

Danny · Rock cười thần bí, nháy mắt mấy cái nói, “Tìm bảo vật !”

Kiều Bối Nhi nhú mày, bộ dáng chăm chú lắng nghe. Danny · Rock cầm lấy túi văn kiện trên bàn trà đưa cho Kiều Bối Nhi, sau đó để cho Nam Cung Liệt, An Thụy cùng Viên Viên tiến vào. Cửa khép chặt, người Thương Lang bang liền canh giữ bên ngoài.

Kiều Bối Nhi chậm rãi mở túi văn kiện ra, rút đồ vật bên trong ra nhìn rồi nhú mày nói, “Minh Quốc ? Chưa nghe nói qua !”

Viên Viên hưng phấn liền nói, “Đây là tôi phát hiện nga ! Tôi điều tra rất lâu mới tìm được nhiều tài liệu liên quan như vậy đó !”

Viên Viên nhìn qua rất đơn thuần nhưng chỉ số thông minh cũng rất cao, đơn giản mà nói chính là chỉ số thông minh cao, tình cảm thấp.

Văn kiện này đều là về quốc gia Minh Quốc, mặt trên có vị trí của Minh Quốc, còn có vài món báu vật của Minh Quốc, thậm chí còn có truyền thuyết về Minh Quốc làm bạn với ma quỷ. Minh Quốc phồn vinh giàu có, những quốc gia khác cũng không thể sánh bằng, nhưng không biết vì sao lại trong một đêm người dân Minh Quốc biến mất không dấu vết, chỉ còn lại một tòa thành trống rỗng.

Kiều Bối Nhi nhú mày hỏi, “Anh xác định này không phải trò đùa gạt lừa con nít chứ ?”

Viên Viên vừa nghe lời này lập tức kích động, “Tôi chắc chắn 90%. Minh Quốc này quả thực có tồn tại, chỉ là không có lưu lại dấu vết trong lịch sử thời !”

Kiều Bối Nhi lật xem từng trang giấy, ánh mắt đột nhiên dừng lại. Trên trang giấy kia giới thiệu chính là chi bảo trấn quốc của Minh Quốc, phù hình ngọc !

Kia không phải là vật cô muốn tìm sao ? Phù hình ngọc này sao có thể là chi bảo trấn quốc của Minh Quốc ? Nhớ tới truyền thuyết Minh Quốc là nước làm bạn với ma quỷ, lại nghĩ đến năng lực của Văn Huyền, chẳng lẽ Văn Huyền cùng Minh Quốc này có liên quan mật thiết với nhau ?

Theo cô biết phù hình ngọc này là truyền gia chi bảo của nhà Vũ Văn, chẳng lẽ nhà Vũ Văn cũng có liên hệ với Minh Quốc ? Hay là nhà Vũ Văn đã từng có người đi tìm bảo vật ?

Tư Minh Dạ đưa tay lên sờ hai đầu lông mày đang nhíu chặt lại của cô, Kiều Bối Nhi cười với anh, “Đây chính là truyền gia chi bảo của nhà Vũ Văn.”

Viên Viên đi đến gần nhìn liền phản bác, “Không có khả năng !”

Kiều Bối Nhi nhú mày nhìn về phía cô ấy, ý bảo cô ấy nói tiếp. Viên Viên vẻ mặt nghiêm túc nói, “Tôi điều tra rất rõ, hoàng thất Minh Quốc họ kép là Thượng Quan. Những quốc bảo khác không nói, nhưng phù hình ngọc này là trấn quốc chi bảo, chỉ có hoàng thất mới có thể có, những người khác căn bản không thể đụng vào. Chị nói nhà Vũ Văn kia căn bản không có khả năng có phù hình ngọc.”

Nghe vậy Kiều Bối Nhi nhú mày, cô tin thông tin mình điều tra được là thật, nhưng phù hình ngọc này thật giả như thế nào không ai có thể phân biệt, chẳng lẽ tám phù hình ngọc kia ở nhà Vũ Văn là giả ? Nhưng tám phù hình ngọc này rất quan trọng, cô nhất định phải đạt được.

Kiều Bối Nhi trầm ngâm một chút rồi mới nhìn về phía Danny · Rock, “U Minh Điện đồng ý hợp tác cùng Thương Lang bang !”

Danny · Rock nhìn về phía Tư Minh Dạ, thấy anh không có phản đối mới cười nói, “Bảo bối, em thật sự là phúc tinh của anh !”

Nếu không phải có Kiều Bối Nhi, anh thật đúng là không dám khẳng định có thể thuyết phục được Tư Minh Dạ. Mọi người trong giới hắc đạo đều biết điện chủ U Minh Điện tâm tư khó dò, không theo như bài đề ý ra bài. Tuy quốc bảo này nhìn qua rất mê người nhưng anh cũng không dám chắc Tư Minh Dạ sẽ cảm thấy hứng thú.

Kiều Bối Nhi không đề ý đến lời anh nói, trực tiếp hỏi, “Khi nào thì xuất phát ?”

“Ngày mai !”

“Gấp như vậy ?”

Viên Viên chen miệng nói, “Chị không biết đâu, nghe nói cổng chính thức đi vào Minh Quốc sẽ đặc biệt mở ra trong một khoảng thời gian, một năm chỉ mở một lần. Kết quả vào lúc nào cửa mở tôi sao cũng không điều tra được, cho nên chúng ta đương nhiên càng nhanh xuất phát càng tốt. Bằng không nếu chúng ta ngày kia mới đi nhưng cửa lại mở vào ngày mai. Vậy không phải sẽ vô cùng hối hận sao !”

Kiều Bối Nhi khòe miệng run run, cho nên nói bọn họ vô cùng có khả năng phải đợi thêm một năm ? Xem ra sinh nhật Vũ Văn Liệt cô không có biện pháp tham gia. Nhưng cũng phải đề phòng ngộ nhờ phù hình ngọc nhà Vũ Văn là thật chứ ?

“Được ! Ngày mai thì ngày mai đi ! Tôi còn có một số việc phải xử lý. Đi trước !”

Tư Minh Dạ từ đầu đến cuối đều không có nói gì nhiều, tất cả đều do Kiều Bối Nhi quyết định, mà Nam Cung Liệt và An Thụy cũng không có bất mãn gì. Thân phận của Kiều Bối Nhi đã được bọn họ thừa nhận, đương nhiên cô có quyền lực đó, hơn nữa năng lực của cô ai cũng đã rõ.

Tư Minh Dạ ôm Kiều Bối Nhi đi ra ngoài cửa, Nam Cung Liệt cùng An Thụy liền đi theo.

“Đợi chút...” Danny · Rock đột nhiên lên tiếng.

Tư Minh Dạ quay đầu nhìn về phía anh ta, không vui nhú mày, hiển nhiên cảm thấy anh ta rất dài dòng.

Danny · Rock sờ sờ mũi, bất đắc dĩ nói, “Cũng phải hẹn khi nào và địa điểm tập hợp chứ ?” Anh thật ra không có hi vọng muốn trở về cùng bọn họ, dù sao anh cũng là bang chủ Thương Lang bang, cứ như vậy đến địa bàn U Minh Điện thì không tốt lắm. Nếu người trong giới hắc đạo biết anh có qua lại với Tư Minh Dạ, chỉ sợ sẽ khiến mọi người hoảng sợ.

Hết chương 82

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83

Edit : Phương Thiên Vũ

Viên Viên đột nhiên chen miệng nói, “Tôi muốn đi cùng mọi người.” Nói xong liền tiến lên ôm lấy cánh tay của Nam Cung Liệt. Nguyên nhân muốn đi cùng với bọn họ, không cần nói cũng đã biết.

Kiều Bối Nhi nhìn về phía Danny · Rock, mở miệng nói, “Anh cứ ở nơi này, chúng tôi ngày mai tự nhiên sẽ đến. Về phần Viên Viên...”

Thấy Viên Viên chờ đợi nhìn mình, Kiều Bối Nhi cười cười, “Đuổi kịp đi !”

Viên Viên hai mắt sáng ngời, nhìn cô cười nói, “Tôi rất thích chị nga ! Nếu không chị làm chị dâu của tôi... Ngô...”

Còn chưa nói xong Nam Cung Liệt đã che miệng của cô lại, cảnh cáo nói, “Muốn đi theo thì đừng nói lung tung !” Nha đầu kia thật đúng là không nắm rõ tình hình, cứ nhiên dám cướp người với lão đại. Chê mạng quá dài rồi sao !

Bị mất lạnh của Tư Minh Dạ liếc qua, Viên Viên liền co người lại, sau đó nghiêm túc gật đầu với Nam Cung Liệt. Nam Cung Liệt buông tay che miệng cô ra, đưa tay xoa nhẹ tóc mái của cô, “Đi thôi !”

Trở lại phòng khách trong biệt thự, khi mọi người vừa ngồi xuống thì Nam Cung Liệt hỏi, “Lão đại, anh tính mang theo bao nhiêu người ?

Viên Viên nhắc nhở, “Không thể mang theo nhiều người, tốt nhất là hạn chế trong vòng mười người thôi. Đúng rồi, bỏ tôi và anh tôi ra thì khoảng tám người nữa, nếu không nhiều người chỉ sợ không qua được cửa.”

Tư Minh Dạ thần nhiên nói, “Liệt, Bùi Diệc, Lam Tư đi theo tôi.” Như vậy thêm Kiều Bối Nhi cùng anh nữa cũng chỉ có năm người. Anh sắp xếp như vậy là có đạo lý của anh, U Minh Điện không thể không ai trấn thủ.

Lãnh Dạ Bạch nhú mày nói, “Tuyệt Thế làm sao bây giờ ?” Ông chủ cùng Bùi Diệc đều đi hết rồi, vậy Tuyệt Thế ai quản lý ?

Tư Minh Dạ nhú mày. Lưu lại An Thụy cùng Lãnh Dạ Bạch trấn thủ U Minh Điện tuyệt đối không có vấn đề gì, nhưng Tuyệt Thế cũng là một vấn đề. Để An Thụy lại, Bùi Diệc nhất định phải đi theo, việc này là lợi thế của cậu ấy. Nam Cung Liệt là một sát thủ chuyên nghiệp, trực giác so với người bình thường nhạy cảm hơn, đương nhiên phải đi theo. Còn Lam Tư y thuật rất cao, đi tìm bảo vật khó bảo toàn không có người bị thương, đương nhiên cũng phải để cậu ấy đi theo. Kỳ thật anh hoàn toàn không có đem mình tính vào, đây là thói quen của anh, loại mình ở ngoài rồi sau đó an bài những người khác. Mỗi một việc đều có người phụ trách, cho dù đến lúc đó có gì ngoài ý muốn anh vẫn có thể bổ sung. Cho nên U Minh Điện mỗi lần có hành động lớn đều không xảy ra vấn đề gì.

Tư Minh Dạ lo lắng có nên đổi An Thụy và Bùi Diệc hay không, tuy An Thụy đối với việc tình báo này sẽ càng thuận buồm xuôi gió hơn nhưng nếu để Bùi Diệc cũng sẽ không có vấn đề gì, có điều lại thêm Tuyệt Thế, chỉ sợ Bùi Diệc sẽ rất bận.

Kiều Bối Nhi đột nhiên mở miệng nói, “Cứ mang Bùi Diệc theo đi ! Chuyện Tuyệt Thế em đã chọn người rồi !”

Đang nói, đột nhiên nghe một trận đánh nhau ở bên ngoài, Kiều Bối Nhi nhủ mảy, đưa tay kéo tay áo Tư Minh Dạ, “Đề các cô ấy vào đi !”

Người đến là hai cô gái, một người lạnh như băng, một người quyền rũ, diện mạo đều vô cùng xuất sắc. Hai người tiến vào đại sảnh, thấy Kiều Bối Nhi được Tư Minh Dạ ôm ở trong ngực, sừng sốt một chút, sau đó cung kính gật đầu “Đầu lĩnh !”

Nam Cung Liệt, An Thụy, Lãnh Dạ Bạch đều nhìn về phía hai cô gái này, sát thủ kim bài của Ám Dạ ? Quả thực không thể khinh thường, hai người này so với hai sát thủ ám sát Tư Minh Dạ xuất sắc rất nhiều.

Kiều Bối Nhi trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, “Tôi có việc sẽ biến mất một thời gian, có nhiệm vụ giao cho các cô !” Liếc mắt nhìn cô gái lạnh như băng kia liền nói, “Diệp Hạm, tập đoàn Tuyệt Thế giao cho cô xử lý không thành vấn đề chứ ?”

Lãnh Dạ Bạch nhủ mảy, hóa ra Y Y nói chọn người là chỉ cô gái này. Nhưng sát thủ kim bài đột nhiên đi quản lý Tuyệt Thế thật sự được chứ ?

Diệp Hạm mặt không chút thay đổi nói, “Không thành vấn đề !”

Kiều Bối Nhi gật đầu, nhìn về phía cô gái còn lại, “Tân Vũ, cô cải trang thành bộ dáng của tôi trở về nhà Vũ Văn. Sinh nhật Vũ Văn Liệt sắp đến rồi, đến lúc đó cô nhất định có cơ hội đến nhà tổ của nhà Vũ Văn, hãy thử điều tra về tung tích của phù hình ngọc, nhưng không cần miễn cưỡng vì phù hình ngọc nhà Vũ Văn vẫn không biết là thật là giả. Nhớ kỹ, tôi mất trí nhớ, cái gì cũng đều không hiểu, hiểu chưa ?” Nếu không thể xác định phù hình ngọc nhà Vũ Văn là thật là giả thì cứ tiến hành đồng bộ như thế.

Tân Vũ cười quyền rũ, “Hiểu được !”

“Có chuyện gì không thể giải quyết có thể tìm An Thụy cùng Tiểu Bạch giúp đỡ !”

Sau khi dặn dò xong, Tân Vũ trực tiếp trở về nhà Vũ Văn, còn Diệp Hạm thì đã đến tập đoàn Tuyệt Thế. Tuy Diệp Hạm rất có thiên phú nhưng muốn trực tiếp tiếp nhận tất cả vẫn phải cố hết sức một chút, cho nên Kiều Bối Nhi đã bảo Bùi Diệc nói sơ qua về tình hình Tuyệt Thế cho cô biết.

Ngày hôm sau, mọi người đã sớm tập trung ở lầu ba. Phạm Bảo Nhi nhìn Kiều Bối Nhi, lấy lòng cười nói, “Chị dâu nhỏ, tôi cũng đi nữa được không ?”

Lam Tư phun ra hai chữ lạnh như băng, “Thêm phiền !”

Phạm Bảo Nhi nghe vậy hai tay chống nạnh, hung tợn trừng mắt anh, “Tiểu Tư !” Lam Tư liếc mắt thờ ơ nhìn cô, Phạm Bảo Nhi hừ một tiếng, lại chuyển hướng Kiều Bối Nhi, trong mắt đầy chờ đợi.

Kiều Bối Nhi liếc mắt nhìn Tư Minh Dạ hỏi ý kiến của anh, dù sao bọn họ cũng không phải đi chơi. Cô không biết thân thủ của Phạm Bảo Nhi như thế nào, nhưng cô cũng không ngần ngại, Tư Minh Dạ làm sao có thể biết ?

Tư Minh Dạ giương mắt nhìn về phía Nam Cung Liệt, Nam Cung Liệt hiểu ý mở miệng nói, “Bảo Nhi có thể đi !”

Thấy Tư Minh Dạ cùng Kiều Bối Nhi đều không có phản đối, Phạm Bảo Nhi cao hứng nhảy dựng lên, trực tiếp nhào về phía Nam Cung Liệt, “Anh trai, em yêu anh chết mất !”

Viên Viên tròn tròn đôi mắt nhìn cô hỏi, “Cô là em gái của anh Liệt ?” Nhìn Nam Cung Liệt, lại nhìn nhìn Phạm Bảo Nhi, phát hiện bộ dáng bọn họ quá thật rất giống.

Phạm Bảo Nhi nắm chặt tay Viên Viên hỏi, “Chị có phải muốn làm chị dâu của tôi hay không a? Tuy anh ấy không phải anh trai ruột của tôi nhưng anh ấy vẫn là anh tôi, chị nếu gả cho anh ấy chính là chị dâu của tôi. Nhưng xem qua đường như chị còn nhỏ hơn tôi a !”

Nam Cung Liệt liền bóp trán, “Bảo Nhi, em nói bậy bạ cái gì đó ?”

Phạm Bảo Nhi phản bác nói, “Em nào có nói bậy ?” Sau đó lôi kéo Viên Viên đến một bên nói khẽ.

Danny · Rock bởi vì bây giờ còn có chính sự nên không có đi đùa giỡn Phạm Bảo Nhi. Nếu đôi là bình thường thấy cô gái nào gương mặt trẻ con, anh nhất định phải mang về nhà chơi đùa, cũng không để ý đối phương có nguyện ý hay không.

Thêm một lát sau, cuối cùng Danny · Rock nhìn không được hỏi, “Chúng ta sao còn chưa xuất phát ?” Anh nhưng thật ra rất dứt khoát, cư nhiên chỉ mang theo Viên Viên, một người khác cũng không mang theo, cũng không sợ Tư Minh Dạ nhân cơ hội trừ khử anh !

Kỳ thật cũng không phải anh không có lo lắng qua nhưng muốn tìm được bảo vật cần có Viên Viên cung cấp tin tức, Tư Minh Dạ ít nhất tạm thời sẽ không động thủ với anh. Nhưng dù vậy anh cũng lo lắng, dù sao tâm tư của Tư Minh Dạ thật sự khiến người ta khó đoán nên anh cũng lo lắng có nên mang thêm vài người hay không. Nhưng sau khi nhìn thấy Kiều Bối Nhi liền hoàn toàn bỏ qua ý nghĩ kia, anh đối với Kiều Bối Nhi vẫn có một chút hiểu biết, chỉ cần anh không có chủ ý gì, Kiều Bối Nhi chắc sẽ không động đến anh, hơn nữa mang thêm người hành động ngược lại bất tiện. Bọn họ cung cấp tin, U Minh Điện ra sức, thế này mới công bằng. Điều quan trọng nhất anh không muốn thừa nhận chính là người dưới tay anh thua xa tứ đại đường chủ của U Minh Điện, nếu không anh cũng không cần tìm U Minh Điện hợp tác rồi.

Nam Cung Liệt mở miệng trả lời vấn đề của anh, “Diệc còn chưa tới !”

“Bùi Diệc ?” Tứ đại đường chủ của U Minh Điện, người trong giới hắc đạo ít nhiều cũng có chút hiểu biết.

Đang nói, cửa đột nhiên bị người mở ra, Bùi Diệc uể oải đi vào, ngồi xuống bên cạnh Nam Cung Liệt, “Trước cho tôi nghỉ một chút !”

Nam Cung Liệt nhìn bộ dáng anh như sắp chết, tò mò hỏi, “Cậu làm cái gì vậy ?”

Bùi Diệc liếc mắt, “Cậu cho là tập đoàn Tuyết Thế dễ tiếp nhận như vậy sao ? Tôi là cả một đêm không ngủ đây !” Trước mắt mà nói, Tuyết Thế có vài hợp đồng lớn, có vài chỗ anh phải cẩn thận nói rõ, cũng may cô gái kia rất có thiên phú, nếu không trong khoảng thời gian ngắn như vậy muốn tiếp nhận Tuyết Thế hoàn toàn là không có khả năng.

“Được rồi, xuất phát đi !” Kiều Bối Nhi mới mặc kệ anh có phải là còn nửa cái mạng hay không a ! Ở trên xe không phải có thể nghỉ ngơi như nhau sao ?

“Chị dâu nhỏ...” Bùi Diệc khóc không ra nước mắt, chị dâu nhỏ thật sự là nhẫn tâm a !

Dưới lầu đã chuẩn bị tốt hai chiếc xe, không có tài xế. Trong tình huống này lái xe chỉ có vương vীu thêm thôi. Kiều Bối Nhi cùng Tư Minh Dạ trực tiếp tiến vào ghế ngồi phía sau xe phía trước, Bùi Diệc cùng Nam Cung Liệt cũng đi theo hướng chiếc xe đó, Bùi Diệc không khách khí nói “Cậu lái xe !”

Nam Cung Liệt cũng không phản đối, trực tiếp đến vị trái lái xe nhưng vừa mở cửa xe, Viên Viên đã chạy tới giữ chặt anh, “Anh Liệt, chúng ta qua ghế sau xe kia ngồi a.” Dứt lời liền kéo Nam Cung Liệt rời đi.

Nhìn Nam Cung Liệt cứ nhiên thật sự đi theo Viên Viên, ánh mắt Bùi Diệc lộ ra một tia kinh ngạc, không dấu vết nhú mày.

Chiếc xe sau đã có Lam Tư đảm nhận nhiệm vụ lái xe, chỗ ngồi kế anh đã bị Bảo Nhi chiếm lấy. Viên Viên kéo Danny · Rock đã yên vị ở vị trí ghế sau xe ra, “Anh, anh đi lên xe phía trước làm lái xe !” Sau đó kéo Nam Cung Liệt vào trong xe.

Danny · Rock há hốc mồm nhìn vị trí của mình bị chiếm lấy rồi bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ có thể đi lên xe phía trước đảm nhận nhiệm vụ lái xe. Có thể nhìn ra được anh rất yêu thương Viên Viên.

Hai chiếc xe hướng về phía ngoại ô thành phố. Phía sau xe, Viên Viên lú lú đối với Nam Cung Liệt nói không ngừng, cứ nhiên bộ dáng Nam Cung Liệt cũng không có một chút ngại phiền. Lam Tư từ kính chiếu hậu nhìn thoáng qua, cảm thấy Nam Cung Liệt có chút khác thường, anh không phải là thích con chim sẻ nhỏ kia chứ ?

Viên Viên đột nhiên nhắc nhở, “Theo sát anh tôi, cố gắng đừng đi lầm đường !” Tuy Lam Tư đối với vùng này cũng không xa lạ nhưng nghĩ đến Viên Viên cố ý nhắc nhở, nhất định có dụng ý của cô.

Hết chương 83

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84

Edit : Phương Thiên Vũ

Quả nhiên, Lam Tư thấy xe phía trước bắt đầu rẽ trái rẽ phải, rõ ràng đã đi qua đường này rồi mà lại đi qua lần nữa, có nơi thậm chí còn đi qua ba, bốn lần, trời gần tối rồi xe mới ngừng lại. Mọi người thấy cảnh tượng trước mắt có chút kinh ngạc, ngoài ngoại ô thành phố xấu thế này khi nào thì có nơi như vậy ?

Nghĩ tới lúc này tuyến đường kì lạ, vậy có được xem như trận pháp không ?

Đây là một căn biệt thự đã bị bỏ hoang, rất cũ nát, thậm chí nhìn qua ma khí dày đặc, có chút ghê rợn.

Viên Viên trốn ở phía sau Nam Cung Liệt, hai tay nắm chặt quần áo của anh, đầu thò ra liếc mắt một cái sau đó lại rất nhanh rút về giấu ở sau lưng Nam Cung Liệt, thật cẩn thận hỏi, “Anh Liệt, nơi này có ma hay không a ?”

Nam Cung Liệt đang quan sát biệt thự, nghe cô nói vậy liền nhú mày “Em điều tra được tư liệu không phải nói Minh Quốc là nước làm bạn với ma quỷ sao ? Chẳng lẽ em còn chưa có chuẩn bị tâm lý thật tốt sao ?”

“Oa..... Đừng a ! Em sợ ma nhất a !” Viên Viên cảnh giác nhìn bốn phía, hai tay ôm chặt Nam Cung Liệt.

Nam Cung Liệt bật cười rồi lôi cô ở phía sau ra, “Được rồi, gạt em thôi !”

“Thật sao ?” Viên Viên liên tục nhìn bốn phía, chỉ sợ đột nhiên từ chỗ nào đó xuất hiện một con ma a.

“Thật mà ! Cho dù có ma anh cũng sẽ không để nó bắt đem đi.”

Viên Viên rốt cục yên tâm một ít nhưng vẫn là nắm lấy tay Nam Cung Liệt không buông. Bùi Diệc nhú mày nhìn hai người, trong lòng có chút khó chịu, khi nào thì tên tiểu tử kia có thể dụ dỗ phụ nữ hơn anh chứ ?

Kiều Bối Nhi ngược lại cảm thấy rất hứng thú với căn biệt thự này liền kéo Tư Minh Dạ đi vào biệt thự, những người khác cũng theo đi vào. Bởi luôn bị Viên Viên kéo lại nên Nam Cung Liệt là người đi cuối cùng.

Kỳ quái là căn biệt thự này bên ngoài nhìn qua rách nát nhưng bên trong lại vô cùng sang trọng. Phòng khách rộng lớn có chút dị thường, bên trong lại không nhiễm một hạt bụi, thật sự là có chút quý dị.

“Àm”

Cánh cửa tự mình đóng lại, Nam Cung Liệt đi ở phía sau quay đầu lại thử nhưng không được, đành lắc đầu nhìn mọi người, mở không ra !

“Tích tích...” Tiếng tích tích kỳ quái đến từ máy tính trên bàn trà, Danny đi qua nhìn sau đó ra hiệu bảo mọi người cũng đến xem.

Kiều Bối Nhi thấy rõ nội dung trên màn hình máy tính thì nhú mày, “Trò chơi ?”

Trò chơi này cần hai người phối hợp để hoàn thành, một người phụ trách đi đúng ô gạch, người còn lại thì điều khiển máy tính, suy nghĩ vị trí đặt chân của bước tiếp theo. Cảnh báo người đi các ô gạch tuyệt đối không thể đi sai một bước, nếu không sẽ chết không có chỗ chôn.

Chờ mọi người xem xong quy tắc trò chơi thì màn hình chợt lóe lên, mặt trên xuất hiện một câu khác, “Chuẩn bị tốt chưa ?”

Sau đó chỉ thấy mặt đất trống giữa phòng khách to lớn xuất hiện những tia sáng, từng đường từng đường vẽ ra những ô gạch. Phạm Bảo Nhi nhìn rồi nói thảm, “Này không khó lắm a ! Ai kỹ thuật máy tính tốt nhất ?”

Kiều Bối Nhi nhú chặt mày nhìn những ô gạch này, tuyệt không có đơn giản chỉ cần một người kỹ thuật máy tính tốt lại thêm một người thân thủ không có trở ngại liền có thể đi qua như vậy. Nếu đã có người cài đặt cửa ải này thì sẽ không dễ dàng để cho người ta đi qua mới đúng.

Viên Viên chạy tới ngồi trên sofa, “Để tôi. Ai đi ô gạch ?”

Phạm Bảo Nhi nóng lòng muốn thử liền giơ tay “Tôi !”

Kiều Bối Nhi nhú mày, quay đầu nhìn Tư Minh Dạ rồi cùng anh lẳng lặng đứng ở một bên, tầm mắt có thể thấy máy tính vừa có thể thấy các ô gạch phía trước.

Lúc này lại một hồi tiếng tích tích, trên màn hình máy tính xuất hiện bốn chữ to “Trò chơi bắt đầu !”

Sau đó chỉ thấy phía trên không các ô gạch đột nhiên xuất hiện ra rất nhiều đồ vật như đao, kiếm, ngọn lửa, băng trụ, cái quái lạ gì cũng có. Mà trên mặt các ô gạch cũng xuất hiện biến hóa, xuất hiện dây gỗ nhọn, bàn ủi đang bốc lửa, khối băng bốc lên hàn khí. Thậm chí có ô gạch hoàn toàn trống không, nếu bước một chân lên khẳng định sẽ bị rơi vào trong đó.

Không chỉ có như vậy, còn có rất nhiều lần thay đổi hồng quang. Nhìn qua giống như tia hồng ngoại nhưng này mắt thường có thể thấy được.

Kiều Bối Nhi nhú mày, tầm mắt chuyển động thì tìm được một cái điều khiển từ xa, giơ tay ném về hướng ánh sáng kia. Sau đó mọi người trầm mặc, chỉ thấy điều khiển từ xa khi gặp ánh sáng kia cư nhiên trực tiếp biến thành bột phấn.

Lúc này tiếng tích tích lại hấp dẫn sự chú ý của mọi người, trên màn hình máy tính lại xuất hiện một đoạn, “Mọi người không cần lo lắng, mấy thứ này thực sự chỉ là ảo giác. Chỉ cần người điều khiển máy tính chuẩn xác đưa ra nơi đặt chân tiếp theo, người đi trên ô gạch nghiêm túc dựa theo vị trí đặt chân đã định thì sẽ không gặp phải nguy hiểm thật sự, hơn nữa nếu thật sự không thể tiếp tục đi có thể bỏ qua, đi qua ô gạch không tồn tại nguy hiểm nữa, đương nhiên chính là tùy thuộc vào người đi. Chúc các vị may mắn !”

Viên Viên nhìn về phía Phạm Bảo Nhi, “Cô còn muốn đi không ?”

“Muốn”, Phạm Bảo Nhi hít một hơi thật sâu, “Thử xem đi !”

Lam Tư nhú mày nhưng không có ngăn cản, song lại bước vài bước về hướng các ô gạch kia.

Viên Viên gật đầu nói, “Được, vậy tôi bắt đầu nga !”

Trong rất nhiều ô gạch có một ô khác màu, đó là vị trí đặt chân đầu tiên, Viên Viên bảo Phạm Bảo Nhi đứng lên đó. Ô gạch không lớn, chỉ đứng vừa đủ hai chân.

“Ô thứ ba bên trái !”

Ô thứ ba bên trái trống không, nhìn qua chính là một lỗ đen tối om. Phạm Bảo Nhi hít một hơi thật sâu, đưa chân thăm dò thử nhưng kết quả chuyện gì cũng không có. Cô bước lên ô gạch đó rồi thở ra một hơi, sĩ khí cũng tăng thêm nhiều, “Tiếp tục đi !”

Cách để tìm được vị trí đặt chân tiếp theo cũng rất kì quái, lúc này là chơi một trò chơi, thắng thì tìm được nhưng bây giờ là phải giải phương trình.

Viên Viên rất nhanh thì tìm được vị trí bước tiếp theo, “Phía trước ô thứ hai !”

Đã có một lần kinh nghiệm nên Phạm Bảo Nhi không còn lo lắng, hơn nữa ô này nhìn qua không có gì dị thường, chỉ là phía trên ô có một ngọn lửa, nhưng chỉ cần cô cẩn thận một chút thì sẽ không đụng tới. Nên Phạm Bảo Nhi liền trực tiếp bước chân qua, nhưng vào lúc này trên ô gạch kia lại đột nhiên bắn ra đầy châm nhọn. Phạm Bảo Nhi cả kinh, thân hình có chút không ổn định, Lam Tư vội vàng một tay kéo cô trở về, phun ra hai chữ lạnh như băng, “Đổi người !”

Trên máy tính cũng xuất hiện hai chữ “Thất bại”.

Phạm Bảo Nhi vỗ vỗ ngực, bộ dáng hoảng hồn vẫn chưa bình tĩnh, Viên Viên chu miệng nói, “Không phải đã nói chỉ cần đi theo vị trí chỉ định sẽ không gặp nguy hiểm sao !”

Phạm Bảo Nhi biết Viên Viên rất đơn thuần, chính là đơn thuần nên thất bại mới oán giận vài câu, cũng không phải trách cô nên cô cũng không tức giận, chỉ nói, “Nhưng loại cảm giác này thật sự rất thật, tôi thậm chí có thể cảm giác được hàn khí trên châm.”

Viên Viên vẻ mặt đau khổ nói, “Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ ?”

Kỳ thật bọn Lam Tư căn bản không lo lắng, cho dù bọn họ đều không được không phải còn có lão đại cùng chị dâu nhỏ sao ? Nhưng mọi người nhìn sang hai người đồng thời run run khóe miệng. Chỉ thấy Tư Minh Dạ ôm Kiều Bối Nhi ngồi trên sofa, thật nhân nhả giống như đang ở nhà mình, ý bảo là để cho bọn họ tự mình giải quyết.

Lúc này tiếng tích tích lại vang lên, trên màn hình máy tính lại xuất hiện một đoạn nói, “Độ khó đến vị trí đặt chân tiếp theo sẽ dần gia tăng, các ô gạch cũng sẽ càng nguy hiểm, bước thứ ba sẽ liền thất bại, tôi khuyên mọi người vẫn là nên trở về thì hơn !”

Bùi Diệc xem đoạn kia xong liền nhú mày, đột nhiên nói với Viên Viên, “Để tôi.”

Viên Viên nhìn anh, vẻ mặt hoài nghi, “Anh được không ?” Đưa tay chỉ chỉ màn hình máy tính, “Sẽ càng ngày càng khó nga !”

Nam Cung Liệt lên tiếng, “Viên Viên, để cho Diệc đi !” Kỹ thuật của Bùi Diệc không kém so với An Thụy nên Tư Minh Dạ mới mang theo anh ta.

Bùi Diệc vừa ngồi xuống thì Danny · Rock đứng dậy, “Để ta đi !”

Thấy bộ dáng Bùi Diệc có chút do dự, Danny · Rock bắt mắt, “Làm sao ? Cậu xem thường tôi ? Thân thủ của tôi nhất định không kém hơn cậu !”

Bùi Diệc liếc mắt nhìn, này không phải vấn đề thân thủ được không ? “Được, anh thử xem đi !”

Bùi Diệc gõ bàn phím, miệng thỉnh thoảng lại phun ra mấy chữ, lúc này đường đi lại khác với Phạm Bảo Nhi. Danny · Rock đi năm bước, sau đó lại năm bước, tốc độ nói của Bùi Diệc đột nhiên nhanh hơn. Không phải Bùi Diệc chinh anh ta mà là máy tính thiết lập như thế, có thời gian hạn chế, nếu anh ta trong thời gian quy định không hiểu được vị trí đặt chân tiếp theo cũng coi như thất bại. Hơn nữa mỗi một bước là một vòng lại một vòng, không cho anh ta cơ hội ngừng lại, cứ năm bước tốc độ sẽ tăng lên một bậc, mà nguy hiểm cũng thêm chân thật. Như khi bước lên mặt bằng cảm giác sẽ thật sự như bước lên mặt bằng, nên làm Danny · Rock khi bước lên ô gạch tối đen thì chân gần như không có cảm giác đạp lên đó, làm anh ta thiếu chút nữa ngã về phía trước, cũng may thân thủ anh ta tốt, kịp lúc ổn định thân hình.

Trên máy tính lại xuất hiện hai chữ to, “Thất bại !”

Danny · Rock chỉ có thể lui trở về, anh cũng chỉ đi được bảy bước, gãi gãi tóc, Danny · Rock buồn bực oán trách, “Kia căn bản là với thật không có khác biệt mà ! Ngay cả cảm giác cũng bị lẫn lộn !”

Bùi Diệc không để ý tới oán giận của anh ta, kết quả như vậy đã nằm trong dự kiến của anh, “Liệt, tới cậu !”

Khóe miệng Nam Cung Liệt giật giật, “Vì sao là tôi ? Sao không cho Lam Tư đi !...” Đây chính là dao kẻ cò a !

Lam Tư lạnh giọng nói, “Tôi không được !”

Nam Cung Liệt làm bầm, không tình nguyện đi về phía ô gạch kia. Kiều Bối Nhi ngồi trên đùi Tư Minh Dạ tò mò hỏi, “Lam Tư, vì sao anh không được ?”

“Đúng vậy ! Vì sao anh không được ?” Phạm Bảo Nhi cũng là vẻ mặt tò mò, Lam Tư không giống là người dễ dàng nhận thua như vậy.

Lam Tư lại không cảm thấy có gì, này vốn không phải vấn đề năng lực, “Liệt và Diệc có vẻ ăn ý.”

Kiều Bối Nhi nhủ vậy, cô đã sớm biết. Đi qua những ô gạch không chỉ là vấn đề năng lực, ăn ý và tín nhiệm giữa hai người cũng rất quan trọng.

Nam Cung Liệt đứng ở cái thứ nhất đặt chân vị trí, cảnh cáo nói “Bùi Diệc, cậu cẩn thận một chút cho tôi, nếu tôi chết bỏ mạng nhất định sẽ biến thành ác quỷ tới tìm cậu báo thù !”

Bùi Diệc hiểu cậu ta đem sinh mệnh giao vào tay mình, ánh mắt không rời khỏi màn hình máy tính, chính thần nhiên nói, “Yên tâm, không chết được đâu !” Đây là cam đoan của anh.

Dứt lời đã tìm ra vị trí đặt chân kế tiếp.

“Phải một.”

“Trước bốn.”

“Phải một.”

Hết chương 84

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85

Edit : Phương Thiên Vũ

Lời ra khỏi miệng trực tiếp đơn giản chỉ có hai chữ, Nam Cung Liệt vẻ mặt nghiêm túc vững vàng đi được năm bước, sau đó tốc độ bắt đầu tăng lên nhưng Nam Cung Liệt cũng không có thối lui.

Tốc độ Bùi Diệc gõ bàn phím càng lúc càng nhanh, trong miệng không ngừng báo ra vị trí kế tiếp. Ánh mắt của anh vẫn dừng trên màn hình máy tính, chỉ để ý phá giải chương ngại được thiết lập trong máy tính, tựa như hoàn toàn không lo lắng Nam Cung Liệt không theo kịp, cũng không có thời gian dư thừa để quan tâm tình hình của Nam Cung Liệt.

Nam Cung Liệt căn bản không có thời gian suy nghĩ, cũng không có suy nghĩ. Khi Bùi Diệc nói ra khỏi miệng, đồng thời chân của anh cũng rơi xuống vị trí tương ứng. Tuy cảm giác càng ngày càng chân thật nhưng Nam Cung Liệt giống như không chịu chút ảnh hưởng nào.

Khi đao cảm xuyên qua thân thể dường như thật sự cảm giác đau đớn, khi bị hồng quang kia quét qua cũng cảm giác thân thể giống như bị cái gì lôi kéo muốn anh tan thành từng mảnh. Hơn nữa ở phía sau, đao kiếm thậm chí tự di chuyển đâm thẳng về phía anh. Nam Cung Liệt thậm chí có thể cảm giác được sát khí lạnh như băng nhưng anh lại không trốn không tránh, cái gì cũng không nghĩ, xem nhẹ cảm giác như thật như ảo này, chỉ nghe mệnh lệnh của Bùi Diệc rồi hành động. Khi đao kiếm đụng tới anh lại tự động tiêu tán, nếu anh có chút né tránh, kết cục chỉ có một. Thất bại !

Dammy · Rock nhìn Nam Cung Liệt thân thủ linh hoạt thờ dài một tiếng, không có khen thân thủ của anh tốt, chỉ là cảm thán, “Chưa thấy qua không sợ chết như vậy !” Đao đều đâm trên người, lửa cũng đốt tới lông mi tự nhiên còn có thể không tránh không né !

Phạm Bảo Nhi nhìn Nam Cung Liệt, vẻ mặt sùng bái, “Anh trai của em thật sự rất đẹp trai !” Không trông thấy sắc mặt Lam Tư có chút khó coi.

Viên Viên cũng nở nụ cười, trong mắt đầy bội phục nhìn Nam Cung Liệt, anh Liệt thật là lợi hại nga !

Mắt thấy đã gần đi đến cuối, mọi người đều khẩn trương nhìn Nam Cung Liệt, đương nhiên Kiều Bối Nhi và Tư Minh Dạ chắc là không biết khẩn trương. Bùi Diệc nhìn chăm chăm màn hình máy tính, trên màn hình đã xuất hiện một hàng trận, trong đó một đồ vật đang lóe sáng. Bùi Diệc đột nhiên lớn tiếng nói, “Cầm lấy cái bàn ủi kia !”

Mọi người nhìn lại chỉ thấy phía trước Nam Cung Liệt là một ô gạch, trên không nổi lơ lửng một bàn ủi đang cháy đỏ bừng, hình dạng to cỡ ô gạch.

Dammy · Rock nhìn Nam Cung Liệt, nuốt nuốt nước miếng, “Cậu ta sẽ không thật sự... cầm lấy...” Hai chữ sau nhỏ giọng chậm chạp phun ra vì Nam Cung Liệt đã rất nhanh đưa tay cầm lấy bàn ủi đang cháy đỏ bừng kia.

Cùng lúc đó, hàng trận trên ô gạch đột nhiên biến mất. Thời điểm Nam Cung Liệt đưa tay cầm lấy bàn ủi cảm giác được nhiệt độ bỏng người nhưng khi hàng trận ô gạch biến mất, cảm giác kia cũng đã biến mất. Nam Cung Liệt nhìn tay mình, chuyện gì cũng không có, vật trong tay nhìn qua vẫn là cái bàn ủi.

Bùi Diệc thả lỏng, gương mặt nhìn về phía Nam Cung Liệt. Nam Cung Liệt như có cảm giác, cũng ngẩng đầu lên, tầm mắt giao nhau, hai người nhìn nhau

cười. [Vũ : hắc hắc, bước 2 trở thành vợ chồng]

“Răng rắc” “Răng rắc”

Một âm thanh cơ quan chuyển động vang lên, Nam Cung Liệt cảnh giác lui về phía sau vài bước, chỉ thấy nơi vốn là trần địa ô gạch đột nhiên hạ xuống, sau đó dưới đất xuất hiện một thông đạo, Kiều Bối Nhi mở miệng, “Minh quốc này không phải ở dưới đất chứ !”

Viên Viên lên tiếng, “Không phải, tôi không phải đã nói rồi sao ? Cổng chính của Minh Quốc một năm chỉ mở một lần, thông qua khảo nghiệm này chúng ta mới có tư cách chờ cổng chính mở ra, cho nên thông đạo này không phải đi đến Minh Quốc.”

Kiều Bối Nhi sờ sờ mũi, như vậy còn nghiêm túc làm gì ? Tư Minh Dạ ánh mắt lộ ra mỉm cười, hôn lên trán cô rồi ôm cô đi dọc thang đá đi vào thông đạo bí mật.

Bùi Diệc và Nam Cung Liệt đi ở sau cùng, cách nhau một khoảng với mọi người phía trước, Nam Cung Liệt đảo cổ tay nâng vật đó lên, thật sự nhìn không ra đó là cái gì. Đưa tới trước mắt vừa lật qua lật lại vừa hỏi “Cũng không nói cái này làm cái gì sao ?”

Bùi Diệc lắc lắc đầu, “Không có, bắt quá giữ lại khẳng định có dùng.”

“Ngạ !” Nam Cung Liệt lên tiếng, sau đó ném vật cầm trong tay cho Bùi Diệc, “Nếu như vậy liền giao cho cậu bảo quản !”

“Thật nặng a !” Bùi Diệc không đề phòng, thiếu chút nữa không tiếp được, thứ này so với sắt nặng gấp mấy lần.

Nam Cung Liệt cười gian trá, “Đúng lúc rèn luyện thân già !”

“Anh Liệt... ta sợ ma !” Phía trước Viên Viên đột nhiên kêu lên một tiếng.

Thông đạo bí mật rất rộng, không khí cũng không thiếu. Bất quá có một chút âm u, hơn nữa ngọn đèn trên vách tường lay một cái thì bóng trên mặt đất lại chớp động, khiến người ta cảm thấy lo sợ.

Nam Cung Liệt nghe được thanh âm liền muốn chạy lên phía trước, Bùi Diệc liền giữ chặt cậu, “Cậu không phải muốn bỏ lại tôi mà mặc kệ chứ ?”

Nam Cung Liệt quay đầu nhìn về phía anh, kỳ quái hỏi, “Cậu còn cần tôi lo sao ? Làm ơn ! Một trong tứ đại đường chủ U Minh Điện chẳng lẽ còn sợ ma ?”

Bùi Diệc sừng sốt, nhú mày liền buông tay ra, “Không có việc gì !”

Nam Cung Liệt quái dị nhìn anh một cái, sau đó đi về phía trước. Bùi Diệc nhìn bóng dáng cậu rồi đi trong lòng rất khó chịu. Anh là làm sao vậy ? Sao trở nên kỳ quái như vậy ? Vì sao lại có cảm giác bị vứt bỏ chứ ? Thầm nghĩ chính mình bị điên lại nhìn vật trong tay, bước chân đuổi theo mọi người phía trước.

Tư Minh Dạ ôm Kiều Bối Nhi đi tuốt ở phía trước, Kiều Bối Nhi nhìn bốn phía hưng phấn hỏi, “Dạ, anh nói có thể xuất hiện một con ma không ?”

“Oa... Chị đừng làm tôi sợ !” Viên Viên vừa nghe đến ma cả người liền sôi gai ốc, bám chặt Nam Cung Liệt không buông, thấy vậy Bùi Diệc ở phía sau nhú mày, Danny · Rock không phải ở bên cạnh sao ? Cô gái kia sao cứ ôm lấy Liệt ?

Tư Minh Dạ đưa tay nhéo mặt Kiều Bối Nhi, nhớ tới lần đó chơi trò chơi ở công viên cô cũng nói muốn nhìn thấy ma, bật cười hỏi, “Em rất thích ma ?”

Kiều Bối Nhi cười nói, “Cô hôn đã quý sẽ không tổn thương người, em chỉ là muốn nhìn một chút !” Nhưng là bị người không chừa, thay người đã thương người, kia hay là thôi đi !

Trong thông đạo bí mật này thật ra không có gì nguy hiểm, thuận lợi đi tới cuối. Từ thang đá đi lên, xuất hiện trước mắt mọi người là một khách sạn sang trọng. Kỳ thật thấy khách sạn mọi người không cảm thấy kỳ quái, nhưng kỳ quái là ngoại trừ khách sạn này ra, các kiến trúc khác và đường phố đều có bộ dáng cổ kính, thật giống như đường phố thời cổ đại. Nhưng lại không có một người.

Đột nhiên Viên Viên chỉ vào cửa khách sạn kêu lên, “Người máy !”

Những người khác cũng thấy, người máy kia được làm rất là tinh xảo, khoảng 1m5.

Người máy đi đến trước mặt mọi người, tiếng nói nữ tính dịu dàng vang lên, “Chào các vị, tôi tên là Lena, hoan nghênh các vị quang lâm, trong thời gian này sẽ do tôi phục vụ mọi người !”

Nói xong đưa cho mỗi người một cái điều khiển từ xa cùng loại, Lena tiếp tục nói, “Khi cần phục vụ mọi người có thể dùng điều khiển từ xa này chỉ huy ta, dẫn đường xin ấn số 1, gọi cơm xin ấn số 2, quét dọn phòng xin ấn số 3...”

Nghe Lena nói xong mọi người đều cảm thấy đầu chóng váng, cũng không có hoàn toàn nhớ kỹ. Cuối cùng sau khi nói xong, Lena lại đưa cho mỗi người một tờ giấy, phun ra một câu, “Quên ấn số mấy, mời xem hướng dẫn !”

Kiều Bối Nhi khoe miệng run rẩy, đã có bản hướng dẫn cô ta cần gì nói lâu như vậy ?

Lena cũng không quan tâm mọi người có cảm tưởng gì, chỉ làm một tư thế xin mời, “Các vị mời đi theo tôi !”

Lena vừa ở phía trước dẫn đường vừa bùm bùm nói, “Khách sạn này rất lớn nhưng chỉ còn lại bốn phòng có thể ở. Nhưng mọi người có thể yên tâm, trong phòng đều là giường đôi, các người tám người vừa đủ. Đường phố bên ngoài có thể đi dạo nhưng gặp những chỗ khách tìm nơi ở, thanh lâu kỹ viện thì không nên đi vào. Tóm lại chính là chỉ có thể đi lại trên đường, còn có trong khách sạn này không phải chỉ có các người nhưng các người có thể yên tâm, tuy ở cùng một chỗ nhưng vào thời gian khác nhau, các người sẽ không chạm mặt bọn họ...”

Mãi cho đến phòng Lena cũng không có ngừng lại, đưa tay mở cửa phòng rồi tiếp tục nói, “Đây là phòng thứ nhất, có thể lưu lại hai người, hai phòng cách nhau một khoảng.”

Kiều Bối Nhi trực tiếp kéo Tư Minh Dạ vào, cô không muốn nghe Lena lái nhai nữa.

Lena xoay người đi trước, “Các vị xin đi theo tôi. Bốn phòng này đều cách nhau một khoảng nhưng chỉ có bốn phòng này, mọi người chấp nhận một chút. Dù sao lâu nhất cũng ở đây một năm mà thôi...”

Thật vất vả mới được vào phòng, mọi người đều nhẹ nhàng thở ra. Lena thật sự nói quá nhiều, hơn nữa vì là người máy nên cô ta nói chuyện hoàn toàn không có cảm tình, chỉ nghe bùm bùm, thật sự khiến người ta không chịu nổi. Lúc đầu cũng tạm, nói gì đó cũng là chút tin tức có ích nhưng càng về sau tất cả đều là vô nghĩa, cũng không quan tâm bọn họ nghe hay không, cô ta chỉ lo nói.

Bốn phòng, Kiều Bối Nhi và Tư Minh Dạ một phòng, Lam Tư và Danny · Rock một phòng, Phạm Bảo Nhi và Viên Viên một phòng, Bùi Diệc và Nam Cung Liệt một phòng, tìm được phòng rồi về phòng, bây giờ mọi người lại tụ tập ở đại sảnh.

Nam Cung Liệt mở miệng trước, “Lena lúc này nói chúng ta tạm chấp nhận một chút, nhiều nhất cũng ở đây một năm mà thôi, xem ra chúng ta phải ở chỗ này chờ cửa mở ra, nhưng cửa ở chỗ nào ?”

Viên Viên nhú mày, “Này em cũng không biết, nhưng em biết cửa kia chỉ mở ra mười giây rồi sẽ đóng lại. Cho nên em mới nói mang theo ít người một chút, hơn cũng không vào được.”

Kiều Bối Nhi nhú mày, “Lena còn có gì không ?”

Bùi Diệc lắc đầu, “Không có ích gì, tôi hỏi cô ta cửa ở nơi nào nhưng cô ta nói vị trí cửa mỗi lần ở một nơi khác nhau, cụ thể sẽ xuất hiện ở vị trí gì cô ta cũng không biết. Cần phải xem may mắn của chúng ta nữa.”

Nam Cung Liệt nhìn anh một cái, anh khi nào thì hỏi, cậu sao không biết ?

Hết chương 85

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86

Edit : Phương Thiên Vũ

Trầm mặc trong chốc lát, Tư Minh Dạ đột nhiên lên tiếng, “Nghỉ ngơi thôi !” Sau đó ôm Kiều Bối Nhi rời đi, những người khác liếc mắt nhìn một cái cũng liền trở về phòng.

Trong phòng, Kiều Bối Nhi nằm thành hình chữ đại trên giường, một lát sau đột nhiên ngồi dậy, “Được rồi ! Chờ may mắn thôi !”

Tư Minh Dạ đến bên giường ôm lấy cô rồi đi về phía phòng tắm, khẽ cười nói, “Coi như là đi du lịch đi, thả lỏng một chút !”

Kiều Bối Nhi đưa tay ôm lấy cổ anh, “Kỳ thật... em vẫn luôn thả lỏng !”

“Phải không ?” Tư Minh Dạ nhìn cô một cái, “Mới vừa rồi là ai mặt ừ mà chau ?”

Kiều Bối Nhi cọ cọ ôm anh, phủ nhận, “Kia không phải mặt ừ mà chau, người ta chỉ là suy nghĩ vấn đề mà thôi !”

Tư Minh Dạ không tranh luận với cô, Kiều Bối Nhi cười cười hưng trí bừng bừng nói, “Đạ, ngày mai chúng ta phải đi dạo thành phố cổ đại này mới được !”

Trong mắt Tư Minh Dạ đầy cung chiều, “Được !”

Kiều Bối Nhi ngủ thẳng tự nhiên tỉnh, mở mắt ra liền bắt gặp ánh mắt dịu dàng của Tư Minh Dạ, khoe miệng giương lên. Nhẹ nhàng hôn lên môi anh một cái, nằm trong lòng anh chốc lát mới kéo anh rời giường.

Khi Lena đem bữa sáng tới phòng, Lena lại cứ nói một tràng dài, “Hai vị dậy sớm nhất đấy ! Những người khác vẫn chưa có rời giường. Tôi vẫn chờ đưa bữa sáng, kết quả mọi người lại không dậy cùng nhau...”

Kiều Bối Nhi khóc không ra nước mắt nhìn về phía Tư Minh Dạ, ai thiết kế ra người máy này vậy a ? Vì sao lại dài dòng như vậy ? Ánh mắt Tư Minh Dạ lộ ra mỉm cười, đảo mắt nhìn về phía Lena, âm thanh lạnh lùng, “Đi ra ngoài !”

Tuy Tư Minh Dạ lạnh lùng rất khủng bố nhưng Lena không phải người a ! Cho nên cô ta tuyệt đối không sợ nhưng vẫn nghe theo phân phó. Vừa đi ra ngoài vừa nói thầm, “Bây giờ mọi người hung dữ như vậy sao ? Tôi không muốn ! Lena phải về bên cạnh chủ nhân”, thanh âm oán giận vẫn như cũ không có chút phập phồng.

Kiều Bối Nhi về mặt hắc tuyến, Tư Minh Dạ cười khê hôn lên trán cô, dịu dàng nói “Không phải muốn ra ngoài đi dạo sao ? Em ăn sáng trước đi !” Lấp đầy bụng, hai người cũng không quản những người khác, trực tiếp lên đường đi dạo.

Điện thoại phòng vang lên, Bùi Diệc nhíu mày, đưa tay sờ soạng chốc lát thì cầm lấy điện thoại, “Alo ?”

“Anh Liệt...” Bên kia truyền đến thanh âm của Viên Viên, Bùi Diệc nhíu mày, trực tiếp ném điện thoại qua cho Nam Cung Liệt, “Tìm cậu !”

“A...” Nam Cung Liệt xoa xoa trán, oán giận nói, “Đừng thô lỗ như vậy được không ?” Cầm lấy điện thoại, nghe bên kia nói, Nam Cung Liệt cười cười, “Viên Viên... Sao ? Được ! Em chờ anh một chút !”

Bùi Diệc hip mắt nhìn Nam Cung Liệt đứng dậy, lên tiếng hỏi, “Cậu đi đâu ?”

Nam Cung Liệt vừa đi vào phòng tắm vừa nói, “Viên Viên muốn tôi đi dạo phố với cô ấy !”

Bùi Diệc cũng đứng dậy đi đến cửa phòng tắm, nhíu mày nhìn anh. Nam Cung Liệt rửa mặt xong thấy cậu đứng ở cửa thất thần, tò mò hỏi, “Cậu làm sao vậy ?”

Bùi Diệc phục hồi tinh thần lại, cười nói, “Cậu khi nào thì lấy phụ nữ làm niềm vui vậy ?”

Nam Cung Liệt tức giận đấm cậu, “Cậu cho là ai cũng giống như cậu a !”

Lam Tư và Danny · Rock đến nhà ăn đúng lúc thấy Bùi Diệc, Lam Tư ngồi xuống đối diện cậu, tùy ý hỏi “Liệt đâu ?”

Bùi Diệc nhấp một ngụm cà phê, tức giận nói, “Tôi làm sao mà biết ?”

“Cậu không biết ?” Lam Tư có chút kinh ngạc.

“Em biết !” Phạm Bảo Nhi đi về phía bên này, nhìn Danny · Rock, “Anh qua bên kia ngồi !” Cầm chỉ chì vị trí bên cạnh Bùi Diệc.

Danny · Rock im lặng không nói gì, anh đường đường cũng là bang chủ Thương Lang bang, tại sao ở cùng với nhóm người này lại không có ai xem trọng anh thế này ?

Phạm Bảo Nhi thấy anh bất động liền đưa chân đá ghế ngồi của anh, “Anh Danny · Rock, phải có phong độ biết không ?”

Danny · Rock liếc mắt xem thường, anh không tính toán với phụ nữ. Đứng dậy ngồi vào vị trí bên cạnh Bùi Diệc, Phạm Bảo Nhi cũng lần lượt ngồi xuống cạnh Lam Tư, hắc hắc cười nói, “Tiểu Tư, em biết nga ! Anh hỏi em đi !”

Lam Tư âm thanh lạnh lùng nói, “Cùng Viên Viên đi ra ngoài !”

“Ách...” Phạm Bảo Nhi bất mãn lấy tay đâm lên bàn, “Nếu biết anh còn hỏi làm gì ?”

“Vừa mới biết được !” Hiếm thấy Lam Tư lạnh như băng cũng giải thích.

Phạm Bảo Nhi về mặt tò mò hỏi, “Anh làm sao mà biết được ?”

Lam Tư lạnh lùng giải thích như cũ, “Viên Viên không có đi ra cùng cô, hơn nữa ai cũng có thể thấy được Liệt đối xử với Viên Viên rất khác. Hai người bọn họ biến mất cùng nhau đương nhiên là đi ra ngoài dạo phố !” Viên Viên nữ sinh như vậy, đối với đường phố cổ kính như thế này nhất định cảm thấy hứng thú.

Bùi Diệc đột nhiên đứng lên, “Tôi đi ra ngoài một chút !” Lam Tư nhìn bóng dáng anh rời đi có chút đăm chiêu.

Kiều Bối Nhi ôm cánh tay Tư Minh Dạ hiếu kỳ nói, “Tối hôm qua trời có mưa sao ?” Bởi vì đường nhỏ bọn họ đang đi rất lầy lội.

Tư Minh Dạ đưa tay ôm lấy eo cô để ngừa cô bị trượt chân. Nhìn con đường đặc biệt, “Không có !” Bởi những chỗ khác không có chút ẩm ướt nhưng chỉ có con đường này như thế.

Đột nhiên Kiều Bối Nhi kéo Tư Minh Dạ trốn phía sau cây đại thụ, cười như tên trộm, “Dạ, quấy rầy người ta thì không có đạo đức, chúng ta nhìn lên là được rồi !”

Tư Minh Dạ giương mắt nhìn chỉ thấy Viên Viên ôm cánh tay Nam Cung Liệt từ đối diện đi tới, Viên Viên giống như không chút để ý con đường này khó đi, đối với nơi đặc biệt này cảm thấy rất hứng thú. Nam Cung Liệt hơi nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt có chút mờ ảo, giống như xuyên thấu qua cô mà nhìn một người khác.

“Anh Liệt... anh Liệt...” Viên Viên kêu nhiều lần mới khiến anh hoàn hồn.

Nam Cung Liệt cười cười, “Xin lỗi !”

Viên Viên đưa tay vỗ vỗ vai anh, từng trái nói “Anh Liệt, anh đừng quá thương tâm !”

Nam Cung Liệt sững sốt, Viên Viên tuy chỉ số thông minh rất cao nhưng luôn có chút mơ hồ. Vốn nghĩ cô tình thương rất thấp nên mới không muốn làm rõ tình hình, nhưng bây giờ xem ra giống như không phải vậy. Ít nhất cô nhìn ra anh không vui.

“Viên Viên... anh có thể ôm em một chút không ?”

Viên Viên thật dứt khoát cười gật đầu, “Được !”

Nam Cung Liệt đưa tay ôm lấy cô, cánh tay không ngừng buộc chặt, hình như là muốn lưu lại cái gì, mặt trẻ con luôn vui cười lúc này lại là đau lòng, còn có hoảng hốt. Thật lâu sau mới khàn khàn mở miệng “Xin lỗi”

Viên Viên đưa tay vỗ lưng của anh, cười an ủi, “Không có việc gì, em tin người kia rất giống Viên Viên sẽ tha thứ cho anh Liệt !”

“Cám ơn !” Anh vẫn không có cơ hội đem xin lỗi nói ra khỏi miệng, hiện tại nói ra trong lòng cũng thoải mái rất nhiều.

Nam Cung Liệt buông Viên Viên ra, thật có lỗi nhìn cô. Dù là ai cũng sẽ không muốn bị người ta xem là một người khác.

Viên Viên vui cười nói, “Anh Liệt, anh không cần cảm thấy có lỗi ! Bộ dáng anh xinh đẹp như vậy, em sẽ không tức giận !”

Khóe miệng Nam Cung Liệt run rẩy. Anh vốn rất ghét có người nói anh đáng yêu, chỉ cần không phải đáng yêu anh đều có thể chấp nhận nhưng hiện tại anh mới phát hiện hóa ra với xinh đẹp, anh cũng rất không thích. Bây giờ anh càng có thể lĩnh hội thêm tâm tình của lão đại.

Bùi Diệc tùy ý đi dạo lại đứng lúc thấy cảnh hai người ôm nhau. Nam Cung Liệt đưa lưng về phía anh, anh nhìn không thấy vẻ mặt của cậu ta nhưng lại có thể thấy Viên Viên cười rất vui vẻ, lẳng lặng nhìn trong chốc lát, thấy hai người chuẩn bị đi tiếp về phía trước anh mới xoay người đi.

“Anh Liệt... anh làm sao vậy ?” Viên Viên đột nhiên kinh hô ra tiếng.

Bùi Diệc cước bộ dừng lại, xoay lại nhìn thì thấy dáng Nam Cung Liệt có chút run run, chuyện có thể khiến cậu ấy sợ hãi chỉ có...

“Đáng chết !” Thấp rủa một tiếng, Bùi Diệc đi qua giữ chặt Nam Cung Liệt, tầm mắt nhìn lại quả nhiên thấy một con sâu nhỏ đang ngo ngoáy. Nam Cung Liệt sắc mặt tái nhợt, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, trong mắt không chỉ có sợ hãi còn có đau khổ.

Bùi Diệc nhìn về phía Viên Viên nổi giận quát, “Ai cho cô dẫn cậu ta đến nơi này !”

Viên Viên bị rống thì sững sốt, thật vô tội, cô đến bây giờ cũng không rõ vì sao Nam Cung Liệt lại đột nhiên đau khổ như vậy.

Nam Cung Liệt nắm lấy cổ tay Bùi Diệc, rất dùng sức, có chút khó khăn phun ra một chữ, “Diệc...”

Bùi Diệc nhíu mày kéo cậu ta đi. Anh biết rõ Nam Cung Liệt không phải sợ con sâu kia, mà là hồi ức. Chỉ cần rời đi không động đến đoạn hồi ức cậu ta che giấu trong lòng thì sẽ không có chuyện gì.

Viên Viên nhìn hai người đi xa, đưa tay sờ sờ mũi, vẫn nghĩ không biết Nam Cung Liệt rốt cuộc bị làm sao.

Kiều Bối Nhi tò mò hỏi, “Dạ, Nam Cung Liệt sao lại thế ?” Nhìn cậu ta bình thường hi hi ha ha, không nghĩ tới cũng có mặt yếu ớt như vậy.

Ai... Ai lại không có mặt yếu ớt chứ ? Tựa như cô sợ sét đánh vậy, lúc trước vì để vượt qua sợ hãi trong lòng, cô cả ngày đều xem tivi. Trong TV chiếu tất cả đều là bão táp, nhìn suốt hai tháng sau đó ép mình lúc sét đánh không được trốn. Đứng ở trước cửa sổ sát đất nhìn tia chớp, nghe tiếng sấm, thật không dễ dàng bắt mình không sợ nữa. Nhưng không nghĩ tới mất trí nhớ, ép buộc chịu đựng gì đó không được nữa, tâm lý bóng ma lại xông ra.

Tư Minh Dạ vuốt tóc cô, nhẹ giọng nói, “Liệt sợ sâu !”

Sợ sâu ? “Vì sao ?”

“Không biết, vài người khác đều biết cậu ta sợ sâu nhưng lại không biết nguyên nhân, chỉ có Bùi Diệc biết vì sao. Lúc trước bọn họ đùa giỡn lấy sâu dọa Liệt, tính tình Bùi Diệc bỗng dung hung hăng phát cáu. Sau đó rốt cuộc không ai dám đem sâu đến trước mặt Liệt nữa.”

Kiều Bối Nhi tò mò nhìn anh, “Chẳng lẽ Nam Cung Liệt đến U Minh Điện anh không cho người điều tra qua cậu ta sao ?”

“Không, Liệt là Diệc cứu trở về. Anh tin Diệc !” Hơn nữa khi đó U Minh Điện còn chưa có thành hình mà !

Kiều Bối Nhi có chút tò mò nhưng vẫn là không nên chăm vào vết sẹo của người khác. Đảo mắt thấy Viên Viên vẫn đứng ngốc ở đó, mày nhíu chặt, Kiều Bối Nhi liền đi ra ngoài, vỗ vỗ vai của cô an ủi, “Bùi Diệc không cố ý hung dữ với cô, anh ta chỉ là lo lắng cho Nam Cung Liệt mà thôi.”

Viên Viên nhìn cô, “Tôi biết, tôi đang suy nghĩ anh Liệt bị làm sao vậy.”

Kiều Bối Nhi nghĩ nghĩ, vẫn là không nên nói cho cô ta biết chuyện Nam Cung Liệt sợ con sâu, dù sao đó cũng là bí mật của người ta, “Muốn trở về cùng tôi không ?”

Viên Viên lắc lắc đầu, “Không, tôi còn chưa đi dạo đủ ! Hai người đi về trước đi ! Giúp tôi xem anh Liệt có chuyện gì hay không.”

Hết chương 86

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87

Edit : Phương Thiên Vũ

Kiều Bối Nhi nhìn bóng dáng cô ấy rời đi thì nhăn mũi, buồn bực liếc nhìn Tư Minh Dạ. Tư Minh Dạ nhíu mày, đưa tay捏o khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, “Làm sao vậy ?”

Kiều Bối Nhi thờ dãi nói, “Em vốn nghĩ Viên Viên và Nam Cung Liệt sẽ thành một đôi, cuối cùng lại không như vậy a !”

Tư Minh Dạ khẽ cười nói, “Là em tự mình nghĩ lung tung, đi thôi !”

“Diệc, tôi không sao.”

Bùi Diệc nhìn sắc mặt cậu vẫn tái nhợt như cũ, đang muốn lên tiếng Nam Cung Liệt lại đột nhiên nói, “Sao cậu lại hung dữ với Viên Viên như vậy ?” Đây là vấn đề của anh nhưng Viên Viên không biết.

Bùi Diệc biến sắc, “Cậu cảm thấy tôi xen vào việc của người khác sao ?”

Nam Cung Liệt nhíu mày, “Cậu biết rõ tôi không phải có ý đó !”

“Được ! Sau này tôi sẽ mặc kệ, cậu thích làm gì thì làm !” Lạnh giọng nói xong liền xoay người bước đi.

Nam Cung Liệt trong mắt có chút nghi hoặc, Diệc làm sao vậy ? Nhìn bóng dáng Bùi Diệc rời đi, Nam Cung Liệt có chút do dự, sau đó quay đầu tìm Viên Viên, tuy không biết Bùi Diệc đang tức cái gì nhưng chờ cậu ấy hết khó chịu sẽ không sao nữa. [Vũ: nói chung là ghen đó hắc hắc]

Bùi Diệc nghe tiếng bước chân càng ngày càng xa, sắc mặt âm trầm. Danny · Rock đang bị Lena lái nhái muốn phá hủy người máy này thì đảo mắt thấy Bùi Diệc sắc mặt âm trầm trở về, không khỏi tò mò hỏi, “Bùi Diệc, cậu làm sao vậy ?”

Bùi Diệc rống giận lại, “Liên quan gì anh !”

Danny · Rock chạm nhẹ mũi, cũng có chút tức giận. Lam Tư và Phạm Bảo Nhi cùng đi ra, đưa tay giữ chặt anh, âm thanh lạnh lùng “Diệc bị tức đến hồ đồ rồi !” Cũng thật hiếm khi nhìn thấy Bùi Diệc sắc mặt khó coi như vậy.

“Bùi Diệc làm sao vậy ?” Thanh âm tò mò của Kiều Bối Nhi truyền đến, anh ta không phải cùng Nam Cung Liệt rời đi sao ? Sao trở về một mình mà biểu tình còn khủng bố như vậy !?

Lam Tư lắc đầu, anh cũng không biết sao lại thế này a !

Tư Minh Dạ lên tiếng, “Về phòng tắm trước đi !” Vì đi qua đường nhỏ lầy lội kia mà trên người hai người đều dính không ít bùn.

Kiều Bối Nhi gật gật đầu theo anh trở về phòng. Lena nhìn thấy đầy đất bùn thì hết lớn, “Không ngờ các người trở nên bẩn như vậy !” Đương nhiên thanh âm của cô ta vẫn như cũ không hề phập phồng, trong lời nói hẳn là mang theo chút tức giận nhưng không có chút cảm xúc, chỉ là âm lượng cao hơn một ít.

Phạm Bảo Nhi vội vàng lôi kéo Lam Tư trốn đi, Danny · Rock cũng thông minh chuẩn mắt, anh cũng không muốn tiếp tục nghe người máy này lảm nhảm !

“Ba”

Vỏ chai rượu trong tay rơi xuống đất, lăn lộn rồi từ từ dừng lại, Bùi Diệc lại cúi tay lấy một chai rượu khác.

Anh cũng không hiểu mình xảy ra chuyện gì, anh và Liệt là anh em, anh em tìm được một nửa anh không phải nên cao hứng sao ? Vì sao anh lại cảm thấy giống như mình bị đoạt đi gì đó vậy ?

Khi Nam Cung Liệt mặc kệ anh để đi tìm Viên Viên, trong lòng đột nhiên cảm thấy chua xót khiến anh trở tay không kịp, hoàn toàn không biết làm sao. Từ lúc cứu Nam Cung Liệt trở về, bên cạnh luôn có một người, anh cũng đã quen với sự tồn tại của cậu ta nhưng cậu ta lại đột nhiên muốn đi, anh không cách nào thích ứng được.

Không có gì thay đổi, chỉ là vị trí bên cạnh chỉ còn là một khoảng không, ngay cả trong lòng cũng thấy trống rỗng, sao cũng không thể lấp đầy. Rất khó chịu !

Nam Cung Liệt vừa mở cửa ra liền ngửi thấy một mùi rượu nồng nặc, nhũn mảy, nhìn chai rượu đầy mặt đất liền oán giận, “Bùi Diệc, sao cậu lại biến căn phòng trở nên như vậy ?!”

Đi qua liền đoạt lấy chai rượu trong tay anh, “Uống nhiều như vậy, cậu muốn say chết sao ?”

Bùi Diệc lắc lắc đứng lên, muốn tìm lại rượu của anh nhưng một chân lại giẫm lên chai rượu trên mặt đất, Nam Cung Liệt vội vàng giữ chặt anh “Bùi Diệc, rốt cuộc cậu đang làm cái gì ?”

“Liệt... khó chịu...”

Nam Cung Liệt xem thường “Uống nhiều như vậy không khó chịu mới là lạ !” Nam Cung Liệt vừa kéo anh về phía giường vừa oán giận, “Người uống say quá nhiên nặng thật !”

“Àm”

Hai người cùng ngã lên giường, Bùi Diệc ôm chặt lấy Nam Cung Liệt không buông. Nam Cung Liệt thật vất vả giẫy một tay ra, đưa tay muốn lấy điện thoại, Bùi Diệc lại như đặc biệt chống đối với anh, muốn đem tay anh kéo trở về. Nam Cung Liệt không nói gì trừng mắt nhìn cậu ta, “Bùi Diệc, cậu an phận một chút cho tôi, cần thận tôi đánh cho cậu tỉnh đó !”

Nhưng Bùi Diệc vốn coi nhẹ lời anh nói, vẫn kéo tay áo của anh như cũ. Nam Cung Liệt vẻ mặt bất đắc dĩ, anh sao không biết Bùi Diệc cũng có lúc say khướt ? “Cậu nghiêm chỉnh một chút, tôi bảo Lam Tư tới xem cho cậu !” Uống nhiều như vậy, anh lo lắng cậu ta có trúng độc cồn hay không.

“Không cần... Không cần Lam Tư...”

Nam Cung Liệt nhũn mảy, tay thế nào cũng không với tới chỗ điện thoại được, thấy bộ dáng Bùi Diệc cũng giống như không trúng độc cồn nên do dự một chút liền rút tay về. Lúc này, tiếng chuông di động lại đột nhiên vang lên, Nam Cung Liệt lấy di động ra liền nghe, “Viên Viên...”

Bùi Diệc hai tay căng thẳng, Nam Cung Liệt lại dường như không phát hiện, tiếp tục nói điện thoại, “Đau đầu ? Em chờ một chút !” Tắt điện thoại liền tách tay Bùi Diệc ra nhưng sao cũng không được, Nam Cung Liệt nói thầm, “Hóa ra sau khi uống say khí lực vẫn còn mạnh như vậy !”

“Dừng đi...”

Nam Cung Liệt dừng một chút, nhìn về phía cậu ta hai mắt nhắm chặt, nhũn mảy, vẫn còn đang nhớ tới người phụ nữ kia sao ? Nam Cung Liệt thờ dãi một tiếng, tiếp tục tách tay cậu ta ra, vốn tưởng rằng sẽ tổn chút sức không ngờ Bùi Diệc lại tự mình buông lỏng.

Mơ hồ nghe tiếng bước chân càng lúc càng nhỏ, sau đó lại nghe thấy tiếng đóng cửa, Bùi Diệc mở mắt ra nhìn xung quanh liền thấy đầu chóng váng, cảm giác cũng tê dại, nhưng ý thức lại rất tỉnh táo, ít nhất anh biết cậu ta lại bỏ anh mà đi tìm cô gái kia.

Nam Cung Liệt đi vào phòng tắm trực tiếp gọi cho Lam Tư, “Lam Tư, Viên Viên nói đau đầu, cậu tới xem cô ấy có sao không !”

“Cậu không tự mình đi sao ?” Bên kia thanh âm lạnh như băng của Lam Tư truyền đến.

Nam Cung Liệt xem thường, “Tôi cũng không phải bác sĩ, hơn nữa tôi có việc không đi được. Đừng quên cậu tới để làm gì, chúng ta có người đau đầu không tìm cậu thì tìm ai ? Lão đại không phải mang cậu đến ăn không ngồi rồi !”

Lam Tư trực tiếp tắt điện thoại của anh nhưng Nam Cung Liệt biết, cậu ta sẽ đi xem.

“Àm”

Nghe thanh âm được truyền ra từ phòng ngủ, Nam Cung Liệt vội vàng đi ra ngoài, vừa đỡ Bùi Diệc ngã trên mặt đất lên giường vừa nói, “Ồ đâu cũng dám uống đến nỗi say như chết, không sợ Điện chủ U Minh Điện thật bắt xuống Địa Ngục mà !”

Nam Cung Liệt đem khăn ướt đắp lên trán cậu ta, thở dài, “Tôi thật sự thiếu nợ cậu mà !”... Trên thực tế, anh vốn đã thiếu nợ cậu.

Bùi Diệc mở to mắt lẳng lẳng nhìn anh, Nam Cung Liệt liếc xem thường, tiếp tục nói, “Nếu cậu thật sự yêu cô gái kia vậy sau khi trở về tìm cô ta làm lành đi, tuy tôi không thích cô ta nhưng ai bảo cậu không có tiền đồ như vậy chứ ! Yên tâm, tôi là người tốt, sẽ không chê cười cậu... Cậu...”

Nam Cung Liệt mở to đôi mắt tròn, đối với tình huống xảy ra bất ngờ không kịp phản ứng. Cảm giác được vật gì đó mềm mại tiến vào trong miệng, sắc mặt Nam Cung Liệt tối sầm. Một tay đẩy Bùi Diệc ra, tiện thể tặng kèm một quyền. [Vũ : bước 3 hắc hắc]

“Khụ khụ...” Khóe miệng Bùi Diệc gợi lên một chút cười khổ.

Nam Cung Liệt đưa tay xoa xoa miệng, sắc mặt tối đen, nhìn bộ dáng Bùi Diệc lại giống như rất đau khổ, nhin không được hỏi, “Không có việc gì chứ ?” Một quyền kia của anh cũng không có lưu tình. Được rồi ! Không nên so đo với người say !

Bùi Diệc ho một trận thì không có động tĩnh gì nữa, giống như đã ngủ vậy. Nam Cung Liệt nhẹ nhàng thở ra, kéo chăn qua đắp giúp anh rồi đi vào phòng tắm.

Nghe thấy tiếng nước chảy Bùi Diệc mới mở mắt ra, lẳng lẳng nhìn lên trần nhà, trong đầu một mảnh hỗn loạn, cái gì cũng mơ hồ, rất nhanh liền thật sự thiếp đi.

Nam Cung Liệt nhìn người trong gương, đưa tay sờ môi của mình lại đột nhiên rút mạnh tay về xoay mở vòi nước, hai tay hứng nước lạnh rồi tạt vào mặt mình vài cái. Khiến bản thân tỉnh táo một ít nhưng cảm giác quái dị trong lòng vẫn không ném đi được, sắc mặt khó coi trừng người trong gương, Bùi Diệc nổi điên làm anh cũng không bình thường.

Sáng sớm ngày hôm sau, tám người tụ tập ở nhà ăn, Tư Minh Dạ ôm Kiều Bối Nhi vào trong ngực cho cô ăn cháo. Phạm Bảo Nhi nhìn hai người lại nhìn Lam Tư, ai oán nói, “Tiểu Tư, vì sao anh không biết thú tính chứ ?”

“Khụ khụ...” Kiều Bối Nhi thiếu chút nữa bị sặc, Bảo Nhi thật sự không biết rết rề là gì a, nhưng cũng chỉ có như vậy mới có thể hòa tan ngọn núi băng son Lam Tư kia ! Tư Minh Dạ vội vàng vỗ lưng giúp cô, mắt lạnh đảo qua Phạm Bảo Nhi.

Phạm Bảo Nhi lập tức ngồi ngay ngắn, dùng cảm thừa nhận sai lầm, “Điện chủ thứ tội, tôi không nên nói lung tung...”

Tư Minh Dạ vốn không có để ý tới cô, chỉ lo giúp Kiều Bối Nhi lau miệng rồi tiếp tục dứt.

Phạm Bảo Nhi không thú vị bầu môi, lại ai oán nhìn về phía Lam Tư, Lam Tư âm thanh lạnh lùng, “Tôi và cô không quan hệ !”

Phạm Bảo Nhi hiếm khi không cự nự với anh, buồn bực không lên tiếng mà chỉ vùi đầu vào ăn. Lam Tư nhìn cô một cái, giật giật khóe miệng nhưng không nói gì, đảo mắt nhìn về phía Bùi Diệc và Nam Cung Liệt, có chút kỳ quái hỏi, “Hai cậu làm sao vậy ?” Hai người này vốn luôn khiến bầu không khí sinh động, sao có thể còn trầm mặc hơn so với anh ?

“Không có gì”, đồng thanh trả lời nhưng sao có chút cảm giác giấu đầu lòi đuôi, hai người liếc nhau lại tự dòi tầm mắt.

Đột nhiên phát hiện một ánh mắt mãnh liệt, Bùi Diệc ngẩng đầu nhìn lại thì khóe miệng run run, thật cẩn thận hỏi, “Chị dâu nhỏ, làm sao vậy ?”

Kiều Bối Nhi vô tội nháy mắt mấy cái, “Không có gì, chỉ là đột nhiên phát hiện hai người rất xứng !” Thật sự là thấy thế nào cũng có chút ám muội a !

“Phốc... Khụ khụ...” Nam Cung Liệt ho không dứt, Bùi Diệc thuận tay kéo khăn giấy đưa cho anh, Nam Cung Liệt cũng thuận tay đón lấy, sau đó liền phát hiện ánh mắt Kiều Bối Nhi càng thêm ái muội.

Kiều Bối Nhi rúc vào lòng Tư Minh Dạ cười như tên trộm, thở dài, “Thật sự là càng nhìn càng có tướng vợ chồng a !”

Nam Cung Liệt về mặt hắc tuyến nhắc nhở, “Chị dâu nhỏ, còn có chính sự !”

Nói đến chính sự Kiều Bối Nhi không trêu chọc bọn họ nữa, nhìn về phía Danny · Rock hỏi, “Danny, ngày hôm qua anh nói chuyện thế nào ?”

Nói đến đây Danny · Rock liền đen mặt, “Dựa vào cái gì mọi người đều đi dạo rồi bảo ta đi nói chuyện chứ ? Các người có biết người máy kia cứ lăm lăm điều khiển người ta muốn điên tiết hay không ?”

Kiều Bối Nhi thân nhiên liếc mắt nhìn anh một cái, “Kết quả !”

Danny · Rock càng thêm buồn bực, “Cái gì cũng không moi ra.”

Kiều Bối Nhi nhủ mày, cũng không bắt ngờ lắm. Suy cho cùng muốn hỏi chuyện từ người máy quả thật có chút khó khăn, hơn nữa Lena cũng không chắc biết bao nhiêu.

Hết chương 87

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88

Edit : Phương Thiên Vũ

Kiều Bối Nhi nhìn về phía Viên Viên rầu rĩ không vui hỏi, “Viên Viên, cô không có việc gì chứ ?” Lam Tư không phải nói chỉ cảm nhẹ thôi sao, uống thuốc là khỏe rồi sao ?

Viên Viên bắt mắt nhìn về phía Nam Cung Liệt, “Tôi không có việc gì, nhưng anh Liệt không đến xem tôi thế nào, thật là không có lương tâm !”

“Ách...” Nam Cung Liệt không biết nên nói cái gì, quả thật là vì anh lo cho Bùi Diệc nên mới không đi xem cô.

Con người Kiều Bối Nhi xoay chuyển, che giấu hoàn hảo ý xấu trong mắt, lên tiếng nói, “Viên Viên, cô rất thích Nam Cung Liệt ?”

Tư Minh Dạ cười nheo hai má của cô, tùy ý cô tác quái. Cô vẫn nghĩ chuyện phù hình ngọc, thả lỏng một chút cũng tốt.

Viên Viên gật gật đầu, sắc mặt Bùi Diệc có chút khó coi, còn Nam Cung Liệt lại phòng bị nhìn Kiều Bối Nhi, “Chị dâu nhỏ, chị tính làm gì ?” Anh sao luôn có dự cảm không tốt.

Kiều Bối Nhi hưng trí bừng bừng nói, “Cửa này cũng không biết khi nào thì mở, chúng ta hiếm khi có thể tới nơi như thế này nên nếu hai người thật sự có ý với nhau thì ở chỗ này cử hành hôn lễ đi, có nhiều ý nghĩa kỷ niệm a ! Đúng không Dạ ?”

“Uh.”

Nam Cung Liệt vẻ mặt hắc tuyến, đang muốn mở miệng Kiều Bối Nhi lại kịp thời cắt lời anh, “Chẳng lẽ anh ghét Viên Viên ?”

“Không bằng...”

Câu nói kế tiếp Kiều Bối Nhi không cho anh nói ra khỏi miệng, trực tiếp quyết định, “Vậy quyết định như vậy đi.”

Khóe miệng Nam Cung Liệt run run, này căn bản chính là ghép đôi bậy mà ! Viên Viên đang muốn mở miệng lại bị Kiều Bối Nhi cầm lấy tay, bắt ép lời vừa định nói phải nuốt trở về. Viên Viên thật ai oán, cô cũng không có nói muốn gả cho anh Liệt a !

“Được rồi ! Mọi chuyện đã nói xong rồi, mọi người muốn làm cái gì thì đi làm đi !” Kiều Bối Nhi trực tiếp kéo Tư Minh Dạ đi ra ngoài, khóe miệng a thật to.

Lam Tư nhìn Phạm Bảo Nhi trầm mặc, nhủ nhủ mày, cũng kéo cô đi ra ngoài, trong lòng ngẫm lại lời anh nói quả thật có chút tổn thương người.

Danny · Rock cảm thấy không khí có chút quái dị, anh vẫn là không muốn đứng ở đây a, đương nhiên không quên kéo theo em gái nhỏ của mình ra ngoài.

Nam Cung Liệt thật không lo lắng Kiều Bối Nhi sẽ ép anh kết hôn, xấu hổ ho khan một tiếng, “Tôi trở về phòng !” Anh tối hôm qua mất ngủ hoàn toàn không ngủ được.

Bùi Diệc nhìn cậu ta đi xa nhưng chỉ ngồi yên lặng. Kiều Bối Nhi trốn ở cửa liếc mắt xem thường, kéo Tư Minh Dạ xoay người rồi đi, “Không thú vị !” Còn tưởng rằng Bùi Diệc sẽ có hành động gì đó chứ !

Bùi Diệc ngồi một lát, sau đó đứng lên đuổi thất lưng, bạc môi giương lên nụ cười ái muội, cuối cùng cũng đã khôi phục bình thường. Trong mắt thoáng qua một tia gian xảo, anh không nên để chị dâu nhỏ uống phí tâm tư có phải không ? [Vũ: yes *cười gian*]

Lười biếng đi về phía phòng, từ từ bò lên giường rồi ôm lấy Nam Cung Liệt, Nam Cung Liệt mở mắt ra nhìn anh, nhủ mày nói, “Cậu làm sao vậy ?”

Bùi Diệc vẻ mặt nghiêm trọng nói, “Liệt, tôi thất tình.”

Nghe vậy Nam Cung Liệt nhủ mày, “Nếu cậu thật sự thích cô ta thì làm lành đi !...” Quên đi chút cảm giác không muốn trong lòng, thật sự chỉ có một chút thôi ! Đều là Bùi Diệc nổi điên làm hại anh cảm thấy quái lạ.

Bùi Diệc thở dài, “Nhưng tôi và Mạc Mạc không hợp, Mạc Mạc không thể chấp nhận chuyện tôi giết người. Nhưng tôi là đường chủ U Minh Điện, vốn không có khả năng không giết người mà ở yên chờ người khác tới giết được ! Có lẽ sát nghiệt của tôi quá nặng nên ông trời mới trừng phạt tôi như vậy !”

“Nhiều lời ! Là tự cô ta nghĩ không thông có biết không ? Cô ta cũng không nghĩ lại nếu không phải chị dâu nhỏ may mắn thì cô ta đã phải chịu hai mạng người rồi. Có tư cách gì chê cậu đâm máu ?”

“Này... Mạc Mạc rất thiện lương...”

“Cút !” Nam Cung Liệt một cước đá tới, “Muốn đau lòng thì cút qua một bên, đừng làm phiền tôi ngủ !”

Bùi Diệc về mặt ai oán, “Liệt, không phải cậu không có lương tâm như vậy chứ ? Tôi đau lòng thế này mà !”

Nam Cung Liệt nổi giận, “Cậu còn dám nói ! Rượu của tôi lúc nào thì cậu đền hả ?”

Bùi Diệc im lặng, thật đúng là vì rượu mà mất hết tính người a ! “Trở về sẽ đền liền cho cậu ! Vậy cậu có thể an ủi tôi một chút không ?”

“Tôi không có rượu !”

Cạc cạc...

Bùi Diệc chỉ cảm thấy trên đầu có một đám quạ đen bay qua, rượu có mị lực lớn như vậy sao ? Kỳ thật Nam Cung Liệt cũng không phải con sâu rượu, chỉ là đặc biệt thích sưu tầm rượu.

“Không cần, tôi hôm qua tôi uống nhiều rồi, cậu để cho tôi ôm một chút là được rồi !”

“Cậu thất tình ôm tôi làm gì ?”

“Liệt, cậu không biết người bị tổn thương đều muốn tìm người để ôm, tìm người an ủi sao ?” Không cần biết là chân lý hay là nguy hiểm, có thể sử dụng là tốt rồi.

“Vậy cậu có thể đi tìm Lam Tư ! Làm ơn đi ! Tôi thật sự rất mệt cậu có biết không ?”

“Lam Tư ? Cậu muốn tôi bị đông chết sao ? Hơn nữa hai tên đàn ông ôm nhau còn ra thể thống gì nữa ?”

Chắc, dường như anh đã quên hiện tại người anh muốn ôm chính là đàn ông !

Nam Cung Liệt không muốn nói nhảm với anh nữa, “Tùy cậu, nhưng không được làm ồn khi tôi ngủ !”

Bùi Diệc liền gật đầu, “Cậu ngủ đi ! Tôi nhất định sẽ không làm phiền cậu !”

Nam Cung Liệt nhắm mắt lại, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng khôi phục bình thường, không khí xấu hổ lúc này thật sự làm người ta cả người không được tự nhiên.

Nhìn Nam Cung Liệt nhắm mắt ngủ Bùi Diệc liền nhếch khóe miệng, không khỏi cảm thán, thật sự là dễ lừa a !

Đi dạo đã hơn nửa ngày vẫn không phát hiện ra cửa ở nơi nào, cứ tiếp tục không tìm ra manh mối như vậy cũng không phải biện pháp. Kiều Bối Nhi nhìn về phía Tư Minh Dạ, có chút buồn bực hỏi, “Dạ, sao nhìn anh một chút sốt ruột cũng không có ?”

Tư Minh Dạ đưa tay sửa lại tóc mái của cô, dịu dàng nói, “Sốt ruột cũng vô dụng, thuận theo tự nhiên đi !” Chỉ cần cô còn ở bên cạnh anh là được rồi.

Kiều Bối Nhi đưa tay ôm lấy thắt lưng của anh nói, “Cũng đúng !” Kỳ thật lúc trước cô thế nào cũng không thấy sốt ruột nhưng sau khi Tư Minh Dạ bị liên lụy liền có chút nóng vội, cô không muốn nhìn thấy anh bị thương.

Quy tắc của Âm Dạ, chỉ cần tiếp nhận, bất kể như thế nào cũng nhất định phải hoàn thành, bởi vì Âm Dạ lấy tiền trước làm việc sau. Chỉ có khi ám sát Vũ Văn Lạc mới phá vỡ một ít quy tắc.

Tư Minh Dạ ôm ngang eo cô đi về phía khách sạn, nhẹ giọng nói, “Bé cưng, cho dù như thế nào anh cũng ở bên cạnh em, đừng quá lo lắng.”

“Ân” Kiều Bối Nhi nhẹ nhàng tựa vào trước ngực anh mà đáp, khóe miệng hơi hơi lên.

Vốn Kiều Bối Nhi đã điều chỉnh tâm tình tốt trở lại, tính xem tivi sau khi đã dạo phố cả ngày nhưng lại có người cố tình chống đối với cô. Vừa về đến khách sạn liền gặp Lena, Lena dùng thanh âm dịu dàng nhưng lại không có chút cảm tình nói, “Cửa khảo nghiệm thứ hai bắt đầu !”

Sau đó thật lạ không nói lời dư thừa nào liền bước đi, nhưng kỳ quái là ngoại trừ Lena biến mất ra, khách sạn cũng không có thay đổi gì. Kiều Bối Nhi không rõ cô ta nói cửa khảo nghiệm thứ hai là chỉ cái gì.

Một lát sau ánh mắt Tư Minh Dạ đột nhiên chuyển hướng sang bên tường, trên mặt tường xuất hiện một đoạn kí tự, hóa ra mặt tường kia là một màn hình lớn.

“Muốn qua cửa thứ hai chỉ cần một tháng sau mọi người vẫn còn sống thì xem như qua cửa.”

Rất dễ hiểu. Kiều Bối Nhi nhú mày, vốn tưởng rằng chỉ cần tìm được cửa là được, không nghĩ tới còn có khảo nghiệm. Cũng đúng, sớm nên nghĩ đến sẽ không đơn giản như vậy.

Một lát sau, trên màn hình lại xuất hiện bốn chữ “Bắt đầu tính giờ !”

Kiều Bối Nhi quan sát thử thấy khách sạn cũng không xuất hiện chuyện dị thường gì, “Trước thông báo với những người khác đi !”

Tư Minh Dạ ôm cô ngồi xuống sofa, dĩ nhiên là vừa gọi điện thoại thúc giục mọi người đến phòng khách.

Danny · Rock và Lam Tư đến trước, sau đó là Viên Viên và Phạm Bảo Nhi. Cuối cùng Bùi Diệc và Nam Cung Liệt mới từ từ xuất hiện, Nam Cung Liệt còn có chút chưa tỉnh ngủ, vừa đi vừa ôm bả vai.

Kiều Bối Nhi đem tình huống đại khái nói sơ qua, mọi người trầm mặc trong chốc lát. Danny · Rock nhú mày nói, “Hiện tại không biết sẽ có nguy hiểm gì, chỉ có thể cẩn thận một chút.”

Viên Viên đột nhiên đưa ra một vấn đề, “Không thấy Lena vậy chúng ta ăn cơm như thế nào a ?”

Bùi Diệc và Nam Cung Liệt đồng loạt mở miệng, “Lam Tư !”

Phạm Bảo Nhi không ngừng gật đầu, “Tiểu Tư thật sự biết nấu ăn !” Lam Tư còn có cơ hội phản bác sao ? Đương nhiên là không !

Danny · Rock dặn dò, “Viên Viên, em phải cẩn thận một chút, có chuyện gì cũng nhất định phải báo với anh có biết không ?”

Nơi này chỉ sợ thân thủ của Viên Viên là kém nhất, thân là em gái của bang chủ Thương Lang bang đương nhiên cũng có chút võ thuật. Dư sức đối phó với người bình thường nhưng đối mặt với nguy hiểm chưa biết này, chỉ sợ không ổn.

Phạm Bảo Nhi vỗ ngực miệng cam đoan, “Tôi nhất định sẽ bảo vệ Viên Viên thật tốt !”

Nam Cung Liệt nhú mày, Viên Viên quả thật rất dễ gặp chuyện không may, suy nghĩ một chút liền tháo đồng hồ trên tay xuống, còn chưa kịp nói muốn đưa cho Viên Viên đã bị Bùi Diệc mặt đen đoạt mất.

“Nam Cung Liệt, đây là đồ của tôi !”

Nam Cung Liệt nói lý, “Cậu tặng cho tôi chính là của tôi !”

Bùi Diệc trong lòng rất khó chịu, “Bây giờ tôi muốn lấy lại !” Lấy đồ của anh đem tặng con gái để lấy lòng à ? Muốn nghĩ cũng đừng nghĩ !

Lam Tư đột nhiên xen mồm nói, “Diệc, tôi từ trước đã muốn hỏi vì sao vật này chỉ có Liệt có ?”

Bùi Diệc đem đồng hồ cất kỹ, thân nhiên nói, “Chỉ có một !”

“Vậy cậu có thể tặng cho tôi, Liệt thân thủ tốt hơn tôi, tôi cảm thấy tôi càng cần hơn a !”

Bùi Diệc liếc mắt nhìn anh, “Cậu không phải bác sĩ sao ? Cho dù sắp chết cũng có thể tự cứu lấy mình !”

Kiều Bối Nhi tựa vào trong lòng Tư Minh Dạ, tự nhủ nói thầm, “Bất công thì bất công, có gì ngượng ngùng chứ ?”

Hết chương 88

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89

Edit : Phương Thiên Vũ

Bùi Diệc vẫn thoải mái nhưng Nam Cung Liệt lại cảm thấy không được tự nhiên. Anh sao có cảm giác chị dâu nhỏ muốn tác hợp anh và Diệc thành một đôi thế này ? Hay... là do anh nghĩ quá nhiều ?

“Bùi Diệc, cậu sao lại dễ tức giận như vậy ?” Bây giờ là vấn đề liên quan đến tánh mạng có biết không ? Anh không hy vọng Viên Viên có chuyện gì. Nam Cung Liệt nhú mày, đưa tay muốn gạt lại.

Bùi Diệc nghiêng người tránh thoát, trầm mặt quát, “Nam Cung Liệt ! Coi chừng tôi trở mặt !”

Nam Cung Liệt rút tay về nhú mày nhìn cậu ta, anh cảm thấy càng ngày càng không hiểu Bùi Diệc suy nghĩ cái gì a ?

“Tôi trở về phòng !” Bùi Diệc tức giận trừng mắt Nam Cung Liệt một cái rồi xoay người bước đi.

Nam Cung Liệt sờ sờ mũi, rất khó hiểu, “Lam Tư, Diệc làm sao vậy ?”

Lam Tư nhìn anh một cái, âm thanh lạnh lùng, “Cậu còn không biết thì tôi làm sao có thể biết ?”

Nam Cung Liệt nhú mày, “Tôi sao cảm thấy cậu ta càng ngày càng kỳ quái ? Cậu có cảm giác này không ?”

Lam Tư đứng lên, từ từ nói, “Tôi đối với cậu ta không có cảm giác !” Sau đó cũng trở về phòng.

“Phốc... Ha ha...” Kiều Bối Nhi nhịn không được cười ra tiếng, “Ngô... Dạ... Đau bụng...” Thật là buồn cười, thật là một đám kẻ dở hơi !

Tư Minh Dạ đưa tay xoa bụng giúp cô, trong mắt cũng lộ ra mỉm cười. Không thể trách Nam Cung Liệt trì độn, dù sao làm anh em cũng đã hơn mười năm, đột nhiên có chút thay đổi cậu ta phản ứng không kịp cũng rất bình thường.

Phạm Bảo Nhi lắc đầu thờ dài nói, “... Anh, ngay cả em cũng đã nhìn ra !” Bùi Diệc vốn không muốn che giấu cái gì nhưng vì sao anh lại trở nên trì độn như vậy chứ ? Hay anh vốn đã trì độn như vậy ? Phạm Bảo Nhi rất nghi ngờ.

Viên Viên nhìn về phía cô, vẻ mặt khó hiểu, “Nhìn ra cái gì ?”

Tốt ! Lại thêm một tên trì độn.

Nam Cung Liệt cũng nhìn về phía Phạm Bảo Nhi, trong mắt mang theo nghi ngờ, rõ ràng đang chờ cô giải thích.

Kiều Bối Nhi đột nhiên lên tiếng, “Bảo Nhi, cô và Viên Viên về phòng trước đi ! Cẩn thận một chút !”

“Được !” Phạm Bảo Nhi kéo Viên Viên đi. Anh không thể trách em a, là chị dâu nhỏ không cho nói.” Kỳ thật cô cũng rất muốn xem kịch a !

“Dạ... mình đi thôi !” Nghe vậy, Tư Minh Dạ ôm Kiều Bối Nhi đi về phòng.

Danny · Rock không thú vị nhìn Nam Cung Liệt một cái rồi cũng đi, Nam Cung Liệt không nói gì trừng mắt nhìn, anh biến thành tên ngốc sao ? Sao có cảm giác như chỉ mình anh chẳng hay biết gì ?

Nam Cung Liệt cau mày đi về phòng, thật sự là nghĩ mãi cũng không rõ sao lại thế này. Vừa mở cửa phòng ra lại ngửi được mùi rượu nồng nặc, nhìn Bùi Diệc ngã trái ngã phải ngồi trên sofa, trong tay còn cầm một chai rượu, Nam Cung Liệt sắc mặt trầm xuống. Trực tiếp xách anh lên và đâm một quyền, “Bùi Diệc, cậu muốn chết có phải không ?” Trong tình huống hiện nay cũng dám uống say như chết, không phải muốn chết thì là gì ?

Bùi Diệc lau khóe miệng, trong lòng oán giận, xuống tay nặng như vậy làm gì ? Cơ thể mềm nhũn tựa vào người Nam Cung Liệt, đau khổ nói, “Liệt... tôi rất khó chịu..... cậu giúp tôi có được không ?”

Nam Cung Liệt vẻ mặt buồn bực, anh cảm thấy Bùi Diệc thất tình, so với Bùi Diệc anh còn đau khổ hơn. Không chỉ bị cậu ta đánh mà ngay cả toàn bộ rượu trần quý cũng bị mất sạch. Còn nói cái gì muốn ôm một cái để tìm an ủi, lấy vai của anh để gối đầu, hại bả vai anh bây giờ vẫn còn đau nhức. Bây giờ lại uống say như chết, anh không giúp cũng phải giúp, tình huống hiện nay nếu bỏ lại một mình cậu ta, dù có chết như thế nào cũng không biết.

Bùi Diệc mắt say lơ đãng nhìn anh, rất thương tâm hỏi, “Liệt... Ngay cả cậu cũng không muốn giúp tôi sao ?” Nói xong liền buông tay ra, lay động một cái liền ngã về bên trái. Nam Cung Liệt vội vàng kéo cậu ta lại, tức giận quát, “Cậu cẩn thận một chút !...”

Bùi Diệc đưa tay ôm lấy anh, cảm cọt trên vai anh, hừ hừ hai tiếng “Liệt... Cũng là cậu tốt với tôi nhất !”

Nam Cung Liệt xem thường, đột nhiên gian trá cười cười, “Diệc, tôi tốt với cậu nhất có phải không ?” Vừa nói chuyện vừa đưa tay sờ sờ bên hông cậu ta rồi lấy ra đồng hồ từ trong túi quần ầu, lại nhanh chóng rút tay về.

Trong mắt Bùi Diệc lóe lên một tia sáng, khóe miệng gợn lên. Biết nhất định không có chuyện tốt nhưng vẫn gật gật đầu, nghiêng đầu liền hôn lên mặt anh

một cái, ha ha cười nói, “Đây là thưởng cho nga...”

Nam Cung Liệt đen mặt, người này sẽ không cho rằng anh là người phụ nữ nào chứ ? Không nên tức không nên tức ! Đưa tay vỗ vỗ ngực kết quả lại ôm lấy lưng Bùi Diệc, Nam Cung Liệt dừng lại động tác, hít một hơi thật sâu, tiếp tục dụ dỗ, “Diệc... Cậu còn nhớ cậu lấy rượu của tôi uống hết không ?”

Bùi Diệc ngằm xem thường, giống như nghiêm túc suy nghĩ sau đó mới gật gật đầu, Nam Cung Liệt cười cười, tiếp tục nó, “Cậu xem cậu lâu như vậy cũng chưa đền cho tôi, có phải là cậu không đúng không ?”

“Uh” Bùi Diệc đồng ý gật đầu rồi đột nhiên ngã về phía sau, ngã xuống sofa vô cùng kéo Nam Cung Liệt ngã theo, thật không khéo môi lại chạm môi. Có kinh nghiệm lần trước nên Nam Cung Liệt rất nhanh liền phục hồi tinh thần lại, đẩy Bùi Diệc ra, đang muốn đánh cậu ta hai quyền lại phát hiện cậu ta đang ngủ.

Sắc mặt Nam Cung Liệt rất khó coi, sao sớm không ngủ trễ không ngủ lại cố tình ngủ vào lúc này ? Đây không thể được ! Anh đưa tay ôm lấy hai vai của Bùi Diệc mà lay, “Diệc... Không cho phép ngủ... nói cho xong rồi hãy ngủ tiếp...”

Bùi Diệc thấy anh hoàn toàn đã quên nụ hôn kia nên tâm tình liền tốt, mơ mơ màng màng tỉnh lại trong sự lay động của anh, “Liệt ?”

Nhìn cậu ta vẻ mặt mê man, Nam Cung Liệt nhú mày, cậu ta sẽ không đem lời vừa mới nói quên sạch hết chứ ? Lúc này nói thế nào rồi nhỉ ? Đúng rồi, là cậu ta không đúng !

“Khụ khụ...” Nam Cung Liệt háng giọng, tiếp tục nói, “Nếu là cậu không đúng vậy có phải nên tỏ ý chút không ? Nếu không thì đền gấp đôi là được !”

Nói xong mở to đôi mắt tròn nhìn Bùi Diệc không chớp mắt. Đây là mấu chốt a ! Trong lòng không ngừng thúc giục mau nói được, một chút cũng không chú ý tới tư thế giữa hai người có bao nhiêu ái muội.

Bùi Diệc cố gắng nín cười, vẻ mặt mê man gật đầu. Nam Cung Liệt nhìn không được nhú mày, gật đầu không được a ! Không có chứng cứ, chờ cậu ta tỉnh lại nhất định sẽ quỵ nọ !

Đang suy nghĩ nên dùng biện pháp gì khiến cậu ta mở miệng thì Bùi Diệc lại hiểu ý mở miệng phun ra một chữ, “Được”

Nam Cung Liệt thở phào nhẹ nhõm, ần nhẹ lên đồng hồ đeo tay, vẻ mặt gian kế thực hiện được. Sau đó muốn đứng lên nhưng lại không được vì Bùi Diệc đang ôm thắt lưng của anh.

Hiện tại Nam Cung Liệt tâm tình tốt đương nhiên không so đo cái gì với cậu ta, chỉ lo chuyển cậu ta lên giường. Bùi Diệc ôm anh không buông tay, anh cũng tùy ý cậu ta.

Bùi Diệc âm thầm nhếch môi, tâm tình đang vui nhưng tiếng chuông di động của Nam Cung Liệt lại không đúng lúc vang lên, khiến Bùi Diệc nhìn không được nhú mày, trong lòng có chút nghiêng răng nghiêng lợi, tốt nhất đừng nên là cái cô Viên Viên kia !

Nhưng hiển nhiên là ông trời không có nghe thấy tiếng lòng của cậu, “Viên Viên...” đúng lúc Nam Cung Liệt bật ra hai chữ này.

Một nơi khác Viên Viên rất khó xử nhìn về phía Phạm Bảo Nhi, ánh mắt dò hỏi, “Thật sự phải gạt anh Liệt sao ?” Cô cảm thấy trong lòng bất an a !

Phạm Bảo Nhi ở một bên nói rất nhỏ, “Tôi không phải đã nói rồi sao ? Đây không phải gạt, chị thật sự bị thương không phải sao ?”

Viên Viên nhìn sang ngón tay cái có miếng dán, chỉ là lúc gọt trái cây không cẩn thận cô bị đứt tay mà thôi a !

Ánh mắt Phạm Bảo Nhi thúc giục cô nói mau, nói càng nghiêm trọng càng tốt !

Trong phòng có hai người đàn ông khác đang đánh cược, Danny · Rock rất tin tưởng nói, “Nam Cung Liệt nhất định sẽ đến !” Anh nhìn ra Nam Cung Liệt đối với Viên Viên rất tốt, chỉ cần Viên Viên nói nghiêm trọng, cậu ta nhất định sẽ đến !

Lam Tư nhú mày, thân nhiên phun ra hai chữ, “Sẽ không !” Cho dù cậu ta muốn đến Diệc cũng không cho cậu ta có cơ hội đó. Trong bụng Bùi Diệc có bao nhiêu đen tối anh biết rõ, bằng không cũng sẽ không bị lão đại cử làm phó tổng tài Tuyệt Thế !

Viên Viên dưới sự thúc ép của Phạm Bảo Nhi, bất đắc dĩ nói, “Anh Liệt, em bị thương.”

“Bị thương ?” Nam Cung Liệt kích động muốn ngồi dậy nhưng vì bị Bùi Diệc giữ chặt nên không thể thành công. Bùi Diệc không vui nhú mày, trong lòng có chút lo lắng, Liệt với cô Viên Viên kia dường như không đồng dạng.

Viên Viên lại liếc mắt nhìn Phạm Bảo Nhi, móm miệng nói, “Anh Liệt, anh có thể đến thăm em không ?” Cô thật sự không có cách nói mình sắp chết a.

Nam Cung Liệt vốn định nói sẽ lập tức đến thăm cô nhưng nghiêng đầu nhìn Bùi Diệc, anh không thể để Bùi Diệc say như chết ở đây một mình, nếu bình thường thì không sao nhưng hiện tại sẽ gặp nguy hiểm gì cũng không ai biết.

“Anh bảo Lam Tư đến xem em !” Nói xong liền tắt điện thoại, vội vã gọi cho Lam Tư.

Khóe miệng Bùi Diệc giương lên, đầu cọ cọ vào cổ anh. Nam Cung Liệt đương nhiên không phát hiện ra.

“A ?” Viên Viên cầm điện thoại móm móm miệng, anh Liệt sao lại như vậy ?

“Thế nào ?” Phạm Bảo Nhi vội vàng truy vấn.

Viên Viên còn không chưa kịp trả lời thì di động Lam Tư đã vang lên. Lam Tư đưa tay lấy di động ra, ngay cả xem cũng chưa xem liền nhủu mày nói với Danny · Rock, “Anh thua !”

Danny · Rock nhìn thoáng qua liền thấy trên màn hình di động nhảy lên ba chữ Nam Cung Liệt, nhin không được nhủu mày, Nam Cung Liệt này làm sao vậy ?

Danny · Rock do dự nói, “Viên Viên bị thương đương nhiên cần bác sĩ là cậu, cậu ta chỉ gọi điện thoại cho cậu mà thôi, cũng chưa nói không đến !”

Lam Tư không nói gì, chỉ ấn nút nghe, sau đó mở loa lớn lên, tiếp đó mọi người đều nghe thấy thanh âm của Nam Cung Liệt, “Lam Tư, Viên Viên bị thương rồi, cậu đến xem thế nào đi !”

Lam Tư vẫn lạnh như băng như cũ hỏi, “Sao cậu không tự mình đi ?”

“Diệc uống rượu, cậu sẽ không bảo tôi để cậu ta ở nơi này chứ ? Hơn nữa cậu là bác sĩ nha !” Lam Tư trực tiếp tắt điện thoại, nhủu mày nhìn về phía Danny · Rock.

Danny · Rock nhủu mày nói, “Bùi Diệc lúc này còn uống rượu ? Cậu ta sao có thể sống đến bây giờ ?” Một chút ý thức nguy hiểm cũng không có.

Trong mắt Lam Tư lướt qua ý cười, sao Bùi Diệc có thể không có chứng mực như vậy, anh dám khẳng định Bùi Diệc giả bộ !

Còn Bùi Diệc nghe Nam Cung Liệt nói không thể không bội phục chính mình đã tính toán trước, chỉ biết Nam Cung Liệt tuyệt đối không có khả năng để anh chịu chết, hơn nữa có vẻ như cậu ta đã chiếm không ít tiện nghi.

Kiều Bối Nhi và Tư Minh Dạ có vẻ không may, không giống mấy người kia nhàn nhã như vậy, lúc này đang đại chiến với người máy.

Vốn Kiều Bối Nhi tính ngủ nhưng khi hai người vừa vào cửa liền phát hiện trong phòng có một đám người máy chờ bọn họ. Cửa phía sau rất nhanh liền đóng lại, sau đó một đám người máy không nói hai lời liền xông tới.

Kiều Bối Nhi từ trên người Tư Minh Dạ tuột xuống, nâng tay ngăn cản một công kích của người máy nhưng nhin không được nhủu mày. Không có biện pháp, người làm sao có thể so sánh với người máy ? Dù sao cũng là cơ thể máu thịt, sẽ đau a !

Hết chương 89

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90

Edit : Phương Thiên Vũ

Tư Minh Dạ nhìn bọn người máy một cái, sắc mặt lạnh lùng, nhưng sát khí trên người anh với bọn người máy này hoàn toàn vô dụng. Một tay kéo Kiều Bối Nhi ra phía sau, Tư Minh Dạ đứng ở cạnh cửa không dịch bước, như vậy người máy sẽ không thể tới gần Kiều Bối Nhi. Kiều Bối Nhi cũng không tranh với anh, chỉ nhân lúc anh và người máy so chiêu thì tìm súng trên người anh. Nâng súng trong tay bắn về phía người máy nhưng chỉ nghe một tiếng “Đình”, viên đạn ma sát trên người người máy phát ra một tia lửa, động tác của người máy chỉ hơi dừng lại rồi tiếp tục tấn công, một chút thương tích cũng không có.

Kiều Bối Nhi nhủu mày, cố gắng tìm nhược điểm của bọn người máy này, lại nổ súng thử vài lần nhưng cũng vô ích.

Tư Minh Dạ đột nhiên lên tiếng nhắc nhở, “Dừng hẳn thử xem !”

Kiều Bối Nhi tay trái bắt lấy súng tay phải đã nâng lên, hiện tại chỉ có thể thử vật này. Một người máy bị bắn trúng động tác dừng một chút, sau đó là tiếng xẹt xẹt của dòng điện, “Ầm” một tiếng, tia lửa văng khắp nơi. Sau đó người máy giống như bị sét đánh trúng, lập tức đen thui, ngã xuống đất “Đông” một tiếng thì không còn nhúc nhích nữa.

Những người máy này rõ ràng không có cao cấp như Lena, chỉ đơn giản là công cụ để giết người. Vì trong quá trình người máy kia bị “giết chết”, những

người máy khác vẫn đồ dẫn công kích như cũ.

Phát hiện điểm yếu của người máy, Kiều Bối Nhi nhẹ nhàng thờ ra, động tác trên tay càng nhanh hơn. Vì có Tư Minh Dạ ngăn cản giúp cô, cô vốn không cần đề phòng công kích của người máy mà chỉ cần không ngừng bắn. Chỉ chốc lát sau liền hạ gục một đám người máy, cũng may phòng không bốc cháy do các tia lửa bắn ra nhưng trên mặt đất lại đen thui, trên giường cũng không ít các lỗ đen, tất cả đều là do các tia lửa bắn ra không cẩn thận tạo thành.

Kiều Bối Nhi kéo tay Tư Minh Dạ qua liền thấy tay áo đã nhuộm máu, Tư Minh Dạ nhẹ nhàng cầm tay cô, “Không có việc gì...”

Kiều Bối Nhi dứt khoát lấy đi động của Tư Minh Dạ ra, trầm mặt bấm số di động của Lam Tư, âm thanh lạnh lùng, “Lam Tư, sang đây cho tôi !”

Lam Tư vừa mới cuộc thắng liền nhận được điện thoại của Kiều Bối Nhi, vội vàng đứng dậy liền đi ra ngoài, giọng của chị dâu nhỏ thật không tốt, nhất định đã xảy ra chuyện gì !

Ba người còn lại không biết đã xảy ra chuyện gì vì Lam Tư nghe điện thoại xong một chữ cũng không nói. Liếc mắt nhìn nhau rồi lập tức đi theo.

Thấy trong phòng như vừa trải qua thế chiến, sắc mặt bốn người ngưng trọng, Kiều Bối Nhi thấy Lam Tư liền nói, “Nhanh đến xem !”

Ánh mắt Tư Minh Dạ lộ ra mỉm cười, chỉ là bị thương ngoài da, nào có nghiêm trọng như vậy ? Nhưng quan tâm của cô luôn khiến anh rất vui nên Tư Minh Dạ rất ngoan ngoãn ở trên giường, cái gì cũng không nói.

Lam Tư kiểm tra qua một chút liền thờ phào nhẹ nhõm, giọng của chị dâu nhỏ đâu cần lạnh như vậy a, anh còn tưởng chuyện rất nghiêm trọng chứ ! “Không có thương tổn đến gân cốt, xức chút thuốc là được rồi !”

Kiều Bối Nhi đứng ở bên giường nhìn Lam Tư bôi thuốc giúp Tư Minh Dạ mà nhũu mày, “Anh không thể nhẹ chút à ? Không thấy chảy máu sao ?”

Lam Tư thật không biết nói gì, bị thương có thể không chảy máu sao ? Kiều Bối Nhi đoạt lấy thuốc trên tay anh, “Anh tránh ra, để tôi !” Sau đó nhớ tới cái gì, mở miệng nói, “Đạ bị thương nên Danny, Lam Tư, phiền hai người giúp tôi thu dọn phòng một chút ! Tin chắc hai người có phong độ như vậy nên sẽ không để cô gái tay trái gà không chặt như tôi thu dọn, đúng không ?”

Bị điểm danh hai người run run khoe miệng, tay trái gà không chặt ? Lừa quỷ sao ?

Buổi sáng mọi người lại tập trung ở nhà ăn. Bởi vì không biết nguy hiểm thế nào nên ban ngày ở chung một chỗ đương nhiên vẫn tốt hơn. Ăn bữa sáng do Lam Tư làm, Phạm Bảo Nhi về mặt kiêu ngạo, “Thế nào ? Không tệ chứ ?” Bộ dáng đắc ý kia cứ như là do cô làm vậy.

Lam Tư nhìn cô, biểu tình lạnh như băng trên mặt trở nên có chút dịu dàng, sau đó nhìn sang hai người tâm tình đang tốt, nhũu mày hỏi, “Liệt, cậu đang rất vui ?” Bùi Diệc vì sao vui anh có thể đoán được một ít nhưng Nam Cung Liệt sao cũng như mở cờ trong bụng ?

Nam Cung Liệt cười hi hi nhìn anh, rất rộng rãi nói, “Lam Tư, lần trước bị cậu lấy đi chai rượu kia tôi sẽ không tính với cậu nữa !”

Bùi Diệc bị sặc một cái, còn tưởng rằng cậu ta sẽ nói tặng chai rượu kia cho Lam Tư chứ ! Kết quả vẫn không quên chai rượu lần trước.

Lam Tư không biết nói gì, đối với rượu Nam Cung Liệt quả thực keo kiệt khiến người ta giận sôi, “Cậu gặp chuyện vui gì sao ?” Theo lý thuyết phải là bị Bùi Diệc chiếm tiện nghi, cậu ta chịu thiệt mới đúng chứ ?

Lam Tư liếc mắt nhìn Bùi Diệc, Bùi Diệc chỉ nhún vai.

Nam Cung Liệt một tay chống cằm, cười nhìn về phía Bùi Diệc, “Diệc, cậu đã nói chắc là sẽ không nuốt lời phải không ?”

Bùi Diệc trong lòng buồn cười, chẳng qua là mấy bình rượu mà thôi, dù sao trong nhà anh cũng có không ít, nhưng trên mặt lại là bộ dáng mờ mịt, “Tôi nói cái gì ?”

Nam Cung Liệt đem ghế xô dịch đến bên cạnh anh, “Chính là...” Còn chưa nói hết câu đã đột nhiên biến sắc, đưa tay kéo Bùi Diệc.

Tiếng viên đạn đập vào tường rất rõ ràng, Nam Cung Liệt về mặt bình tĩnh mặt nhìn lại phát hiện họng súng lúc trước họng đã bị đóng kín. Nhìn cẩn thận những chỗ khác thì không phát hiện ra cửa động khác nhưng chuyện viên đạn bất cứ lúc nào cũng có thể bắn tới thật sự làm người ta lo lắng. Hiện tại bọn họ hoàn toàn ở trong nguy hiểm, còn nguy hiểm lại ẩn nấp trong bóng đêm, cũng không ai biết khi nào sẽ xuất hiện.

Lam Tư đột nhiên mở miệng nói, “Chính là cái gì ?”

Mọi người đều có thói quen luôn gặp nguy hiểm, trải qua chuyện nguy hiểm như vậy cũng không thấy chút bối rối nào, tiếp tục chủ đề tán gẫu. Hiện tại khách sạn này bọn họ vốn không thể ra được, cũng không thể cứ như vậy mà để bọn họ ở đây một tháng chứ ?

Vì cánh tay Tư Minh Dạ bị thương nên Kiều Bối Nhi hiếm khi tự mình ăn bữa sáng. Kỳ thật Tư Minh Dạ rất thích đứt cô ăn nhưng Kiều Bối Nhi không muốn, vốn đang muốn đứt anh ăn nhưng Tư Minh Dạ sợ cô để mình bị đói nên luôn mãi cam đoan không có việc gì mới khiến cô bỏ qua ý định kia.

Kiều Bối Nhi cảm thấy rất hứng thú khi nhìn Nam Cung Liệt và Bùi Diệc, kỳ thật hai người này thật sự rất xứng đôi a ! Cũng không phải cô cố ép hai người họ thành một đôi mà giữa bọn họ thật sự có ái muội. Cô cũng không phải để ý vấn đề đồng tính, chỉ là ăn ý giữa hai người này khiến cô quyết định muốn ủng hộ bọn họ.

Ấn ý như vậy không phải ở chung thời gian dài thì có thể. Có vài người sống với nhau cả đời cũng không biết đối phương suy nghĩ gì, càng đừng nói đem tánh mạng của mình giao vào tay đối phương. Vừa rồi Bùi Diệc rõ ràng cảm giác được nguy hiểm nhưng lại ngồi ở chỗ kia không nhúc nhích, rõ ràng khẳng định Nam Cung Liệt nhất định sẽ kéo anh ra.

Yêu, chia tay, lại yêu. Trên đời này có thể tìm được người thật sự thuộc về mình đã ít càng thêm ít, nếu đã không dễ dàng mới tìm được nhau lại vì những lý do bên ngoài mà buông tay, thì chính là tên gốc !

Nói đến đó Nam Cung Liệt lại vui vẻ, “Diệc, cậu đã từng nói sẽ đền gấp đôi rượu cho tôi !”

Lam Tư nhú mày, đã hiểu được. Bùi Diệc giả say, Nam Cung Liệt cũng nhân cơ hội lừa rượu của cậu ta. Chỉ sợ ngay cả chuyện bị chiếm tiện nghi cũng đã quên, khó trách cả hai đều vui vẻ, thật sự không thể không bội phục Bùi Diệc !

Bùi Diệc về mặt nghi ngờ, “Tôi nói khi nào ?”

Nam Cung Liệt nhú mày cười nói, “Tôi có ghi âm lại, cậu đừng hòng chối cãi !”

Bùi Diệc về mặt hoài nghi nhìn anh. Nam Cung Liệt vươn tay trái ra, sau đó ấn nhẹ xuống đồng hồ.

“Đây là thưởng cho nga...” Câu nói đầu tiên là câu này, khóe miệng Nam Cung Liệt run run, sao câu này cũng bị ghi vào ?

Bùi Diệc cúi đầu ho hai tiếng, im miệng che giấu ý cười, Lam Tư nhìn cậu ta một cái, lại nhìn về phía Nam Cung Liệt, “Thưởng cho cái gì ?”

“Khụ khụ... Đây không quan trọng !”

Nghe xong đoạn ghi âm kia, Phạm Bảo Nhi chen miệng nói, “Anh, anh vốn chính là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn thôi !”

Nam Cung Liệt nói đương nhiên, “Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn cũng là một loại năng lực !”

Bùi Diệc âm thầm nhú mày, trong mắt chợt lóe qua một tia sáng, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn cũng là một loại năng lực sao ?

“Diệc...” Nam Cung Liệt vỗ lên vai Bùi Diệc, “Cậu sẽ không nói mà không giữ lời nga ?” Trong mắt mang theo uy hiếp, nếu cậu ta dám không giữ lời hứa liền sẽ động thủ.

Bùi Diệc cười khổ nói, “Nếu tôi không cẩn thận đáp ứng cậu như vậy thì đương nhiên tôi sẽ không quyệt nợ !”

Không nghĩ tới Bùi Diệc nói chuyện tốt như vậy, Nam Cung Liệt khó hiểu nhìn cậu ta một cái, anh còn tưởng cần phải đe dọa một phen chứ ! [Vũ : âm mưu, âm mưu đây anh Liệt ๐๐๐๐๐๐๐๐]

Lam Tư lắc đầu nhìn Nam Cung Liệt, bị tính kế cư nhiên một chút cũng không phát hiện, thật đáng để đồng tình mà !

Kiều Bối Nhi đến bên tai Tư Minh Dạ, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe, “Nam Cung Liệt ngốc như vậy sao có thể ngồi lên vị trí tứ đại đường chủ ?”

Tư Minh Dạ cười cười, nhẹ giọng phun ra bốn chữ, “Trong cuộc người mê !”

Đột nhiên cảnh tượng trong nhà ăn thay đổi. Mây đen dày đặc, tia chớp cứ lóe trên bầu trời, tiếng sấm ầm ầm vang lên. Tư Minh Dạ biến sắc, vội vàng nhìn về phía Kiều Bối Nhi, Kiều Bối Nhi lắc đầu nhìn anh, “Không có việc gì !”

Tư Minh Dạ đưa tay ôm lấy cô, hít mắt nhìn cảnh tượng đột nhiên xuất hiện. Đây cũng không phải sét đánh thật sự mà là vách tường bốn phía của nhà ăn toàn bộ biến thành màn hình, một trận bão táp này cũng không có gì nguy hiểm nhưng đối với người có tâm lý bóng ma lại khác, đây là tra tấn tinh thần !

Này căn bản chính là nhằm vào Kiều Bối Nhi mà đến, vì sao đối phương lại biết cô sợ sét đánh chứ ?

Kiều Bối Nhi cũng đang nghĩ đến vấn đề này, cô sớm đã vượt qua chướng ngại tâm lý, chỉ có lúc mất trí nhớ mới lại xông ra, và cũng chỉ có Tư Minh Dạ biết a !

Cảnh tượng bão táp duy trì nửa giờ, sau đó thì biến mất, nhà ăn khôi phục như lúc ban đầu.

Bùi Diệc nhìn sắc mặt Tư Minh Dạ có chút lạnh, lại nhìn Kiều Bối Nhi cau mày, hỏi, “Chị dâu nhỏ sợ sét đánh ?” Tuy hiện tại không nhìn ra Kiều Bối Nhi có bộ dáng sợ hãi nhưng nhìn sắc mặt lão đại khó coi liền biết. Lúc này nhất định là nhằm vào chị dâu nhỏ, chỉ để gió to nửa giờ nhưng không có nguy hiểm khác, anh chỉ có thể nghĩ nguyên nhân như vậy.

Kiều Bối Nhi cười cười, “Trước kia sợ !”

Bùi Diệc nhú mày, nhìn không được liếc mắt nhìn Nam Cung Liệt, Nam Cung Liệt có chút khó hiểu, “Làm sao vậy ?” Nhìn anh làm gì ?

“Không có việc gì !”

Nam Cung Liệt cảm thấy khó hiểu, Bùi Diệc lại có chút lo lắng, nếu đã nhầm vào chị dâu nhỏ thì khó đảm bảo sẽ không nhầm vào Liệt. Nhìn bộ dáng chị dâu nhỏ vốn đã sớm vượt qua tâm lý bóng ma nhưng Liệt... chuyện đó từ đầu đến cuối cậu ta không bỏ xuống được !

Sau đó không có xảy ra chuyện gì nữa, ban ngày trôi qua bình an.

Tư Minh Dạ cách xa ở phía trước đột nhiên mở miệng, “Buổi tối cẩn thận một chút !” Anh cảm giác buổi tối còn có chuyện.

Nam Cung Liệt liếc mắt nhìn Viên Viên, sau đó kéo Bùi Diệc trở về phòng, nghiêm trọng nói, “Giúp tôi một việc !”

...

“Hả ?” Nam Cung Liệt trừng mắt nhìn, sau đó hiểu ý của cậu ta không khỏi xem thường, “Không phải cậu cũng bị chị dâu nhỏ ảnh hưởng chứ ? Tôi làm sao có thể yêu Viên Viên, Viên Viên và Bảo Nhi giống nhau !”

“Giống nhau sao ?” Bùi Diệc nhẹ giọng hỏi, thật sự giống nhau sao ? Mọi người đều có thể cảm giác được anh đối với Viên Viên thật khác !

Nam Cung Liệt nhìn sắc mặt của cậu ta, đưa tay ôm vai cậu, “Diệc, cậu sẽ không không giúp chứ ?”

“Nếu tôi không giúp ?”

“Không phải cậu chứ ?” Nam Cung Liệt giật mình nhìn cậu ta, “Thật sự không giúp ?” Thấy Bùi Diệc không nói gì, Nam Cung Liệt nhú mày hỏi “Diệc, rốt cuộc xảy ra chuyện gì ? Cậu... Rất kỳ quái !”

“Cốc cốc...”

Bùi Diệc mở miệng muốn nói chuyện nhưng lại bị tiếng đập cửa cắt ngang. Nam Cung Liệt đưa tay mở cửa phòng thấy Viên Viên ngoài cửa, lại nhìn phía sau cô, sắc mặt âm trầm, “Viên Viên, sao chỉ có một mình em ? Bảo Nhi đâu ?”

Nhìn bộ dáng cậu ta lo lắng, sắc mặt Bùi Diệc càng lúc càng khó coi, đột nhiên nói, “Tôi đi ra ngoài một chút !”

Nam Cung Liệt nhìn về phía anh, sừng sốt một chút rồi chợt đưa tay kéo anh lại, “Diệc ?” Anh không biết Bùi Diệc làm sao nhưng bây giờ nhìn qua anh thật không ổn, xem ra bọn họ cần phải nói chuyện cho rõ.

Quay đầu nhìn về phía Viên Viên hỏi, “Viên Viên, em có chuyện gì ?”

Bùi Diệc cố gắng kiềm chế tức giận trong lòng, kéo anh không cho anh đi nhưng chỉ lo người khác hoàn toàn không để ý tới anh. Này xem như là thể nào đây ?

Viên Viên nhìn Nam Cung Liệt lại nhìn Bùi Diệc, cảm thấy không khí là lạ. Nhưng lại không biết kì quái thể nào, cuối cùng có chút buồn bực nói, “Anh Liệt, em muốn nói cho anh biết em không có bị thương, là Bảo Nhi bảo em gạt anh !” Đưa nhỏ hiền lành, tuy Nam Cung Liệt không tới thăm cô, cô có chút buồn bực nhưng cô lừa Nam Cung Liệt, trong lòng luôn có chút chột dạ.

“A ?” Nam Cung Liệt trừng lớn mắt. Lừa anh ? Nam Cung Liệt buồn bực, này xem như là thể nào đây ? Bảo Nhi rốt cuộc đang làm những gì ? Tình hình như bây giờ em ấy còn có tâm tình nói đùa được sao !

Viên Viên thở ra một hơi, “Được rồi ! Em muốn nói chính là chuyện này, em đi về trước !”

“Chờ một chút !” Nam Cung Liệt gọi cô lại, “Anh bảo Danny tới đón em, lần sau đừng đi lại một mình !” Nói xong liền lấy điện thoại gọi cho Danny · Rock.

Viên Viên rất buồn bực, vốn thân thù của cô cũng xem như không tệ nhưng sao trong nhóm người này lại thành kém cỏi nhất chứ ? Như vậy thật sự không tốt, cô quyết định cô phải mạnh mẽ lên, tốt nhất là tìm một sự phụ. Nhưng phải tìm ai đây ? Anh trai ?

Chờ cô phục hồi tinh thần lại Danny · Rock đã đến đây nhưng Danny · Rock có chút buồn bực, “Nam Cung Liệt, sao cậu không tự mình đưa Viên Viên về ?” Làm ơn đi ! Nam Cung Liệt trực tiếp đưa về tiện hơn nhiều, sao còn muốn anh tới lui đi xa như vậy ?

Nam Cung Liệt giễu cợt, “Anh thật đúng là không có lương tâm ! Viên Viên có thật là em gái ruột của anh không ?” Ánh mắt liếc Bùi Diệc một cái, không dấu vết nhú mày.

Danny · Rock tức giận nói, “Có cần kiểm nghiệm không ?”

Viên Viên chen miệng nói, “Anh, em cũng có chút hoài nghi anh có phải là anh ruột của em không !”

Danny · Rock vẻ mặt ảm ức, “Nha đầu không có lương tâm !”

Nam Cung Liệt nhìn hai người cãi nhau đã đi xa, thật lâu cũng chưa thu hồi ánh mắt. “Àm” cửa đột nhiên bị đóng lại, ngăn cách ánh mắt của anh.

Bùi Diệc tức giận nói, “Đi xa rồi !”

Nam Cung Liệt nhìn về phía Bùi Diệc nhẹ nhàng thở ra, hỏi, “Không có việc gì chứ ?” Tuy sắc mặt Bùi Diệc vẫn khó coi như trước nhưng rõ ràng tâm tình đã tốt lên rất nhiều.

Bùi Diệc nằm xuống giường nhìn về phía anh hỏi, “Sao cậu không tiễn Viên Viên về ?”

Nam Cung Liệt liếc mắt, “Tôi không phải sợ cậu nghĩ không thoả rồi cắt cổ tay tự sát sao ?” Bộ dáng lúc này của cậu ta quả thực làm người ta rất lo lắng.

Bùi Diệc nhếch môi cười cười, Nam Cung Liệt nằm sấp bên cạnh cậu ta, nhiều chuyện hỏi, “Cậu mới vừa rồi làm sao vậy ?” Cần thận suy nghĩ, hình như anh không nói thêm gì nhắc tới chuyện thương tâm của cậu ta chứ ?

Sau đó lại nghĩ tới chuyện lúc này, Nam Cung Liệt rất buồn bực, “Diệc, có phải cậu không có ý định giúp tôi không ?”

Hai tay Bùi Diệc gối sau đầu, không chút để ý hỏi, “Sao cậu không lấy đồng hồ đưa cho cô ấy ?”

Nam Cung Liệt liếc mắt tròn trĩnh, “Không phải cậu không cho đưa sao ?”

Bùi Diệc cười cười ngồi dậy, “Được rồi ! Thấy cậu nghe lời như vậy tôi sẽ giúp cậu việc này, nhưng nhớ rõ cậu nợ tôi một ân tình !”

Ách... Lời này sao nghe có chút là lạ ? Nam Cung Liệt cũng không để ý nhiều như vậy, Bùi Diệc đáp ứng giúp anh dĩ nhiên cao hứng liền đưa chân đá Bùi Diệc, “Đi xuống !”

Bùi Diệc hết biết nói gì, “Cậu không cần phải gấp như vậy chứ ?”

Nam Cung Liệt nhú mày nói, “Hiện tại nguy hiểm như vậy đương nhiên là càng sớm càng tốt !”

“Àm” Nam Cung Liệt đem ván giường xốc lên, Bùi Diệc nhìn vật bên trong, có chút kỳ quái nói, “Mấy thứ này thật sự đủ hết, sao giống như đặc biệt chuẩn bị cho chúng ta ?”

Nam Cung Liệt nhún vai, anh cũng không hiểu được. Nơi này vốn đã rất quý dị, hơn nữa trong truyền thuyết Minh Quốc vốn là một quốc gia quý dị.

Mới vừa tiến vào bọn họ đã phát hiện trong giường này có Càn Khôn. Nếu là người bình thường khẳng định không thể nhận ra, hơn nữa cho dù biết cũng không thể mở ra, nhưng bọn họ không giống.

“Được rồi !” Nam Cung Liệt vỗ vỗ tay, “Bắt đầu đi !”

Bùi Diệc bung đồ vật bên trong ra, thở dài, “Xem ra đêm nay không thể ngủ rồi, nhớ kỹ cậu nợ tôi ân tình đó !” Anh sẽ tính cho kỹ !

Nam Cung Liệt luôn có chút dự cảm không tốt nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, dù sao Bùi Diệc cũng không đến nỗi quá đáng.

Hai người ngồi đối diện, trên bàn chất một đống lớn đồ vật linh tinh, Nam Cung Liệt nhìn động tác trên tay Bùi Diệc, thở dài, “Tôi thật sự nghĩ mãi cũng không rõ sao lão đại lại có thể để cậu làm phó tổng tài Tuyệt Thế chứ ?” Hẳn là nên đặc biệt đưa cậu ta đến tổng bộ để thiết kế vũ khí a !

Bùi Diệc nhú mày nói, “Này chỉ là sở thích cá nhân ! Giúp tôi tính nhóm số liệu này đi !”

Nam Cung Liệt đem laptop mini bên cạnh chuyển đến trước mặt, về mặt nghiêm túc gõ bàn phím, số liệu này cần phải vô cùng chính xác, không thể có chút sai lầm !

Gian xảo trong mắt Bùi Diệc chợt lóe qua, đột nhiên đưa mắt đến gần hỏi, “Xong chưa ?”

“Làm...” Nam Cung Liệt vừa chuyển đầu, vừa vặn môi lướt qua môi của cậu ta, thân thể cứng đờ, xấu hổ ho khan hai tiếng, “Được rồi.”

Trong lòng rất buồn bực, vì sao gần đây luôn xảy ra ngoài ý muốn chứ ? Lúc trước Bùi Diệc uống rượu không nói, cho dù cậu ta tỉnh lại còn nhớ hay không anh cũng có thể ở một bên cho rằng cậu ta đã quên. Nhưng hiện tại Bùi Diệc dường như rất tỉnh táo a !

Phục hồi tinh thần lại thấy Bùi Diệc về mặt nghiêm túc, hoàn toàn giống như chuyện gì cũng chưa xảy ra, Nam Cung Liệt nhẹ nhàng thở ra. Xem ra cần phải cách xa Bùi Diệc một chút, nếu không nhất định sẽ trở nên càng lúc càng kỳ quái.

Bùi Diệc rũ mắt xuống, trong mắt đều là gian kế đã thực hiện được, nhưng chỉ sợ anh sao cũng không nghĩ tới Nam Cung Liệt sẽ nảy sinh ra ý nghĩ như vậy.

Tư Minh Dạ đưa tay kéo Kiều Bối Nhi vào lòng, nhẹ giọng hỏi, “Suy nghĩ cái gì vậy ?”

Kiều Bối Nhi thở dài một tiếng, “Em đang nghĩ chờ đến khi em trở về, Ám dạ có thể đã bị Vân Huyền phá tan hay không.”

Tư Minh Dạ do dự nói, “Có thể !” Nếu không phải Dạ để vốn xuất quỹ nhập thần, thân phận thần bí, chỉ sợ sớm đã có người nhận được tin Dạ để mất tích. Ám Dạ đã không còn Dạ để thì chỉ còn là một miếng thịt béo mỗi người đều muốn tranh giành. Hơn nữa nay Ám Dạ ngay cả kim bài sát thủ cũng chỉ còn lại Vân Huyền kém cỏi nhất, khẳng định là nay không bằng xưa.

Hết chương 90

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91

Edit : Phương Thiên Vũ

Đưa tay sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Kiều Bối Nhi, Tư Minh Dạ dịu dàng, “Không cần lo lắng, hệ thống phòng vệ an toàn của Ám Dạ không phải dễ phá như vậy, An Thụy tìm lâu như vậy cũng không thể phá giải, tin chắc trên đời này cũng không có mấy người có năng lực đó, chỉ cần nền móng Ám Dạ vẫn còn thì không bao lâu sau có thể khôi phục lại.”

Kiều Bối Nhi đưa tay ôm lấy thắt lưng của anh, “Này em đương nhiên biết”. Đó là cô tự mình thiết kế, năng lực phòng vệ thế nào cô rất rõ, “Em chỉ là lo không biết Vân Huyền ngu xuẩn kia sẽ làm ra chuyện điên rồ gì !”

Tư Minh Dạ vuốt ve cánh tay của cô, nhủ mảy, “Nếu Ám Dạ thật sự kết thúc, anh sẽ đem U Minh Điện tặng cho em, vậy em không cần lo lắng nữa chứ ?”

Kiều Bối Nhi cười khê ra tiếng, “Dạ, anh thật đúng là không chịu trách nhiệm, anh không sợ em làm U Minh Điện bị sụp đổ sao ?”

“Sẽ không !”

“A...” Kiều Bối Nhi hôn trên mặt, nhẹ giọng nói, “Em chỉ là muốn nghỉ mà thôi, không phải đặc biệt lo lắng.” Trước kia cô coi trọng ám dạ vì đó là hậu thuẫn của cô. Nhưng hiện tại dĩ nhiên là Tư Minh Dạ quan trọng nhất, những cái khác đều có thể để sang một bên. Hơn nữa bây giờ không phải có anh làm chỗ dựa cho cô sao, cô vốn cái gì cũng không cần lo lắng.

Tư Minh Dạ hôn lên trán cô, “Ngủ đi !” Buổi tối có thể không yên ổn, bây giờ vẫn nên nghỉ ngơi một lát có vẻ tốt hơn.

“Cốc cốc...”

Nghe tiếng đập cửa, Nam Cung Liệt và Bùi Diệc cùng ngẩng đầu nhìn về phía cửa phòng. Đã qua nửa đêm, ai lại đến gõ cửa chứ ? Hai người liếc nhìn nhau, Nam Cung Liệt đứng dậy đi mở cửa, Bùi Diệc cũng nhủ mảy dừng trong tay động tác.

“Viên Viên ?” Nam Cung Liệt trong mắt có chút kinh ngạc, “Sao em lại tới nữa ?” Qua nửa đêm lại một mình đến đây, cô ấy có biết có bao nhiêu nguy hiểm không ?

“Anh Liệt... em... A ? Đây là cái gì ?” Viên Viên tò mò nhìn con sâu nhỏ rất xinh đẹp trên vách tường, liền đưa tay muốn chạm vào nó.

Nam Cung Liệt nhìn theo ánh mắt của cô, tuy cũng không biết đó là sâu gì nhưng vật gì càng xinh đẹp thường càng nguy hiểm, vội vàng đưa tay ngăn cản cô, “Đừng chạm vào !” Tay Viên Viên đã được kéo lại nhưng tay Nam Cung Liệt lại bị cản một cái, nháy mắt Nam Cung Liệt liền cảm giác toàn thân mất đi sức lực.

Bùi Diệc đang khó chịu lại phát hiện anh khác thường, trong lòng cả kinh, “Liệt...” Đồng tử co rút lại, đột nhiên hướng súng về phía Viên Viên mà bắn một phát, sau đó bước vài bước đi qua đỡ lấy Nam Cung Liệt.

Nam Cung Liệt nhìn Viên Viên ngã xuống đất, miệng vết thương vẫn không thể khép lại trong lòng lại bị xé rách, “Viên Viên...” Quay đầu thật mạnh, hai mắt đỏ bừng nhìn về phía Bùi Diệc. Mà Bùi Diệc cũng chỉ lẳng lặng nhìn anh, dường như cũng không có ý muốn giải thích.

Từ từ Nam Cung Liệt tỉnh táo lại, cho dù Bùi Diệc không thích Viên Viên cũng sẽ không tùy tiện mà lấy mạng cô ta, hơn nữa Viên Viên là người anh quan tâm, Bùi Diệc nhất định sẽ không vô duyên vô cớ làm như vậy, “Diệc...”

Bùi Diệc dìu anh đến giường nằm xuống, muốn xoay người lại bị Nam Cung Liệt nắm lại, trong mắt Nam Cung Liệt đều là áy náy, “Diệc... đừng đi...” Anh sao có thể hoài nghi cậu ta ?

Hiện tại Nam Cung Liệt vốn không còn sức lực gì, Bùi Diệc dễ dàng kéo tay anh ra.

“Diệc...” Trong lòng Nam Cung Liệt có chút hoảng, không biết nên nói cái gì.

Bùi Diệc quay đầu nhìn anh một lát, đột nhiên nhếch môi cười nói, “Tôi chỉ muốn gọi điện thoại cho Lam Tư!” Tuy anh đoán con sâu kia chỉ có tác dụng gây tê liệt nhưng vẫn muốn Lam Tư xem qua sau đó mới có thể yên tâm.

“Ha?” Nam Cung Liệt có chút thất thần, sững sờ nhìn Bùi Diệc đi đến bên bàn, cầm lấy di động gọi cho Lam Tư, sau đó lại nhìn cậu ta trở về bên giường. Nam Cung Liệt rốt cục nhìn không được hỏi, “Cậu rất vui?” Cười đến mức sáng lạn như vậy sao có thể mất hứng?

Không đợi Bùi Diệc mở miệng, sắc mặt Nam Cung Liệt tối sầm, “Đừng nói là thấy tôi như vậy nên cậu rất vui nha?” Anh sao có thể quên Bùi Diệc luôn thích tìm niềm vui trên đau khổ của người khác chứ, mà người khác này đa số đều là do anh đảm đương. Hiện tại bộ dáng của anh quả thật rất thảm hại, cũng đủ chiều ý Bùi Diệc.

Bùi Diệc cười gật đầu. Thật là bộ dáng của cậu ta rất đúng ý anh, nhưng không phải dạng này. Mà lúc này bộ dáng giống như con chó nhỏ bị chủ nhân vút bỏ, sợ hãi bất lực.

Không đợi Nam Cung Liệt bốc hỏa, Bùi Diệc đột nhiên nói, “Liệt, cậu cũng không nên trách tôi!” Là cậu ta khiến anh có cảm giác mình không phải một bên tình nguyện, như vậy sẽ không thể trách anh kéo cậu ta xuống nước. Viên Viên kia vẫn là nên cút xa thì hơn!

Sau lưng Nam Cung Liệt liền có một trận gió lạnh, thanh âm run rẩy nói, “Cậu có thể đừng cười như vậy hay không... Lòng tóc dựng đứng...” Dựa theo kinh nghiệm phán đoán, Bùi Diệc cười như vậy tuyệt đối sẽ có người không may, nhưng vì sao anh lại cảm thấy lần này người không may chính là mình? [Vũ: em sẽ cầu nguyện cho anh a *hắc hắc*]

Lam Tư sau khi kiểm tra qua lạnh lùng nói, “Không có việc gì, chỉ là toàn thân không có sức mà thôi, qua mười hai tiếng nữa thì ổn rồi!” Vì nghe giọng Bùi Diệc không giống sốt ruột, bộ dáng lại thật cao hứng nên Lam Tư cũng không có kinh động những người khác. Sự thật chứng minh quả thật không phải chuyện lớn gì.

Thuận tiện kiểm tra thì thể trên mặt đất một chút, Lam Tư nói, “Thuật dịch dung tốt lắm!” Từ trong tay phải của cô gái kia lấy ra một cây châm độc, sắc mặt Lam Tư ngưng trọng, “Cũng may không có bị đâm đến, trên châm này có độc, có thể gây chết người trong nháy mắt!” Cần thận lấy châm độc kia cất kỹ chuẩn bị cho nghiên cứu.

Nam Cung Liệt càng thêm áy náy, tuy chẳng qua là vì quá mức kích động nên trong nháy mắt mới không tỉnh táo như vậy. Nhưng anh vẫn cảm thấy có lỗi với Bùi Diệc.

Lam Tư sau khi nghiên cứu thì thể kia xong mới nói, “Được rồi, tôi đi đây!” Giọng nói có chút nhẹ nhàng, rõ ràng đối với lần thu hoạch châm độc này rất vừa lòng.

Nam Cung Liệt đột nhiên lên tiếng, “Lam Tư, cậu có thể đến xem Viên Viên không, tôi có chút lo lắng cho cô ấy.”

Tâm tình tốt của Bùi Diệc nháy mắt biến mất không còn, sắc mặt có chút âm trầm, anh cũng không quên lúc này Nam Cung Liệt vì Viên Viên giả kia mà nghi ngờ anh. Tuy biết cậu ta quá mức kích động nhưng thật sự vẫn khiến người ta khó chịu.

Lam Tư nhìn sắc mặt Bùi Diệc, ánh mắt lộ ra mỉm cười, “Được!” Nhờ phúc của Nam Cung Liệt, bây giờ sắc mặt của Bùi Diệc càng lúc càng khó coi.

Đóng cửa, khóa lại, Bùi Diệc về mặt u ám đi đến bên giường. Nhìn Nam Cung Liệt từ trên cao xuống, da đầu Nam Cung Liệt run lên, có ai tới nói cho cậu biết lại xảy ra chuyện gì không? “Diệc... bây giờ tôi bị thương, không thể đánh nhau, có thể sẽ gây ra tai nạn chết người!”

Hai tay Bùi Diệc ôm ngực, cười như không cười nói, “Không sai! Còn nhìn ra được tôi muốn đánh người!”

Nam Cung Liệt về mặt hắc tuyến, “Cậu thật sự muốn đánh tôi sao?”

Bùi Diệc đột nhiên hỏi, “Liệt, IQ của cậu có phải rất thấp không?”

Nam Cung Liệt liếc mắt xem thường, “IQ của tôi thấp sao có thể trở thành tứ đại đường chủ của U Minh Điện?”

Bùi Diệc khom người tới gần mặt cậu ta, cẩn thận quan sát một lượt, rất nghi ngờ, “Nhưng... sao lại trì độn như vậy chứ?”

Nam Cung Liệt không tự nhiên mà chấn động, đưa tay đẩy đẩy anh, “Đừng dựa vào gần như vậy!...” Nhưng bây giờ ngay cả chút khí lực cậu cũng không có.

Bùi Diệc do dự nói, “Tôi cảm thấy nếu chờ cậu hiểu ra chỉ sợ phải đợi thêm vài năm nữa, xem ra tôi nên trực tiếp một chút có lẽ tốt hơn!”

“Ách?” Nam Cung Liệt còn chưa kịp đặt câu hỏi miệng đã bị che kín, đôi mắt tròn trĩnh thật to, vẻ mặt hoảng sợ, ai tới nói cho cậu biết xảy ra chuyện gì đi a? Vài lần trước đều có thể cho là Bùi Diệc uống rượu nhận sai người, hoặc là ngoài ý muốn nhưng hiện tại là thế nào?

Cảm giác có một bàn tay đang cời áo sơ mi của mình Nam Cung Liệt càng thêm kinh sợ, nhưng lại không có sức đẩy Bùi Diệc, chỉ có thể mở to đôi mắt

tròn, trừng trừng nhìn cậu ta.

Bùi Diệc dường như đã biết anh có điều muốn nói, có lòng tốt thả môi anh ra, Nam Cung Liệt thở hổn hển, “Bùi Diệc, cậu... cậu làm cái gì?”

“Vẫn không rõ?” Bùi Diệc thờ dài một hơi, “Xem ra còn chưa đủ!” Lại đưa tay tiếp tục cởi nút áo anh ra. [*đập đầu vào gối* sao anh Liệt ngốc thế a ~~~]

Sắc mặt Nam Cung Liệt trắng bệch, “Bùi Diệc, có chuyện gì thì cứ bàn bạc cho ổn, nếu không thì cậu đánh tôi hai quyền đi!” Làm ơn đừng dọa anh, anh rất nhát gan a !

Bùi Diệc thần nhiên liếc mắt nhìn anh một cái, “Không có hứng thú!”

Nam Cung Liệt khóc không ra nước mắt, “Cùng lắm thì cậu khỏi cần đèn rượu cho tôi!”

“Không liên quan ! Của tôi chính là của cậu !”

Nam Cung Liệt sững sốt một chút, mắt thấy Bùi Diệc đưa tay tới thắt lưng của mình anh không khỏi hoảng sợ kêu lên, “Bùi Diệc, cậu dám !”

Bùi Diệc nhú mồm nhìn về phía anh, “Cậu cảm thấy tôi không dám?”

Nam Cung Liệt sắp khóc lên cũng vì biết cậu ta dám nên anh mới có thể kinh hoàng a ! “Cậu đây là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn !”

Bùi Diệc “Nga” một tiếng, sau đó nói, “Tôi nhớ rõ có người nói qua lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn cũng là một loại năng lực !”

“Ai ai thêm... Ai nói?”

Bùi Diệc nghi ngờ nhìn anh, “Không phải cậu nói sao?”

“Tôi?” Nam Cung Liệt thật sự hận chết miệng của mình, không nói cái gì tốt mà sao lại nói lời này a ?

“Bùi Diệc... Tôi muốn giết cậu...”

“Cứu mạng...”

Tiếng kêu vô cùng thê thảm nhưng phòng này cách âm hiệu quả như vậy nên cho dù có thính tai cỡ nào cũng không thể nghe thấy tiếng kêu cứu bi thảm của anh.

“Dạ... Tối hôm qua không có chuyện gì cứ?” Theo như cô hiểu biết tối hôm qua không bình ổn mới đúng, nhưng cô lại vừa cảm giác ngủ thẳng một giấc đến trời sáng, không có bị quấy rầy.

Tư Minh Dạ do dự, “Không hẳn !” Không phải thiếu hai người sao ?

Kiều Bối Nhi nhìn về phía Lam Tư nhưng lại thấy Lam Tư giống như đã mất hồn, không khỏi nhú mồm, hỏi, “Bảo Nhi, Lam Tư làm sao vậy?”

Phạm Bảo Nhi liếc mắt nhìn Lam Tư một cái, nhú mồm, nhẹ giọng hỏi “Tiểu Tư, anh đang suy nghĩ gì vậy?”

Hết chương 91

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92

Edit : Phương Thiên Vũ

“Thuốc độc”

Phạm Bảo Nhi tiếp tục hỏi, “Thuốc độc gì?”

“Thuốc độc trên châm độc.”

“Châm độc ở đâu ra?”

Mọi người nhìn bộ dáng vừa hỏi liền trả lời này, rốt cục cũng hiểu hóa ra lúc Lam Tư thất thần thì sẽ hỏi gì đáp đó.

Trải qua hai người một hỏi một đáp, mọi người cuối cùng cũng hiểu tối hôm qua quả thật đã xảy ra chuyện, nhưng cũng không được xem là chuyện lớn gì.

Kiều Bối Nhi suy nghĩ một chút rồi quay đầu nhìn Tư Minh Dạ, nhẹ giọng hỏi, “Dạ, anh có cảm thấy khảo nghiệm này thật sự chỉ là muốn thử thách chúng ta chứ không phải muốn mạng của chúng ta không?” Nếu muốn mạng của bọn họ vốn không cần phiền phức như vậy, dùng sáu gây tê liệt làm gì, cứ trực tiếp dùng độc trùng là được rồi. Hơn nữa vốn không cần chuẩn bị tra tấn tinh thần làm gì, ngay cả phương trận lúc trước không phải cũng có đường để rút lui sao?

Hơn nữa bây giờ bọn họ vốn không thể ra khỏi khách sạn này, không nói cái khác, chỉ cần đối phương không cung cấp thức ăn nước uống cho bọn họ thì có thể khiến bọn họ chết đói rồi.

Tư Minh Dạ gật gù đầu, Kiều Bối Nhi cười nói, “Chẳng lẽ đối phương cũng thật sự hy vọng có người có thể tìm được di chỉ của Minh Quốc sao?” Lại liếc mắt nhìn Lam Tư, Kiều Bối Nhi đột nhiên run run khoe miệng, hỏi “Dạ, tình hình của Lam Tư như vậy có khi nào không cẩn thận lấy thuốc độc cho vào bữa sáng không?”

Nghe vậy động tác của mọi người lập tức cứng đờ, tất cả ánh mắt đều dừng trên người Lam Tư. Ánh mắt nóng như lửa cuối cùng cũng khiến Lam Tư phục hồi tinh thần lại, “Làm sao vậy?”

Kiều Bối Nhi nhú mày hỏi, “Lam Tư, anh xác định bữa sáng không có độc?”

Lam Tư sững sốt một chút, sau đó bụng bữa sáng lên ngang mũi ngửi, nói rất nghiêm túc, “Không có!”

“Ha ha...” Danny · Rock cười ra tiếng, “Quả nhiên người của U Minh Điện không phải người thường a!” Tất cả đều không phải người bình thường!

Viên Viên lúc này mới chợt hỏi, “Người nọ vì sao muốn dịch dung thành bộ dáng của tôi đi hại anh Liệt chứ?” Trên mặt đều là khó hiểu, xem ra là nghĩ mãi mà vẫn không hiểu.

Kiều Bối Nhi giải thích nghi hoặc cho cô, “Có vẻ như Nam Cung Liệt coi trọng cô!” Cô cũng có chút tò mò Nam Cung Liệt vì sao lại coi trọng Viên Viên như vậy, cảm giác hình như có nguyên nhân.

“Không phải!” Viên Viên mở miệng phản bác, “Anh Liệt rõ ràng coi trọng Bùi Diệc hơn!”

Kiều Bối Nhi nhú mày, Viên Viên cũng đã nhìn ra? Viên Viên rất nhanh lại quên vấn đề này, chờ đợi nhìn về phía Kiều Bối Nhi, “Chị Bối Nhi, chị có thể dạy tôi võ thuật không?” Kiều Bối Nhi lớn hơn Viên Viên mấy ngày nên đành dự trù thành chị.

Kiều Bối Nhi còn chưa mở miệng Danny · Rock đã ngăn cản, “Viên Viên, anh trai của em thân thủ cũng tốt lắm a.”

Viên Viên ghét bỏ nhìn anh một cái, “Em muốn học võ thuật trung quốc!” Xem ra cô thật sự rất thích văn hóa trung quốc.

Cũng không để ý sắc mặt Danny · Rock như thế nào, về mặt Viên Viên chờ đợi nhìn Kiều Bối Nhi. Kiều Bối Nhi sờ sờ mũi, do dự nói, “Tôi cảm thấy cô tốt nhất vẫn là không nên theo tôi học!” Nếu không chỉ sợ sẽ rất thâm. Không có cách khác, cô đã tập thành thói quen, lúc huấn luyện người đều rất tàn nhẫn, có lúc không cần thận tâm thủ hạ của mình cũng chỉ còn nửa cái mạng. Lúc trước Nam Cung Liệt không phải bị cô đá một cước đến gãy chân sao? Viên Viên chịu được cú đá của cô sao?

“Vì sao?” Viên Viên rất thất vọng, “Chị Bối Nhi, chị dạy tôi đi! Tôi sẽ rất nghiêm túc!”

Danny · Rock lời nói thâm thúy nói, “Viên Viên a! Em nên nhìn cho rõ, không nên bị bề ngoài của cô ấy lừa gạt, cô ấy so với lang sói còn tàn nhẫn hơn, lúc trước anh của em...”

Lời anh nói còn chưa dứt Phạm Bảo Nhi đã bắt chợt cười ra tiếng, không có biện pháp, đem Kiều Bối Nhi so sánh với lang sói kia thật sự là... rất buồn cười! Có lẽ là sự thật. Nhưng nhìn Kiều Bối Nhi bộ dáng ngoan ngoãn, còn lang sói lại có bộ dáng hung ác, vốn rất khác biệt a!

Kiều Bối Nhi về mặt hắc tuyến, cô thật sự rất tàn nhẫn sao? Quay đầu nhìn về phía Tư Minh Dạ thấy trong mắt anh cũng đầy ý cười nhưng không nói gì.

“A...” Không phải là cô thật sự hung dữ như vậy chứ? Tuy đá anh ta gãy hai xương sườn nhưng đó cũng là do tự mình anh ta nộp mạng.

Tư Minh Dạ hơi cúi đầu, bực môi tiến đến bên tai cô, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe nói, “Anh thích...”

Danny · Rock nổi giận, “Viên Viên!”

Viên Viên bĩu môi, “Được thôi được thôi! Chỉ biết hung dữ với em, có bản lĩnh thì đi hung dữ với mẹ đi a!”

Danny · Rock thoáng chốc hết giận, ở nhà mẹ anh rất khó đối phó, anh làm sao dám hung dữ? Và lại nếu anh dám hung dữ với mẹ, cha anh nhất định sẽ

lột da anh !

Anh một câu tôi một câu thời gian liền trốn. Phạm Bảo Nhi lôi kéo Lam Tư tiến phòng bếp chuẩn bị một chút đại tiệc. Mấy người ăn qua cơm trưa, lại nghỉ ngơi trong chốc lát. Kiều Bối Nhi rốt cục nhớ tới mở miệng hỏi nói “Phía sau Nam Cung Liệt hẳn là đã muốn tốt lắm đi? Hiện tại cũng chưa đi ra, sẽ không xảy ra chuyện gì đi?”

Nam Cung Liệt nhú nhú mày, mở mắt ra, sừng sốt trong chốc lát mới nhớ tới đã xảy ra chuyện gì. Sắc mặt càng lúc càng khó coi, Bùi Diệc chết tiệt ! Cậu ta quả thật dám !

Nghe tiếng nước phòng tắm truyền đến, ánh mắt Nam Cung Liệt chuyển đến cửa phòng tắm, ánh mắt nóng rực tưởng chừng như hận đến nỗi không thể trừng trừng cánh cửa ấy. Trước mắt dờ dợn tìm quần áo của mình mặc vào, về mặt hung ác kia cho dù là ai cũng đều nghĩ anh sẽ xông vào phòng tắm hung hăng đập Bùi Diệc một trận. Nhưng thực tế là người nào đó rón rén muốn chạy trốn.

Không có biện pháp ! Anh em mười mấy năm lại đột nhiên lên giường, anh thật sự không biết nên đối diện như thế nào với Bùi Diệc.

“Đi đâu ?” Thanh âm lười biếng cười như không cười làm Nam Cung Liệt cứng đờ, tức giận trừng mắt cửa trước mặt, tay vẫn nắm chặt tay vịn, nhất định không chịu quay đầu.

Bùi Diệc thở dài một tiếng, đi qua ôm lấy anh từ phía sau, “Liệt, nếu cậu nói phản đối, tôi sẽ không...”

Nam Cung Liệt đột nhiên xoay người, nắm chặt áo tắm của cậu ta, nổi giận quát, “Mất cậu không nhìn thấy tôi phản đối sao ?”

Bùi Diệc nói rất vô tội, “Cậu không phản kháng !”

“Tôi là không có sức phản kháng !”

“Phải không ?” Bùi Diệc kéo dài giọng, cầm chặt cổ tay trái của anh, “Thế cái này ? Nó vẫn luôn ở trên tay cậu !”

Nam Cung Liệt nhìn tay mình không nói gì, Bùi Diệc tiếp tục nói, “Xem như cậu nghĩ đến tình cảm anh em, không muốn lấy mạng của tôi nhưng bên trong này còn có kim giây mê !” Hôn nữa nếu thật sự cậu ta không chịu được thì chỉ cần trong cơn tức giận muốn anh cùng chết với cậu ta không phải là được sao ?

Nam Cung Liệt đột nhiên một quyền vung tới gương mặt tuấn tú kia, giận dữ hét, “Bùi Diệc, cậu biết rõ còn cố hỏi !” Toàn thân anh đã vô lực, nếu Bùi Diệc lại hôn mê thì hai người bọn họ chết như thế nào cũng không biết.”

Bùi Diệc nghiêng người né tránh, vội vàng hô, “không cho phép đánh mặt!” Lại tránh thoát một cước của Nam Cung Liệt, Bùi Diệc cười không nghiêm túc, “Vây cũng chẳng khác gì là cậu đồng ý thôi !”

Nam Cung Liệt tức giận tới mức trừng mắt, xuống tay cũng ác hơn, Bùi Diệc oa oa kêu to, “Cậu chơi thật à ?”

Kết quả là hai người lại phát sinh quan hệ vào sáng ngày hôm sau. Không đúng, hẳn là buổi chiều, ra tay quá nặng !

“Liệt... cậu không đánh lại tôi !” Bùi Diệc dương dương đắc ý đè lên hai tay hai chân của Nam Cung Liệt.

Nam Cung Liệt trừng mắt Bùi Diệc, trong mắt đều là khiếp sợ, làm sao có thể ? Bùi Diệc sao có thể là đối thủ của anh ? Chẳng lẽ anh còn chưa khôi phục hoàn toàn ? Nhưng anh đã không còn cảm giác vô lực a ? Anh xác định cơ thể của anh không thành vấn đề, nhưng vì sao lại như vậy ?

Bùi Diệc cũng không giải thích, chính là tiến đến cổ của Nam Cung Liệt mà cọ cọ, trong mắt thuần khiết nói “Liệt, cậu đã là người của tôi.”

Nam Cung Liệt muốn đá một cước nhưng không thành công, mới nhớ ra mình bây giờ đang bị đè lên, chỉ có thể tức giận quát, “Cút ! Cậu là người của tôi thì có !”

“Được được ! Tôi là người của cậu !”

Nam Cung Liệt đầu đầy hắc tuyến, lại bị lừa ! Hai mắt trừng Bùi Diệc, Bùi Diệc lại cười hi hi nhìn anh, thật lâu sau Nam Cung Liệt thở dài, “Đề tôi suy nghĩ !”

“Được, cậu từ từ nghĩ !”

Một lát sau lại truyền đến tiếng gầm giận dữ, “Bùi Diệc, cậu cảm tình con chó a ! Cậu liếm tới liếm lui tôi phải nghĩ như thế nào !”

Bùi Diệc nói rất vô tội, “Tôi chỉ cảm thấy cậu cần mau chóng thích ứng a !”

Khóe miệng Nam Cung Liệt run run trừng mắt nhìn cậu ta, cậu ta khẳng định như vậy nếu sau này cậu ta nghĩ thông suốt sẽ không đoạn tuyệt quan hệ với anh chứ ?

Kiều Bối Nhi và Tư Minh Dạ chậm chậm đi tới liền phát hiện về mặt Viên Viên đang sốt ruột, trong lòng rung mình. Chẳng lẽ thật sự đã xảy ra chuyện ?

“Chị Bối Nhi, cửa sao cũng không mở ra, anh Liệt sẽ không xảy ra chuyện gì chứ ?”

Danny · Rock theo ở phía sau có chút ghen tị nói thầm, “Anh có phải là anh ruột của em không vậy ?” Sao càng có cảm giác cô là em gái của Nam Cung Liệt, vừa nghe Nam Cung Liệt có thể xảy ra chuyện liền lao đi nhanh hơn mọi người.

Lam Tư nhú mày, đi đến cạnh cửa nhấc chân lên, “Àm”

Thấy rõ cảnh tượng bên trong, Kiều Bối Nhi ho nhẹ hai tiếng, hỏi, “Viên Viên, cô có gõ cửa không ?”

“A ?” Viên Viên sờ sờ mũi, “Tôi sốt ruột quá nên đã quên !” Chỉ thử mở cửa không ra cô liền cho rằng thật sự đã có chuyện.

Tình hình trong phòng muốn có bao nhiêu ái muội thì có bấy nhiêu. Nam Cung Liệt nằm dưới Bùi Diệc, quần áo hai người đều không chỉnh tề. Áo sơ mi của Nam Cung Liệt bị đứt mất mấy nút, áo tắm của Bùi Diệc cũng hơi hơi rơi ra, lộ ra vòm ngực rắn chắc, thật sự khiến người ta mơ màng.

“Bùi Diệc, sao anh lại bắt nạt anh Liệt ?” Không làm rõ tình hình cho lắm dĩ nhiên không cần phải nói, là Viên Viên.

Bùi Diệc lại không cảm thấy ngượng ngùng, chút ý định muốn đứng lên cũng không có, cười cười, “Tôi sao có thể bắt nạt cậu ta chứ ?”

Nam Cung Liệt về mặt hắc tuyến, “Cút ngay !”

“Liệt...” Bùi Diệc về mặt thương tâm nhìn anh, gương mặt Lam Tư lạnh lùng nói lời khiến người ta tức chết, “Liệt, cậu vẫn là nên cam chịu số phận đi !” Nếu so bụng dạ đến tới Nam Cung Liệt vẫn không sánh bằng Bùi Diệc.

Khỏe miệng Nam Cung Liệt run run, gãy dựa đẩy Bùi Diệc ra, sau đó đi đến trước mặt Lam Tư, hỏi rất nghiêm túc, “Lam Tư, sao thân thủ của Bùi Diệc lại tốt hơn tôi ?”

Bùi Diệc đi theo qua, “Liệt, này tôi cũng biết a ! Cậu có thể hỏi tôi !”

Lam Tư nhú mày, ánh mắt lộ ra mỉm cười, “Rốt cục cũng phát hiện !”

Sắc mặt Nam Cung Liệt lại đen, có ý gì ? Sao giống như đây là chuyện rất bình thường, chỉ có mình anh là không biết ?

Xoay người lại nắm lấy áo Bùi Diệc, “Bùi Diệc, cậu nói rõ cho tôi !”

“Được được ! Tôi từ từ nói cho cậu biết !” Vừa nói vừa kéo cậu ta đến bên giường, Nam Cung Liệt cứ nhiên thật sự đi theo cậu ta.

Kiều Bối Nhi không nói gì nhìn hai người, nhẹ giọng nói thầm, “Xem ra Nam Cung Liệt vĩnh viễn cũng đừng nghĩ trở mình.” Lắc đầu, rất tự giác kéo Tư Minh Dạ rời đi, quấy rầy người ta thật sự không có đạo đức a.

“Bùi Diệc, cậu làm gì vậy ?” Nam Cung Liệt quay đầu nhìn nhìn phát hiện mọi người đã đi hết, cũng không suy nghĩ gì, bây giờ điều anh quan tâm nhất là thân thủ của anh không phải luôn hơn Bùi Diệc sao ? Sao bây giờ lại đột nhiên phát hiện từ trước tới nay anh luôn sai ?

“Nhanh nói rõ chút đi !” Anh vẫn luôn kiêu ngạo vì thân thủ của mình kết quả cứ nhiên đánh không lại Bùi Diệc, thật khiến người ta buồn bực mà !

Bùi Diệc giả chết dựa vào người anh vẫn không nhúc nhích, thờ dài, “Cậu cũng không phải không biết mình trước đây có bao nhiêu khó chịu !” Nếu anh không nhường cậu ta, cậu ta nhất định sẽ không muốn sống mà tiếp tục luyện, mãi đến khi hơn anh mới thôi.

“Khụ khụ...” Nam Cung Liệt bị sắc mặt anh sao lại khó chịu ?

“Liệt... Chuyện kia không phải lỗi của cậu !”

Nghe vậy sắc mặt Nam Cung Liệt có chút tái nhợt, Bùi Diệc thở dài một tiếng, nói sang chuyện khác. Đáng thương hỏi, “Liệt, thật sự khó có thể chấp nhận như vậy sao ? Người ta đã là người của cậu, cậu không phải muốn vứt bỏ tôi chứ ?”

Nam Cung Liệt tức giận trừng mắt nhìn cậu ta một cái, “Này có thể trách tôi sao ? Ai bảo cậu trước đó không đề cập rõ ràng với tôi ?” Xảy ra tình hình như vậy thật sự khiến người ta khó có thể thích ứng có biết không ?

Bùi Diệc cúi đầu không nói, nhìn qua có chút mất mát. Nam Cung Liệt liếc mắt nhìn cậu ta, nhẹ giọng nói, “Cậu đừng nghĩ nhiều, tôi chỉ là không quen !” Tình hình xảy ra thay đổi làm anh có chút trở tay không kịp, nhưng anh cũng không chán ghét sự thay đổi như vậy. Nếu không chán ghét, vậy chấp nhận thôi !

Bùi Diệc nhếch môi, anh cũng không có nghĩ gì nhiều, nhưng lời này vẫn là không nên nói ra thì tốt hơn, nếu không người nào đó lại thẹn quá hóa giận mà nổi bão.

Đưa tay sờ sờ dưới cái gối, lấy ra một cái vòng cổ đưa cho Nam Cung Liệt, “Vật cậu muốn !”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93

Edit : Phương Thiên Vũ

Nam Cung Liệt đưa tay tiếp nhận, “Có công dụng gì?”

“Có ba cây kim độc và một cái túi khí”

“Chỉ có vậy?” Nam Cung Liệt rõ ràng không hài lòng.

Bùi Diệc liếc mắt xem thường, “Cậu còn muốn như thế nào nữa? Không phải cậu nói càng sớm càng tốt sao? Thời gian ngắn như vậy, hơn nữa những thứ kia tuy đầy đủ hết nhưng không có đồ của tôi có thể thuận lợi sao? Cậu thử xem đi”

Nam Cung Liệt lại nhìn thoáng qua. Quên đi, dù sao so với không có vẫn tốt hơn!

Bùi Diệc không khách sáo hỏi: “Cậu vì sao đối với Viên Viên tốt như vậy?” Hiện tại thân phận không còn giống với lúc trước nên anh hỏi câu đó rất hùng hồn.

Nam Cung Liệt nhìn anh một cái, trầm mặc trong một lát mới nhẹ giọng nói, “Viên Viên và Tiểu San rất giống nhau, cho nên tôi không thể nhìn em ấy có chuyện.”

Bùi Diệc thờ dãi một tiếng, “Tôi hiểu! Không trốn...”

Nam Cung Liệt nhìn về phía anh, chờ anh nói tiếp nhưng Bùi Diệc lại cúi đầu hôn trên môi cậu một cái, “Cậu không thể quan tâm cô ấy vượt qua tôi!”

Nam Cung Liệt nhú mồm, ánh mắt lộ ra mỉm cười rồi đưa tay đẩy nhẹ anh ra, “Đi tìm Viên Viên!”

Bùi Diệc bất mãn nói thầm, “Không cần vội như vậy chứ?”

Kiều Bối Nhi thấy hai người xuất hiện thì nhú mồm, mở miệng liền hỏi, “Nhanh như vậy?”

“Khụ khụ...” Nam Cung Liệt vẻ mặt hắc tuyến, “Chỉ dấu nhỏ...”

Nhìn Nam Cung Liệt đem vòng cổ giao cho Viên Viên, trong mắt Lam Tư khó nén kinh ngạc, Bùi Diệc khi nào thì đại lượng như vậy?

Bùi Diệc không nhìn sự kinh ngạc của anh, có chút nhảm chán hỏi “Hôm nay không có việc gì sao?”

Không thể không nói anh thật sự là miệng qua nha, nói có chuyện liền có chuyện. Giống như đáp lại lời của anh, toàn bộ đèn trong phòng khách nháy mắt liền tắt hết, đưa năm ngón tay lên cũng không thấy. Sau đó liền nghe thấy một trận thanh âm của cơ quan chuyển động. Kiều Bối Nhi rõ ràng cảm giác được không gian đang thu nhỏ.

Đợi cho thanh âm hoàn toàn dừng lại, mọi người sờ sờ chung quanh thì xác định chỉ có hơn mười mét vuông. Kiều Bối Nhi không biết này lại là khảo nghiệm gì. Tuy là không gian nhỏ nhưng không khí lại không bị bí, như vậy không có khả năng muốn khảo nghiệm năng lực nhịn thở của bọn họ, trong bọn họ hình như cũng không có người sợ tối, như vậy nhất định còn có cái khác.

“A...” Viên Viên đột nhiên kêu lên, “Anh trai... Có rắn!” Viên Viên trước đây đã bị rắn cắn cho nên rất sợ rắn, đối với rắn cũng vô cùng nhạy cảm, nghe được tiếng “tê tê” làm cho da đầu người ta run lên kia, cô liền sợ đến sồn tóc gáy.

Trong lòng mọi người đều có chút ngưng trọng. Hiện tại hoàn toàn không có một tia sáng nên hiển nhiên bọn họ không nhìn thấy, cũng không biết rắn này có độc hay không.

Tư Minh Dạ đem Kiều Bối Nhi ôm vào trong lòng, tập trung toàn bộ tinh thần lắng nghe những động tĩnh thật nhỏ. Kiều Bối Nhi cũng vậy, nghiêng tai nghe, thỉnh thoảng lại nâng tay lên.

Đột nhiên xung quanh vốn đang tối đen thì lại xuất hiện một tia sáng, Nam Cung Liệt lắc lắc cái bật lửa trên tay, cười nói: “Vẫn là tôi có dự tính trước!”

Sau đó nhìn thấy một con rắn chết trên mặt đất, nhìn không được run run khỏe miệng, không nói gì nhìn về phía Kiều Bối Nhi và Tư Minh Dạ. Anh dám khẳng định ngoại trừ bọn họ ra không có những người khác.

“A...” Viên Viên sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, nhắm mắt lại không dám nhìn tới con rắn chết trên mặt đất. Danny · Rock đem cô ôm vào trong lòng, “Không có việc gì không có việc gì ! Em không phải đã ăn canh rắn rồi sao ?” Nói đến cùng chuyện này vẫn là do Quý Nhậm mà ra, nếu không phải cậu ta lúc trước mang theo Viên Viên chạy loạn, cô cũng sẽ không bị rắn cắn. Vì thế anh liền hung hăng trừng phạt cô một chút.

Viên Viên thanh âm run rẩy nói : “Em là bị mẹ lừa !” Làm hại cô sau khi biết thiếu chút nữa cả ruột gan cũng đều nôn ra.

Kiều Bối Nhi quan sát một phen, thờ dài nói, “Xem ra chỉ có thể đợi !” Tường bốn phía vốn là tường bên chắc, cũng không thấy có cơ quan.

Đột nhiên ánh sáng lại biến mất, Phạm Bảo Nhi lên tiếng hỏi, “Anh trai, anh làm gì vậy ?”

Nam Cung Liệt nhíu mày nói : “Viên Viên không phải sợ sao ? Không nhìn thấy sẽ đỡ hơn, hơn nữa nơi này không biết khi nào thì khôi phục lại bình thường. Nếu thời gian quá lâu, chúng ta cũng chỉ có thể ăn thịt rắn nướng, cho nên nếu không muốn ăn sống thì bây giờ phải tiết kiệm !” Anh đã xem qua rồi, cũng may ở đây còn một khoảng rộng với một cái bàn và bốn cái ghế gỗ.

Phạm Bảo Nhi thờ dài một tiếng, “Anh trai, em cuối cùng cũng hiểu được vì sao anh là thủ lĩnh tiểu binh !” Cư nhiên có thể nhanh như vậy đã nghĩ đến nhiều như vậy.

Viên Viên khóc không ra nước mắt. Cô đã sợ muốn chết thể mà còn muốn ăn thịt rắn ? Xem ra cô nhất định không phải đói chết mà chính là bị hù chết !

Mọi người lại tiếp tục trầm mặc. Một lát sau, Phạm Bảo Nhi nhìn không được nói, “Làm ơn ! Sao lại không nói chuyện ? Yên tĩnh quá sẽ kinh khủng lắm có biết không ?”

Kiều Bối Nhi nhíu mày, cô không cảm thấy như vậy. Hoàn cảnh yên tĩnh như vậy tiếng hít thở cũng càng thêm rõ ràng, cho nên có thể cảm giác được có người rất rõ. Hơn nữa cô bị Tư Minh Dạ ôm vào trong ngực, hơi ấm chân thực truyền tới, có nhìn thấy hay không kỳ thật cũng không quan trọng lắm, xem như buổi tối là được.

Bùi Diệc trêu chọc nói, “Em không có bảo Lam Tư nói chuyện với em sao ? Hơn nữa nếu em sợ thật, có thể ôm cậu ta mà !”

Tuy không có ai thấy được nhưng Phạm Bảo Nhi vẫn nhìn không được liếc xem thường, “Muốn Tiểu Tư mở miệng là chuyện dễ dàng như vậy sao ? Hơn nữa anh ấy chính là một tảng băng to, ôm thế nào cũng sẽ bị đông chết !”

Kiều Bối Nhi khẽ cười nói, “Vậy mà cô vẫn luôn ở bên cạnh anh ta, không sợ bị đông lạnh sao ?”

Đúng lúc này, Tư Minh Dạ đột nhiên đưa tay che miệng mũi của cô lại. Lam Tư đồng thời lên tiếng, “Có biến !”

Mọi người lập tức nín thở, Nam Cung Liệt lại lấy cái bật lửa ra lần nữa, nương theo ánh lửa mỏng manh nên có thể thấy rõ bốn phía đều dày đặc khí thể màu vàng. Lam Tư nhíu mày quan sát, xác định khí thể này sẽ không thấm vào da mới hơi yên tâm.

Kiều Bối Nhi nhíu nhíu mày, không biết khí thể này khi nào mới có thể tiêu tán, bọn họ không có khả năng nín thở lâu được.

Cũng may, khí thể này tựa như chỉ là muốn khảo nghiệm sức nhẫn nại của bọn họ, ngay khi bọn họ sắp kiên trì không được nữa thì dần dần lui đi.

Kiều Bối Nhi bắt mắt hừ lạnh một tiếng, “Nếu không phải ta muốn lấy quốc bảo của bọn họ thì sẽ không nhẫn nhục tùy ý bọn họ điều khiển !”

Tư Minh Dạ khẽ cười nói, “Đến lúc đó thì lấy thêm mấy thứ để bù lại một chút.”

Trong hoa viên, ánh sáng mặt trời chiếu rọi cô gái mặc bộ quần áo màu trắng đang dựa vào ghế, nhẹ nhàng lắc ly rượu trong tay. Nhìn chất lỏng màu đỏ trong ly nhẹ dao động, khỏe miệng mang theo nụ cười nhạt, “Nga ? Là bọn họ a !” Hí mắt nhìn bầu trời, khẽ cười nói, “Là bọn họ nói, có lẽ đã có thể thông qua khảo nghiệm.” Hai người kia quả thật là nhân trung long phượng, người bên cạnh bọn họ cũng sẽ không tệ !

Đứng ở phía sau cô là một tùy tùng đã nhiều tuổi, nhìn qua có chút nghiêm túc. Nghe xong lời của cô, nhìn không được nhíu mày, “Chủ nhân, nếu bọn họ thông qua khảo nghiệm, cô thật có ý để cho bọn họ tiến vào sao ?”

Cô gái thản nhiên liếc nhìn bà một cái, “Có gì không thể ? Những khảo nghiệm này lúc trước Đại trưởng lão xem qua cũng đồng ý, không phải sao ?”

Đại trưởng lão nhíu mày, lúc trước bà cũng không biết những người bình thường cư nhiên cũng có thể có năng lực mạnh như vậy.

Cô gái áo trắng cười khẽ như trước nhưng trong mắt lại mang theo một chút châm chọc. Chẳng qua là có một chút dị năng như vậy liền mắt cao hơn đầu, tự nhận tài trí hơn người, đem người khác không để vào trong mắt. Lại hoàn toàn quên núi cao còn có núi cao hơn, Thượng Quan gia tộc tất cả đều là người như vậy, nhất định sẽ không lâu dài.

Đại trưởng lão nhíu mày nói, “Minh Quốc mặc dù đã không còn nhưng di chí là không nên để cho người ngoài tiến vào. Chủ nhân muốn loại trừ mấy người là chuyện dễ dàng nhưng những cái gọi là khảo nghiệm của chủ nhân cũng quá mức đơn giản, không thể không làm cho người ta hoài nghi ý đồ của chủ nhân !” Hoàn toàn đã quên lúc trước Đại trưởng lão cũng đã đồng ý.

Cô gái áo trắng cười nhẹ như trước nhưng ngữ khí đã có chút lạnh, “Đại trưởng lão, chớ quên thân phận của bà ! Tôi mới là chủ nhân của Thượng Quan gia, đừng nói là mấy người này, cho dù tôi đem đi chỉ huy bỏ phong tỏa với bên ngoài, bà cũng chỉ có thể nghe lệnh !”

“Cô... cô đừng quên Lão phu nhân vẫn còn khoẻ mạnh !” Cô không biết là chính mình thật sự quá kiêu ngạo sao ?

Cô gái áo trắng khẽ cười một tiếng, thân nhiên nhìn về phía bà, “Đại trưởng lão cho rằng có thể lấy mẹ tôi đến dọa tôi sao ? Đại trưởng lão có phải đã quên mẹ tôi đã muốn thoái vị hay không ?”

Đại trưởng lão vẻ mặt tức giận, “Thượng Quan Mạt, cô đừng quên nếu không phải lão phu nhân làm hòa cùng Huyền Huyền, cô cũng sẽ không có hôm nay !”

Thượng Quan Mạt khẽ cười một tiếng, chỉ thấy bóng trắng chợt lóe lên, Thượng Quan Mạt vẫn đứng tại chỗ như trước nhưng trên cổ Đại trưởng lão lại xuất hiện hai vết máu.

Sắc mặt Đại trưởng lão trở nên rất khó coi. Thượng Quan Mạt liếc bà khẽ cười nói : “Đại trưởng lão thân là trưởng lão, hẳn là rất rõ phép tắc của Thượng Quan gia. Đối với chủ nhân bất kính sẽ có hậu quả gì thì tin chắc không cần ta phải nhắc !”

“Thượng Quan Mạt, cô đừng quên hội trưởng lão có quyền bỏ vị trí chủ nhân của cô !”

“Ha...” Thượng Quan Mạt không chút để ý cười nói : “Đại trưởng lão, ta biết hội trưởng lão đều hy vọng Vân Huyền đến làm chủ nhân Thượng Quan gia, nếu các trưởng lão đều có ý này ta cũng sẽ không phản đối, làm tốt việc quyết định rồi cho ta biết một tiếng là được !”

“Cô...” Đại trưởng lão giận không thể kiềm được. Nếu có thể, mọi người đã sớm để cho Vân Huyền làm chủ nhân nhưng hiện tại năng lực của Vân Huyền cùng người thường không có khác biệt quá lớn, hơn nữa cho dù năng lực Vân Huyền không kém Thượng Quan Mạt là mấy nhưng mọi người vẫn sẽ chọn Thượng Quan Mạt. Tuy Vân Huyền được người thích hơn so với Thượng Quan Mạt nhưng tính tình tuyệt đối không thể so sánh với Thượng Quan Mạt. Vì Thượng Quan gia tộc, mọi người cũng chỉ có thể lựa chọn Thượng Quan Mạt !

Thượng Quan Mạt đối với tức giận của cô làm như không thấy, chỉ cười khẽ cảnh cáo nói : “Đại trưởng lão tốt nhất là đừng động tay động chân với mấy người kia, nếu không vị trí đại trưởng lão này cũng không phải không có ai ngoài bà !”

Trong mắt Đại trưởng lão đều là tức giận nhưng bà cũng không dám làm trái ý của Thượng Quan Mạt. Không kể trong tay Thượng Quan Mạt nắm toàn bộ Thượng Quan gia tộc, cho dù là năng lực của bản thân cô cũng làm cho bà không dám đụng vào việc của cô.

Nhưng bà không dám không có nghĩa là người khác cũng không dám !

Hết chương 93

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94

Edit : Phương Thiên Vũ

Kết quả bị Nam Cung Liệt nói trúng rồi, mọi người thật sự chỉ có thể ăn thịt rắn thôi. Những người này tuy rằng không thiếu tiền, bình thường cũng rất hưởng thụ nhưng lại không giống những người giàu có yếu ớt, không có người nào oán giận.

Viên Viên cũng biết được hiện tại không phải lúc giận dữ, chỉ là cô thật sự không dám ăn, “Chờ em đói bụng em sẽ ăn !” Vì sao hết lần này tới lần khác ông trời lại đối địch với cô chứ ? Để cô thoát chết mới tốt hơn a !

Kiều Bối Nhi đưa một cái ly đến trước mặt cô, “Sữa !” Cũng may cô có thói quen bất cứ lúc nào cũng uống sữa, ly này vẫn chưa có uống. Nhưng cũng chỉ có một ly này, nếu cứ kéo dài thêm cũng không phải biện pháp.

Vốn đang khỏe mạnh, Nam Cung Liệt lại đột nhiên hôn mê bất tỉnh.

“Liệt...” Bùi Diệc trong lòng cả kinh, một phen tiếp được Nam Cung Liệt đang ngã xuống, lo lắng kêu lên, “Lam Tư !”

Lam Tư nương theo ánh lửa kiểm tra Nam Cung Liệt một hồi, có chút nghi ngờ phun ra hai chữ, “Không sao !” Thật sự chuyện gì cũng không có, không lý nào lại bị ngất.

“Không có việc gì ?” Bùi Diệc nghi hoặc lắc lắc Nam Cung Liệt, “Liệt...”

Nhưng Nam Cung Liệt một chút phản ứng cũng không có, Bùi Diệc nhú nhú mày. Trầm mặc một hồi, sau đó để cho anh ngồi dựa trên sofa rồi nói với Lam Tư : “Lam Tư, cậu lại đây !”

Lam Tư có chút phòng bị nhìn anh, cảm thấy có chuyện không ổn. Bùi Diệc nhú mày nói : “Lại kiểm tra thêm một lần !

Lam Tư tin mình không có làm sai nhưng anh biết Bùi Diệc lo lắng cho Nam Cung Liệt nên đối với việc Bùi Diệc nghi ngờ y thuật của anh, anh cũng tạm không truy cứu. Lam Tư mới vừa đi đến bên cạnh Nam Cung Liệt, tính kiểm tra lại một lần thì Bùi Diệc đột nhiên ra tay đánh một quyền lên bụng của Nam Cung Liệt, sau đó vọt rất nhanh đến ghế bên kia ngồi xuống.

Nam Cung Liệt kêu lên một tiếng đau đớn tỉnh lại, xoa bụng nghiêng răng nghiêng lợi quát : “Bùi Diệc !”

Bùi Diệc về mặt vô tội, “Liệt, lần này không phải tôi !” Không phát hiện trước mặt cậu ta chỉ có Lam Tư sao ?

Lam Tư trực tiếp trở về ngồi xuống vị trí của mình, cũng không bào chữa cho mình. Quần chúng ánh mắt sáng như tuyết, hơn nữa người bị hại không phải trong lòng cũng hiểu rõ sao ?

Nam Cung Liệt đứng lên, chậm rãi đi về phía Bùi Diệc, nắm tay nắm chặt vang lên tiếng răng rắc, hừ lạnh nói : “Quý mới tin !”

Kiều Bối Nhi sờ sờ cằm cười nói : “Loại phương pháp chữa bệnh này thật đúng là đơn giản mau lẹ !”

Tư Minh Dạ hôn trên mặt cô một cái, trong mắt cũng mang theo ý cười. Hai người này vẫn luôn như thế, tuy hiện tại quan hệ thay đổi nhưng đó là cách bọn họ ở chung với nhau.

Phạm Bảo Nhi hừ nói : “Tiểu Diệc thật sự là không có lương tâm a ! Cư nhiên hạ thủ !”

Lam Tư âm thanh lạnh lùng nói : “Thói quen là tốt rồi !”

Chỗ kia đột nhiên truyền đến một tiếng hét thảm : “Oa... Liệt, tôi không có ra tay nặng như vậy !”

Nam Cung Liệt không nói gì quát : “Ai kêu cậu không né !” Biết cậu ta hay tránh nên anh mới có thể ra tay không chút lưu tình, ai biết cậu ta một chút cũng không động.

Bùi Diệc oan ức nói : “Không phải cho cậu hết giận sao ?”

Sau khi âm ỉ xong, Kiều Bối Nhi mới tiếng hỏi, “Nam Cung Liệt, vì sao anh lại ngắt ?” Lúc này khí độc cũng không phải không có chuyện gì sao ? Nếu nói là thật rần, bọn họ cũng chưa không có chuyện gì a !

Nam Cung Liệt nhú nhú mày, “Không biết !” Trong nháy mắt anh đột nhiên liền hoàn toàn mất đi tri giác, cho nên đã xảy ra chuyện gì anh cũng không biết.

Không biết vì sao, Kiều Bối Nhi lúc này đột nhiên nghĩ tới Vân Huyền, trong lòng có chút cảm giác không tốt. Nhưng vẫn không nói được là chuyện gì xảy ra, chỉ mở miệng nói : “Mọi người cẩn thận một chút !”

Tư Minh Dạ hôn lên trán cô, cánh tay hơi buộc chặt, không tiếng động an ủi.

Kiều Bối Nhi quay đầu nhìn anh, lắc đầu nói : “Em không sao.” Hiện nay tình hình Âm Dạ không quá lạc quan, Vân Huyền hẳn là không đến mức sẽ xuất hiện ở chỗ này mới đúng.

Ánh lửa càng ngày càng nhỏ cho đến lúc tắt đi. Tư Minh Dạ giúp Kiều Bối Nhi điều chỉnh một vị trí thoải mái rồi nhẹ giọng nói : “Ngủ một lát đi !”

Hiện tại đã là buổi tối, bọn họ chỉ có thể chấp nhận ở trong này. Kiều Bối Nhi gật gật đầu, đưa tay ôm eo của anh, tựa vào trước ngực của anh nhắm mắt lại.

Tư Minh Dạ vuốt nhẹ tóc của cô, lắng lắng nghe tiếng hít thở của cô. Anh nhú mày vì nghĩ hiện tại bọn họ thật sự rất bị động, nếu đối phương thật sự muốn lấy mạng của bọn họ, quả thực rất dễ dàng.

Những người khác cũng an tĩnh lại, bọn họ không biết bước tiếp theo còn có khảo nghiệm gì đang chờ bọn họ, cho nên bây giờ quan trọng nhất là phải nghỉ ngơi cho tốt mới có tinh thần nghênh đón phiền toái tiếp theo.

“Bà vai cho tôi mượn dựa vào một chút !” Nam Cung Liệt trực tiếp kéo người bên cạnh lại gần.

Theo lý thuyết Bùi Diệc nên rất thích nhưng hiện tại trong lòng lại căng thẳng, “Liệt..... cậu làm sao vậy ?” Giọng của cậu ta nghe qua rất yếu, hơn nữa lúc này còn té xỉu, sao có thể làm cho người ta yên tâm đây ?

“Không có việc gì... tôi nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi...” Thanh âm càng ngày càng nhỏ, cuối cùng thì biến mất.

“Liệt !” Trong lòng Bùi Diệc rất hoảng loạn. Nam Cung Liệt đều luôn luôn vui vẻ, cho dù chẳng như bề ngoài vui vẻ nhưng chưa bao giờ xuất hiện bộ

đáng suy yếu như thế này. Cho dù là bị thương cũng nghiêng rãng nghiêng lợ, nhe răng nhếch miệng, sẽ không giống hấp hối như bây giờ, giống như bất cứ lúc nào cũng...

“Lam Tư...” Bùi Diệc thanh âm có chút run run, trước kia chưa bao giờ phát hiện hóa ra không có Nam Cung Liệt, anh không thể hô hấp, cậu ta sớm đã trở thành một bộ phận không thể cắt rời.

Lam Tư nghe được tiếng động liền nhẹ nhàng buông Phạm Bảo Nhi, lần mò đi qua. Bùi Diệc lấy bật lửa ra, nương theo ánh lửa mờ mông manh có thể thấy Nam Cung Liệt sắc mặt tái nhợt.

Lam Tư sau khi kiểm tra thì lắc lắc đầu, như trước cái gì cũng không kiểm tra được. Bùi Diệc về mặt âm trầm, Lam Tư đột nhiên đưa tay bắt lấy cổ tay của anh, “Cậu sẽ không đánh tỉnh cậu ta chứ? Người không có việc gì cũng sẽ bị cậu đánh chết.”

Bùi Diệc trầm mặt không nói lời nào, Lam Tư nhủ mảy nói: “Hiện tại Liệt không có chuyện gì, có lẽ chờ cậu ta tỉnh ngủ thì tốt rồi. Cậu không cần quá lo lắng!” Nói là nói như vậy nhưng Bùi Diệc làm sao có thể không lo lắng, bộ dáng Nam Cung Liệt không có sức sống như vậy, ngay cả anh cũng có chút lo lắng.

Kiều Bối Nhi nghe được động tĩnh đã sớm tỉnh lại, trong lòng thở dài một tiếng, có lẽ không nên dẫn bọn họ đến. Tuy bọn họ không như người bình thường nhưng cũng là người bình thường, Minh Quốc này cô quái như vậy, hơn nữa cô còn hoài nghi Vân Huyền và Minh Quốc có liên quan. Nếu Vân Huyền thật sự xuất hiện, muốn thừa cơ hội này loại trừ bọn họ, vậy bọn họ khẳng định là dữ nhiều lành ít rồi.

Tư Minh Dạ hôn lên trán cô an ủi, “Đừng suy nghĩ miên man, không có việc gì đâu!” Kiều Bối Nhi ôm cánh tay anh thật chặt.

“Két” “Két”

Lúc này tường đồng vách sắt bốn phía cứ nhiên bắt đầu di chuyển, phòng khách khôi phục nguyên trạng. Đột nhiên xuất hiện ánh sáng làm cho người ta cảm thấy có chút chói mắt, một lát sau mới có thể thích ứng được. Tư Minh Dạ ôm Kiều Bối Nhi đứng dậy, thấy Nam Cung Liệt sắc mặt tái nhợt thì nhíu nhíu mày, hiển nhiên cũng không phải không lo lắng nhưng chỉ bỏ lại mấy chữ, “Trở về phòng nghỉ ngơi đi!” Sau đó ôm Kiều Bối Nhi rời đi.

Lam Tư lạnh giọng nói, “Có việc thì gọi tôi!” Bùi Diệc gật gật đầu.

.....

Bên tai tất cả đều là tiếng thở dốc ồ ồ của mình, tiếng tim đập quá nhanh, còn có tiếng gió vù vù thổi qua bên tai.

“Đừng chạy!”

“Mau... Bắt lấy bọn chúng...”

“Hắc hắc... tên ăn mày, cho tụi bây chơi cùng tao đã là nể mặt rồi thế mà còn dám chạy! Đánh cho tao!”

“Ô ô... Anh... Đau quá...”

“Ha ha... Tụi bây nói hôm nay chơi như thế nào?”

“Hắc hắc... Hôm nay chơi cho cá ăn thế nào? Ngày hôm qua không cẩn thận giết chết con cá của cha tao, làm hại tao bị mắng rất lâu. Hôm nay thì tốt rồi, chơi vui một chút để trút mối hận trong lòng của tao!”

“Không muốn... Anh... Cứu em...”

“A...” Nam Cung Liệt ngồi dậy thật mạnh, không ngừng thở hổn hển, trong mắt mang theo tia mờ mịt, bên tai hình như còn có thể nghe thấy tiếng vui cười cùng tiếng cầu cứu.

“Liệt...”

Nam Cung Liệt đảo mắt nhìn về phía Bùi Diệc, sững sờ nói, “Diệc, là tôi hại chết Tiểu San, là tôi...”

Bùi Diệc ôm cổ anh, “Liệt, không phải lỗi của cậu, cậu đừng tự trách mình nữa!”

Nam Cung Liệt vốn chỉ là một tên ăn mày cùng em gái sống nương tựa lẫn nhau. Anh đã không thể nhớ nổi vì sao mình và em gái lại trở thành ăn mày, chỉ duy nhất nhớ rõ là đoạn kí ức khiến cho anh vĩnh viễn cũng không quên được.

Đều là lỗi của anh. Là anh chọc tới đám người kia!

Khi đó anh sáu hay bảy tuổi gì đó, kỳ thật anh cũng không rõ mình bao nhiêu, Tiểu San bộ dáng cũng khoảng bốn, năm tuổi. Trong thế giới này, người có lòng thông cảm không nhiều cho nên bọn họ không muốn chết đói thì chỉ có thể đi trộm, cho dù bị bắt lại chẳng qua cũng chỉ bị đánh một chút mà thôi, so với đói chết vẫn tốt hơn. Tuy còn nhỏ nhưng anh vẫn biết yêu thương em gái, cho nên mỗi lần đều sẽ bảo con bé trốn ở một bên, không cần phải đi ra.

Một lần đó anh lén mò tới một cửa hàng bách hóa để trộm hai cái bánh, rất may không có bị chủ tiệm phát hiện nhưng trong lúc bối rối thì không cẩn

thận đưng vào một tên con trai khoảng mười một, mười hai tuổi. Đứa bé trai kia mặc đồng phục, xem ra là học sinh của một trường quý tộc nào đó, phía sau nó còn dẫn theo một đám nhóc tuổi xấp xỉ cũng mặc đồng phục. Cả đám người nhìn qua đều có chút đáng về lưu manh.

Anh không muốn gây chuyện, cũng không thể trêu vào nên rất lễ phép nói xin lỗi, nhưng những người này cũng không muốn dễ dàng như vậy liền buông tha anh. Tên bị anh đưng phải chán ghét vỗ vỗ quần áo bị anh đưng tới, sau đó nhìn về phía anh, không có ý tốt nào nói, “Đúng lúc bọn tao đều rất nhảm chán, thẳng ăn mày, chơi đùa cùng bọn tao thế nào ?”

Nam Cung Liệt hiểu rõ rơi vào trong tay bọn chúng sẽ không dễ chịu, đương nhiên là xoay người bỏ chạy.

“Cư nhiên dám chạy !”

“Đại ca, chỗ đó còn có một đứa !”

Nam Cung Liệt trong lòng cả kinh, cư nhiên có người mắt tinh phát hiện ra Tiểu San. Không còn cách nào khác, Nam Cung Liệt đành phải chuyển hướng mà kéo Tiểu San cùng chạy. Tốc độ tự nhiên cũng chậm lại, hơn nữa đám người kia vốn to con hơn bọn họ nên đương nhiên chạy nhanh hơn, rất nhanh bọn họ liền bị bắt lại.

Sau đó bọn họ bị đám người kia dẫn đến một thôn nhỏ ở khu vực ngoại thành đánh cho một trận, nghe Tiểu Mị kêu đau nhưng anh lại không có khả năng cứu con bé.

Vốn nghĩ đến bọn chúng sau khi đánh xong sẽ bỏ đi nhưng là không nghĩ tới đám người thiếu gia nhà giàu kia không biết chừng mực, bụng dạ ác độc, vốn không xem bọn họ là người. Anh và Tiểu San đối với bọn chúng mà nói là món đồ chơi nhảm chán, phải đợi khi bọn chúng chơi đã mới có thể buông tha cho bọn họ.

Có người đề nghị cho cá ăn. Tên nhóc bị anh đưng vào dễ nhận thấy là tên cầm đầu nhóm người này, nó cũng vô cùng tán thành đề nghị này. Bảo người đào ra một con giun rồi nhìn Nam Cung Liệt xấu xa cười nói, “Thằng nhóc, nó là em gái của mày phải không ? Mày có vẻ rất thương em của mày a, vậy trước cho em của mày ăn no vậy !”

“Đừng...” Nam Cung Liệt vùng vẫy muốn ngăn cản thì lại đón lấy một trận đánh đập.

Hết chương 94

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95

Edit : Phương Thiên Vũ

“Đừng... anh... cứu em...” Tiểu San bình thường rất hiểu chuyện nhưng lúc này lại bị dọa sợ.

Nam Cung Liệt nhìn Tiểu San bị tách miệng ra, nhìn đám người kia vui vẻ đem con giun nhét vào trong miệng con bé, một bên còn có người càng không ngừng đánh đá lên người con bé thì anh lại bất lực, đến bây giờ anh vẫn còn nhớ rõ ánh mắt rung rung của Tiểu Mị, anh biết con bé đang cầu cứu với anh.

“Di ? Sao lại bất động rồi ?”

“Không... Sẽ không chết chứ ?”

Dù sao cũng chỉ là một đứa bé mười một, mười hai tuổi, tuy bình thường làm hừ hung ác nhưng phát hiện thật sự hại chết người vẫn là có chút sợ hãi, đám người lập tức giải tán. Nam Cung Liệt không tin Tiểu San đã chết nhưng vì bị đánh tàn nhẫn nên anh không thể nhúc nhích, chỉ có thể hai mắt nhìn thẳng Tiểu Mị, hy vọng con bé có thể động dậy một chút nhưng Tiểu San vẫn không nhúc nhích. Hắn vẫn nhìn mãi đến khi hai mắt cay cay rơi lệ, con bé vẫn như cũ không hề động dậy một chút nào.

“Uy, cậu không sao chứ ?” Đúng lúc trong cánh rừng bên cạnh có một mật đạo đi thông đến tổng bộ U Minh Điện, Bùi Diệc từ trong mật đạo đi ra liền thấy hai cô cậu không biết là sống hay chết nằm trên mặt đất.

Kỳ thật khi đó U Minh Điện vừa mới khởi dựng, Bùi Diệc và Tư Minh Dạ đều mới mười hai, mười ba tuổi. Tuổi nhỏ như vậy, rất nhiều chuyện tự mình làm cũng gặp không ít khó khăn nhưng nếu không phải bọn họ đủ liều mạng thì chỉ sợ ngay cả duy hình của U Minh Điện cũng không thể xuất hiện.

Nam Cung Liệt đề phòng nhìn anh, trong mắt mang theo hận ý và sát ý vô tận. Bùi Diệc ngồi xổm xuống trước mặt cậu, cẩn thận đánh giá cậu một lượt

rồi đưa ra kết luận, “Bộ dáng rất đáng yêu, nhìn trông rất vừa mắt, sát ý đậm, làm sát thủ không tệ. Nếu không từ nay về sau cậu đi theo tôi đi, tôi còn thiếu một em trai đây !” U Minh Điện hiện tại thiếu chính là nhân tài. Hai tên nhóc con bọn họ đi xung quanh thu nhận một đám người lớn nhưng không có mấy người chịu phục. Lại thêm bộ dáng lão đại cũng không phải dễ dàng bắt chuyện, vẫn là tự tìm cho mình một tên em trai khi dễ bắt nạt thì ngày sau sẽ không nhảm chán !

Hình như phát hiện Bùi Diệc cùng những người đó không phải một nhóm thì Nam Cung Liệt không để ý tới anh nữa, cậu quay đầu nhìn Tiểu San, “Tiểu San...”

Bùi Diệc theo ánh mắt của cậu nhìn lại, nhú nhú mày rồi đi qua kiểm tra một lượt, nhìn hai mắt Nam Cung Liệt chờ đợi thì bất đắc dĩ phun ra hai chữ, “Đã chết !”

Thấy Nam Cung Liệt ngất đi, Bùi Diệc lắc đầu, xem như là cậu vận khí tốt, nếu không đúng lúc gặp được anh thì chỉ sợ cậu ta cũng sống không nổi.

Sau đó Nam Cung Liệt được Bùi Diệc dẫn vào U Minh Điện, vô tri vô giác qua mấy tháng mới chấp nhận sự thật người thân duy nhất không còn nữa. Sau đó bắt đầu liều mạng luyện tập, trên mặt cũng dần dần mang theo nét tươi cười, luôn hi hi ha ha nhưng tổn thương trong lòng lại vĩnh viễn không quên được. Anh vẫn luôn cho rằng Tiểu San là bị anh hại chết.

“Là tôi... Là lỗi của tôi...” Nam Cung Liệt thất thần thì thảo tự nói.

“Nam Cung Liệt !” Bùi Diệc dứt khoát đánh tới một quyền, “Cậu còn muốn tôi nói bao nhiêu lần nữa, không phải lỗi của cậu !”

Nam Cung Liệt cũng không khách khí đáp lại một cước, hai người hơn nửa đêm không ngủ lại đi đánh nhau.

Mãi đến khi hai người đều hết sức ngồi phịch ở trên giường... Lặng im trong chốc lát... Nam Cung Liệt nhìn lên bầu trời thì thảo nói, “Tiểu San rất nghe lời, rất hiểu chuyện, cho dù đói bụng cũng không khóc nháo... Có đôi khi có chút mơ hồ nhưng cũng rất thông minh...”

Bùi Diệc im lặng nghe, mãi đến khi anh dừng lại mới mở miệng nói, “Cậu dù sao vẫn còn biết mình có em gái, tôi ngay cả mình từ đâu xuất hiện cũng không biết đây !” Từ khi bắt đầu có trí nhớ thì anh đã ở cô nhi viện, cũng không biết tại sao lại không được yêu thương mặc dù anh là do ba mẹ anh tạo ra mà lại ghét bỏ anh, bỏ rơi anh.

Sau khi Nam Cung Liệt hoàn toàn nói ra hết thì trong lòng dễ chịu một ít, nghe xong lời anh nói thì đá một cước tới, “Cậu là đang an ủi tôi hay là đang so sánh sự đáng thương với tôi ?”

“Ai... Trên thực tế, tôi thật sự đáng thương hơn so với cậu a ! Liệt, nếu không cậu an ủi tôi một chút đi ?”

“Cút !”

“An ủi một chút đi !”

“...”

Trên bàn cơm, Kiều Bối Nhi nâng mắt nhìn Nam Cung Liệt hỏi, “Nam Cung Liệt, anh không có việc gì chứ ?”

“Không có việc gì !” Anh cũng không biết mình xảy ra chuyện gì nhưng hiện tại là thật không có việc gì.

Kiều Bối Nhi gật gật đầu, “Nga” một tiếng, sau đó lại nhìn về phía Bùi Diệc, “Bùi Diệc, khoe miệng của anh làm sao vậy, không phải là bị cắn chứ ?”

“Khụ khụ...” Nam Cung Liệt chợt bị sặc một cái, quay đầu nhìn về phía Bùi Diệc. Tuy rằng hai người đánh nhau một trận dữ dội nhưng trên thực tế đều là Bùi Diệc để cho anh phát tiết, anh không có bị đánh nhưng Bùi Diệc hẳn là bị đánh rất thảm.

Bùi Diệc sờ sờ khoe miệng, thản nhiên nói, “Có thể là bị sâu lông cắn a !”

Nam Cung Liệt sắc mặt tối sầm, “Cậu mới là sâu lông !”

Này giống như chưa đánh đã khai, toàn bộ ánh mắt đều tập trung trên mặt Nam Cung Liệt. Kỳ thật không nói nhưng mọi người cũng biết anh không thoát khỏi có liên quan !

Phạm Bảo Nhi hi hi cười nói, “Anh, em ủng hộ anh...” Đang nói thì đột nhiên thân mình mềm nhũn ngã sang một bên. Lam Tư nhanh tay đỡ lấy cô, sau khi kiểm tra một lúc thì về mặt bình tĩnh nói, “Tình huống giống như Liệt !”

Kiều Bối Nhi cau chặt mày, nếu chỉ có Nam Cung Liệt thì còn có thể nói nguyên nhân là do cơ thể của anh ta nhưng bây giờ Bảo Nhi lại gặp tình huống giống như vậy, nhất định không phải là trùng hợp.

Kiều Bối Nhi hít một hơi, đột nhiên lên tiếng kêu lên, “Vân Huyền !”

Vốn cô chỉ là hoài nghi nhưng nhìn người xuất hiện ở cửa thì Kiều Bối Nhi biết cô đoán đúng rồi ! Vân Huyền năng lực không đủ cho nên Nam Cung

Liệt và Phạm Bảo Nhi chỉ ngất xỉu, không có thật sự bị thương gì, nhưng cô tin Vân Huyền muốn làm không chỉ có như thế.

Cô gái xuất hiện ở cửa mặc bộ quần áo màu đen, đường nét tinh xảo, mảy liễu cong cong, trong đôi mắt nước long lanh mang theo một tia nham hiểm, cánh môi phẫn nộ nhếch lên, ha ha cười nói, “Hóa ra là anh !”

Kiều Bối Nhi hai mắt híp lại, nghe khẩu khí như vậy thì cô ta cũng không phải vì cô mà đến, vậy là vì Dạ sao ? Hay chỉ đơn giản là trùng hợp ?

Kiều Bối Nhi lập tức liền có được đáp án.

“Ha ha... Thật sự là không nghĩ tới Dạ đế cùng điện chủ U Minh Điện lại đều ở trong này, thật sự là trời cũng giúp ta !” Tuy rằng cô chưa gặp qua điện mạo thật sự của Dạ đế nhưng khẩu khí như vậy, rõ ràng chính là Dạ đế.

Vốn cô chỉ là nghe được Thượng Quan Mạt cùng Đại trưởng lão nói chuyện, cũng không biết đám người mà hai người nhắc tới có Kiều Bối Nhi cùng Tư Minh Dạ nhưng cô muốn chống lại Thượng Quan Mạt, cô ta nói không thể động đến người thì cô càng muốn động...

Đôi mắt nhìn lướt qua mọi người một vòng rồi ha ha cười nói, “Các người không thể trách tôi, muốn trách cũng chỉ có thể trách các người là người Vân Phong Khinh muốn bảo vệ. Cô ta muốn bảo vệ người nào thì tôi lại muốn giết người đó !”

Dứt lời bàn tay nhỏ vùng lên, bên ngoài liền tiến vào một đám người mặc âu phục màu đen, súng trong tay chỉ thẳng vào mọi người.

Tư Minh Dạ sắc mặt âm trầm, lãnh khí cả người làm cho đám người đồ đen nhin không được run rẩy.

Kiều Bối Nhi nháy mắt mấy cái, trong lòng có chút nghi hoặc, “Vân Phong Khinh ?” Cô xác định cô không biết người như vậy, đảo mắt nhìn về phía Tư Minh Dạ thì Tư Minh Dạ lắc đầu, anh cũng không quen.

Vân Huyền cười nói, “Không sao ! Các người có quen biết hay không cũng không quan trọng, dù sao các người cũng phải chết !”

Bùi Diệc đột nhiên lên tiếng hỏi, “Cô cùng Vân Thiên có quan hệ gì ?” Anh đã nhìn ra những người áo đen này đều là người của Vân Môn.

Vân Huyền sùng sốt một chút, nhìn Bùi Diệc hừ lạnh, “Đem anh tôi ra cũng vô dụng, các người đều phải chết !” Kỳ thật Vân Huyền bộ dáng rất xinh đẹp, nhưng sự nham hiểm trong mắt cô ta lại sinh sôi phá hủy đi phần nào vẻ đẹp kia.

Kiều Bối Nhi không khỏi kinh ngạc nhủ mày, Vân Huyền cư nhiên là em gái môn chủ Vân Môn ? Này cô thật đúng là không biết.

Nam Cung Liệt đột nhiên nhảy đến trước mặt Bùi Diệc để chắn anh lại.

Bùi Diệc nhin không được nhủ mày, “Liệt... Cậu làm cái gì vậy ?” Cậu ta muốn liều mạng vì anh sao ?

Nam Cung Liệt cười cứng ngắc, sắc mặt có chút tái nhợt, “Cậu đừng hiểu lầm... Tôi không phải muốn đỡ đạn thay cậu... Là ở phía sau... Có giun...” Tuy cùng Bùi Diệc đánh một trận, vết thương trong lòng cũng đã khá hơn một chút nhưng anh vẫn là sợ con giun.

Cạc cạc...

Bùi Diệc chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu có một đám quạ đen bay qua, uống công anh lại đi cảm động, hóa ra là hiểu lầm trầm trọng a ! Nhưng nơi này làm sao có thể có giun ? Bùi Diệc quay đầu nhìn lại thì quả thật có một con giun đang mập mạp, cũng không biết là từ đâu xuất hiện.

“Liệt... Nếu không thì cậu đi chơi cùng con giun kia đi ?” Nói xong liền muốn đưa tay kéo anh về phía sau.

“Oa... Đừng...” Nam Cung Liệt bám chặt anh không buông, “Bùi Diệc, cậu dám ! Cẩn thận tôi đoạn tuyệt với cậu !”

“Phốc... Ha ha...” Kiều Bối Nhi thật sự là nhin không được, hai kẻ dở hơi này cũng không nhìn xem đây trường hợp gì, không phát hiện gương mặt của Vân Huyền cũng có thể mờ hiệu nhuộm rồi hay sao ?

Nhưng nhìn Vân Huyền tức giận đến mức đỉnh đầu bốc khói, trong lòng Kiều Bối Nhi thật đúng là có một chút sáng khoái ! Vân Huyền làm hại cô thiếu chút nữa mất mạng, thù này sao có thể không báo ? Nhưng nghĩ lại nếu không phải cô ta thì có lẽ cô và Tư Minh Dạ cũng sẽ không có ngày hôm nay.

Vân Huyền hừ lạnh một tiếng, “Các người vẫn là cùng nhau xuống địa ngục chơi cùng ác quỷ đi! Nổ súng !”

“Bang bang bang”

Một trận súng vang lên nhưng không có bắn trúng một người nào, gương mặt Vân Huyền lại càng đỏ hơn. Phía sau sô pha, Kiều Bối Nhi gương mặt lạnh lùng có chút ngưng trọng, “Những người này không là vấn đề, em chỉ có chút lo lắng về năng lực của Vân Huyền !” Tuy về điểm năng lực của Vân Huyền thật sự là không được tốt lắm nhưng người thường muốn đối phó thật là có chút khó khăn.

Tư Minh Dạ giọng lạnh lùng, “Cô ta cũng là người, là người thì sẽ chết !”

Kiều Bối Nhi cười cười, giờ giờ nhấc trên tay lên, “Chúng ta thử xem ?”

“Được !”

Danny . Rock che chở Viên Viên, Lam Tư và Phạm Bảo Nhi cũng đã nhanh chóng tìm được chỗ ẩn thân.

Còn phía sau sô pha bên kia, Nam Cung Liệt bám chặt Bùi Diệc, hai mắt tròn to, nhìn con giun đang mấp máy cách đó không xa, “Bùi Diệc, cậu tuyệt đối là cố ý !”

Trên mặt Bùi Diệc đầy ý cười, thỉnh thoảng nả một phát súng. Tuy rằng đó là người của Vân Thiên nhưng nếu người ta muốn giết anh thì anh không lý do gì chờ người ta tới giết ! “Ồ đây gần nhất !”

“Nhiều lời !”

Bùi Diệc thờ dài nói, “Liệt, nếu ngày nào đó tôi không ở bên cạnh cậu, cậu gặp phải giun thì làm sao bây giờ ?” Cũng không biết là trùng hợp hay là duyên phận, dường như mỗi lần Nam Cung Liệt gặp được con giun đáng sợ kia đều có Bùi Diệc ở bên cạnh, mỗi lần đều là Bùi Diệc cứu anh.

Nam Cung Liệt tức giận nói, “Chờ nó tránh ra !” Anh biết Bùi Diệc muốn giúp anh vượt qua nỗi sợ hãi trong lòng nhưng cũng phải nhìn xem trường hợp đi chứ ! Hơn nữa anh cũng cảm thấy như vậy một chút cũng không có tác dụng, anh vẫn là sợ a . .

Bùi Diệc đột nhiên quay đầu nhìn anh một cái, sau đó rất nhanh đưa tay nhặt con giun đang cách bọn họ càng ngày càng gần ném vào trong lòng Nam Cung Liệt.

Hết chương 95

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96

Edit : Phương Thiên Vũ

“A . .” Nam Cung Liệt oa oa kêu to, vốn muốn nhảy dựng lên nhưng Bùi Diệc lại giữ chặt anh, “Cậu muốn chết a !” Bây giờ nhảy dựng lên không phải đúng lúc trúng đạn sao ?

Nam Cung Liệt sắc mặt tái nhợt nhích tới nhích lui, “Diệc . . Mau lấy nó ra !”

Bùi Diệc hoàn toàn không để ý tới anh, rung đùi đắc ý nói, “Cậu xem nó đáng yêu lắm không.”

“Thả ra ! . .”

Bùi Diệc nắm chặt lấy tay anh, không cho anh động đậy. Nam Cung Liệt nhìn con giun kia như muốn chui vào trong quần áo của anh thì sợ tới mức lạnh run, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, suýt khóc lên.

Bùi Diệc có chút không đành lòng, vừa định lấy ra cho anh thì không ngờ Nam Cung Liệt đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh, sau đó cắn mạnh môi của anh. Đúng vậy, là cắn !

Dùng sức cắn một cái, sợ hãi trong lòng Nam Cung Liệt lại giảm đi không ít, đôi mắt trừng thẳng Bùi Diệc, rõ ràng tỏ vẻ cậu chết chắc rồi !

Ánh mắt Bùi Diệc lộ ra mỉm cười, đưa tay bắt lấy con giun ra khỏi người Nam Cung Liệt.

Kiều Bối Nhi tựa vào trong lòng Tư Minh Dạ không nói gì, liếc mắt xem thường nhìn hai người đang hôn nhau đến mức để mặc khó khăn cho người khác. Tư Minh Dạ tựa hồ cũng không nói gì, bốn người còn lại thì trong mắt đều mang ý cười, đối với màn diễn này rất vừa lòng.

Chỉ có Vân Huyền tức giận đến mức sắp học máu, cô dẫn theo người Vân Môn đến nhiều như vậy nhưng kết quả thế này cũng chỉ làm đau chính mình. Xem như cô thua kém hơn Vân Phong Khinh nhưng ngay cả người thường là Kiều Bối Nhi cũng không sánh bằng thì cô không cam lòng.

“Dạ đế !”

Giọng nghiêng răng nghiêng lợi của Vân Huyền rốt cục làm cho Nam Cung Liệt phục hồi tinh thần lại, lập tức đẩy Bùi Diệc ra rồi nhìn trước ngực, xác định con giun không còn mới yên lòng. Sau đó trừng mắt Bùi Diệc, hung tợn nói, “Bùi Diệc, tôi muốn đem cậu đi lột da rút gân !”

Vừa mới còn vô cùng thân thiết nhưng lúc này lại giống như nhìn thấy sát thủ giết cha, Bùi Diệc nhún vai, bộ dáng như không sao cả khiến cho Nam

Cung Liệt tức giận đến mức muốn học máu.

Kiều Bối Nhi sắc mặt có chút ngưng trọng nhìn về phía Vân Huyền, những người khác cũng nghiêm túc lên. Đối với việc vì sao Kiều Bối Nhi đến tìm bảo vật bọn họ cũng biết một ít, cho nên cũng biết Vân Huyền không phải người thường nhưng chỉ là không biết Vân Huyền này rốt cuộc có chỗ nào lợi hại.

Vân Huyền khoát tay, một đạo âm phong liền trực tiếp đánh úp về phía Kiều Bối Nhi, về mặt Tư Minh Dạ trầm xuống, một tay kéo Kiều Bối Nhi về phía sau mình.

“Có độc...”

Bởi vì tốc độ quá nhanh nên Tư Minh Dạ tránh không kịp, mắt thấy sẽ bị đạo âm phong kia tổn thương thì đột nhiên một bóng trắng lóe lên, âm phong kia lập tức tiêu tan.

Kiều Bối Nhi kiểm tra một lượt, thấy Tư Minh Dạ không có việc gì mới yên lòng, nâng mắt nhìn lại thì thấy một cô gái vân đạm phong khinh. Cô gái mặc trên người chiếc áo sơ mi và quần dài đều màu trắng, da thịt như tuyết, mắt như thu thủy, mái tóc đen nhánh bay nhẹ nhàng rồi rơi mềm mại ở trên vai, cánh môi phấn nộn hơi nhếch lên mang theo ý cười nhạt, nhìn qua có chút vô dục vô cầu.

* vô dục vô cầu : không ham không xin

Điều kinh ngạc khác của Kiều Bối Nhi là bộ dáng cô gái này cư nhiên giống với Vân Huyền như đúc, nhưng lại khác với Vân Huyền là liếc mắt một cái liền làm cho người ta cảm thấy yêu thích.

Cô gái thân nhiên mở miệng, “Vân Huyền, ngươi càng lúc càng to gan !”

Vân Huyền nhìn cô ta, trong mắt đều là ý hận mãnh liệt, “Vân Phong Khinh, ngươi dựa vào cái gì giáo huấn ta ? Nếu không phải ta, ngươi có thể có hôm nay sao ? Sở dĩ năng lực của ta yếu như thế cũng là vì ngươi ! Ta hận ngươi !” Cô vẫn kêu cô ta là Vân Phong Khinh chứ không kêu cô ta là Thượng Quan Mạt, bởi vì Thượng Quan Mạt là chủ nhân của Thượng Quan gia. Thân phận đó luôn làm cho ý hận trong lòng cô không thể khống chế, bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát ra.

Vân Phong Khinh cười nhạt như trước, hình như một chút cũng không đem sự thù địch của cô để ở trong lòng, lời ra khỏi miệng cũng không nghe ra nhiều cảm xúc, “Vân Huyền, ngươi vì phạm gia quy Thượng Quan gia tộc, không tuân thủ lệnh của chủ nhân, đối với chủ nhân bất kính nên sẽ bị trừng phạt ngũ mã phân thân, ngươi có dị nghị gì không ?”

Kiều Bối Nhi nhìn không được run run khóe miệng, các cô là trở lại thời cổ đại sao ? Sao luôn có cảm giác cô gái này không nên thuộc về thời đại này chứ ?

Vân Phong Khinh như có chút cảm giác đảo mắt nhìn về phía cô, trong ý cười mắt càng sâu, Kiều Bối Nhi cũng nhếch môi cười, tuy là lần đầu tiên gặp mặt nhưng không biết vì sao đối với cô gái này lại đặc biệt có thiện cảm, thấy có chút hối hận vì đã gặp muộn.

Vân Huyền sắc mặt trắng bệch, “Ngươi không thể đối với ta như vậy !”

Vân Huyền thật sự bị dọa sợ, Vân Phong Khinh là người như thế nào cô rất rõ. Cô ta nói được thì sẽ làm được, chuyện cô ta muốn làm cho dù là mẫu thân cũng không có cách nào ngăn cản.

Vân Phong Khinh thân nhiên nhíu mày, “Không thể ? Tổ tiên Thượng Quan gia tộc có nói lệnh của chủ nhân cao hơn tất cả, hành hình !”

“Không được...” Lúc này đột nhiên truyền đến giọng người đàn ông ở cửa đang vội vàng đi đến.

Vân Phong Khinh thân nhiên hô một tiếng, “Tiểu lục !” Sau đó liền thấy Vân Thiên tựa như bị người lôi kéo, hoàn toàn không thể tiến lên, vội đến độ hai mắt đỏ lên, “Vân Phong Khinh, mẫu thân sẽ không bỏ qua cho ngươi !”

Vân Phong Khinh cười giễu nói, “Năng lực của mẫu thân thấp hơn ta !”

“Ngươi...” Vân Thiên không biết nên ngăn cản như thế nào. Vân Phong Khinh ai cản cũng không nổi, đối với người thân cũng máu lạnh đến cực điểm.

Nam Cung Liệt ngoắc ngoắc Búi Diệc, “Vân Thiên không phải cùng cậu có quan hệ rất tốt sao ? Tôi cảm thấy mắt nhìn người của cậu cần phải nâng cao đấy !” Anh sao cảm thấy Vân Thiên có chút chẳng phân biệt được đúng sai nhỉ ?

Lúc này Vân Huyền bộ dáng như hận không thể giết Vân Phong Khinh, nói vậy khi có cơ hội nhất định sẽ không chút do dự xuống tay. Sao lại không thấy Vân Thiên nói Vân Huyền máu lạnh chứ ?

Búi Diệc nhíu mày nói, “Cậu đừng quên lúc trước là ai đem cậu về !” Nói mắt nhìn người của anh kém, không phải là tự nói bản thân cậu ta rất kém sao ?

“A...”

Nam Cung Liệt còn chưa kịp tức giận thì một tiếng kêu thê thảm vang lên, có chút ghê người. Cũng may bọn họ đều không phải người bình thường, nếu người bình thường nhìn thấy cảnh tượng đầm máu kia chắc đã bị dọa sợ sớm ngất đi rồi.

Kiều Bối Nhi nhìn Vân Huyền “yếu đuối” thì trong lòng cười lạnh. Trở thành tạm biệt sao ? Không có năng lực chính là không có năng lực, cho dù là lôi kéo người bên cạnh làm lá chắn cũng sẽ không lâu dài !

Vân Phong Khinh thần nhiên liếc mắt nhìn Vân Thiên một cái, quan hệ giữa cô và người anh này cũng xem như không tốt hơn là mấy, “Thiên tử phạm pháp đồng tội như thứ dân !”

Trong mắt Vân Thiên mang theo một tia tức giận, “Người đừng quên là ai cho người có ngày hôm nay !”

Khóe miệng Vân Phong Khinh mang theo một chút châm chọc, “Năng lực của ta là do bản thân ta, với bất cứ kẻ nào cũng đều không có quan hệ. Vân Huyền, ta không nợ người chút nào, muốn hận thì đi mà hận mấu thân đi ! Là do người khư khư cố chấp !” Toàn thể mọi người đều cho rằng cô nợ Vân Huyền, đều nghĩ cô có ngày hôm nay tất cả đều là công lao của Vân Huyền. Thật là buồn cười !

Vân Thiên lạnh mặt nhìn về phía cô, “Vân Phong Khinh, người thật sự rất máu lạnh !” Cho nên mới không làm cho người ta yêu thích !

Vân Phong Khinh cười nhẹ, “Cám ơn !” Thật là một sự khích lệ !

“Ha ha...” Kiều Bối Nhi cười khẽ một tiếng, thật sự là cảm thấy nhìn Vân Phong Khinh thế nào cũng thấy thuận mắt, “Tôi cảm thấy chúng ta là đồng loại, làm bạn thế nào ?”

Vân Phong Khinh thần nhiên liếc đến tay cô, cười nói, “Thật là đồng loại. Người bình thường đều sẽ không đeo ác ma chi sủng ở trên tay !” Người bình thường nhìn thấy đều hận là chán ghét sợ hãi a !

Kiều Bối Nhi theo ánh mắt của cô nhìn lại thì nhìn nhẩn trên tay, nhúu mảy, nhẩn này còn có cái tên như vậy sao ?

Tư Minh Dạ lạnh giọng nói, “Ác ma chi sủng là cô thiết kế ?”

Vân Phong Khinh nhẹ gật đầu. Ánh mắt trở lại trên người Vân Huyền, thần nhiên mở miệng, “Tiểu nhất, tiểu nhị, tiểu tam, tiểu tứ, tiểu ngũ, hành hình !”

Kiều Bối Nhi rút rút khóe miệng, tên này lấy đúng như thời cổ đại.

Vân Phong Khinh nháy mắt mấy cái, khẽ cười nói, “Nhiều lắm, gọi là tên rất phiền, hơn nữa cũng lười đi nhớ !

“A... Đừng... Anh... Cứu em !...” Vân Huyền biến thành hình chữ đại lộ lưng ở không trung, sắc mặt tái nhợt. Trong mắt đều là sợ hãi, Vân Phong Khinh thật sự muốn giết cô !

Kiều Bối Nhi sờ sờ cằm, tuy nói là ngũ mã phân thân nhưng hành hình hẳn là không phải ngựa. Nếu cô đoán không sai thì hẳn là... Quỷ !

Mọi người còn lại cũng tò mò nhìn vì bọn họ chỉ có thể nhìn thấy Vân Huyền mà thôi, rất ngạc nhiên muốn ngũ mã phân thân thế nào, hơn nữa Vân Huyền sao lại lơ lửng trên không chứ ? Bọn họ đối với cái gọi là dị năng thật là có chút tò mò. Mà tiểu nhất đến tiểu ngũ lại là cái gì vậy, bọn họ sao không có thấy ?

Vân Thiên nóng nảy, “Vân Phong Khinh !”

Vân Thiên yếu đuối ngã xuống, một chữ một chữ kêu lên, “Vân, Phong, Khinh !” Cô ta cư nhiên thật sự hạ thủ !

Vân Phong Khinh đối với anh làm như không thấy, đưa tay kéo Kiều Bối Nhi bước đi, chỉ bỏ lại bốn chữ với Tư Minh Dạ, “Mượn tạm một chút !”

Kiều Bối Nhi nhìn Vân Phong Khinh cười nói, “Tuy là lần đầu tiên gặp mặt nhưng tôi rất thích cô !”

Vân Phong Khinh nhúu mảy nhìn về phía cô, “Tuy cô là lần đầu tiên gặp tôi nhưng tôi lại không phải là lần đầu tiên gặp cô.”

Kiều Bối Nhi nháy mắt mấy cái, “Cô không phải là thẩm mên tôi cho nên vẫn âm thầm quan sát tôi chứ ?”

Vân Phong Khinh liếc mắt xem thường, “Tôi không phải les !” Nhìn ra được cô cũng rất thích Kiều Bối Nhi. Tuy cô luôn luôn cười nhưng nụ cười kia đều mờ ảo làm cho người ta không nắm bắt được, cũng không cảm nhận được độ ấm. Nhưng ở trước mặt Kiều Bối Nhi lại mang theo một tia ấm áp.

“Cô gặp tôi vào lúc nào ?”

“Ở khu trò chơi !”

Kiều Bối Nhi nghĩ nghĩ, chẳng lẽ là lúc cô mất trí nhớ ? Suy nghĩ một chút liền dứt khoát quăng sang một bên, để ý cô ấy gặp mình khi nào làm gì chứ, không quan trọng !

Vân Phong Khinh híp mắt nhìn lên trời, khẽ cười nói, “Cô là người bạn đầu tiên của tôi, cũng là người tôi thấy thuận mắt nhất !”

“Thật vinh hạnh !”

Vân Phong Khinh nhẹ cười một tiếng, quay đầu nhìn về phía cô, “Đưa nhẫn cho tôi !”

Kiều Bối Nhi nhủ mảy, tháo nhẫn trên tay xuống rồi đưa cho cô ấy. Vân Phong Khinh nhanh chóng nắm chặt trong tay, chỉ thấy ánh sáng chợt lóe lên rồi sau đó trả lại cho cô, Kiều Bối Nhi nhìn cẩn thận nhưng không phát hiện có gì khác.

Vân Phong Khinh nhẹ nói, “Thời điểm máu chốt có thể cứu mạng !”

Kiều Bối Nhi vuốt cằm, chờ đợi nhìn cô, “Vậy tôi cũng lấy của Dạ nhanh đem tới cho cô !”

Vân Phong Khinh bật cười, “Cô thật đúng là không khi nào quên anh ta, yên tâm đi ! Ác ma chỉ sùng vốn là một khối, cô không có việc gì thì anh ta đương nhiên cũng sẽ không có chuyện !” Nghĩ nghĩ lại cười nói, “Tên này vô tình lấy được món này cũng hợp trùng hợp, Tư Minh Dạ trong giang hồ có danh xưng là ác ma a ! Hơn nữa nhìn ra anh ta rất cưng chiều cô !”

Hết chương 96

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97

Edit : Phương Thiên Vũ

“Uy, cô không phải là coi trọng anh ấy chứ ?” Về mặt Kiều Bối Nhi đề phòng nhìn cô nhưng trong lòng lại không cho rằng như vậy.

Vân Phong Khinh vỗ một cái lên đầu cô, “Tôi không có hứng thú tranh đàn ông với cô đâu ! Hơn nữa so với ác quỷ thì tôi càng thích ác quỷ hơn !”

Kiều Bối Nhi lau trán, “Nhìn thấy !” Không thích quỷ thì sao có thể nuôi dưỡng một đám quỷ ở bên cạnh chứ ?

Vân Phong Khinh đột nhiên hỏi, “Cô muốn báu vật gì của Minh Quốc ?”

“Cô tính tặng cho tôi ?”

Vân Phong Khinh không để ý nói, “Chỉ cần cô nói thích !” Dù sao thì cái gọi là báu vật kia cũng chỉ bày ở đó làm vật trang trí, không có chút tác dụng nào.

Kiều Bối Nhi khoát tay, “Quên đi, vốn tôi tới đây là để tìm phù hình ngọc nhưng hiện tại Vân Huyền cũng đã chết, tôi lấy cũng vô dụng !” Cô hình như đã quên Danny · Rock đến đây là vì muốn tìm báu vật, cư nhiên không muốn một, hai món nào xem ra Danny · Rock một chuyện này hoàn toàn uống công.

Vân Phong Khinh gật đầu, “Vậy được rồi, bây giờ tôi phải đi, hai năm sau tôi sẽ trở lại tìm cô !”

“Sao lại là hai năm sau ?”

Vân Phong Khinh thờ dãi nói “Nhóm người trưởng lão đã sớm không thuận tôi, bây giờ tôi giết Vân Huyền mà bọn họ yêu thương thì e rằng bọn họ sẽ không để yên cho tôi. Hoặc cũng có thể vì sợ hãi mà hạ bệ tôi cũng không chừng !” Tuy hội trưởng lão vì Thượng Quan gia tộc luôn khoan dung cho cô nhưng hiện tại cô ngay cả Vân Huyền cũng đã giết, chỉ sợ sẽ càng làm tăng thêm nỗi sợ cho những người đó, rất có thể sẽ liều lĩnh mà diệt trừ cô.

“Cô không giống như người lưu luyến quyền thế !”

Vân Phong Khinh cười nhẹ một tiếng, ánh mắt có chút mờ ảo, “Mỗi người đều phải có một lý do để tồn tại, cô nói có phải không ?”

Kiều Bối Nhi nhìn cô không nói gì, cô rất hiểu cảm giác này. Không biết tồn tại vì điều gì nên chỉ có thể cho bản thân một cái cớ, làm cho bản thân có động lực để sống tiếp. Trước kia lý do của cô là ám dạ nhưng đến khi gặp Tư Minh Dạ, cô tiếp tục tồn tại là vì anh. Nếu cô có chuyện gì, Tư Minh Dạ cũng không cách nào sống tiếp. Vì không muốn Tư Minh Dạ đùa với cá, cô quên chúng ta tới làm gì sao ?”

Làm sao bây giờ... Kiều Bối Nhi sờ sờ mũi, cô cũng đã quên Danny · Rock tới đây là vì báu vật, “Cái kia... Tôi đã nói với Vân Phong Khinh là không cần báu vật của cô ấy ?”

“Cái gì ?” Danny · Rock kêu to lên, “Bảo bối, cô sao có thể như vậy ?”

Danny · Rock khá kích động, hoàn toàn không có chú ý tới anh gọi bảo bối một lần thì sắc mặt Tư Minh Dạ lại trầm xuống một phần.

Vân Thiên suy nghĩ thật lâu, ngẩng đầu nhìn Kiều Bối Nhi, “Cám ơn !” Nếu cô không nói thì anh vĩnh viễn cũng không hiểu mình đã sai, nếu cứ tiếp tục thế này thì chỉ sợ anh sẽ mất thêm một em gái.

Kiều Bối Nhi bĩu môi, “Tôi là vì Vân Phong Khinh mà bất bình, cũng không phải vì anh !”

Vân Thiên lại không có tức giận, nghĩ đến lời nói lúc nãy của cô thì có chút kinh ngạc hỏi, “Cô là Dạ đế ?”

Kiều Bối Nhi hừ nói, “Không được sao ?”

Bùi Diệc cười nói, “Chị dâu nhỏ, là bộ dạng của chị rất dễ lừa a !”

Chị dâu nhỏ ? Vân Thiên nhìn về phía Tư Minh Dạ và Kiều Bối Nhi, thật sự là có chút hoảng sợ. Thân phận Tư Minh Dạ anh đã biết, nay Dạ đế và điện chủ U Minh Điện cùng một chỗ thì giống như Âm Dạ và U Minh Điện thành người một nhà, vậy toàn bộ hắc đạo không phải thành thiên hạ của bọn họ sao ?

Kiều Bối Nhi đương nhiên biết anh ta suy nghĩ cái gì, nhàn nhạt nói, “Yên tâm, nể mặt Vân Phong Khinh tôi sẽ không nuốt trọn Vân Môn đâu. Dạ...”

Tư Minh Dạ lạnh giọng nói, “Thêm một Vân Môn đối với U Minh Điện cũng không có ảnh hưởng gì !” Ngụ ý cũng chính là đồng ý với lời của Kiều Bối Nhi, sẽ không đi tìm Vân Môn gây phiền phức nhưng nếu Vân Môn chủ động tìm đến phiền phức thì đó lại là một chuyện khác.

Vân Thiên run run khoe miệng, thật không biết là nên giận hay nên cười. Thêm một Vân Môn đối với U Minh Điện cũng không có ảnh hưởng gì, nói cách khác chính là Vân Môn có cũng được mà không có cũng không sao, không quan trọng gì.

Kiều Bối Nhi nhìn trên xe nhiều thêm một người thì có chút bất mãn, “Vân Thiên, Vân Huyền đã chết anh còn có tâm trạng đi cùng chúng tôi sao, anh không phải rất yêu thương cô ta sao ?”

Bùi Diệc đỏ mặt hỏi, chị dâu nhỏ sao có thể nhắc đến chuyện thương tâm của người ta chứ ? Anh nghi ngờ cô chính là cố ý !

Nam Cung Liệt phụ họa nói, “Đúng vậy ! Sao lại đi cùng chúng tôi ? Thật là chật a !” Đường đường môn chủ Vân Môn mà chẳng lẽ ngay cả xe cũng không có sao ? Không nên cùng bọn họ chen trên một chiếc xe a !

Bùi Diệc nghe vậy hai mắt sáng ngời, “Không thì tôi ôm cậu là được !”

Nam Cung Liệt đá một cước qua, “Cút !”

Vân Thiên bị Kiều Bối Nhi nói như vậy, vốn trong lòng có chút bị thương nhưng nhìn hành động của Bùi Diệc và Nam Cung Liệt thì cảm thấy có chút quái dị nhưng lại nói không nên lời điều quái dị này. Lắc đầu thờ dài nói, “Vân Môn có việc cần xử lý, hơn nữa lần này tới đều là tinh anh của Vân Môn.” Tồn thất nhiều tinh anh như vậy đối với Vân Môn là đã kích rất lớn, sớm biết vậy thì sẽ không cho Huyền Huyền có quyền đó, có lẽ em ấy cũng không mất...

Anh vẫn là nên nhanh chóng trở về nhà để xem đã xảy ra chuyện gì, trong nhà khẳng định rất lộn xộn.

Kiều Bối Nhi cũng mặc kệ Vân Môn thế nào, nhìn về phía Bùi Diệc và Nam Cung Liệt oán giận nói, “Hai người các anh ngược lại rất nhàn nhã, dựa vào cái gì để cho Dạ lái xe cho các anh hả ?”

Nam Cung Liệt lộ ra vẻ mặt đau khổ, anh thật sự oan uổng a ! Rõ ràng là chị dâu nhỏ tự mình ngồi vào ghế phụ nên lão đại mới ngồi vào ghế lái, sao có thể trách bọn họ chứ ?

Ánh mắt Tư Minh Dạ lộ ra mỉm cười, nhìn Kiều Bối Nhi đang rất bất bình, trong mắt đều là sự dịu dàng nhưng lại khiến cho Vân Thiên cảm thấy có chút kinh sợ.

Hết chương 97

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98

Edit : Phương Thiên Vũ

Bùi Diệc vỗ vỗ vai cậu, “Đã là thói quen rồi !” Trong lòng cảm thán, lão đại dịu dàng sẽ luôn dọ sợ người a !

Vân Thiên đột nhiên hỏi, “Nghe nói cậu tìm bạn gái ?” Bạn gái đương nhiên không giống khi chơi đùa cùng phụ nữ.

“Khụ khụ...” Không nghĩ tới Vân Thiên lại đột nhiên nói cái này, Bùi Diệc thiếu chút nữa bị sặc. Quay đầu nhìn Nam Cung Liệt thì thấy cậu ta phản ứng gì cũng đều không có, trong lòng có chút không yên.

Thấy anh không nói lời nào, Vân Thiên tiếp tục nói, “Khi nào thì dẫn đến xem xem? Ta muốn xem xem cô gái kia có phải có ba đầu sáu tay hay không!” Hắn rất ngạc nhiên cô gái như thế nào mà có thể làm cho Bùi Diệc hồi tâm.

Kiều Bối Nhi tựa lưng vào ghế, từ kính chiếu hậu nhìn cảnh ở phía sau, trong mắt đều là hứng thú.

Bùi Diệc lại nhìn Nam Cung Liệt, “Liệt...” Nam Cung Liệt liếc mắt xem thường, mặc kệ hắn. [Vũ: ghen rồi =)]]

“Liệt...” Bộ dáng Bùi Diệc tỳ khuất như một cô vợ trẻ, đưa tay kéo Nam Cung Liệt.

Vân Thiên nhú mày nhìn hai người, thật sự là nhìn thế nào cũng thấy quái dị. Nếu không biết Bùi Diệc là người như thế nào thì anh thật muốn nghi ngờ hai người này có phải có gian tình hay không!

Xe trực tiếp dừng lại trước tòa cao ốc tập đoàn Tuyệt Thế, Nam Cung Liệt dẫn đầu xuống xe, Bùi Diệc đuổi sát theo. Kiều Bối Nhi và Tư Minh Dạ sau khi xuống xe thì hào phóng đưa xe cho Vân Thiên dùng, dù sao đây cũng là xe của Danny · Rock.

Vân Thiên không khách khí lái xe về Vân Môn, Lam Tư trở về bệnh viện, Phạm Bảo Nhi đương nhiên đi theo anh, còn Danny · Rock và Viên Viên cũng vội vã về nước. Chủ của Danny · Rock thời gian không còn dài nhưng trong khoảng thời gian này Thương Lang bang lại xuất hiện một ít vấn đề cần anh trở về xử lý. Lần hành động này của Danny · Rock có thể nói thật là trộm gà không thành còn mất nắm gạo, uống công đi một chuyến. Thương Lang bang xảy ra vấn đề không nói, bầu vật kia ngay cả nhìn cũng chưa nhìn đến một cái.

“Liệt... Đợi tôi với...” Bùi Diệc đáng thương đuổi theo Nam Cung Liệt nhưng thấy cậu ta đột nhiên ngừng lại, “Làm sao vậy?”

Nam Cung Liệt kéo anh núp vào, Bùi Diệc nhú mày. Theo tầm mắt của cậu ta nhìn lại thì trong mắt đều là kinh ngạc. Đó là An Thụy sao?

Nam Cung Liệt cũng trợn mắt, giật mình nhìn An Thụy ôm hôn một cô gái nóng bỏng, tay đẩy đẩy Bùi Diệc, “Diệc, tôi không hoa mắt chứ?”

“Tôi cũng thấy!”

Hai người liếc nhìn nhau, bọn họ đi cũng không bao lâu mà? An Thụy sao lại bị phụ nữ quyến rũ chứ?

“Diệp Hạm!” Kiều Bối Nhi nhìn cảnh tượng trước mắt cũng có chút kinh ngạc, bị An Thụy ôm lại chính là Diệp Hạm sao?

Hai người hoàn toàn quên mình đột nhiên kinh động tách nhau ra, Bùi Diệc và Nam Cung Liệt thấy không còn cảnh diễn nữa cũng đi ra. Nhìn đột nhiên xuất hiện bốn người, Diệp Hạm thoáng chốc đỏ mặt cúi đầu, “Đầu... Đầu lĩnh...”

Bùi Diệc áy náy cười nói, “Hóa ra băng mỹ nhân then thùng lại xinh đẹp động lòng người như vậy a!”

An Thụy nhú mày nhìn cậu một cái, “Diệc...” Tuy biết Bùi Diệc không có ác ý nhưng vẫn nhịn không được lên tiếng ngăn cản cậu làm quấy.

Chỉ là anh vừa mới nói ra một chữ thì liền thấy Bùi Diệc ôm chân kinh động nhảy lên, về mặt ai oán nhìn Nam Cung Liệt. An Thụy nhú mày nhìn hai người, sao lại cảm thấy hai người kia có chút không bình thường?

Kiều Bối Nhi sờ sờ cằm cười nói, “Không có việc gì không có việc gì! Ai nói sát thủ không thể yêu đương, An Thụy nhìn qua cũng không tệ lắm!”

Diệp Hạm mặt càng đỏ hơn. Tư Minh Dạ ôm Kiều Bối Nhi đi vào văn phòng, những người khác cũng đi theo vào. Trên mặt Diệp Hạm vẫn đỏ ửng như cũ nhưng không có quên chính sự, không cần Kiều Bối Nhi hỏi đã đem những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này nói rõ ràng.

“Tập đoàn Tuyệt Thế cùng tập đoàn Vũ Văn hợp tác rất thuận lợi, Tân Vũ cũng không có bị phát hiện nhưng Lục Mạn Nhã và Kiều Tịch Nhan luôn gây phiền phức cho cô ấy. Sinh nhật Vũ Văn Liệt sắp tới rồi, Vũ Văn Lạc nhất định sẽ dẫn Tân Vũ theo.”

Sau khi Kiều Bối Nhi nghe xong thì nói, “Bảo Tân Vũ trở về đi! Bây giờ không cần phải đi trộm truyền gia chi bảo của Vũ Văn gia nữa, Vân Huyền đã chết rồi, cô cùng Tân Vũ về Âm Dạ trước đi!” Hơn nữa truyền gia chi bảo của Vũ Văn gia xem ra quả thật là giả!

Hiện tại Âm Dạ khẳng định đã bị Vân Huyền làm cho rối loạn, cần phải nhanh chóng trở lại quỹ đạo mới được.

Thấy Diệp Hạm lên nhìn thoáng qua An Thụy, Kiều Bối Nhi cười nói “Cô rảnh có thể trở lại đây, với lại An Thụy cũng có thể đi thăm cô!”

Thoáng chốc sắc mặt Diệp Hạm đỏ bừng, thấy vậy Kiều Bối Nhi chắc chắn lấy làm kì lạ, không nghĩ tới Diệp Hạm lạnh như băng cư nhiên dễ dàng then thùng như vậy.

Tư Minh Dạ thật ra lại mặc kệ những người khác, đưa tay捏o khuôn mặt nhỏ nhắn của Kiều Bối Nhi, dịu dàng hỏi, “Có mệt không?” Những người khác đã tự động lui ra ngoài, bọn họ cũng có chuyện phải làm.

Tư Minh Dạ ôm Kiều Bối Nhi vào phòng nghỉ. Trong phòng tắm, Kiều Bối Nhi dựa vào trong lòng Tư Minh Dạ tắm nước ấm, có chút mệt mỏi. Thấy

bộ dáng Tư Minh Dạ có chút thất thần thì không khỏi hỏi, “Dạ, làm sao vậy ?”

Tư Minh Dạ hôn lên trán cô, nhẹ giọng nói, “Chỉ sợ Vũ Văn Lạc sẽ không từ bỏ ý đồ !”

“Ha ha... Sao ? Anh sợ em bị đoạt đi sao ?” Kiều Bối Nhi ngửa đầu nhìn anh, trong mắt mang theo ý cười.

“Không phải... Chỉ là sợ không yên !”

Kiều Bối Nhi dựa vào cổ của anh cười nói, “Nếu không anh đem giao em đi là được ?”

Tư Minh Dạ khẽ cắn trên môi cô, “Muốn cũng đừng hòng !”

“Ừ... Vậy anh cũng chỉ có thể chờ xem nào nhiệt !”

Tư Minh Dạ đột nhiên nhíu mày hỏi, “Em chừng nào ly hôn với cậu ta đây ?”

Ách... Thế này Kiều Bối Nhi mới nhớ tới cô vẫn là gái đã có chồng a ? “Anh cảm thấy Vũ Văn Lạc sẽ đồng ý ly hôn sao ?”

“Sẽ không !” Anh vô cùng khẳng định Vũ Văn Lạc sẽ không từ bỏ ý định, nhưng cho dù cậu ta không đồng ý thì cũng phải làm theo !

Kiều Bối Nhi cảm thấy hứng thú hỏi, “Anh tính làm như thế nào ?”

Tư Minh Dạ đột nhiên nói ra một câu, “Anh là hôn hắc đạo !”

Kiều Bối Nhi sững sốt một chút, cười to ra tiếng. Nhìn ý của anh thì không phải là lấy thế áp người mà là muốn lợi dụng sơ hở, tóm lại như thế nào cũng có thể làm cho cô và Vũ Văn Lạc nhanh chóng ly hôn !

Tư Minh Dạ nhìn cô cười đến ngã trái ngã phải thì nhíu mày, đưa tay nắm cằm của cô, cúi đầu ngăn tiếng cười của cô lại.

Vũ Văn gia

Về mặt Tân Vũ cười đến quỵên rũ, muốn đi cũng phải lưu chút cái gì chứ. Lão thái bà chết tiết, khi dễ cô sao ? Tôi sẽ khiến cho con của bà liều mạng với bà. Còn có à đề tiện kia nữa, hừ ! Không cần phải nói bọn họ lúc trước khẳng định cũng khi dễ đầu lĩnh như vậy, tuy với năng lực của đầu lĩnh không đến mức bị người khi dễ nhưng... Hừ hừ ! Có suy nghĩ đó thì cũng nên trừng phạt tốt một chút !

Không thể không nói cô đã tính sai, Vũ Văn Lạc sẽ không liều mạng với Lục Mạn Nhã.

Vũ Văn Lạc từ công ty trở về nhưng không có phát hiện bóng dáng của Kiều Bối Nhi, tìm chung quanh cũng không tìm được. Thân hình của Tân Vũ không khác Kiều Bối Nhi lắm, hơn nữa thuật dịch dung cẩn thận nên một chút Vũ Văn Lạc cũng không nhìn ra là hai người khác nhau. Khi cô trở thành Kiều Bối Nhi, Tư Minh Dạ tự động biến mất, không cùng anh giành Kiều Bối Nhi nữa nên anh đương nhiên rất cao hứng. Ngay cả khi Tư Minh Dạ đem chuyện hợp tác tùy tiện giao cho một nữ nhân lạnh như băng phụ trách anh cũng một chút không tức giận, cho nên hợp tác rất thuận lợi.

Tìm khắp cả tòa biệt thự cũng không tìm được người, hỏi qua người hầu cũng không có ai nhìn thấy. Vũ Văn Lạc có chút hoảng, rất sợ Kiều Bối Nhi lại giống như lần trước đột nhiên biến mất, cuối cùng cũng không tìm thấy.

“Mẹ, mẹ có nhìn thấy Bối Nhi không ?”

“Àn ?” Lục Mạn Nhã cùng Kiều Tịch Nhan ở hoa viên nhân nhã uống trà, nghe thấy giọng nói sốt ruột của anh thì không khỏi sững sốt một chút, không thấy nha đầu chết tiết kia ? “Không nhìn thấy !”

Vũ Văn Lạc nhíu mày, phản phó nhóm người hầu cẩn thận tìm. Buồn bực trở về thư phòng muốn điện thoại cho Vân Thiên giúp đỡ nhưng lại phát hiện trên bàn có một ít đồ.

Máy tính cũng bị mở lên, Vũ Văn Lạc nhìn hình ảnh trên màn hình máy tính đang phát thì sắc mặt càng ngày càng âm trầm. Tất cả đều là cảnh tượng Lục Mạn Nhã và Kiều Tịch Nhan thừa dịp anh không ở đây mà khi dễ Kiều Bối Nhi.

Về mặt bình tĩnh mở ra túi văn kiện đặt trên bàn, nhìn thứ bên trong Vũ Văn Lạc lại giận không thể kiềm chế. Đây chính là bằng chứng Lục Mạn Nhã bảo người Hồng Bang ám sát Kiều Bối Nhi, anh không nghĩ tới Lục Mạn Nhã cư nhiên làm nhiều chuyện như vậy. Còn có Kiều Tịch Nhan kia nữa, lúc trước nghĩ cô ta thay đổi nên để cho cô ta ở Vũ Văn gia lâu như vậy. Sau khi trải qua chuyện bỏ thuốc, anh nhận rõ bộ mặt thật của cô ta nhưng vì nể mặt Lục Mạn Nhã nên không có cương quyết đuổi cô ta đi. Không nghĩ tới cô ta lại cùng Lục Mạn Nhã khi dễ Kiều Bối Nhi, còn vọng tưởng muốn trở thành tổng tài phụ nhân của tập đoàn Vũ Văn !

Vũ Văn Lạc cố nén tức giận cuộn cuộn trong lòng, mở ra phong thư ở trên bàn.

“Ông xã, em may mắn nên không có chết, nhưng không có nghĩa là mỗi lần đều may mắn như vậy. Cho nên suy nghĩ vì mạng nhỏ của em, em không muốn làm phụ nhân Vũ Văn nữa, hơn nữa nói thật, có một người chồng như vậy thật đúng là có cũng như không, chỉ ít cũng không cần lo lắng tùy thời phoi thấy đầu đường.”

Trong mắt Vũ Văn Lạc đều là lừa gạt còn có một tia áy náy, thư trong tay bởi vì dùng sức quá mức nên có nhiều nếp nhăn.

Với tay cầm điện thoại trên bàn liền gọi, “Thiên, giúp tôi tìm Bối Nhi trở về đi !”

“Không phải cậu tìm được rồi sao ? Lại mất tích ?” Không nghe thấy Vũ Văn Lạc trả lời, Vân Thiên thở dài, “Lần này Vân Môn tổn thất nặng nề, tôi lại không có nhiều tinh lực để giúp cậu, tôi sẽ cố gắng hết sức !” Cố tình gặp phải hai tôn sát thần kia, Vân Môn không sụp đổ cũng gặp xui xẻo, hơn nữa sau khi sụp đổ còn không có thể báo thù. Cho dù là Ám Dạ hay U Minh Điện, Vân Môn đều đâu không lại, hướng chỉ hiện tại hai tôn sát thần kia lại ở cùng nhau, anh đành phải ngoan ngoãn không đi chọc bọn họ.

“Cám ơn ! Tôi sẽ gửi ảnh qua cho cậu !”

“Ảnh lần trước vẫn còn !”

“Lần trước không được, dung mạo Bối Nhi đã khác, tôi gửi cho cậu !”

Dung mạo thay đổi ? Làm giải phẫu thẩm mỹ sao ? Cũng đúng ! Phụ nữ đều thích xinh đẹp, bộ dáng Kiều Bối Nhi kia quả thật cần sửa đổi một chút. Vân Thiên đang nghĩ thì nhìn thấy ảnh Vũ Văn Lạc gửi qua, thiếu chút nữa từ trên ghế xoay ngã xuống đất, Dạ... Dạ ế ?!

Nuốt nuốt nước miếng, Vân Thiên thật cẩn thận hỏi, “Lạc, cậu xác định cậu không sai chứ ?”

Nghe ra Vân Thiên khác thường, Vũ Văn Lạc vội vàng hỏi, “Cậu gặp qua cô ấy sao ?”

Vân Thiên thật không biết nói gì, đầu chỉ gặp qua a ! Không nghĩ tới Vũ Văn Lạc cư nhiên cưới một người vợ khủng khiếp như vậy. Lúc trước dung mạo của Kiều Bối Nhi chắc là ngụy trang, thân phận Dạ ế rất thần bí, ít có người thấy qua gương mặt thật của cô là bởi vì thuật dịch dung của cô vô cùng kỳ càng.

Nhưng hiện tại Kiều Bối Nhi và Tư Minh Dạ ở cùng một chỗ a ! Tuy ở chung không nhiều nhưng cũng có thể thấy hai người vô cùng ân ái, Vân Thiên không biết nên nói như thế nào cho Vũ Văn Lạc biết vợ của cậu ta đã hồng hạnh xuất tường rồi đây.

Hết chương 98

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99

Edit : Phương Thiên Vũ

Trong lòng thờ dài, bây giờ anh đối với chuyện Kiều Bối Nhi lúc trước đi dứt khoát như vậy không hề cảm thấy kỳ quái nữa. Dạ ế là người như thế nào ? Có thể tùy ý đùa giỡn với cô ta sao ? Nói vậy lúc trước cô ta thật sự có cảm tình với Vũ Văn Lạc sao ? Nếu không Vũ Văn Lạc sẽ không có khả năng còn sống đến giờ, nhưng bây giờ chỉ sợ là không thể văn hồi rồi. Không nói Kiều Bối Nhi đã ở cùng một chỗ với Tư Minh Dạ, cho dù không có liên quan đến Tư Minh Dạ, muốn Kiều Bối Nhi tha thứ cho Vũ Văn Lạc chỉ sợ có chút khó khăn. Đó cũng không phải là cô gái bình thường mà tùy tiện dụ dỗ liền ngoan ngoãn.

“Thiên...” Thấy Vân Thiên nửa ngày không nói lời nào, Vũ Văn Lạc có chút sốt ruột.

Vân Thiên do dự nói, “Lạc, hay là cậu bỏ đi !”

Vũ Văn Lạc nhú nhú mày, “Có ý gì ? Có phải cậu đã biết cái gì ?”

Vân Thiên lo lắng một chút nhưng không có nói ra thân phận của Kiều Bối Nhi, chỉ thờ dài, “Kiều Bối Nhi đã ở cùng một chỗ với Tư Minh Dạ.”

Sắc mặt Vũ Văn Lạc trầm xuống, anh sao lại không nghĩ tới ? Bối Nhi dính lấy Tư Minh Dạ như vậy, bây giờ rời nhà trốn đi tìm cậu ta cũng không phải chuyện kì lạ gì. Hoàn toàn không để ý đến ý trong lời nói của Vân Thiên.

“Tôi đã biết, cám ơn !”

Vân Thiên còn muốn khuyên cậu ta vài câu nữa nhưng điện thoại lại truyền đến từng tiếng tút tút. Nhịn không được nhú mà, Lạc thật sự hiểu không ? Ngược lại nghĩ đến chuyện Kiều Bối Nhi là Dạ ế, Bùi Diệc khẳng định đã sớm biết, hơn nữa xem ra Kiều Bối Nhi và Tư Minh Dạ ở cùng một chỗ cũng không phải ngày một, ngày hai nhưng tên kia lại không nói lời nào !

Anh cũng không phải là trách Bùi Diệc, dù sao Bùi Diệc cũng là người của Tư Minh Dạ, cậu ta cũng có lập trường của mình.

Vũ Văn Lạc đi vào hoa viên, thấy rõ Lục Mạn Nhã và Kiều Tịch Nhan có chút cao hứng, lửa giận trong lòng càng ngày càng mạnh mẽ, bọn họ đang cao hứng không tìm thấy Bối Nhi sao ?

“Mẹ, sinh nhật ba cũng sắp đến rồi, hay là mẹ đi về trước đi !”

Lục Mạn Nhã sững sốt, nó đang đuổi bà đi sao ? Giương mắt nhìn sắc mặt Vũ Văn Lạc khó coi, nhú nhú mày, “Lạc, không phải chỉ là một người phụ nữ thôi sao ? Đi cũng đi rồi, đáng để con khổ sở như vậy sao ?” Ngay cả chuyện đuổi bà đi cũng làm ra được, nó không phải là đau lòng quá độ nên hồ đồ chứ ?

Kiều Tịch Nhan dịu dàng chen ngang nói, “Lạc, bác gái rất vất vả đến đây một chuyến, anh sao có thể nhanh như vậy đã đuổi bác trở về chứ ?”

Lục Mạn Nhã vừa mới cùng cô bàn bạc ổn thỏa, đúng lúc Kiều Bối Nhi lại không ở đây, mấy ngày này nhất định phải nghĩ biện pháp làm cho Vũ Văn Lạc chấp nhận cô, sau đó mới có thể trong buổi tiệc sinh nhật của Vũ Văn Liệt tuyên bố chuyện bọn họ đính hôn. Chỉ là nghĩ thôi cô cũng không nhận được cao hứng.

Vũ Văn Lạc lạnh lùng nhìn cô một cái, âm thanh lạnh lùng, “Kiều tiểu thư có phải đã quên mình là con gái Kiều gia hay không ? Vẫn ở lại Vũ Văn gia chỉ sợ không tốt, tôi đã bảo người hầu thay cô thu dọn hành lý, Kiều tiểu thư vẫn là sớm trở về một chút đi !”

Lục Mạn Nhã bỗng dưng đứng lên, tức giận nói, “Lạc, con nói gì vậy ? Tịch Nhan đã là người của con, con sao còn muốn đuổi nó đi chứ ?”

Kiều Tịch Nhan cúi đầu không nói lời nào, yên lặng rơi lệ.

Vũ Văn Lạc lạnh lùng liếc mắt nhìn hai người một cái, “Mẹ, con vẫn không muốn chọc tức mẹ nhưng cũng không ngờ mẹ sẽ làm ra chuyện như vậy.”

Cầm túi văn kiện trong tay ném đến trước mặt Lục Mạn Nhã, Vũ Văn Lạc mặt âm trầm nói, “Muốn để cho con chịu trách nhiệm ? Đừng nói là một lần lên giường thì cô ta có con của con, con cũng sẽ không cưới cô ta đâu. Vợ của con chỉ có thể là Kiều Bối Nhi, nếu mẹ muốn khiến con cả đời lưu manh thì cứ tiếp tục xuống tay với Bối Nhi đi !” Nói xong cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Lục Mạn Nhã nhìn những thứ kia, mặt liền biến sắc, trầm mặc không nói. Bà biết lần này Vũ Văn Lạc thật sự bị chọc giận rồi.

Kiều Tịch Nhan nắm chặt hai nắm, trong mắt đều là ý hận. Kiều Bối Nhi ! Cô đã chịu nhiều áp bức và lãng nhục như vậy đều là vì con tiện nhân kia ! Mẹ của nó cướp chồng của mẹ cô, nó lại đoạt đi Vũ Văn Lạc, quả nhiên giống y như người mẹ hồ ly tinh của nó vậy !

Mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng di động, Kiều Bối Nhi đưa tay sờ sờ. Tư Minh Dạ nhìn tay nhỏ bé rà qua rà lại ở trước ngực anh thì ánh mắt tối sầm lại, vội vàng lấy điện thoại nhét vào trong tay cô.

Kiều Bối Nhi sờ soạng rồi ấn nút nghe, “Uy...” Giọng nói mang theo một chút giọng mũi, khuôn mặt nhỏ nhắn thì cọ cọ trước ngực Tư Minh Dạ, cực kỳ giống con mèo nhỏ lười biếng.

Tư Minh Dạ nhìn trên vai cô đầy đặc dấu hôn thì cổ họng căng thẳng, hai tay cũng có chút không đành hoàng. Kiều Bối Nhi nghe một hồi mới từ từ mở mắt ra, Miến cường ngáp một cái, “Là việc này a ? Làm không sai ! Tôi đã sớm không vừa mắt hai người đó rồi !” Nếu lúc trước không phải sợ đá tháo kinh xà thì cô đã sớm động thủ rồi.

“Cái gì ?” Kiều Bối Nhi đột nhiên kinh hô, Tư Minh Dạ nhìn về phía cô hỏi thì cô lại lắc đầu, ý bảo không có việc gì, về mặt có chút dờ khóc dờ cười.

“Tùy cô ! Đây là chuyện của cô, tôi sẽ không nhúng tay. Hơn nữa mắt nhìn người của cô cũng không tệ lắm !” Nhẹ nhàng vịn vẹo thân mình tránh tay Tư Minh Dạ càng ngày càng quá đáng.

Tư Minh Dạ cười như không cười nhìn cô. Kiều Bối Nhi sững sốt một chút, nói rất nhanh, “Tôi cúp máy !” Di động vừa cúp đã muốn bỏ chạy.

Tư Minh Dạ giữ chặt cô ở trong ngực, khẽ cười nói, “Bé cưng, em đã ngủ một giấc rồi !”

Kiều Bối Nhi nhắm mắt lại, mềm mại tựa vào trong lòng anh ngáp một cái, bộ dáng mệt mỏi không chịu nổi, chu miệng oán giận, “Người ta còn chưa tỉnh ngủ đâu, mệt mỏi quá.”

Tư Minh Dạ nhú mày, nhẹ nhàng liếm cắn vành tai của cô, đau lòng hỏi, “Thật sự mệt chết sao ?”

Kiều Bối Nhi mở mắt ra, đáng thương nhìn anh, gật đầu lại gật đầu nhưng lại thấy độ cong nơi khoe miệng của Tư Minh Dạ dần dần mở rộng. Kiều Bối Nhi sững sốt một chút, đột nhiên kêu một tiếng sợ hãi, “A... Sắc lang...”

Kịch tình triển miên lại diễn ra, một phòng kiều diễm.

Bùi Diệc đang bận rộn đến sát đầu mẻ trán thì đột nhiên nhận được điện thoại của Vũ Văn Lạc, “Diệc, Bối Nhi có phải ở chỗ Tư Minh Dạ không?”

Bùi Diệc sững sốt. Bây giờ chị dâu nhỏ hần là ở phòng nghỉ cùng lão đại, nhưng Lạc làm sao mà biết được?

Vũ Văn Lạc không nghe thấy anh trả lời thì tiếp tục hỏi, “Tư Minh Dạ ở công ty sao?”

Bùi Diệc cứ thế nói, “Ờ”

“Bối Nhi cũng ở đó?”

Bùi Diệc do dự một chút, hỏi, “Cậu muốn làm gì?”

“Không có gì, chỉ là muốn nói với cậu sắp đến sinh nhật của ba tôi, đúng lúc chúng ta có thể họp mặt!”

Bùi Diệc nhú mồm, chỉ như vậy? Không đợi anh nói thêm cái gì thì Vũ Văn Lạc đã cúp điện thoại. Bùi Diệc nhìn ống nghe trong tay thì ngẩn ra, luôn cảm thấy Vũ Văn Lạc đang tính toán gì đó.

“Đang suy nghĩ cái gì?”

“A... Liệt, cậu sao lại ở đây?” Cậu ta không phải đi rồi sao?

Nam Cung Liệt ngồi xuống sô pha ở bên cạnh, “Tôi có việc tìm lão đại nhưng tôi không dám đi vào.”

Bùi Diệc cười cười. Cũng đúng, nếu quấy rầy chuyện tốt của lão đại thì anh cũng phải chịu khổ theo! Bùi Diệc đột nhiên từ phía sau bàn công tác đi đến bên cạnh Nam Cung Liệt, về mặt cười ảm muội, “Nhìn bộ dáng cậu không phải rất vội, hần không phải là chuyện lớn gì nhỉ? Cậu vội chạy đến không phải là muốn tôi đi?” [Vũ: amen=)))]

“Khụ khụ...” Nam Cung Liệt bị nước miếng làm sặc, “Cút!”

Bùi Diệc hắc hắc cười nói, “Liệt, không cần ngại!”

Nam Cung Liệt mặt đen cho anh một quyền, “Chìa khóa nhà cậu đưa cho tôi!”

Bùi Diệc không nói hai lời liền đưa chìa khóa cho cậu. Nam Cung Liệt cầm chìa khóa liền đi, vốn mặc kệ về mặt cười đến sung sướng của Bùi Diệc ở phía sau.

Bùi Diệc thật vất vả làm xong việc, nghĩ về đến nhà có thể thấy Nam Cung Liệt nhưng ai biết cả bóng ma cũng không có thấy. Nhưng rượu của anh thì lại bị cướp không còn chai nào. Bùi Diệc cắn chặt răng, sắc mặt ảm trầm, “Nam Cung Liệt, cậu chết chắc rồi!”

Mấy ngày nay coi như yên bình, chuyện Kiều Bối Nhi ly hôn đã giao cho Tư Minh Dạ xử lý. Còn Ám Dạ cũng để cho Diệp Hạm và Tần Vũ đi xử lý, có việc cũng bảo các cô tìm Tư Minh Dạ, bản thân thì vui vẻ đến nhàn.

Lúc này thừa dịp Tư Minh Dạ có việc, Kiều Bối Nhi ôm Tiểu Hùng ngồi xôm trên sô pha xem tivi.

“Ông...” Tiếng di động bên sô pha không ngừng vang lên. Kiều Bối Nhi nhú mồm, lấy lại nhìn thì hình như là di động của Nam Cung Liệt, trên màn hình không ngừng nhấp nháy hai chữ “Bùi Diệc”. Đưa tay ấn nút nghe, còn chưa kịp nói chuyện đã nghe bên kia quát, “Nam Cung Liệt, tôi nói cho cậu biết, trốn được lần đầu nhưng không trốn được lần sau đâu!”

Kiều Bối Nhi cảm thấy hứng thú hỏi, “Sao? Nam Cung Liệt chọc giận anh à?”

“Chị dâu nhỏ? Liệt đâu?” Bùi Diệc buồn bực, không phải anh giận Nam Cung Liệt à, là anh sắp bị Nam Cung Liệt chọc tức chết rồi. Cur nhiên sau khi thu dọn hết rượu trong nhà anh thì lại biến mất không thấy bóng dáng. Anh cũng không thật sự tính toán những chai rượu đó với cậu ta, làm gì cậu ta lại trốn không thấy chứ?

Kiều Bối Nhi nhú mồm nói, “Mấy ngày hôm trước bị Dạ phái về tổng bộ làm việc, tối hôm qua mới trở về. Hiện tại đang nghỉ ngơi.”

Bùi Diệc lại buồn bực, anh cứ nhiên lại không biết! Hơn nữa tên kia cứ nhiên một cuộc điện thoại cũng không gọi cho anh, anh gọi qua thì không có người nghe. Bây giờ trở về cũng không gọi cho anh, anh nhớ rõ mình không có đặc tội với cậu ta à!

Bùi Diệc buồn bực trong chốc lát, sau mới hỏi, “Chị dâu nhỏ, buổi tiệc tối nay chị có đi cùng lão đại không?”

“Tiệc gì?”

“Chị không biết sao? Vũ Văn Liệt mở tiệc sinh nhật có mời chị và lão đại.” Anh từ đầu đến cuối luôn cảm thấy Lạc sẽ không như vậy mà bỏ qua cho chị dâu nhỏ.

Kiều Bối Nhi sờ sờ mũi, cô thật đúng là không biết. Bây giờ tập đoàn Tuyệt Thế và Vũ Văn quan hệ là hợp tác, mở tiệc mời Tư Minh Dạ cũng được, “Xem Dạ có đi không? Có muốn tôi giúp anh tìm Nam Cung Liệt không?” Thấy cô thật khéo hiểu ý người à!

“Không cần, để cho cậu ta nghỉ ngơi đi !” Về tổng bộ luôn không thoải mái, nếu không cũng sẽ không liên tiếp ngay cả thời gian nghe điện thoại của anh cũng không có.

Kiều Bối Nhi cười cười, không nghĩ tới Bùi Diệc lại rất hiểu ý người, “Vây được rồi !”

Vừa cúp điện thoại liền thấy Nam Cung Liệt từ lầu hai đi xuống, hình như còn có chút mệt. Xem ra đường chủ này cũng không phải dễ làm như vậy a !

Kiều Bối Nhi trực tiếp ném điện thoại đi động qua, “Bùi Diệc vừa mới gọi điện thoại tìm cậu, nghe nói cậu đang nghỉ ngơi nên không có quấy rầy cậu !”

Nam Cung Liệt nhìn đi động, khóe miệng giật giật, nhiều lần không nghe điện thoại như vậy, anh chết chắc rồi !

Kiều Bối Nhi chống cằm thương thức về mặt như trời sập xuống của anh, có lòng tốt nói, “Bùi Diệc giống như không có tức giận lắm !”

Nam Cung Liệt về mặt khổ sở như cũ. Cho dù biết anh rất bận nhưng tên kia vẫn sẽ tìm anh tính sổ. Không được, nếu không anh lại trốn về tổng bộ đi ? Nhưng đợi đến sau này nhất định sẽ thảm hại hơn !

Kiều Bối Nhi cười tủm tỉm nhìn sắc mặt Nam Cung Liệt không ngừng biến hóa, Từ Minh Dạ từ trên lầu đi xuống đúng lúc thấy một màn này thì nhú nhú mày, “Bé cưng...” Lạnh lùng liếc mắt nhìn Nam Cung Liệt một cái, Nam Cung Liệt liền giật mình phục hồi tinh thần lại, “Lão đại...” Anh có làm sai chuyện gì sao ? [Vũ: k ạ, nhưng có người bá đạo lắm ạ]

Kiều Bối Nhi cười nhào vào trong lòng Từ Minh Dạ, hỏi, “Buổi tiệc có đi không ?”

Từ Minh Dạ đưa tay ôm lấy eo cô, nhếch môi, “Nếu đã được mời thì đương nhiên phải đi !”

Buổi tiệc chiều dài đương nhiên đều là những thương nhân nổi tiếng trong giới. Hôm nay là sinh nhật năm mươi tuổi của Vũ Văn Liệt nhưng nhân vật này sắc mặt lại hồng hào, nhìn qua tuyệt đối không thấy già.

Hết chương 99

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100

Edit : Phương Thiên Vũ

Lục Mạn Nhã ở bên cạnh ông, nụ cười trên mặt có chút cứng nhắc. Vốn là tính hôm nay tuyên bố Vũ Văn Lạc và Kiều Tịch Nhan đính hôn nhưng hiện tại cái gì cũng hồng hớt, thái độ Vũ Văn Lạc cứng rắn như vậy bà cũng không dám ép anh nữa.

Kiều gia đương nhiên cũng nằm trong hàng ngũ được mời, nói như thế nào Kiều gia và Vũ Văn gia cũng coi như là thân gia.

Lục Mạn Nhã thấy Kiều Tịch Nhan đi qua liền kéo tay cô, thờ dài nói “Tịch Nhan, ủy khuất cho con rồi !”

“Bác gái, bác đừng nói như vậy, bác gái giúp con nhiều như vậy nhưng Lạc không thích con thì cũng đành chịu !”

Lục Mạn Nhã thấy cô hiểu chuyện như thế, trong lòng lại đau, “Tịch Nhan, con yên tâm, Lạc nhất định sẽ cưới con. Bác chỉ chấp nhận con là con dâu thôi !”

Kiều Tịch Nhan về mặt cảm động nhìn bà, “Bác gái...” Trong lòng lại đang oán giận, nếu không phải bà bỏ thuốc thì cũng sẽ không làm cho Vũ Văn Lạc chán ghét cô, nếu không phải bà mua người giết người lưu lại chứng cứ thì Vũ Văn Lạc cũng sẽ không đuổi cô ra khỏi biệt thự.

Trong thư phòng ở trên lầu, Vũ Văn Lạc nhìn Bùi Diệc hỏi, “Từ Minh Dạ sao còn chưa tới ?”

Vân Thiên thờ dài một tiếng. Kiều Bối Nhi đã ở cùng một chỗ với Từ Minh Dạ, nếu là người thường thì có lẽ Lạc còn có thể dựa vào thế lực để cướp người. Nhưng Từ Minh Dạ là loại người nào ? Nhân vật đầu lĩnh của hắc bạch lưỡng đạo, ai có thể uy hiếp anh ta ? Nhưng Lạc giống như một chút hy vọng cũng không bỏ.

Vũ Văn Lạc thấy Bùi Diệc nửa ngày không phản ứng, không khỏi lại lên tiếng, “Diệc...”

Kết quả Bùi Diệc vẫn không phản ứng, Vân Thiên dứt khoát đưa tay đẩy đẩy anh. Bùi Diệc bị hoảng sợ, “Làm sao vậy ?”

Vân Thiên vuốt cằm tò mò quan sát anh, “Là chúng tôi hỏi cậu làm sao chứ ? Thất thần đến nhập tâm như vậy, không phải là đang nhớ tới cô bạn gái nhỏ

của cậu chứ ? Sao cậu không dẫn cô ấy theo ?”

Anh nói xong lại thấy Bùi Diệc hoàn toàn không phản ứng, rõ ràng lại bắt đầu thất thần, vốn không có nghe thấy anh nói cái gì. Vân Thiên nhủ mày, liếc nhìn Vũ Văn Lạc, cả hai đều cảm thấy Bùi Diệc thật không bình thường, xem ra là thật sự động tâm a !

Đột nhiên Bùi Diệc lấy lại tinh thần, lập tức đứng lên, “Tôi có việc đi trước !” Tầm không đến tìm anh thì anh đành phải đi tìm tầm ! [Vũ: aaaaa ra là nhớ honey Liệt a =)))]

Vũ Văn Lạc thấy an vội vàng đi, đang muốn nói gì thì đột nhiên nghe thấy dưới lầu một trận im lặng, trong lòng khẳng định là Tư Minh Dạ, cũng không nói thêm gì nữa mà đi ra thư phòng. Vân Thiên không đi cùng, anh là người trong hắc đạo nên không muốn đi giúp vui, chỉ chậm rãi cầm chai rượu trong tay uống từng hớp. Thở dài một tiếng mới đi ra thư phòng, anh nên trở về nhà một lần, không biết bây giờ trong nhà thế nào rồi.

Tư Minh Dạ ôm Kiều Bối Nhi vừa xuất hiện, vốn đại sảnh đang náo nhiệt trong nháy mắt liền yên lặng. Sinh nhật năm mươi tuổi của Vũ Văn Liệt, Vũ Văn Cận đương nhiên cũng trở về, trong mắt nhìn hai người đều là giật mình. Cô sao có thể ở cùng với người đàn ông khác ? Đào mắt nhìn về mặt không vui của Vũ Văn Lạc từ trên lầu đi xuống, cậu rất muốn hỏi anh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô không phải chị dâu của cậu sao ? Sao lại bị ôm trong ngực người đàn ông khác ? Nhớ tới lúc trước miệng cô luôn nói Dạ, chẳng lẽ chính là người đàn ông này ? Tư Minh Dạ ? Dạ ? Chắc là anh ta !

“Tư tổng...” Vũ Văn Lạc nhìn động tác hai người quá mức thân mật, sắc mặt rất khó coi, “Bối Nhi, lại đây !”

Kiều Bối Nhi nháy mắt mấy cái, vẫn không nhúc nhích mà tựa vào trong lòng Tư Minh Dạ. Trong đại sảnh khá im lặng, mọi người đều đang tò mò đã xảy ra chuyện gì ? Lúc trước tập đoàn Vũ Văn và tập đoàn Tuyết Thế hợp tác nhưng nửa đường tập đoàn Tuyết Thế lại đột nhiên hủy hợp đồng. Sau đó không lâu lại muốn hợp tác cùng tập đoàn Vũ Văn, hình như bây giờ đang tiến hành rất thuận lợi nhưng hiện tại hai tổng tài của hai tập đoàn nhìn qua bộ dáng không giống là bạn lắm. Tất cả ánh mắt đều dừng trên người Kiều Bối Nhi, cô gái này là ai ? Vũ Văn tổng tài kêu cô đi qua nhưng cô lại được Tư tổng ôm, hai đại tổng tài tranh nhau một cô gái, xem như là cô gái. Trong một lúc, ánh mắt ghen tị của các cô gái dường như bao phủ cả Kiều Bối Nhi.

Kiều Tịch Nhan thấy Kiều Bối Nhi xinh đẹp thì hận đến nghiến răng nghiến lợi, còn Kiều Nghị và Đồng Uyển Dao vốn không có nhận ra Kiều Bối Nhi. Mặc dù Vũ Văn Lạc kêu tên Bối Nhi nhưng bọn họ không cách nào xem cô gái có khuôn mặt xinh đẹp này gán chung một chỗ với Kiều Bối Nhi được. Còn Chung Viện, nơi chính thức như vậy, một người tình làm sao có thể tham dự chứ ?

Vũ Văn Liệt lên tiếng hỏi Lục Mạn Nhã ở bên cạnh, “Sao lại thế này ?”

Lục Mạn Nhã nhủ mày nói, “Cô gái kia chính là nhị tiểu thư Kiều gia !”

Thanh âm của bà tuy nhỏ nhưng tại đại sảnh đang chìm trong im lặng thì những người đứng gần đều nghe rất rõ. Tất cả đều giật mình bắt đầu nhỏ giọng trao đổi, chỉ chốc lát sau, mọi người trong đại sảnh xem như đều biết rõ thân phận của Kiều Bối Nhi.

Kiều Nghị sắc mặt rất khó coi. Nếu trong chuyện này vì Kiều Bối Nhi mà khiến người nào mất hứng thì Kiều thị cũng không chịu nổi, hiển nhiên Đồng Uyển Dao cũng có chút lo lắng.

Phu nhân Vũ Văn tốt thế không làm lại chạy đi làm tình nhân ! Kiều Nghị nghĩ Kiều Bối Nhi hiện tại chính là người tình của Tư Minh Dạ.

Tuy tập đoàn Tuyết Thế so với tập đoàn Vũ Văn càng tốt hơn nhưng nếu đắc tội tập đoàn Vũ Văn, Tuyết Thế sẽ giúp ông sao ? Tư Minh Dạ vô tình có tiếng, nhất định sẽ không vì một người tình mà đi đắc tội tập đoàn Vũ Văn, tập đoàn Vũ Văn và Tuyết Thế là quan hệ hợp tác a.

Xem ra suy nghĩ của ông cũng chuyển thật lạ. Tuy tập đoàn Vũ Văn cùng Tuyết Thế là quan hệ hợp tác nhưng nếu Tư Minh Dạ thật sự không muốn đắc tội Vũ Văn Lạc thì làm sao có thể tranh người phụ nữ của cậu ta ? Tranh nhau như vậy hai người cũng đã trở mặt, còn nói gì quan hệ hợp tác chứ ?

Kiều Nghị trong lòng sốt ruột, đã không còn tâm trạng đi quan tâm khuôn mặt của Kiều Bối Nhi đã thay đổi, “Nghịch nữ...”

Ông vừa mới phun ra hai chữ thì ánh mắt âm u lạnh lẽo của Tư Minh Dạ đảo qua, thoáng chốc Kiều Nghị cảm thấy lông tơ cả người dựng thẳng, câu kế tiếp muốn nói cũng nuốt trở về.

Sắc mặt Vũ Văn Lạc khó coi nói, “Đa tạ Tư tổng đã giúp chăm sóc Bối Nhi !”

Lời này vừa nói mọi người lại có chút nghi hoặc, chẳng lẽ là bọn họ hiểu lầm vị nhị tiểu thư Kiều gia này và Tư tổng không phải là loại quan hệ đó ? Nhưng bộ dáng hai người này cũng không tránh khỏi quá mức thân mật.

Kiều Bối Nhi tựa vào trong lòng Tư Minh Dạ, vẫn duy trì trầm mặc. Khi cô biết Tư Minh Dạ muốn tới tham gia buổi tiệc thì đã luôn tò mò anh muốn làm cái gì. Cho nên bây giờ cô chỉ cần xem diễn là được rồi, chuyện khác Tư Minh Dạ đương nhiên sẽ xử lý tốt, cô tuyệt đối không lo lắng.

Tư Minh Dạ nhíu mày, “Chăm sóc bé cưng là đương nhiên !” Dừng một chút thì nói thêm một câu khiến mọi người khiếp sợ đến thần thờ, “Tôi chăm sóc vợ của mình, không cần Vũ Văn tổng tài cảm ơn !”

Mọi người anh nhìn tôi tôi nhìn anh. Mọi người đều biết Kiều Bối Nhi là phu nhân Vũ Văn, khi nào thì thành vợ của Tư Minh Dạ ? Chẳng lẽ nhị tiểu thư Kiều này không phải là nhị tiểu thư Kiều gia sao ? Dù sao khuôn mặt cũng khác biệt quá lớn, nếu là giải phẫu thẩm mỹ thì cuộc giải phẫu này thật sự rất thành công ! Nhưng lúc này Kiều Nghị đã lên tiếng vị nhị tiểu thư Kiều này rõ ràng chính là nhị tiểu thư Kiều Bối Nhi của tập đoàn Kiều thị.

Kiều Bối Nhi nháy mắt mấy cái, cũng tò mò nhìn Tư Minh Dạ, cô khi nào thì thành vợ của anh ? Tuy bọn họ nên làm hay không nên làm đều đã làm

nhưng còn thiếu một tờ giấy chứng nhận. Đột nhiên nghĩ đến cái gì, khóe miệng run run, anh sẽ không vào lúc làm giấy chứng nhận ly hôn mà thuận tiện làm giấy chứng kết hôn luôn chứ ?

Vũ Văn Lạc sắc mặt rất khó coi, “Tur tổng, lời này đừng nói lung tung, vui đùa như vậy sẽ tổn hại đến danh dự của Bối Nhi. Bối Nhi xem anh là anh trai thì nói vậy anh cũng yêu thương cô ấy, đừng nên làm ra chuyện bất lợi cho cô ấy.

Mọi người đã sắp choáng rồi, sao lại biến thành anh trai rồi ? Lạc Vân cũng ở đây, đến bây giờ cậu mới hồi phục tinh thần lại, cô làm sao có thể là vợ của anh họ chứ ?

Tur Minh Dạ thân nhiên nói, “Tôi không có nói đùa, chúng tôi quả thật đã là vợ chồng hợp pháp !”

Kiều Bối Nhi rất muốn cười, anh xác định thật hợp pháp sao ? Tur Minh Dạ đưa tay nhéo nhéo trên lưng cô, mặc cười lắm sao ? Bọn họ vốn cũng đã là vợ chồng hợp pháp, cho dù là tòa án cũng không có ai có thể tìm ra chỗ không hợp pháp.

Sắc mặt Vũ Văn Lạc đen như đáy nồi, “Tur tổng, mọi người đều biết Bối Nhi là vợ của tôi !”

Về mặt Tur Minh Dạ lại bình tĩnh, thoải mái nói một câu, “Hai người đã ly hôn rồi !”

Vũ Văn Lạc bị anh chọc tới nở nụ cười, “Ly hôn ? Tôi sao không biết tôi đã ly hôn với Bối Nhi rồi ?”

“Muốn xem sao ? Đúng lúc giấy chứng nhân ly hôn và kết hôn tôi đều mang đến !” Nghe xong lời anh nói, Kiều Bối Nhi đột nhiên xoay người đem mặt vui vào trong lòng anh, bả vai càng không ngừng run run, cô thật sự không nhịn được. Dạ thật là có bản lĩnh khiến người ta tức chết, giờ thì cô đã hiểu anh tới nơi này là vì muốn chọc tức Vũ Văn Lạc !

Tur Minh Dạ trong mắt xẹt qua mỉm cười, đưa tay nhẹ vỗ lưng của cô. Nhìn qua có chút giống Kiều Bối Nhi đang khóc vì thương tâm, còn anh thì đang an ủi cô.

Sức tương tượng phong phú của mọi người không khỏi suy đoán chẳng lẽ là nhị tiểu thư Kiều gia này bị Vũ Văn gia chọc giận nên mới khóc thương tâm như vậy, Tur tổng có lòng tốt nên giải cứu cô sao ? Nghĩ đến bộ dáng lúc trước của Kiều Bối Nhi, nếu nói Vũ Văn Lạc đối tốt với cô thì thật đúng là làm cho người ta khó có thể tin. Tuy lúc trước đều biết Vũ Văn Lạc rất thương yêu Kiều Bối Nhi nhưng ai biết có phải diễn trò hay không ? Việc này với thân phận như bọn họ chẳng còn lạ gì, bề ngoài nhìn qua ân ái nhưng thực chất bên ngoài không biết nuôi dưỡng bao nhiêu tình nhân.

Tur Minh Dạ không chút hoang mang từ trong túi áo phật lấy ra tờ giấy, “Đây là bản sao giấy chứng nhận ly hôn và kết hôn, nếu Vũ Văn tổng tài muốn xem cũng được, nhưng tôi hy vọng Vũ Văn tổng tài đừng xé nó đi !” Nếu Vũ Văn Lạc rất kích động, khẳng định sẽ trực tiếp xé thành hai mảnh, anh cũng không muốn lại phiền phức thêm một lần.

Vũ Văn Lạc nhìn cái gọi là bản sao kia thì trong mắt đều là lừa gạt. Anh mơ hồ biết Tur Minh Dạ thế lực không đơn giản, làm những việc này vốn không khó cho nên vốn không có đưa ra yêu cầu muốn xem, xem cũng vô ích.

“Bối Nhi, em không có chuyện để nói sao ?” Bối Nhi thương anh, mặc dù mất đi trí nhớ cũng nên có ấn tượng với anh mới đúng.

Kiều Bối Nhi từ trong lòng Tur Minh Dạ ngẩng đầu lên, trên mặt còn sót vài giọt nước mắt. Đừng nghi ngờ, hoàn toàn là cười mà ra, “Không có...” Cô có cái gì để nói ?

Vũ Văn Lạc nắm chặt hai đấm, trên mặt biểu tình rất khủng bố, “Em muốn gả cho anh ta ?”

Kiều Bối Nhi vô tội nói “Giấy kết hôn cũng đã có, đương nhiên a !”

Vũ Văn Lạc cắn răng hỏi, “Em thương anh ta ?” Anh không tin, Bối Nhi chỉ là thích dính lấy Tur Minh Dạ mà thôi. Đúng ! Bối Nhi mất đi trí nhớ cái gì cũng đều không biết, làm sao có thể biết cái gì là yêu ? Việc này nhất định đều là Tur Minh Dạ làm ! Anh ta rốt cuộc có mục đích gì ?

Kiều Bối Nhi còn chưa kịp nói chuyện thì Tur Minh Dạ đã vươn tay giúp cô lau đi nước mắt trên mặt, dịu dàng hỏi, “Đói bụng không ?” Bọn họ cũng chưa có ăn cái gì đã tới đây rồi rồi.

Kiều Bối Nhi gật đầu, thực sự có một chút đói bụng.

Nghe vậy Tur Minh Dạ trực tiếp dẫn cô đến ngồi ở một bên, hoàn toàn không nhìn Vũ Văn Lạc. Vũ Văn Lạc so với bụng của Kiều Bối Nhi thì đương nhiên là bụng của Kiều Bối Nhi quan trọng hơn.

Mọi người thấy hai người nhân nhả giống như đang ở nhà của mình, lại nhìn Vũ Văn Lạc tức giận đến toàn thân phát run. Trầm mặc, lại trầm mặc, phỏng chừng cũng chỉ có Tur Minh Dạ dám chọc giận Vũ Văn Lạc như vậy.

Kiều Bối Nhi trực tiếp bị bọn họ coi thường. Chỉ là một đứa con gái riêng mà thôi, nếu không có Tur Minh Dạ làm chỗ dựa thì làm sao cô có thể có gan đắc tội Vũ Văn Lạc chứ ?

Vũ Văn Lạc cắn chặt răng, “Kiều Bối Nhi !”

Kiều Bối Nhi mặc kệ anh ta, thấy Tur Minh Dạ đưa đồ ăn tới thì hai mắt tỏa sáng. Nhưng đồ ăn vừa mới đưa tới bên miệng thì Kiều Bối Nhi biến sắc,

ngiêng đầu nòn ra một trận, “Cái gì vậy a ? Thật là tanh... Nòn... Ghê quá đi...”

“Bé cưng...” Tư Minh Dạ vỗ nhẹ lưng của cô, sắc mặt rất khó coi. Khẩu vị của Kiều Bối Nhi luôn rất tốt, bây giờ thành dạng này thì phản ứng đầu tiên của anh chính là cô sinh bệnh.

Cẩn thận ôm lấy cô, anh lấy điện thoại ra, “Lam Tư, đến chỗ Vũ Văn gia. Lập tức !”

Hết chương 100

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101

Edit : Phương Thiên Vũ

Nhìn Kiều Bối Nhi càng không ngừng nôn khan, ngay cả nước mắt cũng chảy ra, Tư Minh Dạ đau lòng ôm cô trong lòng có chút hoảng. Kiều Bối Nhi vốn không có sinh bệnh gì, đột nhiên nôn không ngừng anh không lo mới là lạ.

Kiều Bối Nhi đưa tay vỗ vỗ bàn tay to bên eo, “Em không sao...”

Người chung quanh đều bị lãnh khí trên người Tư Minh Dạ làm sợ tới mức không ngừng lui về phía sau, giành ra một khoảng trống cho bọn họ. Nếu còn tiếp tục như vậy mọi người sẽ chạy trốn mất.

Vũ Văn Lạc nhìn bộ dáng khó chịu của Kiều Bối Nhi cũng đã quên tức giận, vội vàng kêu người hầu gọi điện thoại kêu bác sĩ gia đình tới.

Lục Mạn Nhã nhìn trong chốc lát đột nhiên mở miệng châm chọc, “Không phải là mang thai chứ ? Cũng không biết là của ai !”

Vũ Văn Lạc vừa nghe sắc mặt trở nên rất khó coi, mang thai ? Anh không có chạm qua Kiều Bối Nhi, nếu thật sự mang thai thì không thể nào là con của anh.

Nhìn sắc mặt khó coi của Vũ Văn Lạc, trong lòng mọi người cũng đã đoán ra. Xem ra không phải là con của tổng tài Vũ Văn, như vậy nếu... Nhìn nhìn Tư Minh Dạ, sắc mặt Tư Minh Dạ cũng không dễ coi chút nào, chẳng lẽ cũng không phải của anh ta ?

Kiều Bối Nhi choáng váng, mang thai ? Nhưng thật ra rất có khả năng, dù sao bọn họ cho tới bây giờ cũng không có làm biện pháp an toàn gì, nhưng cô mới mười tám tuổi a ! Ô... Cô không muốn làm mẹ nhỏ ! Nhưng trong lòng cô vì sao lại có một chút cao hứng như vậy chứ ? Được rồi. Không phải một chút, là rất cao hứng !

Kiều Bối Nhi khó khăn lắm mới dễ chịu một chút. Tư Minh Dạ vỗ nhẹ bình tĩnh ôm cô vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ lưng cho cô. Động tác dịu dàng với vẻ mặt âm trầm trên mặt anh thật không hợp nhau chút nào. Bộ dáng vô cùng cẩn thận kia dường như xem cô là thủy tinh, long lanh dễ vỡ.

Lam Tư nghe giọng điệu khùng bô của Tư Minh Dạ thì cho rằng xảy ra chuyện lớn gì nên trực tiếp chạy như bay tới. Đương nhiên Phạm Bảo Nhi làm đuôi nhỏ cũng đi theo đến đây.

“Lão đại, chị dâu nhỏ chính là mang thai !” Vì để ngừa về sau Kiều Bối Nhi có phản ứng gì lại dọa đến Tư Minh Dạ nên Lam Tư tự động đem phản ứng sẽ có của phụ nữ có thai nói cho Tư Minh Dạ nghe. Nhưng anh càng nói, sắc mặt Tư Minh Dạ càng khó coi.

Kiều Bối Nhi đưa tay vuốt bụng, thật sự có cục cưng sao ?

Mọi người rất khó hiểu vì sao sắc mặt Tư Minh Dạ lại khó coi như vậy. Nếu đứa nhỏ trong bụng Kiều Bối Nhi thực sự không phải của anh, Kiều Bối Nhi hẳn là phải hoảng sợ mới đúng, nhưng Kiều Bối Nhi nhìn qua rất cao hứng. Bọn họ hoàn toàn không rõ, đứa nhỏ này rốt cuộc là của ai ?

Lại nhìn Vũ Văn Lạc, sắc mặt kia muốn bao nhiêu khùng bô liền có bấy nhiêu. Anh làm sao có thể còn không rõ ? Kiều Bối Nhi và Tư Minh Dạ vốn đã ở cùng một chỗ. Lúc trước bọn họ cư nhiên làm bộ như không biết, còn nhận ca ca cái gì, vốn chính là đang đùa giỡn anh ! Hơn nữa bộ dáng Kiều Bối Nhi bây giờ vốn không ngốc như trước, chỉ sợ ngay cả mắt trí nhớ cũng đều là giả !

Lục Mạn Nhã coi thường nhìn Kiều Bối Nhi. Con gái riêng chính là con gái riêng, không được dạy bảo. Không thể ngờ sau lưng chồng lại thông đồng cùng người đàn ông khác ở một chỗ, ngay cả con cũng đã có, nhưng như vậy Lạc hẳn sẽ hết hy vọng chứ ?

Kiều Tích Nhan cũng là vui sướng khi người gặp họa nhìn Kiều Bối Nhi. Thân là phu nhân Vũ Văn lại có con của người đàn ông khác, Vũ Văn Lạc làm sao còn có thể muốn cô ta ? Hơn nữa bây giờ các nhân vật nổi tiếng trong giới kinh doanh đều ở đây, đều biết Kiều Bối Nhi là dạng người gì, về sau khẳng định cũng sẽ không ai lấy cô ta, chỉ sợ Kiều Bối Nhi cũng chỉ có số làm người tình ! Cô đương nhiên không cho rằng Tư Minh Dạ sẽ lấy Kiều Bối Nhi vì cô cho rằng Tư Minh Dạ cũng chỉ là chơi đùa thôi. Tư Minh Dạ là thân phận gì, làm sao có thể lấy một đứa con gái riêng chứ ?

Mọi người cũng nhỏ giọng nghị luận. Tuy Tư Minh Dạ nói anh và Kiều Bối Nhi đã là hợp pháp vợ chồng nhưng bọn họ vẫn có chút không tin. Tổng tài Tuyệt Thế làm sao có thể đi lấy một đứa con gái riêng đã từng cưới hỏi chứ, đó là chuyện rất mất mặt. Hơn nữa hiện tại sắc mặt của anh ta khó coi như vậy, cũng không biết đứa nhỏ trong bụng Kiều Bối Nhi có phải của anh ta hay không.

“Phá đi !”

Tư Minh Dạ đột nhiên lạnh lùng phun ra hai chữ, đại sảnh lại yên tĩnh không tiếng động. Chẳng lẽ đứa nhỏ này thực sự không phải của anh ta ? Hay là anh ta cảm thấy Kiều Bối Nhi không xứng đáng đẻ con cho anh ta ?

Kiều Tích Nhan càng thêm vui sướng khi người gặp họa. Về mặt những người khác đa phần là hoàn toàn xem kịch vui, có chút mang ánh mắt thông cảm. Đương nhiên cũng không thiếu những người vui sướng khi người gặp họa như Kiều Tích Nhan. Lúc này nhìn Tư Minh Dạ và Vũ Văn Lạc tranh Kiều Bối Nhi nên có không ít cô gái ghen tị, bây giờ nhìn cô rơi vào kết cục này, trong lòng đương nhiên rất vui.

Vũ Văn Lạc mặt bình tĩnh đứng ở một bên không nói lời nào. Đứa nhỏ trong bụng Kiều Bối Nhi không phải của anh, anh đương nhiên sẽ không hy vọng đứa nhỏ kia ra đời.

Lam Tư sững sốt một chút, nhìn sắc mặt Tư Minh Dạ khó coi có chút không hiểu. Mà Phạm Bảo Nhi trực tiếp phát hỏa, cũng không quản Tư Minh Dạ có phải người đứng đầu hay không, có phải rất khủng bố hay không mà trực tiếp quát, “Tư Minh Dạ, anh không phải là người a ? Hồ đồ không ăn thịt con có biết không ? Ngô... Ngô...”

Lam Tư vội vàng lấy tay che miệng của cô lại, anh biết lão đại làm như vậy nhất định có nguyên nhân của anh. [Vũ: nguyên nhân]

Mọi người đều đang chờ xem Kiều Bối Nhi đau lòng rên rỉ nhưng lại thấy sắc mặt cô một chút thay đổi cũng không có, chỉ là nhú mảy, đưa tay sờ mặt Tư Minh Dạ, trong mắt có chút nghi hoặc, “Dạ ?”

Cánh tay Tư Minh Dạ nắm rất chặt, nhìn cô không nói lời nào. Kiều Bối Nhi nhú mảy càng chặt, “Vì sao ?”

Tư Minh Dạ cúi đầu vùi vào sau gáy của cô, nhẹ giọng nói, “Mang thai rất vất vả, hơn nữa...”

Cảm giác được Tư Minh Dạ ôm cô càng chặt, Kiều Bối Nhi hiểu anh không những đau lòng thay cô mà hơn nữa mới là quan trọng nhất, “Hơn nữa cái gì ?”

Tư Minh Dạ ngửi mùi hương trên người cô, thấp giọng nói, “Nếu khó sinh thì làm sao bây giờ ?” Cô không thể có việc gì. Nếu muốn cô mạo hiểm sinh đứa nhỏ thì anh tình nguyện không cần đứa nhỏ. Sớm biết vậy anh nên cẩn thận một chút, không cho cô mang thai thì tốt rồi.

Kiều Bối Nhi rút trừu khoe miệng. Hắn như thế nào đã nghĩ đến khó sinh ? Hơn nữa cũng không phải cổ đại, sao có thể dễ dàng sinh không được mà chết như vậy ?

Những người khác cũng không nói gì, ai cũng không nghĩ đến sẽ là nguyên nhân này. Bọn họ rất hoài nghi đầu Tư Minh Dạ cấu tạo có phải không giống với người bình thường hay không, nào có người biết sắp làm ba chuyện đầu tiên nghĩ lại là có thể khó sinh không chứ ?

Phạm Bảo Nhi cũng choáng váng, cô vừa mới cảm thấy Tư Minh Dạ lòng lang dạ sói, đang nghĩ tới nên giáo huấn anh một phen như thế nào, kết quả, bây giờ là tình hình gì đây ?

Kiều Bối Nhi bắt đắc dĩ thở dài một tiếng, nhìn Lam Tư, “Lam Tư, dạy bảo cho tốt một chút !”

Lam Tư rất là bất đắc dĩ, anh nào dám dạy bảo lão đại a ? “Lão đại, tôi cam đoan chị dâu nhỏ không có việc gì !” Lão đại không phải là không tin y thuật của anh chứ ? Ai..... Hắn là rất đề ý tiểu tẩu từ mới đúng!

Trải qua nhiều lần cam đoan của Lam Tư lại thêm cái trừng mắt của Kiều Bối Nhi, vận mệnh nhỏ trong bụng Kiều Bối Nhi cuối cùng cũng tránh được cái chết trên tay ba mình. Vũ Văn Lạc nhìn bốn người rời đi nhưng không có nói gì, sắc mặt vẫn khó coi như trước.

Trên xe, Kiều Bối Nhi đưa tay vòng ôm cổ Tư Minh Dạ, hôn lên mảy đang nhú chặt của anh, “Dạ, em không có việc gì.” Nhưng mang thai sao khiến cho cô giống như bị bệnh nan y gì như vậy ?

Tư Minh Dạ ôm cô, thở dài một tiếng, căn dặn Lam Tư đang lái xe, “Lam Tư, sau này cậu về biệt thự ở đi !”

Lam Tư không nói gì. Xem ra trước khi chị dâu nhỏ sinh đứa nhỏ ra thì anh đừng nghĩ rời khỏi biệt thự nữa bước.

Vũ Văn Lạc lẳng lặng ngồi ở thư phòng, cũng không bật đèn mà để cho mình đắm chìm trong bóng tối. Nếu lúc trước anh đuổi theo đưa Kiều Bối Nhi về, không cho cô đi thì mọi chuyện có khác không ?

Đưa tay cầm lấy điện thoại, “Thiên, đi ra uống rượu !”

“Tôi ở nhà có việc không đi được !”

Điện thoại bên kia còn có tiếng phụ nữ chửi rủa, xem ra là thật có việc, “Vây quên đi !” Nghĩ nghĩ, lại gọi cho Bùi Diệc.

Nghe thấy tiếng chuông di động, Nam Cung Liệt mơ mơ màng màng đưa tay sờ. Bùi Diệc vội tay cầm di động, thấy bộ dáng Nam Cung Liệt không tỉnh táo có chút buồn cười, “Tìm tôi !”

“Ờ ?” Nam Cung Liệt bỗng nhiên hoảng sợ nhảy lên, con buồn ngủ cũng bị dọa chạy mất, “Cậu sao lại ở trong này ?”

Bùi Diệc chưa xót nói, “Tôi sợ nếu tôi không xuất hiện thì có người cũng sẽ quên một người như tôi mất.”

Nam Cung Liệt có chút chột dạ, “Khụ khụ... Cái kia... Tôi bận quá...”

Bùi Diệc nhú mồm, sau đó mới nhớ rõ phải nghe điện thoại, “Lạc ?”

Nam Cung Liệt thấy anh không có chú ý tới mình nên rón rén chuẩn bị rời đi. Khóe miệng Bùi Diệc gọi lên một độ cong cười như không cười, muốn chạy ? Không chờ Vũ Văn Lạc mở miệng Bùi Diệc dứt khoát nói, “Tôi bây giờ không rảnh, có chuyện gì ngày mai nói sau !”

Sau đó dứt khoát cúp điện thoại rồi vươn tay bắt Nam Cung Liệt lại. Nam Cung Liệt nghiêng người tránh qua, quét chân một cái nhưng Bùi Diệc lại dễ dàng tránh thoát. Mắt thấy Nam Cung Liệt còn muốn ra tay, Bùi Diệc đột nhiên nhìn về phía dưới chân anh cất cao giọng, “Giun kia !”

“Oa...” Nam Cung Liệt trực tiếp nhào về phía người anh nhưng sau đó rất nhanh liền phản ứng lại, trong phòng làm sao có thể có giun ? Nhưng muốn chạy đã không còn kịp rồi.

Nam Cung Liệt bị phần nhìn về mặt Bùi Diệc cười đến gian trá, hừ lạnh nói, “Ngày mai nhất định tôi sẽ đi đào giun !” Anh cũng không tin không vượt qua được bóng ma này ! Đúng rồi, còn phải tìm chị dâu nhỏ huấn luyện một chút, thân thủ của anh sao có thể kém hơn Bùi Diệc chứ ?

Vũ Văn Lạc nhìn điện thoại trong tay rồi bất đắc dĩ thả lại. Anh cảm chai rượu lên uống một cách từ từ, cứ như vậy mà bỏ qua sao ? Anh không cam lòng. Bối Nhi là vợ của anh, Tư Minh Dạ dựa vào cái gì mà ngang nhiên cướp đi ?

Ngày thứ hai. Bùi Diệc đi công ty sớm, còn Nam Cung Liệt lại là sắc mặt khó coi chờ Kiều Bối Nhi xuống lầu. Nhưng đợi rất lâu cũng không thấy bóng người mà lại thấy Lam Tư, “Lam Tư, cậu đến đây khi nào ?”

“Tôi hôm qua ! Cậu không có việc gì làm sao ?”

“Cũng không có việc gì làm. Nhưng tôi có chuyện quan trọng hơn !”

Lam Tư liếc mắt nhìn anh, “Chuyện gì ?”

“Tôi cảm thấy thân thủ của tôi quá kém nên muốn tìm chị dâu nhỏ giúp đỡ !”

Lam Tư nhú mồm, nghĩ cũng biết Nam Cung Liệt là bị Bùi Diệc kia ăn đến lỗ rồi. Nhưng muốn chị dâu nhỏ giúp cậu ta huấn luyện ? Cho dù chị dâu nhỏ đồng ý thì lão đại cũng chưa chắc sẽ đồng ý.

Lam Tư còn chưa kịp nói gì, Nam Cung Liệt đã thấy hai người từ trên lầu đi xuống, hai mắt sáng ngời, “Chị dâu nhỏ...”

Kiều Bối Nhi nhìn bộ dáng anh có chút hưng phấn, nhú mồm hỏi, “Có chuyện gì ?” Tầm mắt dừng trên gáy anh, ánh mắt có chút ái muội.

Nam Cung Liệt sừng sốt một chút, “Làm sao vậy ?” Đưa tay sờ sờ cổ, sau đó hình như nhớ tới cái gì nên xấu hổ ho khan hai tiếng, song chẳng có ý giải thích hoặc phủ nhận cái gì, quan hệ của anh và Bùi Diệc cũng không phải bí mật, hơn nữa anh cũng cảm thấy không cần thiết phải che giấu. Nhưng mỗi lần bị Bùi Diệc làm nơi nào đó chịu thiệt khiến cho anh cảm thấy rất ảm ức, chân chó nhìn Kiều Bối Nhi, “Chị dâu nhỏ, giúp tôi huấn luyện thân thủ một chút có được không ?”

Kiều Bối Nhi nhú mồm đánh giá anh một phen, dù sao trong khoảng thời gian này cũng có vẻ nhàn, “Có thể !”

“Không được !” Tư Minh Dạ lạnh lùng liếc Nam Cung Liệt một cái, sau đó bất đắc dĩ nhìn Kiều Bối Nhi, “Bé cưng, em mang thai !”

Khụ... Cô thiếu chút nữa cũng đã quên. Được rồi, vì cục cưng, cô chỉ có thể ngoan ngoãn một chút.

Hết chương 101 Edit : Phương Thiên Vũ

Nhìn Kiều Bối Nhi càng không ngừng nôn khan, ngay cả nước mắt cũng chảy ra, Tư Minh Dạ đau lòng ôm cô trong lòng có chút hoảng. Kiều Bối Nhi vốn không có sinh bệnh gì, đột nhiên nôn không ngừng anh không lo mới là lạ.

Kiều Bối Nhi đưa tay vỗ vỗ bàn tay to bên eo, “Em không sao...”

Người chung quanh đều bị lãnh khí trên người Tư Minh Dạ làm sợ tới mức không ngừng lui về phía sau, giành ra một khoảng trống cho bọn họ. Nếu còn

tiếp tục như vậy mọi người sẽ chạy trốn mất.

Vũ Văn Lạc nhìn bộ dáng khó chịu của Kiều Bối Nhi cũng đã quên tức giận, vội vàng kêu người hầu gọi điện thoại kêu bác sĩ gia đình tới.

Lục Mạn Nhã nhìn trong chốc lát đột nhiên mở miệng châm chọc, “Không phải là mang thai chứ ? Cũng không biết là của ai !”

Vũ Văn Lạc vừa nghe sắc mặt trở nên rất khó coi, mang thai ? Anh không có chạm qua Kiều Bối Nhi, nếu thật sự mang thai thì không thể nào là con của anh.

Nhìn sắc mặt khó coi của Vũ Văn Lạc, trong lòng mọi người cũng đã đoán ra. Xem ra không phải là con của tổng tài Vũ Văn, như vậy nếu... Nhìn nhìn Tư Minh Dạ, sắc mặt Tư Minh Dạ cũng không dễ coi chút nào, chẳng lẽ cũng không phải của anh ta ?

Kiều Bối Nhi choáng váng, mang thai ? Nhưng thật ra rất có khả năng, dù sao bọn họ cho tới bây giờ cũng không có làm biện pháp an toàn gì, nhưng cô mới mười tám tuổi a ! Ô... Cô không muốn làm mẹ nhỏ ! Nhưng trong lòng cô vì sao lại có một chút cao hứng như vậy chứ ? Được rồi. Không phải một chút, là rất cao hứng !

Kiều Bối Nhi khó khăn lắm mới dễ chịu một chút. Tư Minh Dạ vẻ mặt bình tĩnh ôm cô vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ lưng cho cô. Động tác dịu dàng với vẻ mặt âm trầm trên mặt anh thật không hợp nhau chút nào. Bộ dáng vô cùng cẩn thận kia dường như xem cô là thủy tinh, long lanh dễ vỡ.

Lam Tư nghe giọng điệu khùng bố của Tư Minh Dạ thì cho rằng xảy ra chuyện lớn gì nên trực tiếp chạy như bay tới. Đương nhiên Phạm Bảo Nhi làm đuôi nhỏ cũng đi theo đến đây.

“Lão đại, chị dâu nhỏ chính là mang thai !” Vì để ngửa về sau Kiều Bối Nhi có phản ứng gì lại dọa đến Tư Minh Dạ nên Lam Tư tự động đem phản ứng sẽ có của phụ nữ có thai nói cho Tư Minh Dạ nghe. Nhưng anh càng nói, sắc mặt Tư Minh Dạ càng khó coi.

Kiều Bối Nhi đưa tay vuốt bụng, thật sự có cục cưng sao ?

Mọi người rất khó hiểu vì sao sắc mặt Tư Minh Dạ lại khó coi như vậy. Nếu đứa nhỏ trong bụng Kiều Bối Nhi thực sự không phải của anh, Kiều Bối Nhi hẳn là phải hoảng sợ mới đúng, nhưng Kiều Bối Nhi nhìn qua rất cao hứng. Bọn họ hoàn toàn không rõ, đứa nhỏ này rốt cuộc là của ai ?

Lại nhìn Vũ Văn Lạc, sắc mặt kia muốn bao nhiêu khùng bố liền có bấy nhiêu. Anh làm sao có thể còn không rõ ? Kiều Bối Nhi và Tư Minh Dạ vốn đã ở cùng một chỗ. Lúc trước bọn họ cư nhiên làm bộ như không biết, còn nhận ca ca cái gì, vốn chính là đang đùa giỡn anh ! Hơn nữa bộ dáng Kiều Bối Nhi bây giờ vốn không ngốc như trước, chỉ sợ ngay cả mắt trí nhớ cũng đều là giả !

Lục Mạn Nhã coi thường nhìn Kiều Bối Nhi. Con gái riêng chính là con gái riêng, không được dạy bảo. Không thể ngờ sau lưng chồng lại thông đồng cùng người đàn ông khác ở một chỗ, ngay cả con cũng đã có, nhưng như vậy Lạc hẳn sẽ hết hy vọng chứ ?

Kiều Tích Nhan cũng là vui sướng khi người gặp họa nhìn Kiều Bối Nhi. Thân là phu nhân Vũ Văn lại có con của người đàn ông khác, Vũ Văn Lạc làm sao còn có thể muốn cô ta ? Hơn nữa bây giờ các nhân vật nổi tiếng trong giới kinh doanh đều ở đây, đều biết Kiều Bối Nhi là dạng người gì, về sau khẳng định cũng sẽ không ai lấy cô ta, chỉ sợ Kiều Bối Nhi cũng chỉ có số làm người tình ! Cô đương nhiên không cho rằng Tư Minh Dạ sẽ lấy Kiều Bối Nhi vì cô cho rằng Tư Minh Dạ cũng chỉ là chơi đùa thôi. Tư Minh Dạ là thân phận gì, làm sao có thể lấy một đứa con gái riêng chứ ?

Mọi người cũng nhỏ giọng nghị luận. Tuy Tư Minh Dạ nói anh và Kiều Bối Nhi đã là hợp pháp vợ chồng nhưng bọn họ vẫn có chút không tin. Tổng tài Tuyệt Thế làm sao có thể đi lấy một đứa con gái riêng đã từng cưới hỏi chứ, đó là chuyện rất mất mặt. Hơn nữa hiện tại sắc mặt của anh ta khó coi như vậy, cũng không biết đứa nhỏ trong bụng Kiều Bối Nhi có phải của anh ta hay không.

“Phá đi !”

Tư Minh Dạ đột nhiên lạnh lùng phun ra hai chữ, đại sảnh lại yên tĩnh không tiếng động. Chẳng lẽ đứa nhỏ này thực sự không phải của anh ta ? Hay là anh ta cảm thấy Kiều Bối Nhi không xứng đáng đẻ con cho anh ta ?

Kiều Tích Nhan càng thêm vui sướng khi người gặp họa. Về mặt những người khác đa phần là hoàn toàn xem kịch vui, có chút mang ánh mắt thông cảm. Đương nhiên cũng không thiếu những người vui sướng khi người gặp họa như Kiều Tích Nhan. Lúc này nhìn Tư Minh Dạ và Vũ Văn Lạc tranh Kiều Bối Nhi nên có không ít cô gái ghen tị, bây giờ nhìn cô rơi vào kết cục này, trong lòng đương nhiên rất vui.

Vũ Văn Lạc mặt bình tĩnh đứng ở một bên không nói lời nào. Đứa nhỏ trong bụng Kiều Bối Nhi không phải của anh, anh đương nhiên sẽ không hy vọng đứa nhỏ kia ra đời.

Lam Tư sùng sốt một chút, nhìn sắc mặt Tư Minh Dạ khó coi có chút không hiểu. Mà Phạm Bảo Nhi trực tiếp phát hỏa, cũng không quản Tư Minh Dạ có phải người đứng đầu hay không, có phải rất khùng bố hay không mà trực tiếp quát, “Tư Minh Dạ, anh không phải là người a ? Hô dữ không ăn thịt con có biết không ? Ngó... Ngó...”

Lam Tư vội vàng lấy tay che miệng của cô lại, anh biết lão đại làm như vậy nhất định có nguyên nhân của anh. [Vũ: nguyên nhân]

Mọi người đều đang chờ xem Kiều Bối Nhi đau lòng rên rỉ nhưng lại thấy sắc mặt cô một chút thay đổi cũng không có, chỉ là nhú mày, đưa tay sờ mặt Tư Minh Dạ, trong mắt có chút nghi hoặc, “Dạ ?”

Cánh tay Tư Minh Dạ nắm rất chặt, nhìn cô không nói lời nào. Kiều Bối Nhi nhú mày càng chặt, “Vì sao ?”

Tư Minh Dạ cúi đầu vùi vào sau gáy của cô, nhẹ giọng nói, “Mang thai rất vất vả, hơn nữa...”

Cảm giác được Tư Minh Dạ ôm cô càng chặt, Kiều Bối Nhi hiểu anh không những đau lòng thay cô mà hơn nữa mới là quan trọng nhất, “Hơn nữa cái gì?”

Tư Minh Dạ ngửi mùi hương trên người cô, thấp giọng nói, “Nếu khó sinh thì làm sao bây giờ?” Cô không thể có việc gì. Nếu muốn cô mạo hiểm sinh đứa nhỏ thì anh tình nguyện không cần đứa nhỏ. Sớm biết vậy anh nên cẩn thận một chút, không cho cô mang thai thì tốt rồi.

Kiều Bối Nhi rút trườ khoe miệng. Hẳn như thế nào đã nghĩ đến khó sinh? Hơn nữa cũng không phải cô đại, sao có thể dễ dàng sinh không được mà chết như vậy?

Những người khác cũng không nói gì, ai cũng không nghĩ đến sẽ là nguyên nhân này. Bọn họ rất hoài nghi đầu Tư Minh Dạ cấu tạo có phải không giống với người bình thường hay không, nào có người biết sắp làm ba chuyện đầu tiên nghĩ lại là có thể khó sinh không chứ?

Phạm Bảo Nhi cũng choáng váng, cô vừa mới cảm thấy Tư Minh Dạ lòng lang dạ sói, đang nghĩ tới nên giáo huấn anh một phen như thế nào, kết quả, bây giờ là tình hình gì đây?

Kiều Bối Nhi bắt đầu dĩ thờ dài một tiếng, nhìn Lam Tư, “Lam Tư, dạy bảo cho tốt một chút!”

Lam Tư rất là bất đắc dĩ, anh nào dám dạy bảo lão đại a? “Lão đại, tôi cam đoan chị dâu nhỏ không có việc gì!” Lão đại không phải là không tin y thuật của anh chứ? Ai..... Hẳn là rất để ý tiểu tẩu tử mới đúng!

Trải qua nhiều lần cam đoan của Lam Tư lại thêm cái trừng mắt của Kiều Bối Nhi, vận mệnh nhỏ trong bụng Kiều Bối Nhi cuối cùng cũng tránh được cái chết trên tay bà mình. Vũ Văn Lạc nhìn bốn người rồi đi nhưng không có nói gì, sắc mặt vẫn khó coi như trước.

Trên xe, Kiều Bối Nhi đưa tay vòng ôm cổ Tư Minh Dạ, hôn lên má đang nhũn nhũn của anh, “Dạ, em không có việc gì.” Nhưng mang thai sao khiến cho cô giống như bị bệnh nan y gì như vậy?

Tư Minh Dạ ôm cô, thờ dài một tiếng, căn dặn Lam Tư đang lái xe, “Lam Tư, sau này cậu về biệt thự ở đi!”

Lam Tư không nói gì. Xem ra trước khi chị dâu nhỏ sinh đứa nhỏ ra thì anh đừng nghĩ rời khỏi biệt thự nửa bước.

Vũ Văn Lạc lẳng lặng ngồi ở thư phòng, cũng không bật đèn mà để cho mình đắm chìm trong bóng tối. Nếu lúc trước anh đuổi theo đưa Kiều Bối Nhi về, không cho cô đi thì mọi chuyện có khác không?

Đưa tay cầm lấy điện thoại, “Thiên, đi ra uống rượu!”

“Tôi ở nhà có việc không đi được!”

Điện thoại bên kia còn có tiếng phụ nữ chửi rủa, xem ra là thật có việc, “Vậy quên đi!” Nghĩ nghĩ, lại gọi cho Bùi Diệc.

Nghe thấy tiếng chuông di động, Nam Cung Liệt mơ mơ màng màng đưa tay sờ. Bùi Diệc với tay cầm di động, thấy bộ dáng Nam Cung Liệt không tỉnh táo có chút buồn cười, “Tìm tôi!”

“Ờ?” Nam Cung Liệt bỗng nhiên hoảng sợ nhảy lên, con buồn ngủ cũng bị dọa chạy mất, “Cậu sao lại ở trong này?”

Bùi Diệc chưa xót nói, “Tôi sợ nếu tôi không xuất hiện thì có người cũng sẽ quên một người như tôi mất.”

Nam Cung Liệt có chút chột dạ, “Khụ khụ... Cái kia... Tôi bận quá...”

Bùi Diệc nhún mày, sau đó mới nhớ rõ phải nghe điện thoại, “Lạc?”

Nam Cung Liệt thấy anh không có chú ý tới mình nên rón rén chuẩn bị rời đi. Khóe miệng Bùi Diệc gọi lên một độ cong cười như không cười, muốn chạy? Không chờ Vũ Văn Lạc mở miệng Bùi Diệc dứt khoát nói, “Tôi bây giờ không rảnh, có chuyện gì ngày mai nói sau!”

Sau đó dứt khoát cúp điện thoại rồi vươn tay bắt Nam Cung Liệt lại. Nam Cung Liệt nghiêng người tránh qua, quét chân một cái nhưng Bùi Diệc lại dễ dàng tránh thoát. Mắt thấy Nam Cung Liệt còn muốn ra tay, Bùi Diệc đột nhiên nhìn về phía dưới chân anh cất cao giọng, “Giũn kia!”

“Oa...” Nam Cung Liệt trực tiếp nhào về phía người anh nhưng sau đó rất nhanh liền phản ứng lại, trong phòng làm sao có thể có giun? Nhưng muốn chạy đã không còn kịp rồi.

Nam Cung Liệt bị phản nhìn về mặt Bùi Diệc cười đến gian trá, hừ lạnh nói, “Ngày mai nhất định tôi sẽ đi đào giun!” Anh cũng không tin không vượt qua được bóng ma này! Đúng rồi, còn phải tìm chị dâu nhỏ huấn luyện một chút, thân thủ của anh sao có thể kém hơn Bùi Diệc chứ?

Vũ Văn Lạc nhìn điện thoại trong tay rồi bắt đầu đi thả lại. Anh cầm chai rượu lên uống một cách từ từ, cứ như vậy mà bỏ qua sao ? Anh không cam lòng. Bối Nhi là vợ của anh, Tư Minh Dạ dựa vào cái gì mà ngang nhiên cướp đi ?

Ngày thứ hai. Bùi Diệc đi công ty sớm, còn Nam Cung Liệt lại là sắc mặt khó coi chờ Kiều Bối Nhi xuống lầu. Nhưng đợi rất lâu cũng không thấy bóng người mà lại thấy Lam Tư, “Lam Tư, cậu đến đây khi nào ?”

“Tôi hôm qua ! Cậu không có việc gì làm sao ?”

“Cũng không có việc gì làm. Nhưng tôi có chuyện quan trọng hơn !”

Lam Tư liếc mắt nhìn anh, “Chuyện gì ?”

“Tôi cảm thấy thân thủ của tôi quá kém nên muốn tìm chị dâu nhỏ giúp đỡ !”

Lam Tư nhú mày, nghĩ cũng biết Nam Cung Liệt là bị Bùi Diệc kia ăn đến lỗ rồi. Nhưng muốn chị dâu nhỏ giúp cậu ta huấn luyện ? Cho dù chị dâu nhỏ đồng ý thì lão đại cũng chưa chắc sẽ đồng ý.

Lam Tư còn chưa kịp nói gì, Nam Cung Liệt đã thấy hai người từ trên lầu đi xuống, hai mắt sáng ngời, “Chị dâu nhỏ...”

Kiều Bối Nhi nhìn bộ dáng anh có chút hưng phấn, nhú mày hỏi, “Có chuyện gì ?” Tầm mắt dừng trên gáy anh, ánh mắt có chút ái muội.

Nam Cung Liệt sừng sốt một chút, “Làm sao vậy ?” Đưa tay sờ sờ cổ, sau đó hình như nhớ tới cái gì nên xấu hổ ho khan hai tiếng, song chẳng có ý giải thích hoặc phủ nhận cái gì, quan hệ của anh và Bùi Diệc cũng không phải bí mật, hơn nữa anh cũng cảm thấy không cần thiết phải che giấu. Nhưng mỗi lần bị Bùi Diệc làm nơi nào đó chịu thiệt khiến cho anh cảm thấy rất ảm ức, chân chó nhìn Kiều Bối Nhi, “Chị dâu nhỏ, giúp tôi huấn luyện thân thủ một chút có được không ?

Kiều Bối Nhi nhú mày đánh giá anh một phen, dù sao trong khoảng thời gian này cũng có vẻ nhàn, “Có thể !”

“Không được !” Tư Minh Dạ lạnh lùng liếc Nam Cung Liệt một cái, sau đó bắt đầu đi nhìn Kiều Bối Nhi, “Bé cưng, em mang thai !”

Khụ... Cô thiếu chút nữa cũng đã quên. Được rồi, vì cục cưng, cô chỉ có thể ngoan ngoãn một chút.

Hết chương 101

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102

Edit : Phương Thiên Vũ

“Mang thai ?” Nam Cung Liệt trừng mắt nhìn thẳng bụng Kiều Bối Nhi, chuyện khi nào vậy ?

Tư Minh Dạ ôm Kiều Bối Nhi ngồi xuống, trực tiếp nhìn về phía Lam Tư “Kiểm tra !”

Lam Tư rất là tự giác, anh sớm đã có chuẩn bị tâm lý. Những ngày tiếp theo anh nhất định sẽ vây quanh chị dâu nhỏ.

“Chị dâu nhỏ, nể thử cháo em làm, cam đoan chị sẽ không nôn đâu !” Phạm Bảo Nhi từ phòng bếp bưng ra một chén cháo, mắt đầy chờ mong nhìn Kiều Bối Nhi, cô chính là nghiên cứu cả đêm đây !

Nam Cung Liệt thấy Phạm Bảo Nhi cũng không kinh ngạc vì nơi nào có Lam Tư thì nhất định sẽ có Phạm Bảo Nhi. Xem ra chị dâu nhỏ là không thể giúp anh rồi. Quên đi, anh vẫn là đi đào giun thôi !

Kiều Bối Nhi thật sự không nôn mà ăn rất thoải mái. Bây giờ Tư Minh Dạ đương nhiên không có tâm tình đi để ý tới chuyện khác, Ám Dạ có Diệc Hạm cùng Tần Vũ ở đây, không có chuyện lớn gì nhưng anh vẫn bảo Lãnh Dạ Bạch chú ý một chút. Về phần U Minh Điện thì dứt khoát ném cho An Thụy, vì Nam Cung Liệt mới trở về tổng bộ mệt nhọc vài ngày cho nên tạm thời bỏ qua cho cậu ta, chỉ cần đưa cậu ta chuyện thuộc bổn phận xử lý tốt là được rồi. Mà Tuyệt Thế sớm đã hoàn toàn quăng cho Bùi Diệc, không cần anh quan tâm, nhiệm vụ duy nhất bây giờ của anh chính là bên cạnh Kiều Bối Nhi.

Vân Thiên mới trở lại Vân Môn lại nhận được điện thoại của Vũ Văn Lạc.

“Thiên, giúp tôi điều tra Tư Minh Dạ, càng chi tiết càng tốt !”

Vân Thiên nhin không được nhieu may, “Lạc, cậu vẫn là buông tay đi ! Tư Minh Dạ không phải người có thể tùy ý trêu chọc !”

“Như thế nào ? Cậu không muốn giúp ?” Vũ Văn Lạc vốn là người kiêu ngạo, chịu thiệt trong tay Tư Minh Dạ nên trong lòng vốn đang buồn bực mà bây giờ ngay cả anh em của mình cũng cảm thấy anh không sánh bằng Tư Minh Dạ, trong lòng anh lại càng bực bội !

Vân Thiên thở dài, “Lạc, bây giờ Vân Môn đã không còn như lúc trước, tôi không muốn nó bị hủy trong tay tôi !” Hai người kia không phải hẳn có thể trêu chọc, cho dù là Vân Môn trước đây cũng không có khả năng chống lại với bọn họ. Hơn nữa Lạc có từng nghĩ tới cậu ta và Tư Minh Dạ trở mặt, Bùi Diệc sẽ rất thảm ? Lòng trung thành của Bùi Diệc đối với Tư Minh Dạ anh rất rõ, nếu Lạc cố ý chống đối với Tư Minh Dạ thì chỉ sợ cậu ta sẽ mất đi người anh em này.

“Tôi hiểu !”

Vân Thiên nhieu may nhìn bị điện thoại bị tắt, Lạc xem ra là chưa từ bỏ ý định, cậu ta vốn không biết Tư Minh Dạ đáng sợ thế nào.

Nam Cung Liệt ngồi xỏm trong vườn hoa, tay cầm xẻng, do dự một chút rồi nhìn về phía chú chó ngao tàng tuyết trắng ở một bên, “King, mày nói tao có nên đào không ?”

King đương nhiên không có khả năng trả lời vấn đề của anh. Về mặt Nam Cung Liệt rồi rầm, anh đường đường là đường chủ U Minh Điện mà lại đi sợ giun, quả thực có chút không thể nào nói nổi. Nhưng anh cũng đã sợ nhiều năm như vậy, muốn anh đột nhiên không sợ thật đúng là không có khả năng.

Đột nhiên di động vang lên, Nam Cung Liệt quăng xẻng đi liền lấy điện thoại ra, ấn nút nghe, “An Thụy...”

Nam Cung Liệt cẩn thận nghe, sắc mặt càng ngày càng trầm, trong mắt xẹt qua một tia lạnh, cười lạnh nói, “Hắc Diễm bang ? Ngay cả người của ta cũng dám động, thật là không biết sống chết !”...

Trên mặt trẻ con là vẻ mặt lạnh như băng. Hắc Diễm bang động vào thủ hạ của anh không khác nào khiêu khích với U Minh Điện. Địa vị của U Minh Điện trong giang hồ, có bang phái nào mà không đồ mắt ? Bất quá thực lực của U Minh Điện bày ra đó cho nên không ai dám xằng bậy, nhưng một khi có người thấy được một chút cơ hội sẽ liền không bỏ qua. Bởi vậy bang phái hạ thủ với U Minh Điện cũng không phải không có.

“Cái gì ?” Nam Cung Liệt đột nhiên kinh hô ra tiếng, “Cậu nói Đoạn Phi Ứng còn sống ?”

An Thụy di chuyển chuột nhìn người trên màn hình máy tính, trầm giọng nói, “Thật sự là Đoạn Phi Ứng. Hắn đã gia nhập vào Hắc Diễm bang, người chết lúc trước chỉ là một thể thân.”

Lúc trước khi đuổi giết Đoạn Phi Ứng, Đoạn Phi Ứng chạy trốn xe phát nổ rơi xuống biển đương nhiên không tìm được thi thể.

Nam Cung Liệt nguy hiểm híp mắt, “Xem ra hẳn tính lợi dụng Hắc Diễm bang để đợi thời cơ trở lại !”

An Thụy trầm giọng nói, “Mục đích của hắn đã quá rõ ràng, cậu báo với lão đại một tiếng đi.”

Nam Cung Liệt sắc mặt dịu đi một ít, “Tôi sẽ nói cho lão đại biết nhưng chỉ sợ bây giờ lão đại không có thời gian để ý tới việc này.”

“Làm sao vậy ?”

“Chị dâu nhỏ mang thai !”...

An Thụy trầm mặc một chút, như vậy chỉ sợ lão đại thật sự không có thời gian để ý tới việc này. “Vậy cậu vất vả một chút rồi !” Một Hắc Diễm bang mà lại muốn phản động sao ? Hiện tại U Minh Điện và Âm Dạ liên hợp, Hắc Diễm bang nho nhỏ vốn không cần đề vào mắt nhưng bọn họ cũng sẽ không khinh địch.

Nam Cung Liệt thở dài một tiếng, “Tôi biết !” Ngày nghỉ của anh a ! Lại bị hỏng rồi a.

Mạc Mạc lưỡng lự trước tập đoàn Tuyệt Thế sau một lúc lâu cuối cùng cũng có dũng khí đi vào, “Tôi tìm Bùi Diệc !”

Mấy ngày nay cô đã suy nghĩ thông suốt, Bùi Diệc đối với cô thật sự rất tốt, chính là cô vô tâm không tin tình cảm của anh. Cho rằng anh đối với cô có mục đích nên luôn làm ra chuyện tổn thương anh. Cô biết mình rất ngốc, cô không muốn vì thể diện của mình mà cứ như vậy để mất anh, cho nên cô mới có thể đến xin anh tha thứ. Cô muốn nói cho anh biết trong lòng cô, anh là người quan trọng nhất. Cô sẽ không lại vì người khác mà tổn thương anh nữa. [Vũ: haiz, sao không biết trân trọng]

Cô gái trước quầy tiếp tân nhìn cô lễ phép hỏi, “Xin hỏi tiểu thư có hẹn trước không ?”

“Không có”

“Vậy... Vũ Văn tổng tài...” Cô gái trước quầy tiếp tân làm sao có thể không biết nhân vật quan trọng trong giới kinh doanh này.

Mạc Mạc quay đầu nhìn lại thì thấy đứng phía sau là một người đàn ông không thua Bùi Diệc. Đôi mắt hoa đào dài nhỏ tràn ngập đa tình, đáy mắt thâm thúy lại mang theo một tia vô tình, rất mâu thuẫn. Mũi cao thẳng, đôi môi độ dày vừa phải hơi nhếch lên làm cho người ta cảm giác có chút bí hiểm. Trên người tản ra hơi thở chừng chạc so với độ tuổi, tóc ngắn đen dày mang theo chút hỗn độn. Có một phần ngang bướng trong ổn định, trong trầm ổn lộ ra một chút ngang ngạnh.

Vũ Văn Lạc liếc mắt nhìn Mạc Mạc một cái, bộ dáng cô gái này không giống với bạn gái của Bùi Diệc. Hơi suy nghĩ một chút, đoán cô gái này có thể là người làm cho Bùi Diệc động lòng nhưng bộ dáng dường như rất tiêu tụy. Chẳng lẽ cãi nhau ? Nhưng xem bộ dáng Bùi Diệc không giống a !

Vũ Văn Lạc nói với cô gái trước quầy tiếp tân, “Tôi tìm Bùi Diệc. Vị tiểu thư này là bạn của phó tổng các cô.”

Cô gái trước quầy tiếp tân lễ phép cười nói, “Hai vị xin mời !”

Bởi vì lần trước Kiều Bối Nhi đến công ty bị cô gái trước quầy tiếp tân ngăn lại, sau đó Bùi Diệc tránh cho chuyện như vậy tiếp tục xảy ra đã đặc biệt nhắc bộ phận nhân sự phải chọn người có năng lực tốt một chút. Cho nên cô gái trước quầy tiếp tân này biểu hiện tốt cũng là bình thường.

Mạc Mạc đi phía sau Vũ Văn Lạc, nhẹ giọng nói, “Cảm ơn !”

Vũ Văn Lạc không nói gì, lập tức đi đến văn phòng của Bùi Diệc.

“Cốc cốc”

“Mời vào...”

Cửa bị mở ra, Bùi Diệc ngẩng đầu nhìn, “Lạc ?” Sau đó nhìn đến người đi phía sau cậu ta thì có chút kinh ngạc, “Mạc Mạc ?” Sao bọn họ lại có thể đi cùng nhau ?

Vũ Văn Lạc thân nhiên nói, “Tôi ở dưới lầu gặp cô ấy nên đã nhân tiện dẫn cô ấy tới.”

Bùi Diệc gạt đầu, vươn tay cầm điện thoại trên bàn, “Hai ly cà phê !”

“Tìm tôi có việc ? Chuyện công hay là chuyện tư ?” Lúc này mới nhớ tới tối hôm qua Vũ Văn Lạc có gọi cho anh nhưng anh lại không cho người ta có cơ hội nói chuyện.

Mạc Mạc đứng ở một bên, có chút mất tự nhiên. Bùi Diệc nhìn cô một cái, lễ phép nói, “Ngồi đi.”

Vũ Văn Lạc nhìn hai người, anh nhìn ra cô gái này có ý với Bùi Diệc nhưng ánh mắt Bùi Diệc nhìn cô gái này lại làm cho anh nghi ngờ. Chẳng lẽ anh nhìn người ?

Mạc Mạc nhú mày ngồi xuống một bên, ngực có chút đau vì Bùi Diệc lạnh lùng với cô. Vì sao đến bây giờ cô mới có thể nhìn rõ anh khi nào thì dịu dàng là thật, khi nào chính là lễ phép khách sáo ?

Bùi Diệc đảo mắt nhìn về phía Vũ Văn Lạc, Vũ Văn Lạc mở miệng nói “Tôi muốn nói chuyện hợp tác với Tư Minh Dạ.”

Bùi Diệc nhú mày, “Chuyện hợp tác tôi có thể toàn quyền phụ trách !”

Vũ Văn Lạc cũng không quanh co lòng vòng mà nói thẳng, “Tôi muốn gặp Tư Minh Dạ !...”

Bùi Diệc nhìn anh thờ dài nói, “Lạc, cô ấy bây giờ rất hạnh phúc, cậu cần gì phải đi quấy rầy cô ấy nữa ?” Anh nhìn ra Vũ Văn Lạc không cam lòng nhiều hơn.

“Cậu bảo tôi đừng đi quấy rầy cô ấy ? Bởi vì Tư Minh Dạ yêu cô ấy ? Cậu vốn không nghĩ tới tôi cũng yêu cô ấy sao ?” Huống chi Bối Nhi là vợ của anh không phải sao ?

Bùi Diệc nhú mày nói, “Không phải tôi thiên vị giúp lão đại mà là lão đại so với cậu càng yêu cô ấy hơn. Không có cô ấy, cậu chẳng qua là mất đi một người phụ nữ. Mà lão đại là mất đi toàn bộ thế giới !” Nếu cậu ta thật sự yêu chị dâu nhỏ thì làm sao có thể để tiểu tẩu từ chịu ủy khuất như vậy ? Một khi đã như vậy, vì sao không dứt khoát một chút buông tay đi ?

Nếu cậu ta cố ý nắm chặt không buông, người cuối cùng bị thương chỉ có thể là cậu ta ! Anh em với nhau anh mới có thể tốt bụng khuyên bảo, nhưng Vũ Văn Lạc sao có thể nghe lọt tai ?

“Cậu nói cho Tư Minh Dạ biết tôi muốn gặp anh ta, anh ta có gặp hay không do anh ta quyết định !”

Bùi Diệc lắc đầu không biết làm thế nào, gọi cho Tư Minh Dạ, “Lão đại...”

Tư Minh Dạ nghe anh nói xong thì nguy hiểm híp mắt. Xem ra Vũ Văn Lạc vẫn không chịu hết hy vọng a ! Kiều Bối Nhi sáp lại đây, “Làm sao vậy ?”

Tư Minh Dạ khấn trương ôm cô vào trong lòng, “Cẩn thận một chút !”

Kiều Bối Nhi hết chỗ nói rồi, “Dạ, em là mang thai chứ không phải bị bệnh nan y, anh vốn không thể bắt em luôn nằm trên giường động một chút cũng không cho đi ?”

Những ngày như vậy rất khó sống a. Cũng may anh ở cùng cô, nếu không cô cũng sẽ nhàm chán đến chết mất. Nhưng đã lâu không hoạt động vẫn là cảm thấy cả người khó chịu, rất muốn tìm người đánh một trận. Được rồi ! Kỳ thật cũng không lâu, một ngày cũng chưa hết nhưng cô có thể đoán trước khi sinh đứa nhỏ ra, cô sẽ trải qua những ngày như vậy.

Bùi Diệc nghe đối thoại bên kia thì nhin không được tròng mắt nhìn. Chị dâu nhỏ mang thai ?

Mạc Mạc vẫn nhìn Bùi Diệc, bọn họ còn có khả năng không ? Trong lòng luôn tự an ủi Bùi Diệc nhất định sẽ tha thứ cho cô !

Tư Minh Dạ lo lắng một chút rồi nói “Bảo hẩn ngày mai đến công ty gặp tôi !” Cúp điện thoại, chống lại ánh mắt hỏi của Kiều Bối Nhi thì nhẹ giọng nói, “Vũ Văn Lạc muốn gặp anh !”

Kiều Bối Nhi tựa vào trong lòng anh cười nói, “Anh nói anh ta có thể dùng tiền mua em trở về hay không ?”

Tư Minh Dạ hôn môi cô một cái, “Dù nhiều tiền cũng không bán !”

Bùi Diệc buông điện thoại, “Lão đại ngày mai sẽ đến công ty !”

Vũ Văn Lạc gật đầu, “Tôi đi trước !”

Bùi Diệc cũng không có giữ anh lại, chỉ là nhúu mày nhìn bóng dáng anh rời đi.

“Diệc...”

Bùi Diệc thu hồi suy nghĩ, nhìn về phía Mạc Mạc, “Có việc gì ?”

Mạc Mạc hít thật sâu một hơi, nhìn anh nói, “Thật xin lỗi. Em biết em làm sai rất nhiều chuyện, anh có thể tha thứ cho em không ?” Mạc Mạc chờ đợi nhìn hẩn, cô thật sự không hy vọng đoạn cảm tình này cứ như vậy đi qua, cô thương anh !

Hết chương 102

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103

Edit : Phương Thiên Vũ

Bùi Diệc dời ánh mắt, “Mạc Mạc, có một số việc đã bỏ lỡ thì không thể quay trở lại !” Nếu lúc trước bọn họ không có nhiều mâu thuẫn thì có lẽ bọn họ cả đời sẽ ở cùng một chỗ, nhưng bây giờ... bỏ lỡ chính là bỏ lỡ. Bây giờ anh đã có Nam Cung Liệt.

Sắc mặt Mạc Mạc trắng nhợt, một lát sau mới mở miệng nói, “Em biết em không tư cách xin anh tha thứ, nhưng em sẽ không buông tay !” Lúc trước chẳng phải anh cũng hao tổn nhiều tâm tư để theo đuổi cô sao ? Vậy bây giờ đối lại cô theo đuổi anh là được !

Bùi Diệc thật không ngờ, Mạc Mạc lúc trước có thể dứt khoát nói ra lời chia tay, mà sau khi chia tay lại cố chấp với anh như vậy. Nhúu nhúu mày, đang muốn nói gì, “Con giun... Con giun...”

Giọng nói hoảng sợ kia trực tiếp làm cho Bùi Diệc cười văng lên, đó là tiếng chuông di động đặc biệt cài cho Nam Cung Liệt, hơn nữa Nam Cung Liệt đương nhiên không biết. Nếu bị Nam Cung Liệt phát hiện, hai người khẳng định lại động thủ. Bùi Diệc lấy di động ra, thanh âm như trước mang theo ý cười, “Chuyện gì vậy ? Nhanh như vậy đã nhớ tôi rồi à ?”

Mạc Mạc hai tay căng thẳng, sắc mặt càng thêm tái nhợt. Nhưng Bùi Diệc lại không có phát hiện.

Lần này Nam Cung Liệt không có rống anh mà chỉ có chút nghiêm túc nói, “Đoạn Phi Ứng còn sống, hơn nữa đã nương nhờ Hắc Diễm bang, Hắc Diễm bang đã bắt đầu khiêu khích với U Minh Điện, cậu cần thận một chút !”

Sắc mặt Bùi Diệc cũng có chút nghiêm túc, “Tôi biết rồi, cậu cũng cần thận một chút, đúng rồi, Liệt, chị dâu nhỏ mang thai khi nào vậy ?”

Mạc Mạc nhẹ nhàng thở ra, hóa ra là Nam Cung Liệt. Cô biết Bùi Diệc và Nam Cung Liệt có quan hệ khá tốt, hay nói giỡn cũng rất bình thường. Nhưng nhớ tới lần trước bộ dáng Nam Cung Liệt khủng bố, trong lòng cô vẫn còn sợ hãi.

“Tiệc rượu tối hôm qua mới phát hiện, về phần khi nào mang thai thì tôi làm sao mà biết ?” Nói xong dứt khoát cúp điện thoại.

Bùi Diệc nghe tiếng tút tút bên tai thì có chút bất mãn, sao lại dứt khoát như vậy ?

Bùi Diệc nhíu mày, trong lòng thờ dài. Vì sao bọn họ đều bận rộn như vậy chứ ? Vì sao lão đại và chị dâu nhỏ có thể dính lấy nhau suốt ngày ? Thật sự là không công bằng !

“Diệc...”

Bùi Diệc nghe được thanh âm mới nhớ tới còn có Mạc Mạc ở đây, nghĩ nghĩ mới nhớ lại lúc nãy đã nói đến đâu, nghiêm túc mở miệng nói, “Mạc Mạc, tôi có...”

Mạc Mạc hình như cảm giác được anh muốn nói lời không phải cô muốn nghe, không đợi anh nói dứt lời liền cắt ngang lời anh, “Em còn có việc, em đi trước, ngày mai lại đến !” Nói xong liền chạy trốn chết.

Bùi Diệc nhíu mày, ngày mai còn đến ? Nếu để cho Liệt biết khẳng định sẽ đánh anh không thành hình người !

Đang nghĩ thì thanh âm “Con giun con giun” kia lại vang lên, “Liệt...”

“Cậu ở công ty ?”

Bùi Diệc sững sốt một chút, “Đúng!”

“Tôi tới tìm cậu !”

“A ?” Khi nào thì chủ động như vậy ? Hơn nữa bây giờ không phải cậu ta hẳn rất bận sao ?

“A cái gì a ? Ngoan ngoãn ở đó cho tôi !”

Bùi Diệc sờ cằm, “Àn, đã biết !”

Trên bàn cơm, Phạm Bảo Nhi kỳ quái nhìn Kiều Bối Nhi, “Chị dâu nhỏ, khẩu vị của chị sao lại tốt như vậy ?”

Nuốt xuống đồ ăn trong miệng, Kiều Bối Nhi nghĩ nghĩ nói, “Bây giờ không phải tôi ăn cho hai người sao ?”

Tư Minh Dạ cười khế giúp cô lau miệng, tiếp tục dứt ăn. Phạm Bảo Nhi chống cằm nhìn cô, nhíu mày nói “Em không phải nói này, phụ nữ có thai không phải đều ghê tởm muốn nôn sao ? Sao chị không ói ra ?”

Lam Tư giải thích nói, “Thể chất mỗi người không giống nhau !”

Kiều Bối Nhi sờ sờ bụng cười nói, “Nó có vẻ ngoan !” Sau này cô mới biết được những lời này có bao nhiêu sai lầm !

Tư Minh Dạ cũng đưa tay sờ bụng của cô, Kiều Bối Nhi quay đầu nhìn anh hỏi, “Anh thật sự mặc kệ chuyện Hắc Diễm bang ?”

“Yên tâm, có An Thụy và Nam Cung Liệt ở đó vậy là đủ rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy !”

Kiều Bối Nhi gạt đầu, ngáp một cái, có chút mệt. Cũng không biết sao lại thế này, lúc trước một chút phản ứng cũng không có nhưng từ khi nôn một lần đó liền có thể ăn, đặc biệt lại không ói ra. Chỉ cần không ngủi được gì có mùi rất nặng thì cô sẽ không sao.

Tư Minh Dạ trực tiếp ôm lấy cô đi lên lầu, Kiều Bối Nhi ôm anh cọ cọ, mơ mơ màng màng hỏi, “Ngày mai em đi cùng với anh tới công ty sao ?”

“Àn.” Vốn sợ cô mệt, hơn nữa anh cũng không muốn để Vũ Văn Lạc nhìn thấy cô nhưng ngẫm lại vẫn lo lắng, chỉ có thể dẫn cô theo bên người.

Cúi đầu nhìn thấy Kiều Bối Nhi đã ngủ, Tư Minh Dạ nhẹ nhàng hôn lên trán cô, nhíu mày. Nhìn bộ dáng cô mệt chết đi anh liền nhịn không được đau lòng, trong lòng đã quyết định sinh xong đứa này sẽ không bao giờ sinh thêm nữa.

“Àm”

Cửa ban công trực tiếp bị người một cước đá văng, Bùi Diệc ngẩng đầu nhìn thấy Nam Cung Liệt bộ dáng hung hăng, nhíu mày nói, “Nhớ tôi như vậy a ?...”

Nam Cung Liệt mặc kệ anh, trực tiếp kéo anh qua một bên, còn mình thì ngồi sau bàn công tác gõ gõ máy vi tính một hồi, “Cậu xem này !”

Bùi Diệc đi qua, nhìn kỹ những gì trên màn hình rồi nhíu mày, “Có vấn đề.”

Nam Cung Liệt lấy ra một cây súng đưa cho anh, Bùi Diệc tiếp nhận nhìn nhìn, thờ dài nói, “Bị người động tay rồi !”

Nam Cung Liệt xoa nhẹ trán, nhin không được bắt ngờ nói tục, “TMD, sao lại có nhiều nội gián như vậy ?” Những món hàng này bị người ra tay tổn thất không nói. Chủ yếu là U Minh Điện có nội gián thì đó chính là một quả bom hẹn giờ.

Bùi Diệc trầm ngâm nói, “Có lẽ lúc trước làm việc cho Phi Ứng bang không chỉ có đại trưởng lão !”

Nam Cung Liệt nhú mày nghĩ, cũng không phải không có khả năng, bọn họ thật sự là coi thường Đoàn Phi Ứng !

Đoàn Phi Ứng đã tâm không nhỏ, thủ đoạn cũng coi như cao minh. Nếu không phải gặp phải U Minh Điện thì có lẽ thật sự có thể xưng bá hắc đạo cũng không chừng. Đúng rồi, thiếu chút nữa đã quên còn có Âm Dạ.

Nam Cung Liệt trực tiếp gọi cho An Thụy. Anh phát hiện ra vấn đề trước hết đi tìm Bùi Diệc xác nhận, Bùi Diệc đối với vũ khí rất tinh thông, chỉ cần có vấn đề khẳng định không thể gạt được ánh mắt của cậu ấy. Bây giờ xác định đã bị người động tay, chuyện bắt nội gián đương nhiên vẫn là giao cho An Thụy phụ trách.

Cúp điện thoại, Nam Cung Liệt quay đầu nhìn về phía Bùi Diệc hỏi, “Đoàn Phi Ứng vì sao muốn vào lúc này để lộ có nội gián ?” Tuy Đoàn Phi Ứng đã rõ ràng muốn khiêu khích U Minh Điện nhưng không cần thiết vào lúc này đem chuyện nội gián để lộ ra mới đúng. Thời điểm mấu chốt nội gián có tác dụng rất lớn.

“Có lẽ là muốn làm cho chúng ta cảm thấy kinh hoàng ? Hoặc là cảnh cáo ? Hay là khiêu khích ?”

Nam Cung Liệt liếc mắt, “Cậu xem Đoàn Phi Ứng ngu lắm sao ?”

Bùi Diệc nhú mày, “Kỳ thật tôi cảm thấy Đoàn Phi Ứng thật sự có chút ngu !” Rõ ràng có thể ngấm ngầm giờ trò nhưng hết lần này tới lần khác đều thích khiêu khích.

“Ngu ? Vậy giao cho cậu xử lý !”

Bùi Diệc nhú mày, ôm lấy cổ của cậu ta, “Cậu cũng không phải không biết tôi có nhiều việc.” Vừa nói vừa kéo cậu ta vào phòng nghỉ.

“Uy, cậu làm gì ? Cậu không phải bận nhiều việc sao ?”

“Tôi cũng không phải người máy, cũng cần nghỉ ngơi !”

“Bây giờ còn sớm, tôi còn có việc phải làm, Bùi Diệc !”

“Ừm...” Kiều Bối Nhi mơ mơ màng màng xoa nhẹ ánh mắt. Nhìn thời gian lại nhìn về phía Tư Minh Dạ, “Dạ, sao anh không gọi em dậy ?” Hôm nay không phải muốn đến công ty sao ?

Tư Minh Dạ nhẹ nhàng vuốt sợi tóc trên mặt cô ra, dịu dàng nói, “Anh chỉ phải đi gặp Vũ Văn Lạc thôi, cũng không phải chuyện gì lớn ! Còn muốn ngủ không ?”

Kiều Bối Nhi lắc lắc đầu. Tư Minh Dạ hôn môi cô một cái mới ôm cô rời giường. Hai người chậm rãi dùng cơm, chậm rãi lên xe đi về hướng tập đoàn Tuyệt Thế.

“Cốc cốc...” Nghe được tiếng đập cửa bên ngoài, Bùi Diệc nhú mày, mở mắt ra thấy Nam Cung Liệt cũng đã muốn tỉnh, “Cậu ngủ tiếp một lát đi, tôi đi xem !”

“Àn.”

Đi ra phòng nghỉ, mở cửa phòng làm việc ra liền thấy Lục Vân có chút lo lắng đứng bên ngoài. Bùi Diệc vừa cài cúc áo vừa nhú mày hỏi, “Chuyện gì ?”

Lục Vân lo lắng nói, “Phó tổng tài, đã xảy ra chuyện. Dưới lầu có rất nhiều phóng viên đến đây !” Nhưng bởi vì đây là tập đoàn Tuyệt Thế nên phóng viên không dám làm càn và đều bị ngăn trong đại sảnh dưới lầu.

Bùi Diệc nhú mày, “Nói rõ ràng !”

Đại sảnh dưới lầu hiện rất náo nhiệt, một nhóm lớn phóng viên sáng sớm đã tụ tập ở đây.

“Chị Từ, chị nói tin này là thật sao ?”

Người chị Từ là một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi, nhìn qua rất dày dặn kinh nghiệm. Chị Từ tỷ vừa chú ý cửa vừa nói, “Chủ biên sáng sớm đã thúc giục chúng ta đến đây khẳng định là có tin tức xác thực, nếu không ông ta cũng không mạo hiểm đi đắc tội tập đoàn Tuyệt Thế mà cho chúng ta đến phỏng vấn.”

“Vậy Tư Minh Dạ khi nào có thể đến a ? Nghe nói Tư Minh Dạ thường xuyên không ở công ty, nói không chừng vốn sẽ không đến. Chúng ta đây không phải đợi vô ích sao !”

Chị Từ trầm ngâm nói, “Chờ một chút đi. Nếu thật sự không đến chúng ta có thể xem có thể phỏng vấn Bùi Diệc hay không, nghe nói chuyện tập đoàn Tuyệt Thế trên cơ bản đều là cậu ta làm chủ. Chuyện này cậu ta nhất định rất rõ.”

Mạc Mạc nhìn tình hình trong đại sảnh thì đầy nghi hoặc, đã xảy ra chuyện gì ? Vừa nhìn đám phóng viên kia không ngừng nhìn xung quanh cửa trước vừa đi đến quầy tiếp tân, “Tôi tìm Bùi Diệc !”

Bởi vì ngày hôm qua cô đã tới nên cô gái trước quầy tiếp tân không có tiếp tục ngăn cản cô mà dứt khoát xem cô là “bạn” của Bùi Diệc.

“Chị Từ, cô gái kia không phải là người tình của Bùi Diệc chứ ?” Bùi Diệc phong lưu có tiếng. Tuy cô gái kia bộ dáng không được tốt lắm nhưng có lẽ người ta thích ăn cá hơn, muốn thay đổi khẩu vị a !

Chị Từ nhũn mày nói, “Tin tình cảm bất cứ lúc nào cũng có, bây giờ nếu vì một tin tình cảm mà chậm trễ chính sự thì cẩn thận chủ biên mời cô ăn cá muối !”

Hết chương 103

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104

Edit : Phương Thiên Vũ

Mạc Mạc trực tiếp đến thẳng văn phòng của Bùi Diệc thì phát hiện cửa phòng làm việc không có đóng, bên trong cũng không có người, suy nghĩ một chút rồi ngồi xuống sofa chờ anh.

Mà Bùi Diệc lúc này đang ở trong văn phòng của Tư Minh Dạ, sắc mặt có chút khó coi. Anh hoài nghi việc này đều là do Vũ Văn Lạc làm.

Còn Tư Minh Dạ thì ôm Kiều Bối Nhi ngồi trên sofa, bộ dáng như chuyện không liên quan tới mình. Đúng lúc nhận được điện thoại của Bùi Diệc nên bọn họ mới tránh chạm mặt với phóng viên.

Kiều Bối Nhi nhìn Bùi Diệc, cười nói, “Bùi Diệc, cũng không phải chuyện quan trọng gì, không cần phải lo lắng như vậy chứ ? Cùng lắm thì không cần Tuyệt Thế, dù sao U Minh Điện cũng không nghèo.”

Khóe miệng Bùi Diệc run run nhưng lại thả lỏng không ít, bất đắc dĩ nói, “Tôi đã hỏi qua Thiên, chuyện này không có liên quan tới cậu ta. Bây giờ cũng đúng lúc Hắc Diễm bang trở mặt với U Minh Điện, tôi lo Lạc và Hắc Diễm bang có liên quan.”

Lam Tư im lặng ngồi ở một bên không nói lời nào, bây giờ Kiều Bối Nhi đi đến đâu thì nhất định anh phải theo tới đấy. Nhiệm vụ hiện tại duy nhất chính là Kiều Bối Nhi, chuyện khác đều không cần anh quan tâm, mà Phạm Bảo Nhi làm cái đuôi nhỏ hiểm khi hôm nay bị bỏ lại ở biệt thự.

Kiều Bối Nhi tựa vào trong lòng Tư Minh Dạ, khoát tay nói, “Hắc Diễm bang không làm được việc lớn, bất quá anh và Vũ Văn Lạc có quan hệ tốt như vậy, có thể là nội gián hay không a ?”

Bùi Diệc sụp đổ cúi mặt, “Chị dâu nhỏ, chị muốn làm cái gì ?”... Giương mắt nhìn Tư Minh Dạ, ngay cả bả vai cũng sụp xuống, cũng biết lão đại không có khả năng giúp anh.

Kiều Bối Nhi nháy mắt mấy cái, không có ý tốt nói, “Nếu không anh đi sa mạc Châu Phi đi ?”

Bùi Diệc thò ra một hơi, thương lượng nói, “Có thể cho Liệt đi theo giúp tôi không ?” Kiều Bối Nhi nói muốn cho anh đi sa mạc Châu Phi ngược lại anh lại nhẹ nhàng thờ ra. Tình huống như bây giờ làm sao có thời gian cho anh đi sa mạc a ? Càng đừng nói là cho Nam Cung Liệt đi cùng anh.

Kiều Bối Nhi suy nghĩ từ bi nói, “Có thể !”

Bùi Diệc vẻ mặt cảm kích nói, “Cám ơn chị dâu nhỏ, nếu không có việc gì vậy tiểu nhân lui xuống trước !”

Kiều Bối Nhi nhìn bóng dáng anh rồi đi rồi quay qua nói với Tư Minh Dạ, “Em còn nghĩ anh ta sẽ biến sắc một chút chứ ?” Bị hoài nghi là nội gián cư nhiên một chút phản ứng cũng không có. Thật sự là không thú vị !

Tư Minh Dạ khẽ cười nói, “Em phát hiện Ám Dạ có nội gián sẽ xử lý như thế nào ?”

“Bắt được rồi từ từ tra tấn. Hoặc là trực tiếp bắn một phát súng, xem tình hình rồi xử tiếp.”

Tư Minh Dạ chỉ cười không nói. Kiều Bối Nhi cũng biết mình diễn quá giả tạo, nhưng thật ra chỉ là vì cô bị Tư Minh Dạ chăm quá chặt, buồn đến hoảng cho nên mới tìm chút việc vui, nhưng Bùi Diệc lại không nể mặt !

“Vũ Văn Lạc rốt cuộc còn chưa đến sao ?”

“Mệt à ? Muốn nghỉ ngơi một chút không ?”

“Anh đi với em !”

“Được.”

Lam Tư trong lòng thở dài một tiếng, anh không có việc gì làm nhưng lại không thể rời đi, thật sự là khổ sở a !

Mạc Mạc đợi một lúc lâu vẫn không thấy người, đang muốn đi ra ngoài hỏi thì nghe trong phòng nghỉ có chút động tĩnh, lại ngồi trở lại sô pha chờ Bùi Diệc.

Nhưng lại qua thật lâu cũng không thấy người đi ra, nhìn không được đi qua, đang muốn gõ cửa thì cửa lại tự mình mở ra. Thấy rõ là Nam Cung Liệt, Mạc Mạc nhìn không được lui về sau hai bước. Trải qua chuyện lần trước, cô đối với Nam Cung Liệt có chút sợ hãi.

Nam Cung Liệt nhìn cô, nhìn không được nhủ mày, “Cô sao có thể ở trong này ?”

“Tôi... Tôi tìm Diệc...”

Nam Cung Liệt mày nhíu càng chặt hơn, thần nhiên liếc mắt đánh giá cô một cái rồi nhìn ra phía ngoài thì đúng lúc Bùi Diệc trở về. Thấy Nam Cung Liệt sắc mặt không tốt lắm, lại nhìn Mạc Mạc, xong rồi ! Mạc Mạc làm sao có thể ở trong văn phòng của anh ?

Nam Cung Liệt không thèm để ý trực tiếp đi khỏi nhưng Bùi Diệc lại vội vàng nắm tay cậu ta lại, “Liệt, cậu nghe tôi giải thích !”

Nam Cung Liệt hơi nghiêng người tựa vào khung cửa, hai tay khoanh ngực liếc mắt nhìn anh. Bùi Diệc sờ mũi, bắt đầu dĩ nói, “Tôi không biết cô ta vì sao lại ở chỗ này.”

Ai... Tên nào đó không có lương tâm đã hoàn toàn quên người ta nói hôm nay còn muốn đến tìm anh.

Mạc Mạc nhìn hai người, sao cũng cảm thấy rất quái dị ? Vì sao Bùi Diệc lại muốn giải thích với Nam Cung Liệt ? Là bởi vì Nam Cung Liệt không thích cô sao ?

“Ân.” Nam Cung Liệt thần nhiên lên tiếng, vừa muốn đi ra ngoài thì Bùi Diệc đã ôm cổ cậu ta, “Liệt, cậu tin tôi đi !”

“Nga.” Lại là một tiếng đơn giản, Nam Cung Liệt liền đưa tay đẩy tay cậu ta ra. [Vũ: có phải bé Liệt ghen k mấy nàng]

Bùi Diệc ôm chặt cậu ta không chịu buông tay, rất đáng thương nhìn cậu ta, “Liệt... Tôi thật sự không có làm chuyện có lỗi với cậu, tôi thề !”

Khóe miệng Nam Cung Liệt run run, hình như có chút không thể nhìn được nữa, “Bùi Diệc, cậu buông tay cho tôi !”

“Liệt, đừng đi mà !”

Nam Cung Liệt bình tĩnh trừng mắt cậu ta, “Tôi có việc muốn tìm lão đại !”

Ách ? Hóa ra không phải muốn vứt bỏ anh a ? “Vậy cậu tin tôi ?”

“Bùi Diệc, lỗi tại cậu có vấn đề sao ? Không phải đã nói tin rồi sao ?” Tuy rằng chỉ là “Nga” một tiếng nhưng không phải là có ý như vậy sao ?

Bùi Diệc rất ủy khuất nói, “Vậy sao sắc mặt cậu lại như thế nhìn tôi ?”

Nam Cung Liệt một tay đẩy cậu ta ra rồi quát, “Tôi khó chịu được không ?”

Nhìn bóng dáng Nam Cung Liệt rời đi, Bùi Diệc sững sốt một chút, sau đó cười to ra tiếng. Đương nhiên tâm trạng rất tốt, xoay người thấy Mạc Mạc thì nụ cười tươi trên mặt tắt đi. Vốn ngày hôm qua anh muốn nói rõ nhưng Mạc Mạc lại không cho anh cơ hội.

Sắc mặt Mạc Mạc có chút tái nhợt, vẻ mặt không thể tin, “Diệc... Anh... Các anh...”

Làm sao có thể ? Nhất định là cô suy nghĩ nhiều thôi, Bùi Diệc không có khả năng sẽ thích nam nhân. Đúng ! Nhất định là cô suy nghĩ miên man.

“Diệc... Buổi tối anh có rảnh không ?”

Bùi Diệc sùng sốt một chút, nhú mảy, trong lòng nhện không được thờ dài. Anh cho rằng Mạc Mạc đã hiểu được nhưng lại không nghĩ tới... “Sẽ tốt hơn nếu...”

Mạc Mạc cắt ngang lời anh, mắt tự nhiên cười cười, “Không sao, em biết anh bận nhiều việc...”

“Mạc Mạc...” Bùi Diệc nhú mảy nhìn cô, “Chúng ta không có khả năng !”

Mạc Mạc hốc mắt có chút đỏ lên, Bùi Diệc chỉ nhìn cô chứ không có ý muốn an ủi cô. Mạc Mạc càng thêm khổ sở, đột nhiên nhào vào trong lòng anh nhưng Bùi Diệc lại nhanh nhẹn tránh ra. Đứa sao ! Nếu Liệt trở về thấy bọn họ ôm nhau thì dù anh có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch !

Mạc Mạc sùng sốt một chút rồi chậm rãi ngồi xổm xuống, nhẹ giọng khóc nức nở. Trước kia đều là anh tìm lại cô, cô luôn đuổi anh đi. Bây giờ cô mới hiểu được bị cự tuyệt có bao nhiêu khổ sở.

Bùi Diệc nhú mảy, đi trở về sau bàn rồi bắt đầu làm việc, sẵn tiện cho cô thời gian bình tĩnh suy nghĩ. Toàn bộ văn phòng chỉ còn lại tiếng gõ bàn phím cùng lật xem văn kiện, còn có tiếng khóc nức nở thương tâm của Mạc Mạc.

Bầu không khí vốn im lặng đột nhiên truyền đến tiếng gầm giận dữ, “Bùi Diệc !” Nam Cung Liệt trực tiếp vọt tới sau bàn làm việc, đưa tay liền bóp chặt cổ của Bùi Diệc, vẻ mặt hung ác như rất muốn bóp chết anh.

Mạc Mạc bị hoảng sợ, lau nước mắt. Thấy bộ dáng Nam Cung Liệt khủng bố muốn giết Bùi Diệc liền vội vàng chạy tới muốn kéo cậu ta ra. Bùi Diệc thấy cô chạy lại đây liền ôm eo của Nam Cung Liệt, chân dùng một chút lực xoay ghe một vòng tránh tay đang đuổi tới của Mạc Mạc. [Vũ: haiz, chuyện nhà của người ta xen vào làm gì a]

Được rồi ! Anh là bị ham muốn chiếm hữu làm hại, anh không hy vọng có cô gái nào chạm vào Nam Cung Liệt.

Nam Cung Liệt nổi giận đùng đùng trừng mắt Bùi Diệc, dường như không có phát hiện động tác nhỏ của anh, mà Mạc Mạc cũng là tưởng Nam Cung Liệt né tránh cô. Nhìn Bùi Diệc bị bóp cổ, trong lòng rất sốt ruột, đang muốn kêu Nam Cung Liệt buông ra thì thấy Bùi Diệc cả lờ phát phờ cười nói, “Liệt... Cậu đành lòng giết tôi sao ?”

Nam Cung Liệt tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, “Bùi Diệc, tên khốn kiếp ! Ai muốn đi cùng cậu tới sa mạc Châu Phi chứ ? Tôi không muốn đi, muốn đi thì tự cậu đi đi, cậu đi nói với chị dâu nhỏ tôi không muốn đi !”

Ánh mắt Bùi Diệc lộ ra một tia bất đắc dĩ, chị dâu nhỏ thật sự là sợ thiên hạ không loạn !

Sa mạc Châu Phi ? Mạc Mạc không rõ Bùi Diệc đi sa mạc Châu Phi làm gì nhưng thấy Nam Cung Liệt còn bóp cổ Bùi Diệc thì vội vàng kêu lên, “Nam Cung Liệt, anh buông tay trước đi, anh sẽ bóp chết anh ấy đó !”

Nghe vậy Nam Cung Liệt nhìn tay của mình thủ, sau đó chậm rãi buông ra, nhẹ giọng phun ra ba chữ, “Bệnh thần kinh !” Không phát hiện Bùi Diệc chuyện gì cũng không có sao ? Chút lực này mà ngay cả bóp con gà con cũng không chết thì có thể bóp chết Bùi Diệc tai họa này à ?

“Tôi đi !”

Bùi Diệc một phen kéo anh lại, cười nói, “Sao ? Quyết định đi cùng tôi tới sa mạc Châu Phi chứ ?”

Nam Cung Liệt liếc trắng mắt tức giận nói, “Cậu thật xem tôi là tên ngốc sao ? Bây giờ có thời gian cho chúng ta đi sa mạc sao ?” Anh cũng không phải ngốc. Chỉ là nghe chị dâu nhỏ nói như vậy nhất kích động muốn tìm tính sổ Bùi Diệc, ai bảo Bùi Diệc luôn tính kế anh. Nhưng rất nhanh liền xoay chuyển tình thế, anh vẫn là bị lừa dối, nhưng lần này là bị chị dâu nhỏ cho lừa dối !

Chị dâu nhỏ mang thai nên lão đại cả ngày không rời, ngay cả Lam Tư cũng không thể làm chuyện khác sự. Bây giờ hết chuyện này tới chuyện kia xảy ra, bọn họ làm sao có thể có thời gian lãng phí chứ ?

Bùi Diệc cười khẽ ra tiếng, xem như không ngốc !

Mạc Mạc nhìn hai người, hai tay không tự chủ được nắm chặt, khớp xương trở nên trắng bệch, cô còn có thể lừa mình dối người sao ? Giữa bọn họ cô vốn không thể chen vào. Cảm giác hoàn toàn bị bài trừ ở bên ngoài rõ ràng như vậy, rõ ràng đến mức cô muốn bỏ qua cũng không được.

Nam Cung Liệt trầm mặc trong chốc lát, nhìn về phía Bùi Diệc nhú mảy nói, “Tôi có việc muốn nói với cậu !” Sau đó kéo Bùi Diệc đi vào phòng nghỉ “Âm” một tiếng đóng cửa lại.

Bùi Diệc nhìn bộ dáng cậu ta có chút nghiêm túc cũng thu hồi vẻ mặt cả lờ phát phờ, “Làm sao vậy ?”

“Cậu cũng biết U Minh Điện có nội gián, lần giao dịch này chỉ sợ Hắc Diễm bang sẽ đến phá. Để ngừa vạn nhất tôi sẽ tự mình đi.”

Bùi Diệc nhú mảy, còn không kịp nói chuyện Nam Cung Liệt lại bắt đầu trợn mắt nhìn, “Bùi Diệc, tôi cảnh cáo cậu, nếu dám thừa dịp tôi không ở đây trêu hoa ghẹo nguyệt thì cẩn thận tôi bắn chết cậu !”

“Ha ha...” Bùi Diệc cười khẽ ra tiếng, đưa tay ôm lấy cổ của cậu ta, hôn lên môi của cậu ta.

“Liệt... Cần thận một chút !”

“Biết rồi, tôi đi đây !”

Mạc Mạc nhìn Nam Cung Liệt đi ra, về mặt không biết nên ra sao. Có lẽ cô chưa bao giờ nghĩ tới tình địch của mình sẽ là một người đàn ông phải không ? Nam Cung Liệt không có nhìn cô mà chỉ lập tức đi về phía cửa. Bùi Diệc đứng cửa ở phòng nghỉ nhú mày nhìn cậu rời đi, trong mắt có chút lo lắng.

Hết chương 104

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105

Edit : Phương Thiên Vũ

“Diệc...”

Bùi Diệc nhìn cô một cái, thờ dài nói, “Mạc Mạc, đừng đến tìm anh nữa, có liên quan đến anh chỉ khiến em gặp nguy hiểm.”

Mạc Mạc cười khổ nói, “Vậy lúc trước vì sao anh phải đến trêu chọc em ?”

Bùi Diệc trầm mặc không nói, lúc trước anh thật sự không nên đi trêu chọc cô. Mạc Mạc nhìn anh thì thảo nói, “Anh đã nói sẽ dùng sinh mệnh bảo vệ em !” [Vũ: biết chữ muộn viết thế nào k hả tròi!!!!!!!!!!!!]

“Bây giờ không còn giống !” Bây giờ đã có Nam Cung Liệt, anh sẽ không vì người khác mà dễ dàng vứt bỏ tánh mệnh của mình. Huống chi bọn họ đã không còn liên quan gì rồi !

Mạc Mạc ngang ngược nói, “Em sẽ không buông tay !”

Bùi Diệc nhú mày, “Mạc Mạc, em có thể chịu được anh giết người sao ? Nếu cần thiết, cho dù là trẻ con mới sinh ra anh cũng có thể xuống tay, em có thể chịu được không ?”

Sắc mặt Mạc Mạc tái nhợt nhìn anh, “Anh có thể không cần giết người nữa không ?”

“Không có khả năng !”

Mạc Mạc cười khổ nói, “Anh là muốn cho em hết hi vọng sao ?” Đây là mục đích của anh sao ?

Bùi Diệc không chút che giấu bật ra một chữ, “Đúng !”

“Bởi vì Nam Cung Liệt ? Anh ta là đàn ông, anh thích phụ nữ !” Bùi Diệc phong lưu như vậy nhưng chưa bao giờ biểu hiện có quan hệ ám muội gì với đàn ông, vì sao bây giờ lại đến với Nam Cung Liệt ?

Nam Cung Liệt ngay từ đầu không thích cô có phải đã sớm có cảm tình đặc biệt với Bùi Diệc hay không ? Cho nên mới thừa cơ mà vào sao ?

Bùi Diệc nhú mày nói, “Anh biết !” Nhưng thì tính sao ?

“Anh... thương anh ta bao nhiêu ?” Trong lòng Mạc Mạc đau khổ, có lẽ cô cũng không tìm được người nào đối xử tốt với cô hơn so với Bùi Diệc, nhưng bây giờ Bùi Diệc cũng không muốn đối xử tốt với cô nữa, tất cả anh đều cho một người khác, mà người này lại là một người đàn ông !

Ánh mắt Bùi Diệc lộ ra mỉm cười, “Không biết.” Nghĩ đến lần giao dịch này lại nhìn không được nhú mày. Tuy việc này bọn họ đã trải qua rất nhiều nhưng lúc này anh lại nhìn không được lo lắng.

Mạc Mạc trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên nói, “Em đi trước !” Bùi Diệc cũng không nói thêm cái gì, Mạc Mạc buông tay như vậy đối với ai cũng tốt !

“Kia không phải Vũ Văn tổng tài sao ?”

“Đúng rồi, tập đoàn Vũ Văn cùng tập đoàn Tuyệt Thế không phải quan hệ hợp tác sao ? Bây giờ Tư Minh Dạ truyền ra chuyện như vậy, có phải anh ta đến hủy bỏ hợp đồng không ?”

“Anh ta có lẽ biết một chút tin tức cũng không chừng !”

Một đám phóng viên rất nhanh vây quanh Vũ Văn Lạc, “Tổng tài Vũ Văn, xin hỏi anh có biết tin đồn Tư tổng chính là đầu lĩnh hắc đạo, điện chủ U Minh Điện là thật hay không ?”

“Tư tổng thật sự đối với xí nghiệp tập đoàn Kiên Vũ của cha mình đuổi tận giết tuyệt sao ?”

“Nghe nói Tư tổng vung đao đoạt yêu, dựa vào quan hệ hợp tác tiến vào Vũ Văn gia, ý vào thế lực hắc đạo cướp đi Vũ Văn phu nhân là thật sao ?”

Vũ Văn Lạc nhìn một đám phóng viên, vẻ đen tối trong mắt không rõ, mở miệng nói, “Tư tổng có phải đầu lĩnh hắc đạo hay không tôi không biết, Tư tổng có phải đã xuống tay với tập đoàn Kiên Vũ hay không tin chắc trong lòng mọi người đều rõ ràng, không cần tôi nói thêm nữa. Về phần Bối Nhi, cô ấy vĩnh viễn là vợ của tôi !”

Mặc Mặc nhìn một màn này, trong lòng có chút hiểu được. Hóa ra Tư Minh Dạ là đầu lĩnh hắc đạo, khó trách Bùi Diệc lại tùy tiện liên giết người. Có lẽ không có cái U Minh Điện gì kia thì Bùi Diệc sẽ không cần tiếp tục giết người nữa.

Vũ Văn Lạc nói xong một đoạn kia liền bảo bảo vệ bên cạnh ngăn cản phóng viên, bước vào thang máy. Bình thường anh ra ngoài không mang theo bảo vệ, anh cũng có chút võ phòng thân nhưng lúc này cũng không biết là anh kiêng kỵ thân phận của Tư Minh Dạ hay đã đoán trước sẽ có một đám phóng viên, cư nhiên dẫn theo hơn mười bảo vệ.

Những thứ này chỉ là một cảnh cáo với Tư Minh Dạ mà thôi, có những lời đồn xấu này danh dự Tuyệt Thế ắt sẽ bị ảnh hưởng. Nhưng muốn đánh đổ Tuyệt Thế cũng không phải một chút tin tức xấu liền có thể.

Lam Tư nhìn Vũ Văn Lạc phở trương, ánh mắt lạnh lùng, những người đó căn bản không phải bảo vệ, vừa thấy chính là người hắc đạo. Xem ra Bùi Diệc đoán không sai, Vũ Văn Lạc thật sự cùng Hắc Diễm bang chung một thuyền.

Nhìn đám người hung thần ác sát kia, vẻ mặt Lam Tư vẫn như cũ không chút thay đổi. Người thật sự hung ác sẽ không lộ ra vẻ mặt hung ác như vậy. Chậm rãi đi đến cửa phòng nghỉ, nhẹ gõ cửa, “Lão đại, tổng tài Vũ Văn đến rồi !”

Sau đó cũng không để ý bên trong có phản ứng hay không, tiếp tục ngồi trở lại trên sofa, bộ dáng như chuyện không liên quan mình.

Ánh mắt Vũ Văn Lạc nhìn anh càng thêm sâu, thủ hạ của Tư Minh Dạ đều là người như vậy, quả thật không đơn giản.

Đội hơn nửa ngày trong phòng nghỉ đều không có phản ứng. Vũ Văn Lạc cũng không vội, kiên nhẫn chờ nhưng có người cũng không bình tĩnh, “Giá của điện chủ U Minh Điện quả nhiên không nhỏ !”

Mở miệng là một trong những người bảo vệ. Nhìn dáng vẻ của hắn có lẽ địa vị cao hơn so với những người khác. Hắn là thủ lĩnh của nhóm người kia.

Lam Tư lạnh lùng nói, “Vốn nghĩ rằng Tức Mặc Diễm cũng coi như thông minh, không nghĩ tới cũng là một tên ngu xuẩn !” Tức Mặc Diễm là bang chủ của Hắc Diễm bang, vốn Hắc Diễm bang rất an phận, chưa bao giờ đoạt địa bàn với U Minh Điện, cũng chưa từng làm hại người của U Minh Điện nhưng không nghĩ tới lại bị Đoàn Phi Ưng lợi dụng. Cũng chứng minh Tức Mặc Diễm vốn là người có dã tâm, nếu không sao có thể bị lợi dụng ?

“Người...” Người nọ rõ ràng cũng chỉ là một nhân vật nhỏ, Lam Tư nói một câu liền làm cho hắn thiếu kiên nhẫn.

Lam Tư thần nhiên liếc mắt nhìn hắn, âm thanh lạnh lùng nói, “Vũ Văn tổng tài thoải mái mời một đám người vô dụng như vậy làm bảo tiêu, thật sự là lãng phí tiền. Có lẽ Hắc Diễm bang thật đúng là không có đem an nguy của anh để vào mắt !” Cho nên mới phải một đám phế vật tới.

Về mặt Vũ Văn Lạc bình tĩnh nói, “Lam viện trưởng đây là muốn châm ngòi ly gián ?” Tuy không biết Lam Tư ở U Minh Điện thân phận ra sao nhưng thân phận viện trưởng bệnh viện Lam thị cũng là bí mật.

Lam Tư thần nhiên nói, “Tôi chỉ là ăn ngay nói thật !” Nói chuyện đồng thời đã rút súng giải quyết tên ồn ào nhất, lấy hành động thực tế chứng minh tính chân thật trong lời nói của anh.

Vũ Văn Lạc hai tay căng thẳng. Rõ ràng không thích ứng với tình huống hắc đạo bất cứ lúc nào cũng có người chết. Những người khác thấy thủ lĩnh của mình bị giết, tập thể rút súng chỉ vào Lam Tư nhưng Lam Tư hình như vốn không đem nhân vật nhỏ này để vào mắt.

Lúc này cửa phòng nghỉ cuối cùng cũng mở ra. Tư Minh Dạ nhìn người bị Lam Tư giải quyết thì nhủ mảy, vội vàng ôm Kiều Bối Nhi vào trong lòng. Những người khác nhìn thấy thì không cảm thấy quá mức kỳ quái, dù sao một cô gái thấy trường hợp đổ máu như vậy khẳng định sẽ sợ tới mức thét chói tai. Chỉ có Lam Tư biết, Tư Minh Dạ là sợ Kiều Bối Nhi ngửi được mùi máu tươi sẽ nôn.

Bảo người thu dọn văn phòng sạch sẽ, Tư Minh Dạ mới ôm Kiều Bối Nhi ngồi lên sofa, những người khác đều không để ý. Vũ Văn Lạc lại sâu sắc cảm thấy Tư Minh Dạ thật sự không dễ chọc !

Đây là hắc đạo ! Giết người chẳng qua như cơm bữa, ai cũng không cảm thấy không ổn. Nhưng anh lại có chút không chấp nhận được. Nếu Tư Minh Dạ muốn, có phải cũng có thể bất cứ lúc nào muốn mạng của anh hay không ?

Vũ Văn Lạc trong lòng cười khổ. Trên thương trường anh có thể hô mưa gọi gió, cho dù Tuyệt Thế không thua tập đoàn Vũ Văn anh cũng có thể buông

tay đánh cược. Nhưng còn hắc đạo ?

Anh cho tới bây giờ cũng không phải là người sẽ nương tay. Trên thương trường chuyện đui tận giết tuyệt làm không ít, nhưng đều là giết người không thấy máu. Người bị anh làm cho cùng đường cuối cùng như thế nào anh cũng không quan tâm, giống như trường hợp máu chảy đầm đìa, anh chưa từng trải qua.

Tư Minh Dạ thân nhiên nhìn cậu ta một cái, thấy cậu ta không mở miệng cũng không sốt ruột. Vũ Văn Lạc vì sao muốn gặp anh trong lòng anh cũng đã biết.

Nhìn bộ dáng Kiều Bối Nhi không ngừng đánh ngáp, mí mắt nặng nề không mở lên được, Tư Minh Dạ dịu dàng nói, “Bé cưng, anh ôm em lên giường ngủ được không ?”

Kiều Bối Nhi lắc lắc đầu, đưa tay ôm thắt lưng Tư Minh Dạ, cô không muốn ngủ một mình.

Vũ Văn Lạc phục hồi tinh thần lại, nhìn bộ dáng hai người thân mật thì sắc mặt trầm xuống, “Bối Nhi, em cứ nhiên phản bội anh !”

Kiều Bối Nhi cọ cọ ở trước ngực Tư Minh Dạ, ý thức còn có chút tỉnh táo nhưng mí mắt thật sự không mở lên được. Lại ngáp một cái, mơ mơ màng màng nói, “Anh không phải cùng cùng Kiều Tịch Nhan lên giường sao ?” Nói cái gì phản bội ? Chính mình cũng không phải như vậy sao ? Huống hồ từ lúc cô rời đi thì giữa bọn họ không có quan hệ gì, nói phản bội cái gì ?

Vũ Văn Lạc biến sắc, “Anh là bị hạ thuốc mới có thể...”

Kiều Bối Nhi đã không còn tỉnh lực tiếp tục để ý tới anh ta, tựa vào trước ngực Tư Minh Dạ ngủ.

Tư Minh Dạ tựa vào sofa để cho Kiều Bối Nhi có thể ngủ thoải mái một chút. Con người u lam nhìn về phía Vũ Văn Lạc, “Nói đi !”

Vũ Văn Lạc nhìn Kiều Bối Nhi tựa vào trước ngực Tư Minh Dạ giống như con mèo nhỏ nghe lời, trong lòng thực không thể chấp nhận. Âm thanh lạnh lùng nói, “Bối Nhi là vợ của tôi. Nếu Tư tổng nhất định không chịu buông tay vậy tôi sẽ không tiếc tất cả mà hủy đi Tuyệt Thế !”

Tư Minh Dạ cúi đầu nhìn Kiều Bối Nhi không nói gì, Vũ Văn Lạc nghĩ rằng anh đang nghiêm túc suy nghĩ lợi hại, trong lòng dâng lên một tia hy vọng. Nếu có thể anh đương nhiên không hy vọng cùng Tư Minh Dạ liêu một sống một chết.

Một lát sau, Tư Minh Dạ mới ngẩng đầu liếc mắt nhìn anh ta một cái, thân nhiên hỏi, “Cậu cảm thấy một Tuyệt Thế có thể đánh đồng với cô ấy sao ?”

Hết chương 105

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106

Edit : Phương Thiên Vũ

Vũ Văn Lạc cười lạnh nói, “Vậy lại thêm U Minh Điện thì sao ?”

Tư Minh Dạ mặc kệ cậu ta, Vũ Văn Lạc vĩnh viễn sẽ không hiểu được với anh mà nói, chỉ có Kiều Bối Nhi mới là quan trọng nhất.

Vũ Văn Lạc thấy anh trầm mặc cũng không nói nữa, nhưng lại ngồi đó không đi, giống như đang đợi đáp án của anh. Tư Minh Dạ cũng không tiếp tục để ý tới cậu ta, anh phát hiện tới gặp Vũ Văn Lạc thật sự là một quyết định sai lầm nên nhẹ nhàng ôm Kiều Bối Nhi đi vào phòng nghỉ.

Lam Tư thấy Vũ Văn Lạc một chút ý muốn đi cũng không có liền lạnh giọng hỏi, “Vũ Văn tổng tài còn không trở về sao ? Cẩn thận Tuyệt Thế còn chưa đồ tập đoàn Vũ Văn đã muốn không xong ! Ý của lão đại không phải đã đủ rõ rồi sao ? Cho dù là Tuyệt Thế hay là U Minh Điện cũng sẽ không quan trọng hơn chị dâu nhỏ.” Huống chi, Vũ Văn Lạc có tư cách gì đến nói điều kiện ? Cho dù là Tuyệt Thế hay là U Minh Điện cũng không phải có thể mặc cho người ta khi dễ, anh ta thực sự nghĩ rằng một Hắc Diễm bang nho nhỏ có thể lật đổ U Minh Điện sao ?

Nghĩ đến Vũ Văn Lạc hẳn là tài trợ tiền cho Hắc Diễm bang, còn Hắc Diễm bang thì hứa giúp anh ta trừ khử U Minh Điện à ?

Kiều Bối Nhi vẫn ngủ, đến giờ ăn tối Tư Minh Dạ bảo người ta đưa bữa tối tới. Khi cô còn trong trạng thái mơ mơ màng màng thì dứt cô ăn một ít, lại bảo Lam Tư kiểm tra cho cô một lượt. Lam Tư mãi cam đoan Kiều Bối Nhi rất khỏe mạnh, chuyện gì cũng không có thì Tư Minh Dạ mới yên lòng, ôm cô tiếp tục ngủ.

Mà Vũ Văn Lạc vẫn như trước không có đi, cho đến nửa đêm mới bảo bảo vệ đi gõ cửa phòng nghỉ.

Lam Tư ngăn người lại, “Vũ Văn tổng tài có chuyện gì trực tiếp nói với tôi là được !”

Vũ Văn Lạc về mặt thoải mái nhìn anh cười nói, “Anh có thể phụ trách ?”

“Đương nhiên !”

“Tốt lắm.”

Đêm nay vô cùng yên tĩnh, mặt biển cũng là một mảnh yên tĩnh. Trên du thuyền xa hoa cá nhân, một người đàn ông trên mặt có vết sẹo do đao gây ra ánh mắt phát sáng lại có chút tuổi vờn tay về phía đối diện, Nam Cung Liệt đưa tay nắm chặt, giao dịch thành công.

“Ha ha... Không nghĩ tới tôi cứ nhiên có may mắn gặp đường chủ U Minh Điện, thật sự là may mắn ba đời ! Có đường chủ ở đây, giao dịch này muốn không thuận lợi cũng không được a !” Tuy tuổi nghề của hắn không ít nhưng ở trước mặt đường chủ U Minh Điện vẫn không có tư cách.

Mặt biển yên tĩnh tạo nên một vòng sóng, độ cong càng lúc càng lớn, gió biển đột nhiên xuất hiện dấy lên từng đợt sóng biển. Nam Cung Liệt đứng trên boong thuyền, chiếc áo khoác đen bị gió biển thổi vù vù, khí chất trầm ổn làm cho người ta không thể vì gương mặt đáng yêu kia mà coi khinh anh nửa phần. Nghe lời như vậy, Nam Cung Liệt không kiêu không vội nói, “Trình lão nói đùa !”

Đúng lúc này một người chạy hăm hăm đến bên cạnh Nam Cung Liệt thì thầm vài câu, ánh mắt Nam Cung Liệt lóe lên cười nói, “Thời tiết sắp đổi rồi, Trình lão đi mạnh khỏe !”

Trong mắt Trình lão xẹt qua một tia sáng nhưng không có mở miệng hỏi đã xảy ra chuyện gì. Một phi cơ trực thăng dần dần tới gần du thuyền, đoàn người Trình lão vừa cất bước Nam Cung Liệt đã gạt tãi mặt, “Sao lại thế này ?”

“Đường chủ, anh vẫn là đi xem đi !”

Nam Cung Liệt đi theo người nọ vào du thuyền, những người khác thấy anh sắc mặt đồng thời thay đổi, “Đường chủ đi mau, có bom !” Đảo mắt nhìn về người phía sau Nam Cung Liệt, bọn họ không phải bảo hắn thông báo đường chủ đi trước sao ?

Sắc mặt Nam Cung Liệt rất khó coi, “Không phải đã cẩn thận kiểm tra qua sao ? Sao còn có thể xảy ra chuyện thế này ?”

Người nọ dẫn anh vào về mặt đột nhiên âm ngoan quát, “Nam Cung Liệt, mày đi chết đi !”

Sắc mặt Nam Cung Liệt lạnh lùng, tay vừa động đã một phát giải quyết hắn trước khi hắn còn chưa tới kịp nổ súng. Trầm giọng hỏi, “Là bom gì ?” Người nọ coi như là tâm phúc của hắn, bởi vì hiện tại Hắc Diễm bang rục rịch nên lần này hắn mang theo người đều đã trải qua chọn lựa nghiêm khắc, không nghĩ tới vẫn có nội gián trà trộn vào.

Khóe mắt lướt đến món đồ người nọ cầm trong tay, mặc dù đã chết nhưng tay vẫn nắm chặt như cũ. Nam Cung Liệt biến sắc hết lớn, “Đi !”

Lời anh nói còn chưa dứt đã nổ “Oanh” một tiếng, ánh lửa phản chiếu đỏ cả mặt biển.

Hắc Diễm bang

Tức Mặc Diễm nhận được điện thoại liền ha ha cười to ra tiếng, Đoạn Phi Ứng cũng nhin không được khóe miệng giương lên. Không cần hỏi cũng biết thành công, một nội tuyến đổi một đường chủ U Minh Điện, khoản mua bán này thực sự đáng giá.

Tức Mặc Diễm có chút khó hiểu hỏi, “Vì sao không trừ luôn Trình lão ?”

Đoạn Phi Ứng nhìn hắn một cái thân nhiên nói, “Đối phó U Minh Điện cũng không phải chuyện dễ dàng, thời gian này không nên giết quá nhiều, hơn nữa Trình lão kia nói không chừng còn sử dụng !”

“Ba”

Trên chân Bùi Diệc dùng một chút lực xoay ghế trượt về phía sau tránh thoát cái chén nghiêng đổ. Nhíu mày nhăn thái dương, cảm thấy có chút hoảng hốt lại không có biện pháp chuyên tâm công tác, đang định nghỉ ngơi một chút Lam Tư lại đột nhiên xông vào, “Diệc... Cậu có cách nào liên lạc với Liệt không ?”

Trong lòng Bùi Diệc “bộp” một tiếng trầm xuống, sắc mặt nhìn thật không tốt, “Xảy ra chuyện gì ?”

Về mặt Lam Tư bình tĩnh nói, “Vũ Văn Lạc nói Hắc Diễm bang biết đêm nay giao dịch nên sẽ cho U Minh Điện một chút màu sắc. Không biết bây giờ thế nào, chuyện này do Liệt phụ trách nhưng tôi không liên lạc được với cậu ta !”

Sắc mặt Bùi Diệc càng thêm khó coi, lấy di động ra gọi đi nhưng như thế nào cũng gọi không thông. Nóng nảy vứt điện thoại di động đi lại hung hăng nện một quyền lên bàn làm việc.

Lam Tư mày nhũ càng chặt, “Xảy ra chuyện gì?” Cảm xúc Bùi Diệc quá mức kích động, có chút không bình thường.

Bùi Diệc có chút khó khăn nói, “Liệt tự mình đi.”

“Cái gì?” Lam Tư cũng không biết chuyện này, nghe cái tin này sắc mặt càng trở nên khó coi.

Bùi Diệc bắt buộc chính mình tỉnh táo lại, không có việc gì, nhất định không có việc gì. Đúng rồi! Đồng hồ! Vội vàng gõ máy tính một hồi nhưng sắc mặt lại càng khó coi hơn, cư nhiên không truy được vị trí của Nam Cung Liệt.

“Diệc... Có lẽ...” Lời an ủi còn chưa ra khỏi miệng đã thấy Bùi Diệc dứt khoát chạy ra khỏi văn phòng, Lam Tư vội vàng đi theo.

“Diệc...” Lam Tư giữ chặt Bùi Diệc.

“Buông, tôi muốn đi tìm cậu ta!”

“Cậu bình tĩnh một chút, trước tiên để tôi bảo An Thụy điều tra đã, có lẽ vốn không có việc gì!” Lam Tư vừa nói vừa gọi cho An Thụy.

Điện thoại được chuyển, anh còn chưa kịp nói chuyện An Thụy đã mở miệng nói, “Tôi đang muốn thông báo với các cậu đêm nay giao dịch rất thành công nhưng du thuyền xảy ra nổ mạnh, Liệt không biết tung tích. Chỉ sợ...”

Sắc mặt Lam Tư trầm xuống, “Cậu đã điều tra kĩ chưa?”

An Thụy trầm mặc không nói, Lam Tư cũng đã hiểu. Tin tức như vậy nếu không điều tra rõ sao An Thụy có thể tùy tiện nói lung tung?

Bùi Diệc nhìn sắc mặt Lam Tư, trong lòng đã rơi xuống vực thẳm. Sẽ không! Nam Cung Liệt làm sao có thể chết? Nhất định sẽ không!

Tiếng chuông di động vang lên, Bùi Diệc lấy ra nhìn thì phát hiện là một dãy số xa lạ. Trong lòng đoán có thể là Nam Cung Liệt hay không nên vội vàng nhận nghe, “Alo?”

“Ha ha...” Bên kia truyền đến một tiếng cười sung sướng, sau đó mới nghe thấy đối phương mở miệng, “Bùi Diệc sao? Vốn tin tức tốt như vậy cần phải nói cho Tư Minh Dạ biết trước nhưng tao không có cách liên lạc với hắn. Cho nên đành phải nói cho mày biết trước, mày chuyển lời lại với hắn cũng giống nhau thôi!”

Sắc mặt Bùi Diệc rất khó coi, “Đoạn Phi Ứng!”

“Ha ha... Không nghĩ tới Bùi đường chủ cư nhiên còn nhớ rõ tao a! Vậy phiền Bùi đường chủ chuyển đạt lời xin lỗi của tao tới điện chủ của bọn mày. Không thể giữ cho Nam Cung Liệt được toàn thân là tao không đúng, tao cam đoan, lần sau nếu xuống tay với vị đường chủ khác nhất định sẽ nhớ rõ giữ vẹn toàn thân, ha ha...”

Về mặt Bùi Diệc đầy sát ý, gờ tay muốn đập nát điện thoại trên tay nhưng lại dừng lại. Nếu cả hai di động của anh đều nát hết thì Liệt tìm anh bằng cách nào?

Tiếng cười điên cuồng kia ngay cả Lam Tư cũng nghe thấy được, “Diệc, là Đoạn Phi Ứng? Hắn nói cái gì?”

Bùi Diệc lạnh lùng nghiêm mặt, không có trả lời vấn đề của anh mà chỉ cố chấp nói, “Liệt sẽ không chết!”

Nhìn Bùi Diệc rời đi, Lam Tư rất lo lắng nên vội vàng cho người đi theo cậu ta, sau đó mới đi báo cáo chuyện này cho Tư Minh Dạ.

Kiều Bối Nhi cuối cùng cũng có chút tinh thần, nghe nói Nam Cung Liệt gặp chuyện không may thì phản ứng đầu tiên là hỏi, “Bùi Diệc đâu?”

“Không tốt lắm, tôi đã cho người đi theo cậu ta!”

Kiều Bối Nhi âm thanh lạnh lùng nói, “Hắc Diễm bang quá kiêu ngạo!”

Hết chương 106

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107

Edit : Phương Thiên Vũ

Trong mắt Tư Minh Dạ cũng là một tầng âm lãnh, âm thanh lạnh lùng nói, “Toàn lực đã kích Hắc Diễm bang, một người cũng không tha !” Vốn Kiều Bối Nhi mang thai anh không muốn gây chiến nhưng Hắc Diễm bang lại vội vã tự tìm đường chết, anh đương nhiên sẽ thành toàn cho bọn họ.

Kiều Bối Nhi trầm giọng nói, “Nếu có cần thì trực tiếp tìm Diệp Hạm và Tân Vũ !” Nam Cung Liệt là đồ đệ của cô, cư nhiên dám đụng người của cô. Vậy nợ máu phải trả bằng máu !

“Vâng !” Lam Tư được mệnh lệnh lập tức bắt đầu hành động.

Kiều Bối Nhi thờ dài một tiếng, “Dạ, anh nói Nam Cung Liệt thật sự đã chết sao ?”

Tư Minh Dạ đưa tay ôm cô không nói gì, Nam Cung Liệt còn sống cơ hội là con số không. Chuyện vừa xảy ra An Thụy cũng đã cho người đi cứu. Nếu Nam Cung Liệt không có việc gì thì không có khả năng một chút tung tích cũng không tìm được.

“Ngaoan, ngủ tiếp một lát đi, đừng nghĩ nhiều như vậy.”

Kiều Bối Nhi gật đầu, “Anh cũng đừng quá lo, có lẽ Nam Cung Liệt vốn không có việc gì.” Lời này chẳng qua là lời an ủi đơn giản, ngay cả chính cô cũng không thể thuyết phục.

Hắc Diễm bang tựa hồ đã sớm đoán được U Minh Điện sẽ trả thù nên trước đã chuẩn bị thật tốt. U Minh Điện bao vây tuy rằng làm cho Hắc Diễm bang tổn thất không ít người nhưng lại không thể suy giảm hoàn toàn. Không cần phải nói, này chỉ sợ lại là công lao của Đoạn Phi Ưng.

Trong phòng khách biệt thự, Lam Tư, An Thụy còn có Lãnh Dạ Bạch đều là vẻ mặt lo lắng, “Còn chưa có tìm được cũng sao ?”

Mọi người vội vàng chuyện Hắc Diễm bang cũng không có thời gian đi quan tâm Bùi Diệc. Vốn nghĩ rằng cho người đi theo sẽ không có chuyện gì lớn lại không nghĩ rằng Bùi Diệc cư nhiên mặc kệ người đi theo, không biết tung tích.

An Thụy nhíu mày nói, “Hắn là không có việc gì, cũng không phải người dễ bị đánh bại, trước kia nhiều chuyện như vậy không phải đều trở về sao ?”

Nhưng Lam Tư lại biểu hiện vẻ không lạc quan, “Cậu đã quên trước kia đều có Liệt cùng cậu ta sao, Bùi Diệc tuy không phải người yếu ớt như vậy nhưng cậu đã quên lão đại khi...” Ngay cả Lão đại cũng là người yếu ớt mà ? Lúc trước tiểu tẩu tử gặp chuyện không may, lão đại không phải thiếu chút nữa đã chết sao ? Hơn nữa hiện tại Hắc Diễm bang chưa trừ, Bùi Diệc rất có khả năng xảy ra chuyện.

Lãnh Dạ Bạch nhíu mày hỏi, “Các cậu ai biết lúc Diệc thương tâm sẽ đi làm gì không ?”

Lam Tư giọng lạnh lùng nói, “Chúng ta cũng không phải Liệt, làm sao có thể biết ?” Chỗ nên tìm cũng đã tìm, vốn là không thấy bóng dáng.

Ba người tiếp tục trầm mặc, Nam Cung Liệt mới là người hiểu Bùi Diệc nhất, trước kia không có cảm giác gì nhưng bây giờ Nam Cung Liệt mất, bọn họ mới phát hiện mỗi lần chuyện có liên quan Bùi Diệc bọn họ đều là trực tiếp tìm Nam Cung Liệt. Nhưng bây giờ...

Qua một hồi lâu An Thụy mới mở miệng nói, “Tôi lại phải người đi tìm !”

Lam Tư đột nhiên nói, “Cô gái kia có thể biết hay không ?”

Hai người còn lại đều biết anh nói là ai, nói không chừng Mạc Mạc thật sự biết. Lúc này một mình Bùi Diệc rất nguy hiểm, dù sao hỏi Mạc Mạc so với bọn họ mù quáng tìm vẫn tốt hơn.

“Uy ! Bùi Diệc, cậu có bệnh hả ? Dẫn tôi tới quán bar đồng tính này làm cái gì ?”

Bùi Diệc thờ dài nói, “Ai bảo tôi có mị lực quá lớn khiến phụ nữ tới quán lấy tôi chứ ? Ở đây có lẽ yên tĩnh hơn. Đi thôi !”

Nam Cung Liệt thật không biết nói gì, “Đúng vậy ! Mị lực của cậu không ai có thể chống đỡ. Cậu không sợ trong chốc lát sẽ bị một đám đàn ông vây quanh tấn công sao ?”

“Hắc hắc... Cho nên mới phải dẫn cậu theo ! Liệt, chốc lát vất vả cậu giúp tôi đuổi đám ruồi bọ kia đi !”

“Oa... Diệc soái !”

“Người bên cạnh anh ta cũng không tồi a ! Thật đáng yêu !”

Nhìn thấy sắc mặt Nam Cung Liệt khó coi, trong lòng Bùi Diệc sắp cười ra. Cố gắng áp chế suy nghĩ khóe miệng muốn nhếch lên, vẻ mặt bi thương nói, “Liệt, tôi khó chịu như vậy, cậu đừng không nể mặt được không ? Huynh đệ nhiều năm như vậy, theo tôi uống rượu cũng không chịu chứ ?”

Nam Cung Liệt nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt anh, sau đó kéo anh vào trong, Bùi Diệc tùy ý cậu ta kéo đi, mặt cũng nở nụ cười. Nào có bộ dáng khó chịu cái gì, cho dù thật sự khó chịu, nhìn bộ dáng Nam Cung Liệt bị anh chinh đến nghiêng răng nghiêng lợi cũng sớm đem chuyện không vui quên hết.

“Soái ca, theo tôi uống một chén thế nào ?” Nghe một đại nam nhân giọng nũng nịu ỏn ẻo nói khiến Nam Cung Liệt nổi da gà đứng lên hung hăng đáp Bùi Diệc một cái. Muốn yên tĩnh sao không về nhà uống ? Làm gì muốn tới chỗ quỷ quái thế này ?

Bùi Diệc đau đến nhếch miệng, sau đó về mặt cười lẳng lơ với người đàn ông kia, “Đương nhiên có thể...”

Thấy bộ dáng Bùi Diệc dễ nói chuyện như vậy, những người khác đã sớm ngấm anh cũng như ong vỡ tổ vây lại đây. Bùi Diệc như bị hù sợ, ôm cổ Nam Cung Liệt, “Tình yêu, bọn họ thật đáng sợ, mau đuổi bọn họ đi đi !”

Nghe vậy, một đám người đều mắt mang địch ý nhìn Nam Cung Liệt, Nam Cung Liệt đen mặt, đột nhiên giật giật cổ tay cười nói, “Bùi Diệc, cậu nói nếu để cho đám phụ nữ say mê cậu thấy sẽ phản ứng thế nào ?”

Bùi Diệc thần nhiên nhìn lướt qua cổ tay cậu ta, về mặt không sao cả cười nói, “Đương nhiên là như trước không thể chống đỡ mị lực của tôi a !”

Nam Cung Liệt hoàn toàn im lặng, bị một đám người làm cho phiền lòng “Ba” một tiếng, đem súng cầm trong tay vỗ lên bàn, một đám người lặng đi một chút rồi sau đó lập tức giải tán.

Bùi Diệc nhìn không được cười to ra tiếng, “Tình yêu, cậu thật soái !”

“Tôi bắn cậu càng soái hơn, có muốn thử một chút hay không ?”

“Tình yêu, cậu thật vô tình !”

Nam Cung Liệt một cước đá tới, “Nói chuyện đàng hoàng chút, thật là ghê tởm !”

“Ba”

Cái chén bị nặng nề đặt lên bàn, Bùi Diệc đưa tay lấy bình rượu lại thấy bình rượu của mình chạy đi, ợ một tiếng, than thở nói, “Liệt, đừng giành với tôi...” Nói xong lão đảo muốn cướp về.

Tô Dã thấy bộ dạng anh say rượu thì hỏi, “Tiểu tình nhân của cậu đâu ?” Tô Dã này là ông chủ của quán bar, lần trước anh đúng lúc ở đây, anh cảm thấy Bùi Diệc và Nam Cung Liệt rất xứng đôi, nhưng hai người giống như không phải loại quan hệ này. Anh còn cảm thấy có chút tiếc nuối nha !

“Cô rốt cuộc có biết hay không ?”

Lam Tư đã có chút không kiên nhẫn, bọn họ đã đi theo Mạc Mạc đi vài nơi nhưng không tìm được Bùi Diệc.

Phạm Bảo Nhi cũng rất buồn bực, “Không phải cô với Tiểu Diệc nói chuyện yêu đương lâu như vậy sao ? Sao đối với anh ấy một chút cũng không hiểu biết !” Nếu Tiểu Diệc xảy ra chuyện gì, cô sao có thể nói lại với anh trai đây a!

Trong mắt Phạm Bảo Nhi có chút âm trầm, cô là thật xem Nam Cung Liệt là anh trai, không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy. Lam Tư đột nhiên đưa tay ôm cô nhưng không có nói gì. [Vũ: *gào* thích cặp này mà sao tác giả k nói thêm vậy hà hà hà]

“Tôi...” Mạc Mạc cũng không biết nên nói gì, cô cảm thấy có thể là ở đây nhưng tìm khắp nơi lại không thấy Bùi Diệc, cô cũng không có cách a !

Phạm Bảo Nhi đột nhiên đưa tay giữ chặt Lam Tư, “Tiểu Tư, kia hình như là xe của Tiểu Diệc !”

Lam Tư liếc mắt một cái, âm thanh lạnh lùng nói, “Dừng xe !”

Ba người đứng ở cửa quán bar, khóe miệng Phạm Bảo Nhi run run, “Tiểu Diệc thật sự ở chỗ này ?”

Lam Tư nhú mày nói, “Có lẽ cậu ta ở đây uống rượu mà thôi !”

“Anh xác định anh ấy không phải tìm người để tình một đêm chứ ?”

Mạc Mạc chen mồm nói, “Bùi Diệc thích phụ nữ !”

Phạm Bảo Nhi cắt một tiếng, “Anh trai của tôi là đàn ông a !”

Ba người đi vào, rất nhanh thì tìm thấy Bùi Diệc. Phạm Bảo Nhi thấy Tô Dã liền kéo ống tay áo của Lam Tư, “Tiểu Tư, Tiểu Diệc thật là tìm đến tình một đêm, anh ấy sao làm chuyện có lỗi với anh của em a ?”

“Đừng nói bậy !”

Phạm Bảo Nhi cầm miệng. Được rồi ! Nhìn qua cũng không giống là có chuyện như vậy.

Mạc Mạc lo lắng ngồi xuống bên cạnh Bùi Diệc, “Diệc... Anh đừng uống nữa...”

Tô Dã liếc mắt nhìn hai người. Nhíu mày, sau đó nhìn về phía Lam Tư hỏi, “Người có gương mặt baby đâu ?” Anh rất ngạc nhiên Bùi Diệc đang vì ai mà say nhưng anh cái gì cũng đều không hỏi.

Lam Tư nghiêm mặt hỏi, “Anh là ai ?”

“Ông chủ quán bar này !” Tô Dã biết thân phận bọn họ không đơn giản nhưng bộ dáng không có chút sợ hãi.

“Đây là địa bàn Văn Môn !”

Tô Dã cười cười, ngẫm thừa nhận. Nếu người ta đã biết thì anh không cần phủ nhận.

“Cậu ta luôn ở đây ?”

Tô Dã liếc mắt nhìn Bùi Diệc một cái rồi gật đầu, “Dự định muốn say chết !”

Lam Tư nhìn bộ dáng Bùi Diệc, nhíu mày, Tô Dã cười nói, “Muốn lên lầu nói chuyện hay không, một lát môn chủ sẽ đến !”

“Cậu biết thân phận của tôi ?”

“Không biết nhưng cậu ta là bạn của môn chủ !” Tô Dã nhìn Bùi Diệc.

Lam Tư suy nghĩ, gật đầu nói, “Được !” Hiện tại Hắc Diễm bang đã âm thầm hợp tác với các bang phái khác, cần phải nói chuyện với Văn Thiên. Dù sao Văn Thiên và Bùi Diệc quan hệ không tầm thường, hơn nữa lại có liên quan với Văn Phong Khinh, lão đại và chị dâu nhỏ đều nói không động Văn Môn.

Thấy Lam Tư nhìn về phía Bùi Diệc, Tô Dã cười nói, “Yên tâm, ở đây không ai dám động đến cậu ấy !” Theo lý thuyết là như thế nhưng luôn có người không sợ chết !

Hết chương 107

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108

Edit : Phương Thiên Vũ

“Tĩnh ?”

Nam Cung Liệt mở mắt ra dần dần thích ứng với ánh sáng, thấy rõ người đứng ở bên giường, “Là cô !”

Văn Phong Khinh cười nhạt nói, “Xem như anh vận khí tốt !” Nếu không phải đúng lúc gặp phải cô, anh ta đã sớm chết không toàn thây !

“Cảm ơn ! Tôi hôn mê bao lâu rồi ?”

“Ba ngày !”

“Ba ngày !” Nam Cung Liệt sợ hãi kêu lên. Mọi người sẽ không nghĩ anh đã chết chứ ?

Như biết anh suy nghĩ cái gì, Văn Phong Khinh mở miệng nói, “Mọi người đều biết sát thủ đường chủ U Minh Điện đã chết, Hắc Diễm bang bị U Minh Điện vây đánh tổn thất nặng nề nhưng trên thực tế trụ sở vẫn chưa bị tiêu diệt.”

Anh thật sự “đã chết” à ! Nam Cung Liệt có chút lo lắng hỏi, “Bùi Diệc đâu ?”

“Mất tích !”

“Cái gì ?” Nam Cung Liệt kích động kéo đến miệng vết thương trên người. Đau đến nhe răng cắn môi.

Văn Phong Khinh thần nhiên nói, “Đây chỉ là tin đồn mới nhất mà thôi, sự thật như thế nào tôi cũng không rõ.” Cô hiện tại không có tinh lực đi điều tra chuyện này, vốn là muốn thông báo cho người U Minh Điện nhưng sau khi suy nghĩ, vẫn là từ bỏ. Hiện tại U Minh Điện và cô có liên quan không phải chuyện tốt gì, hơn nữa nghe nói Bối Nhi mang thai, như vậy lại càng không đem nguy hiểm đến cho bọn họ.

“Tôi muốn trở về !”

Vân Phong Khinh cũng không có giữ anh lại, tuy Nam Cung Liệt thương thể rất nặng nhưng cô cũng không quan tâm, thuận tay cứu anh cũng bởi vì anh có liên quan với Kiều Bối Nhi mà thôi. Vân Phong Khinh lấy ra một hoa tai kim cương đưa cho anh, “Nói với Bối Nhi tôi muốn làm mẹ nuôi đứa nhỏ, đây là quà cho đứa nhỏ !” Nhắc tới Kiều Bối Nhi, ý cười trong mắt Vân Phong Khinh sâu thêm một ít, đó là bạn duy nhất của cô !

“Người tới !” Vân Phong Khinh nhìn về phía Nam Cung Liệt nói, “Nơi này không ai dẫn đường là không ra được, anh đi theo cậu ta đi !”

Nam Cung Liệt đi không bao lâu thì một nam tử tuần mỵ đi đến, “Phong Khinh, Trưởng lão hội tìm em”

Vân Phong Khinh cười nhạt, “Đi thôi !”

Lạc Cẩn đưa tay muốn ôm cô lại bị Vân Phong Khinh không dấu vết đẩy ra, ánh mắt trầm trầm đuổi theo bước chân của cô.

“Liệt !” Lãnh Dạ Bạch thấy Nam Cung Liệt đột nhiên xuất hiện không khỏi kinh hô ra tiếng.

An Thụy thấy Nam Cung Liệt cũng không khỏi nhẹ nhàng thở ra, cười nói, “Biết cậu sẽ không dễ dàng nghỉ chơi như vậy!” Hoàn toàn đã quên lúc trước anh cũng nghĩ đến Nam Cung Liệt thật sự đã chết, nếu không lúc bao vây tiêu diệt Hắc Diễm bang, mọi người vì sao lại liều mạng như vậy ?

Nam Cung Liệt hỏi thẳng, “Bùi Diệc đâu ?”

Lãnh Dạ Bạch nhú mày nói, “Sau khi truyền ra tin tức cậu gặp chuyện không may, Diệc liền biết mất, vẫn chưa có tìm được. Cậu có biết cậu ta ở đâu không ?”

Nam Cung Liệt nhú mày nghĩ nghĩ, xoay người liền đi ra ngoài.

“Diệc... Anh đừng uống nữa...” Mạc Mạc đưa tay muốn cướp đi rượu trên tay Bùi Diệc.

Bùi Diệc lắc lắc tránh thoát, còn đắc ý cười nói, “Liệt, thân thù của cậu càng ngày càng kém !”

Mạc Mạc trong lòng đau xót, thì thào hỏi, “Anh thương anh ấy như vậy sao ?”

Mất thấy Bùi Diệc lại muốn rót rượu, Mạc Mạc một phen giữ chặt anh, “Diệc... Anh đừng uống nữa. Nam Cung Liệt đã chết rồi, cho dù anh say chết anh ấy cũng sẽ không sống lại đâu !”

Bùi Diệc đẩy tay cô ra, vẻ mặt không vui nhìn cô, “Liệt sẽ không chết, chờ tôi say cậu ta sẽ đem tôi về... Cậu ấy đã đồng ý với tôi...”

“Diệc...” Mạc Mạc nhìn không được rơi nước mắt, bọn họ thật sự không có khả năng sao ? Không, Nam Cung Liệt đã chết, Diệc rất nhanh sẽ quên anh ta ! “Anh đừng như vậy, Nam Cung Liệt cũng không muốn hi vọng anh thế này.”

“Ha ha... Cô gạt tôi... nếu Liệt không muốn nhìn thấy cái dạng này của tôi đã sớm đánh tôi...”

Mạc Mạc nhìn Bùi Diệc uống một ly tiếp một ly nhưng không có biện pháp, Lam Tư và Phạm Bảo Nhi cũng không biết đi nơi nào, “Diệc...” Mạc Mạc đưa tay ôm lấy anh, “Xin anh, đừng uống nữa, anh sẽ chết đó !”

Bùi Diệc giống như căn bản không có nghe thấy. Đột nhiên có một người đàn ông ngồi xuống đối diện bọn họ, hắc hắc cười nói, “Tiểu cô nương, tôi khuyên cô vẫn là bỏ đi ! Tôi nơi này đều là thích đàn ông, hấn sẽ không thích cô đâu. Nếu không cô theo tôi đi, tuy rằng tôi cũng thích đàn ông hơn nhưng phụ nữ nhân cũng có thể chấp nhận !”

“Anh...” Mạc Mạc giận đỏ mặt, nhìn về phía Bùi Diệc thì thấy Bùi Diệc một chút phản ứng cũng không có, chỉ lo uống rượu, trong lòng có chút ủy khuất, hốc mắt cũng không đỏ lên.

“Chắc chắc...” Người đàn ông kia dứt khoát ngồi xuống bên cạnh cô, đưa tay nâng cằm cô lên trên đùi. “Bộ dáng này lại có vài phần khiến người ta thương yêu !”

“Ba”, Mạc Mạc tức giận, giương tay liền cho hấn một cái tát.

Người đàn ông kia đưa tay sờ mặt bị đánh, vẻ mặt rất khủng bố, “Mẹ nó, con đàn bà chết tiệt. Ông đây coi trọng mày là phúc của mày, mày cư nhiên dám đánh ông !”

Mạc Mạc bị dọa, không nghĩ tới người đàn ông này khủng bố như vậy nên liền đưa tay kéo Bùi Diệc, “Diệc...”

Bùi Diệc vốn uống say khướt, bị cô lôi kéo nên chén rượu sao cũng không đưa đến bên miệng, phiền chán quát, “Cút ngay !”

Nhưng người đàn ông kia hiển nhiên hiểu lầm, cho rằng Bùi Diệc rống hấn nên lập tức lấy súng ra, “Mày cư nhiên dám kêu ông cút ! Ông giải quyết mày

trước lại cùng con đàn bà này chơi đùa !”

Mạc Mạc rốt cục biết mình chọc tới người không nên dây vào, người này căn bản chính là lưu manh, khó trách tính tình nóng nảy như vậy !

Nhìn Bùi Diệc bị súng chỉ vào lại một chút phản ứng cũng không có, Mạc Mạc lại sợ hãi, “Diệc...”

Bùi Diệc chỉ là ngây ngốc nhìn hòng súng tới om kìa, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Mạc Mạc hỏi, “Có phải chết thì có thể gặp Liệt không ?” Anh bây giờ cũng biết tâm trạng lúc trước của lão đại, không muốn phản kháng cũng không muốn đánh trả. Vì sao muốn phản kháng chứ ? Nếu chết thì thật tốt a !

Mạc Mạc biến sắc, “Diệc, anh nói cái gì ? Anh điên rồi !”

Bùi Diệc không chút để ý tới cô, vừa ngăn tay cô vừa lão đảo đứng lên đi về phía người đàn ông kia.

“Mày làm cái gì ?” Người đàn ông kia thấy anh đi tới thì vẻ mặt không khỏi đề phòng.

Hết chương 108

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109

Edit : Phương Thiên Vũ

“Ách...” Bùi Diệc mất đi bộ dáng say rượu, khó hiểu nhìn hắn, nói ra lời thiếu chút nữa làm người ta tức chết, “Anh không phải muốn giết tôi sao ? Tôi sợ súng của anh không chính xác... Cho nên đến gần một chút a !”

Người nọ nổi giận nhưng nhìn Bùi Diệc không ngừng đi về phía hắn, hắn lại nhìn không được bước lui về phía sau. Có lẽ là vì chưa có gặp qua người không sợ chết như vậy nên bị dọa !

“Mày... Mày dừng lại đây... Đến nữa tao nổ súng !”

Bùi Diệc lão đảo giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống, chậm rãi đi tới hắn. Miệng thì thầm nói, “Anh thật dài dòng !”

“Mày... Mày dừng lại đây... Tao thật sự nổ súng !”

Bùi Diệc đột nhiên bị vấp một chút, bước về phía trước một bước dài. Người nọ cả kinh, theo bản năng sẽ bóp cò.

“Ba” súng lục rơi xuống đất, sau đó lại là “Ầm” một tiếng, người đàn ông kia thẳng tắp té ngã.

Nam Cung Liệt bắt lấy tay Bùi Diệc, nổi giận quát, “Bùi Diệc, cậu thật sự là càng ngày càng tiến bộ ! Ngay cả tự sát cũng học được có phải không ?”

“Khụ khụ...” Bùi Diệc mất say mê nhìn cậu ta, sừng sốt một hồi lâu sau đó đưa tay ôm mặt cậu ta, Nam Cung Liệt liền đẩy tay anh ra, “Rượu vào muốn điên cái gì ?”

Bùi Diệc đột nhiên ôm cổ cậu, dùng sức cọ cọ gáy cậu, “Liệt...”

Mạc Mạc cuối cùng từ trong sợ hãi phục hồi tinh thần lại, thấy Nam Cung Liệt, ánh mắt buồn bã.

“Liệt... Liệt...”

Nam Cung Liệt trầm mặt quát, “Ai cho cậu uống nhiều như vậy ? Cưng nhiên còn dám đi tìm cái chết. Đầu cậu có vấn đề có phải không ? Tôi thấy cậu chính là đáng đánh đòn mả ! Cậu...”

Nam Cung Liệt đột nhiên im miệng. Cảm giác được cần cổ có chất lỏng ấm áp, trong lòng căng thẳng. Không nói gì, chỉ là đưa tay ôm chặt anh.

Động tĩnh nơi này sớm đã kinh động đến người trên lầu. Phạm Bảo Nhi thấy Nam Cung Liệt thì hai mắt sáng ngời, “Anh, anh không chết a ! Thật tốt quá !”

Về mặt Lam Tư cũng nhu hòa một ít, chỉ có Vân Thiên là vẻ mặt quái dị. Hai người này thật sự là thấy thế nào... ám muội như thế nào ấy !

Trong phòng, Vân Thiên nhìn Bùi Diệc ôm chặt Nam Cung Liệt không buông tay nhìn không được run run khóc miệng. Đây thật là Bùi Diệc sao ? Lại

nhìn về mặt âm đậm của Mạc Mạc, cô gái này hẳn chính là bạn gái trong truyền thuyết của Bùi Diệc, nhưng vì sao...

Ánh mắt lại nhìn không được liếc đến Nam Cung Liệt và Bùi Diệc, bọn họ thật sự không có gian tình gì chứ ?

Nam Cung Liệt sắc mặt có chút tái nhợt, “Diệc, buông tay !”

Người uống say nhân lớn nhất, Bùi Diệc chính là ôm không buông tay. Lam Tư thấy Nam Cung Liệt sắc mặt không đúng liền vội vàng giúp cậu ta kiểm tra một lượt, sắc mặt không khỏi trầm xuống, “Cậu không muốn sống nữa mà, cái dạng này cũng dám chạy loạn khắp nơi !

Bùi Diệc nghe nói như thế nháy mắt liền thanh tỉnh, nhưng tay chân vẫn không theo sai bảo, “Liệt...”

Nam Cung Liệt thần nhiên nói, “Không có việc gì !” Cậu nếu không xuất hiện Bùi Diệc sẽ chết !

Lam Tư trầm mặt nói, “Tốt nhất cậu nên lập tức tới bệnh viện !”

Nghe vậy, Bùi Diệc lao đảo đứng lên, Nam Cung Liệt đỡ lấy anh nhủu mày nói, “Cậu cẩn thận một chút !”

Lam Tư đau đầu, một tên bị thương, một tên nát rượu !

Vân Thiên vẫn tò mò quan sát đến hư hư thực thực gian tình của hai người, mãi đến khi nhìn thấy mọi người đi ra ngoài mới nhớ tới cái gì, mở miệng nói, “Đứng rồi ! Đại tiểu thư Kiều thị từng liên lạc với Vân Môn muốn ám sát Dạ đề nhưng đã bị tôi cự tuyệt. Nhưng không biết cô ta có liên lạc với bang phái khác hay không !” Vào thời điểm này Vân Thiên rất thông minh, anh rất rõ thực lực của mình nên sẽ không chống lại U Minh Điện và Âm Dạ !

Lam Tư trực tiếp đem Nam Cung Liệt và Bùi Diệc vào bệnh viện, còn Phạm Bảo Nhi quay trở lại biệt thự báo cáo chuyện Kiều Tịch Nhan chuẩn bị mua sát thủ. Bây giờ Kiều Bối Nhi không như trước kia, không thể xảy ra một chút ngoài ý muốn đương nhiên là càng cẩn thận càng tốt.

Kiều Bối Nhi sau khi ngủ vài ngày tinh thần đã tốt lên, cũng rất có tâm trạng ăn. Cái gì cũng ăn một chút, cũng không kén chọn, cũng không nôn.

Nghe xong lời của Phạm Bảo Nhi, Kiều Bối Nhi vừa cắn chân gà vừa ậm ừ hỏi, “Dạ, anh thấy Kiều Tịch Nhan và Vũ Văn Lạc xứng không ?”

Thấy cô “khôi phục bình thường” Tư Minh Dạ cũng yên tâm, đưa tay lau đi vết mờ trên miệng cô rồi dịu dàng hỏi, “Bé cưng muốn làm cái gì ?”

Kiều Bối Nhi cắn chân gà, mở to đôi mắt ngập nước nhìn anh, đáy mắt lại rõ ràng giấu một tia tính kế, “Vũ Văn Lạc dám ra tay với Tuyệt Thế đương nhiên phải trừng phạt nho nhỏ một chút, nếu anh ta không muốn lấy Kiều Tịch Nhan vậy làm cho anh ta không thể không lấy. Mà Kiều Tịch Nhan muốn khiến em một xác hai mạng ? Em thật ra lại muốn chờ sau khi cô ta gả cho Vũ Văn Lạc, tập đoàn Vũ Văn suy sụp cô ta sẽ có biểu tình gì !” Đây chính là bắt đầu mà thôi, đối với việc muốn tôn thượng cô, cô không cần phải nương tay !

Phạm Bảo Nhi nhìn ánh sáng lạnh chợt lóe trong mắt cô, do dự nói, “Chị dâu nhỏ, chị có muốn chú ý dưỡng thai hơn không ?”

Kiều Bối Nhi hung hăng cắn một miếng chân gà, liếc mắt xem thường, “Tôi không phải đang dạy sao ?” Đưa tay sờ bụng, “Cục cưng cũng hiểu được này trừng phạt không sai đâu ! Dạ...” Kiều Bối Nhi chớp ánh mắt nhìn về phía Tư Minh Dạ.

Tư Minh Dạ sẽ cự tuyệt cô sao ? Đương nhiên sẽ không !

Phạm Bảo Nhi lén nhìn bụng Kiều Bối Nhi, trong lòng âm thầm nói, chị dâu nhỏ xác định như vậy sẽ dạy dỗ đứa nhỏ bình thường sao ?

Tư Minh Dạ âm thanh lạnh lùng nói, “Chuyện này giao cho Bùi Diệc đi làm !” Lời này là nói với Phạm Bảo Nhi nói, Phạm Bảo Nhi nhận được mệnh lệnh liền chạy nhanh bệnh viện. Cũng không biết là vội vã đi gặp Lam Tư hay là vội vàng thông báo cho Bùi Diệc.

“Ăn no chưa ?”

Kiều Bối Nhi bĩu môi, vẻ mặt buồn bực, “Em còn muốn ăn nhưng dường như đã no rồi !” Đưa tay sờ bụng. Thật là đầy ! Cô sao có thể trở nên ăn như vậy ? Chẳng lẽ cục cưng là quỷ tham ăn ?

Tư Minh Dạ nhẹ nhàng xoa bụng tròn vo của cô, “Đói bụng lại ăn !”

“Chúng ta đi tản bộ, sẽ đói nhanh một chút !” Kiều Bối Nhi liền kéo anh đi về hướng hoa viên.

Tư Minh Dạ nhủu mày, có thể ăn như vậy rốt cuộc là chuyện tốt hay là chuyện xấu ? Tuy Lam Tư luôn mãi cam đoan Kiều Bối Nhi so với phụ nữ có thai bình thường đều khỏe mạnh nhưng anh vẫn không nhìn được mà lo lắng.

Tư Minh Dạ cẩn thận ôm Kiều Bối Nhi đi đến hoa viên, đột nhiên cười nói, “Làm sao vẫn nhìn anh ?”

Kiều Bối Nhi nhón chân hôn lên mặt anh, ý cười đầy mắt nói, “Nhìn anh nhiều thêm một chút cục cưng sinh ra sẽ có vẻ giống anh a ! Độc... Anh thích con trai hay là con gái ?”

“Con gái !”

“Vì sao ?” Kiều Bối Nhi có chút bất mãn, “Người ta thích con trai a !”

“Vậy con trai đi !”

“Ai... Sao anh không có lập trường như vậy ?”

Tư Minh Dạ bật cười nhìn cô, “Vậy bé cưng muốn anh như thế nào ?”

Kiều Bối Nhi ôm lấy thắt lưng của anh lắc lắc, “Con trai hay con gái đều không sao ! Em muốn thích em nhất !”

Tư Minh Dạ nhin không được cười ra tiếng. Kiều Bối Nhi trừng mắt anh, “Dạ...” Tư Minh Dạ hôn xuống môi cô hai cái, cười nói, “Đưa ngọc...”

Kiều Bối Nhi sờ sờ mũi, nhuộm suy nghĩ, hình như là rất ngốc. Cô cũng cảm thấy sau khi mình mang thai trở nên có chút kỳ quái, giống như có một chút đa sầu đa cảm vậy. Cũng may không phải rất nghiêm trọng !

Tư Minh Dạ nhìn bộ dáng cô có chút buồn rầu, trong mắt đều là yêu chiều. Đưa tay sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, dịu dàng hỏi, “Mệt không ?”

“Đầu lỉnh...”

Kiều Bối Nhi quay đầu nhìn lại liền thấy Tân Vũ, ngoại trừ Kiều Bối Nhi thì Tân Vũ và Diệp Hạm là sát thủ xuất sắc nhất Âm Dạ, có thể đi vào biệt thự cũng rất bình thường, “Có việc sao ?”

Tân Vũ trong mắt mang theo ý lạnh nói, “Kiều Tịch Nhan liên lạc với Âm Dạ, bỏ ra năm trăm vạn mua mạng đầu lỉnh !”

Hết chương 109

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110

Edit : Phương Thiên Vũ

Sắc mặt Tư Minh Dạ lạnh lùng, trên người lộ ra một tia sát khí, Tân Vũ không nhin được lui về phía sau một bước. Trong lòng cảm thán, không hổ là điện chủ U Minh Điện !

Kiều Bối Nhi đưa tay vỗ vỗ tay bên hông cười nói, “Năm trăm vạn ? Tôi thật đáng giá a !” Kỳ thật nếu là những người khác ra tay chỉ sợ không cần tốn nhiều tiền như vậy, nhưng muốn Âm Dạ ra tay chi phí đương nhiên phải cao một ít.

Có lẽ là Vân Thiên cự tuyệt làm cho Kiều Tịch Nhan phần nộ rồi ? Cho nên mới tìm tới Âm Dạ. Kiều Tịch Nhan này chính là một đại tiểu thư cả ngày không có việc gì, cư nhiên lại hoang phí năm trăm vạn mua mạng của cô, thật đúng là không tiếc. Chắc hẳn còn có công lao của Đồng Uyên Dao.

Kiều gia ! Món nợ này vẫn là nên từ từ tính, cứ bắt đầu từ Kiều Tịch Nhan đi !

Kiều Bối Nhi khoát tay nói, “Cô đi tìm Tiểu Bạch đi !”

Lúc trước Tân Vũ điện thoại không chỉ nói cho cô biết cô ấy đem bằng chứng Lục Mạn Nhã ám sát cô giao cho Vũ Văn Lạc, cũng kể khổ với cô cô ấy để ý Lãnh Dạ Bạch. Nhưng vì Âm Dạ cần chỉnh đốn gấp cho nên không có thời gian cho cô ấy theo đuổi.

Âm Dạ dù sao cũng không phải tổ chức bình thường, mặc dù Vân Huyền làm chủ lâu như vậy nhưng trụ sở vẫn còn. Tuy thời gian không lâu nhưng hiện tại Âm Dạ cũng dần dần trở lại quỹ đạo, nếu đã không sao đương nhiên có thể nói chuyện yêu đương.

Tân Vũ lại không giống Diệp Hạm then thùng như vậy. Cười quyến rũ, trong mắt đều là khó xử, không biết Lãnh Dạ Bạch có biết mình đã bị người ta nhớ thương hay không ?

Nhìn Tân Vũ đi xa, Kiều Bối Nhi mới nhìn Tư Minh Dạ, vẻ mặt vô tội hỏi, “Dạ, anh hẳn sẽ không để ý nga ?”

Dù sao cô cũng không phải bị anh thu phục, anh hẳn là không ngại thủ hạ của cô câu mất hai thủ hạ đắc lực của anh chứ !

Tư Minh Dạ đưa tay xoa nhẹ đầu cô cười nói, “Đó là tự do của bọn họ !”

Tuy tứ đại đường chủ cùng Lãnh Dạ Bạch là người của anh nhưng cũng không phải bán mình, anh sao có thể không cho phép người ta yêu đương ?

Bệnh viện Lam thị

“Bùi Diệc ! Cậu muốn mưu sát a !” Nam Cung Liệt không biết nói gì nhìn người dính chặt mình. Làm ơn ! Anh là đang bị thương a !

Bùi Diệc lần này thật sự rất say, hoàn toàn xem thường Nam Cung Liệt rống giận mà chỉ ôm anh ngủ.

Nam Cung Liệt gỡ tay cậu ta nhưng vốn không gỡ ra. Nhìn Bùi Diệc nhắm chặt hai mắt, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, “Ngu ngốc !” Anh không nghĩ tới mình biến mất vài ngày Bùi Diệc lại ngay cả chuyện tìm chết cũng làm ra. Chẳng lẽ đi theo lão đại lâu quá lâu cho nên bị ảnh hưởng sao ?

“Cốc cốc...”

“Anh... Là em !”

Nam Cung Liệt lên tiếng, “Vào đi !”

Phạm Bảo Nhi nhìn bộ dáng hai người đang ôm cùng nhau thì cười đến áy muội, Nam Cung Liệt liếc xem thường, “Bảo Nhi...”

Phạm Bảo Nhi cười nói, “Hóa ra Tiểu Diệc cũng là chim nhỏ nép vào người nha !” Không phải sao ? Bùi Diệc ôm chặt thắt lưng của Nam Cung Liệt, đầu tựa vào vai anh, một bộ dáng chim nhỏ nép vào người.

Nam Cung Liệt đầu đầy hắc tuyến. Nhìn Bùi Diệc, chim nhỏ nép vào người ? Người này mà cũng có lúc ngoan thật ! Nhìn về mặt Phạm Bảo Nhi áy muội, Nam Cung Liệt không thể không nhắc nhở, “Bảo Nhi, em có phải đã quên chính sự hay không ?”

“A ! Đúng rồi, em là có việc muốn thông báo cho Tiểu Diệc nhưng bây giờ nhìn anh ấy thế này...”

Nam Cung Liệt nhú nhú mày “Chuyện gì?”

Phạm Bảo Nhi trực tiếp đem ý Tư Minh Dạ nhấn cho Nam Cung Liệt, sau đó xòe tay ra, “Em đi tìm Tiểu Tư !”

“Cậu không sao chứ ?” Nam Cung Liệt nhìn bộ dáng Bùi Diệc giống như rất khó chịu thì có chút lo lắng, cậu ấy rốt cuộc uống bao nhiêu ? Thấy thế nào cũng là bị nặng hơn so với anh.

Bùi Diệc xoa đầu, nhú mày nói, “Đau đầu !”

Nam Cung Liệt cười nói, “Đáng đời !” Sau đó nhấn nút gọi ở bên giường, trực tiếp thúc giục Lam Tư nhanh chóng đến đây.

Lam Tư thật phiền chết, mấy người này thật là không phúc hậu. Biết rõ anh bề bộn nhiều việc nhưng mỗi lần có chút biến động nhỏ đều thúc giục anh đến, “Không chết được ! Tôi phải về biệt thự, các cậu ở đây nghỉ ngơi cho tốt !” Lão đại còn chờ anh kiểm tra thân thể giúp chị dâu nhỏ a !

“Tê... Bùi Diệc ! Cậu lại phát điên cái gì a ?” Nam Cung Liệt rất hoài nghi anh cả người bị thương có thể càng đường càng nghiêm trọng hay không !

Bùi Diệc thả lỏng một chút lực đạo, trầm giọng nói, “Nam Cung Liệt, mạng của cậu là tôi cứu, không có sự cho phép của tôi không cho phép chết !”

“Cậu nghĩ rằng tôi muốn chết a ?”

Bùi Diệc hung tợn nhìn cậu, “Cậu muốn ăn đòn có phải không ?” Cưng nhiên dám làm trái anh !

“Được được ! Tôi không chết là được rồi chứ gì !”

Hai người nằm yên lặng, Nam Cung Liệt đột nhiên hỏi, “Chị dâu nhỏ sao không đến thăm tôi ?”

Bùi Diệc quay đầu nhìn về phía cậu, có chút chua nói, “Chị dâu nhỏ vì sao phải tới thăm cậu ? Cậu đừng quên, bây giờ chị dâu nhỏ mang thai !” Hơn nữa cho dù không mang thai thì sao nhất định phải tới thăm cậu ta ? Có anh ở đây cậu ta còn bất mãn cái gì ?

Nam Cung Liệt kỳ quái nhìn anh, đưa tay sờ trán của anh, vẻ mặt hoài nghi hỏi, “Bùi Diệc, cậu không phát sốt chứ ?”

“Nam Cung Liệt !”

Nam Cung Liệt liếc mắt nhìn anh rồi thần nhiên nói, “Vân Phong Khinh có đồ muốn tôi giao cho chị dâu nhỏ !”

“Vân Phong Khinh ?”

“Đúng vậy ! Nếu không phải Vân Phong Khinh cứu tôi một mạng thì tôi thật sự thịt nát xương tan ! Tê... Cậu nhẹ chút !” Nam Cung Liệt có chút bất đắc dĩ, Bùi Diệc động một chút liền ôm anh thật chặt, e là vết thương của anh thật sự sẽ càng ngày càng nghiêm trọng !

Bùi Diệc vội vàng buông tay ra, “Không có việc gì chứ ?”

Nam Cung Liệt tức giận nói, “Không chết được !”

Bùi Diệc nhủ mày, đột nhiên tiến đến ngửi ngửi trên người cậu, “Liệt, trên người cậu là mùi gì ?” Làm sao có thể trở nên thơm như vậy ? Hơn nữa giống như mùi trên người phụ nữ.

Nam Cung Liệt nâng cánh tay lên ngửi ngửi, nhủ mày nói, “Hình như là mùi trên người Vân Phong Khinh.” Trong biệt thự của Vân Phong Khinh có một loại hoa mà anh chưa từng gặp qua, giống như mùi hương này. Trên người Vân Phong Khinh hình như cũng mang theo mùi này.

“Cái gì ?!” Bùi Diệc không bình tĩnh !

Nam Cung Liệt đưa tay xoa lỗ tai, “Cậu làm sao vậy ?” Lỗ tai cũng sắp bị chấn động rồi !

Trong mắt Bùi Diệc đều là nguy hiểm, “Thành thật khai báo ! Cậu và Vân Phong Khinh làm cái gì ?”

Nam Cung Liệt đẩy anh ra, “Bệnh thần kinh !” Anh còn chưa nghi ngờ cậu ta và Mạc Mạc như thế nào vậy mà cậu ta cứ nhiên nghi ngờ anh và Vân Phong Khinh ? Thật là bệnh mà !

Đúng rồi, ngày hôm qua Mạc Mạc cũng ở đó, cuối cùng bọn họ dường như đều đã quên cô ta !

Bùi Diệc cúi đầu rầu rĩ nói, “Liệt, tôi biết là tôi một bên tình nguyện kéo cậu xuống nước, nếu cậu hối hận... Tôi đây...”

Nam Cung Liệt đập một cước qua, “Ai nói tôi hối hận ?”

Bùi Diệc giống như càng thêm khổ sở, cười khổ nói, “Cậu cho tới bây giờ cũng chưa có nói yêu tôi. Tôi biết cậu chẳng qua là đồng tình với tôi mà thôi, nhưng tôi không muốn sự đồng tình của cậu. Nếu cậu không thương tôi... Tôi...”

Nam Cung Liệt nhìn bộ dáng anh thương tâm muốn chết liền tức giận quát, “Bùi Diệc cậu bệnh thần kinh a ! Cậu làm sao đáng giá tôi đồng tình chứ ? Ai nói tôi không thương cậu ?”

Khóe miệng Bùi Diệc giương lên, ôm cậu ấy cọ cọ, về mặt ái muội nói, “Liệt, tôi biết cậu yêu tôi yêu đến không thể tự kiềm chế, cậu không nói tôi cũng biết. Tôi nhất định sẽ không bội tình bạc nghĩa với cậu, cậu yên tâm đi.”

Nam Cung Liệt oán hận trừng mắt về mặt đắc ý của người nào đó, có chút nghiêng răng nghiêng lợi. Quả nhiên, Bùi Diệc đã khôi phục lại vẻ không đáng yêu như thường rồi !

Bởi vì Nam Cung Liệt chưa thích hợp xuất viện nên Bùi Diệc cũng ở lại trong bệnh viện. Nhưng thật ra anh cũng không quên nhiệm vụ Tư Minh Dạ giao cho anh nên trực tiếp đem phòng bệnh của Nam Cung Liệt trở thành văn phòng.

“Cốc cốc...”

Nam Cung Liệt tựa vào giường, cầm một quả táo nhàn nhã cắn. Nghe tiếng đập cửa trực tiếp gọi, “Bùi Diệc, mở cửa !”

Bùi Diệc từ trong đồng vắng kiên nhẫn đầu lên nhìn cậu, “Cậu không đi mở sao ?” Anh rất bận có biết không ?

“Tôi bị thương !” Cũng không biết là ai không cho cậu xuống giường !

Hết chương 110

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111

Edit : Phương Thiên Vũ

Bùi Diệc nhận mệnh đi mở cửa, bởi vì anh làm cho Nam Cung Liệt không cẩn thận thổ lộ nên dưới sự giận dữ của Nam Cung Liệt, mấy ngày nay liền hết sức có thể sai bảo anh.

“Lão đại... chị dâu nhỏ...”

Nam Cung Liệt thấy Tư Minh Dạ và Kiều Bối Nhi liền muốn nhảy xuống giường, sắc mặt Bùi Diệc trầm xuống, “Nam Cung Liệt ! Cậu xuống giường thử cho tôi xem !”

Chân Nam Cung Liệt sắp đụng tới mặt đất lại nhanh chóng rút về, về mặt buồn bực thầm nói, “Nào có nghiêm trọng như vậy ? Tôi cũng không phải sắp

chết !” Dường vài ngày cậu đã tốt hơn nhiều rồi.

“Ha ha...” Kiều Bối Nhi cười to ra tiếng, e sợ thiên hạ không lời cô nói, “Nam Cung Liệt, nói như thế nào anh cũng là đồ đệ của tôi, sao có thể luôn bị Bùi Diệc đàn áp chứ ? Cần phản kháng biết không ?”

“Chị dâu nhỏ...” Hai người cùng nhìn về phía Kiều Bối Nhi, đều là bộ dáng rất bất đắc dĩ.

Kiều Bối Nhi sờ sờ mũi nhìn về phía Tư Minh Dạ, “Dạ, bọn họ thật ăn ý !”

Ánh mắt Tư Minh Dạ lộ ra mỉm cười. Sợ cô mệt nên ôm cô ngồi xuống sofa ở bên cạnh rồi mới nhìn hướng Bùi Diệc hỏi, “Thế nào ?”

Bùi Diệc cười nói, “Một Kiều thị mà thôi ! Kiều Nghị hẳn rất nhanh sẽ tìm tới cửa !”

Kiều Bối Nhi lười biếng tựa trong lòng Tư Minh Dạ hỏi, “Vũ Văn Lạc đâu ?”

Nhắc tới Vũ Văn Lạc, sắc mặt Bùi Diệc có chút khó coi. Vũ Văn Lạc cũng là huynh đệ của anh nhưng lại cùng Hắc Diễm bang cấu kết với nhau làm việc xấu. Thiếu chút nữa hại chết Nam Cung Liệt, anh không có khả năng cho rằng chuyện gì cũng không xảy ra.

“Vũ Văn Lạc hai ngày nay không có hành động, hẳn là tự cho thời gian để lão đại tỉnh ngộ !” Anh nhìn ra Vũ Văn Lạc cũng không muốn liều mạng với lão đại để mất cả chì lẫn chài, nhưng lại không cam lòng. Tuyệt Thế truyền ra tin xấu, trên giang hồ lại truyền ra tin đường chủ U Minh Điện đã chết, xem ra Vũ Văn Lạc cho rằng lão đại bây giờ phải chịu áp lực rất lớn, có khi đang sút đầu mẻ trán mới đứng. Có lẽ cậu ta cho rằng lão đại có nhiều khả năng sẽ buông tha chị dâu nhỏ !

Kiều Bối Nhi ý cười đầy mặt ôm Tư Minh Dạ cọ cọ, “Dạ, anh nói em đi tham gia hôn lễ của chị, chị ấy có hoan nghênh không ?” Nhất định sẽ rất hoan nghênh đi ! Thật vất vả đoạt mất chồng của cô, đương nhiên sẽ muốn gặp cô để khoe khoang rồi.

Tư Minh Dạ nhíu mày, “Em muốn đi ?” Anh lo lắng đương nhiên là vấn đề an toàn của Kiều Bối Nhi.

Kiều Bối Nhi buồn bực chu miệng, đưa tay sờ bụng, “VẬY quên đi !” Cũng không thể để cho cục cưng cùng cô mạo hiểm.

“Không có việc gì, muốn đi thì đi đi !” Tư Minh Dạ không muốn cô không vui, có anh đi cùng, cẩn thận một chút hẳn là không có việc gì.

“Đúng rồi, chị dâu nhỏ, tôi có vật này cho chị !” Nam Cung Liệt lấy ra hoa tai Vân Phong Khinh đưa anh rồi nói, “Vân Phong Khinh bảo tôi nói với chị cô ấy muốn làm mẹ nuôi của đứa nhỏ. Đây là lễ vật cho đứa nhỏ !”

Nam Cung Liệt lại muốn xuống giường nhưng kết quả bị Bùi Diệc ấn trở về. Nam Cung Liệt đầu đầy hắc tuyến, cậu thật sự không có nghiêm trọng như vậy được không ?

Kiều Bối Nhi từ trên tay Bùi Diệc tiếp nhận hoa tai kim cương kia, nhìn hỏi, “Này có tác dụng gì ?” Vân Phong Khinh đưa lễ vật không có khả năng chi là đẹp mắt mà thôi.

“Này cô ấy chưa nói !”

“Cốc cốc...”

Nam Cung Liệt đang muốn sai bảo Bùi Diệc, kết quả còn chưa nói ra Bùi Diệc liền nói, “Cửa không có khóa !” Nhìn bộ dáng Nam Cung Liệt có chút tức nổi, trong mắt Bùi Diệc không khỏi lộ ra mỉm cười.

Lam Tư đi vào cái gì cũng không nói mà chỉ ngồi xuống ở một bên, anh vốn là đến cùng Kiều Bối Nhi nhưng vài ngày chưa tới bệnh viện nên anh mới có thể bớt chút thời gian đi kiểm tra. Phạm Bảo Nhi cũng ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh anh.

Kiều Bối Nhi sờ bụng, nói “Dạ, cục cưng sắp đói bụng, chúng ta trở về ăn cơm !”

Phạm Bảo Nhi cười nói, “Chị dâu nhỏ, là chị đói bụng a !”

Kiều Bối Nhi đưa tay kéo Tư Minh Dạ bước đi, trước kia khẩu vị của cô cũng không có tốt như vậy, sau khi mang thai mới như vậy cho nên ăn nhiều hơn đương nhiên là bị cục cưng ăn !

Lam Tư đương nhiên cũng chỉ có thể nhận mệnh đi theo, Phạm Bảo Nhi hướng về phía Nam Cung Liệt nói, “Anh, anh đừng thương cho tốt, em có rảnh lại đến thăm anh !”

Nam Cung Liệt nhìn cô hớn hở chạy theo Lam Tư thì lắc đầu nói, “Có Lam Tư ở đây chị sợ em ấy vĩnh viễn không rảnh !”

Bùi Diệc nhíu mày, chuẩn bị tiếp tục công tác thì Nam Cung Liệt nằm hình chữ đại trên giường, mệt mỏi nói, “Tôi muốn ăn táo !”

Động tác Bùi Diệc dừng lại, “Cậu không phải mới ăn một trái sao ?”

“Tôi muốn ăn nữa không được sao ?”

Bùi Diệc nhận mệnh cầm gọt một quả táo, xem ra Nam Cung Liệt lần này thật là tính sổ với anh ! Kỳ thật ngẫm lại, tuy anh luôn khi dễ cậu nhưng hẳn là, có lẽ cũng không phải quá đáng lắm ?

Nam Cung Liệt hai tay gối sau đầu, bắt chéo chân, trên mặt trẻ con đều là đắc ý.

Bùi Diệc nhìn cậu bộ dáng tiểu nhân đắc chí thì nhíu mày, đột nhiên tiến đến trước mắt cậu, “Liệt, cậu chưa từng nghe qua vui quá hóa buồn sao ?”

Nam Cung Liệt nghiêm mặt liếc mắt nhìn cây dao gọt trái cây, “Uy, cậu cẩn thận một chút, tôi cũng không muốn hủy dung !”

Bùi Diệc không chút để ý giật giật dao trên tay, câu môi nói, “Cậu không phải đối với mặt mình rất không hài lòng sao ?”

Nam Cung Liệt đột nhiên nhắm mắt lại, “VẬY cậu động thủ đi ! Nhưng sau khi hủy dung tôi không biết có thể luẩn quẩn nhảy lầu tự sát trong lòng hay không... Ngờ...”

“Tê... Bùi Diệc, cậu cầm tinh con chó a !” Nam Cung Liệt sờ khoe miệng bị cắn đau, thật hết nói.

Bùi Diệc giơ dao gọt trái cây trên tay lên, trầm giọng nói, “Nam Cung Liệt, cậu dám chết, tôi liền dám tiên thi !”

Nam Cung Liệt rất muốn nói, nếu giống tình huống lần này cậu sẽ không giữ thi thể cho anh tiên thi. Nhưng ngẫm lại vẫn là không nên chạm đến vết sẹo của anh !

Bùi Diệc thấy cậu không phản bác, sắc mặt dễ coi một ít. Cúi đầu muốn hôn cậu nhưng tiếng chuông di động luôn không thức thời, luôn vang ở thời điểm không nên vang.

Thấy tên hiện trên di động, sắc mặt Bùi Diệc hơi trầm xuống. Ấn nút nghe, nghe xong chốc lát Bùi Diệc một câu cũng chưa nói lập tức cúp điện thoại. Nhìn về phía Nam Cung Liệt hỏi, “Liệt, đây là phòng bệnh số mấy ?”

“Số sáu !”

Trong mắt Bùi Diệc có chút nghi hoặc, người quan trọng nhất của anh không phải Nam Cung Liệt sao ? Vậy phòng bệnh số năm là ai ?

Người điện thoại tới là Vũ Văn Lạc. Từ sau khi Vũ Văn Lạc bắt đầu đối phó Tư Minh Dạ, bọn họ không có tiếp tục liên nữa. Trong lòng Vũ Văn Lạc cũng rõ anh lựa chọn gây sự với Tư Minh Dạ cũng liền lựa chọn là kẻ thù với Bùi Diệc, quan hệ bọn họ không có khả năng giống như lúc trước.

Bùi Diệc có chút không rõ Vũ Văn Lạc đang làm cái quỷ gì nhưng nghe giọng cậu ta hình như rất nghiêm túc.

Cầm trong tay quả táo đã gọt xong đưa cho Nam Cung Liệt, Bùi Diệc nhíu mày nói, “Tôi đi ra ngoài một chút.”

Nam Cung Liệt cũng không hỏi anh là chuyện gì, lấy quả táo cắn một miếng rồi thản nhiên nói, “Cẩn thận một chút.” Hiện tại bọn họ bất cứ lúc nào cũng khiến cho người ta lo lắng !

Bùi Diệc gật đầu. Đi đến phòng bệnh số năm liền đưa tay gõ cửa. Mở cửa là Vũ Văn Lạc, thấy Bùi Diệc, Vũ Văn Lạc có chút kinh ngạc, “Nhanh như vậy ?” Anh vừa mới gọi điện thoại cho cậu ta thì cậu ta liền xuất hiện, thật sự là quá nhanh.

“Rốt cuộc chuyện gì ?”

Vũ Văn Lạc để cho cậu đi vào, Bùi Diệc thấy rõ người trên giường thì ngẩn người, “Mạc Mạc ?”

Vũ Văn Lạc mở miệng nói, “Tôi thấy cô ấy té xỉu ở ven đường cho nên đưa cô ấy tới bệnh viện. Bác sĩ nói là thương tâm quá độ lại bị chứng bệnh kén ăn làm cho dinh dưỡng không đủ.” Anh vẫn nghĩ rằng Mạc Mạc là người làm cho Bùi Diệc động tình nên nói là người quan trọng nhất của cậu ta cũng không quá đáng.

Sắc mặt Mạc Mạc rất tái nhợt, nhìn qua rất tiêu tụy. Thấy Bùi Diệc trong mắt xẹt qua một tia sáng, “Diệc...” Bùi Diệc nhìn cô, nhíu nhíu mày.

Bùi Diệc mới vừa đi không lâu, cửa phòng lại bị người mở ra. Nam Cung Liệt nghĩ là Bùi Diệc đã trở lại nhưng không ngờ người đến là Vân Thiên.

Nam Cung Liệt nhíu mày, “Vân Môn chủ hình như có chút không lễ phép !” Ngay cả cửa cũng không gõ.

Vân Thiên đứng thẳng người, “Tôi đến gặp Bùi Diệc !”

“Bùi Diệc có cái gì tốt ?”

“Bùi Diệc không nằm viện sao ?”

“Khụ khụ...” Nam Cung Liệt bị hóc táo, thật vất vả mới hết nghẹn, có chút bó tay hỏi, “Vân Môn chủ là từ đâu nhận được tin ?” Bị thương là cậu, Bùi Diệc chỉ là người tiếp khách có được không ?

Vân Thiên sững sốt một chút, “Bùi Diệc không có việc gì sao ? Nhưng tôi nhận được tin cậu ấy ở bệnh viện nghỉ ngơi đã mấy ngày rồi !” Anh còn tưởng rằng Bùi Diệc uống rất nhiều rất tới sắp chết rồi chứ !

Nam Cung Liệt lại dựa vào giường, liếc xem thường nói, “Vân Môn chủ có thể yên tâm, tên tai họa kia không chết được !”

Vân Thiên ngẩn người, do dự hỏi, “Cậu và Bùi Diệc...”

Còn chưa nói dứt câu đã thấy Nam Cung Liệt nhanh chóng lăn một vòng từ trên giường xuống. Đồng thời súng dưới đầu gối đã cầm trong tay và bắn một phát ra ngoài cửa sổ.

Vân Thiên đi đến cửa sổ nhìn, sắc mặt trầm xuống, sau đó thấy Nam Cung Liệt bị thương không khỏi hỏi, “Cậu không sao chứ ?”

Nam Cung Liệt nhìn cánh tay của mình, “Không có việc gì, chỉ là xước qua da một chút !” Xem ra Hắc Diễm bang đã biết tin cậu không chết. Cũng đúng, anh sau khi trở về liền chạy đi tìm Bùi Diệc, còn ở quán bar giết người. Tuy đó là địa bàn của Vân Môn nhưng quán bar trước nay luôn lẫn lộn tốt xấu, có cơ sở ngầm của Hắc Diễm bang cũng rất bình thường.

“Làm sao vậy ?” Lam Tư mở cửa ra liền thấy cảnh tượng này.

Nam Cung Liệt thấy anh có chút kinh ngạc, “Cậu không phải đi rồi sao ?”

Lam Tư âm thanh lạnh lùng nói, “Lão đại sợ chị dâu nhỏ đói bụng quá nên ăn ngay trong bệnh viện !...”

Kiều Bối Nhi cùng Tư Minh Dạ cũng đi đến, Nam Cung Liệt ngẩn người, “Lão đại, chị dâu nhỏ, sao hai người cũng đã trở lại ?” Com nước xong cũng nên về biệt thự mới đúng chứ !

Kiều Bối Nhi bị Tư Minh Dạ ôm ngồi xuống, vuốt cái bụng phình to rồi nói, “Lúc này là đói bụng thôi ! Ăn no xong đương nhiên trở lại !” Cô mới không muốn sớm như vậy đã trở về biệt thự đâu, luôn ở biệt thự sẽ bị ghen chết !

Nhìn vết thương trên tay Nam Cung Liệt, Kiều Bối Nhi nhíu mày hỏi, “Người Hắc Diễm bang ? Bùi Diệc đâu ? Anh ấy sao bỏ lại cậu một mình ?”

Còn không chờ Nam Cung Liệt trả lời, Kiều Bối Nhi đột nhiên lộ ra một tia cười gian. Tư Minh Dạ nhìn bộ dáng của cô, bất đắc dĩ lắc đầu, xem ra trong khoảng thời gian này cô thật sự có chút nhàm chán.

“Diệc...” Mạc Mạc nhìn Bùi Diệc, trong mắt đều là đau lòng.

Vũ Văn Lạc nhìn hai người thì lên tiếng nói, “Hai người nói chuyện đi, tôi đi trước !”

“Không cần, tôi còn có việc !” Bùi Diệc nhìn Mạc Mạc, thân nhiên nói, “Em nghỉ ngơi cho tốt.”

“Bùi Diệc !” Mạc Mạc mắt rung rung nhìn anh, “Ở cùng em một chút cũng không được sao ?”

Bùi Diệc đang muốn nói gì tiếng chuông di động lại vang lên, “Lam Tư, chuyện gì ?”

Lam Tư lạnh giọng nói, “Người Hắc Diễm bang xuất hiện, Liệt cậu ấy...”

Bùi Diệc biến sắc, “Liệt làm sao vậy ?”

Lam Tư trầm mặc một chút mới nói, “Cậu vẫn là tự mình đến xem đi !”

Bùi Diệc trong lòng căng thẳng, trực tiếp liền xông ra ngoài. Anh chẳng qua là ra ngoài một lát, Liệt nhất định không có việc gì !

Sắc mặt Mạc Mạc càng thêm tái nhợt, Nam Cung Liệt vừa xảy ra chuyện anh liền khẩn trương như vậy, cô ngay cả một người đàn ông cũng không bằng sao ?

Trong mắt Vũ Văn Lạc có chút đăm chiêu, thấy Mạc Mạc cũng muốn đi theo Bùi Diệc ra ngoài anh cũng không có ngăn cản. Anh cũng muốn nhìn xem xảy ra chuyện gì.

Hết chương 111

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112

Edit : Phương Thiên Vũ

Nam Cung Liệt khóc không ra nước mắt, cậu sao cả hai bên đều không lấy lòng được a ? Cậu cũng không phải cố ý muốn lừa anh, kia là bị chị dâu nhỏ ép nha ! Anh cũng thông báo, “Tôi thật sự bị thương !”

Lời này quả nhiên thực dùng được, Bùi Diệc cũng bất chấp tính sổ với cậu, đưa tay liền cởi quần áo của cậu ra. Nam Cung Liệt vội vàng chụp tay anh lại, “Làm cái gì ? Chỉ là đạn sượt qua cánh tay một chút mà thôi.”

Vân Thiên nhìn hai người rất khó hiểu, rốt cục nhìn không được mở miệng hỏi, “Diệc, cậu không phải thích phụ nữ sao ?”

Trong lúc nhất thời mọi người đều đem ánh mắt dừng trên người Bùi Diệc. Bùi Diệc còn chưa kịp mở miệng, Nam Cung Liệt lập tức cảnh cáo nói, “Không cho phép nói lung tung nói !”

Vân Thiên càng thêm tò mò, Kiều Bối Nhi cũng không chớp mắt nhìn Bùi Diệc. Tư Minh Dạ không dấu vết nhú nhú mày, trong lòng như có một chút khó chịu vậy.

Bùi Diệc rung đùi đắc ý nói, “Liệt sắp có thai rồi tôi có biện pháp gì ?”

Nam Cung Liệt một cước đạp qua, “Cút ! Cậu mới sắp có thai !”

Mạc Mạc nhìn hai người đùa giỡn, trong lòng đau xót, ánh mắt âm trầm dời đi đúng lúc nhìn thấy Tư Minh Dạ dịu dàng ôm Kiều Bối Nhi, trong mắt đều là cưng chiều, trong lòng càng thêm đau khổ, đối với Kiều Bối Nhi cũng có chút oán hận. Lúc trước nếu không phải cô ta thì cô và Bùi Diệc sao có thể đi đến một bước này ? Nếu không phải vì Kiều Bối Nhi, cô cũng sẽ không hiểu lầm. Có lẽ bây giờ cô sẽ giống như cô ta, rất hạnh phúc !

Vũ Văn Lạc đột nhiên lên tiếng, “Bối Nhi, anh muốn nói chuyện với em !”

Sắc mặt Tư Minh Dạ trầm xuống nhưng không mở miệng, chỉ là cầm tay Kiều Bối Nhi chơi đùa, thỉnh thoảng sờ bụng của cô, hiển nhiên không tính nhúng tay.

Kiều Bối Nhi nhìn về phía Vũ Văn Lạc, thật lễ phép nói, “Vũ Văn tổng tài có gì muốn nói cứ nói thẳng tại đây. Mọi người đều là người một nhà !” Vân Thiên bây giờ cũng coi như nửa người một nhà đi ! Anh ta hoàn toàn không có ý định đối nghịch với hai tổ chức U Minh Điện và Âm Dạ này.

Nhưng đối với lời cô nói đều là người một nhà, lại đối với Vũ Văn Lạc tất cả đều là người ngoài. Anh làm người cũng thật sự thất bại, rõ ràng Bùi Diệc và Vân Thiên đều là huynh đệ của anh nhưng bây giờ lại đều đứng ở vị trí đối lập với anh.

Thấy Vũ Văn Lạc nhú mày, Kiều Bối Nhi miễn cưỡng lay động, nhú mày nói, “Vũ Văn tổng tài không phải có bí mật gì muốn nói với tôi chứ ?” Mắt nhìn mọi người trong phòng lại nói thêm, “Kỳ thật cho dù là bí mật mọi người cũng sẽ không nói lung tung !”

Cho dù Kiều Bối Nhi lúc trước đối với Vũ Văn Lạc có chỗ bất đồng nhưng lúc Vũ Văn Lạc muốn đối phó Tư Minh Dạ, anh liền bị xác định vào khu vực kẻ địch. Đối với kẻ địch, cô có thể lễ phép như thế đã rất khách khí rồi.

Phạm Bảo Nhi dẫn đầu ồn ào, “Đúng vậy đúng vậy ! Tôi cam đoan giữ bí mật tuyệt đối !”

Sắc mặt Vũ Văn Lạc trầm xuống, mở miệng hỏi, “Em khi nào thì quen biết Tư tổng ?”

Kiều Bối Nhi rất ngoan ngoãn, có hỏi liền đáp, “Rồi Vũ Văn gia không lâu tôi xảy bị tai nạn xe, được Dạ nhật về !”

“Vì sao không trở lại tìm anh ?”

Kiều Bối Nhi vô tội nói, “Tôi mất trí nhớ, ngay cả chính mình là ai cũng không biết sao có thể biết phải đi tìm anh ? Hơn nữa tôi vì sao phải về tìm anh ?” Cô nếu quyết định đi rồi sao có thể lại trở về ?

Vân Thiên và Bùi Diệc liếc nhìn nhau, lúc trước nói chuyện trong thư phòng bọn họ cũng có phần !

“Anh là chồng em !”

Phạm Bảo Nhi lại tham gia vào, “Chồng thì làm sao ? Khi kết hôn vẫn có thể ly hôn, thật sự cho rằng có thân phận là một người chồng thì có thể muốn làm gì thì làm, không xem người ta là người sao ?” Nói kích động liền đứng lên. Lam Tư im lặng ẩn cô ngồi trở lại sô pha. Thật là. Chị dâu nhỏ cũng không kích động, cô ấy lại kích động cái gì chứ ?

Sắc mặt Vũ Văn Lạc rất khó coi, “Anh luôn tìm em !”

Kiều Bối Nhi nhìn về phía anh, nhú mày nói, “Tìm được rồi thì thế nào ? Tôi không vĩ đại như vậy, sẽ không vì yêu mà đi cầu xin.” Huống chi cô đã không thích anh ta, “Cho nên Vũ Văn tổng tài, Lục Mạn Nhã tính tình không tốt, chuyện không liên quan đến tôi, muốn tôi nhường bà ta ? Dựa vào cái gì ? Lục Mạn Nhã cho người ám sát tôi anh cũng biết. Anh coi như tôi đã bị giết, không cần lại đến phiền tôi được không ?” Nếu cô không phải Dạ đế, Tư

Minh Dạ cũng không có năng lực bảo vệ cô, như vậy cô đã chết rồi. Đây một câu tính tình không tốt, bảo cô nhường một chút liền có thể giải quyết chuyện sao ?

Sắc mặt Vũ Văn Lạc càng thêm khó coi, “Bối Nhi, bà ấy dù sao cũng là mẹ của anh, anh dù sao cũng không thể bảo bà đền mạng được !”

Kiều Bối Nhi nhủ mảy, chậm rãi nói, “Nên tính sổ tôi sẽ tự mình từ từ tính, không phiền Vũ Văn tổng tài lo lắng !”

Vũ Văn Lạc trầm giọng nói, “Theo anh trở về !”

Kiều Bối Nhi tròn mắt, “Theo anh trở về làm cái gì ? Để Lục Mạn Nhã ám sát một lần nữa sao ?” Ngờ khí rất bình thản, nghe không ra oán giận gì, chỉ là nói ra sự thật mà thôi.

“Anh sẽ không để chuyện như vậy xảy ra nữa !”

Kiều Bối Nhi bĩu môi, vùi vào trong lòng Tư Minh Dạ, “Quý mới tin !”

Tư Minh Dạ vuốt nhẹ lưng cô, dịu dàng hỏi, “Mệt không ?”

Kiều Bối Nhi gật gù đầu, “Có chút mệt !”

“Lam Tư !” Tư Minh Dạ chỉ kêu Lam Tư một tiếng sau đó ôm Kiều Bối Nhi đi ra ngoài. Lam Tư tự giác theo sau, không cần phải nói, đương nhiên là muốn cấp cho Kiều Bối Nhi một gian phòng bệnh cao cấp để ngủ.

Phạm Bảo Nhi cũng đi theo ra ngoài, khi đi ngang qua Vũ Văn Lạc còn hừ một tiếng với anh ta. Hành vi trẻ con như vậy chỉ sợ ai cũng không thể nghĩ cô và sát thủ có liên quan !

Trong phòng bệnh nháy mắt yên tĩnh lại, sắc mặt Vũ Văn Lạc rất khó coi, nói đến nói đi Kiều Bối Nhi chính là không muốn cùng anh trở về, không muốn rời khỏi Tư Minh Dạ ! Vân Thiên mấp máy môi, cũng không biết nên nói cái gì, Vũ Văn Lạc vốn là nghe khuyên không vào.

Nam Cung Liệt nằm ở trên giường nhìn này lại nhìn kia, thỉnh thoảng lại liếc xem thường. Bùi Diệc tựa vào bên giường, thuận tay cầm một phần văn bản lật xem.

Sắc mặt Mạc Mạc cũng không tốt so với Vũ Văn Lạc. Nhìn Nam Cung Liệt và Bùi Diệc, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt. Vì sao lại trở thành thế này ? Vì sao trong thời gian ngắn như vậy anh có thể quên sạch cô không còn một mảnh, lại đối với Nam Cung Liệt yêu chết đi sống lại chứ ? Cô thật sự không rõ. Cùng khoảng thời gian nhưng vì sao tình cảm của cô đối với anh lại càng ngày càng sâu ?

Không khí nặng nề thật sự làm cho người ta không thoải mái. Nam Cung Liệt đưa chân đá Bùi Diệc, “Tôi đói bụng !”

Bùi Diệc trực tiếp cầm điện thoại chuẩn bị bảo người đưa cơm tới. Vũ Văn Lạc rốt cục phục hồi tinh thần lại, xoay người đi ra phòng bệnh, Mạc Mạc lại nhìn Bùi Diệc và Nam Cung Liệt một cái, hai tay nắm thật chặt sau đó cũng xoay người đi ra ngoài.

Bùi Diệc cầm điện thoại, nhìn về phía Nam Cung Liệt hỏi, “Còn ăn không ?”

Nam Cung Liệt liếc xem thường, “Sớm như vậy ăn cơm cái gì ?” Cậu cũng không phải chị dâu nhỏ ?

Bùi Diệc đặt điện thoại lại, sau đó đá giấy rơi xuống rồi leo lên giường. Nam Cung Liệt quay đầu nhìn về phía anh, “Cậu không phải bận nhiều việc sao ?”

“Không nhiều lắm !” Bùi Diệc đưa tay ôm cậu, nhắm mắt lại, một bộ dáng muốn ngủ. Nam Cung Liệt nhủ mảy, kéo chăn qua đắp giúp anh. Bởi vì lúc trước Nam Cung Liệt sinh từ không rõ, Bùi Diệc vốn không có tâm trạng đi lo chuyện Tuyệt Thế, Tư Minh Dạ cũng không có khả năng bỏ lại Kiều Bối Nhi đi để ý chuyện công ty, trong lòng anh trời đất bao la đều không quan trọng bằng Kiều Bối Nhi. Cho nên chuyện công ty hoàn toàn chất đống, hơn nữa Tư Minh Dạ lại hạ lệnh mới cho nên Bùi Diệc mấy ngày nay đều không thời gian nghỉ ngơi.

Vân Thiên nhìn hai người có chút bất mãn, “Hai người không phải đã quên tôi vẫn còn sống chứ ?”

Bùi Diệc từ từ nhắm hai mắt miễn cưỡng nói, “Phiền cậu đóng cửa lại, cảm ơn !”

Khóe miệng Vân Thiên, uống công anh đặc biệt đến thăm cậu ta, cậu ta cư nhiên trực tiếp đuổi người. Thật sự là lương tâm bị chó ăn !

Kiều Bối Nhi ngủ một giấc mới được Tư Minh Dạ đưa về biệt thự. Sáng sớm ngày thứ hai Tư Minh Dạ liền nhận được điện thoại của Bùi Diệc.

“Lão đại, Kiều Nghị đã đến Tuyệt Thế, yêu cầu gặp anh !”

“Ừ, đã biết !”

Hết chương 112

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 113

Edit : Phuong Thiên Vũ

Tư Minh Dạ cúp điện thoại, ôm Kiều Bối Nhi tiếp tục ngủ, cho dù anh buổi tối đến Kiều Nghị cũng sẽ chờ ở cửa.

Kiều Bối Nhi tỉnh lại ôm Tư Minh Dạ cọ một hồi lâu mới mở mắt ra, “Dạ, em đói bụng !”

Tư Minh Dạ cười hôn cái miệng nhỏ nhắn của cô, ôm cô rời giường. Châm chậm dứt cô ăn no xong mới hỏi, “Kiều Nghị đã đến Tuyệt Thế, có muốn đến xem không ?”

Kiều Bối Nhi hai mắt sáng ngời, cười nói, “Bùi Diệc tốc độ thật nhanh. Đáng khen ngợi !”

Nhìn bộ dáng của cô, Tư Minh Dạ biết cô cảm thấy rất hứng thú, suy nghĩ nói, “Đem Tân Vũ theo !”

Kiều Bối Nhi biết anh lo lắng an toàn của cô nên gật đầu. Kết quả là ngoại trừ Lam Tư và Phạm Bảo Nhi còn có một Tân Vũ. Phạm Bảo Nhi và Tân Vũ cũng rất hợp, kỳ thật các cô lại rất giống, một người liều chết quần lấy Lam Tư, người còn lại cũng tìm mọi cách quần lấy Lãnh Dạ Bạch.

Kiều Nghị lo lắng chờ trong văn phòng của Tư Minh Dạ, Lục Vân ngồi ở một bên, Chung Viện cũng bị Kiều Nghị dẫn đến, có lẽ hy vọng Kiều Bối Nhi sẽ nể mặt Chung Viện mà xin Tư Minh Dạ !

Không biết ông nếu biết những việc này đều là chủ ý của Kiều Bối Nhi sẽ có vẻ mặt gì ?

Cửa phòng làm việc cuối cùng cũng mở ra, Tư Minh Dạ ôm Kiều Bối Nhi đi đến. Lam Tư, Phạm Bảo Nhi và Tân Vũ đi theo phía sau hai người, Lục Vân lui ra ngoài, thuận tay giúp bọn họ đóng cửa lại.

Chung Viện thấy Kiều Bối Nhi hai mắt sáng ngời, liền muốn bỏ nhào tới, “Bối Nhi...”

Tư Minh Dạ ôm Kiều Bối Nhi nghiêng người tránh ra, Kiều Bối Nhi thấy Chung Viện cũng là vẻ mặt cao hứng, cười đến ngọt ngào, “Mẹ... Đừng trách Dạ, con mang thai nên anh ấy mới có thể khản trương như vậy !” Bộ dáng ngoan ngoãn kia thật là một người con gái ngoan.

Phạm Bảo Nhi há hốc mồm nhìn cô, đưa tay giữ chặt tay áo Lam Tư kéo kéo, “Tân Vũ, tôi không hoa mắt chứ ?” Chị dâu nhỏ cư nhiên ngoan như vậy ?

Tân Vũ ho hai tiếng, “Bảo Nhi, cậu kéo sai người rồi !”

Phạm Bảo Nhi nhìn về phía Lam Tư, cười hi hi hai tiếng, buông tay ra, “Em bị dọa !”

Chung Viện cười nói, “Mẹ làm sao có thể trách Tư tổng chứ ? Tư tổng thương con như vậy, mẹ cao hứng còn không kịp nha !” Trong lòng nghĩ Kiều Bối Nhi đi theo Tư Minh Dạ cũng không có gì không tốt, nhìn ra Tư Minh Dạ rất yêu cô. Tập đoàn Tuyệt Thế này lại đẳng cấp hơn tập đoàn Vũ Văn, tuy lúc trước có chút lồi lõm không tốt nhưng đối với Tuyệt Thế đã kích cũng không lớn, vốn không có ảnh hưởng gì nhiều. Hơn nữa hiện tại Kiều Bối Nhi còn mang thai con của Tư Minh Dạ, nếu Kiều Bối Nhi ngồi vững ở vị trí tổng tài phụ nhân tập đoàn Tuyệt Thế, như vậy bà cũng không cần tiếp tục xem sắc mặt Đồng Uyển Dao nữa.

Tư Minh Dạ ôm Kiều Bối Nhi ngồi xuống ở một bên sofa, gì cũng không nói. Kiều Nghị rất sốt ruột, thật cẩn thận hỏi, “Tư tổng, không biết Kiều thị có chỗ nào làm không đúng ?”

Ông thật sự nghĩ không ra Tuyệt Thế sao có thể đột nhiên bắt đầu chèn ép Kiều thị, theo lý thuyết, Kiều Bối Nhi bây giờ là người phụ nữ của Tư Minh Dạ, còn mang thai con của anh ta. Cho dù anh ta không giúp Kiều thị cũng không có lý do nào đột nhiên đem ép Kiều thị vào con đường cùng a !

Vốn ông muốn tìm Vũ Văn Lạc giúp đỡ nhưng ngắm lại lại không thể không từ bỏ. Vốn Kiều Bối Nhi là vợ của Vũ Văn Lạc nhưng bây giờ lại thành người phụ nữ của Tư Minh Dạ, Vũ Văn Lạc không tìm ông gây phiền ông đã muốn cảm ơn trời đất rồi ! Hơn nữa cho dù Vũ Văn Lạc đồng ý giúp ông cũng không nhất định có sức chống đối với Tư Minh Dạ, nếu vì vậy chọc giận Tư Minh Dạ ông không phải mất nhiều hơn được sao ?

“Hừ ? Lời này có ý gì ?”

Gương mặt Tư Minh Dạ lạnh lùng nhìn không ra vẻ mặt dư thừa nào, giống như thật sự không biết chuyện gì xảy ra ở Kiều thị, hoàn toàn không giống làm bộ. Ngay cả Kiều Nghị cũng không nhìn được nghi ngờ, chẳng lẽ anh ta vốn không biết chuyện này ? Nghe nói chuyện Tuyệt Thế phần lớn đều do phó tổng tài Bùi Diệc xử lý, chẳng lẽ là Bùi Diệc tự chủ trương ? Trong lòng do dự không chắc, Kiều Nghị cẩn thận đem tình hình gần đây của Kiều thị nói nói cho Tư Minh Dạ nghe.

Tư Minh Dạ nghe xong trầm mặc trong chốc lát mới mở miệng nói, “Việc này tôi sẽ điều tra rõ. Nhưng có một việc, tôi hy vọng Kiều tổng có thể giúp đỡ

!”

Kiều Bối Nhi ngoan ngoãn tựa vào trong lòng Tư Minh Dạ, cố gắng nín cười. Tư Minh Dạ diễn trò thật sự là rất hợp, gương mặt lạnh như băng kia vốn nhìn không ra vẻ mặt dư thừa nào. Ai cũng không nhìn ra lời anh ta nói rốt cuộc là thật hay là giả.

Tư Minh Dạ vỗ nhẹ lưng của cô, nhìn về phía Kiều Nghị. Kiều Nghị sắc mặt ngưng trọng, không biết Tư Minh Dạ sẽ đưa ra yêu cầu gì nhưng bây giờ ông không còn cách nào khác, “Tư tổng mời nói !”

Tư Minh Dạ lạnh giọng nói, “Ông cũng biết Vũ Văn Lạc đối với Bối Nhi không chịu hết hy vọng.”

Kiều Nghị không rõ cái đó và Kiều thị có quan hệ gì ? Chẳng lẽ anh ta tức giận vì chuyện ông đem Kiều Bối Nhi gả cho Vũ Văn Lạc ? Vậy ông cũng quá oan uổng ! Nếu ông sớm coi trọng Kiều Bối Nhi một chút, giữa Vũ Văn Lạc và anh ta, ông đương nhiên sẽ không lựa chọn Vũ Văn Lạc !

Tư Minh Dạ tiếp tục nói, “Tôi nghe nói Kiều đại tiểu thư thích Vũ Văn Lạc, không bằng Kiều tổng đem Kiều đại tiểu thư gả cho Vũ Văn Lạc, như thế nào ?”

Kiều Nghị sững sốt một chút, yêu cầu này ông cũng cảm thấy không quá đáng, nhưng mà...

“Tư tổng, không phải tôi không muốn đem Tịch Nhan gả cho Vũ Văn tổng tài, mà là Vũ Văn tổng tài không muốn cưới Tịch Nhan, tôi cũng không có biện pháp !”

Kỳ thật ông cũng không nỡ bỏ qua cho viên ngọc thô Vũ Văn Lạc này. Kiều Tịch Nhan đã ở trước mặt ông khóc kể chuyện cô và Vũ Văn Lạc nhưng Vũ Văn Lạc không muốn chịu trách nhiệm, ông cũng không thể ép Vũ Văn Lạc cưới a ! Nếu chọc giận Vũ Văn Lạc, vậy Kiều thị cũng liền xong rồi !

Tư Minh Dạ rất hiểu ý nói, “Tôi tin Kiều tổng đối với con rể Vũ Văn Lạc cũng rất vừa lòng. Nếu Kiều tổng có thể giúp tôi việc này, tôi cam đoan Kiều thị không việc gì !”

Trong lòng Kiều Nghị vui vẻ, nói cách khác, chỉ cần ông đem Kiều Tịch Nhan gả cho Vũ Văn Lạc, cho dù trong lòng Vũ Văn Lạc có bất mãn, ra tay với Kiều thị anh ta cũng sẽ giúp ông giải quyết ?

Kiều Nghị nhủ mảy nghĩ phải làm như thế nào cho Vũ Văn Lạc đồng ý cưới Kiều Tịch Nhan, nhưng cho dù là uy hiếp ông cũng phải nắm trong tay nhược điểm của Vũ Văn Lạc mới được a !

Kiều Bối Nhi liếc mắt nhìn Kiều Nghị, cô biết sau khi Kiều Nghị không cần cố kỵ Vũ Văn Lạc, vì Kiều thị, tuyệt đối có rất nhiều thủ đoạn có thể ép Vũ Văn Lạc nghe theo. Cho nên cô một chút cũng không vội, chậm chậm chờ xem kịch vui !

Nhưng Tư Minh Dạ lại đột nhiên mở miệng nói, “Không biết Kiều tổng có biết Kiều đại tiểu thư và Vũ Văn Lạc đã xảy ra quan hệ ?”

Kiều Nghị hiểu ý của anh, nhủ mảy nghĩ nói, “Nhưng việc này cũng không có chứng cứ, Vũ Văn tổng tài nếu trả đũa...” Đến lúc đó ông mất hết thể diện không nói, chỉ sợ vẫn là không thể làm cho Vũ Văn Lạc nghe theo. Tuy chuyện này Lục Mạn Nhã cũng biết nhưng Vũ Văn Lạc dù sao cũng là con trai của bà, nếu Vũ Văn Lạc kiên quyết không cưới, khẳng định bà ấy vẫn sẽ giúp Vũ Văn Lạc !

Tư Minh Dạ bảo Lam Tư đem laptop lại đây, Kiều Bối Nhi đang tò mò anh muốn làm cái gì liền nghe thấy một trận thanh âm ừ a a. Kiều Bối Nhi trừng mắt nhìn hình ảnh trên máy tính, nhìn không được run run khóe miệng. Hình ảnh trên đó chính là Vũ Văn Lạc và Kiều Tịch Nhan đang quấn lấy nhau.

Hết chương 113

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 114

Edit : Phương Thiên Vũ

Tư Minh Dạ xoay máy tính lại để cho Kiều Nghị có thể thấy rõ. Kiều Nghị thấy rõ hình ảnh quán quýt kia sắc mặt liền thay đổi, có chứng cứ này ông đương nhiên có thể yêu cầu Vũ Văn Lạc chịu trách nhiệm. Nếu không ông khi làm to chuyện, tuyệt đối sẽ tổn hại đến danh dự tập đoàn Vũ Văn, việc này Vũ Văn Lạc tuyệt đối sẽ kiêng kỵ vài phần. Nhưng một khi đoạn clip này truyền ra ngoài ông còn thể diện gì mà nói nữa chứ ?

Chung Viện ở một bên hiểu ý nói, “Nghị, Tịch Nhan cũng là thích Vũ Văn Lạc, ông sao không thành toàn bọn họ ? Như vậy đối với mọi người đều tốt !” Nói thật dễ nghe. Thành toàn bọn họ ? Vũ Văn Lạc người ta rất chán ghét Kiều Tịch Nhan, nói gì thành chứ ? Hơn nữa nếu Vũ Văn Lạc không thỏa hiệp, Kiều Nghị đem mọi chuyện làm to lên vậy Kiều Tịch Nhan phải lập gia đình như thế nào ? Người đàn ông nào còn có thể muốn cô ta ?

Kiều Nghị suy nghĩ một chút, gật đầu nói, “Tư tổng chiếu cố tôi đương nhiên là phải giúp !” Đã đánh mất mặt mũi thì như thế nào? Mặt mũi làm sao so

được với Kiều thị ?

Từ trước tới nay ông vốn chưa từng lo lắng Kiều Tịch Nhan có bị tổn thương hay không !

Thần sắc trong mắt Tư Minh Dạ âm u lạnh lẽo. Có thể tưởng tượng, bé cưng ở trong lòng bọn họ cũng không quan trọng gì như thế, bất cứ lúc nào cũng có thể hy sinh !

Kiều Bối Nhi đưa tay ôm eo của anh, cười với anh. Cô đã sớm không để ý, gặp anh đã là bồi thường tốt nhất. Nếu đây là cái giá để được gặp anh, như vậy cô rất bằng lòng !

Tiền Kiều Nghị cùng Chung Viện, Kiều Bối Nhi cười nhìn về phía Tư Minh Dạ, “Dạ, anh cứ nhiên quay clip !”

Trên mặt Tư Minh Dạ không hề có vẻ xấu hổ, “Thuận tay mà thôi !”

Ba người còn lại đồng thời đỏ mặt hời hợt, Tư Minh Dạ cứ nhiên lại làm loại chuyện này !

Trong biệt thự, Kiều Bối Nhi ném tờ báo trong tay qua một bên, lắc đầu nói, “Em còn nghĩ đến Vũ Văn Lạc sẽ không dễ dàng thỏa hiệp như vậy, em thật đúng là không thể hiểu nổi Vũ Văn Lạc !” Nói anh ta si tình nhưng vị trí cô ở trong lòng anh ta lại kém hơn so với mặt mũi của anh ta. Anh ta có thể cùng người phụ nữ khác lên giường, cũng có thể vì danh dự tập đoàn Vũ Văn mà dễ dàng thỏa hiệp, lấy người phụ nữ khác làm vợ. Nói anh ta không si tình lại sống chết quấn lấy cô không buông. Nói anh ta hiểu thuận lại làm ra không ít chuyện trái ngược với Lục Mạn Nhã. Nói anh ta không hiểu thuận lại ngay cả chuyện Lục Mạn Nhã mua người giết cô cũng có thể tha thứ, thật là làm cho người ta không thể hiểu nổi !

Tư Minh Dạ không vui ném báo chí ra bên ngoài, “Em không cần hiểu anh ta !” Chỉ là một người đàn ông ích kỷ không buông quyền thế mà thôi !

Lãnh Dạ Bạch đứng lúc đi vào tiếp được tờ báo bay tới. Nhìn nhìn, có chút giật mình, “Nhanh như vậy ?” Kế hoạch này cũng quá thuận lợi.

Kiều Bối Nhi múc một muỗng cháo miễn cưỡng nói, “Còn phải cảm ơn Vũ Văn Lạc phối hợp như thế !”

“Tiểu Bạch, anh chạy nhanh như vậy làm cái gì ?” Nghe giọng nói ấy, Lãnh Dạ Bạch mặt biến sắc. Còn chưa kịp làm ra động tác gì trên người đã bị ôm chặt.

“Tân Vũ...” Lãnh Dạ Bạch nhìn người dính chặt ở trên người, rất là đau đầu.

“Làm sao vậy ?” Về mặt Tân Vũ cười đến quỵên rũ, đôi mắt xinh đẹp còn nháy mắt với anh.

“Phốc... Khụ khụ...” Kiều Bối Nhi trực tiếp bị sặc.

Tư Minh Dạ khần trương giúp cô vuốt lưng, “Không có việc gì chứ ?” Vừa giúp cô lau miệng vừa lạnh lùng trừng mắt nhìn hai tên đầu sỏ gây nên.

Kiều Bối Nhi thật vất vả mới bình ổn, “Em không sao...” Nhìn về phía Tân Vũ và Lãnh Dạ Bạch, lại nhìn không được cười ra tiếng, “Tân Vũ, cô không sợ dọa Tiểu Bạch chạy mất sao !”

Tân Vũ vô tội chớp chớp mắt, “Làm sao có thể ? Tôi đã thử qua, những người đàn ông khác đều rất thích a !”

Kiều Bối Nhi nhìn Lãnh Dạ Bạch mặt biến sắc không khỏi cười trộm trong lòng, xem ra Tiểu Bạch nhất định thua rồi, anh ấy vốn không phải đối thủ của Tân Vũ mà !

“Chị dâu nhỏ...” Phạm Bảo Nhi hấp tấp chạy tiến vào, đưa vật trong tay cung kính đặt trước mặt Kiều Bối Nhi, cười nói, “Vừa đưa tới !”

Kiều Bối Nhi nhìn nhìn, “Thiếp mời hôn lễ ?” Thật là quá nhanh ! Kiều Tịch Nhan quả nhiên không thể chờ muốn khoe với cô, rất có thể người đầu tiên đưa tới chính là cô !

Có thể là Kiều Nghị lo cho Kiều thị nên hôn lễ này có chút cấp bách, vào nửa tháng sau.

Hôn lễ lần này so với hôn lễ lúc trước của Kiều Bối Nhi còn long trọng hơn, có lẽ Kiều Tịch Nhan là đang cố ý khiêu khích với cô đi ! Nhưng cô ta thật đúng là tính sai rồi, Kiều Bối Nhi một chút cũng không đau lòng, ngược lại còn rất vui vẻ !

Bởi vì quan tâm tâm đến vấn đề an toàn của Kiều Bối Nhi nên tứ đại đường chủ U Minh Điện đều đến đông đủ, tuy rằng trong khoảng thời gian này Hắc Diễm bang tạm thời yên tĩnh trở lại nhưng càng là như vậy càng phải cẩn thận.

Vũ Văn Lạc tuy thân là chủ rể nhưng trên mặt lại không có chút vui sướng, sắc mặt rất khó coi. Lúc thấy Kiều Bối Nhi và Tư Minh Dạ sắc mặt càng thêm âm trầm, mà Kiều Tịch Nhan lại hoàn toàn tương phản, vẻ mặt vui sướng, ánh mắt nhìn về phía Kiều Bối Nhi mang theo đắc ý và khiêu khích.

Nhưng Kiều Bối Nhi và Tư Minh Dạ vốn là không thêm để ý, nhìn Kiều Tịch Nhan tươi cười sáng lạn, Kiều Bối Nhi lắc đầu nói, “Vũ Văn Lạc thực sự tốt như vậy ?” Cô luôn hối hận chính mình lúc trước có mắt không trông, không nghĩ tới còn có người xem là báu vật !

“Một chút cũng không tốt. Bé cưng, chờ sau khi cục cưng sinh ra chúng ta cũng cử hành hôn lễ !”

Kiều Bối Nhi quay đầu nhìn về phía anh, “Vì sao ? Anh không phải đã giành được giấy chứng nhận kết hôn rồi sao ?”

Tư Minh Dạ nhún mày nhìn về phía cô, “Không thích ?”

Kiều Bối Nhi bĩu môi nói, “Rất phiền. Lần trước hôn lễ của em so với này đơn giản hơn nhưng em cũng cảm thấy rất phiền !”

Tư Minh Dạ nhìn nàng một cái. Trong lòng càng thêm kiên định. Chờ cục cưng sinh ra sau nhất định phải cử hành hôn lễ. Dựa vào cái gì cô và Vũ Văn Lạc cũng có hôn lễ, với anh lại không có ? [Vũ : chưa tóa *ha ha*]

Nam Cung Liệt nghiêm túc nhìn chú rể và cô dâu, trên thực tế động tĩnh bốn phía đều không bỏ qua. Bùi Diệc ôm vai anh, “Thả lỏng một chút, Hắc Diễm bang sẽ không xuất hiện !”

Nam Cung Liệt quay đầu nhìn anh một cái, “Cậu làm sao mà biết ?”

Bùi Diệc nhìn chú rể và cô dâu trao đổi nhẫn, nhẹ giọng nói, “Vũ Văn Lạc bây giờ cùng Hắc Diễm bang đứng cùng một thuyền, cậu ta rất để ý tập đoàn Vũ Văn, hôn lễ lần này mời đều là nhân vật nổi tiếng trên thương trường, cậu ta sẽ không để cho Hắc Diễm bang xuất hiện vào lúc này.” Cho dù cậu ta không muốn cưới Kiều Tịch Nhan nhưng cậu ta cũng không thể không cưới, này cũng chứng tỏ tập đoàn Vũ Văn ở trong lòng cậu ta rất quan trọng. Trường hợp như vậy, nếu Hắc Diễm bang đến gây sự, ngày mai tuyệt đối sẽ lên trang bìa, không đảm bảo không có người cho rằng cậu ta và hắc đạo có liên quan. Đối với cậu ta không có lợi.

Hết chương 114

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115

Edit : Phương Thiên Vũ

Hôn lễ lần này đến không ít phóng viên, có lẽ là vì Kiều Tịch Nhan muốn khoe khoang nên mời đến. Đều là nhân vật có chút thân phận nên bọn họ đưa tin cũng có phân lượng hơn.

Nam Cung Liệt đẩy mạnh khuỷu tay vào anh, “Ngu ngốc ! Cho dù là Hắc Diễm bang hay là Vũ Văn Lạc cũng đều bị Đoàn Phi Ứng lợi dụng. Cậu cho là Đoàn Phi Ứng sẽ vì Vũ Văn Lạc mà bỏ qua cơ hội tốt như vậy sao ?”

“Khụ khụ...” Bùi Diệc xoa ngực bị đụng, có chút ủy khuất nói, “Nhưng bây giờ Vũ Văn Lạc còn hữu dụng, Đoàn Phi Ứng không thể trở mặt với cậu ta nhanh như vậy !”

Nam Cung Liệt hừ nói, “Nếu ám sát thành công, cho dù đắc tội Vũ Văn Lạc hần cũng không lỗ !”

“Điều này cũng đúng !”

Nam Cung Liệt liếc mắt nhìn anh, “Đầu cậu rỉ sắt !”

Bùi Diệc cũng không so đo với cậu, sờ sờ cằm hỏi, “Lão đại vì sao lại đưa chị dâu nhỏ đến ?”

“Phụ nữ có thai vui vẻ cục cưng mới có thể khỏe mạnh, hiểu không ? Hơn nữa chỉ cần chị dâu nhỏ cao hừng, lão đại có gì làm không được ? Cho dù có chút mạo hiểm nhưng có lão đại che chở, chị dâu nhỏ nhất định không có việc gì !” Huống chi không phải còn có bốn người bọn họ ở đây sao ? Hơn nữa hiện tại tinh thần chị dâu nhỏ cũng rất tốt, cũng không phải là dễ bắt nạt như vậy !

Bùi Diệc mất đây súng bái nhìn cậu, “Liệt, cậu hiểu thật nhiều !”

Nam Cung Liệt phản ứng lại, mặt đầy hắc tuyến, “Bùi Diệc, cậu chính là không có việc gì gây sự phải không ?”

“Tôi không phải nhìn cậu quá khản trương sao ?”

An Thụy nhìn hai người lắc đầu nói, “Các cậu nghiêm túc một chút !”

Nam Cung Liệt rất là vô tội. Cậu rất nghiêm túc được không ? Quay đầu trừng mắt nhìn Bùi Diệc một cái, “Cậu nghiêm túc một chút.”

“Tôi rất nghiêm túc...” Còn chưa có nói xong, Bùi Diệc một phen giữ chặt Nam Cung Liệt kéo ngồi xuống. Người phía sau Nam Cung Liệt bị đạn bắn

trúng, lập tức ngã xuống.

Một tiếng kêu sợ hãi làm cho mọi người phục hồi tinh thần lại, đều kinh hoàng muốn chạy ra bên ngoài, trường hợp một mảnh hỗn loạn.

Tư Minh Dạ chỉ là cẩn thận che chở Kiều Bối Nhi, sắc mặt không chút thay đổi, giống như việc này hoàn toàn nằm trong dự kiến của anh. Mà Vũ Văn Lạc sắc mặt đã có chút khó coi.

Bộ dáng Kiều Bối Nhi một chút cũng không sợ hãi, còn nói ra chủ ý với Tư Minh Dạ, “Dạ, đúng lúc có thể lợi dụng chuyện này đã kích tập đoàn Vũ Văn Lạc!”

Bùi Diệc nhìn không được lác đàu, “Liệt, cậu thật sự là miệng quạ đen!”

Nam Cung Liệt thông báo người bên ngoài chú ý tình hình giáo đường rồi mới nói, “Tôi chỉ là phân tích sự thật.”

Người xen lẫn trong giáo đường cũng không nhiều, Nam Cung Liệt không cho người bao vây giáo đường. Những người này bọn họ vài phát súng liền có thể dễ dàng giải quyết, lúc này nếu bọn họ mang người đến bao vây giáo đường, nếu bên ngoài Hắc Diễm bang còn có người, ngược lại bao vây bọn họ liền có chút phiền phức.

Rất nhanh những người đó liền bị giải quyết sạch sẽ, Kiều Tịch Nhan sớm sợ tới mức chân run run, đứng cũng đứng không vững nhưng Vũ Văn Lạc không có ý muốn đỡ cô.

Từ đại đường chủ đứng ở phía sau Tư Minh Dạ, những người khác chen chúc thành một đoàn cách Tư Minh Dạ rất xa, trong mắt nhìn về phía Tư Minh Dạ mang theo sợ hãi. Nhớ tới lời đồn lúc trước trong lòng đoán, chẳng lẽ tông tài tập đoàn Tuyệt Thế thật sự chính là điện chủ U Minh Điện?

Ánh mắt Vũ Văn Lạc lóe lên, đang muốn đem chuyện này đổ lên người Tư Minh Dạ, Kiều Bối Nhi lại đột nhiên mở miệng, “Vũ Văn tổng tài, anh không có quan hệ gì với hắc đạo chứ? Anh xem chị cũng sợ tới mức chân run run, chị lại rất nhát gan, Vũ Văn tổng tài vẫn là cắt đứt quan hệ với hắc bang sớm một chút. Người hắc đạo giết người không chớp mắt, anh không lo lắng cho mình cũng phải vì chị mà nghĩ lại a!”

“Khụ khụ...” Bùi Diệc bị sặc một chút, cố gắng nghĩ Kiều Bối Nhi trong lúc giết người có nháy mắt hay không. Nam Cung Liệt trừng mắt nhìn anh, Bùi Diệc lại lập tức nghiêm túc đứng vững.

Vũ Văn Lạc sắc mặt khó coi nhìn Kiều Bối Nhi, âm thanh lạnh lùng nói, “Sao em không nói là Tư tổng đem người hắc bang tới?”

Kiều Bối Nhi quay đầu nhìn về phía Tư Minh Dạ hỏi, “Dạ, là anh đem người hắc đạo tới sao?”

Tư Minh Dạ lạnh giọng phun ra hai chữ, “Không phải!”

Kiều Bối Nhi quay đầu nhìn về phía Vũ Văn Lạc, trong mắt rõ ràng viết hai chữ, “Xem đi!” Nhìn mắt Kiều Tịch Nhan, Kiều Bối Nhi còn nói thêm, “Anh xem chị bị dọa đến nghiêm trọng như vậy, khẳng định là vì những người đó tới tìm các người gây phiền, nếu không làm sao phải sợ, tôi cũng không sợ a!” [Vũ: ngẩng lại xem mình là ai, xì]

Mọi người đều nhìn cô, quả thật, bộ dáng cô không một chút sợ hãi, hơn nữa Tư Minh Dạ vẫn ôm cô ngồi ở chỗ kia, ngay cả vị trí cũng không có xô dịch. Chẳng lẽ chân tướng thật sự là như cô nói?

Kỳ thật Tư Minh Dạ đã sớm đoán trước Hắc Diễm bang sẽ xuất hiện, khi chọn vị trí cũng có để ý vị trí bọn họ ngồi tương đối an toàn. Từ đại hộ vệ rất dễ dàng liền có thể bảo vệ bọn họ kín không kẽ hở, người Hắc Diễm bang muốn lợi dụng sơ hở có chút khó khăn. Hơn nữa hai người bọn họ cũng không phải dễ bắt nạt như vậy!

Nhìn nghi ngờ trên mặt mọi người, trong lòng Vũ Văn Lạc rất tức giận lại không thể không để ý mà trút hết ra. Mà trong lòng từ đại đường chủ nhìn không được buồn cười, sợ? Cho dù bị người dùng súng chỉ vào, Dạ đế cũng sẽ không nháy mắt đi? Những người này thật đúng là dễ lừa, lúc này chị dâu nhỏ không phải còn nói người hắc đạo giết người không chớp mắt sao? Làm sao có thể vì không phải tìm đến bọn họ gây phiền phức liền nhất định sẽ không tổn thương bọn họ? Nếu không nhóm người này làm sao sợ tới mức phát run? Hắc Diễm bang căn bản là không oán không thù với bọn họ không phải sao? Chỉ có thể nói chị dâu nhỏ thật sự là bộ dạng rất có tính lừa gạt!

“Kiều Bối Nhi, mày nói bậy bạ gì đó?” Đồng Uyển Dao rút cục từ trong hoảng sợ phục hồi tinh thần lại, bà đương nhiên không thể để cho Kiều Bối Nhi bôi nhọ con rể của bà.

Ánh mắt âm u lạnh lẽo của Tư Minh Dạ đảo qua, Đồng Uyển Dao hai chân mềm nhũn vội vàng giữ chặt Kiều Nghị mới không ngã xuống đất. Kiều Nghị cười nói, “Tư tổng thứ lỗi!” Đảo mắt trừng mắt nhìn Đồng Uyển Dao. Bà trước kia nhắm vào Kiều Bối Nhi không sao cả, nhưng bây giờ Kiều Bối Nhi là người phụ nữ của Tư Minh Dạ, cư nhiên còn dám trước mặt Tư Minh Dạ hô to gọi nhỏ với cô, nếu Tư Minh Dạ mất hứng Kiều gia còn có nơi sống yên ổn sao?

Vũ Văn Lạc thấy một màn này thật sự là hận không thể đi lên đánh Tư Minh Dạ mấy quyền. Kiều thị đột nhiên bị Tuyệt Thế chèn ép, sau đó Kiều Nghị liền không quan tâm đến uy hiếp của anh, anh đã sớm nghi ngờ chuyện này là Tư Minh Dạ bày ra, bây giờ thấy một màn này anh đã hoàn toàn khẳng định chính là Tư Minh Dạ tính kế anh cưới Kiều Tịch Nhan. Anh và Kiều Tịch Nhan lên giường làm sao có thể bị quay clip? Lục Mạn Nhã không cần thiết làm ra loại chuyện dư thừa này, mà lúc ấy Tư Minh Dạ đúng lúc ở nhà của anh, không phải anh ta còn có thể là ai?

Chương 116

Edit : Phương Thiên Vũ

Kiều Bối Nhi thờ dài nói, “Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc. Di kích động như vậy làm cái gì ?”

Lời này căn bản chính là làm mê hoặc mọi người. Đúng vậy ! Nếu không phải chột dạ, làm sao kích động như vậy ?

Kiều Bối Nhi sờ sờ bụng, dịu dàng dễ nói, “Cục cưng trưởng thành nhất định không thể học những người xấu này, biết không ?” Người xấu là chỉ ai ?
Đương nhiên là người hư hư thực thực có quan hệ với hắc đạo.

Tư Minh Dạ ôm cô đứng dậy, liếc mắt nhìn Nam Cung Liệt. Nam Cung Liệt lắc đầu, bên ngoài tất cả bình thường. Hắc Diễm bang cũng không có phải nhiều người đến. Lần trước vậy quét Hắc Diễm bang tuy rằng bảo vệ được trụ sở nhưng người bị thương lại không ít, lần này chắc chắn không muốn liều mạng để mất cả chi lân hải !

Kiều Bối Nhi mặt đầy ý cười nhìn về phía Kiều Tịch Nhan, “thật lòng” nói, “Chị, chúc chị được hạnh phúc !”

Diễn cũng xem xong rồi, đương nhiên nên rời đi. Kiều Bối Nhi vuốt bụng nói thầm nói, “Cục cưng, con xem vừa rồi nguy hiểm như vậy, cho nên con sau khi ra đời nhất định không thể nhân hạ !”

Ánh mắt Tư Minh Dạ lộ ra mỉm cười, bây giờ còn sớm, đừng nói cô ngay lúc này suy nghĩ phải huấn luyện cục cưng trong bụng như thế nào chứ ?

Sau hôn lễ, Tuyệt Thế cũng không có cho tập đoàn Vũ Văn cơ hội tạm nghỉ ngơi. Dựa vào tin đồn xấu Vũ Văn Lạc và hắc đạo có liên quan nên bắt đầu cố gắng chèn ép tập đoàn Vũ Văn, Lục Văn bởi vì có quan hệ không nhỏ với Vũ Văn gia nên tạm thời nghỉ.

Điều buồn bực nhất phải kể tới Kiều Tịch Nhan. Vũ Văn Lạc tuy rằng cưới cô nhưng cũng không muốn thấy cô, hơn nữa tập đoàn Vũ Văn gặp cảnh khó khăn trước mắt, Vũ Văn Lạc bận rộn cô muốn gặp mặt cũng khó..

Lục Mạn Nhã lại rất cao hứng Kiều Tịch Nhan rốt cục thành con dâu của bà. Thường đến gặp cô, an ủi cô nhưng Kiều Tịch Nhan vẫn là rất buồn bực. Cô muốn là Vũ Văn Lạc, một bà già thì có ích lợi gì cho cô ?

“Tịch Nhan, con đừng quá lo lắng, tập đoàn Vũ Văn cho đến bây giờ sóng to gió lớn gì chưa từng trải qua. Lạc rất nhanh sẽ xử lý tốt !”

Kiều Tịch Nhan cười gật gật đầu, “Con tin tưởng Lạc !”

Lục Mạn Nhã đối với việc cô hiểu chuyện rất vừa lòng, “Mẹ đi xem đứa nhóc Cận kia đang làm cái gì !”

Kiều Tịch Nhan nhìn bà đi xa, sắc mặt trầm xuống. Cô kết hôn lại như không kết hôn, đêm tân hôn Vũ Văn Lạc không để ý tới cô, sau lại ngay cả nhà cũng chưa từng về.

Một nữ giúp việc đi đến vườn hoa hái com trưa cần chuẩn bị như thế nào. Kiều Tịch Nhan đang phiền lòng lập tức tức giận mắng, “Ha ha ăn ! Ăn cái gì mà ăn ? Cả ngày chỉ biết ăn, có gì khác với heo đầu.”

Nữ giúp việc rất ủy khuất, nước mắt lã lã cẩn thận nói, “Nhưng... mỗi bữa com lúc lão phu nhân cần ăn cái gì không phải đều là thiếu phu nhân cô quyết định sao ? Thiếu phu nhân có vẻ hiểu khẩu vị của lão phu nhân a !” Thật là xui xẻo, sớm biết vậy cô thà rằng ở phòng bếp giúp đỡ cũng không muốn đến chọc phải hổ cái này.

Kiều Tịch Nhan tức giận, “Hiện tại chồng tôi cũng không để ý tôi, tôi nào có tâm trạng đi để ý bà già chết tiết kia muốn ăn cái gì chứ ?”

Nữ giúp việc kia tròn to mắt, có chút hoảng sợ nhìn phía sau cô, ngập ngừng kêu lên, “Lão... Lão phu nhân.”

Kiều Tịch Nhan cứng đờ, chậm rãi quay đầu liền thấy Vũ Văn Cận đỡ Lục Mạn Nhã đứng ở phía sau cô cách đó không xa. Kiều Tịch Nhan kéo kéo khóe miệng, “Mẹ...”

Trong lòng Kiều Tịch Nhan phát khổ, sớm biết vậy nhìn một chút thì tốt rồi. Vũ Văn Lạc vốn là không muốn thấy cô, bây giờ ngay cả chỗ dựa của mình cô cũng đắc tội, cuộc sống sau này cô phải như thế nào a ?

Lục Mạn Nhã tức giận đến cả người phát run, “Hừ ! Ai là mẹ cô ? Bà già chết tiết tôi đây không dám đương nổi !” Lục Mạn Nhã ngực không ngừng phập phồng, không nghĩ tới con dâu mình mọi cách thỏa mãn cư nhiên là bộ dáng như thế, mình ở trong lòng cô ta chính là một bà già chết tiết, bà đây là

tạo nghiệt gì a ! Nghĩ tất cả biện pháp làm cho cô ta gả cho con mình, kết quả là người ta ngay cả một chút cảm kích cũng không có !

Vũ Văn Cận đưa tay vuốt lưng của Lục Mạn Nhã. Kiều Tịch Nhan vốn không phải là người phụ nữ hiền lương thực đức gì, này ngay từ đầu cậu đã biết. Lúc biết Vũ Văn Lạc muốn kết hôn với Kiều Tịch Nhan, cậu có phản đối nhưng Lục Mạn Nhã một mực chắc chắn Kiều Tịch Nhan là con dâu tốt nhất. Hơn nữa ngay cả Vũ Văn Lạc cũng nói nhất định phải cưới cô ta, cậu cũng không thể nói gì hơn. Chỉ là trong lòng có chút bất bình thay Kiều Bối Nhi.

Mẹ của cậu có tính cách như thế nào, cậu làm sao có thể không rõ ? Lục Mạn Nhã không thích Kiều Bối Nhi như vậy, nói vậy lúc trước không ít chọc tức cô. Mà Kiều Bối Nhi đều nhìn xuống, nhưng lại không ai phát hiện ra điểm tốt của cô !

Trong lòng cậu đều ủng hộ Kiều Bối Nhi không cản trở lại bên cạnh Vũ Văn Lạc, cậu nhìn ra Tư Minh Dạ đối với cô rất tốt. Về phần chính cậu, chỉ có thể nói cùng cô có duyên nhưng không có phận, nếu cưỡng cầu không được như vậy thì chỉ cần nhìn cô hạnh phúc là tốt rồi !

“Mẹ... Con... Con không phải cô ý...”

Lục Mạn Nhã đưa tay đầm ngực. Có thể thấy được tức giận có bao nhiêu nghiêm trọng, “Cận, chúng ta về nhà !” Người ta vốn là không muốn thấy bà, bà còn tốt bụng với người ta như vậy làm cái gì ?

Nhìn Vũ Văn Cận và Lục Mạn Nhã đi xa, Kiều Tịch Nhan vô lực ngã nằm trên ghế. Cô đây là kết cái gì hôn a ?

Bỗng nhiên ngồi thẳng người. Không được ! Cô thật vất vả mới trở thành phu nhân Vũ Văn, không thể cứ tiếp tục như vậy, cô phải đi tìm Vũ Văn Lạc !

Kiều Tịch Nhan trang điểm xinh đẹp đi vào tập đoàn Vũ Văn, mọi người đều biết cô hiện tại là phu nhân Vũ Văn cho nên không ai ngăn cản cô, Kiều Tịch Nhan trực tiếp đi vào văn phòng của Vũ Văn Lạc.

“Lạc, tôi đã sớm khuyên cậu !” Vân Thiên nhìn bộ dáng Vũ Văn Lạc mệt mỏi, bắt đầu nói.

Vũ Văn Lạc hừ lạnh một tiếng, “Tư Minh Dạ không nhất định sẽ thắng!”

Vân Thiên lắc đầu nói, “Lạc, Kiều Bối Nhi đối với cậu mà nói thật sự quan trọng như vậy sao ? Hay là cậu chỉ là không cam lòng ? Tư Minh Dạ không phải người bình thường, hơn nữa anh ta vì Kiều Bối Nhi chuyện gì cũng làm được !” Có lẽ là vì liên quan đến tồn vong của Vân Môn nên Vân Thiên đối với Tư Minh Dạ và Kiều Bối Nhi đặc biệt chú ý.

Kiều Tịch Nhan thực không khéo nghe được hai người nói chuyện, hai tay nắm chặt, trong mắt đều là âm mưu, lại là Kiều Bối Nhi ! Thật không biết Kiều Bối Nhi lấy đâu ra bản lĩnh cao như vậy, cô tìm tới Vân Môn ám sát Kiều Bối Nhi lại trực tiếp bị từ chối, sau đó mất sức chín trâu hai hổ mới liên lạc được Âm Dạ, thậm chí không tiếc năm trăm vạn tìm người động thủ nhưng cũng không có tin tức. Bây giờ lại là vì nó, vì sao Kiều Bối Nhi lại là âm hồn không tan chứ ?

Cô cũng không biết lúc này ngồi ở bên trong Vân Thiên chính là môn chủ Vân Môn. Đứng trong chốc lát, Kiều Tịch Nhan cũng không định đi vào mà trực tiếp xoay người rời đi, cô cũng không tin không hạ được một Kiều Bối Nhi !

Còn Tuyệt Thế tập đoàn, lúc này Kiều Nghị chính là thật cẩn thận nhìn Bùi Diệc trước mặt, “Bùi phó tổng, Tư tổng đồng ý với tôi, chỉ cần tôi đem Tịch Nhan gả cho Vũ Văn tổng tài thì anh ta sẽ bảo đảm Kiều thị không việc gì !” Tuy rằng hiện tại việc Vũ Văn Lạc sút đầu mẻ trán không có thừa lực đối phó Kiều thị nhưng Tuyệt Thế lại hình như cũng không có ý cứu lại Kiều thị, thậm chí ông cảm thấy Tuyệt Thế đã chuẩn bị cho ông một đòn cuối cùng, làm cho ông vĩnh viễn không thể trở mình.

Hết chương 116

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117

Edit : Phương Thiên Vũ

Bùi Diệc về mặt nghi ngờ, “Phải không ? Chuyện này tôi không biết a !”

“Này... Bùi phó tổng nếu không tin có thể hỏi Tư tổng !”

“Àm”

Cửa ban công bị người một cước đá văng ra, Nam Cung Liệt thấy rõ tình cảnh bên trong thì nhủ mày, trực tiếp ngồi xuống sofa. Bùi Diệc hấp tấp chạy đến bên cạnh cậu ngồi xuống, hỏi “Liệt, lão đại có nói qua phải bảo vệ Kiều thị không có chuyện gì không ?”

Nam Cung Liệt lười biếng tựa vào sofa, liếc mắt nhìn Kiều Nghị trong mắt đầy chờ mong, trên mặt trẻ con lộ ra một cái tươi cười, sau đó chậm rãi phun ra hai chữ, “Không có !”

Trong lòng Kiều Nghị trầm xuống, thấy Bùi Diệc vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn ông liền vội vàng sốt ruột nói, “Tur tổng thật sự nói qua, Bùi phó tổng nếu không tin có thể gọi điện thoại hỏi Tur tổng một chút !”

Chung Viện ngồi ở bên cạnh ông cũng không phải đặc biệt sốt ruột. Bây giờ cho dù Kiều thị sụp đổ bà cũng không sợ, bây giờ Bối Nhi là người phụ nữ của Tư Minh Dạ, bà thân là mẹ Bối Nhi, Tư Minh Dạ như thế nào cũng sẽ không bạc đãi bà !

Bùi Diệc khẽ cười nói, “Không cần hỏi, bây giờ Tuyệt Thế là do tôi phụ trách, đương nhiên là tôi định đoạt !”

“Cậu...” Kiều Nghị trong lòng có chút phẫn nộ, “Cậu không sợ Tur tổng trách tội sao ?”

Bùi Diệc một phen ôm lấy cổ Nam Cung Liệt, nhếch môi, lười biếng nói, “Bây giờ lão đại và chị dâu nhỏ nào có rảnh để ý tôi ? Cho dù tôi đem Tuyệt Thế biến thành gì lão đại cũng không biết không phải sao ?”

Kiều Nghị nhìn bộ dáng cậu bất cần đời thì trong lòng kinh sợ không thôi, này hoàn toàn chính là trong núi không hổ hươu tử xưng vương. Kiều thị chính là không đợi được a, nếu Tư Minh Dạ không làm chủ Kiều thị liền xong rồi !

Kiều Nghị dần dần tỉnh táo lại, muốn gọi điện thoại cho Tư Minh Dạ tố giác Bùi Diệc đắc tội. Bùi Diệc cười tủm tỉm kéo Nam Cung Liệt qua hôn một cái, lắc đầu thờ dãi nói “Kiều tổng, người nói lão đại là sẽ tin của người nói, hay là tin lời tôi nói ?”

Chung Viện nhìn hai người đàn ông như thế, trong mắt đều là chán ghét, dường như cảm thấy rất ghê tởm. Mà Kiều Nghị hoàn toàn không có tâm trạng đi để ý chuyện dư thừa. Nghe Bùi Diệc nói thì dừng một chút, sau đó vẫn gọi đi, như thế nào ông cũng phải liều một chút !

Khóe miệng Bùi Diệc khẽ nhếch, trong mắt xẹt qua một tia sáng. Gọi đi gọi đi ! Xem tức chết ông không !

Trong mắt Nam Cung Liệt cũng đều là vui sướng khi người gặp họa, Bùi Diệc phúc hắc ở trên người cậu làm cho cậu có chút căm tức, nhưng ở trên người người khác cũng không tệ lắm !

Đối với ánh mắt sắc bén của Chung Viện hai người không chút để ý. Chỉ là trong lòng không khỏi cảm thán người phụ nữ này cư nhiên có thể sinh ra chị dâu nhỏ, thật không biết kiếp trước tích bao nhiêu phúc !

Điện thoại được thông, trong lòng Kiều Nghị dâng lên một tia hy vọng “Tur tổng...”

Bên kia truyền đến cũng không phải là giọng của Tư Minh Dạ, Kiều Bối Nhi ngồi ở trên đùi Tư Minh Dạ, cầm điện thoại ngọt ngào kêu lên, “Cha...”

Kiều Nghị khựng lại, vội vàng nói, “Bối Nhi, Tur tổng đâu ? Mau đưa cho Tur tổng nghe điện thoại !”

Bùi Diệc tiến đến bên tai Nam Cung Liệt nhỏ giọng hỏi, “Cậu không phải có việc sao ?”

Nam Cung Liệt nhẹ giọng nói, “Chị dâu nhỏ nghe nói Kiều Nghị đến đây nên bảo tôi tới thông báo với cậu. Một lát lúc nói chuyện với lão đại thì mở loa lớn lên, tức chết Kiều Nghị !” Đây chính là nguyên văn lời chị dâu nhỏ !

Bùi Diệc sững sốt một chút, “Nói trong điện thoại không phải được rồi sao, sao muốn cậu đích thân đi một chuyến ?”

Nam Cung Liệt liếc mắt nhìn anh, “Sao ? Rất không vui khi thấy tôi ?”

“Không có ! Tôi không phải sợ cậu mặt sao ?”

Nam Cung Liệt nhú mày nói, “Gần đây Hắc Diễm bang rất bình tĩnh !” Cũng không phải một chuyện tốt.

Bùi Diệc vỗ vỗ vai cậu, “Yên tâm...”

Còn chưa kịp nói thêm gì Kiều Nghị đã đưa điện thoại tới. Bùi Diệc nhú mày, trực tiếp nhấn nút mở loa ngoài, “Lão đại...”

Tư Minh Dạ ôm Kiều Bối Nhi hôn một cái rồi mới lạnh giọng nói, “Nghe nói cậu muốn tạo phản ?”

Bùi Diệc vô cùng lễ phép nói, “Không thể nào, lão đại, tôi làm sao dám tạo phản chứ ?”

“Ừ, vậy là tốt rồi !”

Kiều Nghị biến sắc. Như thế nào Bùi Diệc tùy tiện vừa nói thì Tư Minh Dạ liền tin ? “Tur tổng, tôi nói đều là sự thật.”

Bên kia truyền đến giọng của Kiều Bối Nhi, “Dạ, cha khẳng định sẽ không nói dối, Bùi Diệc nhất định là muốn tạo phản. Nếu không anh cho người điều tra anh ta đi !”

Kiều Nghị nhin không được run run khóe miệng. Thật ngốc, cứ như vậy nói ra, Bùi Diệc có chuẩn bị thì sao có thể điều tra ra ?

Tư Minh Dạ dịu dàng phụ họa, “Bé cưng thật thông minh !”

“Khụ khụ...” Bùi Diệc ho hai tiếng, đem ý cười đến bên miệng nuốt trở lại, “Lão đại, anh tin tôi, tôi thật sự không có muốn tạo phản !”

Tư Minh Dạ nhìn Kiều Bối Nhi đưa tay lấy quả táo thì vội vàng giúp cô lấy lại đây, nhận cây dao trái cây trong tay cô, vừa giúp cô gọt vỏ vừa nói, “Tôi vẫn muốn cho người điều tra cậu !”

Kiều Bối Nhi thiếu chút nữa cười ra. Mỗi lần bảo Tư Minh Dạ diễn trò cô đều nhìn không được muốn cười.

“Lão đại...” Bùi Diệc sắc mặt suy sụp, trong mắt tựa hồ còn có chút sốt ruột.

Trong lòng Kiều Nghị nhẹ nhàng thở ra, cho dù Tư Minh Dạ không điều tra ra cái gì, sau này Bùi Diệc khẳng định cũng sẽ sợ một chút, sẽ không đối nghịch với Tư Minh Dạ. Như vậy nhất định sẽ không trắng trợn làm trái ý của Tư Minh Dạ đối phó Kiều thị, chỉ cần Kiều thị không có việc gì, Bùi Diệc tạo phản hay không ông cũng không quan tâm.

Đúng lúc này di động Nam Cung Liệt vang lên, Nam Cung Liệt nhớ tới Kiều Bối Nhi dặn dò, cũng mở loa lớn lên. Chợt nghe thấy bên kia truyền đến giọng lạnh lùng của Tư Minh Dạ, “Nam Cung Liệt, điều tra Bùi Diệc, tôi nghi ngờ cậu ta muốn tạo phản !”

Nam Cung Liệt thiếu chút nữa bị nước miếng làm sặc. Hóa ra chị dâu nhỏ nhất định muốn cậu đích thân tới đây là nguyên nhân này. Nhìn Kiều Nghị sắc mặt khó coi, Nam Cung Liệt không thể không bội phục Kiều Bối Nhi. Khẩu khí lúc lên lúc xuống sẽ không trực tiếp hành hạ Kiều Nghị đến chết chứ ?

Kiều Nghị sắc mặt rất khó coi, Nam Cung Liệt này và Bùi Diệc có quan hệ ái muội, không đảm bảo sẽ không bao che cho Bùi Diệc. Tư Minh Dạ nếu không đích thân hỏi đến thì Bùi Diệc vốn chính là không sợ hãi, mà hành vi của ông đã muốn đắc tội Bùi Diệc, kết cục Kiều thị chỉ sợ sẽ rất thảm ! “Tư tổng...”

Ông còn chưa nói dứt câu Nam Cung Liệt đã rất nhanh nói, “Dạ !” Sau đó trực tiếp cúp điện thoại.

Hết chương 117

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118

Bùi Diệc đương nhiên cũng hiểu được ý đồ của Kiều Bối Nhi nên đưa tay ôm Nam Cung Liệt lắc lắc, còn hôn hai cái lên mặt cậu, vẻ mặt chờ đợi nhìn cậu, “Em yêu, em sẽ không tố giác anh đúng hay không ?”

Nam Cung Liệt run run khóc miệng, “Đúng!” Cậu dám làm trái ý của chị dâu nhỏ sao ?

Kiều Nghị một lòng trầm đến đáy cốc. Sớm biết rằng hắn sẽ không muốn nói gì Bùi Diệc tạo phản chuyện. Trực tiếp tìm Tư Minh Dạ nói Kiều thị chuyện không phải tốt lắm.

Bùi Diệc nhìn vẻ mặt Kiều Nghị như trời sập xuống liền nghĩ nếu ông biết tất cả đều là một tay chị dâu nhỏ bày ra, không biết sẽ có biểu cảm gì ?

Kiều Nghị chưa từ bỏ ý định muốn tiếp tục gọi điện thoại cho Tư Minh Dạ nhưng lại gọi không thông, muốn gọi cho Kiều Bối Nhi mới nhớ tới ông vốn không biết cách để liên lạc với Kiều Bối Nhi. Hỏi Chung Viện, Chung Viện cũng không biết, bắt đắc dĩ chỉ có thể ỉu xiu bỏ đi.

Nam Cung Liệt nhìn hai người đi ra ngoài, nhủ mày nói, “Ông ta nhất định sẽ nghĩ hết mọi biện pháp để đi tìm lão đại.”

Bùi Diệc cười nói, “Ông ta tìm được sao ?” Tìm được rồi có thể nhờ sao ?

Đào mắt nhìn về phía Nam Cung Liệt, ái muội cười nói, “Liệt, cậu đối với tôi thật sự là quá tốt !” Vừa nói vừa cọ lên người cậu.

Nam Cung Liệt sắc mặt tối sầm, “Cút !”

“Không muốn a ! Người ta rất nhớ cậu !”

Khóe miệng Nam Cung Liệt run rẩy, thực thức thời không mở miệng nữa.

Kiều Bối Nhi vừa cắn quả táo vừa nhìn Tư Minh Dạ cười nói, “Dạ, anh rất thích hợp diễn trò !” Cưng nhiên không thể cười nhạo, sau đó lại gật đầu nói, “Này cũng là ưu điểm !” Đưa tay sờ sờ bụng giáo dục nói, “Cục cưng, phải học hỏi !”

Khỏe miệng Tư Minh Dạ giờ lên, thật không biết đứa nhỏ trong bụng cô sẽ bị cô dạy thành cái dạng gì !

Kiều thị vốn vô lực giãy dụa liền đi đến đường cùng. Chung Viện muốn đi nhờ và Kiều Bối Nhi nhưng lại không liên lạc được với cô, đi tập đoàn Tuyệt Thế tìm người lại bị đuổi ra ngoài. Chỉ có thể trở lại Kiều gia.

Đồng Uyển Dao thấy bà trở về thì nghiêm mặt chăm chọc nói, “Không phải đi rồi sao ? Còn trở về làm cái gì ? Sao ? Có phải con gái ngoan của bà vốn không chứa bà hay không ?”

Chung Viện hừ lạnh nói, “Con gái ngoan của bà, sao bà không đi tìm nó chứa đi ?”

Đồng Uyển Dao cười lạnh nói, “Tôi không có giống người nào đó chỉ lo bản thân mình !”

Chung Viện cười quyền rũ đưa tay hất hất mái tóc, chậm rãi nói “Tôi nghe nói tập đoàn Vũ Văn cũng duy trì không được bao lâu !”

Sắc mặt Đồng Uyển Dao trầm xuống, “Bà nói bậy bạ gì đó ? Tập đoàn Vũ Văn dễ dàng sụp đổ như vậy sao ?”

“Được rồi ! Đừng ồn nữa !” Kiều Nghị mở to hai mắt đỏ bừng nhìn hai người phụ nữ không nhường nhau chút nào. Hét lớn, “Ngoại trừ ồn ào ra các người còn có thể cái gì?”

“Mẹ...”

Lúc này giọng nói ngọt ngào của Kiều Bối Nhi từ xa truyền đến, Chung Viện trong mắt vui vẻ, trong lòng Kiều Nghị cũng dâng lên một tia hy vọng.

Tư Minh Dạ ôm Kiều Bối Nhi chậm rãi đi vào Kiều gia, đi theo phía sau là Bùi Diệc, Nam Cung Liệt. Còn có Lam Tư và Phạm Bảo Nhi.

“Bối Nhi...” Chung Viện hai mắt rung rung nhìn Kiều Bối Nhi, “Bối Nhi, mẹ biết con sẽ không mặc kệ mẹ !”

Kiều Bối Nhi cười ngọt ngào, đáy mắt lại không có độ ấm. Cô lúc trước mấy lần suýt chết nhưng sao không thấy người làm mẹ như bà quan tâm tới ?

“Tur tổng...” Trong mắt Kiều Nghị đều là chờ đợi, khi nhìn Bùi Diệc trong mắt lại mang theo một tia âm ngoan.

Bùi Diệc nhún vai, một bộ dáng không sao cả. Kỳ thật giả làm người xấu rất thích, nhất là khi chị dâu nhỏ luôn làm cho người ta trong lòng tràn ngập hy vọng thì lại đem hy vọng của người ta gạt đi. Thật sự... lòng có chút hả hê !

“Tur tổng, anh hiện tại đã tin lời tôi chưa ? Bùi Diệc vốn không có nể mặt anh, anh rõ ràng nói qua Kiều thị không có việc gì nhưng cậu ta lại hạ thủ tàn nhẫn với Kiều thị !” Kiều Nghị nhìn Bùi Diệc và Nam Cung Liệt đều đến đây, trong lòng đoán có lẽ Tư Minh Dạ nghe nói chuyện của Kiều thị nên biết Bùi Diệc làm trái ý anh, cho nên mới mang theo Bùi Diệc đến giải thích rõ ràng. Kỳ thật giải thích thật ra lại không cần, ông biết tất cả đều là Bùi Diệc tự ý chủ trương. Chỉ cần Tư Minh Dạ làm cho Kiều thị cái tử hủi sinh thì ông liền cảm ơn trời đất, tuyệt đối sẽ không trách anh nuốt lời.

Bùi Diệc ôm cổ Nam Cung Liệt, giống như không có xương sống tựa vào người anh, lắc đầu thờ dài nói, “Liệt, cậu nói làm sao có thể có người ngốc như vậy chứ ? Kiều thị cư nhiên bây giờ mới phá sản, thật sự là kỳ tích a !”

Nam Cung Liệt duỗi chân đá anh một cái, “Đứng vững !”

“Ha ha...” Bùi Diệc ôm cậu cọ cọ, cười hi hi nói, “Liệt, cậu có phát giác càng ngày cậu càng dịu dàng hay không ?” Một cước kia vốn như gãi ngứa.

Nam Cung Liệt sắc mặt tối sầm, hung hăng đá một cước qua, người này chính là không thể đối quá tốt ! Bùi Diệc vội vàng phát ra tiếng “Oa oa” kêu lên, “Liệt, cậu đây là thiện quá hóa giận !”

Phạm Bảo Nhi lắc đầu nói, “Tiểu Diệc vốn chính là đáng đánh đòn a !” Không có việc gì luôn thích chọc anh ra tay, chẳng lẽ đây là tình thú ?

Kiều Nghị nhìn Bùi Diệc và Nam Cung Liệt không e dè Tư Minh Dạ, lại nghĩ tới lời của Bùi Diệc, sắc mặt lại thay đổi. Cuối cùng nhìn về phía Tư Minh Dạ, “Tur tổng... Anh không thể như vậy, điều kiện anh nói tôi đã làm được, anh không thể nói chuyện không giữ lời !”

Thấy Tư Minh Dạ vốn không có để ý tới mình, Kiều Nghị lại vội vàng nhìn về phía Kiều Bối Nhi, “Bối Nhi, con giúp cha !”

Kiều Bối Nhi thật vô tội nói, “Nhưng con không có làm ăn a !”

Kiều Nghị đối với việc Kiều Bối Nhi không hiểu biết có chút căm tức, này có chuyện làm ăn gì ? Cho dù mày biết làm ăn thì mày có thể dưới sự chèn ép của Tuyệt Thế mà làm cho Kiều thị trở mình sao ? “Con xin Tur tổng bỏ qua cho Kiều thị đi !”

“Con vì sao phải xin ?”

Phạm Bảo Nhi không muốn làm người ngoài cuộc chen miệng nói, “Đúng vậy ! Không cần phải xin, chị dâu nhỏ có yêu cầu gì lão đại cũng đều đáp ứng !” Tuy Tư Minh Dạ cũng không sợ có người biết thân phận của anh nhưng vẫn là càng ít người biết càng tốt.

Kiều Nghị sừng sốt một chút, trong lòng lại sinh ra một tia hy vọng. Nhìn Kiều Bối Nhi dễ dàng, “Bối Nhi, con nói Tur tổng cứu Kiều thị được không ? Nếu không cha và mẹ con đều phải ăn ngũ đầu đường !”

Kiều Bối Nhi tỉnh ngộ gật đầu, ngửa đầu nhìn Tư Minh Dạ. Ngay khi Kiều Nghị nghĩ rằng cô sẽ xin Tư Minh Dạ thì lại nghe cô khó hiểu hỏi, “Dạ, cái đó và em có liên quan sao ?”

Tư Minh Dạ cúi đầu hôn lên môi cô một cái, “Không có liên quan với em !”

“Nga !” Kiều Bối Nhi gật đầu, sau đó ngoan ngoãn ngồi ở trong lòng anh không nói gì.

Đồng Uyển Dao cười châm chọc, “Chung Viện, đây là con gái ngoan bà nuôi lớn a !”

Chung Viện hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía Kiều Bối Nhi, về mặt yêu thương, “Bối Nhi, con nhất định sẽ không để cho mẹ ăn ngủ đầu đường đứng không ?”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119

Kiều Bối Nhi đánh giá bà một lượt rồi nháy mắt mấy cái nói, “Mẹ làm sao có thể ăn ngủ đầu đường chứ ? Mẹ còn xinh đẹp như vậy, tin chắc sẽ có rất nhiều ông muốn đem nhặt mẹ về nhà !”

Chung Viện biến sắc, “Nha đầu chết tiết kia, mày nói cái gì ? Mẹ là mẹ mày, mày nuôi tao là đương nhiên, nếu mày dám ném bỏ mặc kệ tao thì tao phải đi kiện mày !”

Nghe vậy, Kiều Bối Nhi hơi sợ kéo tay áo Tư Minh Dạ, “Dạ... Em sẽ không ngồi tù chứ ? Em không muốn cục cưng sinh ra ở trong tù !”

Tư Minh Dạ dịu dàng nói, “Bé cưng làm sao có thể ngồi tù, nếu bà ta dám kiện thì anh sẽ khiến cho bà ta ngồi tù được không ?”

Kiều Bối Nhi gật đầu, “Được ! Em biết em trai là bị mẹ giết, giết người là phải ngồi tù đi ?”

Sắc mặt Chung Viện trở nên trắng bệch, “Nha đầu chết tiết kia, mày nói bậy bạ gì đó ?” Chuyện kia bà làm bí mật như vậy sao nó có thể biết ?

Người ngoài đều chỉ biết là Kiều gia có hai người con gái, lại không biết kỳ thật Đồng Uyển Dao còn sinh con trai nhưng đã chết !

Đồng Uyển Dao sắc mặt nhăn nhó nhìn về phía Chung Viện, “Chung Viện, là bà giết con tôi !”

“Không phải... Không phải tôi !”

“Chính miệng con gái bà nói. Còn có thể giả sao ?”

Kiều Nghị hình như cũng không nghĩ đến mọi chuyện lại như thế này nên có chút thần thờ.

Kiều Bối Nhi nhìn hai người phụ nữ đã muốn lao vào nhau thì khó hiểu hỏi, “Dì, dì vì sao tức giận như vậy ?”

Đồng Uyển Dao oán hận nói, “Con tôi bị người ta giết có thể không tức giận sao ? Chung Viện, tôi muốn bà đền mạng.”

“Nhưng... Dì không phải cũng tìm người muốn giết tôi sao ? Tôi không phải cũng nên bảo dì đền mạng ?”

Đồng Uyển Dao sùng sốt, sau đó quát, “Loại ti tiện như mày nói bậy bạ gì đó ? Ngay cả mày cũng đáng để tao mua người đi giết mày sao ?”

“Không phải dì ! Là dì và chị, dì hẳn là giúp không ít tiền nhĩ ?” Nhìn Đồng Uyển Dao sắc mặt thay đổi, Kiều Bối Nhi không cho bà cơ hội mở miệng, đáng thương nói, “Tôi biết dì và chị đều không thích tôi nhưng tôi không trách hai người, tôi biết chị thích Vũ Văn Lạc cho nên mới nghĩ cách làm cho chị gả cho anh ta. Tôi không cần các người căm kích, chỉ hy vọng các người đừng chán ghét tôi như vậy là tốt rồi !”

Đồng Uyển Dao giật mình, hình như có chút không rõ Kiều Bối Nhi rốt cuộc đang làm cái quỷ gì. Tịch Nhan gả cho Vũ Văn Lạc là nó giúp thu xếp ? Sau đó lại đột nhiên nghĩ đến tình hình tập đoàn Vũ Văn gần đây, vậy không phải đều là công lao của Tuyệt Thế sao ? Trong lòng có chút dự cảm không tốt, bất an hỏi, “Mày muốn làm cái gì ?”

Kiều Bối Nhi cười nói, “Dì yên tâm, con chỉ là muốn biết chị rốt cuộc là thích Vũ Văn Lạc hay là thích tập đoàn Vũ Văn, rất nhanh con có thể biết được đáp án !”

Đồng Uyển Dao trong lòng kinh sợ không thôi, ý của nó là rất nhanh tập đoàn Vũ Văn sẽ sụp đổ ? “Đứa con hoang này, không có Kiều gia mày có thể có hôm nay sao ? Tịch Nhan là chị mày, mày sao có thể đối với nó như vậy ?”

“Nga ? Di là cảm thấy như vậy còn chưa đủ ?”

“Mây...” Đồng Uyển Dao tức giận đến cả người phát run, xông lên muốn tát Kiều Bối Nhi một cái. Tư Minh Dạ vẻ mặt âm lãnh, nếu không phải Kiều Bối Nhi vẫn không cho anh ra tay thì Đồng Uyển Dao không có khả năng còn sống đến bây giờ.

“Ba”

Một tiếng thực vang dội, Đồng Uyển Dao bị ngã xuống đất, nửa bên mặt thoáng chốc liền sưng lên, chỉ cảm thấy choáng váng hoa mắt. Kiều Bối Nhi vừa phát tay vừa vuốt bụng nói, “Cục cưng, nhất định phải nhớ kỹ, nếu như cần phải dùng tay đánh người thì da thịt phải dày béo một chút, nếu không tay đánh sẽ đau !”

Bùi Diệc ôm Nam Cung Liệt run rẩy, chị dâu nhỏ thật sự là...

Nam Cung Liệt liếc anh một cái, cũng không khỏi nói thầm, “Thật lo lắng chị dâu nhỏ sinh ra sẽ là một tiểu ác quỷ !” Đến lúc đó nhất định sẽ không có thiên lý a ! [Vũ: tương lai mờ mịt a ~~~~]

Kiều Bối Nhi nhìn Đồng Uyển Dao phục hồi tinh thần lại, vô cùng hung ác trừng mắt bà, khoanh tay lại rồi lắc đầu nói, “Di, di tìm ai giết con không được sao ? Vì sao cô tình đi tìm tới Ám Dạ chứ ?”

Đồng Uyển Dao có chút dự cảm không tốt, “Vì sao không thể tìm Ám Dạ ?” Việc này ngoại trừ bà và Tịch Nhan thì những người khác không biết, Kiều Bối Nhi làm sao có thể biết chuyện bà tìm Ám Dạ ám sát nó ? Chẳng lẽ... Nhìn Tư Minh Dạ, chẳng lẽ Ám Dạ cũng là của Tư Minh Dạ sao ?

Kiều Bối Nhi thờ dãi nói, “Di, di tìm người của con đến giết con, di nói này số tiền đó con vẫn là kiếm hay là không kiếm đây ?”

Cái gì ? Sắc mặt Đồng Uyển Dao trắng nhợt, trong mắt nhìn Kiều Bối Nhi mang theo một tia sợ hãi, không ngừng lắc đầu lẩm bẫm nói, “Không có khả năng”

Nếu bà ra tiền cho Ám Dạ giết người thì đối với Ám Dạ tự nhiên có một chút hiểu biết, ít nhất Dạ đế trong truyền thuyết kia vẫn là biết một chút, Kiều Bối Nhi làm sao có thể ban Dạ đế ? Kia lại là giết người không chớp mắt, nếu Kiều Bối Nhi là Dạ đế, vậy bà và Tịch Nhan...

Hình như nhìn ra bà đang lo lắng cái gì, Kiều Bối Nhi cười an ủi nói “Di, di có thể yên tâm, con giết người rất nhanh, sẽ không đau lắm đâu !”

Đồng Uyển Dao bị dọa choáng váng. Kiều Nghị lại hỏi phục tinh thần. Kỳ thật ông cũng không phải chưa từng tiếp xúc qua hắc đạo, dù sao giống như chuyện loại trừ đối thủ làm ăn hay là muốn người trong hắc đạo giúp đỡ. Nhưng ông chưa từng tiếp xúc loại tổ chức khủng bố U Minh Điện và Ám Dạ này, nhưng không có tiếp xúc qua không có nghĩa là không có nghe nói qua. Lấy việc người trong hắc đạo đều nói này hai đại tổ chức này không thể chọc thì hai thủ lĩnh của hai đại tổ chức này lại không thể chọc.

Kiều Nghị thật không ngờ ông sai lầm vứt bỏ con gái không cần cù nhiên là đầu lĩnh Ám Dạ. Nghĩ tới Tuyệt Thế thành lĩnh chèn ép, còn có lời Kiều Bối Nhi lúc này nói là cô nghĩ cách làm cho Kiều Tịch Nhan gả cho Vũ Văn Lạc, Kiều Nghị có chút không tin hỏi, “Bối Nhi, Kiều thị...”

Nghĩ vấn của ông còn chưa ra khỏi miệng, Kiều Bối Nhi tiếp lời nói, “Con đã sớm nhìn không vừa mắt Kiều thị. Trước kia thì không sao cả, nhưng bây giờ con mang thai. Nói vậy cha cũng biết phụ nữ có thai phải giữ tâm trạng tốt, cục cưng mới có thể khỏe mạnh. Cha hẳn là không ngại dùng Kiều thị đổi lấy sự khỏe mạnh của cháu ngoại cha chứ ?”

“Thật là mày !” Hai mắt Kiều Nghị đỏ lên nhìn Kiều Bối Nhi, cả người có chút run run, “Tao làm sao có thể nuôi một con sói như mày chứ ?” Cho dù ông đối với Kiều Bối Nhi không tính là yêu thương nhưng nếu không có Kiều gia, nó có thể sống đến lớn như vậy sao ?

Kiều Bối Nhi cười nhạo một tiếng, “Cha, cha nuôi con dùng bao nhiêu tiền, cha tính đi con sẽ trả cho cha !” Kiều Nghị đối với cô vốn không có loại tình cảm cha và con gái gì, cho dù nợ ông cũng thật sự chỉ là một chút vấn đề tiền bạc, hướng chỉ, ông không phải bất cứ lúc nào cũng bóc lột giá trị trên người cô sao ? Cô cũng không cảm thấy mình thiếu ông bao nhiêu !

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120

“Ngươi... Ngươi...”

Chung Viện nhìn về phía Kiều Bối Nhi. Thương tâm nói, “Bối Nhi, bác gái không thích con. Cha con cũng không thương con, nhưng là mẹ cũng không làm chuyện gì có lỗi với con, con không thể ngay cả mẹ cũng trả thù a!”

Kiều Bối Nhi cười lạnh, “Mẹ. Ta đồ muốn biết, lúc trước là ai hướng cha ra chủ ý. Đem con hôn mê đưa lên giường của lão già kia?” Cô từ nhỏ bị khi dễ. Cô mặc kệ còn chưa tỉnh. Dù sao cô cũng đang ở dưới hiên nhà người ta. Nhưng là thân là mẫu thân của cô, lại xem cô làm như hàng hóa, lúc nào cũng lo lắng thế nào mới có thể đem cô lợi dụng hoàn toàn, vì chính mình kiếm thu càng nhiều lợi ích, căn bản là không lo của cô chết sống.

Không thể không nói. Chung Viện với Kiều Nghị thật đúng là trời sinh một đôi. Khó trách người ta nói không phải người một nhà thì không ở cùng!

Nghe vậy, Tư Minh Dạ cánh tay căng thẳng, trong mắt thần sắc rất là khủng bố. Kiều Bối Nhi vỗ vỗ tay hân. Ý bảo hân không có việc gì, đừng quên, nàng nhưng là Dạ đế!

Chung Viện biến sắc, Bối Nhi làm sao có thể biết là bà ra chủ ý? Lúc trước gặp Kiều Bối Nhi dung mạo không xinh đẹp, bị Kiều Nghị buông tha cho, Chung Viện không cam lòng. Sau lại Kiều Nghị có một đối tác, là một cái lão già, chuyên môn thích ngoạn cô gái, Chung Viện nghĩ lấy Kiều Bối Nhi tư sắc là không có khả năng gả cho hảo môn công tử. Người nọ tuy rằng là cái lão già. Nhưng cũng rất có tiền, Kiều Bối Nhi nếu là có thể làm của hân tình phụ cũng không sai, cho nên liền hướng Kiều Nghị ra chủ ý, làm cho hân dùng Kiều Bối Nhi đi lấy lòng lão già kia. Đem Kiều Bối Nhi hôn mê đưa đến lão già kia phòng, nhưng là trời không theo ý nguyện, lão già kia cư nhiên ly kỳ tử vong. Bọn họ tự nhiên cũng không có thể đạt tới mục đích, nhưng là hiện tại nghĩ đến, chỉ sợ cái kia lão già là bị Kiều Bối Nhi giết!

Chung Viện thực mắt tự nhiên cười nói, “Bối Nhi. Mẹ cũng là vì tốt cho con a! Cái kia nam nhân tuy rằng già đi chút. Nhưng là rất nhiều tiền. Ai cho con đem chính mình phần như vậy xấu. Làm hại mẹ nghĩ đến con gả không ra. Cho nên mới hội nghĩ ra như vậy biện pháp, mẹ cũng muốn con hạnh phúc a!”

Tư Minh Dạ nhìn Kiều Nghị cùng Chung Viện, nguyên bản bọn họ nói như thế nào cũng là Kiều Bối Nhi cha mẹ. Hân cũng không tính làm quá phận. Nhưng là hiện tại...

“Nam Cung Liệt, mang về!”

“Là!” Nam Cung Liệt bắt một chiếc điện thoại, bên ngoài vào được vài người, trực tiếp đem ba người xao hôn tha đi.

“Dạ...” Kiều Bối Nhi nhìn Tư Minh Dạ âm lãnh mặt, thân thủ lôi kéo của hân tay áo.

Nhưng là Tư Minh Dạ hiển nhiên rất tức giận, sắc mặt hoàn toàn không có dịu đi, Kiều Bối Nhi đột nhiên cúi đầu, vuốt bụng khóc nói “Cực cực. Mạng của con hảo khổ a! Con còn không có sinh ra đâu. Cha con đã không muốn con. Con yên tâm. Mẹ một người cũng có thể đem con nuôi lớn...” Nói xong liền ôm bụng phải đi.

Tư Minh Dạ bật cười đem nàng tha trở về “Nói bậy bạ gì đó?”

Kiều Bối Nhi ôm hân cọt cọt “Dạ... em không sao...” Cô đã sớm không cần.

Tư Minh Dạ hôn thái dương nàng. Ôn nhu nói “Đi thôi, đói bụng không?”

Kiều Bối Nhi sờ sờ bụng “em là không có đói. Nhưng là cực cực giống như đói bụng!”

Tư Minh Dạ ôm cô hướng ra phía ngoài đi đến, ánh mắt lộ ra mỉm cười, thì phải là đói bụng!

Phạm Bảo Nhi nhìn hai người đi xa. Đau miệng nói “Chị dâu nhỏ đúng là khá ái!” Lam Tư nhìn nàng bộ dạng sắp khóc đi ra. Ánh mắt lộ ra một tia bất đắc dĩ, rõ ràng nhìn qua thật to còi a, có đôi khi lại đặc biệt đa sầu đa cảm.

“Chị dâu nhỏ thực hạnh phúc!”

Phạm Bảo Nhi hút háp cái mũi, “Đúng thế!”

Nam Cung Liệt cùng Bùi Diệc dừng ở cuối cùng. Bùi Diệc cảm thấy hứng thú hỏi “Liệt. Cậu tính như thế nào tiếp đón bọn họ?”

Nam Cung Liệt nhìn hân một cái “Nếu không giao cho cậu?”

Bùi Diệc nhú mày “Cũng được, vừa vặn thử xem mẫn thanh mười đại khổ hình!”

“Nhảm chán!” Nam Cung Liệt mặc kệ hân.

Bùi Diệc giữ chặt hân. Đem một khối đồng hồ đặt ở hân trong tay, “Sửa tốt lắm!” Đây đồng hồ đúng là hân lúc trước đưa cho Nam Cung Liệt kia một khối. Du thuyền nô mạng bị hư hao. Cho nên hân mới không thể truy Nam Cung Liệt vị trí.

Nam Cung Liệt trực tiếp đưa trên tay, nói “Buổi tối đi nhà cậu!”

Bùi Diệc hai mắt sáng ngời “Được!”

Nam Cung Liệt lại toát ra một câu “Ta đã gọi người đem ba người kia đến nhà của cậu rồi!”

Bùi Diệc sững sờ “Đem bọn họ đến nhà của ta đi làm cái gì?”

Nam Cung Liệt nhủ mảy nói, “Không phải là thử một chút nấn thanh mừi đại khổ hình sao?” Nhìn Bùi Diệc ngốc lẳng bộ đáng. Nam Cung Liệt bộ dạng đáng yêu trẻ con thật to tươi cười.

Mà Bùi Diệc lại là vẻ mặt buồn bực. Hắn bị đùa giỡn!

Kiều thị đóng cửa, Kiều Nghi, Đồng Uyển Dao, Chung Viện không biết tung tích, Kiều Tịch Nhan có chút hoảng loạn. Nay cô không còn cái gì dựa vào. Cho nên cô càng muốn bắt nhanh Vũ Văn Lạc.

“Lạc...”

Vũ Văn Lạc ngẩng đầu nhìn gặp Kiều Tịch Nhan, sắc mặt trầm xuống dưới, “Cô tới công ty làm cái gì?”

Kiều Tịch Nhan có chút ủy khuất nói, “Anh vẫn không về nhà. Cho nên em...” Lời của cô bị chuông điện thoại đánh gãy. Vũ Văn Lạc cầm lên điện thoại. Nghe xong, sắc mặt càng ngày càng khó coi, sau đó “Ba” một tiếng treo lên điện thoại.

Kiều Tịch Nhan nhìn hắn sắc mặt khó coi, cẩn thận hỏi, “Lạc, xảy ra chuyện gì?”

Vũ Văn Lạc lạnh lùng nhìn cô. Vô tình nói “Xảy ra chuyện gì cũng không cần cô quan tâm, vợ của tôi sẽ chỉ là Kiều Bối Nhi. Cô không cần xuất hiện ở công ty, về nhà chờ, tôi sẽ làm cho người ta đem đơn ly hôn đưa đến cô!”

Kiều Tịch Nhan hai tay căng thẳng. Sắc mặt có chút khó coi “Anh cùng với em ly hôn? Vì sao? Anh đã ghét em như vậy vì sao còn muốn thú em?” Khi lúc nàng hy , lại đem nàng nhốt đánh vào địa ngục. Hắn có biết hay không, hắn thật sự thực tàn nhẫn!

“Vì sao?” Vũ Văn Lạc cười lạnh nói “Bởi vì cha tốt của cô cùng Tư Minh Dạ cấu kết với nhau làm việc xấu uy hiếp tôi. Làm cho tôi không thể không thú cô!”

Kiều Tịch Nhan sắc mặt trở nên trắng bệch. Nguyên bản cô cho là Vũ Văn Lạc nghĩ thông suốt mới có thể thú cô. Mặc dù hắn đối cô hờ hững. Cô như trước tin tưởng hắn nếu cưới cô. Nhất định là có một chút thích cô. Cũng không tưởng sự thật thì ra là thế.

Ngực đau quá, cô đã muốn phản không rõ, cô như vậy muốn gả cho hắn, coi trọng đến tột cùng là hắn thân phận địa vị, hay là người hắn!

Kiều Bối Nhi rốt cuộc có cái gì hảo? Nó đã có đứa con với người khác. Vì sao hắn vẫn là chỉ thích nàng? Cô rốt cuộc làm sao so ra kém Kiều Bối Nhi?

Kiều Tịch Nhan cúi đầu. Nhìn chính mình bởi vì dùng sức mà trở nên trắng đầu ngón tay, trong mắt tất cả đều là oán hận, cô ghét Kiều Bối Nhi! Từ nhỏ liền chán ghét. Dựa vào cái gì một cái đã loại so với cô xuất sắc hơn? Thậm chí sau trở nên như vậy xấu còn có thể đoạt nam nhân của cô? Mà hiện tại. Của chồng cô, không. Có lẽ rất nhanh chính là chồng trước. Trong lòng hắn như trước tất cả đều là cái kia đã loại. Cho nên mới hội đối cô như vậy vô tình!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121

Kiều Tịch Nhan vô tri vô giác rời khỏi tập đoàn Vũ Văn, trong đầu đều là khuôn mặt Kiều Bối Nhi mang theo ý cười, lúc ẩn lúc hiện làm cho cô hận không thể xé nát gương mặt ấy !

Không, cô không muốn như vậy, cô không muốn cả đời đều bại bởi Kiều Bối Nhi. Có lẽ, không có Kiều Bối Nhi, anh sẽ thích cô, chỉ cần Kiều Bối Nhi biến mất anh rất nhanh sẽ quên nó, đến lúc đó anh sẽ phát hiện cô so với Kiều Bối Nhi còn tốt hơn !

Kiều Bối Nhi nhìn hai người thân thiết trên sofa, không nói gì liếc xem thường, “Phiền hai người vào phòng được không ? Nếu dạy hư cục cưng hai người bồi thường nổi không ?”

“Ách ? Chị dâu nhỏ chị từ đâu xuất hiện ?” Nam Cung Liệt bị hoảng sợ, đã hơn nửa đêm đột nhiên xuất hiện một người, rất dọa người a !

Kiều Bối Nhi ngồi xuống sofa sờ sờ bụng, “Từ trên lầu đi xuống !” Bây giờ cô đã có thói quen thích sờ bụng tuy bụng của cô vẫn chưa lộ rõ.

Bùi Diệc vẫn ở trên người Nam Cung Liệt như cũ không chịu động, miễn cưỡng hỏi, “Lão đại đâu ?” Từ sau khi chị dâu nhỏ mang thai lão đại không phải đều một tắc cũng không rời sao ?

Nam Cung Liệt đưa tay đẩy đẩy anh, Bùi Diệc lại bất động, Nam Cung Liệt cũng tùy ý anh.

Kiều Bối Nhi nghe Bùi Diệc nói thì vuốt bụng thờ dài, “Dạ không cần tôi và cục cưng !”

“Ha ?” Khóe miệng Nam Cung Liệt run run, “Chỉ dẫu nhỏ, chỉ suy nghĩ quá nhiều phải không ?” Lão đại lại không cần cô ? Làm sao có thể ?

Kiều Bối Nhi sờ sờ bụng, thờ dài một tiếng, “Thật sự ! Không thấy Dạ !”

“Không thấy lão đại ?” Bùi Diệc nhìn Nam Cung Liệt, Nam Cung Liệt nhún vai, cậu cũng không biết sao lại thế này ?

“Bé cưng...” Đang nói liền thấy Tư Minh Dạ từ bên ngoài đi vào.

Kiều Bối Nhi định nhào vào trong lòng anh nhưng Tư Minh Dạ lại lên tiếng ngăn cản, “Đừng tới đây !” Động tác Kiều Bối Nhi dừng lại, mím môi, “Xem đi ! Tôi biết tôi và cục cưng bị ghét bỏ mà !”

Nhìn bộ dáng Tư Minh Dạ bắt đầu dĩ, Bùi Diệc nhìn không được cười ra tiếng. Sao cảm giác chị dâu nhỏ sau khi mang thai lại có bộ dáng mất trí nhớ vài phần làm người ta thật bất đắc dĩ, chẳng lẽ kia mới thật sự là cô ?

Tư Minh Dạ nhìn bộ dáng Kiều Bối Nhi ai oán thì dịu dàng nói, “Trên người anh có mùi máu tươi, anh sợ em sẽ nôn !”

Mùi máu tươi ? Bùi Diệc nhìn anh, “Lão đại, anh hơn nửa đêm chạy đi giết người ?”

Nam Cung Liệt nghĩ nghĩ, trong mắt mang theo một tia sáng tỏ, lão đại hẳn là đi xử lý ba người kia. Người tôn thương chị dâu nhỏ, lão đại làm sao có thể dễ dàng buông tha chứ ?

Kiều Bối Nhi liếc mắt nhìn Tư Minh Dạ, vừa chậm chậm đi lên lầu vừa nói nhỏ, “Cục cưng, chúng ta đi ngủ, không cần cha !”

“Ha ha... Lão đại, anh bị vứt bỏ !” Bùi Diệc cười đến có chút đáng đánh đòn.

Tư Minh Dạ thần nhiên liếc mắt nhìn anh một cái. Đột nhiên nói, “Liệt, cậu về tổng bộ nghỉ ngơi vài ngày đi !”

Nam Cung Liệt sững sốt, chuyện gì liên quan tới cậu ? Về tổng bộ nghỉ ngơi ? Về tổng bộ không phải mệt chết mệt sống sao ?

“Lão đại, tôi sai rồi được không ?” Bùi Diệc về mặt ai oán. Lão đại học xấu theo chị dâu nhỏ, này vốn chính là mượn đao giết người a ! Liệt không hung hăng đánh anh mới là lạ !

Tư Minh Dạ vốn không để ý tới anh mà trực tiếp lên lầu. Nam Cung Liệt trừng mắt Bùi Diệc, một quyền vung tới, Bùi Diệc vội vàng tránh ra “Liệt... Tôi thực sự không phải cố ý !”

“Bé cưng... Em muốn làm gì ?”

Kiều Bối Nhi kéo Tư Minh Dạ đi đến biệt thự bên cạnh, “Chúng ta đi xem sân huấn luyện.”

Tư Minh Dạ kéo cô vào trong lòng, “Em không phải đều đã xem rồi sao ?”

Kiều Bối Nhi bắt đầu dĩ nhìn anh nói, “Không phải em muốn xem, là cho cục cưng xem ! Dưỡng thai rất quan trọng biết không ?”

Tư Minh Dạ về mặt bắt đầu dĩ, nào có nhân tiến hành dưỡng thai như vậy chứ ? Quên đi, cô vui vẻ là tốt rồi ! Hơn nữa đứa nhỏ bọn họ vốn không thể là người thường, giáo dục kia đương nhiên cũng không có khả năng giống với người thường.

Kiều Bối Nhi vừa đi vừa hỏi, “Tập đoàn Vũ Văn thế nào ?”

Tư Minh Dạ vén sợi tóc của cô ra sau tai, không chút để ý nói, “Sắp rồi !”

Sắp đóng cửa ! Động tác của Bùi Diệc luôn không chậm. Tuy Bùi Diệc nhìn qua cả lợ phát phơ nhưng thật sự rất tàn nhẫn, cũng không có mấy người chấp nhận được. Nếu không có chuyện của Nam Cung Liệt, Bùi Diệc tuy sẽ không làm trái ý Tư Minh Dạ nhưng xuống tay cũng sẽ không tàn nhẫn như vậy. Nhưng chuyện Nam Cung Liệt thiếu chút nữa mất mạng hoàn toàn chọc giận anh, mặc dù Vũ Văn Lạc không phải cố ý nhắm vào Nam Cung Liệt, thật sự ra tay cũng không phải anh ta nhưng anh ta cũng có phần. Có lẽ có chút giận chó đánh mèo, cũng có lẽ có chút vô tình nhưng lúc trước khi nghe tin Nam Cung Liệt chết, trong lòng Bùi Diệc rất đau. Cho dù Vũ Văn Lạc từng là anh em của anh anh cũng không thể tha thứ, hơn nữa vốn là Vũ Văn Lạc vứt bỏ tình cảm anh em giữa bọn họ trước.

Tư Minh Dạ nhũu mày, Kiều Tịch Nhan ? Nhìn về phía Kiều Bối Nhi có chút hưng phấn, nhẹ giọng hỏi, “Bé cưng, Kiều Tịch Nhan điện thoại, muốn nghe không ?”

Kiều Bối Nhi vươn tay nhận điện thoại của anh, “Chị...”

Trong giọng nói của Kiều Tịch Nhan mang theo một tia ưu sầu, “Bối Nhi, chúng ta có thể nói chuyện không ?”

Kiều Bối Nhi nhủ mày, chẳng lẽ Kiều Tịch Nhan cũng muốn xin cô giúp đỡ ? Muốn Tuyệt Thế đừng tìm tập đoàn Vũ Văn gây phiền phức ? “Được !”

Trong giọng nói Kiều Tịch Nhan mang theo một tia vui sướng, “Vậy em khi nào rảnh ? Có thể đến nhà Vũ Văn không ? Lạc không cho chị ra ngoài !”

Kiều Bối Nhi nhủ mày, đi nhà Vũ Văn ? Kiều Tịch Nhan muốn làm cái quỷ gì ? “Àn, em sẽ nhanh chóng sắp xếp thời gian !”

“Vậy... Em nhanh được không ? Chị sợ tập đoàn Vũ Văn...”

“Được !”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122

Cúp điện thoại, Kiều Bối Nhi nhìn Tư Minh Dạ hỏi, “Dạ, Kiều Tịch Nhan bảo em đến nhà Vũ Văn, anh nói em đi hay không đi ?”

“Em muốn đi không ? Muốn đi thì anh đi với em !” Kiều Bối Nhi hiện tại vui vẻ, không có triệu chứng gì nên Tư Minh Dạ cũng yên tâm không ít, nhưng cô đi tới đâu có anh đi cùng mới có thể yên tâm.

Kiều Bối Nhi vươn tay ôm anh cười nói, “Chúng ta mấy ngày nữa lại đi, để cho cô ta sốt ruột một chút cũng tốt !”

“Cút !” Gầm lên giận dữ, thư ký nhật văn kiện lên liền chạy trời chết.

Gần đây Vũ Văn Lạc tính tình càng ngày càng nóng nảy, đã hoàn toàn không còn hình tượng cao quý tao nhã lúc trước mà trở nên có chút cuồng loạn. Tập đoàn Vũ Văn dưới sự chèn ép của Tuyệt Thế ngày càng lụn bại, nhưng càng như vậy anh càng không cam tâm, càng muốn phá hủy Tư Minh Dạ. Chỉ có thể nói anh đã hoàn toàn lâm vào mớ vướng, không thể suy nghĩ rõ ràng.

Cầm lấy điện thoại trên bàn gọi một dãy số, Vũ Văn Lạc mang theo một tia tức giận hỏi, “Các người khi nào mới đối phó U Minh Điện ?” Nếu không phải bọn họ trong hôn lễ của anh làm loạn thì Tư Minh Dạ cũng sẽ không có cơ hội chui vào, tập đoàn Vũ Văn sao có thể giống như bây giờ.

Đến bây giờ anh vẫn không chịu thừa nhận Tư Minh Dạ mạnh hơn anh !

Đối phương tựa hồ vốn không đưa tức giận của anh để vào mắt, chỉ thần nhiên nói, “Vốn Nam Cung Liệt đã chết, U Minh Điện đã bị đá kích trước nay chưa từng có, đó chính là thời cơ tốt nhất để chúng ta ra tay, nhưng ai có thể nghĩ đến cậu ta vốn không có chết !” Ám sát lúc trước trong hôn lễ thất bại chứng tỏ bọn họ lúc này không nên cùng U Minh Điện cứng cỏi với cứng, đương nhiên là chờ đợi thời cơ trước !

Vũ Văn Lạc cũng hiểu giữa bọn họ chính là quan hệ lợi dụng lẫn nhau, đối phương không có khả năng vì tập đoàn Vũ Văn mà mạo hiểm.

“Ba” một tiếng cúp điện thoại, phiền chán căm tức. Nếu hiện tại U Minh Điện gặp chuyện không may, Tư Minh Dạ có lẽ sẽ không có nhiều tinh lực đối phó tập đoàn Vũ Văn như vậy.

Đột nhiên động tác dừng lại, trong mắt hiện lên một tia sáng, lại lại cầm lấy điện thoại gọi đi.

Nam Cung Liệt về tổng bộ nghỉ ngơi hai ngày liền chạy trở về. Hiện tại Kiều Bối Nhi mang thai bên cạnh cần người bảo vệ, Tư Minh Dạ cũng không có tiếp tục so đo với cậu, hơn nữa vốn Nam Cung Liệt cũng rất oan uổng, tất cả đều là vì mồm miệng Bùi Diệc kia, Tư Minh Dạ cũng sẽ không cố chấp với cậu !

Nam Cung Liệt thực sự không muốn đi tổng bộ, bởi vì mỗi một lần đi đều muốn mất nửa cái mạng, mà người tổng bộ cũng vô cùng hy vọng anh không cần xuất hiện. Ba vị đường chủ khác xuất hiện không có gì nhưng mỗi lần Nam Cung Liệt vừa xuất hiện, bọn họ đều bị giáo huấn đến thảm. Kỳ thật Nam Cung Liệt cũng không muốn xen vào việc của người khác, tổng bộ có người huấn luyện thủ hạ chuyên môn nhưng cố tình huấn luyện viên này lại xem sát thủ đường chủ anh là thần tượng. Mỗi lần đều phải để cho anh ra tay, Nam Cung Liệt cũng rất bất đắc dĩ, cho nên mỗi lần anh đến tổng bộ đều rất mệt. Ngoại trừ bản thân anh cần làm chuyện cần làm ra thì còn bị đám huấn luyện viên kia mời đến thỉnh đi, mỗi lần trở về đều muốn ngủ một giấc thật đã. Lần này cũng may chỉ là hai ngày nhưng anh vẫn là muốn trước ngủ một giấc rồi nói sau.

Nhưng vừa mới nằm xuống thì bị tiếng chuông di động đáng ghét vang lên, “Alo ?” Bị người quấy rầy, trong lòng có chút khó chịu, khẩu khí tự nhiên cũng không tốt.

Người bên kia trầm mặc một chút mới nói, “Tôi có thể nói chuyện với anh không ?”

Nam Cung Liệt hít mát, trầm mặc trong chốc lát mới mở miệng nói, “Được !”

Thủy Lưu Niên

Nam Cung Liệt đi vào, ánh mắt tùy ý đảo qua liền thấy Mạc Mạc. Đi qua tùy ý ngồi xuống, gọi ly cà phê rồi thần nhiên hỏi, “Chuyện gì ?”

Mạc Mạc nhìn cậu, sau một lúc lâu mới mở miệng nói, “Anh có thể rời khỏi Bùi Diệc được không ?”

Nam Cung Liệt có chút không kiên nhẫn, người phụ nữ này có bệnh sao ? Gọi anh đến vì muốn nói chuyện này ? “Không thể.”

Mạc Mạc có chút kích động nói, “Anh là đàn ông !”

Nam Cung Liệt bùng cả phê lên uống một hớp, thần nhiên nói, “Này không cần cô tới nhắc, tôi rất rõ giới tính của mình !”

“Anh...”

Nam Cung Liệt cắt ngang lời cô, “Cô cho là chỉ cần tôi rời đi thì Bùi Diệc sẽ trở lại bên cạnh cô sao ?”

Mạc Mạc trầm mặc không nói, nhưng theo vẻ mặt đó của cô có thể thấy cô quả thật là nghĩ như vậy. Bùi Diệc lúc trước yêu cô như vậy sẽ không cứ như vậy mà quên cô, chỉ cần Nam Cung Liệt rời khỏi anh thì anh sẽ trở lại bên cạnh cô.

Thật là tự lừa mình dối người !

Nam Cung Liệt lắc đầu nói, “Cô thật sự không hiểu Bùi Diệc. Cậu ta là người rất bất cần đời nhưng cũng là người rất nghiêm túc, lúc thích một món gì đó sẽ toàn tâm lĩnh hội nhưng một khi cậu ta ra quyết định sẽ vứt bỏ món đồ đó. Như vậy mặc kệ lúc trước cậu ta có thích như thế nào thì cậu ta cũng không nhụt về, người cũng giống vậy !”

Sắc mặt Mạc Mạc trở nên trắng bệch, có chút cuồng lên quát, “Đừng nghĩ rằng anh là người hiểu anh ta nhất. Anh ta có thể dùng tính mệnh mình cứu tôi, anh ta yêu tôi, anh ta sẽ không dễ dàng quên tôi như vậy !”

“Cậu ta quả thật yêu cô nhưng là cô tự mình làm cho cậu ta bỏ cô !”

“Tôi...” Mạc Mạc đột nhiên bình tĩnh trở lại, “Anh chính là không chịu rời khỏi anh ta phải không ?”

Nam Cung Liệt nhú mày, có chút dự cảm không tốt, Mạc Mạc hình như có chút không bình thường !

“Vậy chớ có trách tôi, tôi không muốn làm hại bất cứ ai nhưng tôi không thể không có anh ta, chỉ cần anh biến mất thì anh ta sẽ trở lại bên cạnh tôi.”

Nhìn bộ dáng Mạc Mạc có chút điên cuồng, Nam Cung Liệt trong lòng lại càng dự cảm điềm xấu. Anh không đoán được trong thời gian như vậy Mạc Mạc sẽ trở nên điên cuồng, tình hình hiện tại của cô ta chỉ sợ chuyện gì cũng có thể làm ra.

Nam Cung Liệt đang muốn rời đi nhưng vừa đứng lên, trước mắt liền tối sầm. Trước khi mất đi ý thức trong lòng không khỏi rửa người phụ nữ ngu xuẩn này lại bị người ta lợi dụng !

Bùi Diệc vẫn về mặt ai oán nhìn Kiều Bối Nhi, thấy vậy Kiều Bối Nhi thật hết cách, “Nam Cung Liệt đã trở lại !”

“A ?” Nghe vậy ai oán trên mặt Bùi Diệc lập tức biến mất, thay một tươi cười nịnh nọt, “Cám ơn chị dâu nhỏ !” Trong lòng lại đang hừ hừ, Nam Cung Liệt chết tiệt, mỗi lần trở về cũng không thông báo cho anh một tiếng.

Kiều Bối Nhi nhìn về phía Tư Minh Dạ, lắc đầu nói, “Dạ. Bùi Diệc thật sự xong rồi !”

Tư Minh Dạ hôn lên mặt cô một cái, cười nói, “Đã sớm không thể cứu !”

Bùi Diệc nhìn hai người kẻ xướng người hoạ, có chút hết cách, lão đại thật sự là thay đổi rất nhiều !

Nam Cung Liệt mở mắt ra, phát hiện toàn thân vô lực, nhìn không được nhú mày. Nhìn xung quanh thì đây như một cái kho hàng bị bỏ hoang. Hơn nữa anh trúng thuốc có thể khẳng định là người Hắc Diễm bang. Là anh quá sơ suất, xem nhẹ người phụ nữ ngốc này rồi !

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123

Mạc Mạc sau khi thấy anh tỉnh lại sắc mặt cũng không thay đổi chút nào, nhin không được hỏi, “Anh không sợ tôi giết anh sao ?”

Nam Cung Liệt âm thanh lạnh lùng nói, “Cô dám giết người sao ?”

Mạc Mạc hừ lạnh một tiếng, cô vốn tức giận, thật sự rất hận không thể giết Nam Cung Liệt, nhưng cô không muốn cũng không dám giết người, cô chỉ là muốn Bùi Diệc trở lại bên cạnh cô mà thôi, “Tôi sẽ không giết anh, giết người là phạm pháp. Tôi chỉ muốn anh rời khỏi Bùi Diệc là được rồi !”

Nam Cung Liệt mặc kệ cô, anh đang chờ Đoạn Phi Ứng xuất hiện. Đoạn Phi Ứng lợi dụng Mạc Mạc đơn giản là muốn trừ khử anh để đả kích U Minh Điện.

Lúc này di động Nam Cung Liệt đột nhiên vang lên nhưng Nam Cung Liệt vẫn không nhúc nhích. Tuy anh bây giờ vẫn còn một chút sức lực và... Nhưng bây giờ giữ lại một chút sức lực đó vẫn tốt hơn.

Một Mạc Mạc muốn động vào anh vẫn không có năng lực đó, cho dù là trong tình trạng này. Nhưng anh lại không biết Đoạn Phi Ứng khi nào sẽ đến, hiện tại tình hình của anh muốn trốn chạy là không có khả năng !

Mạc Mạc lấy điện thoại, nhìn tên trên mặt điện thoại thì ngẩn người. Nhìn về mặt của cô, Nam Cung Liệt liền biết là Bùi Diệc. Mạc Mạc phục hồi tinh thần lại, nhấn nút nghe, còn chưa kịp nói chuyện liền nghe thấy tiếng rống giận bên kia, “Nam Cung Liệt cái tên khốn kiếp này, mỗi lần trở về đều không cho tôi biết !”

Nam Cung Liệt cũng nghe thấy tiếng rống giận dữ trong điện thoại, khóe miệng không khỏi run run. Mạc Mạc siết chặt điện thoại di động, “Diệc...”

Nghe thấy tiếng của Mạc Mạc, Bùi Diệc sững sốt một chút, có chút dự cảm không tốt, “Nam Cung Liệt đâu ?”

Mạc Mạc không có trả lời vấn đề của anh, cứ thế nói, “Diệc... Anh đừng ở cùng một chỗ với anh ta được không ?”

Giọng Bùi Diệc trở nên lạnh lùng, “Cô làm cái gì ?”

“Em...” Không đợi Mạc Mạc nói thêm gì, Bùi Diệc lại đột nhiên cúp điện thoại. Trong lòng Nam Cung Liệt thả lỏng, xem ra anh không chết được.

Tuy Đoạn Phi Ứng lợi dụng Mạc Mạc làm cho anh không cẩn thận trúng chiêu, nhưng dù sao Mạc Mạc cái gì cũng đều không hiểu, chỉ là lấy đi súng trên người anh, những chỗ khác cũng không động.

Mạc Mạc sững sốt trong chốc lát, đột nhiên nở nụ cười, “Nam Cung Liệt, kỳ thật anh ta cũng không phải rất yêu anh !” Nam Cung Liệt thật bó tay, anh thật sự có chút hoài nghi đầu người phụ nữ này có vấn đề ! [Vũ: em đồng ý]

Mạc Mạc cứ thế tự mình nói, “Tôi sẽ không giết anh nhưng tôi nhất định sẽ không cho anh tiếp tục quần lấy anh ta !”

Nam Cung Liệt thật sự không muốn để ý tới cô, anh nào có quần lấy Bùi Diệc ? Rõ là Bùi Diệc quần lấy anh ! Trong lòng tự oán thầm thì thấy Mạc Mạc mở cửa kho hàng ra, có một người đàn ông tiến vào. Nam Cung Liệt nhìn kỹ người đàn ông đó một lượt, trong lòng có chút nghi hoặc. Vốn tưởng là người Hắc Diêm bang nhưng người đàn ông này cũng không giống người trong hắc đạo !

Đang suy nghĩ lại cảm nhận được ánh mắt dâm tà của người đàn ông kia, Nam Cung Liệt biến sắc, người phụ nữ chết tiết này không phải là muốn...

“Hắc hắc... Bộ dạng thật đáng yêu. Tôi thích !”

Nam Cung Liệt lạnh lùng nhìn người đàn ông kia, ánh mắt rất khủng bố. Dám nói anh đáng yêu ? Còn dám dùng ánh mắt này nhìn anh ? Nếu bình thường anh đã sớm chém tên này thành tám mảnh, nhưng hiện tại anh không có sức lực đó. Thật sự là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh mà !

Mạc Mạc nhìn Nam Cung Liệt có chút áy náy nói, “Thật xin lỗi. Tôi cũng không muốn đối với anh như vậy nhưng anh lại cố tình không chịu rời khỏi Diệc, tôi đành phải làm như vậy !”

Nam Cung Liệt có chút nghiêng răng nghiêng lợi. Bùi Diệc chết tiết, ai tốt không yêu lại yêu phải người phụ nữ điên như vậy ! Cô ta lúc này còn nói giết người là kỷ pháp, cô ta cho rằng cô ta làm chuyện này sẽ không phạm pháp sao ?

Anh đường đường đường chủ U Minh Điện cư nhiên lưu lạc đến tình cảnh như thế này, nói ra không sợ người ta cười đến rớt quai hàm sao ? Nhiều nguy hiểm đều trải qua lại không cẩn thận rơi vào trong tay người phụ nữ điên này, thật sự là lỡ một bước chân thành thiên cổ hận !

Bộ dạng người đàn ông kia như một bức tranh thô tục, cũng không biết Mạc Mạc tìm một người như vậy ở chỗ nào. Lúc này người đàn ông kia chính là hai mắt tỏa ánh sáng nhìn Nam Cung Liệt, rõ ràng đối với anh rất vừa lòng.

Nhìn người đàn ông kia càng ngày càng tới gần, sắc mặt Nam Cung Liệt lại càng ngày càng bình tĩnh. Ngay cả sát ý cũng hoàn toàn thu lại. Người đàn ông kia vội vàng không nhin nổi nhào tới kéo quần áo của Nam Cung Liệt, ý lạnh trong mắt Nam Cung Liệt chợt lóe. Sau đó người đàn ông kia đột nhiên dừng lại liền gục lên người anh bất động !

Mạc Mạc đợi trong chốc lát, thấy người đàn ông kia không có phản ứng gì, trong lòng không khỏi nghi ngờ. Đang định đi qua xem thì cửa kho hàng lại bị người mở ra. Mạc Mạc quay đầu nhìn lại, không nghĩ tới lại thấy Bùi Diệc.

Về phần Bùi Diệc vì sao đến nhanh như vậy là vì nhà Nam Cung Liệt ở gần đây. Bùi Diệc nghe nói Nam Cung Liệt đã trở về, thấy anh không ở trong biệt thự liền đến nhà anh, nhưng cũng không có thấy người cho nên mới gọi điện thoại rầy rà Nam Cung Liệt.

Lần theo dấu vết vị trí của Nam Cung Liệt, Bùi Diệc liền nhanh chóng chạy đến, thấy rõ tình cảnh bên trong thì biểu tình trên mặt có chút khủng bố. Lúc trước Mạc Mạc thiếu chút nữa hại chết Kiều Bối Nhi, có thể nói là bị người lợi dụng, cô cũng không có ý hại người nhưng bây giờ thì sao ? Bùi Diệc không thể không thừa nhận Mạc Mạc đã sớm không còn là nữ sinh quật cường lại thiện lương trước kia, cô đã thay đổi rồi !

Một cước đá văng người trên người Nam Cung Liệt ra, Bùi Diệc nhủ thầm nói, “Cậu sao ngốc như vậy ?” Cứ nhiên lại không cẩn thận mắc mưu Mạc Mạc như vậy.

Tuy nói ra lời không dễ nghe nhưng thấy Nam Cung Liệt không có việc gì anh mới nhẹ nhàng thở ra.

Nam Cung Liệt đương nhiên biết cậu lo lắng cho anh, trừng mắt liếc cậu một cái, “Tôi là bị ai làm hại ?” Còn không phải ánh mắt cậu quá kém rước lấy phiền phức sao !

Nhìn anh không thể nhúc nhích, Bùi Diệc lo lắng hỏi, “Có khỏe không ?”

“Không có việc gì, chỉ là không có sức !”

“Diệc...” Mạc Mạc đột nhiên chạy tới ôm Bùi Diệc khóc nói, “Diệc... Em thật sự biết sai rồi, anh tha thứ cho em được không ? Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa !”

Bùi Diệc sắc mặt âm trầm, chợt đưa tay bóp cổ cô, “Biết sai rồi ? Vậy cô hiện tại đang làm cái gì ?” Cho dù cô ta không có ý định muốn mạng của Nam Cung Liệt nhưng cũng làm chuyện tổn thương Nam Cung Liệt. Hơn nữa nếu không phải cậu đúng lúc gọi điện thoại cho Nam Cung Liệt, chờ người Hắc Diễm bang đến, Nam Cung Liệt còn mạng ở đây sao ?

Cho dù đoán cũng biết lúc này ai sẽ ra tay với Nam Cung Liệt vì Mạc Mạc không có khả năng tìm được nơi như vậy, cũng không có khả năng có được thuốc này.

“Em...” Cảm giác hít thở không thông làm cho Mạc Mạc cảm thấy khó chịu, đưa tay muốn đẩy tay trên cổ ra lại như thế nào cũng không đẩy ra được. Mạc Mạc trong lòng có chút sợ hãi, nhìn biểu tình khủng bố của Bùi Diệc có chút không tin anh sẽ đối với cô như vậy. Khó khăn mở miệng nói, “Diệc... Anh là yêu em đúng không ? Vũ Văn Lạc cũng nói là anh yêu em !”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124

Sắc mặt Bùi Diệc lại trở nên khó coi, “Là Vũ Văn Lạc bảo cô làm như vậy ?”

Nam Cung Liệt cũng sùng sốt một chút, vốn tưởng là người Hắc Diễm bang lợi dụng Mạc Mạc, không nghĩ tới Vũ Văn Lạc cũng chen chân vào !

Bùi Diệc trong lòng có chút hiểu được tình hình tập đoàn Vũ Văn hiện tại duy trì không được bao lâu, có lẽ Vũ Văn Lạc muốn làm cho lão đại vì chuyện U Minh Điện mà phân tâm, cho cậu ta một cơ hội để thờ.

Sắc mặt Mạc Mạc có chút không tốt, nước mắt rơi xuống, khó khăn mở miệng, “Vũ Văn Lạc nói... là anh yêu em... Anh chỉ là tạm thời bị mê hoặc mà thôi... Chỉ cần Nam Cung Liệt rời khỏi anh, anh sẽ trở lại bên cạnh em... Anh ta là anh em của anh, anh ta nói đều là thật đúng không ?”

Nam Cung Liệt hết chỗ nói rồi. Bùi Diệc bị mê hoặc ? Cô còn xem cậu thành hồ ly tinh sao ? Trừng mắt nhìn Bùi Diệc một cái, sao cảm thấy sau khi cùng cậu ta một chỗ liền luôn xui xẻo vậy ? [Vũ: ủng hộ chia tay *tung hoa*]

Nhìn hai mắt Mạc Mạc chờ đợi, sắc mặt Bùi Diệc càng lạnh hơn. Lúc trước đối với Mạc Mạc anh còn có một chút áy náy, dù sao lúc trước là anh đi trêu chọc cô nhưng bây giờ một chút áy náy này đã không còn sót lại chút gì, “Là Vũ Văn Lạc dạy cô làm như vậy ? Thuốc cũng là cậu ta đưa cho cô, phải không ?”

Mạc Mạc chỉ ngây ngốc nhìn anh, “Diệc...”

Động tác trên tay Bùi Diệc thả lỏng một ít, còn tiếp tục như vậy Mạc Mạc sẽ chết. Anh muốn biết rõ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Chuyện này Hắc Diễm bang hẳn là cũng có tham dự nhưng vì sao lâu như vậy người Hắc Diễm bang còn chưa xuất hiện ?

“Em... Em nói cho anh biết... Sau đó chúng ta bắt đầu lại một lần nữa được không?”

Nam Cung Liệt nhủ mầy, bây giờ anh cũng không lo người Hắc Diễm bang sẽ xuất hiện, Bùi Diệc khẳng định đã thông báo cho người U Minh Điện. Nói đến quả thực có chút kỳ quái, cậu cho rằng cậu tính lại hẳn sẽ thấy người của Hắc Diễm bang nhưng cũng không ngờ cư nhiên chỉ có Mạc Mạc. Bây giờ cảm xúc Mạc Mạc thật không ổn định, thậm chí có chút điên cuồng, chẳng lẽ là trong khoảng thời gian này chịu đả kích rất nhiều nên cô không chấp nhận được, thần kinh xảy ra vấn đề?

Nhưng Nam Cung Liệt lập tức liền bác bỏ suy nghĩ này, suy nghĩ của Mạc Mạc vẫn rất rõ ràng.

“Diệc... Em biết trước kia là em không tốt, em sẽ sửa, chuyện lần này em biết em không nên làm như vậy. Nhưng em thật sự không muốn mất anh, rõ ràng anh yêu em như vậy nhưng vì sao lại nhanh thay lòng đổi dạ như vậy? Anh đừng cùng anh ta một chỗ được không?”

Nam Cung Liệt nhẹ nhàng huých Bùi Diệc một cái, khoe mắt Bùi Diệc liếc mắt cậu một cái, sau đó nhìn về phía Mạc Mạc gật đầu, “Được!”

Mạc Mạc sững sốt một chút, ánh mắt lộ ra một tia vui sướng, có chút không tin hỏi, “Thật sao?”

Bùi Diệc gật đầu, “Uhm, cô cũng biết là tôi thích phụ nữ!”

“Vậy... Vậy sao anh có thể cùng anh ta một chỗ?”

Bùi Diệc cười khổ nói, “Lúc trước cô không tin nhiệm tôi, tôi rất khó chịu, uống rất nhiều rượu cho nên...” Lời này cũng không nói hết, câu sau có ý gì thì cứ việc tưởng tượng.

Ánh mắt Mạc Mạc lộ ra một tia sáng tỏ, nhìn Nam Cung Liệt một cái rồi nói, “Cho nên anh ta lợi dụng lúc anh gặp khó khăn?”

Nam Cung Liệt đầu đầy hắc tuyến. Cậu biết Bùi Diệc muốn cho cô ta nghĩ rằng rượu vào loạn tính, kết quả người phụ nữ này lại còn nói cái gì lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, giống như cậu luôn muốn có Bùi Diệc dường vậy. Làm ơn đi! Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn là Bùi Diệc được không?

Mạc Mạc nghĩ như vậy cũng có đạo lý của cô. Lúc trước Nam Cung Liệt sợ Bùi Diệc đã bị tổn thương cho nên không muốn thấy cô, nhưng cô lại cho rằng là Nam Cung Liệt đã sớm có ý với Bùi Diệc cho nên đối với cô, tình địch này là cố ý.

Khoe mắt Bùi Diệc lướt đến vẻ mặt của Nam Cung Liệt, thiếu chút nữa phá hỏng công sức mà bật cười. Cố gắng đem ý cười bên miệng ghen nuốt về, cười khổ nói, “Tuy là cậu ta lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn nhưng chuyện đã xảy ra rồi, tôi cuối cùng cũng phải chịu trách nhiệm.”

Khoe miệng Nam Cung Liệt co rút mãi, cậu ta còn dám nói!

Mạc Mạc đột nhiên kích động đứng lên, “Diệc... vậy không phải lỗi của anh, anh không cần chịu trách nhiệm. Hơn nữa... Nếu anh chịu trách nhiệm với anh sao, còn em làm sao bây giờ? Em không thể không có anh, hơn nữa anh yêu là em a!”

“Tôi...” Bùi Diệc trầm ngâm nhìn Mạc Mạc một hồi lâu, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Nam Cung Liệt, về mặt áy náy nói, “Liệt, thật xin lỗi. Tôi biết cậu rất yêu tôi nhưng tôi...”

Nam Cung Liệt quay đầu không nhìn anh, trong lòng xem thường. Thật sự là mọi nơi mọi lúc đều không quên chiếm một chút tiện nghi của cậu! [Vũ: cười chết mất]

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125

Nhưng bây giờ Bùi Diệc lại nói Vũ Văn Lạc đã là kẻ thù của anh làm cô không khỏi có chút lo lắng mục đích của Vũ Văn Lạc rốt cuộc là gì.

Bùi Diệc nhìn cô hỏi, “Ngoại trừ Vũ Văn Lạc thì còn có những người khác đến tìm cô không? Vũ Văn Lạc có nhắc tới cái gì khác không?”

Mạc Mạc nhủ mầy suy nghĩ, do dự nói, “Không có... Đúng rồi, sau khi em đáp ứng Vũ Văn Lạc thì Vũ Văn Lạc gọi điện thoại nói anh ta cần một ít thuốc. Đối phương hình như là hỏi anh ta muốn làm gì, anh ta bảo đối phương đừng để ý. Anh ta còn nói, dù sao đối với bọn họ chỉ có lợi chứ không có hại!”

Trong mắt Bùi Diệc xẹt qua một tia trầm tư, sắc mặt càng lạnh hơn. Xem ra người trò chuyện với Vũ Văn Lạc chính là Hắc Diễm bang, không nghĩ tới người bày ra chuyện này cư nhiên không phải Đoạn Phi Ứng, mà là Vũ Văn Lạc!

Kỳ thật nơi này là do Vũ Văn Lạc cho người ta tìm ra, chuyện này Hắc Diễm bang quả thật không biết. Vũ Văn Lạc biết Nam Cung Liệt nếu rơi vào trong tay Hắc Diễm bang thì chắc chắn phải chết là không thể nghi ngờ. Cậu ta hiện tại chỉ là nghĩ tạo ra chút chuyện cho U Minh Điện để cho cậu ta có

cơ hội để thờ. Cậu ta đã biết Bùi Diệc và Nam Cung Liệt có quan hệ, cậu ta cũng biết Tuyệt Thế đều do Bùi Diệc làm chủ, nếu Nam Cung Liệt xảy ra chuyện gì Bùi Diệc nhất định không có tâm trạng tiếp tục đối phó tập đoàn Vũ Văn. Kỳ thật cậu ta cũng hy vọng Nam Cung Liệt chết đi, như vậy U Minh Điện tất sẽ bị đả kích, Hắc Diễm bang sẽ thừa dịp cơ hội đối phó U Minh Điện, có lẽ U Minh Điện sẽ biến mất, Tư Minh Dạ sẽ vĩnh viễn không có ngày trở mình. Nhưng cậu ta lại nhớ đến tình cảm trước kia của mình và Bùi Diệc. Tuy Bùi Diệc lên gạt cậu ta về quan hệ của Tư Minh Dạ và Kiều Bối Nhi nhưng bọn họ đều tự có lập trường, cũng không thể hoàn toàn trách Bùi Diệc. Lúc trước bọn họ cũng là thật tình đối xử với nhau cho nên cậu ta liền bảo Mạc Mạc đem Nam Cung Liệt đến kho hàng này, về phần Mạc Mạc sẽ đối phó Nam Cung Liệt như thế nào vậy mặc cho số phận đi ! Cậu ta cũng coi như không làm thất vọng Bùi Diệc, sau đó liền xem như hoàn toàn là kẻ thù rồi !

Sắc mặt Bùi Diệc âm u lạnh lẽo, Vũ Văn Lạc ! Nam Cung Liệt nhìn anh hỏi, “Lam Tư đâu ?” Cậu như vậy thật sự rất khó chịu a !

Bùi Diệc đưa tay kéo cậu ta vào trong lòng, nói, “Tôi đã sớm thông báo cho Lam Tư, hẳn là sẽ nhanh đến !”

Nam Cung Liệt nhẹ nhàng gật đầu. Thật sự là không có sức làm động tác cong môi kiêu ngạo, cũng không có bảo Bùi Diệc buông cậu ra, tựa vào trong lòng Bùi Diệc so với nằm trên đất lạnh như băng vẫn tốt hơn !

Mạc Mạc nhìn hai người lại gần gũi thân thiết, một hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại, “Diệc... Anh... Anh gạt ta...” Mạc Mạc không ngừng lắc đầu, trong mắt đều là không thể tin. Sẽ không, Diệc nhất định không phải gạt cô, anh ta chỉ là đang tội nghiệp Nam Cung Liệt. Đúng, nhất định là như vậy !

Bùi Diệc nhìn về phía cô, trong mắt mang theo một tia sát ý. Mà Mạc Mạc đang đắm chìm trong suy nghĩ nên không có phát giác.

Đột nhiên người đàn ông té trên mặt đất không hề có động tĩnh chợt nhúc nhích. Bùi Diệc nhíu mày, “Hắn sao còn chưa chết ?”

Nam Cung Liệt nhìn đồng hồ trên cổ tay, nhíu mày nói, “Hình như là sức của tôi không đủ nên ấn sai rồi. Hẳn là kim gây mê !”

“Kim gây mê ?” Bùi Diệc biến sắc. Nam Cung Liệt kỳ quái nhìn anh, “Làm sao vậy ?”

Biểu tình Bùi Diệc có chút quái dị, may mắn nói, “Cũng may tôi đến đây !” Nhìn ánh mắt dò hỏi của Nam Cung Liệt, Bùi Diệc yếu ớt nói, “Tôi đã quên nói cho cậu biết kim gây mê kia có thể có chút vấn đề !”

“Vấn đề gì ?”

“Khụ khụ... Chính là... Tôi không cẩn thận làm đổ cái chén...”

Nam Cung Liệt kỳ quái nhìn anh, làm đổ cái chén và kim gây mê có quan hệ gì ? Đang nói liền thấy tên đàn ông thô tục kia lão đảo đi tới. Ánh mắt Bùi Diệc lạnh lùng, tên đàn ông thô tục kia dừng lại, có chút sợ hãi, không dám tới gần nữa nhưng lại nhìn Nam Cung Liệt thêm nhỏ dãi. Sắc mặt Bùi Diệc lại khó coi.

Nam Cung Liệt nhìn phản ứng của tên đàn ông thô tục kia, bộ dáng hưng phấn rõ ràng chính là trúng thuốc nào đó, liên hệ đến Bùi Diệc nói làm đổ cái chén, sắc mặt Nam Cung Liệt có chút quái dị nhìn về phía Bùi Diệc, “Diệc, cậu sẽ không...” Còn trẻ như vậy lại không được sao ? Cần ăn loại thuốc này ?

Khóe miệng Bùi Diệc run rẩy, “Cậu nghĩ cái gì vậy ?” Anh cũng không thể nói anh vốn là muốn chinh cậu ta ! Kết quả bởi vì cậu ta đột nhiên xuất hiện nên anh không cẩn thận làm đổ cái chén. Sau đó bởi vì có chuyện xảy ra bị cắt ngang nên ngày hôm sau anh đã quên chuyện đó, cho nên liền trực tiếp đem mấy cây kim châm kia cắm vào đồng hồ, anh cũng là mới nhớ tới.

Nam Cung Liệt hình như ý thức được cái gì, ánh mắt nguy hiểm nhìn anh. Bùi Diệc lấy lòng cười cười, anh không phải là không hạ thủ thành sao ?

“Diệc...” Mạc Mạc hoảng sợ lên tiếng cắt ngang vẻ mặt đưa tình của hai người, hóa ra tên đàn ông thô tục kia không dám tới gần Nam Cung Liệt nên liền xoay qua đuổi tới Mạc Mạc.

Bùi Diệc quay đầu nhìn thoáng qua, biểu tình rất lạnh lùng. Đột nhiên cảm giác cổ tay siết chặt, quay đầu liền thấy biểu tình trên mặt Nam Cung Liệt có chút thống khổ, trong lòng cả kinh, “Liệt.....”

“Diệc... Cứu em...” Mạc Mạc né tránh tay vươn đến của tên đàn ông thô tục kia nhưng hẳn quá mức hưng phấn, lực mạnh rất dọa người, cô vốn đẩy hẳn không ra.

Nhìn khóe miệng Nam Cung Liệt tràn ra một giọt máu tươi, Bùi Diệc biến sắc, “Liệt...” Tại sao có thể như vậy ? Không phải mới vừa còn tốt lắm sao ? Bùi Diệc quay đầu nhìn về phía Mạc Mạc, biểu tình trên mặt có chút dữ tợn, “Cô rốt cuộc hạ thuốc gì hả ?”

Nhìn ánh mắt Bùi Diệc hận không thể giết cô, trong lòng Mạc Mạc lạnh như băng, cũng đã quên giây phút. Cô vốn không có nghĩ muốn hại chết Nam Cung Liệt, thuốc kia là Vũ Văn Lạc đưa cho cô, Vũ Văn Lạc nói chỉ là thuốc làm cho người ta sau khi hôn mê thì toàn thân vô lực mà thôi.

Nam Cung Liệt cầm lấy tay Bùi Diệc, có chút khó khăn mở miệng “Không có việc gì...”

Nhìn người đàn ông đang đuổi theo cô, trong lòng một trận ghê tởm. Lại nhìn Bùi Diệc, nếu như vậy thì bọn họ cùng chết đi !

Bùi Diệc như có cảm giác ngẩng đầu nhìn cô một cái, sau đó cũng không trốn, chỉ là ôm Nam Cung Liệt chuyển hướng, chắn cho Nam Cung Liệt. Tay Mạc Mạc run lên, nước mắt lại từ khóe mắt trào ra. Lúc trước anh có thể không để ý tánh mạng cứu cô, bây giờ anh lại vì một người khác làm như vậy.

Nam Cung Liệt thiếu chút nữa bị Bùi Diệc tức chết, “Bùi Diệc, cậu điên rồi ! Tôi còn chưa có chết đâu ! Khụ khụ...” Lần này là thật sự học máu, chỉ là không biết bị chọc tức hay là vì tác dụng của thuốc.

“Anh...” Súng trên tay rơi xuống mặt đất, Mạc Mạc nhìn vết máu trên tay giống như một chút cảm giác đau cũng không có. Chỉ là ngẩn ra, vì sao ? Cô chỉ muốn ở cùng anh một chỗ mà thôi, vì sao không được ? Ngay cả chết cũng không được sao ?

“Anh... Anh làm sao vậy ?” Phạm Bảo Nhi sốt ruột chạy tới, nhìn bộ dáng Nam Cung Liệt rất lo lắng, “Tiểu Tư !”

Lam Tư tiến lên xem xét một lượt, nhét một viên thuốc vào trong miệng Nam Cung Liệt, sắc mặt ngưng trọng nói, “Lập tức đi bệnh viện !”

Bùi Diệc cũng là mất bình tĩnh, hoàn toàn rối loạn, nếu không cũng đã sớm đưa Nam Cung Liệt đến bệnh viện. Tình huống như vậy, không đến bệnh viện thì cứu như thế nào ? Tuy y thuật của cậu có chút quý dị nhưng cũng không có thần kỳ giống như trong tiểu thuyết võ hiệp, có thể trực tiếp cho Nam Cung Liệt một viên thuốc giải độc là xong việc !

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126

Nhìn bốn người vội vàng rời đi, Kiều Bối Nhi vuốt bụng móm miệng nói, “Dạ, chúng ta cư nhiên bị coi thường !” Vốn Tư Minh Dạ không muốn cô đến, dù sao cũng có chút nguy hiểm nhưng Kiều Bối Nhi lại nói muốn cho cục cưng thêm kiến thức.

Tư Minh Dạ cười hên lên tóc cô, “Tình hình của Liệt không tốt lắm !” Tuy nói như vậy nhưng anh cũng không lo lắng. Có Lam Tư ở đó, Nam Cung Liệt sẽ không xảy ra chuyện gì.

Kiều Bối Nhi nhìn Mạc Mạc ánh mắt đại ra, giống như mắt hồn phách thì lắc đầu nói, “Lúc nên cầm lấy thì không dám cầm, lúc nên buông tay lại chết sống không chịu buông, này không phải tự chống đối với mình sao !”

Mạc Mạc cũng xem như là tự làm tự chịu !

Ánh mắt Mạc Mạc lóe lên, hình như cuối cùng cũng phục hồi tinh thần lại. Thấy Kiều Bối Nhi, trong mắt đều là oán hận, “Đều là cô ! Nếu không phải cô, tôi và Diệc làm sao có thể chia tay ?”

Ánh mắt Tư Minh Dạ lạnh lùng, vốn nể mặt Bùi Diệc mới tha cho cô ta một mạng, không nghĩ tới cô ta cư nhiên oán hận lại bé cưng, như vậy liền không thể giữ lại !

Kiều Bối Nhi thật hết cách, chuyện gì liên quan tới cô ? Sờ sờ bụng, Kiều Bối Nhi thờ dài nói, “Cục cưng, con sau này nhất định không thể học di này a, biết sai nên sửa, cầm lên được cũng có thể bỏ xuống được, biết không ?”

Tư Minh Dạ nhìn cô dồn tâm trí nắm lấy cơ hội giáo dục cục cưng trong bụng thì đưa tay sờ bụng của cô, ánh mắt càng thêm dịu dàng. Kiều Bối Nhi ngửa đầu nhìn về phía anh hỏi, “Dạ, tên đàn ông kia khi nào thì mới xong việc a ?”

Tư Minh Dạ nhìn thoáng qua, thản nhiên nói, “Hắn trúng được, hẳn là phải đợi được tính trôi qua mới có thể dừng lại !”

Kiều Bối Nhi nhìn máu tươi chảy trên mặt đất, vậy cũng không chỉ là máu trên tay Mạc Mạc, lắc đầu nói, “Thật sự là thô bạo !” Mạc Mạc hẳn là lần đầu tiên cho nên mới thăm như vậy, nhưng tình hình hiện tại của cô ta chỉ sợ ngay cả đau đớn trên cơ thể cũng không có cảm giác !

Tư Minh Dạ xoay đầu cô lại, “Đừng nhìn, sẽ dạy hư cục cưng !”

Kiều Bối Nhi vô tội trừng mắt nhìn, “Nhìn không có dạy hư ! Nếu không chờ lúc cục cưng cưới vợ không biết thì làm sao bây giờ ?” Tuy còn phải chờ một thời gian nữa mới có thể siêu âm là trai hay gái, nhưng cô đã nhận định con trong bụng là con trai.

Về mặt Tư Minh Dạ bất đắc dĩ. Kiều Bối Nhi nhìn bộ dáng anh bất đắc dĩ thì cúi đầu cười trộm, ôm anh cọ cọ sau đó đột nhiên nói, “Dạ, cục cưng khẳng định rất lợi hại !”

“Em làm sao mà biết ?”

Kiều Bối Nhi đương nhiên nói, “Em ngửi được mùi máu tươi không có nôn, chứng tỏ cục cưng thích hương vị này !”

Tư Minh Dạ nhũn mày, là anh không chú ý, cũng may cô không có nôn ! “Chúng ta trở về đi !”

Kiều Bối Nhi gật đầu, “Chúng ta đi bệnh viện xem Nam Cung Liệt !”

Tư Minh Dạ thấy trên mặt cô không có vẻ mỗi một mới gật đầu nói, “Được !” Lại nhìn Mạc Mạc một cái.

Còn chưa chờ anh nói cái gì, Kiều Bối Nhi vừa kéo anh chạy lấy người vừa nói, “Tân Vũ, cho cô chơi đùa !” Cô cũng không phải là người tốt gì, Mạc Mạc oán hận cô cô cũng biết. Nếu mặc kệ cô ta, khó bảo toàn cô ta sẽ không nghĩ hại cô, cô bây giờ cũng không phải là một người !

Tư Minh Dạ thấy vậy cũng không nói thêm gì nữa.

Chờ bọn họ chậm rãi đến bệnh viện, Nam Cung Liệt đã không có việc gì, nhưng trên mặt rất tái nhợt, nhìn qua rất suy yếu. Vẫn còn đang hôn mê.

Kiều Bối Nhi nhìn bộ dáng Nam Cung Liệt, vô cùng đồng tình, sao liên tiếp gặp chuyện không may đều là anh ta chứ ? Hơn nữa lần này cứ nhiên lại rơi vào trong tay Mạc Mạc ! Nhưng Bùi Diệc cũng thật tội, luôn lo lắng liên tục, tiếp tục vài lần nữa chỉ sợ trái tim cũng sắp dọa rớt ra ngoài a !

Tư Minh Dạ lạnh giọng hỏi, “Là Hắc Diễm bang ?”

Bùi Diệc nắm tay Nam Cung Liệt có chút lạnh lẽo, vẻ mặt âm lãnh, “Là Vũ Văn Lạc, thuốc cũng là cậu ta tìm Hắc Diễm bang !”

Kỳ thật Vũ Văn Lạc cũng không biết thuốc này còn có thể chết người. Lúc trước cậu ta tìm người Hắc Diễm bang lấy thuốc, nói với bọn họ chỉ có lợi chứ không có hại nên Đoàn Phi Ứng liền đoán cậu ta hẳn sẽ đối phó với người bên cạnh Tư Minh Dạ, hoặc là nói người U Minh Điện. Vốn muốn điều tra thêm Vũ Văn Lạc muốn làm cái gì nhưng bắt đầu dĩ người U Minh Điện để ý quá chặt, bọn họ hiện tại không nên có nhiều hành động cho nên liền đưa thuốc cho Vũ Văn Lạc để cậu ta ra tay, nếu thật sự là người U Minh Điện thì chết đi vẫn tốt hơn.

Về phần vì sao muốn dùng loại thuốc độc mãn tính này là vì tình hình hiện tại của Hắc Diễm bang cũng không lạc quan, không muốn sau này hoàn toàn trở mặt với Vũ Văn Lạc. Vũ Văn Lạc muốn loại thuốc này Đoàn Phi Ứng đoán cậu ta là muốn đạt được gì đó từ trên người đối phương, cũng có lẽ là muốn lấy đối phương làm con tin trao đổi cái gì. Nên dùng thuốc độc mãn tính có thể khiến cho Vũ Văn Lạc có thời gian đạt được mục đích của mình, lại có thể loại trừ một người U Minh Điện.

Kiều Bối Nhi nhủ mảy, “Tập đoàn Vũ Văn có phải lập tức sẽ không chống đỡ nổi nữa hay không ?”

Bùi Diệc gật đầu. Mục đích Vũ Văn Lạc xuống tay với Nam Cung Liệt đã quá rõ ràng ! Kiều Bối Nhi nhìn về phía Tư Minh Dạ, “Dạ, chúng ta có thể đi gặp Kiều Tịch Nhan !”

Tư Minh Dạ nhủ mảy, anh có chút lo lắng Kiều Tịch Nhan cũng có quan hệ với Hắc Diễm bang. Hơn nữa hiện tại Kiều Tịch Nhan đã gả cho Vũ Văn Lạc, không dám đảm bảo này không phải chủ ý của Vũ Văn Lạc.

Kiều Bối Nhi ôm anh nói, “Nếu là người của Hắc Diễm bang thì đúng lúc có thể đưa bọn họ một lưới bắt hết !”

“Uhm, vậy ngày mai đi !” Anh cần chuẩn bị tốt một chút.

Tư Minh Dạ cũng hiểu bày ra tai hoạ ngầm này không phải chuyện tốt nhưng bây giờ bụng Kiều Bối Nhi đã bắt đầu to lên, anh không hy vọng cô bất cứ lúc nào cũng bị vây trong nguy hiểm. Ít nhất trong lúc mang thai này không nên có chuyện gì. Sau này, Kiều Bối Nhi tự có năng lực bảo vệ mình, anh không cần lo lắng.

Khi đã quyết định, Kiều Bối Nhi cầm điện thoại gọi thông báo cho Kiều Tịch Nhan, nếu Hắc Diễm bang thật sự có tham dự thì nên chuẩn bị tốt để ngày mai đối phó Tư Minh Dạ.

Bởi vì muốn dẫn Kiều Bối Nhi đi nên Tư Minh Dạ luôn có chút lo lắng, vì bảo đảm vạn nhất nên không riêng gì U Minh Điện, ngay cả người Âm Dạ cũng được điều động. Nếu Hắc Diễm bang thực sự tính thừa cơ hội này toàn lực đánh thì khẳng định sẽ kéo theo toàn quân !

Ngày hôm sau Nam Cung Liệt mới tỉnh lại, vừa giật mình Bùi Diệc liền tỉnh lại, “Liệt, còn có chỗ nào không thoải mái không ?”

Nhìn Bùi Diệc đáng vẻ khẩn trương, Nam Cung Liệt thờ dãi nói, “Tôi không sao !” Anh thật cảm thấy lần này rất dọa người !

Nhìn bộ dáng Bùi Diệc trầm mặc không nói, Nam Cung Liệt có chút lo lắng, “Diệc...”

Bùi Diệc đột nhiên bóp cổ cậu giận dữ hét, “Nam Cung Liệt, cậu là tên ngốc sao ? Cứ nhiên dễ dàng bị người ta hạ thuốc như vậy ! Cậu...”

Nam Cung Liệt sững sốt một chút, sao cảm thấy động tác này quen thuộc như vậy chứ ? Mắt thấy Bùi Diệc tính tiếp tục rống, Nam Cung Liệt vội vàng lên tiếng cắt ngang anh, “Đau quá !”

“Làm sao đau ?”

Ánh mắt Nam Cung Liệt lướt qua một vòng, hỏi, “Sao cũng không có ai đến thăm tôi ?” Nói như thế nào cậu cũng vừa từ quý môn quan về một chuyến, sao mỗi lần đều chỉ nhìn thấy Bùi Diệc ? Như vậy có phải rất không quan tâm cậu hay không ?

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127

“Nam Cung Liệt !” Cư nhiên dám lừa anh !

“Khụ khụ... Tức giận lắm không tốt !”

Bùi Diệc hừ lạnh một tiếng, đưa tay ôm cậu vào trong lòng nhưng không hề dịu dàng. Nam Cung Liệt thở dài nói, “Lần sau tôi sẽ cẩn thận !”

“Cậu chờ bị tiên thi đi !”

Nam Cung Liệt đầu đầy hắc tuyến, “Tôi còn chưa chết đâu !”

“Vậy tiên nhân !”

“Diệc, đau đau quá !”

“Đau chết cũng đáng !”

“...”

Mấy chiếc xe dừng lại ở biệt thự nhà Vũ Văn, Kiều Tịch Nhan vui mừng đi ra đón, “Bối Nhi...”

Kiều Bối Nhi tựa vào trong lòng Tư Minh Dạ, gật đầu với cô ta. Ánh mắt An Thụy ra hiệu liền có vài người mặc y phục đen dẫn đầu đi vào biệt thự. Kiều Tịch Nhan nhìn mấy người này liền nhũn mày hỏi, “Bối Nhi, làm gì vậy ?”

Kiều Bối Nhi cười cười, “Chị cũng biết em mang thai, có chút mùi em không thể ngửi được, nếu không sẽ nôn đến chóng mặt. Cho nên trước đề cho bọn họ kiểm tra một chút !” Có trời biết đã bao lâu cô chưa có nôn !

Có Kiều Bối Nhi ở đây Tư Minh Dạ tự nhiên đặc biệt cẩn thận, bọn họ gọi điện thoại báo trước cho Kiều Tịch Nhan biết bọn họ hôm nay muốn tới. Nếu cô ta thật sự có quan hệ với Hắc Diễm bang thì không dám đảm bảo người Hắc Diễm bang sẽ không bố trí bom trong biệt thự. Đương nhiên phải kiểm tra trước.

Một lát sau vài người đi ra. Trong đó có một người thì thăm ở bên tai An Thụy, An Thụy hơi cau mày, nhìn Tư Minh Dạ rồi gật đầu.

Khóe miệng Tư Minh Dạ gợn lên lại mang theo một tia lạnh. Sau đó nhìn về phía Kiều Bối Nhi, dịu dàng nói, “Mệt không ? Chúng ta đi vào thôi !”

Kiều Tịch Nhan phục hồi tinh thần lại, vội vàng dẫn bọn họ đi vào. Khi cúi đầu trong mắt xẹt qua một tia âm ngoan.

Ngồi xuống sofa, Kiều Bối Nhi tựa vào người Tư Minh Dạ, nhìn về phía Kiều Tịch Nhan hỏi, “Chị, chị có chuyện gì ?”

Kiều Tịch Nhan trong lòng hừ lạnh, biết rõ còn có hỏi ! Trên mặt cũng là cười rất dịu dàng, “Bối Nhi, em hẳn là biết tình hình hiện tại của tập đoàn Vũ Văn không tốt lắm !” Nói xong còn liếc mắt nhìn Tư Minh Dạ một cái.

Về mặt Kiều Bối Nhi nghi ngờ hỏi, “Thật vậy sao ?”

Kiều Tịch Nhan cắn chặt răng, trong lòng hừ lạnh, mày cứ giả vờ đi ! Dù sao mục đích hôm nay của cô cũng không phải thật sự vì tập đoàn Vũ Văn, cô tin Vũ Văn Lạc có thể xử lý tốt chuyện công ty.

“Ân, chị nghĩ Tư tổng hẳn là rất rõ. Bối Nhi, nể mặt chị, em có thể nói với Tư tổng bỏ qua cho tập đoàn Vũ Văn không ?”

Phạm Bảo Nhi ản Lam Tư đang đứng, nói nhỏ, “Người phụ nữ này nhìn thật đáng ghét !”

Kiều Bối Nhi về mặt khó xử, nhìn Tư Minh Dạ, thật cẩn thận kêu một tiếng, “Dạ...”

Tư Minh Dạ nghiêm mặt phun ra hai chữ, “Không được !” Kiều Bối Nhi ủy khuất rút tay về, như muốn khóc nhìn về phía Kiều Tịch Nhan.

Kiều Tịch Nhan trong lòng cười lạnh, xem ra Tư Minh Dạ đối với nó cũng không tốt lắm !

Tiếng động cơ ô tô bên ngoài truyền đến, Kiều Tịch Nhan nhũn mày, chẳng lẽ là Vũ Văn Lạc trở về ? Lúc này anh ta không phải nên ở công ty xử lý việc sao ?

Chỉ chốc lát sau, Vũ Văn Lạc đi vào phòng khách. Vừa rồi ở bên ngoài thấy nhiều chiếc xe, không nghĩ tới cư nhiên là Tư Minh Dạ. Híp mắt, Vũ Văn Lạc trầm giọng hỏi, “Tư tổng tới nhà của tôi làm gì ?”

Kiều Tịch Nhan có chút sốt ruột, cô không nghĩ tới Vũ Văn Lạc lại trở về. Khóe miệng giật giật, cô nói, “Lạc, là em nhớ Bối Nhi cho nên mới mời em ấy đến nhà chơi.”

Vũ Văn Lạc nhú mày nhìn cô ta một cái. Vừa ngồi xuống bên cạnh vừa nhìn Tư Minh Dạ cười lạnh nói, “Tư tổng mang nhiều người đến như vậy không biết còn tưởng là hắc đạo sống mái với nhau đâu !”

Cũng không đúng, Phạm Bảo Nhi, Lam Tư, An Thụy, Diệp Hạm đều đến, còn có mấy tên thủ hạ. Tuy cũng coi như không nhiều người lắm nhưng nhìn qua thật đúng là như lão đại hắc đạo gặp mặt. Vũ Văn Lạc không biết là càng nhiều người hơn còn ở bên ngoài.

Thấy Tư Minh Dạ vốn không để ý tới anh, trong mắt Vũ Văn Lạc không khỏi dâng lên một tia tức giận, mắt loạn chuyển đến Kiều Bối Nhi lại không khỏi có vẻ mặt phức tạp.

Có Vũ Văn Lạc ở đây, Kiều Tịch Nhan đột nhiên trầm mặc, cũng không biết suy nghĩ cái gì, nhìn qua có chút lo lắng. Kiều Bối Nhi cũng không có hứng thú bắt chuyện cho nên trong đại sảnh nhiều người như vậy, cư nhiên dị thường im lặng.

“Lần này tôi nhất định phải làm cho Tư Minh Dạ chết !” Đoạn Phi Ứng về mặt âm ngoan, nghĩ đến toàn bộ Phi Ứng bang của hắn đều bị Tư Minh Dạ phá hủy thì lại muốn đem Tư Minh Dạ băm thây vạn đoạn.

Tức Mặc Diễm nhú mày nói, “Tư Minh Dạ khó đối phó, lại có Lam Tư cùng An Thụy ở đây, chúng ta vẫn là cẩn thận chút !”

Đoạn Phi Ứng cũng còn chưa có mất đi lý trí, tuy hiện tại Tư Minh Dạ đã là cá nằm trong chậu nhưng kia là Tư Minh Dạ. Bọn họ lần này chính là liều mạng toàn bộ, một khi sơ suất, bọn họ có thể thật sự không thể trở mình !

Đoạn Phi Ứng trầm mặc trong chốc lát, trong mắt xẹt qua một ý cười lạnh như băng, “Tư Minh Dạ giống như rất coi trọng vợ trước của Vũ Văn Lạc !”

Tức Mặc Diễm về mặt nghiêm nghị, “Nghe nói người phụ nữ kia mang thai, Tư Minh Dạ một tác cũng không rời, xem ra là rất để ý người phụ nữ kia. Nhưng người phụ nữ kia bây giờ đang ở cùng Tư Minh Dạ, chúng ta phải xuống tay như thế nào ?”

Đoạn Phi Ứng cười nói, “Hiện tại chúng ta không cần bắt người phụ nữ kia tới uy hiếp Tư Minh Dạ, chỉ cần ả ta xảy ra một chút việc thì Tư Minh Dạ sẽ hoảng, chúng ta nhiều người như vậy chẳng lẽ còn không đối phó được mấy người bọn họ sao ?”

Tức Mặc Diễm nhếch môi, hiển nhiên rất đồng ý.

Không khí quá mức trầm mặc làm cho người ta không được tự nhiên. Kiều Tịch Nhan lén liếc mắt nhìn Vũ Văn Lạc một cái, sau đó cười nói, “Thật sự là ngại quá, tôi cũng đã quên chuẩn bị đồ uống cho mọi người !”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128

Khi người hầu bưng cà phê lên, Kiều Tịch Nhan nhìn Kiều Bối Nhi cười nói dịu dàng, “Bối Nhi, phụ nữ có thai uống cà phê không tốt cho nên chị đã cho người chuẩn bị nước trái cây cho em !”

Nghe vậy, Vũ Văn Lạc nhìn về phía bụng Kiều Bối Nhi, trong lòng có chút chua xót. Kiều Tịch Nhan nhìn sắc mặt Vũ Văn Lạc khó coi, hai tay căng thẳng, tươi cười trên mặt càng thêm mất tự nhiên.

Kiều Bối Nhi chỉ là gật gật đầu, có chút nhàm chán ôm cánh tay Tư Minh Dạ chờ người Hắc Diễm bang xuất hiện. Lúc này mấy người kia tiến vào xem xét đã phát hiện một ít khác thường, cho nên có thể khẳng định người Hắc Diễm bang không có bỏ qua cơ hội lần này. Hơn nữa An Thụy cũng đã nhận được tin gián điệp truyền tin tới.

Nước trái cây bưng lên, Lam Tư đang muốn kiểm tra một chút thì Kiều Bối Nhi kêu, “Dạ...”

Tư Minh Dạ trực tiếp phản phó, “Sữa !”

Kiều Tịch Nhan đang muốn cho người đi chuẩn bị nhưng đã có người U Minh Điện tự mình hành động !

Ôm sữa, Kiều Bối Nhi cảm thấy mỹ mãn uống. Một đám người trầm mặc, thật không thú vị. Kiều Bối Nhi đem sữa uống sạch, sau đó nhìn về phía Tư Minh Dạ, “Dạ, chúng ta trở về đi !” Không biết người Hắc Diễm bang khi nào mới tới !

Về mặt Kiều Tích Nhan giãy dụa. Hiện tại Vũ Văn Lạc ở đây, cô không biết có nên giữ Kiều Bối Nhi lại hay không. Nếu bây giờ cô giữ Kiều Bối Nhi lại, Vũ Văn Lạc khẳng định sẽ hận cô nhưng nếu để nó đi, phải chờ tới khi nào mới có thể tiếp tục có cơ hội ?

Tư Minh Dạ gật đầu, “Được !” Sau đó ôm Kiều Bối Nhi làm bộ muốn đi.

Nhưng Kiều Bối Nhi vừa mới đứng lên liền cảm giác bụng đau, “Dạ...”

Tư Minh Dạ thấy sắc mặt cô đột nhiên trở nên tái nhợt, trên trán còn có mồ hôi lạnh thì trong lòng cả kinh, “Làm sao vậy ?”

“Đau bụng... Cực cực...”

Lam Tư vội vàng giúp cô kiểm tra một lượt, sắc mặt trở nên rất khó coi. Sau khi lấy ly sữa kia kiểm tra thì trầm giọng nói, “Trong sữa có độc !” Vốn vì là người nhà chuẩn bị nên cậu mới không có kiểm tra, không nghĩ tới cứ nhiên xảy ra chuyện.

An Thụy lập tức tìm người lúc này rất chủ động đi chuẩn bị sữa nhưng người đó lại sớm không biết tung tích, bên ngoài lại có rất nhiều tiếng bước chân truyền đến. Bọn họ bị bao vây !

Vũ Văn Lạc nhìn về phía Kiều Tích Nhan, trầm giọng hỏi, “Sao lại thế này ?” Vì sao có nhiều người như vậy ? Kiều Tích Nhan muốn làm cái gì ?

Kiều Tích Nhan nắm chặt hai tay, di chuyển ánh mắt không nhìn tới anh ta. Thấy bộ dáng Kiều Bối Nhi đau khổ, ánh mắt lộ ra một tia sáng khoái !

Tư Minh Dạ nhìn về phía Lam Tư, Lam Tư lắc đầu. Kiều Bối Nhi trong lòng trầm xuống, nắm chặt cánh tay Tư Minh Dạ, ép nước mắt trở lại, trên mặt là biểu tình âm u lạnh lẽo dọa người, “Diệp Hạm ! Một người cũng không để sót !”

Nhìn biểu tình khủng bố của cô, Kiều Tích Nhan rung mình một cái, đột nhiên phát hiện cô giống như chưa từng quen biết Kiều Bối Nhi. Vũ Văn Lạc cũng nhũn mày nhìn Kiều Bối Nhi, cho dù là tức giận cũng không có khả năng thay đổi thành như vậy, bộ dáng hiện tại của Kiều Bối Nhi thật giống như là một sát thần, lãnh khốc vô tình.

Tư Minh Dạ lo lắng ôm cô, “Bé cực...” Giương mắt nhìn về phía Lam Tư, “Em ấy có thể có chuyện không ?” Đứa nhỏ không có cũng không sao, anh hiện tại lo lắng nhất là cơ thể của Kiều Bối Nhi.

Lam Tư còn chưa kịp nói chuyện, Kiều Bối Nhi đột nhiên sờ bụng, có chút nghi hoặc nói, “Dạ, không đau, cực cực giống như còn ở đây !”

Lam Tư sững sốt, không có khả năng a ! Thuốc kia nặng như vậy, nếu như cứu trẻ chị dâu nhỏ cũng có thể... . . . Bây giờ cứ nhiên không có việc gì ? Vừa mới rõ ràng chính là mạch tượng như sinh non nhưng nghĩ lại cảm thấy không đúng, thuốc kia nặng như vậy nhưng chị dâu nhỏ vốn không có xuất huyết a ! Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ?

Tư Minh Dạ hôn lên trán cô, yên lòng nói, “Không có việc gì là tốt rồi !”

Nhìn bộ dáng Lam Tư rối rắm, Kiều Bối Nhi nhìn nhẩn trên tay, nói, “Vân Phong Khinh nói thời điểm mấu chốt có thể cứu mạng !” Sờ sờ bụng, thờ dãi nói, “Cực cực, xem ra mẹ nuôi này không nhận cũng phải nhận !” Trong lòng vô cùng vui mừng vì tiểu tử trong bụng không có việc gì.

Thấy Kiều Bối Nhi không có việc gì mọi người mới yên lòng, Diệp Hạm đã sớm thông báo người Âm Dạ nhân, An Thụy cũng đã thông báo người U Minh Điện. Trong chớp mắt, vốn cho rằng lần này Hắc Diễm bang tất thắng liền bị người bao vây, Đoạn Phi Ứng biến sắc giận dữ hét, “Sao lại thế này ?” Rõ ràng đã cho người cẩn thận điều tra người U Minh Điện tới chỉ có mấy người, nhóm người kia là từ nơi nào xuất hiện ?

“Dạ, muốn sống !”

Một ánh mắt của Tư Minh Dạ, một người đàn ông thần không biết quý không hay chậm chậm tới gần bên cạnh Đoạn Phi Ứng, thừa dịp Đoạn Phi Ứng hấp tấp bất an đột nhiên chế trụ hãn, hòng súng đề ở huyết thái dương của hãn. Tức Mặc Diễm thấy thế sắc mặt đại biến, không cần phải nói này đương nhiên là người U Minh Điện đặt ở Hắc Diễm bang của hãn. Người này hãn không có ấn tượng, cho rằng thân phận không cao, biết chuyện không nhiều lắm nhưng bây giờ đột nhiên xuất hiện, cũng may hãn ta xuống tay không phải hãn !

Nhìn bộ dáng hãn chính là không sợ chết, tuy bị nhiều người Hắc Diễm bang dùng súng chỉ vào nhưng sắc mặt không chút nào thay đổi, súng chỉ vào Đoạn Phi Ứng cũng không chút thả lỏng. Kéo Đoạn Phi Ứng hướng đến chỗ U Minh Điện.

Tuy hơn mười người Hắc Diễm bang đều chỉ súng vào hãn nhưng không có ai nổ súng. Bây giờ nổ súng liền tương đương tuyên chiến, bọn họ rõ ràng bị vây yếu thế hơn, làm sao có thể phát động việc đó chứ ?

Đoạn Phi Ứng có chút không thể tin mình khinh địch như vậy liền thua, về mặt không cam lòng. Hãn sao có thể cam tâm ? Hãn mất nhiều tâm tư như vậy nhưng chưa có nổ súng đã bị chế trụ !

Tức Mặc Diễm có chút do dự, đã thành dạng này Tư Minh Dạ nhất định không có khả năng buông tha Hắc Diễm bang. Nhưng nếu thật sự muốn động thủ, chỉ sợ Hắc Diễm bang cũng là toàn quân bị diệt. Lúc này trong lòng hãn vô cùng hối hận, sao lại nhất thời nóng đầu bị Đoạn Phi Ứng xúi giục chứ ?

Kiều Bối Nhi hí mắt nhìn bên ngoài nhân. Lạnh giọng hỏi, “Củ ý hạ thuốc là của ai ?”

Tức Mặc Diễm nhìn về phía Đoạn Phi Ứng, Đoạn Phi Ứng tức giận quát, “Là ta ra chủ ý, thì sao ? Có bản lĩnh một phát giải quyết ta đi !” Hãn biết rồi

vào trong tay Tư Minh Dạ sẽ không có kết quả tốt, có lẽ chết là một loại giải thoát, chỉ là trong lòng không cam lòng lại không chỗ phát tiết !

Kiều Bối Nhi cười lạnh nhìn về phía hấn, “Tân Vũ, đưa hấn về Âm Dạ nuôi cho tốt, chờ sau khi cục cưng sinh ra thì cho cục cưng làm đồ chơi !”

“Vâng, đầu lĩnh !”

Trong mắt Vũ Văn Lạc đều là không dám tin. Âm dạ ? Đầu lĩnh ? Bối Nhi làm sao có thể là Dạ đế trong truyền thuyết ? Kiều Tịch Nhan sắc mặt cũng thay đổi. Kiều Bối Nhi là Dạ đế, cô cư nhiên còn tìm người Âm Dạ đi giết nó !

Sắc mặt Tức Mặc Diễm càng thêm khó coi, ánh mắt dừng trên người Kiều Bối Nhi, cô ta cư nhiên là đầu lĩnh Âm Dạ. Một Tư Minh Dạ hấn còn không đối phó được, lại thêm Âm Dạ chỉ sợ hấn ngay cả cơ hội giãy dụa cũng không có. Nhưng hấn cũng không thể đầu hàng. Tư Minh Dạ và Dạ đế đều là người thù đoạn độc ác, Hắc Diễm bang đã làm nhiều chuyện như vậy, cho dù bọn họ đầu hàng cũng sẽ không có kết quả tốt. Như thế còn không bằng liều mạng, kéo theo hai người làm đệm lưng cũng tốt !

“Giết !”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129

Nhìn hai bên hỗn chiến, đạn bay khắp nơi, sắc mặt Kiều Tịch Nhan trở nên trắng bệch. Làm sao có thể biến thành như vậy ? Cô chỉ là muốn đối phó Kiều Bối Nhi mà thôi !

Sắc mặt Vũ Văn Lạc đã sớm trở nên rất khủng bố, xoay người nhìn về phía Kiều Tịch Nhan, giận dữ hét, “Cô cư nhiên hợp tác với người Hắc Diễm bang ?” Không cần phải nói anh cũng đoán được Kiều Tịch Nhan là muốn đối phó Kiều Bối Nhi !

Hai người này một người bị dọa choáng váng, một người bị giận điên rồi, cư nhiên cũng không biết trốn. Tuy bắn nhau không có lan đến gần phòng khách nhưng vẫn là sẽ có đạn không cẩn thận bay tới.

Kiều Tịch Nhan bị Vũ Văn Lạc rống phục hồi tinh thần lại, nhìn cảnh tượng hỗn loạn này cảm xúc cũng có chút không thể khống chế. Không nhịn được quát, “Tôi vì sao không thể hợp tác với người Hắc Diễm bang ? Chỉ sợ không phải không thể hợp tác với người Hắc Diễm bang, mà là không thể đối phó tiện nhân kia đi ? Vũ Văn Lạc, đưa con hoang kia rút cuộc tốt hơn tôi ở chỗ nào ? Nó đã có con của người đàn ông khác, nó đã không cần anh vì sao anh còn luôn nhớ tới nó chứ ? Bây giờ tôi mới là vợ của anh, vì sao trong lòng anh đều là nó ? Tôi làm sao không bằng nó ? Tôi muốn nó chết ! Tôi muốn làm cho nó chết !”

“Ba !”

Vũ Văn Lạc tức giận tát cô thật mạnh, lực đạo quá mạnh kia khiến Kiều Tịch Nhan ngã xuống đất. Kiều Tịch Nhan ôm chặt bụng. Đau quá ! Mở to hai mắt nhắm lệ nhìn thảm chậm rãi nhuộm thành màu đỏ, sắc mặt Kiều Tịch Nhan tái nhợt như tờ giấy, cô cư nhiên mang thai !

Vũ Văn Lạc nhìn vết máu đỏ tươi kia cũng giật mình sửng sốt một chút. Kiều Bối Nhi nhìn Kiều Tịch Nhan lại không có chút đồng tình. Nếu cô không gặp được Văn Phong Khinh, chỉ sợ cục cưng cũng không giữ được. Nay chỉ có thể nói là Kiều Tịch Nhan tự làm tự chịu !

Đột nhiên Tư Minh Dạ ôm Kiều Bối Nhi nghiêng người, viên đạn thẳng tắp bay tới đúng lúc bắn trúng giữa lưng của Vũ Văn Lạc. Tức Mặc Diễm đỏ mặt trừng Tư Minh Dạ, dù sao hôm nay hấn cũng phải chết là không thể nghi ngờ. Như vậy hấn chết cũng muốn kéo Tư Minh Dạ chôn cùng !

“Lão đại...” An Thụy hoảng sợ hô một tiếng. Mọi người đều phát hiện tình huống bên này liền đổi hướng súng bóp cò về phía Tức Mặc Diễm. Tức Mặc Diễm còn chưa kịp bắn phát thứ hai đã bị bắn thành cái sàng.

Tức Mặc Diễm vừa chết, người Hắc Diễm bang lại càng mất đi người tâm phúc. Dưới sự kinh hoàng nên bị giải quyết càng nhanh hơn.

Tư Minh Dạ nhú mày nhìn về phía Kiều Bối Nhi, “Có chuyện gì không ?”

Kiều Bối Nhi lắc đầu, “Không có việc gì !”

“Lạc...” Kiều Tịch Nhan chịu đựng đau đớn đi qua ôm lấy Vũ Văn Lạc, “Lạc, anh đừng có chuyện gì, là em không tốt. Đầu là em không tốt...” Cô hiện tại đã biết cô thương anh ấy, thương con người của anh ấy nhưng cô lại hại anh ấy ! “Thực xin lỗi... Thực xin lỗi...” [Vũ: có một sự buồn nhẹ cho nàng Nhan, aizzz]

Ánh mắt Vũ Văn Lạc vẫn dừng trên người Kiều Bối Nhi, “Bối Nhi, thực xin lỗi...” Kiều Bối Nhi chỉ là thân nhiên nhìn anh ta, cô tức giận hơn là anh ta muốn đối phó Tư Minh Dạ !

Khỏe miệng Vũ Văn Lạc gọi lên một chút cười khỏ, nhìn về phía Tư Minh Dạ nói, “Tư Minh Dạ, tôi thừa nhận... Tôi quả thật không bằng anh...” Năng lực không bằng anh ta, yêu Bối Nhi cũng không như anh ta, kỳ thật anh đã sớm hiểu là vì sự ích kỷ của anh mới có thể làm cho anh mất đi Bối Nhi, nhưng anh không muốn thừa nhận, cũng không cam tâm.

Vũ Văn Lạc nghỉ ngơi một lát mới có sức tiếp tục nói, “Bối Nhi, kiếp sau... Anh nhất định sẽ không như vậy... Anh nhất định sẽ yêu em cho tốt...”

Tư Minh Dạ ôm Kiều Bối Nhi lạnh giọng nói, “Không cần !”

Ánh mắt Vũ Văn Lạc lộ ra một tia tức giận, Tư Minh Dạ lạnh lùng nhìn hắn, lời nói ác độc nói, “Tức giận chỉ có chết nhanh hơn !” Nghe vậy, ánh mắt Kiều Bối Nhi lộ ra mỉm cười.

“Khụ khụ...” Vũ Văn Lạc bị tức không nhẹ, trong mắt xẹt qua một tia bi ai. Anh chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ rơi vào kết cục như thế này.

Kiều Tịch Nhan mặt đầy nước mắt, “Lạc... Anh đừng chết...” Vũ Văn Lạc nhìn cô, không biết nên nói gì. Không nghĩ tới sau này người ở bên cạnh anh cư nhiên là Kiều Tịch Nhan.

“Lạc... Lạc...”

Nhìn Vũ Văn Lạc tắt thở, Kiều Bối Nhi nhú mày nói, “Vũ Văn Lạc chết thật có chút phiền phức !” Dù sao cũng không phải người thường, hơn nữa lần này động tĩnh lớn như vậy !

Tư Minh Dạ vuốt tóc cô an ủi nói, “Không có việc gì, An Thụy sẽ xử lý tốt !”

Kiều Tịch Nhan ngẩng đầu hung hăng trừng mắt Kiều Bối Nhi, “Kiều Bối Nhi, mày vẫn là không phải người ? Trong lòng anh ta luôn nghĩ tới mày, mày cư nhiên lại vô tình với anh ta như vậy !”

Kiều Bối Nhi sờ sờ bụng, “Cục cưng, chúng ta đừng để ý tới người phụ nữ điên này !”

Tư Minh Dạ sợ cô mệt nên ôm cô ngồi xuống, chờ thủ hạ đem người Hắc Diễm bang dọn dẹp sạch sẽ. Sắc mặt Kiều Tịch Nhan tái nhợt vì tức giận mà có chút vằn vẹo, “Kiều Bối Nhi, tao giết mày...”

Nhìn Kiều Tịch Nhan nhào lại đây, Tư Minh Dạ nhú mày, ánh mắt lạnh lùng đuổi chân đá một cái. Đúng lúc đá trúng bụng của Kiều Tịch Nhan khiến Kiều Tịch Nhan ngã xuống đất, đau đớn kịch liệt làm cho cô ta không còn sức nhúc nhích.

“Lão đại, giải quyết xong rồi !”

Tư Minh Dạ gạt đầu ôm Kiều Bối Nhi đứng dậy, liếc mắt nhìn Vũ Văn Lạc và Kiều Tịch Nhan một cái, âm thanh lạnh lùng nói, “Quăng xuống biển cho cá ăn !”

Kiều Bối Nhi bỏ thêm một câu, “Đem Lục Mạn Nhã cũng ném đi cho cá ăn !” Cô thật sự là khó chịu với lão thái bà kia, muốn giết cô ? Cũng không nghĩ kỹ phân lượng của mình !

Tuy Kiều Bối Nhi đã không có chuyện gì nhưng vẫn là bị Tư Minh Dạ áp đến bệnh viện kiểm tra một lượt.

Nam Cung Liệt biết bọn họ đi đối phó Hắc Diễm bang nên rất tiếc nuối. Cậu cư nhiên không thể tham gia, cậu còn muốn báo thù cho mình a !

“Ha ha... Em biết là con trai mà !” Cuối cùng kiểm tra ra giới tính của cục cưng, Kiều Bối Nhi cười híp mắt.

Nhìn Kiều Bối Nhi muốn nhảy dựng lên, Tư Minh Dạ vội vàng ôm cô vào trong lòng, có chút buồn cười nói, “Thích con trai như vậy ? Con gái có cái gì không tốt ?”

“Không có gì không tốt, chẳng qua em càng thích con trai hơn !” Kiều Bối Nhi nghĩ tương lai bộ dáng cục cưng đáng yêu thì vẻ mặt háo sắc. Nhìn vậy Tư Minh Dạ có chút ăn chưa, trong lòng cảm thán vẫn là con gái tốt hơn, ít nhất sẽ không tranh vợ với anh !

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130

Sáu năm sau

Kiều Bối Nhi nhìn cô gái nở nụ cười lạnh nhạt trên bìa mộ thì trong mắt xẹt qua một tia tiếc nuối, thờ dài nói, “Vân Phong Khinh, hiếm khi tìm được người có ý nghĩa như vậy, không nghĩ tới cô cứ nhiên lại hồng nhan bạc mệnh. Chỉ mong... kiếp sau cô có thể hạnh phúc !” Cô thật không ngờ Vân Phong Khinh cứ nhiên lại chết. Cô có hỏi qua Vân Thiên, Vân Phong Khinh là chết như thế nào nhưng Vân Thiên lại ngậm miệng không nói. Cô cũng cho người điều tra nhưng có Thượng Quan gia tộc cản trở, cô hoàn toàn không tìm được manh mối.

“Tiểu Thần, chúng ta phải về. Nhanh nói tạm biệt với mẹ nuôi !”

“Nga !” Một đứa bé trai năm tuổi phấn điều ngọc mài hương về bên này chạy tới, trên lỗ tai có một chiếc hoa tai kim cương xinh đẹp lờ lờ tỏa sáng. Khuôn mặt tròn tròn mập mạp, trắng mềm mịn, khi nhìn liền làm cho người ta nhìn không được muốn đưa tay xoa nhéo. Mắt to trong veo đen bóng nhìn thấy đáy vô cùng xinh đẹp. Đột nhiên thấy đứa nhỏ đáng yêu như vậy làm cho người ta nghĩ lầm đã thấy tiểu thiên sứ.

Tư Thần nhìn cô gái trên mộ, cười nói, “Mẹ nuôi, Tiểu Thần phải đi rồi ! Tiểu Thần lần sau lại cùng mẹ đến gặp người !”

Mái tóc ngắn lam kia hoàn toàn di truyền từ Tư Minh Dạ, còn đôi mắt là di truyền từ Kiều Bối Nhi, nhìn qua rất vô tội. Ngũ quan tuấn tú kia hoàn toàn được di truyền từ những gen trội, trưởng thành khẳng định lại là một người vạn nhân mê !

Kiều Bối Nhi đưa tay kéo tay nhỏ bé của con đi ra ngoài nghĩa địa. Tư Thần ngẩng đầu nói, “Mẹ, mẹ ôm con được không ?”

“Được !” Kiều Bối Nhi đưa tay ôm lấy con, Tư Thần cười đến vui vẻ... Nhìn qua rất là thỏa mãn.

“Cha...”

Kiều Bối Nhi ngẩng đầu nhìn, “Dạ... Sao anh lại tới đây ?”

Tư Minh Dạ nhú mảy, trực tiếp bế lấy Tư Thần. Tư Thần có chút bất mãn oán giận nói, “Cha hẹp hòi !” Mỗi lần cũng không cho mẹ ôm cậu !

Tư Minh Dạ liếc mắt nhìn con, “Không hài lòng ?” Tư Thần vội vàng lắc đầu.

Tư Minh Dạ đưa tay ôm Kiều Bối Nhi đi ra xe, nhú mảy nói, “Bốn tiểu tử kia đến.”

“Phốc...” Kiều Bối Nhi trực tiếp bật cười.

Hai cô con gái sinh đôi của nhà Lam Tư hoàn toàn di truyền từ Phạm Bảo Nhi, cả ngày lú lú. Lại thêm con của Lãnh Dạ Bạch và con của An Thụy, cả bốn đều đến tuyệt đối rất ôn ào. Tư Minh Dạ mỗi lần đều rất đau đầu, mà biện pháp tốt nhất chính là đem bảo bối nhà cô đến thì bốn tiểu hài tử kia tuyệt đối y theo quy tắc. Im lặng, lập tức phải về nhà !

Trở lại biệt thự liền thấy hai bé gái và hai bé trai đang giằng co, đỏ mặt tía tai cãi nhau. Vừa phát hiện ba người Kiều Bối Nhi tiến vào lập tức dừng tay, ngoan ngoãn đứng thành một loạt, “Lão đại !”

Này đương nhiên không phải kêu Tư Minh Dạ, mà là đang kêu Tư Thần, Tư Thần khoát tay, “Các người tiếp tục !”

Bốn tiểu hài tử cậu nhìn tôi, tôi nhìn cậu, cúi đầu nhận sai, “Lão đại, chúng tôi không dám !”

Mấy người lớn đều vô cùng bất đắc dĩ. Bốn tiểu tử này không sợ trời không sợ đất, ngay cả cha mẹ la cũng không sợ, chỉ sợ Tư Thần. Cũng không biết vì sao, tuy rằng Tư Thần là tiểu ác ma nhưng cũng không cần phải ngoan thành như vậy đi ?

Tư Thần chuyển động ánh mắt nhìn, đột nhiên hỏi, “Chú Diệc và chú Liệt đâu ạ ?”

An Thụy lắc đầu nói, “Tiểu Thần, vì sao con thân với hai người kia như vậy ?”

Tư Thần chớp chớp ánh mắt, nói, “Bởi vì chú Diệc rất đẹp trai, chú Liệt đáng yêu nhất !” Lại còn chơi rất vui !

Phạm Bảo Nhi xen miệng nói, “Anh của cô đáng yêu không nói, nhưng Tiểu Diệc rất đẹp trai sao ?” Nói xong nhìn Lam Tư, vẫn là cảm thấy chồng của cô đẹp trai nhất a !

“Con đi tìm chú Diệc và chú Liệt !” Quay người lại, đôi mắt vô tội trong veo kia chớp động tia tà ác, khoe miệng nhếch lên cũng mang theo một tia tà khí, làm sao vẫn là tiểu thiên sứ ngoan ngoãn chứ ?

Tư Thần vừa đi, bốn tiểu hài tử liền được đưa về nhà. Mọi người cũng đều thấy nhưng không thể trách, đều tự dẫn con nhà mình về. Nếu không đi, bốn tiểu hài tử này tuyệt đối sẽ tiếp tục ôn ào.

“Chú Liệt...”

Nghe giọng nói đó, tóc gáy Nam Cung Liệt đều dựng thẳng lên, xoay người nhìn về phía đứa bé đáng yêu ở cửa, mắt tự nhiên cười nói, “Tiểu Thần...”

Tư Thần cười rất đáng yêu hỏi, “Chú Diệc đâu ạ ?”

“Chú ấy... Ở trong phòng, con tìm chú ấy có việc gì ?”

“Cũng không có việc gì !” Từ Thần cau mày, có chút buồn rầu nói, “Ngày hôm qua con nhìn thấy chú Diệc ôm một đi rất xinh đẹp, đi xinh đẹp kia cứ ừ a a giống như sinh bệnh vậy. Con rất thích đi kia cho nên muốn tìm chú Diệc hỏi đi kia đã hết bệnh chưa !”

Nam Cung Liệt biến sắc, giận dữ hét, “Bùi Diệc !”

Bùi Diệc mở cửa đi ra, nghênh đón anh là một quả đấm. Bùi Diệc vừa né vừa hỏi, “Liệt, làm sao vậy ?”

Nam Cung Liệt hừ lạnh một tiếng, xuống tay không chút nào lưu tình nhưng sau khi hai người qua mấy chiêu, Nam Cung Liệt đột nhiên thu tay lại hỏi, “Đi rồi chưa ?”

Bùi Diệc thở dài nói, “Đi rồi ! Lần này nó còn nói cái gì ?”

“Nói anh ôm đi xinh đẹp ừ a a !”

Bùi Diệc đầu đầy hắc tuyến, “Vi sao nó thích tìm chúng ta gây phiền như vậy ?” Những người khác cũng không có bị như bọn họ !

Nam Cung Liệt cũng thật bất đắc dĩ, “Em làm sao mà biết ?”

Nhìn Bùi Diệc kéo Nam Cung Liệt vào phòng, Từ Thần mới từ góc đi ra, rất là tiếc nuối lác đầu, “Không phải con muốn tìm hai người gây phiền. Ai bảo hai người một lần cũng không mắc mưu, thật sự làm cho con không có cảm giác thành công !”

Trên bàn cơm chỉ có bốn người lớn Kiều Bối Nhi, Từ Minh Dạ, Bùi Diệc, Nam Cung Liệt. Không có biện pháp, chỉ có Bùi Diệc và Nam Cung Liệt có thể ở lâu trong biệt thự, nhưng cũng thường vì muốn tránh né tiểu ác ma mà trốn chạy.

“Ai...” Từ Thần đâm miếng bít tết trong đĩa thờ dài.

Kiều Bối Nhi nhìn con một cái hỏi, “Làm sao vậy ?”

Từ Thần mệt mỏi nói, “Mẹ, mọi người đều có đôi có cặp, con cô đơn chiếc bóng thật đáng thương !”

“Khụ khụ...” Nam Cung Liệt thực bất hạnh bị sặc.

Bùi Diệc đưa tay vỗ lưng Nam Cung Liệt, “Tiểu Thần, con không phải còn có bốn thủ hạ sao ?” Chính là bốn đứa nhỏ da lông ngắn kia !

Từ Thần về mặt bất đắc dĩ, “Nhưng bọn họ giống như cũng không thích con, người ta bộ dạng rất đáng yêu a ! Bọn họ cứ nhiên mỗi lần nhìn thấy con đều bỏ chạy !”

Khóe miệng Nam Cung Liệt run run, là con đem người ta chinh phục a ?

Kiều Bối Nhi chống cằm, nhún mày hỏi, “Vậy con muốn làm gì ?”

Từ Thần về mặt chờ đợi nhìn cô, “Mẹ, con khi nào thì mới có thể cưới vợ a ?”

Từ Minh Dạ hoàn toàn không xen miệng vào, có thể nói chuyện giáo dục Từ Thần đều là Kiều Bối Nhi phụ trách. Nhưng cách giáo dục kia thật sự là làm cho người ta không dám khen tặng, Từ Minh Dạ cũng tùy ý cô muốn nháo như thế nào liền nháo như thế nào.

Ví như hiện tại, Kiều Bối Nhi cười nói, “Này có cái gì khó ? Con muốn cưới vợ lúc nào cũng có thể a !”

Nam Cung Liệt và Bùi Diệc hoàn toàn im lặng, năm tuổi cưới vợ ? Bây giờ đứa nhỏ đều trưởng thành sớm như vậy hay là một quái thai a ? Cho dù như thế nào bọn họ cũng rất rõ, dạng này của Từ Thần đều là công lao của chị dâu nhỏ !

Từ Thần cười híp mắt, muốn bao nhiêu đáng yêu liền có bao nhiêu, “Cảm ơn mẹ !” Quay đầu nhìn về phía Nam Cung Liệt và Bùi Diệc, “Chú Liệt, chú Diệc, ngày mai bắt đầu hai người đi cùng con tìm vợ nha !”

Nam Cung Liệt và Bùi Diệc nhìn về phía Từ Minh Dạ, Từ Minh Dạ hoàn toàn không phản ứng, lại nhìn Kiều Bối Nhi, Kiều Bối Nhi về mặt đồng ý. Hai người không nói gì nhìn trời xanh !

“Ở nơi này đi ! Dừng xe !” Từ Thần dẫn đầu từ trên xe đi xuống. Ở trước mặt cậu đứng lúc là một cô nhi viện.

“Hừ ! Cô Loan Loan, tao nói cho mày biết, ở đây tao là lão đại, sau này mày đều phải nghe lời tao, biết không ?”

Ba người đi vào liền thấy một đám nhỏ vây quanh một bé gái bốn, năm tuổi. Bé gái kia bộ dáng mập mập đáng yêu, trên mặt dính một ít bùn đất, hai mắt rưng rưng, nhìn qua rất đáng thương.

Từ Thần cười cười, “Chính là cô ấy !”

Khóe miệng Nam Cung Liệt run run, tên nhóc này xác định là nó muốn tìm vợ sao ? Đây cũng đùa quá trớn đi ? Nhưng đứa nhỏ năm tuổi muốn tìm vợ vốn chính là chuyện rất hoang đường !

Quên đi, coi như là tìm bạn cho nó ! Dù sao cũng không phải nuôi không nổi ! Tuy ngoại trừ Kiều Bối Nhi và Tư Minh Dạ, tất cả bọn họ đều bị tiểu ác ma này chinh qua nhưng mọi người vẫn rất thương nó, thực chất là vừa yêu vừa hận !

Nghe được giọng nói khác, tất cả những đứa trẻ ở đây đều nhìn bọn họ. Nhìn Tư Thần giống như tiểu tiên đồng, trong mắt bọn nhỏ đều là kinh diễm. Một bé gái chạy tới chờ đợi hỏi, “Tôi có thể chơi với cậu không ?”

Tư Thần không để ý đến đứa bé đó mà đi qua kéo bé gái kia đứng lên, “Em kêu là Cố Loan Loan ?”

Bé gái mím môi gật đầu, nhìn qua rất ủy khuất. Nam Cung Liệt nhỏ giọng nói thầm, “Không nghĩ tới tiểu ác ma này cư nhiên thích tiểu bạch thỏ !”

Bùi Diệc nhíu mày, “Em đã quên sao ? Lúc trước lão đại nhặt chị dâu nhỏ về, chị dâu nhỏ cũng là tiểu bạch thỏ !”

“Ách... Đây không phải sau này cũng biến thành tiểu ác ma chứ ?”

“Chú Diệc, chú Liệt, chúng ta đi !”

Nam Cung Liệt liếc mắt nhìn Bùi Diệc, “Không cần làm thủ tục sa ?”

Bùi Diệc nhíu mày nói, “Phiền phức !”

Kết quả là, ba người trực tiếp mang theo bé gái nhà người ta bỏ đi. Một đám nhỏ ngây ngốc nhìn, một đứa hơi lớn một chút đột nhiên nói, “Chúng ta cần thông báo viện trưởng hay không ?”

“Đừng ! Thông báo viện trưởng ! Bọn họ khẳng định là người xấu, phải cho chú cảnh sát bắt bọn họ lại !”

“Chúng ta nhanh đi tìm viện trưởng !”

Một đám nhỏ nói nhao nhao ồn ào xoay người bỏ chạy, Cố Loan Loan đột nhiên dừng lại không đi. Sau đó ngồi xổm xuống nhặt một cục đá, xoay người liền ném tới đầu đứa nhỏ lúc nãy bắt nạt cô, đúng lúc trúng đầu người ta làm cho người ta đầu rơi máu chảy. Cố Loan Loan cười cười thè lưỡi với Tư Thần, về mặt vô tội.

Nam Cung Liệt và Bùi Diệc liếc nhau, vô cùng im lặng. Hóa ra lại là một tiểu ác ma đội lốt bạch thỏ, có thể tưởng tượng cuộc sống sau này của bọn họ khẳng định một mảnh hắc ám !

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chi Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.